ÜRPERTEN
İTİRAFLAR
PKK İle 3.5 Yıl
Sami DEMİRKIRAN
kitapyurdu

Özlem Dolu İdeallerin Anısına

PKK

ABD-EMPERYALİZM-CIA-MOSSAD-KGB-

SİYONİZM-MİLİTARİZM

ÖZGÜRLÜKÇÜLÜK

ÜTOPYADA HEP BUNLARI YAŞADIK; ONLARSIZ YAŞAM OLAMAYACAĞINI SANIYORDUK.

GİTTİK, YAŞADIK, DÖNDÜK. AMA BİZ UNUTMADIK. NE GÖRDÜKLERİMİZİ, NE DE BİZE YAŞATTIRILMAK İSTENİLENLERİ; UNUTMAYACAĞIZ.

ESASEN HEP HALKIMIZ İÇİN VARDIK; SÖZÜMÜZÜ TUTAMADIK. İDEALLERİMİZ İLE TERS YÜZ OLDUK. ANCAK ŞİMDİ HALKIMIZ İÇİN VARIZ.

SÖZ VERİYORUZ.

SAMİ DEMİRKIRAN

"Türkiye Cumhuriyeti Devleti
Ebediyen Payidar Kalacaktır"
Dileği ile;
Türkiye Cumhuriyeti Devleti'ne
"78. Yıl" Armağanıdır.

.

Değerli okuyucularımız "PKK" isimli kitap ile İlgili tüm merak ettiğiniz soruların cevaplarını bizzat kitabın yazarı Sami DEMİRKIRAN'a aşağıdaki telefon numarasını tuşlayarak ulaşıp aydınlatabilirsiniz.

Kitabın yazarı Sami DEMİRKIRAN'a ulaşmak ve eleştirilerini yöneltmek isteyenler;

(0555) 319 34 01 nolu telefonu arayabilirler

İstanbul, 2001

KİPA YAYINLARI

GİRİŞ

Savaş, iki veya daha fazla güç arasında çatlak veren, siyasi Çözümsüzlük sonucu doğrudan çıkan çatışmalara veya türlü şiddet kullanımlarına verilen bir isim olsa da pratikte gerçek bir sanattır. Bunu icra edenler de birer savaş sanatkârıdırlar. Bu sanatı en iyi icra eden şüphesiz galip savaş sanatkârı olmaya adaydır.

Ancak acı bir tanım vardır ki; kanımca bu, savaşın en doğru ifadesi olacaktır.

Aslında savaş bir sanatın ölüm ile icra ediliş şeklidir. Burada esas olan, kural tanımamazlıktır. Hileyi en iyi kuran zaferin mutlak sahibi olacaktır.

Sami DEMİRKIRAN

ÖNSÖZ

PKK, tarihin en kanlı örgütüydü. Fakat kendi ekmeğiyle hainler sürüsü oluşturan ve onları besleyen tek ülke T.C. olmuştur. Hem de Osmanlı Devleti gibi kutsal bir mirasa karşı iç yıkımın temellerini atan ihanet şebekelerinin ortaya koyduğu pratik faaliyetler gözler önünde bulunmasına rağmen.

Düşünebilir misiniz, içinizden, hem de ekmeğinizle beslenen bir şahıs çıkacak, tek başına, bozuk tabanca efsanesi gibi teorilerle kendisini Kürt insanının (haşa) Allah'ı olarak tayin edecek ve dini duygularını rencide ederek, yüce yaratıcımız Allah'u Teâlâ'ya *"Meho, İsmail"* gibi vb. isimler takacak ve yine de bu kişi çok önemli sayıda silahlı, silahsız taraftar bulacak; yetmedi, binlerce masum, zavallı insanın kanına girecek...

Dökülen nice kanlar, bağrı yanan nice analar ve talan edilen nice değerler geride bırakılırken PKK'nın önderi olan Abdullah Öcalan da misyonunu tamamlaması dolayısıyla sözde Avrupalı dostları tarafından gözden çıkartılmış ve adeta paketlenerek yıllar boyu savaştığı Türk devletine hediye edilmişti. Aslında bu son, bizce de henüz yıllar öncesinde görülmüş kaçınılamaz bir gerçekti.

Apo yakalandı; PKK, taktik ağırlıklı geri manevra yaparak şiddete ara verdi. Ama sorun yine aşılamadı. Çözümsüz kalındı. Suni meselelerle asıl gerçekler örtbas edilmeye çalışıldı.

Peki neden?

Bu noktadan sonraki bölümleri okurken lütfen hiddetlenmeyin; suçu, biraz da kendinizde arayın! Özeleştirinizi yapın ve iyice düşünün!

Çünkü; gençlik dün olduğu gibi yarınlarda da tehlikededir. Ve buna engel teşkil etmek biraz da halkımızın elindedir.

Henüz yıkılan koca imparatorluğun mirasını kurtarmak endişesi yaşarken altına imza konulan Sevr Anlaşması, gereğinin yerine getirilemeyişinin bir neticesi olarak patlak veren 1925 tarihli Şeyh Sait ayaklanması tarihte yeni bir sayfa açtı. Ve ayaklanmalar zinciri bu tarihten itibaren belirli aralıklarla devam etti. 2000'li yıllara değin bütün şiddetiyle uzandı. Bu noktada iki önemli faktör vardı:

Birincisi ihaneti yaşayan unsurlardı. İkincisi ise; bilinçli veya başka nedenlerden Ötürü ihaneti yaşatan, karanlık diye nitelendirilen aslında birer kukladan başka hiçbir fonksiyonları olmayan sözde güçlerdi.

Bugün ülkemizin içinde bulunduğu ve şahsımı da içine çekerek vuku bulan olaylar zinciri, aslında yıllar öncesinden teşhisi konulmuş, süreç içerisindeki sistematik düşmânsı tavırların sonucuydu.

1905'li yıllarda Siyon liderlerinin toplanarak aldıkları kararlar incelenir ise, karşımıza çıkacak olan ilk sorun, mutlak Yahudiliğin dünya üzerine egemen olması için izlenen bastırmacı, yıldırmacı, bölücü ve asimilasyona dayalı işlev olacak idi.

Zira önemli olan da buydu! Teoriden ziyade pratik baz alınmaktaydı.

Siyon protokolleri pratiksel ehemmiyeti olan, felsefeleri itibariyle; *"dünya üzerinde bulunan her Yahudi bir ajan ve her bir ajan Yahudi olmayanlar için büyük bir tehlikedir"*, sonucuna varmak mümkündü. Nitekim 1905'li yıllarda ortaya atılan Siyonizm'in dünyanın efendisi olması düşüncesinin özellikle Türkiye Cumhuriyeti Devleti'nde önemli bir etkinliğe sahip olduğu ve aktüel bir çok olayların bu ana so-

rundan kaynaklandığı aşinaydı.

Siyon protokollerinde neler bulunmuyordu ki. İşlenen tema itibariyle esas hedef bakınız kendi ağızlarından nasıl ifade ediliyordu:

"Bizler Yahudiliğin yeryüzüne hakim olması için Yahudi olmayanları birer köle yapacağız. Onları hizmetimizde çalıştıracağız... Tüm dünya devletlerinin Önemli merkezlerine yerleşeceğiz. Birtakım devletlerin yönetimini ele geçireceğiz... Şayet bunu beceremez isek, Yahudi olmayanları propagandalar ile kışkırtacağız... Düşüncelerini dahi satın alacağız. Gençliği yozlaştırıp yok edeceğiz... Sürekli Yahudi olmayan devletleri etnik sorunlar ile içte güçsüz duruma düşüreceğiz. "

Bu tümceleri kaleme almamdaki neden, asıl konumuza yani iç ihanete giriş yaparken zihnimizi çok yönlü kullanabilmemiz ve sorunların temelinde hangi fraksiyonel nedenlerin yattığının kanıksanması içindi.

Daha 1905'li yıllarda temeli atılan ve sonraki yıllarda belirli noktalarda toplanan Siyon liderlerinin istediği dünya oluşumu esas itibari ile gerçekleşti ve günümüzde bu zihniyet ağırlığını iyiden iyiye hissettirmeye başladı. Gençlik, fuhuş ve eroin sektöründe birer meta olmaktan kurtulamadı. Bölücü, irticai faaliyetlerde yerli işbirlikçiler her dönem önemli bir yer edindi. Esasen bunlar, duygularını ve düşüncelerini Siyonizmin hizmetine sunan zayıf şahsiyetli kimselerden olmuşlardı. Hakim sınıf, yönetici kadrosu değil, yozlaştırmayı en çabuk gerçekleştiren medya sınıfı oldu. İşin çıkmaz ve acı taran tüm bunları kollayan denetleyici ajan kesim bürokrasiyi de avucuna aldı. Ve insanların düşünceleri dahil her şeylerim maddeyle satın almak mümkün oldu.

Evet, bunların yaşandığı, yaşatıldığı ülkelerden biri de Türkiye Cumhuriyeti Devleti idi.

İşte bu kitap, artık yeterince tanınan, sıkıştığı vakit ateistken Hıristiyan, Hıristiyan görünürken Müslüman olduğunu söyleme cüretkârlığını gösteren Apo'yu ve onun özünde kendi ellerimizle güçlendirdiğimiz ihanetçilerin ihanetlerini anlatmakta ve belgelemektedir. Yani Siyonist felsefenin çizgisi doğrultusunda maddi çıkar karşılığı düşüncelerini, duygularını pazara çıkartan yerli işbirlikçileri ele almaktadır.

Neden?

Çünkü, maalesef yargı bu noktada tıkanmıştır. Şahsıma düşen görev ise, hem tarihi bir önem kazanmış ve hem de belgeleri ve bilgileri kamuoyunun taktirine sunmam hayati bir gereklilik taşıdığından ağır bir vefa borcu olarak karşıma dikilmiştir.

Sami DEMİRKIRAN

BİRİNCİ BÖLÜM

Tarih her dönem ihanetlere sahne olmuştur. Bir çok imparatorluk bu yüzden yokoluşa sürüklenmekten kurtulamamıştır. Zaten, savaşların en zorunu iç sorunlardaki ihanetlere karşı verilen mücadele yöntemleri teşkil etmektedir. Osmanlı da bu talihsiz örneklerle fazlasıyla karşı karşıya kalmıştır. Ve Osmanlı'nın mirası Türkiye Cumhuriyeti Devleti'nde de, aynı tezgahlar sürekli kurulmuştur. Tabiidir ki, jeopolitik ve jeostratejik konumu itibariyle Türkiye Cumhuriyeti Devleti de buna bayağı müsait konum teşkil etmiştir.

Ekmeğini yiyip, suyunu içtiği vatanını, şunun bunun kuklası olarak menfaat uğruna satmaktan kaçınmayan çıkar grupları süreç içerisinde ortaya çıkmış ve netice itibari ile ülke içerisinde oldukça tahribatlar oluşturmuşlardı. Bunun en belirgin örnekleri 68 kuşağı olarak isimlendirilen sözde sosyalist gruplar içerisinden çıkmış, yeşermiş ve günümüze değin uzam vermişlerdi. Gerçekten de o dönemlerde MİT'in işlevinden daha etkin çalışan gruplar ve liderler ortaya çıkmıştı.

Doğu Perinçek bu örneklerden önemli bir isim olarak öne çıkartılabilecekler listesinden sadece biri idi.

Bir dönem solun misyoneri durumunda bulunan Doğu Perinçek, gerçekte Türk toplumu açısından gizem dolu bir kişilikti. Devleti düşünen bir imaj oluşturmasına karşın kişiliği kozmopolit, icraatları ise daima bölücü ve tahripkâr girişimlere hizmet etmişti.

1970'li yıllarda Türkiye İhtilalci İşçi Köylü Partisi gibi illegal bir örgütün başını çeken Perinçek, Yılmaz kod adıyla pratik faaliyetlerini sürdürürken, PKK'nın Karker yani işçi adım kullandığı gibi, kendisi için işçileri kale olarak seçmişti. Bu da proleteryanın illegalite içerisinde kullanılmaya nedenli müsait olduğunun kanıtı niteliğini taşımaktaydı.

Doğu Perinçek, TİİKP'nin yandaşlarından Ayşe kod adlı Şule Perinçek ile de aynı süreç içerisinde tanışmış ve arkadaşlıklarını bu vesile ile evlilik ile noktalamışlardı. Sonraki yıllarda TİİKP davasından yargılanan, ancak delil yetersizliğinden serbest kalan Doğu Perinçek, TİP, SP ve en son olarak İP ile siyasi faaliyetler içerisinde bulunmuştu. Fakat her icraatın perde arkasında gizli bir ilişki ve bölücü, provakatif bir emel yatıyordu.

CIA, MOSSAD, KGB bağlantılı, MİT üstü ajan diye kamuoyunda intiba oluşturan Perinçek, kendi girişimleri sonucu oluşturduğu kuvvetlerle devletin bekasına yönelik saldırılarını idame ettirirken, Öte yandan temeli 1973'de atılan ve 27 Kasım 1978'de kurulan PKK ile de gizli bir diyalog sürecine başlamıştı.

Perinçek, zamanla çıkan söz konusu olduğunda PKK'nın lideri Abdullah Öcalan ile cılız sürtüşmelere girişmiş, ancak idealleri bir olduğundan bu tür sürtüşmeler geçici olmuştu.

15 Ağustos 1984 yılında Eruh ve Şemdinli baskınlarıyla silahlı ve yeni bir dönemeç yaşayan Apocu PKK devletin zaafiyetlerinden ve halkın irade boşluğundan faydalanarak kısa sürede büyümüş ve *"Türk'ün düşmanı benim dostumdur"* anlayışı neticesinde birçok dünya ülkesinin desteğini kapmıştı. Sözde Kürdistan haritaları çizilmiş, Doğu ve Güneydoğu Anadolu bölgeleri Garzan, Serhat, Botan, Gap, Amed ve Behdinan gibi eyaletlerle bölünerek bu yerlere silahlı güç dağılımı yapılmıştı. Eylemlerde iyiden iyiye yoğunlaştırıldıktan sonra PKK'ya verilen gizli destek açık desteğe dönüşmüş, kitlesel hareketlenmeler, kepenk kapatmalar birbirinin ardı-sıra yaşanır olmuştu. Doğal olarak bu olaylar Öcalan'a da duyulan güveni daha bir güçlendiriyordu. Ve yıllar sonra, ancak güçsüz duruma düşen Apo'nun arkasından terörist diyen gazeteci dalkavuklar, yıllar öncesinde Apo'nun propagandasını yapmaktan geri kalmamışlardı.

Bekaa'ya ziyaretler açıktan yapılıyordu. PKK'ya Kürtlerin temsilcisi, ARGK militanlarına gerilla yakıştırılması yapılıyordu.

Abdullah Öcalan'ın ayağına gitme şerefine ilk nail olan gazeteci 32.! gün TV program yapımcısı Mehmet Ali Birand idi. Birand, hep gizlemeye çalıştığı olumlu

tavrını PKK çatısı altında dışa vurmaktan geri kalmayan bir zat idi. Aynı zamanda cesaretinden dolayı Apo'nun taktirini kazanan ilk ve tek gazeteci idi de.

1991 yılında Güneri Civaoğlu ile Ramazan Öztürk'ü ağırlayan Abdullah Öcalan, Med TV'nin kuruluşunda yardımları yapan ve HADEP'ten milletvekili adayı olmak istediğini belirten İsmet İmset'i de kabul etmişti.

En son 1998 tarihinde İtalya'da, Türkiye'de Bam Teli isimli TV programı yapan Tayfun Talipoğlu ile görüşen Öcalan'ın; "Talipoğlu bana dosttu[1], demesi olayların tüm çıplaklığı ile görülmesini sağlıyordu.

Apo'ya bebek katili demelerine rağmen onunla bir araya gelen, çayını yudumlayan, bölünmüşlüğe çanak tutmaya yarayacak siyasi çözüm formüllerini aktüel bir olay haline getiren gazetecilerden Cengiz Çandar -ki bu şahıs eski militan-lardan idi-, İsmet İmset ve Mehmet Ali Birand, Güneri Civaoğlu 1993 yılında Türkiye ile PKK arasında elçilik yapmışlardı.

Sıkıştıkları vakit ülkelerini satmaktan kaçınmayanlar listesinde bulunanların yaptığı gibi Doğu Perinçek de maalesef mevcut gerçekler göz önünde bulundurulduğunda görülecektir ki üstlendiği misyonu PKK'ya karşı layıkıyla yerine getirmiştir. İlk kez 1989 tarihinde Apo'yu ziyaret eden Perin-çek, ona geçmiş sürtüşmelerin unutulmasını ve bundan sonraki süreçte ikili mücadele koordinasyonunun sağlanmasını önermişti. Ancak Öcalan, Perinçek'e, düşünmesinin şart olduğunu, bununla birlikte kendisi ile birliktelik sağlamasını şahsının da çok istediğini belirtmekle yetinmişti.

1991 yılında Öcalan'in ayağına kadar giden Perinçek, bu kez daha geniş görüşme yapmayı başardı. Bu O'nun Apo ile olan ikinci görüşmesîydi.

Perinçek'in yapmış bulunduğu bu girişimler tamamen kanunlara aykırı olduğu için kendisim siyasal misyonu olan bir lider olarak değil, 2000*6 Doğru dergisinin çalışanı olarak lanse ediyordu.

Bu vesile ile gittiği Bekaa Kampı'nda Örgüt militanlarını denetlercesine hepsi ile tokalaşmıştı; eğitim kampının önemli yerlerini gezmişti. Apo ile yukarıda görüldüğü üzere *al gülüm ver gülüm* fotoğraf çektirmeler, bu talihsizliği takip eden gelişmeler arasında bulunuyordu.

Doğu Perinçek'in 1991 yılında gerçekleştirdiği ikinci ziyaretin perde arkasında yatan asıl gerçek PKK ile bütünleşme sürecini hızlandırmaktı, Bu girişim Apo'dan randevu almak koşuluyla sonuca ulaştı. Bekaa'da bulunan Mahsun Korkmaz Akademisi militan yetiştirme kampında gerçekleşen Apo-Perinçek görüşmesinde bir nevi Sosyalist Parti-PKK ittifakı gerçekleşti.

Bütünleşmenin temel hedefleri halkı devlete karşı kışkırtmak, PKK'yı legalleştirmek, halkı, PKK'nın verdiği mücadelede haklı olduğuna dair ikna etmek, iş adamlarının örgütü finanse etmeleri için ahenk ortamına iştiraklerini temin etmek, örgütün eylemlerini haklı l aştırmak, Avrupa'ya, PKK'nın ve Apoist düşüncenin olumlu ve cezbedici kriterlerde aşılanmasını sağlamak ve her şeyden önemlisi PKK'nın verdiği mücadeleyi Ulusal Kurtuluş Hareketi olarak kabul ettirmek amacına yönelik faaliyetlerde bulunmak olmuştu.

Perinçek, PKK'lı olmasa da mücadele anlayışı içerisinde PKK nezdinde ve Apo'dan sonra gelen jlanci fakat gizli lider idi. Böylelikle ütopya dahi olsa Apoizmin düşünsel hizmetine giren Perinçek, deşifre oluncaya değin PKK'ya hizmet sundu.

Deşifre olayına açıklık getirmek gerekirse şu söylenebilirdi:

Perinçek, bilinen ancak bir türlü kayda değer belgelerle ispat olunmayan bir şahsiyetti.

Ancak; 1996 tarihinde icra edilen bir operasyonda ölen bir militanın üzerinden çıkan belgelerle bu şahsın maskesi düşüverdi. Belge, Apo tarafından Perinçek'e gönderilen aynı kalemden çıkma elyazılı ki, muhtemelen bu alman talimat sonucu örgütün Marmara temsilciliği tarafından yazılmıştı. 2 adet ERNK mühürlü mektuptan ibaretti. Mektupların müsveddelerinin kırsalda bulunan bir militanın üzerinden çıkması doğal sayılırdı. Çünkü her belge niteliği taşıyan yazı, mektup, makbuz, talimat ve benzeri dokümanlar örgütün anlayışı gereği arşivlenirdi. Arşiv için ise ülke içerisinde en güvenilir yer kırsal idi. Sonradan hazırlanan rapor ve benzeri durumlarda bu yazışmalardan faydalanılırdı.

Doğu Perinçek, 1991 yılında Abdullah Öcalan ile kurduğu ittifakın ardından ilk fiili icraatını yapmak üzere Türkiye'ye döndükten sonra Sosyalist Parti 2. Kongresini organize etmiş ve Genel Başkanlığı devralmıştı.

Kongrede bölücü sloganlar atılmıştı. Kürt orijinli konuşmalar yaparken, PKK'yı da ulusal kurtuluş mücadelesi veren özgürlükçü bir örgüt olarak gösterme gayreti içerisine girmişti.

Perinçek'in Sosyalist Parti ile İşçi Partisi Genel Başkanlığı süresinde PKK ile olan irtibatı ise Özetle şöyle idi:

1991 yılında PKK ile diyalog sürecine imza atan Perin-çek, Sosyalist Parti Genel Başkanlığı'm devraldıktan sonra, tıpkı Kıbrıs Barış Harekatı'nda Türk ordusunu işgalci, Türk generallerim çeteci, Kumlan ise masum gösterme gayreti içerisine girdiği gibi, PKK'yı da bir terör örgütü olmaktan ziyade Halk Kurtuluş Hareketi olarak gösterme gayretine sürüklenmişti. PKK lehine geniş çaplı propagandalar yapıyordu. PKK'm n yapmış olduğu ve kitle ile devleti karşı karşıya getirmek için devletin üzerine attığı faili meçhul cinayetlerin devlete mal edilmesinde legal de faktör idi. Nitekim sözde katıldığı birtakım şahısların cenaze törenlerinde, kendilerine kontrgerilla birimlerinin tacizde bulunduğuna ve devletin Doğu'da terör estirdiğine dair imaj oluşturma yoluna gitmişti. Bunun halka lanse edilmesinde de kullandığı en önemli silah "Teori Dergisi" olmuştu.

1991 tarihinden itibaren "Teori Dergisi'nde PKK'dan gerilla diye söz edilir olmuştur. Halka, PKK'nın vurdukları "ölü", vurulan örgüt mensupları da "devrim şehitleri" olarak empoze edilmiştir.

Ve birde "leş" sözcüğü vardır ki...

İdeallerin tükendiği ve Allah inancının olmadığı ütopyalar uğruna katliamlar yapanların kötü unvanıdır "leş" sözcüğü. Bunu yaşayan devlet mensubu dahi olsa.

Ama dilim yine varmıyor bu sözcüğü kullanmaya, ne de olsa mücadele müptelası çoğu kimse masum, kandırılmış bizim evlatlarımız, kardeşlerimiz idi. Ancak, "leş" sözcüğü ağır bir tanım olmasına karşın bunu hak edenler de vardı tabii ki.

Neden mi?

Düşününüz bir kere, dağlarda binlerce genç öldü! Hangisinin adı sözde idealler uğruna çalıştıklarını ifade eden PKK'nın Merkez Komitesi'nin aklında yer edinmiştir. Sözde idealin "yaratıcısı" zat bile İmralı yolcusu olunca örgütünü satmaktan

kaçınmamıştı. Keşke sattığı sadece idealler ve duygular olsaydı. Uğruna ölen, gözünü kırpmadan kendisini yakan binlerce kandırılmış, pırıl pırıl hayat dolu gençlerin geleceklerini ve hatta yaşam haklarım pazarlamıştı.

İşte bu gençlerimiz, benim kadar şanslı olamadı!

Hem bu dünyaları, hem de diğer dünyaları avuçlarından göçüverdi. Kocaman bir hiç için...

Abdullah Öcalan, İmralı Cezaevi yolcusu olduğu süreç içerisinde Perinçek de deşifre olmuş, Haymana Cezaevine konulmuştu. Yıkımın kaderi bir kez daha aynı noktada birleşti; cezaevinde. Perinçek, Apo'ya nazaran daha şanslı idi. Ve bir kez daha paçasını sıyırmış, o değerini bir türlü anlayamadığı özgürlüğüne bir kez daha kavuşmuştu. Lakin vicdanların derinliklerinde bulunan karanlık kuytudan nasıl kurtulabilirdik!?

Öcalan ölen militanlar için şöyle diyordu:

- "Onlara benim için ölün mü dedim? Sanki benim için mi öldüler?"

Doğu Perinçek için ise gözaltında bulunduğu süreçte şu sözcükleri sarf ediyordu:

- "Melik Fırat, Haluk Gerger ve Mihri Belli'nin yanı sıra Doğu Perinçek'in HADEP'ten aday gösterilmesi için öneride bulundum."

***

İKİNCİ BÖLÜM

1993 yılı bahar ayında üst üste operasyonlar düzenleniyordu. Güvenlik kuvvetleri karşısında psikolojik ve askeri yıkıma uğrayan örgüt militanları pasif konumda kalmışlardı. Operasyonlar nedeni ile eylem gerçekleştirememe durumu panik ortamı oluşturmuştu. O sırada bulunduğum sözde Garzan Eyaleti Karargah Komutanlığı'nda ve bu karargaha bağlı gruplarda da aynı olaylar yaşanıyordu. Nitekim karın kalktığı ve bahar ayının ilk sıcaklığının hissedildiği günlerde, Mart ayında Mutki'de bulunan sözde karargah havadan bombalanmış ve burada çoğu üst düzey örgüt mensubu, olmak üzere 6 kişi hayatını kaybetmiş, eyalet sorumlusu Ebubekir kod adlı Halil Ataç ve eyalet koordinatörü başta olmak üzere 4 kişi de ağır yaralanmıştı. Ardından diğer tüm grupların kampları deşifre olmuş ve güvenlik güçlerinin nokta operasyonları ile gruplar imha ile yüzyüze kalmışlardı.

1992 yılında düzenlenen sınır ötesi operasyon ile Kuzey Irak'a giren güvenlik kuvvetleri ile cephe savaşına girişen Örgüt militanları, günler süren sıcak çatışmaların ardından çok ağır darbeler yemişlerdi. O sıralarda çok ani bir taktik değiştiren Abdullah Öcalan, ateşkes ilan etmiş ve Talabani ile anlaşarak örgütü yok olmaktan son anda kurtarmıştı.

Yani devlet, Talabani'ye olan güveni ile ihanete uğramıştı.

Örgütün merkezi üyelerinin dayatması sonucu bir kez daha, bu kez ülke içerisinde ateşkes ilan eden Abdullah Öcalan bu taktik ile de&isen süreci kendi lehine çevirip dar kadrosunun tekrardan toparlanmasını sağlama gayreti içerisine girdi. Ancak kısa bir süre devam eden ateşkes faslı beklenmedik bir gelişme ve kanlı bir eylemle bir anda son buldu.

Oysa ki PKK, ateşkes sürecinin varlığına rağmen devan eden operasyonlardan dolayı toparlayamamıştı bile. Üstelik gerek kamuoyu gerekse dünya devletleri nezdinde örgüt, lehine olan bir çok şeyi de aleyhine dönüştürmüştü.

1993 yılında ilan edilen tek taraflı ateşkes Bingöl yolu üzerinde 33 erin silahsız o im al an n a rağmen öldürülmesi ile noktalandı.

Peki, dönemin gerilla taktiği ile çakışan bu eylem neden yapılmıştı?

Bu konuda çok şeyler söylendi; çok spekülasyonlar yapıldı. Ancak, tarihin kara lekeli gerçeği bir türlü Türk kamuoyu tarafından bilinmedi. İstihbarat birimlerinin suskunluğu ise, oldukça düşündürücüydü.

Devletin sırtından kazandığı ile yaşayan ve hatta kendisine parti kurması için destek sunulan bu kara lekeli tarihin baş aktörü Doğu Perinçek idi.

Doğu Perinçek, gizli liderlik misyonluğu üstlendiği PKK'ya ilk aktif akıl dersini bu olayla vermişti!

Ne gariptir ki, yakalanan örgüt lideri Abdullah Öcalan itiraf etmediği gibi, katliamdan birinci el sorumlu olan eski Amed Eyalet sorumlusu Zeki kod adlı Semdin Sakık da olayın karanlıkta kalan bu yönüne ışık tutamamıştı veya kolaylarına öyle gelmişti.

Tek taraflı sözde barışçıl ateşkesin hemen ardından Doğu Perinçek bir müddet bekleyerek durum teatisinde bulundu. Olayların durgunluğundan çıkarlarının zedelenebileceğini göz önünde bulundurarak rapor yazmak suretiyle Apo'dan ateşkesin iptalini istedi.

Raporda, ateşkesin iptal gerekçesini oldukça manâlı olan şu sözcüklerle açıklıyordu:

- "Bilineceği üzere PKK öncülüğünde sürdürülen halk hareketimiz bir müddet durgunlaşmıştır. Kanaatimce tek taraflı ilan edilen ateşkes zaman itibarı ile oldukça yanlış anlamalara sebebiyet vermiştir. Devletin; 'PKK mum gibi eridi' propagandası halk içerisinde itibar görmeye başlamıştır. Tüm bunlar, ileriki süreçte telafisi zor zararlar verebilir. Önerim ateşkesin bir an evvel yankı uyandırıcı bir eylem ile sona erdirilmesidir."

Aslında rapor çok daha geniştir. Ancak bu kadan da entrikaların odak noktasına ışık tutmaya yetmektedir.

Perinçek'in raporunun hemen ardından istişare yapan Abdullah Öcalan, bu düşüncenin doğruluğuna inandı.

Ateşkesin sona erdirilmesi için emir verdi. Bu kararın verilmesinde güvenlik kuvvetlerinin bitmek tükenmek bilmeyen operasyonlarının akabinde militanların darbe yemesi ve bu durumdan gür bir sesle şikayetçi olmaları da ayrı bir itici önem taşıyordu.

Eylem talimatının ilki sözde Amed vilayet sorumlusu "Parmaksız" diye bilinen Zeki kod adlı Semdin Sakık'a verildi. Apo'nun, Semdin Sakık'a eylem yapılması için vermiş olduğu talimata, o dönem saflarında bulunduğum Garzan Eyaleti Karargah Komutanlığının telsizini dinlerken ben de tanık olmuştum. Neticede verilen talimatla birlikte Semdin Sakık da bölge güçlerine eylem emri vermiş ve Bingöl'de suçsuz olan silahsız 33 er öldürülerek ateşkes resmen bozulmuştu.

Evet, böylelikle Perinçek, kara lekeli bir tarihe gizliden de olsa adını yazdırmıştı.

Perinçek, PKK'ya yardım edilmesi açısından toplantılar düzenlemiş ve gizli çeşitli etkinliklerde de bulunmuştu. Bunun yanı sıra kendince değerlendirmesinde sözde sıcak savaş ortamı diye değerlendirdiği ülke içerisinde, dağlarda da mili tanlara moral ziyaretinde bulunma cüretim göstermişti.

Bunlardan birinde, 1993 yılı içerisinde benim de içerisinde bulunduğum sözde Garzan Eyaleti Birinci Bölgesine bağlı Gevaş kırsalında Perinçek ile buluşuldu.

* * *

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

1993 yılı içerisinde eyalet karargahından geçiş yaptığım Gevaş Bölgesi kırsal kesiminde aslen Cizreli olan Ali kod adlı bölge sorumlusunun denetiminde eylem ağırlıklı icraatlarda bulunuyorduk. Tarihîni ay ve gün olarak anımsıyamadığım -ki bu, yılları dahi unuttuğumuz baz alınırsa oldukça doğaldır- mahrumiyet ortamında, havanın alabildiğince sıcak olduğu bir günde "İnek Noktası" denilen Gevaş'a bağlı "Kel-ha Reş" tepesinin eteğinde yaklaşık 60-70 kişilik bir grupla toplu bir şekilde konaklıyorduk.

'İnek Noktası" denilen yer bu ismi, bu noktada önceden kaçırılan ineklerin toplu şekilde burada kesilmesinden ve ardından bunların kavurma yapılarak burada depolanmasından esinlenerek almıştır.

Örgüt militanlarının güneşin sersemletici sıcağından kaçarak kayaların dibine üşüştüğü Öğlen saatlerinde bulunduğumuz noktaya silahlı birkaç milisimiz geldi.

Tepelerde nöbet tutan tepecilerin yanı sıra etrafımızda güvenlik maksadıyla bekleyen nöbetçilere yaklaşan milisler güvenilir ve tanıdık olduğundan dolayı onlardan sadece izin almak suretiyle grup içerisine daldılar. Doğruca hemen karşımdaki gölgelik bir alanda çay yudumlayan bölge sorumlusu Ali'nin yanına vardılar. Ali'yi önce selamladılar. Yanına oturdular.

Ben onlardan biraz uzak durduğum için konuşmaları duyamıyordum. Fakat hal ve hareketlerinden keyifli sohbet geçirdikleri besbelli idi. Bunu yüzlerindeki tebessümden bunu anlamak mümkün idi. Yaklaşık bir saat sürdü aralarındaki sohbet.

Milisler Daldere köyündendi. Kendilerini ben de tanıyordum. Örgüte katıldıktan kısa bir süre sonra tanışmıştık. Milisler ayağa kalktılar; Ali'nin yanından ufak adımlarla ayrıldılar. Bana doğru yaklaştılar. Kendi aralarında beni gösterircesine îşaretleşiyorlardı da. Ayağa kalktım. Kendilerini selamlayarak birkaç adım da ben yaklaştım onlara. Önce tokalaştık. Hal ve hatır sorduk birbirimize. Oturmadık. Milislerimiz ayaküstü sohbet etmeyi tercih etmişlerdi.

Milislerden birinin adı Fadıl idi. Gözlerimle onu kestirdim:

- "Hayırdır, neden geldiniz bu sıcağın kavurucu zamanında?" Alî ile ne konuştunuz?"

Fadıl:

- "Sanırım siyasal parti liderlerinden biri Önderliği daha önce ziyaret etmiş ve kendisi ile bu son dönemlerde de sürekli telefonlaşmış. Herhalde bu şahıs bu rayı da ziyaret edecek. Bunun için olsa gerek İstanbul'daki arkadaşlar bizi aradılar. Bu kişiler için randevu verilmesini istediler."

Fadıl, yüzeysel ve kulaktan duyma anlatıyor gibiydi. Aslında bilgi sahibi ve konuya vakıf biri idi. Ancak, ayrıntıya pek inmemişti bu konuşması ile.

Merak ettim. "Siyasi çözüm için çaba mı var" diye az da olsa umutlanıverdim:

- Allah Allah. Kim bu siyasi lider acaba? Adını biliyor musunuz?

Fadıl, adını söylemek istemese de bana karşı yalan da konuşamazdı, biliyordum. Ağzından mı kaçırdı, yoksa bana olan güveninden mi bilemiyorum ama;

- Evet Doğu Perinçek'miş dedi.

Perinçek adını duyunca biraz daha umutlandım:

- "O, yırtıcıdır. Yani duyduğum kadarı ile parti önderliği ondan hep 'yalaka, boşboğaz' diye bahseder. Ama, iyi değerlendirilmesi halinde çok şey yapabileceğini de sürekli belirtir. İnşallah hayırlı olur."

Ve ekledim:

- Fadıl, peki Hevale Ali bu randevu talebine ne karşılığı verdi?

Fadıl:

- "Ali, böyle Önemli bir görüşmeye kendi iradesi dahilin de evet diyemeyeceğini, bu konuyu Ebubekir ile görüşeceğini söyledi."

Ardından konuyu değiştirdik, özel konulara değindik. Yaklaşık yarım saat kadar devam eden görüşmemizin akabinde milislerimizi yolcu ettim.

Sıradan dağ yaşantımız devam ediyordu.

Konakladığımız noktadan ayrılmayarak bir gün daha kaldık. İkinci günümüzün öğlen vaktinde Bölge sorumlusu Ali, Eyalet sorumlusu Ebubekir'i Yaesu marka sırt telsizi ile arayarak şifreler kullanmak sureti ile ona Perinçek'in görüşme talebini iletti. Ancak, Perinçek adım hiç kullanmadı. Ebubekir'in emir ve görüşlerini istedi.

Ebubekir de fazla konuşmadı. Yorumsuz bir lisan ile;

- "Uygundur" dedi.

Ebubekir, Perinçek'e randevu verilmesi enirini bu tek kelimelik emri ile kabul etmiş, fakat dikkatli olunması gerektiğini de dolaylı olarak dile getirmişti.

Aynı günün akşamında görevlendirilen[1] iki müitan ile cevap milislere iletildi.

Perinçek ile yapılacak görüşme komuta kademesi hariç herkesten gizli tutuluyordu. Randevu verildi. Randevu verilen günün akşamı da Bahçesaray-Van yolunu takip eden yüksek sırt hattından patika güzergahı izleyerek intikal ettik. İntikalimiz yaklaşık altı saat sürdü. Nokta değiştirme gereksinimimizi yüksekçe bir tepenin yamacında konaklayarak yerine getirmiştik aynı zamanda.

O gün ben tepeci olmuştum. Kendi mangamı almış, biksimi omzuma yerleştirmiş, zirveye mevzilenmiştim. Bulunduğumuz tepe sıcak bir mevsim olmasına karşın oldukça dondurucuydu. Zamanımızı yanımıza aldığımız ufak bir çaydanlıkta demlediğimiz çay ve ısınmak için sarıldığımız kefilerimizle doldurmaya çalışıyorduk.

Bir rivayete göre, bu tepede yazın ortasında bile kar yağdığı olmuştur.

Öğlen saatlerine doğru telsiz çağrısı yapıldı. Zirveden tek başıma inmem ve silahımı değiştirip, kaleşnikof almam istendi. Anlaşılan yine görev vardı.

Verilen talimatı aynen yerine getirdim, silahımı değiştirdim; ana grubun yanına indim. Grup içerisinde beni ilk olarak Kahraman isimli takım komutanı karşıladı.

Gülümsüyordu:

- "Heval hazırlan, göreve gidiyoruz!"

Yorgun halimle sırtımdaki çantamı yere bıraktım. Başımı salladım, göreve hazır olduğumu belirttim.

Akşam vakti, başta Ali olmak üzere çoğu tecrübeli on kişilik grup ile bölükten ayrıldık. Bölüğe geçici olarak Kahraman vekalet edecekti.

Hiç soru sormadım. Nereye gideceğimize dair bilgim de yoktu. Taciz veya pusu eylemi yapacağımızı düşünüyordum. Fakat Ali gibi bir bölge sorumlusunun yanımızda bulunması doğrusu bu ihtimali zayıflatıyordu.

O gece aralıklarla sabaha kadar intikal ettik. Hava aydınlandığı sıralarda Gevaş'a bağlı Arpet köyünün arkasına kadar uzandığımızı fark ettim. Daha fazla ilerlemedik, bundan sonra. Köye 15-20 dakikalık uzaklıkta suyun olduğu, kendimizi kamufle edebileceğimiz bir noktada konakladık. Yanımıza yiyebileceğimiz tek lokma yiyecek almamıştık. Sadece kara bir çaydanlığımız ile birkaç adet bardağımız vardı yanımızda. Eee, gerilla aç kalırdı ama, çaysız yapamazdı. Böyle durumlarda ya köylere girerdik, ya da milislerimiz aracılığıyla erzak temin ederdik.

Hava iyice aydınlandı. Güneşin doğuşu ile birlikte iki milisimiz bulunduğumuz noktaya vardı. Anlaşılan milisler ile Önceden koordinasyon sağlanmış ve köyün arkasına yerleşeceğimiz haber edilmişti onlara. Milisler gelirken yanlarına yiyecek de almışlardı. Kahvaltımızı beraberce yaptık. Kısa, ama hoş bir sohbet kurduk onlarla.

Milislerimiz ile sohbet yaptığımız esnada, neden bu noktaya değin geldiğimiz benim açımdan aydınlanmış oldu. Ne eylem, ne de lojistik çalışma yapacaktık. Meğer siyasi bir lider olan Doğu Perinçek'i dağlarda ev sahipliği yapan bizler karşılayacak ve ağırlayacaktık!!!

Perinçek'e randevu, milislerin ilk geldiği günün ertesinde yapılan istişare sonucu verilmiş ve cevap aynı gün şahsının bilgisine sunulmuştu. Kendisiyle bir gün sonra bulunduğumuz noktada buluşacaktık. O günü milislerimiz ile birlikte hava kararıncaya dek sabitlendiğimiz noktada istişarelerde bulunarak geçirdik.

Akşam beraberce Arpet köyüne indik. Tabii bu iniş gizli oldu. Bunun nedeni, başka civardan kimselerin köyde misafir olabilmesi ihtimalinden kaynaklanıyordu. Perinçek de bu köy üzerinden milislerimiz aracılığı ile yanımıza çok gizli ulaştırılacaktı.

Köyde yemeğimizi yedik, ihtiyaçlarımızı karşıladık, sonra aynı noktamıza geri döndük.

Ertesi günü öğlen saatlerinde Doğu Perinçek bizimle çok gizli görüşecekti. Bu görüşme örgütün üst düzey sorumluların yanı sıra sadece randevuya giden on kişilik grubumuz dışında kalan tüm militanlardan saklı tutuluyordu. Bunun nedeni güvensizlikti! Her an fire verilebilir ve bu görüşme deşifre olabilirdi.

Zaten Perinçek de kurduğu bağlantılarında, milislerimize, bu durumdan oldukça endîşe duyduğunu ve gerekli önlemlerin alınmasını rica etmiş... Milislerimizin anlatımına göre, Perinçek, bu görüşmeden devlet haberdar olur diye oldukça tereddütte imiş. Ancak bu endişesini sıcak savaş ortamında gerillayı görme heyecanı bastırıyormuş...

Arpet köyünün arasında konakladığımız noktada ikinci günümüze başladık. Bu gün çok hareketli ve heyecanlı geçecekti. Bu görüşme bizim için birkaç karakolu imha etmekten daha fazla taşıyordu. Çünkü yıllardır bir çok Türk siyasetçisinin akıl danıştığı, bize göre çözümleyici güç olabilecek bir zat dergahımızı ziyaret edecekti.

Öğlen saatlerine kadar çıkardığımız nöbetçilerin güvenliği altında uyuduk. Öğlen vakti uyanarak yanımızda bulundurduğumuz kara çaydanlıkta çay demledik. Yudumladığımız çayla birlikte zamanla köyden getirdiğimiz peynir ve tandır ekmeklerini de atıştırıyorduk.

Açlığımızı gidereli pek fazla olmamıştı ki, birden hemen aşağımız da bir hareketlenme olduğu nöbetçiler tarafından bize bildirildi. Hep beraber ayağa kalktık. Ellerimizde bulundurduğumuz mevcut dürbünler ile etrafı kolaçan ettik. Önde iki silahlı milisimiz, arkalarında da beş kişi olmak üzere toplam yedi ziyaretçimiz bulunduğumuz yere doğru intikal ediyordu. 10 dakika sonra yanımıza vardılar. Ali, nöbetçileri, onları karşılamaları için harekete geçirtti. Bu sırada bizler de iyi görünmek maksadıyla üzerlerimizi düzelttik. Hepimiz Perinçek ve arkadaşlarım karşılamak üzere tek sıra halinde dizildik.

Doğu Perinçek önde, arkadaşları ise ardında bulunuyordu.

Ve artık, Perinçek, türlü endişelerine rağmen randevu noktasına ayak basmıştı. Bizi ilk gördüğünde yüzünde oluşan tebessümü ve garip hareketleri görülmeye değerdi. Tam karşımıza geçti. On metre kadar ilerimizde durdu. Gülüyordu. Kollarım gerdi. Bizi, sanki birilerine takdim edercesine ellerini öne kaydırdı. Yüzeysel miydi bilmiyorduk ama, mutlu olduğu tavırlarından gayet netçe belli oluyordu. Onun militanları değildik! Ancak, içinde büyük bir gurur vardı. Onu yaptıklarımızla da onurlandırmıştık!

Perinçek grubun arasına daldı. Bizimle tek tek tokalaştı. Ardından şöyle seslendi:

- "Hepiniz birer kahramansınız!! Türk işgali altın da bulunan Kürdistan'ın birer onurlu, kahraman savaşçılarısınız!!!"

Ali, ben, hepimiz Perinçek'in bu hitabından oldukça hoşnut kaldık. İçimiz içimize sığmaz olmuştu.

Ali, Perinçek'e oturması için yer gösterdi. Perinçek ile gelenlerden ikisi yanıma oturdu. Diğer ikisi de ayakta, az ileride bekliyordu. Grubumuzda Türkçe'yi en iyi kullanan bendim. Ali'nin izni ile söze ilk ben girdim:

- "Sayın Başkan, öncelikle ezilmiş bir halkın ulusal kurtuluş mücadelesini yürüten biz ARGK mensupları nı düşmanla kıyasıya boğuştuğumuz ortamda ziyaret
etmenizden büyük bir memnuniyet duyduğumuzu belirtir, teşriflerinizden dolayı partimiz ve eyalet karargahımız adına size ve şahsınızda tüm girişimcilere teşekkür ederiz."

Perinçek:

- "Ben de vermiş olduğunuz onurlu mücadelenizden dolayı sizi gerçekten kutlamak isterim."

Ali bozuk bir Türkçe ile;

- "Artık gelmişken gerillanın kara çaydanlığından çay yudumlarsınız herhalde," dedi.

Perinçek ve arkadaşları Ali'nin bu sözüne dayanamayıp güldüler.

Perinçek ile başlayan bu sıcak buluşma iki saat kadar sürdü. Bu iki saatlik süre içerisinde meşhur kara çaydanlığımızdan çay yudumlamak Doğu Perinçek'e de nasip oldu. Konuşurken kendilerinden de taleplerimiz olup, olmadığını soruyordu, Perinçek. Öyle heyecanlı idi ki, moral depolamamız için sözcüklerinde sınır tanımıyordu. Sanki bütün kapıların anahtarı oymuş gibi gelmeye başlamıştı bize. Hatta bir an için olsun kendimizi siyasi çözüm için devletle masaya otur-muş gibi hissederek, istediğimiz sözde haklan dahi sıralamaya başladık. Tabiidir ki, Perinçek, bu durumdan oldukça

memnuniyet duymuştu:

Bize, ziyaretinin asıl maksadını kısaca şöyle yorumluyordu:

- "Bildiğiniz üzere bir süre öncesine kadar partinin kurucusu Sayın Abdullah Öcalan ile karşıt düşüncelere sahiptik. O'nun izlediği yolun hiçbir kazanç sağlamayacağını düşünüyordum. Ancak, bugün gelinen noktaya baktığımda tamamen yanılmış olduğumu gördüm. Doğrusu dün, üç beş çapulcu diye tanımlanan sizler bugün tüm dünyanın tanıdığı ve ilgiyle takip ettiği birer kahramanlar haline geldiniz..."

Perinçek'in bu sözlerine karşılık Ali de şunları sarf etti:

- "Benim düzgün bir Türkçem olmadığı için size tam anlamı ile düşüncelerimi açıklamakta zorlanabilirim."

Ali, bu sözleri sarf eder etmez Doğu Perinçek, Kürtçe konuşarak Ali'nin düşüncelerim Kürtçe ifade etmesini rica etti. İşin ilginç taran Perinçek, Kürtçe konuşurken tıpkı bizim literatürümüze heval tanımlamasını kullandı. Perinçek'in bu jesti Ali'yi Kürtçe konuşmaya yönlendirdi:

- 'Verdiğimiz ulusal kurtuluş mücadelesinin birer neferi olarak açık yüreklilikle belirtmek istiyorum ki, parti önderliğimizin başlattığı ve üretici kişiliği ile günümüze değin taşıdığı dava ruhunun takipçisiyiz. Bu dava o kadar büyük ki, davanın oluşumunu yara tan partimiz PKK'yı tam anlamıyla tanıma ve de idrak etme noktasına dahi ulaşamadığımızı, ancak kanımız la mücadelenin bir halkası olmayı amaçladığımızı belirtmek istiyorum."

Perinçek:

- "Evet, doğrudur."

Ali:

- "Biz herkesten dağa çıkın diye bir talepte bulunmuyoruz. Herkes gücü yettiğince destek olmalı diyoruz. İcabında hiç bir şey dahi yapılamıyorsa, en azın dan görüldüğümüz vakit yüzümüze gülünsün, bizimle gurur duyulsun istiyoruz. 8u bile bize yeter!"

- "Size katılıyorum. Ancak bilinçsiz birtakım işbirlikçi gruplar çıkarları uğruna verdiğiniz onurlu savaşın karşısında yer almaktadırlar. Sakın ha ola, bu durum karşısında karamsarlığa kapılmayın! Hep bağımsızlığın heyecanı ile başarıyı düşününü Bundan böyle bu güne kadar sizin, bugünden sonra hepimizin partisi olan PKK'ye biz de destek çıkacağız!!!"

Perinçek ile moral dolu sohbetin ardından hep birlikte ayağa kalktık. Bu veda kalkışıydı. Tokalaştık tekrardan. Bizi unutmayın, sözleri arasında onları, geri götürülmeleri için yine milislerimize emanet ettik.

Bizlerden ayrılarak milislerimizle yola koyulan Perinçek, bir ara geriye döndü. Ellerim havaya kaldırdı. Kürtçe olarak:

- "Yaşasın Bağımsızlık ve Özgürlük!" diye slogan attı.

Perinçek, arkadaşları ile gözden kaybolduktan sonra bizler de toparlanarak havanın kararmasını beklemeye koyulduk. Hava karardıktan sonra da bölüğe

döndük.

Bu görüşme tüm savaşçılardan gizli tutuldu.

Anlaşılacağı üzere; Doğu Perinçek, PKK ile doğrudan bağlantı kurabilen bir şahsiyetti. Aslında devlet de bunu biliyordu!!! Fakat adil, tarafsız ve inisiyatif sahibi olamadığı için suçluları mahkum edemeyen bir takım hakim, savcı ve bunların güdümünde bulunan mahkemeler var olduğundan Perinçek'in üzerine gidilemiyordu.

Gidilemedi de.

Bu da zenginler ile güçlülerin nasıl himaye edildiğinin bir kanıtı ve Türk Devleti'nin bir ayıbı olarak tarih sayfalarında yer edinmiştir.

* * *

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Kader işte!

1996 yılının Haziran ayında, Bitlis iline bağlı Hizan-Tatvan arasındaki kırsal bölgede icra edilen bir operasyon esnasında çıkan silahlı bir çatışmada, hayatını kaybeden örgüt militanlarından birinin üzerinden iki adet belge ve çok sayıda doküman çıkmış, bu belgeleri uzun süre elimde muhafaza etmiştim. 1997 yılında tam anlamıyla serbestlik kazandığımda Perinçek'in aynı pratiğine devam ettiği ve bunun bir çok günahsızın canına mal olduğu bilinciyle DGM Ankara Cumhuriyet Başsavcılığına suç duyurusunda bulundum.

Suç duyurusunda; Perinçek'in, PKK'nın ikinci gizli lideri olduğunu belirttim. Savcılığa aynı zamanda elimde belgelerin de mevcut bulunduğunu ifade ettim. Ancak, elimde olmayan sebeplerden ötürü bu belgeleri DGM Savcılığına iletirken epeyce gecikmeye uğradım. Bu, bir yılı aşkın bir süreydi.

1998 yılında Perinçek yanlısı Aydınlık Dergisi bölücü, yıkıcı propaganda faaliyetlerine ağırlık verirken daha sinsi planlarını uygulamaya soktu. Bunun adına psikolojik harp sanatı deniliyordu. Bu tezgah içerisinde sayısız insan hedef seçildi. PKK karşıtları hain, yanlıları ise birer kahraman olarak gösterildi. Hedef isimlerden biri de ben olmuştum. Adım, Aydınlık Dergisi'nin (ÇÖÖ) Çiller Özel Örgütü şemalarına taşındı.

Bir zamanlar yapılan hataların kabusundan kurtulmak maksadıyla devlet için yaptığım hizmetleri kötüleyen ve şahsımı provakatör, komplocu ve ajan tanımlamalarıyla yıpratma gayreti içerisine giren bu bölücü, Perinçek güdümlü yayın organı sanki beni susturmak ve aleyhine çalışmamı önlemek maksadıyla yapıyordu tüm bunlan. Zira biliniyordu ki, ortaya atılan iddialardaki gibi ne bir bağlantım ne de bir çalışmam bulunuyordu. Bu iddialar gülünç, bir o kadar demogojik ve ütopik bir saplantının esintisi olabilirdi ancak.

Doğu Perinçek'in maskesi düşmüştü. Türk siyasi tarihinde kara lekeli bir isim daha deşifre olmaktan kurtulamamıştı. Ve PKK'ya yardım ve yataklıktan dolayı Ankara DGM'nin talimatı üzerine gözaltına alınan Perinçek, dökülen kanların ortağı olması iddiası üzerine hesap vermek üzere mahkeme huzuruna çıkartıldı.

Bölücü faaliyetler içersinde bulunalı 30 sene olmuştu. 30 senede deşifre olmamanın öz güveni ile bana şöyle sesleniyordu:

- 'Benimle devlet başa çıkamıyor. Beni sen mi devireceksin?"

Böyle diyordu, Perinçek. Oysa gözaltına almalı henüz birkaç saat olmuştu ki aracılar vasıtasıyla gönderdiği mesajda;

- "Benim suçum yok. Söyleyin Sami'ye davasından vazgeçsin. Beni buradan kurtarsın!" diye dert yanıyordu.

Tıpkı Apoizmin ütopyası, PKK'nın sözde mücadele azmi gibi Perinçek'in de ideallerini bastıran dava inancımdan vazgeçmeyeceğimi gören İşçi Partililer ve sözde Aydınlıkçılar çareyi topyekün psikolojik, hatta fiili saldın teorilerini üretmekte buldular.

Yayın organlarında haftalarca tetikçi olduğumu, kontrgerilla Örgütünün bir parçası olduğumu ve birtakım sözde çıkar gruplarının piyonu statüsünde bulunduğumu işliyorlardı. Kışkırtmalar sonucu vurulmam için birinci sayfadan resimlerimi yayınlıyorlardı. Akla hayale sığmayan komplo teorileri üretiyorlardı. Fakat tüm bunların asılsız olması sebebiyle, tabiî ki sonuç elde edemediler. Başarıya

ulaşamadıktan gibi, Perinçek'in cezaevine girmesine ve partiden ayrı kalmasına da mani olamadılar.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Bilineceği üzere, devleti, birçok konularla alâkalı olarak bilgilendirmekle beraber, yapılan yanlışlıkları ve de art niyeti gördükten sonra PKK'ya yardım ve yataklık eden kişilerin üzerine de gitmekten çekinmedim. Ancak birtakım karanlık isimler vardı ki, işte bunları deşifre etmek zamanın ve şartların uygun olamaması nedeniyle mümkün olmamıştı. Lakin her şeyin bir başı olduğu gibi, bir de sonu vardı. Bir çok gafilin PKK ile olan sinsi münasebetleri gibi. İHD genel başkanlarından Akın Birdal'ıo PKK ile olan organik bağını örtüle-yen gizem perdesi de işte bu misali bilinen bir vaziyet haline dönüştü.

Akın Birdal isimli sözde insan haklan hamisi, birtakım dış güçlerin esintisini arkasına alarak PKK'nın siyasallaşması için pratiksel ağırlıklı çeşitli icraatlara da meyillenmişti. Bu, süreç içerisinde devleti oldukça güç durumda bıraktı. Esasen kurulan İnsan Hakları Derneği bölücü faaliyetlerin hayat bulduğu, karanlık yolların terörizmin hizmeti doğrultusunda aşılmaya teşebbüs edildiği, devlet ile girişilen sava-şın dünya kamuoyuna masumane ulusal kurtuluş mücadelesi olarak tanıtılmasında köprü rolünün üstlenildiği bir nifak, bir fitne tohumuydu.

İnsan haklarını insani duygular içerisinde savunmak elbette her bireyin en tabii hakkıydı. İnanıyorum ki, dağlara, ama kandırılarak ama inandırılarak sürülen hayatının baharında nice gençlerin haklan da savunulmalıdır; onların da kazanılması için gereken ne ise yapılmalıdır.

Dağlardaki gençliği kazanmak iddia edildiği gibi birtakım .siyasal tavizler vermekle mümkün değildi. Aksine böyle bir durum sadece dağlardaki gençliği değil, tüm Kürt kökenli insanların kader çizgisinin bölge üzerindeki karanlık emelleri olan Yahudi-Hristiyan güçlerin boyunduruğu altına girmesine zemin sağlayacaktı. Bu da; piyon bir millet, köle bir birey demek olacaktı.

Bu noktada sebep ve sonuç ilişkisi iyi kurulmalıdır. Nitekim efsanevi diye nitelendirilen, dağ zihniyetiyle, yıllar boyu omuzlarda taşınsa da hakkı Ödenemez denen Abdullah Öcalan'ın ininden göçmesiyle gelişen olaylar, Rusların, İtalyanların, Yunanlılar'ın ve daha birçok karanlık ellerin Apo yakalanıncaya dek sergiledikleri tutumların PKK gerçeğine ve Apoizmin ütopyasına belki hiçbir zaman bu kadar açık göremeyeceğimiz kadar ışık tutmuştur. Dış güçlerin tezgahı sadece dışarıdan müdahale ile sınırlı tutulmamıştır. Cebinde Türk kimliği bulunduran, içimizde bağra basılmış kimseler de, bu oyunun birer piyonları olmuşlardır.

İşte, Akın Birdal isimli İHD genel başkanlığını yapmış kimse de bu zincirin halkalarından sadece biri olmuştu. PKK'nın ütopyalar üzerine kurulu mücadelesine Apo'dan dahi çok daha fazla kendini kaptıran Akın Birdal, devlet tarafından düşünsel, birimler tarafından müdahale ve sıkıştırmayla karşılaşmasına rağmen tüm dönemlerde PKK'yı bir terörist örgüt olarak telaffuz etmemişti. Oysa ki, PKK'nın kurucusu sözde efsanevi lider bile, paçasını kurtarmak uğruna kendi başlattığı davasını terörizmle nitelendirmekten kaçınmadı.

Abdullah Öcalan, İmralı Adası'nda görülen davada bu konu ile ilgili şöyle diyordu:

"Askeri yasalardan, siyasi temellerden yoksun, yüzyılların aile, aşiret kavgaları ortamında büyümüş, bir tavuk yüzünden birbirini vurmaya yatkın toplum yapısı bu kişilik yapısında birleşince kontrolü zor bir durum yaratması anlaşılırdır. Bana göre bu düzeyde bile tutulması önemli bir başarı olarak

görülmektedir."

Öcalan örgüt içersindeki yozlaşmayı da avare, asi çetecilik oluşumuna bağlamakta idi. Militanların halka yönelmesini birkaç kişinin üzerine yığan, bu kişileri cehaletleri ile çingeneye benzeten Öcalan, devamen;

"Çingeneye paşalık vermişler. O da önce babasını asmış. Yaşanan biraz budur!" demekten kendisini alamıyordu.

Militanlarını, örgüt yapısını işte böyle özetlemekteydi, Öcalan.

İHD Genel Başkanı Akın Birdal, sadece düşüncesel mânâda değil, pratik süreçteki fiili çalışmalarda da kendisini ön plana çekmiş bir isimdi.

Akın Birdal'ın fiili icraatlarının bilinen bölümü de şöyle özetlenebilirdi:

1992 yılı idi. Sonbahar aylarından birinde, yol araması ve kontrolü esnasında, biri Vanlı, üç asker yakalanmıştı. O süreçte ben Garzan Eyalet Karargahı diye isimlendirilen merkezi üye Ebubekir kod adlı Halil Ataç'ın denetimi altındaki ana grupta bulunuyordum. Karargahımız Mutki kırsalındaydı.

Eyaletimize bağlı başka bir bölgede yakalanan bu üç asker Ebubekir'in istemi üzerine karargaha getirilmişlerdi. Bir müddet soruşturma yaşanan bu askerlerin henüz akıbetleri hakkında karar alınmamıştı ki, milislerimiz aracılığı ile askerlerin bizim bölgede karargah tarafından sorgulandığını öğrenen Akın Birdal devreye girerek, bu üç askerin serbest bırakılması için girişimlerde bulundu. Bu münasebetle sürekli olarak dağ kadrosunu ziyaret eden ve ARGK denen PKK'nın dağ kadrosunu tanıtmak amacıyla örgütün yayın organlarında haberler yapan iki gazeteci yanımıza geldi. Karargahı ziyaret ve aynı zamanda arabuluculuğa niyet eden bu gazeteciler gördükleri ilgi ile bir gece yanımızda kaldılar. Haber amaçlı röportajlar yaptılar. Bolca fotoğraf çektiler. Esir muamelesine tabi tutulan askerlerin düşüncelerini aldılar. Onlara, kendilerine karşı kötü muamele yapılıp yapılmadığını sordular. Gerillaya bakış açılarını aldılar.

Her sorunun ardından örgütün kanlı elleri arasında bulunan askerler, militanları övgüyle tanımlıyorlardı. Bu, psikolojik harbin bir gereği olarak yapılıyordu. Zaten askerlerin örgüt militanlarını eleştirmek gibi bir şansları da yoktu.

Ardından, gazeteciler Ebubekir ile ziyaretlerinin ikinci nedenini tartışmaya açtılar. Devletin, her fırsatta PKK'yı bir terör örgütü imiş gibi halka anlattığını ve bu yönlü topyekün seferberlik içinde olduğunu vurgulayan gazeteciler, asker yakınlarının İHD'ye başvurduklarını, devletin uyguladığı psikolojik savaşın boşa çıkartılması için propaganda amaçlı askerlerin serbest bırakılmalarının faydalı olacağını belirttiler.

Akın Birdal'dan bir de not getirmişlerdi. Birdal'ın kaleme aldığı mesajın giriş kısmı şöyle başlıyordu:

"Bütün devrimci ulusal gerilla güçlerine selamlar."

Akın Birdal, notunda şöyle bir mantık yürütüyordu:

"Yakalanan üç askeri öldürmek mi faydalı olur, yoksa serbest bırakmak mı?"

Mantıki yönü ağır basan bu soruyu soran Akın Birdal, bu tür olayların lehte propaganda amaçlı kullanılmasının devlete olan güveni sarsacağını ve örgütü daha güçlü kılacağını belirtiyordu. İhtiyatlı olunması gerektiği, irdelenen başka hassas noktalardan biri idi.

Gazeteciler, Akın Birdal'ın istemlerini de dile getirdikten sonra yanımızdan ayrıldılar.

Ve Askerlerin serbest bırakılması PKK tarafından olumlu karşılanmıştı.

Ancak; süreç içerisinde beklenmedik bir gelişme yaşandı. Kış ayına girmiştik. Lapa lapa kar yağıyordu; hava koşulları kötüye işaretti. Askerlerin bu olumsuz hava şartlan altında azat edilmeleri ise, sürüncemede kaldı böylece.

Etraf bembeyaz karlarla örtülmüştü. Doğal olarak bu hava şartları iz sorununu da beraberinde taşıyordu. Dolayısıyla nokta değişimi yalnız kış sığınaklarının olduğu istikamete yapılabileceğinden askerlerin salıverilmeleri tehlike oluşturabilirdi. Bir ihtimal, bırakılmaları halinde güvenlik kuvvetlerine yerimizi tarif etmeleri söz konusu olabileceğinden, karda hareket kabiliyetimiz yitik olduğu için çatışmaya girebilir ve ağır kayıplar verebilirdik. Bu nedenle bulunduğumuz noktayı terkedeceğimiz güne kadar askerleri bırakmama karan aldık.

Bırakılmaları kesin olan askerlere, bizlerden ayrıldıktan sonra kendilerine iyi muamele yapıldığını kitleye aktarmaları için özel ilgi gösteriliyordu. Yenilmiyor y e dinliyorlardı; içilmiyor içirilîyorlardı. Sigaraları temin ediliyordu. Özel savaş içerikli sohbetlere dahil ediyorlardı. Kendilerine, verilen mücadelenin bir bağımsızlık hareketi olduğu anlatılıyordu.

Askerler, bizimle beraberlerken bize alışmaya çalıştıklarım, bizi, verdiğimiz zor davada takdir ettiklerini anlatıyorlardı. Hatta bıraksak, bizimle, dağlarda mücadeleye hazır olduklarını belirtiyorlardı. Tabii biz bu sözleri çok duymuştuk! Bu sözler, kurtulmak ümidi ile gelişigüzel sarf edilen biçare laflar idi. Bizimle dağlarda kalmak, savaşmak "ha" denilecek kadar basit miydi ki? Aşina idik ki bunlar kaçmak, kurtulmak için yakalanmasına zemin olabilecek fırsatlardan biriydi. Keza, onlar da çok iyi biliyorlardı ki, ne biz onların dediklerine itibar ederdik, ne de onlar, dağlarda gönüllü kalacak kadar dava yürütücüsü olabilirlerdi.

Askerlerin sözlerine inanıyormuş gibi yine de sağ olun demeyi ihmal etmiyorduk. Aslında bakışlarımızın ve buse dolu dudaklarımızın derinliklerinde yatan manâlı ifade, onlara, hiçbir şekilde inanmadığımızı dışa vuruyordu. Zaten, gece vakti çadırların içinde yalnız bırakılan askerlere kulak misafiri olduğumuz vakit, psikolojik durumlarını anlamamız pek zor olmuyordu. Üçü, çadırda yalnız kaldıklarında hep sözlü kavgaya tutuşuyorlardı. Birbirlerine sataşıyor, yakalanmalarına neden olan hatayı birbirlerinin üzerine atıyorlardı. Konuşmalarından, güvenliksiz yola çıkmaktan pişman oldukları ve her şeye rağmen korktukları alenen ortada idi.

Askerler, örgütün kuruluş tarihi olan 27 Kasım gününe kadar karargahta tutuldular. Yakalandıkları vakit neredeyse yemek yiyebilecekleri kadar dahi üzerlerinden para çıkmamıştı. Zaten onlar da anlattıklarına göre, gidecekleri yere ancak bilet kesebilecekleri kadar paralan olduğunu ifade etmişlerdi. 27 Kasım günü, hem örgütün kuruluş tarihi olması itibarı ile küçük bir şenlik yapılacak hem de askerler serbest bırakılarak bulunulan nokta terk edilecekti.

27 Kasım sabahı yine erkenden kalkıldı; içtima yapıldı. Ardından kahvaltı... Sonrasında rehin askerler dahil tüm örgüt militanlarım bir araya toplayan Ebubekir, günün anlam ve önemine ilişkin kısa bir konuşma yaptı. Konuşmasının bitiminde, 27 Kasım'ı kutlamak niyetiyle skeçler yapılacağını ve moral tertipleneceğini belirten Ebubekir, askerler için o an düşünülebilecek en büyük müjdeyi verdi. Bu müjde; askerlerin bu gün itibarı ile serbest bırakılacaklarını içeren kısa bir mesajdan ibaretti. Askerler uzun süreden beri bu müjdenin yolunu gözlüyorlardı. Gerçi biz, onların

serbest bırakılacaklarını biliyorduk. Fakat onlar, bu karardan habersiz olduklarından oldukça umutsuz ve mutsuz idiler.

27 Kasım, askerler için kararan hayallerin umuda açıldığı gün oldu. Sevinçten ne yapacaklarını şaşırmışlardı. Gözleri dolu dolu oldu.

Askerler Öyle duygusallaşmışlardı ki, örgütün kuruluş günü vesilesiyle düzenlenen moral gününe bile iştirak etmekten geri kalmadılar. Sesinin güzel olduğunu öğrendiğimiz Vanlı asker karşımıza geçti, duygularını içeren kısa bir konuşma yaptı; alakamızdan dolayı teşekkür etti hepimize. Bildiği birkaç Kürtçe şarkıyı da severek seslendirdi.

Moralden sonra Ebubekir askerleri yanına çağırdı:

- "Sizi serbest bırakıyorum. Bizden veya özel olarak şahsımdan istediğiniz bir şey var mı?"

Askerlerin üçü birden teşekkür ettiler. Ebubekir, askerlerin parası olmadığını biliyordu. Elini cebine attı. Bir miktar dolar çıkardı:

- "Bu da sizin harçlığınız, kusurumuz olmuşsa artık affedin."

Askerler, Ebubekir'in eline sarıldılar; öpmek istediler. Ebubekir buna müsaade etmedi. Elini hemen çekiverdi:

- "Bizler yoldaşız. Ağa değiliz," dedi.

Askerlerden ayrılıyorduk artık. Onlara eşlik edecek militanlar önceden ayarlanmıştı. Onları en yakın köye kadar götürecek, serbest bırakacak uğurlayacaklardı.

Uğurlama tören eşliğinde yapıldı ana grupta. Tüm militanlar tek sıra haline geçti. Askerler tek tek hepsi ile tokalaştı. Apo ve Örgüt lehine sloganlar atıldı.

Ve, Ebubekir arkalarından sesleniverdi:

- "Hey, bir dakika! Bakın, sizin önünüzde tüm arkadaşlarıma sesleniyorum. Arkadaşlar! Bundan böyle askeri gördüğünüz yerde bırakın!.. Aman! Sakın ha onları yakalamayın! Çünkü, yakalıyoruz, bir de borçlu çıkıyoruz!!!"

Bu, aslında göz boyama şakalardan biri idi. Lakin askerler öylesine etkilenmişlerdi ki...

Serbest bırakıldılar ve gönderildiler- Akşam üzeri nokta da değiştirildi. Yine dizleri kıran, canlan bıktıran uzun bir intikal gerçekleştirildi. Kışın a ti atıla c ağı sığınaklar bölgesine geçildi.

Akın Birdal'ın esir askerler için devreye girdiği sıralarda gönderdiği ılımlı ve umut verici mesajlar karşılıksız bırakılamazdı. Nitekim bir gün sonra Ebubekir, Akın Birdal'a sözlü mesaj iletilmesi amacıyla beni görevlendirdi. Bu görev için gruptan tek başıma ayrıldım. Mutki kazasına bağlı Varan köyüne indim. Bu köyde milislerimiz ile buluştum. Silahımı, teçhizatımı burada emanete bıraktım. Elbiselerimi değiştirip, sivil elbiseler kuşandım. Dikkat çekmesin diye özellikle takım elbise tercih etmiştim. Kravat takmayı dahi ihmal etmedim.

Şehre inecektim. Yolların güvenli olduğu pek söylenemezdi. Seyahatim daha önceden hazırlanan bir taksi ile gerçekleşecekti. Güvenlik kuvvetleri belirli noktalarda sürekli sabit tertiplenme içerisinde bulunuyorlardı. Amaçlan, yol güvenliğini sağlamak

ve geçen araçları arayarak yolcuların kimlik kontrolünü yapmaktı. Bana ulaştırılan bilgilere göre, arama noktalarından geçen araçlar çok sıkı aranıyormuş... Şüpheli görünenler hemen alıkonuluyormuş...

Bu noktalardan başka taşıt yolu da bulunmuyordu. Mutlaka kontrol noktalarım atlatmak zorunda idim. Kontrol noktalarından geçiş yaparken sorun çıkmasın diye Mehmet Demircan adının yazılı olduğu sahte bir kimlik almıştım Ebubekir'den. Kimlikte benim fotoğrafim bulunuyordu. Tekrar kırsala çekilinceye değin bu kimliği kullanacaktım.

Bir gece Varan köyünde konakladım. Sabah güvenilir bîr milisi yanıma alarak Mutki'ye, oradan da Tatvan'a geçtim. Yolculuk esnasında hiç sorun çıkmadı. Kontrol noktalarında aracımızı durduran güvenlik personelleri beni ve arkadaşımı aracın arka kısmında kravatlı ve takım elbiseli görünce durdurmaya dahi gerek duymadı. Soğuk kanlılığımız ve rahat tavırlarımız da şüphe toplamamamızda önemli bir faktör olmuştu. Zaten Ebubekir, bu yönüme duyduğu aşın güvenden Ötürü beni seçmişti.

Tatvan'a girdikten on dakika sonra şahsım için ayırt edilen eve götürüldüm. Evde biraz dinlenerek yorgunluğumu üzerimden atmak istedim. Birkaç saat uyudum. Akın Birdal ile kuracağım irtibatı bir gün sonrasına sarkıttım. Ben evde dinlenirken, benimle hareket eden milisimiz çarşıya çıkmış, alışveriş yapmıştı. Hava karardıktan sonra milisimiz ile ikimiz bir güzel karnımızı doyurduk. Büyük bir çaydanlıkta çay demledik, gece geç saatlere kadar sohbet ettik; televizyon seyrettik.

Ertesi gün sabah vakti saat 10 sularında Akın Birdal ile telefon bağlantısı kurduk. Bu telefon Akın Birdal için hiç de sürpriz olmamıştı. Kendisini arayacağımızdan haberdardı; her ne kadar gün ve saati bilmese de.

Akın Birdal'a ulaşabileceğim telefon numarasını tuşladığımda karşıma Önce bir bayan çıktı. Akın Birdal'ı rica ettim. Adımı sordu. Ebubekir'in verdiği bir şifreyi okudum. Beklememi söyledi. Ve birkaç dakika sonra karşıma Akın Birdal çıktı.

Okuduğum şifrenin nedeni karşıdaki kişinin benim kim olduğumdan emin olmasını sağlamak içindi. Bu şifreler bazen rakam, bazen de sözcüklerden ibaret olabiliyordu.

Akın Birdal'a henüz konuşmamın başında Ebubekir'in selamlarını ilettim. Öncelikli şekilde bu notu okudum. Birdal, büyük bir özveri içerisinde dinliyordu beni. Sözümün bitiminde *"Ne gerekiyorsa yapılacaktır"* dedi.

Ebubekir'in kaleme aldığı, aracılığım ile Birdal'a ilettiği talepler zinciri sırası ile şunlardı:

Şehirlerde kitle üzerinde psikolojik savaşın arttırılmasını sağlamak, bağışlarda bulunulmasını veya mali destek amacıyla kampanyalar oluşturulmasını teşvik edici çalışmalar başlatmak ve siyasallaşma sürecinin hızlandırılmasında tatmin edici katkılarda bulunmak...

Okuduğum istem dolu notun akabinde Akın Birdal, faaliyetlerimin genel içeriğini ve fert olarak isteklerimizi sordu. Soruları kısa cevaplarla yanıtladım. Ebubekir'in istemlerini olumlu karşılamıştı, Birdal; icraatlarımızı da takdir etti.

Lakin son sözü, Parti kişiliğine yakın çizgide olduğunu alenen hissettiriyordu. Şöyle diyordu.

- “Yollarınız çok dikenli. Ama üzerinde yürünmeye değer!"

O an için beni de hoşnut etmişti bu söz. Birbirimize basanlar diledik ve telefonu

kapattık.

* * *

ALTINCI BÖLÜM

1993 yılı idi. Planladığımız kansız eylemlerden birinde, Tatvan-Van karayolunu kesmiştik. Bu eylemde yabancı uyruklu dört turist ile, biri asker biri de polis olmak üzere toplam altı kişiyi rehin almıştık.

1993 yılındaki bu eylem görevini Tatvan kırsalında birinci bölge elemanı olarak üstlenenlerden biriydim.

Havanın bulutlu olduğu bir günün sabahı idi. Uzun bir intikalin ardından bölgemizin başka gruplarıyla da buluşmuştuk. Toplu bir şekilde boşaltılmış bir köyün içinde konaklıyorduk. Konaklama yeri olarak seçtiğimiz köyün boş olmasının sebebi, köylülerin iki ateş arasında kalmaktan duydukları hayati endişenin sonucundan kaynaklanıyordu.

Noktada, yaklaşık yüzelli kişi bulunuyorduk. Gün ışıyın-caya kadar göğü saran bulutlar hava aydınlandıktan sonra da dağılmamıştı. Tamamımız üç bölükten oluşuyorduk. Bölükler, bölük komutanlarının tesbit ettiği yerlerde sabitlenmişlerdi. Her bölük, ayrı tepelere ve ayrı noktalara tepeci ve nöbetçi çıkarmışlardı. Yani bölükler bağımsız hareket ederek kendi iç ve dış güvenliklerini kendileri tayin ediyorlardı.

Bölük sorumluları, bölge komutanının denetiminde bir araya toplatıldılar.

Yapılması kaçınılmaz bir eylem hazırlığı vardı. Buna ilişkin hareket tarzının taktik plan hazırlığı sağlanacaktı.

Gruplar birleşmişti.

Bölge güçleri bu tür birleşmeleri üç ayrı koşulda yaparlardı. Birincisi, bölge güçlerinin düzenlemesini yenilemekti.

Bu yenilikçi girişim militanlara, değişik gruplarda ortaya çıkan niteliklerine göre görev ve sorumluluk yüklemeyi amaçlamaktaydı. İkincisi, büyük bir eylem girişiminde bulunmak maksadına yönelikti. Üçüncüsü, eylem veya başka durumlardan ötürü zora düşmesi muhtemel grup veya gruplara geriden destek olma, yani ihtiyat güç olarak müdahaleye her an hazır durumda bulunan yardımcı kuvvet oluşturma amaçlı idi.

Bizim buradaki noktaya toplanmamızın nedeni düzenleme amaçlı olamazdı. Çünkü bölge düzenlemesi, henüz bir ay öncesinde yapılmıştı. Ve herkes çok iyi biliyordu ki, yeni bir eylem girişiminde bulunulacaktı. Kesin gözüyle bakılan bu olasılık, ne benim ne de benim gibi tecrübeli elemanlar için korkuya kapılacak veya heyecana düşecek bir vaziyet değildi. Nedeni ise» bir makine gibi düşünmemiz ve basan için eylem hedeflerine imha amaçlı şartlanmamız idi. Ölümü değil, başarıyı ve doğal olarak öldürmeyi hedef almıştık. Böyle bir zihniyet nezdinde Ayşe öğretmenin, Fatma hemşirenin ardından ağladığı günahsız Muratlar, Nafizler pek önemli gö-rülemezlerdi. Basan adına kundaktaki bebeği dahi öldürmek mubah görülüyordu. Ölen her kim olursa olsun mutlak bir mazeret bulunurdu. Karnından yediği kurşunla can veren henüz bir aylık adı konmamış balanın ardından kocaman kont-rgerilla intibası oluşturulduğu gibi...

Olmayan gerillanın kontrasını aramayı başaranların yönettiği bir ülkede herşey olabilirdi, her günün başlangıcıyla yeni bir ihanet çemberi oluşturulabilirdi tabii ki.

Noktamızda bulunuşumuzun birinci gününde, öğlen saatlerinde havayı iyice saran bulutlardan çiseleyerek yağan yağmur damlacıkları bir süre sonra doluya dönüştü. Boş evlerde bulunuşumuz ıslanmamızı engelliyordu. Gerçi, geride bıraktığımız zamanlarda çok ıslanmış ve doğrusu buna da alışmıştık. Zaten, her

günün tükenmez intikalinin ardından terden ıslanan terimiz üzerimizdeki giysileri de ıslatıyor ve her daim olmasa da günün büyük bir bölümünü üşüyerek geçiriyorduk.

Akşam üzeri, yemek yendikten sonra bölükler ayrı ayrı içtima düzenine sokuldu. İçtimalar yapıldı. Eylemin niteliği, açıklandığı kadarıyla işlek bir ana yolun kesilmesi ile sınırlıydı. Fakat çıkacak en ufak beklenmedik bir terslik durumunda çok geniş çaplı bir çatışma yaşanabilirdi. Kesilecek ana yol ise, Tatvan-Van karayolunu oluşturan güzergah olarak tespit edilmişti. Yol, boydan boya ele alındığında sadece 70 km'lik alanda bize eylem imkanı tanınmakta ve bu dar alanın stratejik önemi olan yerlerinde, üç karakol ile devriye panzerleri bulunuyordu. Kesilecek noktaya en uzak karakol ise azami 10 km kadar olarak tahmin ediliyordu.

Akşam vakti hava karardıktan sonra gruplar sırasıyla belirli manga düzeni doğrultusunda tertiplendiler. Her zamanki gibi, manga komutanları en başa geçti. Öncüler ve artçılar bölgeyi en iyi bilenlerden oluşuyordu. Ayrı noktalardan gelen gruplar, tek istikamete, tek kuvvet halinde yöneldiler.

Ben Şehit Berivan Bölüğü'nde bulunuyordum.

Bulutların kapattığı karanlık dünyanın acımasız, ölüm kokan dağlarında yeni bir eylem için yol tepiyorduk. Kullandığımız geçiş güzergahları sarp kayalıklardan oluşuyordu. Yer yer uçurumların kenarından geçmek durumunda kalıyorduk. Çok karanlık bir havada tehlikeli bir intikal gerçekleştiriliyordu. Birinin ayağı her an kayabilir, uçurumdan aşağı yuvarlanabilirdi. Bu tür vakalara sık rastlanıyordu. Bu tehlikeli geçiş güzergahlarında düşüp yaralananlar ve hatta ölenler bile olmuştu.

Takriben altı saatlik bir intikal gerçekleştirildikten sonra eylemin yapılacağı yol güzergahına hakim tepelere vardık. Tepelerde, tüm gruplar oldukları yerde tek sıra halinde oturtuldular. Manga, takım ve bölüm sorumluları bölge komutanı Ali'nin talimatı ile bir araya toplatıldılar. Yarım saat süren kısa bir istişare yapıldı. Tekrar grup sorumluları mesul bulundukları birimlerin başına geçtiler.

Eylemin taktiksel planlamasında son rötuşlar da böylelikle tamamlanmıştı. Ve eylemin nasıl yapılması gerektiği, eylemin yapılacağı arazide bir kez daha ortaya konmuş oluyordu.

Sabaha birkaç saat kala gruplar, ayrı hedef bölgelerine hareketlendiler. Savunmada üç ayrı grup tutuldu. Bu gruplar, en hakim tepelere, en yetkin militanların öncülüğünde grupların mevcut en ağır silahlan ile donattırıldılar. Tepelerden, yola inecek grupları veya pusuya gidecek olanları takip etmeleri ve korumaları gayet kolay olacaktı. Her bir grup 10'ar kişiden oluşuyordu. Ellerinde Bikisi ve Kanas gibi uzun menzilli silahlar vardı. Bir grup havanın aydınlanmasıyla birlikte yola kadar inecek, verilecek talimata göre yolu kapatacaktı. Bu grup yakın savunmada bulunan militanlarla birlikte yirmi kişi kadar olacaktı. Ellerinde keleş ve yakın muharebe teçhizatları bulunuyordu. Görevleri; eylem emri ile birlikte yol üzerine çıkmak ve Tatvan-Van karayolunu kullanan tüm araçları durdurarak kontrolden geçirmekti. Şüpheli görülenler alıkonacak, hedefteki tespitli isimler öldürülecek, geri kalan sivillere örgütün propagandası yapılacaktı.

Yolu kapatacak olan aktif plandaki asıl grubu, dıştan yapılacak olası bir müdahaleye karşı koruma maksadıyla ayrıca iki pusu grubu çıkartıldı. Bu gruplar, civar karakollardan yapılacak olan olası müdahaleyi veya rastgele yoldan geçebilecek olan askeri kuvvetleri pusulayarak etkisizleştireceklerdi.

Pusu grupları, yola elli veya yüz metre kadar uzakta kalan tepeciklere

mevzilenmişlerdi. Bu tepecikler yola tam hakim noktalardı. Kurulan iki ayrı pusu grubunda da ikişer adet Biki'si ve ikişer adet Biksiving (RPG-7 Roketatar) bulunuyordu. Bu silahların iyi kullanılması halinde karşıt gücü herhalükarda yıldırmak pekala mümkündü. Bu silahlar aynı zamanda bölgenin taşınabilir en sonuç alıcı araçları olarak da değerlendiriliyordu.

Bu aktif grupların dışında kalan diğer gruplar hareket tarzına göre daha sonra görevlendirilecek ihtiyati kuvvet olarak tutuldular. Tabii, bu gereksinime askeri müdahale olursa başvurulacaktı. Aksi durumda, geri çekilme esnasına kadar eylem bölgesine yakın bir noktada beklemede kalacaklardı.

Ben, yola inen grupla birlikte hareket ettim. Grubumuz hava aydınlandıktan bir müddet sonra yola kadar indi. Ben dahil, beş kişi öncelikli olarak yolun üzerine çıkacaktık. İçimizde silahlı, yüzü maskeli bir milisimiz de bulunuyordu. Diğerleri ise, eğer ki arabalar yoğunlaşırsa yakın güvenlik amacıyla yardıma çağrılacaklardı.

Artık, eylem için her şey hazırdı. Yolun tam ortasında bulunuyordum. Silahım omzumda asılı duruyordu. Pek fazla telaşım yoktu. Oldukça rahattım. Rahat tavırlarım, yanımda bulunan arkadaşlarıma da bir güven kaynağı oluşturuyordu.

Tatvan-Van karayolunun gerek sivil vatandaşlar, gerekse görevli personeller için güvenli olmadığını bilen güvenlik kuvvetleri, bu yolu, o dönemlerde kullanan araçlara geçme iznini zorunlu kalındıkça veriyorlardı. Zira, akşam saatlerinde bu yol, trafiğe tamamen kapalı tutuluyordu. Ve zaten genelde geçişi güvenli olan Erciş istikameti seyahat için tercih ediliyordu.

Herşeye rağmen araçlar yine de tek tuk gelebiliyordu. Hedeflerimiz arasında bulunmayan araçları gereksiz yere erkenden alıkoymamak için uzaktan gelen araçları tepedeki gruplarımız telsizlerle bize bildirdiklerinden yolu boşaltıyor, görünmemek için gizleniyorduk. Akşam saatlerine kadar hedef alabileceğimiz araçlara rastlayamadık. Ancak, havanın kararmasına birkaç saat kala yolu tam anlamı ile kapatmamız istendi. Gelen araçların tamamını tutacak, kimlik kontrolü yapacak, olağanüstü durumun dışında sivillere yönelik örgütün propagandasını yapacaktık. Verilen talimatla birlikte geride bulunan arkadaşlarımızdan hareket edebileceğimiz dört kişilik ek kuvvet daha aldık; yolu tam anlamı ile trafiğe kapattık. Yakaladığımız araçları kontrolden geçirdik. Yolculara, ikinci bir talimata kadar araçlarda oturmalarını tembih ettik.

Önünü kapattığımız vasıtalardan biri özel firmaya ait bir otobüstü. Otobüse ben ve yanımda biri daha olmak üzere iki kişi çıktık. Ben, otobüsün koridor başlangıcında, şoförün hemen yanında duruyordum. Arkadaşım kimlik kontrolü yapıyordu. Tereddütlü bir şekilde bana bakan, otobüsün camlarından aşağıdaki militanları gözleyen yolculara nezaketen paniğe kapılmamalarını söyledim. Bazılarıyla bire bir ilgilendim. Durumlarını sordum.

Otobüs kontrolü sonrasında, otobüsün içinde dördü yabancı turist, biri asker, biri polis olmak üzere altı hedef isim olduğunu öğrendim.

(Hedef kelimesi ile kastedilen, sadece öldürmek değil, aynı zamanda karşı güce karşı kozları paylaşmak veya kullanmak anlamına da geliyordu. Bir nevi şantaj gibi...)

Bu altı hedef ismin, yolcuları paniğe sürüklemeden gayet kibarca otobüsten alınmalarım ve yanıma getirilmelerini emrettim. Turistleri, Avrupa'nın bizi muhatap alması ve Türkiye'yi güvensizlikle suçlaması için alıkoyacaktık. Diğerleri, zaten örgütün hedefleri arasında bulunuyorlardı. Geçerli bir neden öne sürülmedikçe cezaları, mutlak ölümdü. Hem de işkence yapılarak...

Hedefteki asker ve polisle birlikte otobüsten indirilen turistler yanıma getirildiler. Turistler diğerlerine nazaran daha az tereddütlü idiler.

Ellerimi uzattım onlara:

- "Merhaba, biz gerillayız", dedim.

Turistler gülüyorlardı. Çünkü el uzatışımın dışında söylediklerimden de hiçbir şey anlamamışlardı. Türkçe bilmiyorlardı. Fransa'dan gelmişlerdi. Beni anlayamamalarına karşın uzattığım ellerimi de bırakmamışlar, benimle tokalaşmışlardı. Turistlerin hepsi yaşça büyüklerdi.

Sırtımı turistlere döndüm, bir müddet sonra. Polis ve asker olduğunu öğrendiğim kimselere diktim gözlerimi. Hafiften çattım kaşlarımı. Aslında kaşlarımı çatışımın altında biraz da sempatik görünme ihtiyacı duymuştum. Çünkü etrafımda desteğine muhtaç olduğumuz sivil insanlar duruyordu. Tabidir ki, dosta güven veren melaikeleri oynamamız gerekiyordu. Bunun en iyi uygulanma şekli, tatlı-sert olmaktı.

Önce askere sordum:

- "Annen bekliyordur seni, değil mi?"

Asker:

- "Evet, bekliyor efendim!"

Bu sorum manâlı idi. Sorumu bir daha annesini göremeyeceğini kastettiğimden dolayı yönelttiğimi sanan askerin gözleri doldu. Dokunsam, belki hüngür hüngür ağlayacaktı. Kolay değildi; ölüm ile yaşam arasında bocalıyorlardı. Bu duygulan, değişik başka duygularla birlikte yaşayan tecrübeli bir savaşçıydım. Askere ilginç bir yanıt verdim:

- 'Bizim ki del.."

Evet, bizim de anamız vardı. Bizim de yolumuz gözleniyordu.

Polis olan da büzülmüş, ürkek ürkek bakınarak merhamet dilenir gibiydi. Militanlara, polis ve askerle birlikte turistleri de yanlarına almalarını ve sivillerin uzağında bir yere götürmelerini söyledim.

Havanın kararmasıyla tüm yolcuları bir araya topladık. Onlara kısa bir propaganda yaptık. Askeri bir müdahaleye maruz kalmadan eylemi bitirdik; tüm araçları serbest bıraktık. Bazı ateşli taraftarlar bırakılışlannı eylemin başlangıcında attıkları sloganlarla kutladılar:

- "Biji serok Apo!!!"

Beyaz bir taksinin içinden kullandığı, kendinden büyük bir sözün sahibi bir kız çocuğu, insanların, bilinçsizce ideolojileri küçük beyinlere, hem de ne olduğunu bilmeksizin nasıl aşılayabildiğinin kanıtıydı. Kızın sözleri gerçekten boyundan büyük, ama düşündürücü, unutamayacağım bir acının simgesi oldu. Bu senaryo Doğu'daki bir balayı dahi içine alan garip bir oyunu teşkil ediyordu. Daha doğrusu onlar da kirli savaşın tohumlan olacaklardı; olmuşlardı da.

İşte, bugün asıl korkulması gereken, bu trajik vakaydı.

Yanımızdan geçen bir taksiden kapı camı bölümünü kullanarak dışarı sarkan küçük, sevimli bir kız çocuğu zafer işaretleri yapıyordu. Olabildiğince tebessüm saçıyordu etrafına.

Ne de şirindi! Babası, annesi, belki bir başka yakını olan yanındakilerin pohpohlaması ile şeker verilmesi gereken ağza sloganlar yerleştirilmişti.

Aynen şöyle haykırıyordu bala:

- "Biji hevaller! Apo, Apo! Türklere ölümü! Bedeni nize bir kurşun saplanıp da, bizi terk ederseniz bir gün biliniz ki, bizim kalbimizde daima yaşayacaksınız. Sizler ölmeyeceksiniz!.."

Oysa ki bu küçük kız çocuğu kimin, kimin kanını niçin akıttığını dahi idrak edecek yaşta değildi. Esasen de büyüklerinin düştüğü tuzağa onun düşmemesi zaten garipsenilecek bir vaziyet olurdu. O gün slogan atan kız çocuğunun, sonraki zamanlarda eline silah alması da kaçınılmazdı.

Ölümü tarif edemeyecek kadar küçük ama, ölüm hükmünü verecek kadar kuşatılmış bir beyine sahipti bu kız çocuğu.

Eylem bitirilmiş, araçlar bırakılmış ve herkes araçlarıyla olay yerinden uzaklaştırılmıştı. Artık, geri çekilme faslına geçilecekti. Turistlerin yanına vardım. Turistler ve diğerleri kayalıkların üzerine oturmuşlardı. Yanlarına varmama beş on metre kala ellerimle işaret ederek, kalkmalarını istedim. Polis ile yanındaki asker hemen fırladılar; ayağa kalktılar. Ancak turistler hâlâ oturuyorlardı. Yanı başlarına kadar sokuldum. Sağ elimi içlerinden birinin omzuna koydum. İletişim kurmaya çalıştım. Ama nafile, bir türlü anlaşamıyorduk. Ellerimle işaret ediyor, kalkın, bizimle beraber geliyorsunuz demeye getiriyordum. Fakat buna da razı olmuyor ve başlarını sallayarak bizimle gelmeyeceklerini ima ediyorlardı. Baktım ki bu iş böyle olmayacak, grup sorumlusuyla telsiz irtibatı kurdum. Durumu izah ettim. Bana, güvenli bir noktaya kadar çıkmamızı söyleyip, Fransızca'yı iyi konuşan Resul'u yanımıza yollayacağını belirtti.

Resul adlı örgüt elemanı aslen Tatvanlı idi. 25-30 yaşlarındaydı. 1994 yılında çıkan bir çatışmada hayatını kaybetti.

Resul, 15-20 dakika sonra yanımıza kadar indi. Bize verilen talimatın aksine, güvenliğimiz için çıkmamız gereken yoldan dahi ayrılmadık. Civar karakollar -ki bunlardan bir tanesi bize çok yakındı- orada bulunduğumuzdan haberdar olmuşlardı. Telsiz konuşmalarını dinlerken, serbest bırakılan sivil vatandaşlardan durumu öğrendiklerini duyduk. Onlar da çok telaşlıydılar. Yoğun bir telsiz trafiği vardı. Bölgeye intikal etmek için güç hazırlığı yapıldığı besbelliydi. Resul, bu bilinç ile turistlere yanaştı. Kaybedecek zamanımız yok, dedi. Onların dilinden konuşuyordu. Bizim gerilla olduğumuzu, kendilerine zarar vermeyeceğimizi, sadece birkaç günlüğüne misafir olarak ağırlayacağımızı anlatıyordu. Yine de turistlerin umurunda değildi. Bildiklerini okuyorlardı. Zamanla omuzlarım çocuklar gibi, bize ne, dercesine kaldırıp indiriyorlardı. Resul'e yanaştım. Caydırıcı olmamız gerektiğini söyledim.

Resul:

- "Ne yapabiliriz? Öldürelim mi?.."

- "Hayır heval! Onlara de ki; eğer ki burada kalırsanız, Türk askeri operasyona çıktığında her dördünü de vuracak, öldürecek!.."

Resul, ciddi bir tavır ile söylediklerimi aynen tercüme etti. Buna rağmen ikna olmadılar. Resul'ün dediğine göre; bizim gerilla olmadığımızı, devletin yol kesen, adam öldürüp PKK'nın üzerine atan kontrgerillan olduğumuzu sanıyorlardı.

Turistlerin bu tavrı benî çılgına çevirdi. Her türlü iyi niyetimizi suistimal

ediyorlardı. Bir an için onları hem yürütecek, hem de PKK'h olduğumuza inandıracak çılgınca bir fikir geldi aklıma. Fazla yüksek olmayan, fakat karakola tam cephe olan sırta doğru tırmanmaya başladım. Kimse ne olduğunu anlayamadan karşı tarafta ışıklan yanan karakolu hizaladım. Omzumdaki keleşimi indirdim. İzli mermilerin bulunduğu şarjörümü çıkardım, silahıma taktım. Karakola doğru birkaç el ateş ettim. Keleşin, bulunduğum mesafeden hedefini vurması mümkün değildi. Zaten, önemli olan, görüntümüzün alınmasıydı. Aradan yarım dakika dahi geçmedi. Benim keleş mermime karşılık olarak koca devletin, koca top mermileri üzerimize yağmaya başladı. Hemen akabinde uçak savarlar çalıştı. Bir anda top ve silah sesleri duyan turistlerin titreyen bacakları hareketleniverdi ve bizimle yürümeye, sırtı tırmanmaya başladılar.

Nihayetinde korkutarak da olsa bu baş belası turistleri yürütmeyi başarmıştık.

Yol kesme eylemi basit, başarılı, zayiat vermeden sonuçlanmıştı. Elimizdeki altı rehine ile geri çekilmeye başladık. Manevra esnasında oldukça ağır yürüyen turistler kendileriyle birlikte bizleri de yavaşlatıyorlardı. Bellerinde Özel çantaları vardı. Belki bir çayırda otururuz düşüncesiyle yanlarına panço dahi almışlardı.

Ahh, bir görmek vardı ki onları!

Yürürlerken, bazen ayaklan taşlara takılıyor, yere düşüyor, bacaklarında sıyrıklar oluşuyordu. Kimi dayanamıyor. Bazen duruyor, sanki özgürlük vadisindeymiş gibi, el hareketleri ile; ben gelmem, siz gidin, dercesine oturuyor, fakat bizim durmadığımızı görünce, karanlık ve ıssız dağların verdiği korkuyla tekrar kalkıp ardımızdan tabana kuvvet koşuşturuyorlardı. Kimi ise, hem yürüyor, hem de kendi kendine söyleniyordu. Kim bilebilir ki, belki kendine, belki de bize sövüyorlardı. Bense hallerine gülmekten başka bir şey yapamıyordum.

Hele o, polis ile askere ne demeli... Zavallı garipler, onlar da düşmüşlerdi gafilce bizim ellerimize. Ellerinden bir şey gelmiyordu ki. Kendilerince kurtulma ümidi ile büyük bir haklılıkla yağ çekiyorlardı. Bizim duyacağımız şekilde konuşuyor, fakat duymamızı istemiyorlarmış gibi görünüp, aralarında fısılda ş an asker ile polis; **bunlar ne büyük kahraman! Biz böyle bilmiyorduk. Bu kadar zor bir ortamda böyle bir mücadeleyi vermek büyük bir inancın ve haklılığın eseri olmalı. Bıraksalar görevlerimizden ayrılırız!!!** gibisinden laflar ediyorlardı.

İşin ilginç tarafı bir ara sohbeti fazlaca derinleştirenlerden asker olanı;

- "Bırakılırsa gitmeyelim. Tamam mı?" deyince, bu fikir, polise göre, dozu biraz fazla kaçmış bir laf olmuştu ki;

- 'Yok, öyle değil. Baksana şu cesarete. Biz bu kadar cesaretli değiliz. On fırın ekmeği yesek, gene onlar gibi olamayız. Eğer ki bizi gönderirlerse söz, ne istiyorlarsa yaparız." dedi.

Ertesi gün, polis ile askeri turistlerden ayırdık. Turistler, ihtiyaçları daha rahat görülebîlsin diye köylere yakın bir noktada tutuldular. Polis ve asker, devletin silahlı elemanları olduklarından ve sözde Kürdistan'ın işgal altında tutulmasında iştirakçi konumda bulunduklarından soruşturmaya tabii tutulacaklardı. Bu işledikleri suçun gereği öncelikle güvenliğe alınacak, soruşturmanın selâmeti açısından tecrübeli elemanlar tarafından devamlı göz hapsinde tutulacak, kendilerine eğer ki verilirse sadece yemek ve diğer zaruri ihtiyaçları giderilecekti, gözleri devamlı bir bez parçasıyla hiçbir yeri göremeyecek şekilde kapalı, elleri ise sağlam bir ip ile bağlı tutulacaktı.

Genelde esir alınan veya kaçırılan sözde karşıt gücün uzantılarına, güvenlik soruşturmasında bulundukları sürece, işkence ve psikolojik baskı uygulanırdı. Rehin alınan kişiye, devlet ile olan bağlan sorulurdu. Eğer ki imkan bulunursa, özel bir çaba ile bu kişi veya kişilerin ailevi yaşantıları dahi gözetim altına alınırdı. Sonuçta, istenilen elde edildikten sonra inisiyatif, bulunulan grubun sorumlusuna kalırdı. O, isterse birtakım bahaneler ileri sürerek alıkonulan kişiyi serbest bırakabilir veya işi bitmiştir, bundan sonraki süreçte zararlı olabilir, kanısı ile Ölüm karan alabilirdi. Bu tür olayların son halkası, genelde hep infaz karan ile sonuçlanmıştır. Birtakım istisnalar da olmuştur doğal olarak. Sorgulananlar ve neticede serbest bırakılanlar da vardı. Ancak, belirtildiği üzere, bunlar sadece birer istisnai hükümlerdi. Buradaki amaç ise, serbest bırakılmalarına karşılık örgütün propagandasını ve lehte etkinliğini arttırmaktı. Yani kapı, yine menfaate yönelik aralanıyordu.

Bu vesileyle, zaten Avrupa ile güçlü bağlar hedefleyen PKK, kendisini insancıllıkla daha başka nasıl ifade edebilir-diki? Bazen ölüm kararları devletin lehine olabileceğinden örgüt, bu kısmı uygulamaktan sakınabiliyordu. Yoksa, PKK'nın tüzüğü gereği ana kural, düşman olan ve karşıt güçte silah kullanan kimselerin ölümle cezalandırılmaları üzerine kuruluydu.

Nitekim sivilleri, hatta kundaktaki bebeleri dahi öldürmekten kaçınmayan bir zihniyetin perde arkasında, zorla alıkonulan asker veya polislerin serbest bırakılmasının ardından büyük bir felaket ve art niyet aramamak mümkün değildi.

Bu konular ürkütücü bir olayı daha aklıma getiriyor sürekli.

Bir seferinde, devletin güvenlik kuvvetleri ile operasyonel türü icraata girişen bir askeri birliği pusuya düşüren örgüt militanları, bir rütbeliyi alıkoymuş. Bu rütbeli günlerce işkence görmüş. Uzun süren soruşturmanın ardından hakkında ölüm karan verilmiş... Mezarı dahi kendisine kazdırılmış... Mezarını kendisi kazan rütbelinin can vermesi de feci olmuş. Rütbelinin ölümü, doğrusu, olur olur da bu kadarı da olmaz dedirten türden vuku bulmuştur. Anlatımı hoş değil ama; başkaca da PKK'yı tarif imkanımız bulunmuyor maalesef.

Rütbeli bir mağaraya götürülmüş, gözleri bir bez parçasıyla bağlatılmış, ayaklan da... Çığlık atmasın diye bîr bez parçası da ağzına geçirilmiş. Ve bu rütbeli, tüm bu olaylar yaşandığında cırılçıplakmış. Zaten vücudunun her yeri, üzerine eritilen naylonun etkisiyle yeterince tahribat görmüş. Altında bir şişe bulunmaktaymış. Üzerine oturtulmuş... İnanılması güç ama, rütbeli kendisine uygulanan bu işkenceye daha fazla dayanamamış. Kan kaybından çok kısa süre sonra hayatını kaybetmiş...

Evet, gerçekten inşaların içini ürperten ve beşeriyetle ilgisi olmayan bir vakaydı bu trajedi. PKK'yı hümanizm tanımlamasıyla kamufle etme gayretine giren Akın Birdal'a da aynı zaman da atfolunur bu vak'a.

Turistler yanımızda kaldıkları müddetçe bizden özel ilgi görüyorlardı. Bütün ihtiyaçları karşılanıyordu.

Zira, her halükarda serbest bırakılacaklardı. Amacımız; bunlar vasıtasıyla Avrupa'nın gündemini meşgul etmek ve kendimizden sürekli söz ettirmekti. Bunu da başarmıştık. Yerli ve yabancı basın bu eylemi yazıp çiziyordu. Dağlardan dinleyebildiğimiz BBC ve Amerika'nın Sesi Radyosu gibi, Türkçe haber bültenlerinde de sürekli bu eylemlerden söz ediliyordu.

Yoğunlaşan bu tür haberler vatandaşlarım rehin veren Fransa'yı oldukça rahatsız etmişti. Bu ülkenin yönetici organları derhal harekete geçti; diplomatik

girişimlerde bulundu. Türkiye'den vatandaşlarının sağ salim kurtarılmasını istedi. Hatta, bunun için Fransa'nın, Türkiye'ye gizli nota verdiği dahi söylendi. Ancak, Türk Devleti her zamanki gibi, gereği mutlak yapılacaktır, vatandaşlarınızın örgütün elinden kurtarılması için her türlü çaba sarf edilecektir sözünü vermesine rağmen Fransız hükümeti, bu şekilde sonuç alamayacağını anlamış olsa gerek ki, bu kez bir öneri verilmesi ile, PKK'nın değer verdiği dernekler ile bağlantı kurdu.

Bu sırada devreye Akın Birdal girdi.

Biz ise, sesimizi kesmiş, herhangi bir Avrupa devletinin bizimle muhatap olmasını bekliyorduk.

Fransa devletinin girişimleri ve Akın Birdal'ın aktif pozisyonu bizi sonuca doğru götürüyordu. Keza, muhatap kazanılması aynı zamanda bizim de muhatap alındığımıza işaret sayılırdı.

Akın Birdal devreye girmişti. Bekleyerek zaman kaybetmedi; bizimle hemen irtibata geçti. Kendisini temsilen iki kişiyi bizimle görüşmesi için görevlendirdi. Milislerimiz randevu yerlerini ve günlerini takip ediyorlardı. Her şey tamamlandıktan sonra buluşma, Çorsin köyünün yakınlarında gerçekleşti.

Çorsin, Tatvan'a bağlı, Van Gölü sahiline yakın bir köy olup; adı Ermeni döneminden kalmadır. Bu köy, zamanında PKK'ya çok yönlü destek vermişti. Köylünün tamamı okuma yazma biliyordu. Diğer köylere nazaran PKK'yı ideolojik bağlamda destekleyen ve bu örgütün stratejisini ve sözde parti önderliğinin çözümlemelerini yakından takip eden bir çizgide bulunuyorlardı. Kısacası bizden daha militanlaşmışlardı.

Ben, örgüt militanlarından Behrem, Serhat ve Revşan ile buluşma noktasına gittik. Aracılar Akın Birdal adına geldiklerini ifade ettiklerinden bizden oldukça ilgi gördüler. Beraber çay demledik. İki saati aşkın sohbet ettik. Birinin adı, gerçek miydi bilemiyorum ama, hatırladığım kadarı ile Kıyas ya da Kaya gibi bir şey olsa gerekti. Sohbet esnasında bize rehinelerin durumunu sordular. Avrupa'nın, özellikle de Fransa'nın vatandaşlarım serbest bırakmamız için kendilerine baskı yaptıklarını ve ağabey dedikleri Akın Birdal'ın bizimle olan samimiyetine istinaden yanımıza kadar geldiklerini belirttiler.

Aracılarla buluşmadan evvel Behrem, eyalet sorumlusu Ebubekir ile durum değerlendirmesi yapmış ve Ebubekir de Apo'dan aldığı talimatı aynen Behrem'e ileterek, gelişmeleri takip etmesini istemiş... Buna göre; turistlerin bırakılmasına karşılık Fransa'dan örgüt ile belli mutabakatlara varması, bu ülkede rahatça siyasi faaliyetler sürdürülmesine izin vermesi, Türkiye'ye baskılar, hatta askeri ambargolar uygulaması gibi talepleri yerine getirmesi isteniyordu. Bu, Avrupa'ya sağlam adımlarla açılımın bir gereği olarak görülmüştü. Nihayetinde tüm bunlar aracılara da anlatıldı. Aracılar tarafından mantıklı bir talep diye nitelendirildi bunlar. Onlar da zaten, Fransa'nın vatandaşlarını kurtarmak için her türlü fedakarlığı yapacağım belirtiyorlardı.

Birinci elden bir kez daha teyit almak gerekiyordu. Bu mercide Akın Bir dal bulunuyordu.

Behrem, bu durumu Akın Birdal ile bire bir konuşmak sureti ile sonuçlandırmak istediğim belirtti. Bu talep, aracılar tarafından da uygun karşılandı. Yalnız, durumu içlerinden biri kavrayamamış olsa gerek ki;

- 'Yüz yüze mi?" dedi.

Behrem:

- "Hayır, telefonla... Şu an bizim yetkili görüştürmek anlamında olanağımız kısıtlı."

Hava kararıncaya dek beraber bulunduğumuz elçiler ile, akşam saatlerinde Çorsin köyüne girdik. Burada çok güvenilir bir milisimizin evinde bir şeyler atıştırdık; karnımızı doyurduk. Ardından, 15 dakika uzaklıkta bulunan başka bir köye geçtik.

Bu köyün eski adı, Avetağ idi.

Çorsin köyünden Avetağ köyüne geçişimizin asıl nedeni, Çorsin'in devlet tarafından bilinen, PKK sempatizanı bir köy olmasından kaynaklanıyordu. Avetağ ise, bu anlamda pek dikkat çekmemişti. Kısacası bir güvenlik nedeni vardı ortada. Avetağ'da telefon olanağı da bulunuyordu. Aracılarla birlikte altı kişi bu köye girdik. Beraber güvenilir milislerimizden birinin evine girerek oturduk, soluklandık. Burada da çay demlendi; kısa bir sohbet kuruldu. Akabinde aracılardan biri Behrem'e yaklaşarak;

- "Heval, daha fazla geç olmadan Akın Ağabeyi arayalım mı?" diye sordu.

Behrem:

- "Olabilir, buyrunr dedi.

Aracı, telefonun başına oturdu; telefon etti:

- "Akın ağabey orada mı?" diye, birine telefonda sordu. Birdal'ı telefona çağırdı. Birdal, çıkınca karşısına lafı uzatmadı:

- "Abi, arkadaşlarlayız. Güvenilir bir yerde bulunuyoruz."

Dedi.

Aslında bu köy de, fazla göze batmamış olmasına karşın, pek güvenli değildir. Çorsin köyündense burayı daha emin bulmuştuk. Yoksa burası da karakollara yakınlığı sebebi ile, üstelik zırhlı araçların 15-20 dakikada sokulabileceği kritik bir konuma sahipti. Buna imkan vermemek için, köydeki milislerimize güvenliğimiz sağlatmayı da ihmal etmemiştik.

O dönem yardımcısı olduğum Behrem Türkçe bilmİ3'or-du. Akın Birdal da tahminimce Kürtçe'yi bilmediğinden -en azından ben böyle biliyordum- telefon görüşmesini ben yaptım:

- "Alo, Akın Bey..."

Akın Birdal.

- "Heval, devrimci selamlar."

Gülümsedim:

- "Devrimci selamlar."

Aynı karşılığı verdiğim esnada, Birdal'm hafızası bayağı güçlü olsa gerek ki, beni ses tonumdan tanıdı. Kendisiyle daha önceden de görüşmüştüm. Kod adımı dahi unutmamıştı.

- "Sen misin Redür?"

Dedi.

- "Evet, benim."

Muhabbeti telefonda biraz daha koyulaştırdık. Konuşmamızı farklı bir çerçevede idame ettirirken, Akın Birdal sadede geldi. Konuyu turistlere çekti. Onların sağlığım sordu. Her sorusuna olumlu ve mutedil mesajlarla yanıt veriyordum. Akın Birdal, Avrupa'nın, genel anlamda açıkça olmasa da bize destek verdiğini, muvaffak olmamız için bu desteğe mutlak ihtiyaç olduğunu ve bunun böyle devam etmesinin de ancak turistlerin serbest bırakılmasıyla mümkün olacağını belirtti. Bu görüşe katıldığımı beyan ettim. Ancak bunun, sadece bizim irademizle gerçekleşemeyeceğini, parti önderliğim de aramalarını söyledim. Akın Birdal, bunu olumlu karşıladığını ifade etti.

Bana;

- "Önderliği de arayacağım," dedi.

Fakat Birdal, kamuoyu tepkisine rağmen dile getirmek durumunda olduğu başka bir ayrıntıyı unuttu. Bu yakalanan biri asker, biri polis iki rehine ile ilgili idi.

Dayanamadım. Sordum.

- "Elimizde bir polis, bir de asker var. Onları ne yapalım sizce?"

Birdal, gayet sakin davrandı. Fazla bir tepki göstermedi. İstese, onlar için de bîr mazeret bulabilirdi. Bunu yapmadı. Aksine oldukça ilginç, bir o kadar da düşündürücü bir yanıt verdi:

- "Ha, evet onlar da vardı."

Güldü... Alaycı bir ifade ile de devam etti:

- "Onları da size bırakıyorum. Siz bizimkileri bırakın da..."

Görüşme sonuçlandıktan sonra aracılarla bir süre daha köyde kaldık. Gece geç saatlerde vedalaşarak ayrıldık.

Aracılar köyde sabahlayacaklardı.

Bir gün sonra Apo, bizimle telsiz irtibatı kurdu. Turistleri serbest bırakmamızı istedi.

Bu talimatın akabinde turistler serbest bırakılarak azat edildiler.

Öyle zannediyorum ki, Fransa'dan istenilen talepler de yerine getirilmişti. Çünkü, o sürecin ardından Fransa'ya deneyimli bir çok eleman gönderildi. Temsilcilikler açıldı.

Turistler bırakıldıktan sonra, polis ve askeri bizzat ben sorguladım. Pek bilgileri yoktu. Kendilerinden verim alamadık.

O güne kadar birey olarak zulme ve işkenceye karşı durdum. Bir çok insanı sorgulamış olmama karşın, ne kadar büyük hedef olurlarsa olsunlar kimseye savunmasızken kötü muamelede bulunmadım. Nitekim rehin alınan asker ve polise de dokunulmamasını arkadaşlarıma telkin ettim. Baskı, sadece psikolojik anlamda yapılıyordu.

Gönlüm, o dönem havasını telaffuz ettiğim ortamda bile asker ve polisin öldürülmesine razı olmadı.

Ne yalan söyleyeyim bazen, yapmacık da olsa, pek sempatik oluyorlardı.

Örgütte iken, gaddar olduğum rivayet edilirdi hep. Ancak, daha önceleri olduğu gibi, bunlara da bakınca, beni kendilerine çeken bir sıcaklık hissediyordum. Yoksa,

zulmün odağında hümanist bir kişiliğe mi sürükleniyordum.

Her neyse, kararımı verdim! Onların da, turistlere yaptığımız gibi, azat edilmelerini sağlayacaktım.

Merkezi yetkiliye Bölük Komutanı Behrem aracılığı ile, bunların öldürülmelerinin bize fayda sağlamayacağını, serbest bırakılmaları halinde propaganda malzemesi olarak kullanılabileceklerini ve bunun yarar sağlayacağını mesaj geçtim. Bu fikrim kabul gördü.

Böylelikle onları da azat ettik.

Akın Birdal, yalnız bu tür aktivitelerle kendisini sınırlı tutmadı. PKK lehine Avrupa'da olduğu gibi, Türkiye sınırları içerisinde de kamuoyu oluşturmakta gayet başarılı oldu. Devleti kötülemek maksadı ile seminerler, toplantılar organize etti ve icraatçı vasfıyla buralara bizzat iştirak etmekten kaçınmadı.

PKK arşivinde, 1994 olarak tespit edilen yılın Nisan ayında Akın Birdal'ın bir yardım kampanyası başlattığı ve bu tarih itibarı ile iki milyar Türk lirası örgüte yardım sağladığı da açığa kavuşmuştur.

Öyle ki, Akın Birdal, tüm bu çalışmalarının akabinde tasvip edilmesi zor da olsa, ülkesini gerçek anlamda sevdiklerini iddia edenler tarafından vurularak koltuğa mahkûm edildi.

Akın Birdal'a yapılan silahlı saldırıyı suçu her ne olursa olsun, tavsip etmek mümkün değildir. Kardeşimiz Cengiz Ersever'in de bu gerçek ışığında yapılandan hoşnut olmadığını tahmin ettiğimi; ettiğimizi belirtmekte yarar vardır.

Aslında ihanet çizgisinde yürüyenlerin, serbestçe sokaklarda gezinmesi onlann başarıları değildi. Bu, yanlışa yanlış eklemenin doğurduğu bir sonuçtu.

Bu gerçeği, bîr önceki konumuzda ele alınan Doğu Perin-çek ve hatta diğerleri ile de ilişkilendirmemiz mümkündür.

Bunlar, PKK'ya maddi ve manevi anlamda pek çok yarar sağlamışlardı. Bu temel üzerine kurulu siyasi faaliyet inşa etmişlerdi. Her ne kadar inkar yoluna gitseler de geçmiş süreçlerde PKK ile Avrupa arasında önemli bir köprü olmuşlardı. Bugünkü dış mihrakların PKK'ya desteğinin tohumunu onlar ekmişlerdi. Yunanistan'ın, İtalya'nın Öcalan yakalanıncaya ve hatta yakalandıktan sonrasına değin takındığı tavırlar, tohumu içten atılan, meyvesi dışarıdan alınan durumların basit bir neticesi idi.

CIA müptelası Perinçek, sözde insan haklan savunucusu Akın Birdal, eski komünist Fetullah Erbaş gibi kimseler ayrı kulvarlarda görülüyor olsalar dahi aynı zincirin halkaları olmuşlardır; bu halkadan kopmak da ellerinde değildir.

Yani, demek oluyor ki, dikkatleri topyakün dışarı endekslemek ve PKK'nın gücünü orada aramak gülünçtü. PKK'nın varlığı ve bir giz olarak şekillendirilen gücü, aslında devletinin ekmeğini yiyip, suyunu yudumlayan kimse

Dikkat edilirse, PKK. Süreç içerisinde gücünü yitirmeye başladığı zaman hep birileri tarafından diri gösterilmeye çalışıldı.

Yine böyle bir oluşum içerisine girilmişken, zamanın RP (Refah Partisi) Milletvekili Fetullah Erbaş ile İHD eski başkanlarından Akın Birdal, PKK'nın elindeki esir askerleri kurtarma bahanesi ile örgütün ayağına kadar gitmekten, onlarla protokol imzalamaktan dahi çekinmemişlerdi. Bırakınız çekinmeyi, belki de düzenli bir ordu havası ile ilk kez hem de Türk televizyonları aracılığıyla PKK'nın tüm dünyaya

porpagandasını yaymasına yardımcı da olmuşlardı. Bu ziyaret esnasında militanlar bir kahraman gibi lanse edilmiş ve koca Türk Devleti PKK'nın siyasi tezgahına düşürülmüştü.

Bir Yunan milletvekilini Apo'yu ziyaret etmekle suçlayan Türk yönetimi, kendi siyasetçisini kınamaktan bile aciz kaldı. Hem de bu politikacı, PKK bayrağı altında Türk düşmanları ile akit yaparken sırıtır vaziyette görüntülenmekten dahi rahatsızlık duymamıştı.

Bu nasıl komediydi böyle!

* * *

YEDİNCİ BÖLÜM

Umutların umutsuzluğa dönüştüğü, güllerin solduğu, gençliğin yok olup yozlaştığı, kardeşin kardeşi öldürttüğü Türkiye gerçeği içerisinde yitirilmek istenmeyen mî, yoksa bitirilemeyen mi bir Örgütle karşı karşıya kalınmıştı?

Maalesef çıkar ve menfaatler doğrultusunda yönlendirilen ihanetler topluluğu oluşturulmuştu, Türkiye'de... İhanetlerin yaşandığı ve kuşkusuz yaşatılmaya devam edileceği bir ülke olmuştu burası.

Türkiye, bir ucundan bakıldığında her an bölünebilecek bir yapı görünümü vermektedir. Lakin diğer uçtan bakıldığında her şey toz pembe gibi geliyordu insana.

Buna siyasal literatürde kozmopolitizm deniyormuş...

Sözde yapıcılık ve yıkıcılık aynı anda oluşum evresi geçirmekteymiş...

Kim yapacak veya kim yıkacak?

Asıl mühim olan sual budur! Fakat bu suali soran çıkmayacağı gibi, soran çıksa da, sorunun muhatabı bulunamayacaktır. Sözler ve icraatlar vardı var olmasına da, bunlar aynen PKK'da olduğu gibi, hiçbir dönem bütünleştirilememişti. Sözler aynı, icraatlar ise bir başka olmuştu. Yani teorinin pratikte hayat bulması teinin edilememişti. Doğal olarak bu da, ihanetlerin başlangıç noktasını teşkil eden ana hususların başını çekmişti.

PKK'da denildiği gibi, ihanetin şekli ve şemali ne olursa olsun sonuç daima yıkıcılıktı. Bu sebeple, bu dizaynın takipçisi ve esiri olan kişiler tek kelime ile ihanetçilerdi,

İhanetçi, ihanet edenlere deniliyordu. Yani sırtım kendisine dayayanları hançerleyen, dostunu çıkar söz konusu olduğunda düşman gibi görmeyi başaran, ekmeğini yediği yere sahiplenmeyen ve emanete kötü gözle bakan güvenilmez kimselerdi bunlar.

Esasen konumuz, içe kapanmış duyguların tekrardan harekete geçirilmesi değildir. Daha ziyade terörizmi ısrarla ayakta tutan, yaşatan, faal kılan, aynı zamanda umutlan umutsuzluğa, yeni neslin geleceğini de kör bir kuyuya gömen ihanetçilerin cinayet şebekeleri ile ilişkilerini ve doğal olarak terörün neden bitmediğini, bitirilemeyeceğini deşifre etmektir. Bunlardan kimi ya bir siyasetçi, ya bir dernekçi, ya bir işadamı, ya bir sanatçıdır. Devlet ekmek vermiştir, su vermiştir, para vermiştir onlara. Onlar da bunları, bölücü odaklarla paylaşmışlardır.

Peki niçin?

Sindirilmiş, her yönü ile geri bırakılmış bir toplum oluşturulması ve devlet bütünlüsünün bozulması için, elbette ki.

Kuşkusuz ilk değildir bunlar. Muhakkaktır ki son da olmayacaktır.

Doğu Perinçek'in, ailesine el kaldırmaktan sakınmadığı, kariyeri iyi olan bir babanın güzelim hayallerini kabusa dönüştürdüğü rivayet edilmiştir hep. Hakikatte de binlerce vatan evladının kaderim ihanet çizgisi ile denkleştiren bir şahsiyet olduğunu ifade etmek mümkündür.

İhanet sahnesinde sadece Perinçek mi vardı ki? Eski bir militan olarak kimlerin adını duymadım ki!..

İHD Başkanı Akın Birdal'ın mı, milletvekili Fethullah Erbaş'ın mı,

Cumhurbaşkanı Turgut Özal'ın mı, işadamı Halis Toprak'ın mı, sanatçı İbrahim Tatlıses'in mi, hangisinin adını ansam acaba?

Bunlar bilinenler ve hakkında yasal işlem başlatılmayanlar!

Peki, ya bilinmeyenler?

Adı yukarıda yazılı bulunan şahsiyetler trilyonlar değerinde menfaat sağladılar örgüte.

Hiç birine dokunulmadı bile!!!

Ama ölmemek, huzurlu yaşamak uğruna bir lokma ekmeğini paylaşmak durumunda kalanlar için ölüm fermanı çıkartmak kolaydı bu ülkede.

Bunun için de; Türkiye'de fakir olmamak gerekiyordu, ezilmemek adına.

Eee, bu ülkede emeğin gücüyle de zengin olunamazdı ki! Evvel Allah bunun da çaresi bulunurdu.

Büyük vuran hırsızlardan, inandırıcı olan yalancılardan olmak gerekiyordu; veya, ya topçu, ya popçu, ya da sibopçu olunmalıydı.

Şayet bunda da dikiş tutturulamıyorsa bu demekti ki, siz kimliğinizde T.C. mührü var diye kendinizi vatandaş zanneden bir zavallıydınız!

Ey halkım!

Şimdi de ben sormak istiyorum:

Peki, bizim suçumuz neydi?

Bunlar terörizmi destekler ve terör oluşturanı himaye ederlerken devletin Cumhurbaşkanı ile, Başbakanı ile görüşebiliyor idi iseler, böyle bir ortamda evlatlarınızın katillerini dağlarda aramanıza ne gerek vardı ki?

Açık yüreklilikle belirtiyorum ki;

Dağlardaki gençlerin günahı, bunların binde biri kadar dahi yoktu.

1998 yılının Temmuz ayında ele geçirdiğim PKK'nın 6. Kongresi'ne hitaben ERNK'nin yazdığı genel faaliyet raporunda da tüm bu isimler teyit edilmişti. Bu raporda inanılması güç bir para akışından söz ediliyordu. Öyle ki; örgütün dağ kadrosuna gönderilen malzemeler bile kalem başı ele alınıyordu. Toplanan paralar ise, ancak mark ve dolar bazında değerlendirmeye tabi tutuluyordu.

Değinilen önemli konulardan biri de AMİT (ARGK'ye Mensup İntihar Timleri) konusuydu. AMÎT'in işlevi ve çalışmaları birer ibret vesikası olarak karşımızda duruyordu. Bir insanın örgütsel amaç için nasıl da körü körüne ölüme gittiği sade bir dille anlatılıyordu.

Rapora göre;

Bayan ve erkek katılımlardan bu göreve müsait olanlar ERNK tarafından tespit edilerek, önce kırsala gönderilmekteydiler. Kırsalda belirli testlere tabi tutulmaktaydılar. Her ne kadar iyi bir militan olma gayretine girseler dahi yapacakları iş belli olduğundan sürekli aşağılanırlar ve bir işe yaramadıkları söylenerek rencide edilirlerdi. Bu davranışlar bilinçliydi. Amaca ulaşana dek bu baskı kıskacı uygulamalı bir şekilde devam ederdi. Yapılan baskılar bir müddet sonra hedef alınan kişi veya kişileri bulanıma sürüklerdi. Bunlar bir şey yapamadıklarını, örgüt için yaramaz bir konuda olduklarını sanırlardı. Zaman olur bıkkınlık, bazen de pişmanlık duyarlardı.

İşte, bu nokta da şanslı ve akıllı olanlar tüm bunların yok olma sürecinin başlangıç senaryosu olduğunu hissederlerdi. Şanslan varsa ayrılır, kurtulurlardı.

ERNK raporundaki bahse konu kişiler bu tezgaha yenik düşenlerdendiler. Onlara, aşağılanma hissiyatının yanı sıra, bir de kahraman olmanın yollan açılırdı. Tezgahın ağında bulunan hayatının baharındaki gençler bu senaryo karşısında ben de iyiyim diyebilmenin, komutanının ya da arkadaşlarının gözüne girebilmenin gereği olarak kendilerini ispata koşarlardı. İşte bu, son merhalenin aşılanmasıydı. Artık, birer AMİT görevlisi oluyorlardı. Yani canlı bir bomba! Nerede patlayacakları ise meçhuldü. Onlar sanırlardı ki, öldükten sonra kahraman olacaklar...

Örgüt, onlara devrim şehitlerimiz diyecekti; arkadaşları, onları örnek bir militan olarak görecek, daima kalplerinde taşıyacaklardı.

Tıpkı Mahsun Korkmaz gibi!..

Oysa ki, aynı tuzağa o da düşmüştü. PKK, önceleri ulaşılamaz bir komutan diye destansılaştırmıştı onu. Ardından basit bir komplo ile Öldürtülmüş ve ancak, bu gizemli ölümü yaşayan aktörün adıyla diğer tüm militanlar ateşlendirilmişti.

PKK'da kahramanlık denilince ister istemez hayıflanıyorum. Derinden içimi çekiyorum. Her defasında büyük bir ıstırap içerisine dalarak başımı sadece sallamakla yetiniyorum.

2000 yılı itibarı ile örgütün verdiği kayıp yirmibin veya daha üzerindedir.

Hangisi kahraman oldu ki?

Şahsen benimle uzun zaman beraber kalan en samimi doksanın üzerinde arkadaşım hem de yanı başımda can verdi. Daha samimi olmadığım, fakat aynı kaderi ve davayı paylaştığım diğer yüzlerce ölümler cabasıydı. Yanı başımda can verenler içerisinde öyle candan arkadaşlarım vardı ki, onları canımdan daha aziz kıldığımı yaşayanlar hâlâ anlatırlar.

Hepsinin ölümü feciydi.

Kimi bir top mermisiyle paramparça olmuştu. Kimi de çeşitli şekillerde Ölerek, dağların vahşi ye çetin ortamında yem olup, gitmişti.

Ve şimdi bir çoğunun adım anımsamakta dahi zorluk çekiyorum.

Yıllar sonra A. Öcalan'ın yakalandıktan sonraki tavrı, aslında yürütülen davada enjekte edilen ana fikrin ne kadar çürük bir temel üzerine kurulduğunun kanıtıydı.

Yazık!

Boş denilecek kadar mânâsız kalan bir davada maalesef onbinlerce insanın hayatını kaybetmiş olması, Apo'nun Şam'daki yuvasından uçmasıyla aktivitasyonunda atıl kalması, PKK'nın koca liderini koruyup kollayacak tek bir alternatif manevra alanını oluşturamamış olması eski PKK komutam olan şahsımı tek bir sonuca taşıyordu:

Evet, PKK, liderini dahi kurban vermekten sakınmayan kontrolü zor bir örgüttü.

Ve demek oluyordu ki, bu mesele Öcalan'ı da aşmıştı.

Zaten: yakalandıktan sonra itiraflarda bulunan Apo, kendisinin de kullanıldığını alenen dile getirmekten kaçınmadı. Bu konu ile ilgili İmralı'da devam eden duruşmalarında yazılı bir ifade hazırlayan Apo, şu tespitini özür mahiyetinde şöyle

dile getiriyordu:

"Hiç yanlış yapmadan düz yolda dosdoğru yürümek Allah'a mahsustur. Peygamberlerin bile hata ve yanlış yapmaktan uzak olmadıkları kendi ifadeleridir. Bizim de, benim de birçok yanlışlarımız oldu."

Öcalan duruşmaların birinde çok açık olarak şu ifadeyi de kullanıyordu:

"Dış güçler bizi kullanmak istemişlerdir. Bilinçli olarak dış güçlerin beni kullandıklarını görmedim. 1990'dan sonra kullandılar."

Apo, savunmalarından birinde bu kez PKK'nın güdümünde bulunduğu gücün kendisini dahi harcayacak boyutlara ulaştığını ifade ederken tezimi de doğrulamakta idi.

Evet, PKK, belki Apo'nun iradesinin bir sonucu olarak doğmuştu; ancak, güdüm altına girdiğini ret etmek yararsızdı.

Savunmasında, barışçı olduğu gerekçesi ile düşman ülkelerin kendisim harcadığını ve nasıl bir plan içerisinde olduklarım da şöyle açıklamaktaydı:

"Gerçekten benim varlığım birçoklarının stratejik yaklaşımını bozduğu için istemediler, sözüm ona Türkiye'ye hoş davrandılar. Başta Yunan ikiyüzlülüğü olmak üzere, tüm Kürtler'in Türkiye'ye yöneltilme tehlikesi stratejik olduğu kadar günceldir, tehlikelidir."

Bu itiraf demek oluyordu ki, PKK, sürecin dayattığı dış güçler ağının kontrolü altına girmekten kurtulamamıştı.

Bugüne kadar şahsıma yöneltilen önemli bir soru vardı. Bu soru aynen şöyie idi.

"Neden bunca yıl canla başla hizmet ettiğin örgütten veya davandan ayrıldın?"

Yıllar sonra bu soruyu açıklamak daha kolay geliyor bana. Çünkü PKK'nın yürüttüğü davanın benim havai ettiğim dava ile hiçbir alakası olmadığını tanık oldum. Bütün zamanlarda yüzeyselliğin dışına sarkarak gerçek mânâda bu dava benim davamdır demedim, diyemedim. Esasen de olayların bu noktaya değin dayanacağını kaçınılmaz bulmuştum.

Ve tahminimde de yanılmadım. Apo'nun yakalanışım duyuyorum.

Heyecanlanıyorum. Yıllar sonra bile, o anki yaşadığım hislerimi unutabileceğimi sanmıyorum. Karmaşık duygular içine giriyorum. Bir sağıma bir soluma dönüyorum. Her gördüğüm, telefonlaştığım arkadaşlarıma soruyorum, yalan olabilir düşüncesi ile. Her gördüğüm, her telefon ettiğim teyit ediyordu bana, trajik gerçeği. Evet, yakalandı, diyorlardı. Heyecanla haber bültenlerini dinliyorum. Gündem Apo'ya endeksli, haberlerin tümünde; Apo yakalandı deniyordu. Tüm kanallarda aynı şey vardı:

"Apo yakalandı!"

Artık yılların lideri hani o, sırtımızda ömrümüz yettiğince taşıyıp da hakkını ödemeyeceğimiz Apo'nun yakalandığına kanaat getiriyorum. Karşılaştığım manzara inanılmaz geliyordu bana. Onu uçağın içerisinde görüyorum. Hem de gözleri bağlı, başında Türk güvenlik personelleri varken.

Ne garip!

Henüz düne kadar, herkes onu ulaşılamaz olarak görüyordu. Korkmuş, panikleyen, kendisini kurtarabilecek bir umut ışığı arayan, temkinli ve ürkek birine

tanıklık ediyorum. Ekranda tanık olduğum her kare onu gözümden daha çok düşürüyordu. Bir an için duraklıyor, abuk sabuk konuşuyor.

"Annem de Türk. Türkleri çok severim. Kur[1] a n hakkı için konuşuyorum..."

Bu laflarına dayanamıyorum. Neden, inanmadığım bildiğim bir şeyi söylüyordu ki?

Yoksa...

Gözlerim bir an yaşarıyor. Ölen veya halen dağlarda bulunan arkadaşlarım gözlerimin önüne geliyor. O, gözlerimizde dağlar kadar büyüttüğümüz, uğruna binlerce insanı feda ettiğimiz önderlik dahi davasını unutmuş gözüküyor. Canını kurtarmak için akıl almaz kılıflara bürünüyor. Şam'da ateist, İtalya'da Hıristiyan iken bir anda bindirildiği uçakta Müslüman kesiliyor. Bir militan kadar dahî direniş gösteremiyor. Hemen çözülüyor. Oysa ki, yanlış da olsa bu davaya inanan öyle militanlar vardı ki, yakalandıklarında ağızlarım bıçak dahi açmıyordu, mahkemeye çıktıklarında ise, mahkeme heyetine;

"Biz sizi tanımıyoruz. Bizi ancak başkan Apo yargılar."

Diyerek ölümleri pahasına restleşiyorlardı. İşte burada biraz duraksamak ve düşünmek gerekiyor. Bu davaya umut bağlayanlara hitap ediyorum: "Aldatıldık, aldatıldınız!"

* * *

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Nice dolaplar döndü şu ülkede!

Ah, bunlara şahit olan duvarların, ağaçların dili olsa da bir bir anlatsalar... Biz kimleri görmedik ki! Kandırılarak dağlara kaldırılan zavallı gençlere terörist diyen yetkili devlet personellerinin PKK örgütü ile ilişkilerini, örgüte milyarlar akıtan kan emicilerle aynı odanın havasını telaffuz ettiklerini, örgüte eleman kazandıranların bu işi bir ticari maksat haline dönüştürerek ikili oynayıp, akabinde devletin helikopterine binerek devleti de aldattıklarım mı görmedik?

Bir zamanlar mağaralarda yaşadığını, bir lokma ekmeğe muhtaç olduğunu her fırsatta dile getiren İbrahim Tatlıses de bunlardan biriydi.

Nankörlüğün bu kadarına da pes dememek mümkün müydü ki?

İnşaat işçisiyken kökenine, diline bakılmaksızın kendisine, sesiyle tırmanabileceği yere kadar fırsat tanınmıştı. Kimse para kazanmasına, gecede birkaç kadın değiştirmesine ses çıkarmıyordu. Ama o bunların değerini idrak edemeyecek kadar bunu idrak edememişti.

Yaptığı kasetini;

"Bu Urfalı. Bu Kürt" diyerek kimse almamazlık yapmıyordu. Kürt'ü kadar Türk'ü de, Acem'i de bağrına basmıştı onu. Fakat O, yine anlayamadı bunu... Kasetlerini satın alan nice anaların paralarını evlatlarına karşı silah olarak, kurşun olarak çevirmekten sakınmadı nedense.

Sözde sanatçı vasıflı bir kişi olan, havadan sudan mısralarla maalesef toplumun etiyle, tırnağıyla kazandığı paralan kaparak bölücü faaliyetler içerisinde bulunan, örgütün yaralılarına sahiplenen İbrahim Tatlıses, 1992 ve 1994 yıllarında Garzan Eyaleti Karargahı'na iki kez parasal yardımda bulunmuştu. Yaralı olup da İstanbul'a geçirilen militanların tedavilerini de o üstlenmişti. **1992 yılında on milyar, 1994 yılında da kırk milyar lira yardım eden Tatlıses, söylenenlerin aksine bu yardımlarının tamamını gönüllü yapmıştı.**

ERNK'mn PKK'nın altıncı kongresine yolladığı raporu baz aldığımızda Tatlıses'in diğer bölgeleri de kapsayan 1997 yılına kadar ki yardım miktarı korkunç bir rakama ulaşmaktaydı. Bunun parasal değeri 1,5 milyon dolar olarak açıklanıyordu. Bu para ile örgütün neler yapabileceği ve neleri satın alabileceği hesaplanırsa şayet, ortaya çıkacak olan bilanço oldukça düşündürücü olacaktır.

Hesaplanıldığı vakit görülecektir ki, 15/02/2001 tarihi itibari ile I trilyon 27 milyar 500 milyon Türk Lirası karşılığı eden bu paranın yarısı ile 17 bin 125 adet Kaleşnikof marka silah, diğer yarısı ile de 3 milyon 425 bin adet çeşitli çaplarda mermi satın alınabilecektir.

Görüldüğü üzere, bu basit hesap şunu açığa kavuşturmaktadır ki, ortaya çıkan bilanço ile kırsaldaki militanların yansını, hatta daha fazlasını tam anlamıyla silahlandırmak pekâlâ kabildi.

Bunun sonuç kısmını düşünmek artık gerekli miydi acaba?

Bu vak'a gösteriyordu ki, dış güçlerle uğraşma hevesi büyük bir gaflet idi. Yunanistan veya İtalya veya Rusya... karşı bir güç ve esasen de gizli bir düşman ülke olduklarından ortaya koydukları tavırları da pek yadırgamamak gerekiyordu aslında. İçte froy gösteren ihanet şebekelerine dur denilmedikçe ne bu ülkeler üzerinde, ne de

dünya kamuoyu üzerinde Türk Devleti'nin ağırlığını hissettirmesi mümkün değildir.

Evet, belirtmek istediğim asıl gerçek, dışarıdan ziyade içten uğranılan ihanetin bedelinin ödendiğiydi. Bu bedelin adına da, **PKK'nın gazabı** demek en doğrusu olacaktır.

PKK, Cumhuriyet tarihinde karşı karşıya kalınan çok koordineli en büyük tehlike idi. Şeyh Said ayaklanması, Dersim olayları, Ağrı ve Zilan gibi kışkırtmalar sonucu çıkan başkaldırıları Türkiye çok kez yaşadı. Bu olayların hemen tümünü yöneten, yönlendiren ya şeyhlerdi, ya da aşiret ağalarıydı. Hiçbiri başarıya ulaşamadı. Hepsi istem dışı trajedilere neden oldu. Kısa süreli, ancak kanlı oldu bu olayların tümü. Çeşitli dönemlerde baş gösteren bu olaylar devletin, sorunların asıl kaynağına inmediğinin kanıtı niteliğindeydi. Bundan dolayıdır ki, PKK gibi olağanüstü organize olmuş bir örgütle karşı karşıya kalınmıştı.

Aslında Şeyh Said'de n tutun da Apo'ya kadar hepsinin kukla olduğu realize olmuştu. Hepsinin ardında İngiliz entrikaları vardı. Bunların farkına ancak Şeyh Said idam edildikten ve Apoist felsefe yeşerdikten sonra varıldı. Ancak ne çare! Onbinlerce fidan gibi genç bu olaylarda can vermekten kurtulamadı.

Şeyh Said olayına konumuz itibari ile açıklık getirmekte yarar vardır:

Şeyh Said, aslen Palulu olup, Hınıs'ta ikamet etmiş bir Kürt ilim adamı, bazılarınca da aşiret reisi olarak bilinmektedir. Diyarbakır'da çıkan isyan hareketinden sorumlu tutulan birinci derecede sanık muamelesi görmüştür.

27 Mayıs 1925 tarihinde Şark İstiklal Mahkemesi tarafından idama mahkum edilmiştir.

Aslında adını taşıyan isyanın ne gerisinde ne de ilerisinde olmayan Şeyh Said, ayaklanmaya neden olan sebeplerin başında din hükümlerinin zayıflamasının yattığını iddia etmiştir.

Oysa ki kurulması arzulanan bir Kürt Devleti'nin o zamanki şartların ortamında, aşiretçi zihniyet ile ütopya olsa bile belleklerde yaşatılması oldukça hoş bir ideal olarak nitelendirilebilirdi, onlar için. Zira, Kürdistan Devleti için de bu isyanın bir dürtü rolünü oynadığı inkar edilemeyecektir.

İsyanın anatomisine bakıldığında Şeyh Said'i galeyana getiren asıl ismin eski Bitlis Milletvekili Yusuf Ziya olduğu görülecektir.

Hilafetin yeniden getirilmesini arzulayan Şeyh Said'i ziyaret eden Yusuf Ziya Kürdistan'm kurulmasından yana tavır ortaya koyunca, Şeyh Said ikna olmuştu. Çabalarını devletleşmeden yana yoğunlaştırmıştı. Ancak O, start vermeden ismini taşıdığı isyan başlamış ve ancak isyan çıktıktan sonra kendisini içinde bulmuştu.

O'nun deyimiyle bu, onun kaderi olmuştu.

Hiç şüphesiz Şeyh Said'in idama mahkum edilmesini sağlayanlarla diyalogu çok ilginç seyir bulmuştu ve sanırım akıllardan çıkması da yaşayanlar açısından zor olacaktı:

Mahkeme üyelerinden Ali Saip Ursavaş, Şeyh Said'e;

"Doğruyu söylersen seni kurtaracağım" demişti.

Şeyh Said, bu söz üzerine doğruyu konuşmuştu; ancak, yine de ipe gitmekten kurtulamamıştı.

Şeyd Said, bunu, alaycı bir ifade ile sorsa da Ali Saip Bey gülümseyerek;

- "Eee, ne yapalım" demiş ve sözüne sahiplenmediği olayı geçirmişti.

Akabinde;

- "Bundan hafif ceza olur mu?" diyerek bir de dalgasını geçiştirmişti.

Şeyh Said, kurtulması halinde Ali Saip Bey'e kuzu ziyafeti vereceğini de beyan etmişti. Lakin, aksi tüm gelişmelere rağmen ölümün esen soğuk havasının Şeyh Said'in yüzündeki gülümseyişi dahi soldurama-dığı görülmüştü. Ölüme giderken iki dudağının arasından çıkan son söz şu olmuştu:

- "Bundan sonra iyi olur İnşallah!!!"

Ben de diyorum ki; bir daha yaşanan acılar intikamcı bir hissiyat ile düzeltilmeye çalışılmasın. Ölenleri ölümler yaşatarak geri getiremeyeceğimiz muhakkaktır. Önemli olan ölenlerin ışığında ölümler yaşatılmasına mani olmak adına demokratik, bilimsel ve akılcı mücadele yöntemleri geliştirmektir, bilinsin!

Evet, Şeyh Said olayı da buydu.

Adını tarihe maleden bir isyanın liderliğini taşıdığı zannedilen Şeyh Said'in trajik sonunu ve söylediklerini iyi tahlil edebilirsek sanırım kurulmak istenen tezgahların boyutlarını görebilmemiz de kolaylaşacaktır.

İngiliz entrikaları başta olmak üzere bölge üzerinde . emelleri olan ABD, İsrail vb. stratejik düşünen ülkeler illegal birimleri daima destekleyerek Türkiye'yi amansız bir ikileme sokmuşlardı. Sözde Türkiye'ye bir haksızlık yapılsa, sınırları ihlal edilse Türkiye ile aynı saflarda yer alacak müttefik güçlerdi, bunlar.

Esasen bunların tümü, geniş bir halkanın devamlılık arz eden senaryolar ağının idamesinden ibaretti. Bu ülkelerin gerçek amacı, Türkiye'nin bölünüp, parçalara ayrılmasıydı. Çünkü parçalanan bir ülkeyi boyunduruk altına almak, kendilerine muhtaç etmek ve sömürmek daha kolaydı. Yani sözde müttefik güçler, hani o karanlık, şer odaklan denen gizli güçler var ya işte bunlar, onlardı. Türkiye'nin yüzüne gülüp, belini sıvazlayan bu güçler gerçekte Türkiye'nin arkasından kuyusunu kazıyorlardı.

Her ne ise artık; önemli olan bu sorulan detaylan ile bir kez daha ele almak ve geçmiş dönemlerde içine düşülen yanılgılardan ders alarak kalıcı çözümler üretmektir. Bunun tek seçeneği de gerçekçi olmaktır. Burada araladığım gerçeklik, esas itibarı ile PKK'nın varoluş nedenlerine işaret eden temel faktörlerdir.

PKK'nın çıkış sebebi, yardımcıları ve yaşam kaynağı neydi?

Bunun perde arkası aralanırsa, Türkiye'nin bu konudaki eleştirilecek yönlerini görmek mümkün olacaktır. PKK'nın ayakta kalmasını sağlayan istihbarati çalışmasını kısaca gözden geçirmek gerekir. Aynı zamanda Türkiye'nin bu konudaki taktiksel planlamalarını da irdelemekte fayda vardır.

Bilindiği üzere, devletlerin gücü ve etkinliği istihbarat çalışmalarına bakılarak değerlendirilir. İstihbarattan yoksun hiçbir ülkenin, birimin muvaffakiyeti mevzubahis olamaz. Bu, illegal örgütlerde de böyledir!

Örgütlerin silahlı kadroları ve bu kadroların araziye dağılımı elbetteki önemli bir aşamadır. Ancak, istihbarat olmadan bünyede ne kadar silahlı güç

bulundurulsa bulundurulsun yok olmaktan kurtulmak mümkün değildir. Devletler, istihbaratlarını legal birimlerle yürütürlerken, bir ülke sınırları içerisinde silahlı mücadele veren gayri nizami örgütler, çalışmalarını illegal milis kadroları ile yapmak durumundadırlar.

PKK, bunu dönem itibariyle çok iyi becermiştir.

Kırsaldaki dağılımı, istihbarata yönelik milis kadrolaşması ile güçlendiren PKK, bîr dönem askeri birimlerin ve karşıtlarının nefes alışlarını dahi takip edebilmişti. Bundan dolayı PKK, kandırdığı ve ütopik emellerine inandırdığı gençlik ve birtakım şer odaklan sayesinde, 1994 yılına kadar, gittikçe sonuca yaklaşma ve siyasallaşma yolunda ağırlığını hissettirmeye başlayan kitle destekli, maddi durumu harikulade bir çizgiye ulaşmıştı.

Buradaki kilit nokta istihbaratı çalışmaya bağlanabilirdi.

Peki, ne oldu da 1994 yılının ardından PKK gerilemeye başladı?

Devlet, kendisine sığınan gençler sayesinde PKK gizini çözmüştü. Bu giz, istihbarat ve psikolojik savaştan başka bir şey değildi.

Özellikle Tansu Çiller döneminde PKK'nın istihbarat kaynaklarına seri ve de kararlı operasyonel yönelimler gerçekleştiren Türk Ordusu, yöre insanının kaynayan yaraşmada merhem olmuştu. İnsanları şefkatle kazanmayı hedef edinmişti. Dağdakileri eskisi gibi terörist adı ile dışlamaktan ziyade bağrına basmış, onlar için af yasası çıkarmıştı. Pişmanlık Yasası diye nitelendirilen af hayli rağbet görmüş, teslim olan örgütün üst düzey yetkilileri dahi topluma en kısa zamanda kazandırılmışlardı. Şartlanmış militanları ve yöre halkını ikna eden devlet, dağdaki gençliği de şefkat yumağına dahil etmişti. Doğal olarak tüm bunlar Apo'nun yakalanmasına değin olumlu bir sürecin başlangıcı oldu. PKK bitmese bile önemli ölçüde güç kaybına uğradı. Yenilgisi beklenen devlet, bu sıçrayışı ile PKK'ya karşı beklenmedik, tarihi bir zafer kazandı. Bunun sonuç noktalarım ise, ancak istikrarlı bir gidişat belirleyebilirdi. Aksini düşünmek dahi bir kabus, yani sonun başlangıcı olurdu.

Konuyu, İbrahim Tatlıses'in örgüte yaptığı yardımlardan taşıyarak önemli bulduğum birtakım izahatlar üzerine getirmenin nedeni, günahları alınan dağlardaki zavallılardan ziyade, içimizde severek beslediğimiz, büyüttüğümüz, güçlendirdiğimiz asıl sorumluların yardım ve yataklık edenlerin olduğuna işaret etmek içindi.

Dağdakileri fert olarak değerlendirdiğimizde fazla tehlikeli olmadıkları, olmayacakları görülecektir. Fakat bir Akın Birdal, bir Doğu Perinçek üstlendikleri misyon gereği istedikleri vakit olayların seyrini değiştirebilecek kuvveti ellerinde bulunduruyorlardı. Onlara göre, daha masum olarak görülen veya bilinçli olarak böyle gösterilmeye çalışılan İbrahim Tatlıses de her ne kadar politik anlamda pasif olsa da, yine de tehlikeli bir rolde görevlendirilmişti.

Neden, bilinen bir isim olan İbrahim Tatlıses deşifre edilememişti.

Oysa ki, gayri nizami savaşı içten destekleyen, icabında aptalca da olsa sırf Apo örneğinde görüldüğü gibi, örgüte kucak açan bir ülkenin tüm mallarını imha etmekten kaçınmayan, hatta birkaç Yunan milletvekili Apo'yu ziyaret etti diye neredeyse bunu savaş sebebi saymayı göze alan bir millet realitesi vardı Türkiye'de.

Neden mi?

Bir yandan böylesi sert çıkışlar yapan Türk milleti, aynı zamanda kendi çocuklarını öldürenlere yardım ve yataklık eden kendi bağrında beslemiş olduğu

İbrahim Tatlıses'e;

- **"... İbo, kurbanım sana!"**

Perinçek'e;

- **"Genel Başkanım."**

Fetullah Erbaş'a;

- **"Benim milletvekilim!** diyebilmekte idi.

Osmanlı halkı da aynı pasifliğin, gafletin kurbanı olmamış mıydı?

Tarih, bu somut, bir o kadar da çelişkili gerçeklerle bir kez daha tekerrür ediyordu.

Devletçiyim diyen ikiyüzlü yalancılar O'nu gördüklerinde eline sarılıp abi diye yakarışlarda bulunmuyorlar mıydı?

PKK'ya yardım ettiğini belgeleyen dokümanları görmeseler dahi İbo'nun, gençliğin katili örgüte destek verdiğini bilen sözde milliyetçiler bir gün olsun kasetlerim almayarak masumane bir tepkiyi pratiğe sokmamışlardı bile. Sözde milliyetçilerden tutun da dağlarda bir hiç uğruna asker evlatlarını yitirmiş analarımıza kadar kimin evine bakılacak olsa eminim İbo'nun kasetlerine rastlanacaktır.

Öyle ise, nerede kaldı vatan borcu, namus borcu söylemindeki samimiyet? Yoksa kör kurşunlarla yitirilen gençliğin ardından yapılan sızlanmalar da mı yalandı?

Bu durumda ezilip, büzülerek de olsa dile getirebileceğim tek gerçek şudur:

PKK'nın stratejik anlamda yönlendiricileri olsalar dahi, ne Avrupa'nın, ne de Amerika'nın bu örgütü kullanıma elverişle kılan esas kudreti tayin ettiklerini düşünmek aldatıcı olacaktı. Doğru idi; tezgah onlarındı. Bu tezgahta tuzlan bulunması elbetteki olağandı. Ancak, bu örgütün Apoist felsefe doğrultusunda kudret kazanmasını sağlayan birinci derecede sorumlular, cenazeler kaldırıldıktan sonra yaşlı gözlerin yürek acısını unutacak kadar gafil, katillerine destek verenleri bağrında besleyecek kadar umursamaz sivil, üniformalı toplum bireyleriydi.

İrdelendiği üzere, İbrahim Tatlıses, PKK'yı silahlandırıp, teçhizat donanımını sağlayacak kadar büyük parasal yardımlarda bulunmuştu.

Peki, dağdakiler askerleri ne ile vuruyorlardı? Elbetteki ellerindeki mevcut silahlarla!..

Nitekim PKK'da taktik savaşı dört dörtlük uygulayacak, yürütecek her türden silah vardı.

Peki, bu silahlar nasıl elde ediliyordu?

Her halde bunları şeytanın vekilleri gökten indirmiyordu. Bu hususta kilit nokta para ve ilişkiler ağı idi.

Peki, bu ilişkiler ağını kuranlar ve parasal destek sağlayanlar kimlerdi?

İbrahim Tatlıses ve birçok bölümde adı geçenler gibi benzeri şahsiyetlerdi!!!

Peki, adı sayılan veya henüz deşifre olmamış isimlerin yaşam kaynağı neydi?

Maalesef, bunları ayakta tutan da, saygın bir noktaya taşıyan da halkın ta kendisiydi!

Bu sorular zincirinin son cevabı PKK'nın var olabilmesinin ve süreklilik kazanabilmesinin nedenini de açıklıyordu.

Neden mi?

Eğer ki, Türk halkı istemeseydi, İbrahim Tatlıses, Doğu Perinçek, Akın Birdal, Fetullah Erbaş gibi nice isimler Türkiye'nin bağrına basılmanın güven hissiyatı ile PKK'ya yardım edemeyeceklerdi. Bu, içten sağlanan yardım kısılınca, örgüt için hayati önem taşıyan lojistik, istihbarat ve silah alımı durabilecekti. Doğal olarak bunlar da, dağdakilerin eylem yapabilme kabiliyetim yok edecek, kullanabildikleri dağlık alanların daralmasını sağlayacak ve nihayetinde psikolojik yıkıntıya uğramalarını sağlayacaktı. Yani PKK, her ne kadar dış güçlerin bir tezgahı unvanına sahip ise de, içten barınak yapan maskesi düşecek veya gizemini korumayı başaran karanlık güçler olmadan yaşayamayacaktı.

Türk Milleti ihanet sözcüğüne pek yabancı değildir aslında. Çünkü, her dönemde Türkiye üzerinde oynanan oyunlar bu sözcüğün esirleri aracılığıyla başarıya ulaşmıştı. Geçmiş süreçlerde çıkan Kürt isyanlarının perde arkasında yatan gerçeklikler de bunlara dayalı îdi. Ve yani ihanetin tohumlarına gebe kalan birer trajediler zinciriydi, bunlar.

Aslında ERNK raporu, çok gerçeği kısacık izahatlarla ortaya sermekteydi.

PKK'nın gizemli yükselişinin ardında yatan isimlerden biri olan ve mevcut belgelerle deşifre edilen Tatlıses, ERNK'nm PKK Altıncı Kongresi'ne hitaben yazdığı rapora göre; 1991-1997 yılını kapsayan zaman zarfında örgütle sürekli irtibatlı kalmıştı. Zamanla ERNK'ya mensup militanları dahi ziyaret ettiği ve kamufle olmak maksadıyla bağışlar da bulunduğu sade bir dil ile anlatılıyordu.

ERNK raporu bilgilerimi teyit etmekteydi; ancak, bildiklerim dışında okuduğum raporda Önemli ayrıntılara girildiği de rahatlıkla gözlemleniyordu.

Tatlıses-PKK ilişkisi gerçeği, alçakça hazırlanan Apoizm senaryosunun kimler rolünü oynarsa etkili olunabilinir sorusunun yaşamsal kanıtıydı. Tetiği çekenden çok çektirenler veya birtakım çirkef emeller uğruna yardımcı olanlar, hassasiyetle gözönünde bulundurulmalıydı.

Tatlıses'in dışa vurduğu masumiyet, oyunu içindeki ikilemi ört bas etmeye yetmedi; yetmeyecekti de.

PKK saflarında faaliyet sürdürdüğüm süreç içerisinde Tatlıses adım ilk kez 1992 yılının Eylül ayında alınan 10 milyarlık bağış ile birlikte duydum. O sıra Garzan Eyaleti Karargah Komutanlığında bulunuyordum. Karargahın sorumlusu ise, Ebubekir kod adlı Halil Ataç idi.

ERNK tarafından bütün örgüt yandaşlarına yapıldığı gibi, Tatlıses'ten de bağış istenilmiş ve ERNK militanlarının taleplerine olumlu yanıt veren Tatlıses, 10 milyar lira bağışta bulunmuştu. Bu parasal yardım milislerimiz aracılığı ile kırsala ulaştırılmıştı. Para, eyalet komutanı Halil Ataç'a teslim edilirken, alındı makbuzu da arşive kaldırılmıştı.

***

DOKUZUNCU BÖLÜM

1993 yılı bahar aylan içerisinde, Bitlis iline bağlı kırsal kesimde, Bitlis grubu ile buluşmak üzere Şirvan bölgesinden ayrılmış, Bilge adlı örgütün merkezi üyesinin de içinde bulunduğu yedi kişilik grupla hareket etmiştik.

Bitlis grubu, seviyesi itibari ile diğer bölgelerden daha kaliteli, aydın militanlardan oluşuyordu. Çoğu şehir hayatının zevkine ve kurnazlığına kendini kaptırmış şahsiyetlerden ibaretti.

Örgüt deyimiyle;

Bitlis grubu, burjuvazinin en somut örneğini PKK içerisinde simgeliyordu. Bu sebebledir ki, Bitlis grubu nitelikli tek bir eylem dahi yapamamıştı. Örgütün bakış açısına göre oportünizmin hizmetinde bulunuyorlardı.

Bu pasivize olmuşluk zamanla Bitlis grubunu yozlaştırmıştı. Bu grupta, kadın-erkek, hatta erkek erkeğe ilişkilerin yaşandığına dahi seyrek de olsa şahit olunuyordu. Nitekim bu kendiliğindene! pratik Bitlis grubunu topyekün imhaya götürmüştü.

PKK'nın ideolojik yapılanması karşısında tezat oluşturan bir grup ile randevulaşmış, birkaç gün bu grupla aynı ortamı solumuştum.

Akşam üzereydi. Bitlis grubuyla iki saat kadar aynı güzergah üzerinde beraber intikal edecektik.

Havanın kararmasıyla Bitlis grubunun Öncüleri en başa geçti. İntikal başladığında Bilge'ye yanaştım. Zira, örgütün hareket tarzının dışında kalınmıştı. Çok tuhaf ve bedavadan bunca süre yaşayan bir grupla hareket ediyorduk. Hareket öncesi ne keşifçi, ne de devriye grubu çıkartılmamıştı. Geçeceğimiz yollar üzerine, pusu kurulabileceği hiç düşünülmemişti bile.

Bilge'ye;

- "Heval, koyun gibi yola düştük. Bunlar nasıl bir grup?" diye sordum.

Bitlis grubunun büyük bir bölümü bırakınız çatışmayı yürütmeyi, yolda dahi yürümesini bilmiyordu; sendeleyerek yürüyorlardı. Kıyafetleri bile İstanbul sosyetesine taş çıkartacak cinstendi. Ana dilleri Kürtçeyi dahi doğru dürüst konuşamıyorlardı. Hele o silah tutuşlarını, PKK'ya sempati duyanların görmesini isterdim.

Gülsek mi, ağlasak mı?

Tek sıra halinde intikal ederken bir ara hiç görmediğim fazlaca dik olmayan bir sırt hattına vurduk. Bu sırt hattı tamamen ormanlık alandan oluşuyordu. Ay ışığının olmadığı zifiri bir karanlıkta yürüyorduk. Ancak, ormanlığın ortasından geçen patikayı takip etmemiz bizi oldukça rahatlatıyordu.

Ve lakin içimdeki kötü his sanki durmadan beni uyarıyordu. Bir şeyler olacak gibiydi. Keza bu grubun hareket tarzındaki laubalilik beni endişelendirmişti. Küçük askeri bir timin pususuna düşmemiz bile ağır kayıplara neden olabilirdi. Her zamanki gibi aktifleştim, kendimi ön plana attım. Pusu tehlikesine karşı tüm grubu sırasıyla ikaz ettim; mesafelerini açmalarını istedim. Bu uyanm kimine göre ciddi, kimine göre ise bir oyun gibi algılanıyordu. Bunu bir oyun sananlar, örgüte yeni katılan körpe beyinli kişilerdi. PKK'lı olmanın masumane bir oyun olmadığını, olamayacağını anlatacak vaktim olmadığı gibi, buna da gerek duymadım. Ne de olsa acı gerçeğe

şahitlik etmeleri herhalde pek uzak ihtimal sayılmazdı.

Sonuçta gözlerinin Önünde akacak kan, bunun bir oyun olmadığını göstermeye yetecekti sanırım.

Grubun önünde intikal eden öncüler bölgeyi iyi tanıyorlardı. Ancak, fazla dikkatli olamayacaklarına inanmış olsam gerek ki, dayanamadım; içimdeki şüpheyi bertaraf etmek için en ön sıraya kadar ilerledim. Hemen öncünün arkasına geçtim. Sürekli arkamdan yürüyen arkadaşlarımın mesafelerini ve etrafımı kontrol ediyordum.

İntikal ettiğimiz patikanın bazı bölümlerini kapsayan sık ağaçlıkların içine de vurmuyor değildik hani. Ağaçlıkları aşmak isterken sivrilmiş dalların gazabına uğramaktan kendimizi kurtaramıyorduk.

Tenimiz sırılsıklam olmuştu. Bayağı yorulmuştuk da. Soğuk bir su kaynağına vardığımızda dinlenmek üzere durduk. Su kaynağı oldukça sapa bir yerde idi. Her ne kadar ihtiyacımız için kaynağın yanı başında dursak dahi çok dikkatli olup, burada fazla oyalanmamamız gerekiyordu. Keza, aksi durumda savaş taktiğimize aykırı düşülürdü. Çünkü, düşman diye tanımlanan güvenlik güçleri mecburi ihtiyacımız olan su kaynaklarının yakınında pusular kuruyordu. Nitekim bu şekilde çok sayıda kayıplar verilmişti.

Pusuların genelinde vurucu ve sonuç alıcı taktiksel eğilim su kaynaklarının olduğu yerlerde daha etkili oluyordu. Sonuçlan da oldukça olumluydu. Bunu uzun dönemde yaşadığım acı gerçeklerden sonra ancak idrak edebilmiştim.

Su kaynağının üzerinde fazla durmadık. Su ihtiyacını karşılayan her militan, savunmalı bir şekilde uyanlar eşliğinde kaynaktan uzaklaşıyordu. Hepimiz suyumuzu içtik; ihtiyaçlarımızı giderdik. Kocaman ağaçların bulunduğu düzlük bir alanda tekrar durakladık ve bir müddet burada dinlenmeyi kararlaştırdık.

Her şeye rağmen, moralimiz iyi sayılırdı. Özellikle Bitlis grubu mensupları istirahat esnasında sürekli şakalaşıyorlar-dı. Bense, büyük bir sessizlik içerisinde dinliyordum onları. Karşımıza çıkabilecek olumsuzlardan habersiz bir şekilde...

Plana göre; belirlenen bîr noktaya kadar beraber intikal edecek, ardından ayrı istikametlere sapacaktık. Bitlis grubu kendi bölgeleri içerisinde belirledikleri bir noktaya, biz de ait olduğumuz sözde Garzan Eyaleti Birinci Bölgesi kırsalına yönelecektik.

Dinlenme esnasında, Bışar isimli bir militan Bitlis grubunun sorumlusuna yanaştı:

- "Ben çok açım. Bir şeyler yiyebilir miyim?"

Diye sordu.

Sorumlu, militansa tavır takınacağına gayet rahat bir şekilde sırıttı:

- "Biraz daha dayan be Bışar! Zaten noktaya az kaldı. Orada karnımızı hep beraber doyururuz."

Dedi.

Çok şaşırdım bu muhabbete. Mübarek, sanki kurtarılmış bir alanda bulunuyorlardı. Örgütsel mantıklarını bir kenara bırakmışlardı. Bu tür davranışları beni fazlasıyla rahatsız etti. Ancak, her ne kadar Örgütün koyduğu yasak kavramını delseler dahi ayrı bölgenin elemanları olduklarından müdahale etme yetkim yoktu. Bu şartlar altında onlara yapabileceğim tek şey, onlara, kinci olmada» sözlü uyanlarda

bulunmak idi. Bunun da pek faydalı olduğu söylenemezdi.

Yorgunluğumuzu üzerimizden attıktan sonra hep beraber ayağa kalktık; tek sıra olduk.

Su içmek için indiğimiz kaynaktan bulunduğumuz dinlenme yerine geçmek üzere patikadan biraz sapmıştık. Patika az yukarıda kalmıştı. Yönümüzü kaybetmemek için tekrar patikaya çıkmamız gerekiyordu.

Harekete geçtik. Bir müddet ilerledik. Yürüdükçe ormanlığın içerisine dalıyorduk. Kısa süre sonra anladım ki, deli danalar gibi bir sağa, bir sola sapan öncü yolunu kaybetmiş, korkusundan ses çıkarmayarak yolu bulmak amacıyla ilerlerken grubu tam bir çıkmaza sokmuştu. Ormanlığın içinde yarım saat daha sık ağaçlarla boğuştuk. Ve sonra, hiç beklenmedik şekilde ormanın son bulup, çıplak bir sırtın başladığı yerde bulduk kendimizi.

Grubun tamamı ormanı aştıktan sonra, bu kez çıplak arazide intikale geçtik. Doğrusu bu araziye t ah m ini m ce en az benim kadar öncü de yabancıydı.

Hiç bilmediğimiz ürkütücü bir tepeye çıkıyorduk. Ben pek inanmıyordum doğrusu, fakat geride kalanlar tepeye varınca öncü gibi yönümüzü bulacağımızı düşünüyorlardı.

Oysa ki içimizde eceline, hem de kendi ayaklarıyla koşanlar vardı. Ve umutlanacağımızı sandığımız tepede, dünya üzerinde misafirlikleri sona ermişlerle randevusuna gelen ölüm meleğinden habersizdik!

Tırmanılan sırtın nereye vardığım tahmin edenimiz yoktu. Öncünün arkasında bulunduğum için yılların birikimiyle öncüye sürekli taktik veriyordum. Lakin yönümüzü tam anlamıyla bulabilmemiz için, mutlak tırmandığımız sırtın zirvesine ulaşmamız gerekiyordu. Hâlâ gerimizden intikal eden militanlar yanlış yola saptığımızı bilmiyorlardı. Paniklememeleri için de bu durumdan haberdar edilmemişlerdi.

İki büyük kayanın olduğu sarp bir noktaya vardık. Büyük bir sessizlik çökmüştü üzerimize. Grup sessizliğine de öylesine riayet ediliyordu ki, olası bir çağrıyı dahi önlemek için telsizlerimizin ses ayarlarım da sıfir noktasına kadar dayamıştık.

Karanlığın sessizliğinde geçiş yaptığımız dar ve tehlikeli geçitten çıkıyorduk ki, hemen yanı başımızda müthiş bir gürültü koptu. Yere kapandık. Arka kısımdan çığlıklar geliyordu.

Pusuya düşmüştük.

Üzerimize doğru kayalıklardan yağmur gibi kurşun atılıyordu. Şaşkına dönmüştü herkes. Bir ara öncü ayağa kalktı, aptal aptal... Herhalde arkadaşlarımızın bizi sınadığım sanmıştı. Yüksek sesle bağırıyordu bağırıyordu arkaya doğru:

- "Ne yapıyorsunuz serseri herifler, kesin şu ateşi!"

Yılların tecrübesiyle tahmin ettiğimi O, kurşunların vızıldayışı altında dahi algılayamamıştı; kayalıklarda askerlerin olduğunu aklının ucundan dahi geçirmiyordu. Ta ki, kulaklarının dibinden geçen kurşunların ayaklarının dibine çakılmasına değin.

Ne trajikomik olaydı!

Askerler bizi çok kötü yerde sıkıştırmışlardı. Sıkılan kurşunlara karşılık vermekte tereddüt ediyorduk. Karşılık verenler de cılız savunma yapıyorlardı. Zaten aktif savunma yapmamız düşünülemezdi. Keza aktif savunmaya geçmek isteyenlerin yeri deşifre olmuş, vurulmuşlardı.

Arkama döndüm:

- "Herkes dağılıp, çekilebileceği noktalara yönel-

Talimatını verdim. Bir kayalığın dibine çekilerek bekledim. Yaralanan ve yardıma ihtiyacı olan arkadaşlarıma yardım edecektim. Zaman zaman hedef şaşırtmak için askere zayıf noktasından kurşun sıkıyor ve yerimi değiştiriyordum.

Askerler tarafından atılan pusuda ateş altında kalmıştık. Yarım saat kadar sonra fırsatını bulup, sessizce pusu noktasından ayrıldım. Geride manevra yapan arkadaşlarımla buluştum. Yanlarında iki yaralı vardı. Yaralılardan biri bayan, diğeri ise çocuk yaşta bir erkekti.

Ondört ölü vermiştik. Ondördü de Bitlis grubunun elemanlarındandı. Yaralılar da onlara ait idi. Bizim grubumuz tecrübeli olduğundan pusuyu rahatlıkla atlatmıştı.

Yaralanan bayan Diyarbakırlı idi. Adı, Pelin'di. Kalçasından ve ayak baldırından olmak üzere, iki kurşun yarası almıştı. Diğer yaralı ise, kurtarılacak gibi değildi. İkisini de çatışma bölgesinden uzaklaştırdık; Olek isimli bir köye götürdük. Yaralıları bu köye götürmemiz yolumuzu bulduktan sonra saatler sürmüştü.

Çocuk yaştaki erkek militandan ümidimizi kesmiştik. O'nu ölüme köyde yolcu ettik. Pelin ise kurtarılacak gibiydi. Ancak, sıkı bir tedavi görmesi gerekiyordu.

Köydeki milislerimize önemli miktarda para verdik; Pelin'in tedavi edilmesi amacıyla İstanbul'a götürülmesini istedik.

Pelin, İstanbul'a götürüldükten sonra ERNK temsilciliğine emanet edilecekti. Onlar bir şekilde onun tedavi edilmesini sağlayacaklardı.

Bir gün kalmak üzere katıldığımız Bitlis grubunda, çoğu, yeni katılım ve çatışmada darbe yemenin psikolojik sarsıntısını üzerinden atamayacak kadar deneyimsiz olduğundan koruma amaçlı olarak bir müddet daha yanlarında bulunmaya karar verdik.

Aradan onbeş gün geçti. Ör gutun[1] üst düzey kırsal elemanları talimatla İstanbul ERNK'dan Pelin'in durumunu öğrenmemizi istediler. Bu görev de her zamanki gibi bana devredildi.

Sivil elbiseler kuşandım. Bana yardımcı olması için yanıma tecrübeli bir milis aldım; Bitlis il merkezine indim. Sempatizanlarımızdan birinin evine, milisimizin önerisi üzerine giderek zaman geçirmeden İstanbul ERNK mensuplarından Dilovan adlı örgüt elemanı ile telefon irtibatı kurdum.

Dilovan ile kırsaldan tanışıyorduk Kendisi de Pelin ile aynı kaderi paylaşanlardandı. İçinde bulunmadığım bir grupla eyleme girmiş, eylem esnasında yaralanarak arkadaşları tarafından kurtarılmıştı. Tedavisi de İstanbul'da yapılmıştı.

Dilovan'dan Pelin'in durumunu sordum. Dilovan, Pelin için gerekli altyapının oluşturulduğunu dile getirdi:

- "Bu noktada kimlerden destek görüyorsunuz? Yanlış anlaşılma olmasın, Ebubekir yoldaş teferruatlı bilgi istediği için soruyorum."

Dilovan, soruma açık ve tereddütsüz yanıt verdi:

- 'Tatlıses. Tanırsın! Hani, bu sanatçı... İbo, İbo!"

Dilovan'ı da o tedavi ettirmiş zamanında. İbo'dan söz ederken O'na övgüler yağdırıyordu:

- "Kendisi ile iyi diyalog içerisinde bulunuyoruz. Bu konuyla alakalı olarak kendisinden yardım alacağımıza dair söz aldık."

Sanatçı İbo, dağlarda veya karanlık tenha bir mevziide öldürülen Mehmetçiklerin bağrı yanık analarından, söylediği havadan türkülerle kazandığı paraları, evlatlarının katilleri için harcamakta tereddüt dahi etmiyordu, demek ki!

Düşündürücüydü. Üstelik hepsi gönüllü yapılmıştı.

Nitekim sonraki günlerde Pelin'in tüm tedavi masraflarının İbrahim Tatlıses'in karşılamış olduğunu ayrıntısıyla öğrenme imkanımız oldu. Tatlıses'in bu tavrı PKK açısından olumlu sayılırdı.

Abdullah Öcalan ile kurulan bir telsiz bağlantısında O'na, Tatlıses ile alakalı olarak şunları söylemiştim, sonraki zamanlarda:

- "Sayın başkanım, genel faaliyetlerimiz içerisinde yaralanan Pelin isimli bir bayan arkadaşımızın tedavi masraflarını malum tanıyor olabileceğiniz İstanbul'daki türkücü İbrahim üstlenmiş ve türlü fedakârlıklarda bulunmuştur."

O ise;

- "Gönüllü mü?"

- "Doğrudur, sayın Başkanım."

- "Ya, öyle mi? İbo, iyi çocuktur. Ancak, kendisini biraz daha yetiştirmesi lazım. Kendisine yazılı veya sözlü teşekkür edin!,."

Abdullah Öcalan'ın teşekkür edin, talimatı 1993 yılında yerine getirilemedi. 1994 yılının bahar ayında ARGK'nın denetiminde ERNK'yı teftiş ederken İbrahim Tatlıses'den 40 milyar Türk Lirası para alınmış olduğuna tanık oldum. İkinci kez bizim bölgeye gelen bu yardım karşılıksız bırakılmadı; teşekkür mektubu yazıldı. Mektup bir kurye aracılığıyla İstanbul ERNK temsilciliğine, oradan da İbrahim Tatlıses'e ulaştırılmış... Tatlıses de bu mektuba karşılık sözlü bir mesaj yollayarak:

- "Partimiz için ne yapsam azdır!" demiş...

* * *

ONUNCU BÖLÜM

PKK, küçümsenecek gibi değildi!

Dağlardaki mevcut militan kadrosuna bakıldığında gayet sistematik, oturtulmuş, koordineli bir çalışma ile yüzleşileceği muhakkaktı. Olaylar öylesine bilinçli koordine ediliyordu ki, siyasal çözüm atılımları kırsaldaki silahlı mücadelenin dönemsel taktiklerine orantılı dizayn oluyordu. Bundan dolayı olsa gerek, gerçekten de ister terör deyin, ister bu olaylara başka boyutlar kazandırın, PKK, kesinlikle önemli bir aşama katetmişti. Adı konmamış savaşa karşı olduğunu iddia edenler bile aslında PKK ile gayri ihtiyari muhatap olmuşlardı. Dönem olmuş PKK taraftarlarına devlet, kendi eliyle imkan sunmuştu.

Doğu Perinçek'in konumuna bakıldığında düşüncelerimin doğruluğuna kanaat getirmek mümkün olacaktır.

İşçi Partisi Genel Başkanı iken, PKK ile irtibatlı olduğu belgelenen, akabinde apar topar göz altına alınan ve tutuklanan Doğu Perinçek'in geçmişi de pek iç açıcı değildi. O, daima ılımlı ve uzlaşmacı yaklaşımların dışında kalmıştı. Belirlediği ideolojik çizginin dahi ötesine sarkıyordu. Süreç içerisinde koruduğu zannedilen kimseleri hedef seçtiği, daimi bir değişim içerisinde bulunduğu da bilinmekteydi.

PKK, silahlı mücadele içerisine girdikten sonra, 1989 yılında Abdullah Öcalan'ın yanına varan Perinçek, örgütle bütünleşmek istemişti. Örgütün lideri konumunda bulunan Öcalan, geçmiş süreci gözönüne alındığında Perinçek'e güven duymanın doğru olamayacağını düşünmüş, bu öneriyi kimseye sezdirmeden askıya almıştı. Öcalan'ın bu öneriye temkinli yaklaşmasının ardında yatan asıl neden, bir zamanlar ideolojik mücadeleleri gereği karşılıklı kanlı bıçaklı olmalarıydı.

Perinçek'in 1970'li yıllarda, TİİKP döneminde ve sonrasında birçok arkadaşını yan yolda bıraktığı, kendisine muhalif olanları deşifre ederek ölümlerine sebebiyet verdiği dikkate alındığında Öcalan'ın güvensizliğini anlamak mümkündü.

1991 yılına kadar Abdullah Öcalan'dan gelecek cevabı bekleyen Perinçek, PKK'nın gün geçtikçe daha çok güç kazandığına şahit oldu. Bu da, iştahının kabarması demekti. Zira, O'nun hiçbir dönem yapamadığım PKK başarmış, O da, bundan nema kapmak için harekete geçmişti. Aslında Apo'nun kendisine güvenmediğini biliyordu. Bu sebeple güven vermek adına, PKK lehine birtakım pratik faaliyetler içerisine girdi.

PKK meyilli icraatlara girişen Perinçek, toplantılarda ve katıldığı seminerlerde daima Kürt sorununu kaşıyarak, PKK'yı savunucu tezler ortaya koydu. Her ne kadar pratikte aynı aktiviteyi sağlayamamış olsalar dahi teorik bağlamda PKK ile aynı dünya görüşüne sahip oluşu da kitle üzerinde inandırıcılığını arttmyordu.

1991 yılında Öcalan, Perinçek'i, karargahına yani Mah-sun Korkmaz Akademisi'ne çağırdı. Öcalan'ın bu çağrısı üzerine Bekaa'mn yolunu tutan Perinçek, gerçek anlamda burada, çok özel diyebileceğim önemli bir görüşme gerçekleştirdi. Ayağının tozuyla vardığı sözde Akademi'de bir önceki ziyaretinin tersine tam bir lider gibi karşılandı. Apo'nun karargahına varışında, tek sıra halinde bekleyen düzenli ordu görünümlü sözde veya gerçekte Kürt gerillalarının esas duruşta şahsım selamlamak için beklediklerine şahit oldu. Bu, Perinçek'i onurlandırmada izlenilen iyi bir stratejiydi.

Akademi'nin kapısına kadar ezik varan Perinçek, onur verici karşılama töreniyle karşılanınca, bir an için kendisini Kürt sorunun çözümündeki tek kilit isimmiş gibi gördü; bu şuurla militanları selamladı. Abdullah Öcalan ile beraber eğitim sahasını ve

militanları teftiş etmeye kadar girişimci tavır takındı.

Öcalan'm karargahında PKK'nın bayrağım öpen, lideri ile çay yudumlayan ve hatta kendisinden gül alan Perinçek, gördüğü yakın ilgi nedeniyle örgütün havasına girmekten kurtulamadı.

Öcalan ne dese onaylıyordu.

Öcalan, Perinçek'ten ülke içerisindeki psikolojik savaşın yoğunlaştırılmasını, iş adamlarından mali kaynak sağlanması için teşviklerde bulunmasını, PKK'mn mücadelesinde haklılığını her platformda dile getirmesini, devletin asimilasyon ve sömürüye dayalı despot yaklaşımının sadece ülke içerisinde değil, yurt dışına da taşırılarak anlatılmasını, PKK'nın önünün açılması için siyasal çözüme yönelik tatmin edici girişimlerde bulunmasını, devletin örgüt tarafından bilinmeyen, görülemeyen taktiksel savaş stratejisinin bilgi akışı içerisinde sızdırılmasının sağlamasını, ERNK mensuplarına özellikle metropollerde zemin tanınmasını ve aktif çalışma yapmaları için yardımcı olmasını, yanlış eylemlere teşebbüs edilmesi halinde uyarılmalarının sağlanmasını, pasif konumda kalanların nitelikli eylemlere yönlendirilmesinde öncülük yapmasını gayet sade bir dille talep etmişti. Tabiri caiz ise, Perinçek'in PKK'nın ikinci, fakat gizli lideri olmasını istiyordu.

Bu talepler başka neyin alameti olabilirdi ki?..

Perinçek, Öcalan'ın taleplerim sıcağı sıcağına .kabul etti. Tabiiydi ki, dananın kuyruğunda nelerin yattığını Perinçek açısından anlamak zor olsa gerekti. Ancak, dananın kuyruğunda bir gizem aramaya kalkışılmazdan, mevcut gerçekler ışığında senteze gidilecek olursa ortaya şu gerçeğin çıkması kuvvetle ihtimaldi:

Perinçek, PKK'nın beyin fonksiyonlu, ama gizli bir lideri olmuştu!..

Tarih 1991.

Bekaa'ya gidişini kamufle etmek amacıyla sonradan çokça çırpınan Perinçek, bu sırrı saklayamayacağım anlayarak, gazetecilik ayaklarına bürünüp, bunu, mesleki bir gerekçe olarak topluma kendisinin lanse etmesi gerektiğine inanmıştı. Laf olsun diye 2000'e Doğru dergisinde bazı Önem arz etmeyen değerlendirmelerini röportajımsı nitelikte yorumlamış ve adaletin elinden sıyrılma gayreti içerisine girmişti.

Sanki adalet çarkı işliyordu da!.. Sanki Perinçek, gazeteci olmadığını beyan etse içeri tıkılacaktı da!.. Hay!..

Yunan milletvekilleri Öcalan'ı ziyaret etti diye Türkiye'yi ayağa kaldıran, hatta Yunanistan ile ilişkilerin dondurulmasını isteyerek Ege kıyılarında koca iki ülkeyi soğuk savaş rüzgarlarına esir veren Türk milletvekillerinin, vekil arkadaşlarından Fetullah Erbaş ile İHD genel başkanlarından Akın Birdal'm PKK'nm ayağına gitmesine, PKK'nın merkezi üyesi konumunda bulunan Ali Rıza Altun ile örgütün bayrağı altında pozlar vererek bölücü faaliyetlere güven veren ve Mehmetçik'in akıtılan kanına adeta hakaretler yağdıranlara ses çıkartmamasına ne anlam verilebilir, ne de atıl kaldığına inandığım adalet çarkının istikrarına, tarafsızlığına güven duyulabilirdi.

Perinçek, Mahsun Korkmaz Akademisi'nden istediği fırsatı yakaladığı inancıyla ayrıldıktan sonra Türkiye'ye geri döndü. Güdümü altında bulunan Teori Dergisi'nde Öcalan ile yapmış olduğu mülakatı tefrika etti. Apo'ya, PKK'ya, ARGK'ye övgüler yağdırdı.

Bir anda yazılarında Kürt hamisi kesiliverdi, Perinçek. Aynı yıl yapılan Sosyalist

Parti İkinci Kongresi sırasında genel başkan seçildi. Keza, Apo'yu Bekaa'da ziyaret etmesi ve hemen akabinde Sosyalist Parti Genel Başkanlığı'na getirilmesi tesadüfi olarak nitelendirilemeyecekti. Çok koordineli ve stratejik düşünüldüğü aleniydi.

Perinçek'in genel başkan seçildiği SP'nin ikinci kongresine etnik mücadele yürüten çeşitli ülkelerdeki militan güçlerin liderlerinin de davet edilmesi ve kongrede bunlara da söz hakkı verilerek, şölen adı altında tam bir bölücü propaganda estirilmesi oldukça etkileyici, bir o kadar da düşündürücü idi.

Kongrede kimler yoktu ki!

Kübalı, Şilili, Çinli, Vietnamlı, Angolalı vs. nice Marksist-Leninist mensuplar, gerek fiilen iştirak etmiş, gerekse mesajlar yollamışlardı.

Elbetteki ki, Türkçe konuşmak yasak olmamalıydı. Zira bu lisan, Türkiye nüfusunun beşte ikisinin konuştuğu bir ana dil olmakla birlikte, yine bu oranın beşte biri içinde hayati bir gereklilik arz ediyordu.

Ancak, Perinçek bu konuda da suistimalci davranmıştı. Kongre salonunda Apo'dan aldığı direktifler doğrultusunda lisanını Kürtçe çeviri ile değiştirmesi ortamı, Apo'nun ve dağdaki militanların lehine atılan sloganlarla alevlendirdi:

"Gerilla vuruyor, Kür diş t an'ı kuruyor. Biji Serok Apo!"

Bunlar kongre salonunda atılan sloganların başlıcalarındandı.

Aynı tarihte Teori isimli dergi, Sosyalist Parti'nin İkinci Kongresine genişçe yer verdi. Dergide ayrıntılara değinilerek, bölümlerde Apo'nun istemlerinin sinsice nasıl da işlevsellik kazandığı alenen ortaya konmuştu.

Aslında bunlar, gülmesini beceren nadir **vampirlerdendi.**

Güneşin aydınlığından sakınarak, gecenin karanlığında hayat arayan, dolunayda avlanan bir vampir gibi... Onlar da; güçlerini ancak istikrarsızlıklarla korumakta ve bu hallerde gerçek yüzlerini ortaya dökebilmekteydiler.

Kıbrıs Barış Harekatı'nda, müdahaleyi gerçekleştiren Türk Güvenlik Kuvvetleri'ni işgalcilikle suçlayanların da arasındaydı, Perinçek!

Böyle bir zihniyete saygı duymak mümkün müydü acaba?

Aslı sorulacak olursa söyleyeyim;

Bu, ne Hak'ka, ne halka hizmet olarak kabul görebilirdi.

Kıbrıs Barış Harekatı'nı başlangıcından itibaren eleştiren Perinçek, düşüncelerini sözüm ona belgelemekten de kaçınmıyordu. KIBRIS MESELESİ isimli bir de kitap yayımlayarak kimliğini taşıdığı, ekmeği ile beslendiği ülkesinin onursal mücadelesini resmen kınıyordu. Kitabında Türk müdahalesini yürüten komutanları ağır bir dille eleştiriyordu. Müdahaleyi faşist generaller çetesinin müdahalesi, işgali olarak lanse ediyordu; gözleri kana bürünen ırkçı, katliamcı Rumlar için de, mazlum yakıştırması yapıyordu, bu kitabında.

Bu kirli senaryo ağı, PKK ile mücadeleye girişen güvenlik personelleri üzerinde tekrarlanarak oynanmaya çalışıldı, hem de defalarca.

Ordu köy yakıyor, ormanları yakıyor, faili meçhul cinayetlere seyirci kalıyor deniyordu bu defa. Fakat bu pek fazla rağbet görmedi. Zira Perinçek, siyasal anlamda kayda değer incelikte kamuoyu oluşturamamıştı. Engel buydu! Nitekim bunlann tamamı eski düşmanın dost olmadığını, olamayacağım delillendiriyordu.

1991 yılında A. Öcalan ile görüşen Perinçek, ülkesi için çalışma hevesi içinde bulunan kimselere yönelik müthiş derecede psikolojik savaş da yürütüyordu.

1991-1992 yılı PKK'nın doruk noktasına ulaştığı zamanlardı. Bu süreç içerisinde bütün PKK kimlikli kimseler gibi Perinçek de Apoist olmuştu.

Kim ne derse desin ortada bir gerçek vardı.

PKK'nın kurtarılmış alanlar oluşturduğu bir dönemde bu örgütü yıkıma uğratan kişi Türkiye'nin ilk kadın başbakanı olan Tansu Çiller idi.

Çiller'in kimin tarafından yönetildiği, kumanda edildiği iddialarına meydan veren sorulara zemin hazırlayan spekülasyonlar inkar edilemez bir gerçeği saman altı edemezdi. Bu aktivitasyonu sağlamış olmasından dolayı idi ki, Apo'dan aldığı talimatla Çiller'i karalama harekatına girişen Perinçek, koz olarak CIA ajanlığı, ispiyonculuk, hırsızlık gibi iddiaları savurmuş, her ne hikmetse tüm bu söylenenler rağbet de görmüştü doğrusu.

1996 yılına kadar teorik ve pratik anlamda PKK'ya hizmet veren Perinçek, nihayet PKK tarafından ilk kez resmi bir yazı ile taktir edildi.

Tarih 1996.

* * *

ONBİRİNCİ BÖLÜM

Tarih 04.03.1996.

Garzan Eyaleti Karargah Komutanlığı tarafından kaleme alınan ve ERNK mensupları aracılığı ile Perinçek'e ulaştırılan bir teşekkür mektubu hazırlanmıştı. Bir sayfadan ibaret bu dokümanda Perinçek'i övücü cümleler kullanılmıştı.

Dokümanda önemli bulduğum kısımlar aynen şöyle yazıya dökülmüştü:

"... göstermiş olduğunuz özveri ve gerek silahlı, gerek siyasi, gerekse de ekonomik yönden partimize yapmış olduğunuz katkıları kelimelerle ifade etmek mümkün değildir. ...Kürt halkının sizin gibi insan haklarına saygılı, cesur ve bağımsızlık mücadelesi yürüten partimize çekinmeden destek çıkan yiğit fertlere ihtiyacı vardır. ...partimiz sizinle sırt sırta çalışmaktan şeref duyacaktır."

Görüldüğü üzere, Perinçek-PKK diyalogunda bunun ötesine de geçilmeden esas gerçekleri görmek mümkündü. Kimsenin ne yalana, ne de yönlendirmeye ihtiyacı olmayacağı, olamayacağı bir ibret vesikası idi, bu!

Perinçek'in deyimiyle de; bu, bir komplo değildi.

* * *

ONİKİNCİ BÖLÜM

Kim PKK'ya nasıl yardım etti?

Tarih tekerrür ediyor!

KISIM BİR:

PKK'nın var oluşunu ve ayakta yıllar boyu nasıl kalabildiğini irdelediğimiz zaman karşımıza sistem anlayışı çıkıverecektir.

PKK, gerçek mânâda tanı bir sistem anlayışı üzerine kurulu idi. Gerçi ilk. oluşum sürecine bakıldığında oldukça kopuk ve istikrarsız bir görünümde olduğu sanılacaktır. Fakat beyin takımı kurucu ve merkezi üyelerin fonksiyonu PKK'nın yıllar boyu güçlenerek büyümesinde etken olmuştu. Türkiye şartlarının zemin tanıdığı fraksiyonel nemalarda önemli bir husus olarak değerlendirilebilirdi.

PKK'nın kurucu beyinlerinden olan Türk asıllı Haki Karer'in, ideolojik inancı gereği sağ-sol çatışmalarına girdiği sıralarda, 1977 tarihinde G.Antep'te ölmesi sonucu gereksinim duyularak kurulan PKK, kurulduğu gün olan 27 Kasım 1978 tarihine kadar istikran olmayan bir hareket idi. Ancak, asıl beyin olan Öcalan'm doğru teşhisi ile, yaşanan 12 Eylül cuntasının ardından devlet aleyhtarı birimlerin tersine, Lübnan-Suriye hattında gerilla hareketi için alt yapı sağlanmasıyla, ileriki yıllarda koca Türkiye Cumhuriyeti Devleti'nin kaderini etkileyecek bir örgütün doğması söz konusu olmuştu.

PKK, devrim görevi doğrultusunda sınıfsız bir toplumu, yani Komünizmi hedefleyen ve bunun bir evresi olan Sosyalizmi bir yaşam felsefesi haline dönüştüren, kuruluş şiarım Bağımsız Birleşik Demokratik Kürdistan üzerinde yoğunlaştıran, stratejisini uzun süreli halk savaşı olarak tespit eden çok yönlü bir koordinasyon örgütü idi. Halk savaşının temel dayanakları olarak parti, ordu ve cephe kanatlan aşamaların öncü aktivasyonlan olarak ön plana çıkartılmışlardı.

Halk savaşının üç merhalesi bulunuyordu. Bunlar;

a) Stratejik savunma

b) Stratejik denge

c) Stratejik saldırı aşamalarından ibaretti.

Kürdistan'daki sömürgeci egemenliğe ve emperyalizmin etkisine son vermeyi, çağ dışı kalıntıları tasfiye etmeyi de vaatleri arasına sokmayı ihmal etmemişti, PKK Örgütü.

PKK'nın büyüme safhalarını anlatma gereğini duymamın nedeni, finansörler ağının nelere mal olduğuna işaret etmek içindir. Bu sebeple, okurken anlamayı, anladıkça hükmetmeyi öğrenen bir nesil oluşturmak temel vazifelerim arasındadır.

Finansörün rolü, PKK'nın büyümesine, iktidarlaşma projelerinin gerçekleşmesine, şu tarihlerde fazlasıyla yetmiştir.

Kasım 1978-Şubat 1999

KISIM İKİ:

Yıllar öncesinden tasarlanan halk Örgütlenmesi, illegal bir hareket ortaya konularak Apocular ismi altında kimi zaman çatışılarak, kimi zaman provokatif icraatlar oluşturularak yaygınlaştırılmaya çalışılmış, ancak hiçbir dönem **Sterka Sor**

Örgütü tarafından öldürüldüğü iddia edilen Haki Karer'in kaybından sonraki sürece kadar mücadelede silahlı, davasal ve örgütlü inanış baş göstermemişti.

1977 yılında Haki Karer Gaziantep'te vurulduktan sonra partileşmeyi zaruri gören Öcalan, aynı yıl PKK programını hazırladı. M. Hayri Durmuş ile örgütün manifestosunu kaleme aldı.

Bu manifesto 1978 tarihinde hazırlandı.

Öcalan, arkadaşlarım gizlice Diyarbakır'a bağlı Fiş köyünde toplayarak PKK (Partiya Karker6n Kurdistan)'yı kurdu.

Tarih bu sıralarda 27 Kasım 1978'i gösteriyordu.

1979 yılının Temmuz ayında Ethem Akçan ile Suruç üzerinden Suriye'ye, oradan da Lübnan'a geçen, Filistinlilerin yanına geri çekilen 200'e yakın arkadaşıyla ideolojik eğitim gören Öcalan, 1982 yılında Türkiye cezaevlerinde ölüm oruçlarına katılan parti mensuplarının ortaya koydukları iradeye müteakip silahlı propaganda faaliyetlerine girişilmesini istemiş ve nihayetinde 1984 tarihinin 15 Ağustosu'nda silahlı eylemselliğe geçilmesini emretmişti.

27 Kasım 1978 tarihinde kurulan PKK, kuruluşunu da 30 Temmuz 1979 tarihinde ilan etti.

PKK'nın kuruluşunun ilan edilmesi, Abdullah Öcalan'ın yurt dışına çıkmasının akabinde dönemin Adalet Partisi Milletvekili Mehmet Celal Bucak'm bulunduğu Hilvan Kurtbaş köyündeki saldırıda, PKK'lı grup adına öncülük yapan Salih Kandal ölürken, M. Celal Bucak ise yaralı olarak kurtulmayı başarmıştı. Bu saldırıdan sonra PKK'nın kuruluş bildirgesi olay yerine bırakılırken, Bucak Aşireti ile PKK arasında onlarca insanın Öldüğü kanlı çatışmalar da aynı zamanda startı almıştı.

PKK'nın ilanına müteakip, Suriye istihbaratının yardımlarıyla gerekli altyapıyı Lübnan'da sağlayan Abdullah Öcalan, sonradan deşifre olan arkadaşlarını da yurtdışına çıkardı. Mahsun Korkmaz, Kemal Pir, Halil Ataç gibi üst düzey yetkililerde bunların arasında bulunuyordu. Bunlar, 1980 tarihine kadar Lübnan'da bulunan El Fetih örgütüne ait kamplarda siyasi ve askeri eğitim gördüler.

1978 sürecinin getirisiyle filizlenen PKK hareketi üstlenmiş olduğu Ortadoğu kapılarında özellikle yabancı uyrukluların desteğiyle gerilla hareketini olgunlaştırmış ve bu hareketin uygulanış tarzına göre yön tespitinde bulunmuştu.

PKK, bu eğilimler esnasında özellikle devrimci kişilik oluşturmak ve örgütü iktîdarlaştıracak sentezler üzerinde yoğunlaşıyordu. Bu sebeple, parti kişiliği ön planda tutuluyordu.

Eğitimlerde Apoizmin güdümünde bulunan PKK'ya göre, bir parti üyesi;

Parti programını kabul eden, hayata geçirmekle sorumlu olan, parti iradesini esas alıp, kendisini bu iradeyle bütünleştiren, parti yaşamına tüm gün katılan, kendini çözüp, partinin tarzı, tempo ve üslubuna katılarak, parti amaçlan için ödünsüz, derin coşku ve fedakârlıkla çalışan ve yaşamını parti davasına adayan zat idi.

1982 tarihli ikinci kongrenin ardından gruplar kuruldu. Sınırlarda Türkiye'ye ilk silahlı propaganda elemanları sızdırıldı. Önceleri Apocu diye adlandırılan militanlar, artık PKK kimliğini kullanıyorlardı. Hedef köylerdi. Kırsal bölgelerde örgüt lehine propaganda yapıyorlardı.

Amaç; PKK'yı silahlı mücadeleye hazırlamaktı.

1982 yılında, Diyarbakır Cezaevi'nde tutuklu bulunan Hayri Durmuş, Kemal Pir, Mazlum Doğan ölüm oruçlarına katılarak yitirildikten sonra propaganda faaliyetlerine son noktayı koyan PKK öncüsü Abdullah Öcalan, FHKC'nin uhdesinde bir kampta Ağustos 1982 tarihinde yapılan PKK 2.Kongresi'nin esintisinin de hissiyatıyla kesin bîr talimat vererek Eruh ve Şemdinli baskınlarını gerçekleştirmiş ve bu olayla, gerek Türkiye Devleti'nin, gerekse de Kürtlerin bambaşka bir tarihi dönemece sapmasına neden olmuştu.

15 Ağustos 1984 yılında silahlı mücadele atılımına girişen PKK gruplarından biri Eruh'a, bir diğeri de Şemdinli'ye baskın düzenlemişlerdi.

15 Ağustos 1984'de Eruh eylemim gerçekleştiren grup Agit kod adlı Masum Korkmaz'ın denetiminde bulunuyordu. Bu eylemde sadece bir asker hayatını yitirmişti. Şemdinli'de gerçekleştirilen eylem ise, Abdullah Ekici'nin denetiminde vuku bulmuştu. Bu eylemde de bir astsubay hayatından olmuştu.

Artık, devletin, yüzünü dönüp bakmadığı ve halka tanıtmaktan kaçındığı PKK hareketi büyümüş, ideolojik bağlamda Bağımsız Özgür Kürdistan isimli ayrı bir devlet kurmayı amaçlayacak noktaya dayanmıştı. Nitekim büyük bir organizasyona daha girişerek ordulaşmaya kadar giden örgütsel bir mekanizma realize oluyordu Türkiye toprakları üzerinde...

Tarih 15 Ağustos 1984.

Beklenmedik eylemlerle ibreyi bir anda şiddete yönlendirdi PKK. Öcalan, arkadaşları ve dağlardaki savaşçılar önce HRK ardından da ARGK ismi ile silahlı mücadele kulvarlarına ayrıldılar. Siyasal-sürecin takipçisi olması gayesi ile ERNK isimli bir de cephe kanadı oluşturdular. Nihayetinde kategorize olan PKK'nın dağlardaki militanları ARGK. şehirlerdeki elemanları ise ERNK mensuptan olarak sınıflandırıldıktan sonra ikinci ve üçüncü derecede önem kazandılar.

ARGK ve ERNK, PKK'nın alt kollan olarak çalışan kuruluşları olmuşlardı. ARGK ve ERNK mensupları açısından partili olmak, ancak merkezi üye olabilmekle mümkündü.

Ne garip değil mi; **adına savaşılan oluşumun asıl üyesi olamamak!..**

PKK, silahlı mücadeleye giriştikten sonra önemli kayıplarından olan sözde efsanevi komutan Agit kod adlı Mahsun Korkmaz'ı, 28 Şubat 1986 tarihinde, Gabar Dağı'nda şaibeli bir şekilde ölüme esir verdi.

Agit'in ölmesi ile birlikte aynı yıl PKK'nın üçüncü kongresi gerçekleştirildi.

Bu kongre örgütün büyümesini amaçlıyordu.

Ekim 1986'da gerçekleştirilen kongrede -ki bu kongre Helvi Kampı'nda gerçekleştirilmişti- büyük tasfiyeler yaşandı. Savaşmayanlar şiddetle kınandılar, dışlandılar.

Helvi Kampı, Mahsun Korkmaz Akademisi olarak adlandırılan eski eğitim sahasının Önceki adıydı. Kamp, Lübnan topraklarında bulunuyordu. Mahsun Korkmaz'ın şaibeli bir şekilde ölmesinin ardından, Helvi Kampı, Mahsun Korkmaz Akademisi olarak isim değiştirdi.

Üçüncü kongre doğrultusunda alınan kararlar içerisinde **Askeri Kanun** da bulunuyordu. Uzun süreli savaş işin dağlarda gıda stoklanması da alınan başlıca kararlardandı.

Askeri kanunun gerekçesi, dağlara militan akışının sağlanmasını temine yönelik bir çalışmanın sonucuydu.

Buna göre;

Her aileden bir gencin zoraki veya gönüllü olarak dağlara çıkartılması sağlanacaktı.

Bu kanun doğrultusunda köylere girildi; zoraki eleman temininde bulunuldu. Nitekim PKK'nın bu çalışmasını duyan köy ahalîleri, çocuklarını dağlara vermektense şehirlere göç ettirmeyi tercih etmişlerdi. Fakat PKK, şehirlerde de boş durmuyordu. Öylesine kapsamlı ve etkili propaganda faaliyetleri yürütülüyordu ki, zorla dağlara çıkartılacak korkusuyla evlerinden kaldırılarak şehirlere sürüklenen gençler, içlerinde biriken ütopyalarıyla dağlara kendiliklerinden çıkmaktaydılar.

PKK silahlı atılımını ilk HRK adı ile başlattı.

HRK, mânâsı itibarı ile; Hezen Rızgariya Kurdistan-Kürdistan Kurtuluş Birliği adını simgelemekte idi. 1986'da yapılan ve Mahsun Korkmaz'ın öldürülmüş olmasından da kaynaklandığı tahmin edilen değişiklik sonucu HRK lağvedilerek yerine ARGK, Arteşe" Rızgariya Gele" Kurdistan-Kürdistan Halk Kurtuluş Ordusu kuruldu.

PKK, bu pratiği sonucu Ortadoğu'ya da açılım sağlayarak, belki de hayali dahi mümkün olmayan bir güce ve etkinliğe sahip oldu.

Aslında Ortadoğu'ya açılım projesi, tespiti önceden saptanan fikirsel teatinin ürünü değildi; zorunluluğun bir gereği olarak bu göç, hayati endişenin sonucu kabul görmüştü.

PKK'nın kuruluş bildirgesi henüz yaygınlaşmamışken 1979 yılının Mayıs ayında MYK üyesi ve örgütlemeden sorumlu olan Şahin Dönmez ile birlikte pek çok örgüt mensubunun yakalanması, sorgularda Şahin Dönmez'in çözülerek itiraflarda bulunması sonucu Öcalan, Diyarbakır'da saklanmakta olduğu evde son anda kurtulmasının tedirginliği ve 12 Eylül dönemecinin haberleri üzerine örgüt üyelerinin akın akın dış ülkelere geçiş yapmasını istemiş ve bunu pratiğe de geçirtmekte fazla geç kalmamıştı. Nihayet 30 Temmuz tarihli PKK Kuruluş Bildirgesinde Öcalan Parti Genel Sekreteri, Cemil Bayık yardımcısı, Mazlum Doğan, Basın Yayın Sorumlusu, Mehmet Karasungur, Askeri Kısım Sorumlusu seçilmişlerdi.

Öcalan ve arkadaşları, PKK yönetimim bu şekilde saptarlarken vakit çoktan aleyhlerine dönmüşse de, yurt dışında kendi ayaklan üzerinde duracak ilişkiler ağım kurmuşlardı bile...

PKK, Kuzey Irak'ta eğitim amaçlı bulunduğu zamanlar Barzai Aşireti'nin kontrolü altında bulunuyordu. Fakat arazi tanındıkça aşiret denetiminden kopan PKK, dağlara sızmaya ve bağımsız hareket etmeye başladı.

Tarih, 16 Mart 1988.

Irak Devleti'nin Halepçe'ye karşı kimyasal bombalar yağdırması sonucu ölen 5 bin insanın acısıyla göçe kalkışan Kürtlerin, PKK tarafından silahlarına el konulmuş ve PKK, sahipsiz kalan topraklara üstlenme imkanı bulmuştu. Bu olaydan sonra sınırdan geçen araçlardan da gümrük vergisi alınmaya başlanmışt.

PKK'da iken anlatıldığı kadarı ile, göçe zorlanan Kürt mültecilere yardım ediliyordu; militanlar aşlannı dahi onlarla paylaşıyorlardı.

1988 tarihinde eşi Kesire ile ters düşen Öcalan, O'nu kabul etmez olmuştu. Özellikle Kesire, Apo'ya ağır ithamlarda bulunuyordu.

O'nu;

Terör estirmekle, kimseye söz hakkı tanımamakla, Kürt halkına ihanet etmekle suçluyordu.

Nitekim bu sürtüşme hayat arkadaşları olan Kesire ile Apo'yu birbirlerinden koparmıştı.

Kesire Öcalan'm örgütten ayrıldıktan sonra İsveç'te yaşadığı iddia edilmektedir.

PKK, silahlı eylemselliğini siyasal kulvarlarda da destekliyordu. Mevzii kazanımı için her türlü kozunu oynamaktan kaçınmıyordu. Bu münasebetle 1989 yılında Paris Kürt Konferansı isimli, Avrupa'da ilk ciddi siyasal etkinliğe imza koydu. Dönemin Fransa Cumhurbaşkanı Fransua Mitterand ile eşi Daniella bu toplantıya başkanlık yapmışlardı. Bu toplantıya yine dönemin SHP milletvekillerinden Ahmet Türk, Mahmut Almak gibi isimlerin yanı sıra bir çok Kürt kökenli önde gelen isimler de iştirak etmişlerdi.

1990 yılında yapılan 4. Kongreden sonra Avrupa'ya, hatta kelimenin tam manâsıyla dünyaya açıldı PKK. Her ülkede temsilcilikler kurdu. Ticaretini yapmasa da, eroin pazarlayan, kadın satan, çek-senet tahsilatı yapan mafya dahil herkesi haraca kesti. Zira, vuku bulan olaylar öyle bir noktaya dayanmıştı ki, köylerde vukuat meydana gelse, köylüler sorunlarını Örgüte götürüp, PKK'nın kurduğu **Halk Mahkemeler**'inden adilane sonuç almayı medet umar olmuşlardı. Kısacası, devlet içerisinde vatanı olmayan, fakat bağımsız bir oluşumun hakimiyeti baş göstermişti.

Bu oluşumun adı, PKK hareketi idi.

PKK, 4. Kongresini gerçekleştirmeden evvel 1990 yılının Mayıs ayında, Lübnan'da 2. Konferansım gerçekleştirdi. Bu konferans aynı zamanda kongre hazırlığı niteliğinde idi.

1988-1989 yıllarında yaşanan meşhur Hogir pratiğinin hayfmın alındığı bir konferans olmuştu, bu. Çünkü, bu tarihler kanlı olaylara gebe kalmıştı.

2. konferansta kararlaştırılan konulardan en önemlileri;

Halk ayaklanmaları sürecine gelindiği, kitlelerin ve cephe örgütlenmelerinin bu temelde gerçekleştirilmesi gerektiği, dini ve mezhepsel örgütlenmelere ağırlık verilmesinin zaruri olduğu, kitle gösterileri ile kepenk ve kontak kapatma eylemlerinin gündeme gelmesi idi.

İlk ciddi halk ayaklanmaları, 1990 yılında Nusaybin, Cizre ve Silopi'de yaşandı. Bu gösterilerin nedeni, PKK'lı yöre insanlarının Öldürülmüş olmasıydı. Keza, PKK'mn yöre halkım ateşleyen en önemli özelliği de saflarına kitle içerisinden dahil ettiği militanların varlığıydı. Bunların yöre halkı üzerinde yoğun etkisi oluyordu.

PKK'nın 4. Kongresi Aralık 1990 tarihinde gerçekleştirildi.

Kongre, Kuzey Irak'ta, Haftanın bölgesinde yapıldı.

Bu kongrede alınan kararlardan en önemlisi, gerillanın yaygınlaştırılmasıydı. Diğer kararlar 2. Konferansta alınan tedbir mahiyetti kararlar ile eşdeğerdeydi.

4. Kongreden önceki yıllarda provakatör olarak ilan edilerek, Halil Ataç'ın direktifleri doğrultusunda öldürülen Kör Cemal gibi, kongreden sonra da MKY üyesi

M. Cahit Şener de, Suriye ile PKK arasındaki ilişkilerden dolayı Öcalan'ı eleştirmesi ve ayrılıkçı tavırlar takınması nedeni ile öldürülmek istenmiş, ancak kaçmayı basarsa da, Öcalan'ın görevlendirdiği infaz timi ile El Muhaberat işbirliği sonucu Suriye'nin Kamışlı şehrinde kıstırılarak öldürülmüştü.

PKK, özellikle 1990 yılından sonra, Körfez Savaşı'nın sonucu neticesinde Türkiye-Irak düşmanlığının rantiyesinden yararlanarak Irak Hükümeti ile dostluk kurdu. Irak'ın PKK'ya yanaşmasının en temel nedeni, kuşkusuz Irak Devle ti'ni n kendi topraklan olarak saydığı 36. Paralelin kuzeyinde bulunan sınırlarında hakimiyetim yitirmiş olmasından ve tekrar buralarda kendi borusunu Öttürmek istemesinden kaynaklanıyordu. Keza, biliniyordu ki, PKK ile Irak arasında da düşmanlıklar vardı.

1988 tarihinde Irak'ın Halepçe'ye kimyasal bomba yağdırmasına karşılık, ölen binlerce masum insan adına PKK misilleme yapmış ve düzenlenen saldırılarda pek çok Irak karakolu imha edilerek, çok sayıda Iraklı asker de ölü veya yaralı olarak militanların eline geçirilmişti.

Ancak zaman değişmiş, çıkarlar karşılıklı hasmane duygulan bir kenara bıraktırmış, PKK, Barzani'ye karşı duyduğu kinin, Irak Hükümeti de PKK düşmanı olan Barzani Aşireti'ne kaptırdığı toprakları geri almak üzere duyduğu amansız hırsın sonucu olarak bu birlikteliğe sıcak bakmışlardı.

Irak, PKK'ya Önemli miktarlarda silah ve mühimmat hibe etmişti.

Tabii PKK, bunlarla da sınırlı kalmadı. Sözde Güney Kürdistan halkı üzerinde etkin olabilmek maksadıyla PAK-Partiya Azadiya Kurdistan-Kürdistan Özgürlük Partisi adıyla paravan bir örgüt daha kurdu.

Artık, Türkiye Devleti'nin yıllar boyu tepe taklak olan ekonomisinin ve bir zamanlar neredeyse bölünmüşlüğe gidişinin yegâne sorumlusu PKK olmuştu.

Demek ki PKK, reddedilemez bir güce ulaşmış ve bu gücü uzunca süre bünyesinde barındırmıştı.

PKK, büyük eylemleri 1991 yılında gerçekleştirdi. Samanlı karakolu, Üzümlü karakolu baskınları bunların başlıcalarındandı.

Savaş geliştikçe hedefler de büyüyordu. Kazançların artması sebebiyle, savaş kıvılcımının Türkiye'nin her noktasında hissedilir çaplara ulaştırılmasına gayret ediliyordu. Geniş çaplı ayaklanmaların oluşması, kurtarılmış bölgelerin bir an önce meydana getirilmesi, Ulusal Meclis kurularak Savaş Hükümeti hazırlanması arzulanmıştı.

PKK, bu kararlan almakla nitelikli eylemleri başlatmayı, Kürtlere, varlığını ve gücünü ispatlamayı, elemanlarına, silahlı mücadelenin etkili ve sonuç alıcı bir yöntem olduğunu göstermeyi hedeflemekteydi. Bu amaçla, hem eğitici, hem provoke edici eylemleri video kasetlere kaydedip, dağıtması da söz konusu oldu.

Önce Lübnan ve Suriye hattı, sonrasında Kuzey Irak ve Türkiye'nin doğusu PKK'nın mücadele sahaları oluverdi. Belirtildiği üzere, aslında biraz da sürecin akımı PKK'nın önünü açarak, tarihi bir rol oynamasına katkı sağladı. Kuzey Irak'a IKDP'nin güdümünde dalış yapması ve IKDP'nin dahi kabusu olacak bir Örgütü kendi elleriyle beslemesi ve sonraki yıllarda yaşanan kanlı çatışmalar hafızalardan çıkmış değildir; çıkacağa da benzememektedir.

Kuzey Irak'ın kontrolsüz olması ve coğrafi yönden Türkiye'nin doğusu ile

bütünlük sağlaması PKK'nın mücadele sahasının genişlemesine ve hareket kabiliyetinin artmasına neden oldu.

PKK'nın verdiği silahlı mücadelenin diğer tüm faaliyetlerin dinamosu olduğu, kırsal gerillasına enjekte ediliyordu. **Kürdistan'da Zorun Rolü, Ulusal Kurtuluş Siyaseti** isimli kitaplar -ki daha çok sayıda perspektif, çözümleme vardı- Örgütün silahlı faaliyetlere verdiği önemin altını çizmek maksadıyla militanların istifadesine sunulmuştu.

19901'lı yıllarda PKK'nın en önemli meselesi barınma sorunuydu. 1990 tarihine kadar sadece Botan Çayı'nın gerisinde icraatlarda bulunan PKK mensupları, özellikle 1989 yılında yaşanan Tahta Keş kıskacından sonra açılım sağlamayı kaçınılmaz olarak değerlendirmiş ve örgüt mensuplarının dar bir alanda neredeyse tamamının ihata altında tutulmuşken imha olmaktan son anda kurtulması nedeni ile, bir kez daha aynı imkanın devlet güçlerine tanınmaması için geniş bir arazi kullanımına ihtiyaç duymuşlardı. Nitekim silahlı örgüt mensupları Amed, Garzan, Botan, Dersim, Serhat, Mardin ve Gap olmak üzere birçok eyalet sahasına dağılmışlardı.

PKK, Türkiye içerisindeki siyasal akımları da yakından takip ediyordu. Türkiye'de legal siyasal, ancak paravan bir parti de kurmuştu.

Bu partinin ilk kuruluş adı; DEP, Demokrasi Partisi idi. Öcalan, 1991 yılında;

- **"DEP'e oy vermeyenlerin tavuğunu dahi öldürün!"** diye talimat vermekten dahi kaçınmamıştı.

Yıllar sonra bu söylediklerinin hata olduğunu, talimatının, adeta bir katliama dönüşeceğini düşünemediğini Öcalan belirtse de, DEP, o dönemlerde SHP ile ittifak kurmuş ve Türkiye'de ilk kez PKK'nın kurduğu paravan bir Örgüt Türk Meclisinin çatısı altında faaliyet gösterir olmuştu. SHP listesinden aday gösterilen DEP'lileri de bizzat Abdullah Öcalan belirlemişti.

PKK durmuyordu. Devlet, küçümsedikçe adeta inadına daha bir büyüyordu. Milis kadrolaşması, Halk Mahkemesi, ordulaşma düzeni vesaire almış başını gidiyordu.

PKK, 1992 yılında yoğun eylemlerin verdiği öz güvenle topyekün iç savaş hazırlığına gidiyordu, artık. Öyle ki, halktan, evlerine sığınak yapmaları, gerillaya dahi gerek duymadan Türk Ordusu'na karşı savaşmaları ve uzunca süre yetecek yiyecek depolamaları isteniyordu. Hatta dağdakîlere verilen talimatlarda, halka silah ve bol miktarda cephane aktarımı yapılması da telkin ediliyordu.

Bu emirler doğrultusunda Şırnak'ta, Mardin'de, Hakkari'de halk, örgüt tarafından silahlandırıldı.

Silahlı mücadele tarihinde, Med İmparatorluğu'nun kurulduğu gün olan 21 Mart, silahlı atılımın sağlandığı 15 Ağustos ve örgütün kuruluş yıldönümü olan 27 Kasım tarihleri önemini hep korudu. Zira bu tarihler, kitlelerin ayaklandırılmalarında milli bîr şuur olarak hafızalara çivilenmişti.

1990 yılından sonra 21 Mart 1992 yılında da Cizre, Nusaybin ve Şırnak halkı ayaklandı. Kanlı olaylar yaşandı.

18 Ağustos, bu tür olaylar için adeta bir motivasyon özelliği taşıyordu.

18 Ağustos 1992'de gövde gösterisi yapmak maksadıyla Şırnak il merkezine büyük bir güçle giren PKK, kamu kurum ve kuruluşlarını hedef seçmiş ve bütün kuvvetiyle Öldürücü saldırılarda bulunmuştu. Aynı sene Robarok karakoluna Botan

güçlerinin saldırması sonucu, karakol yakılmış ve yağmalanmıştı. Öldürülen asker sayısı, küçümsenecek gibi değildi. Baskınlar, pusular, tacizler, mayınlamalar, serhildanlar vs...

1992 yılında PKK'nın kuvvetini iyice hisseden devlet şaşkına dönmüştü. Ve neticede olaylar, tahammülleri aşmış olsa gerek ki, ciddi bir hareket devlet açısından kaçınılmaz olarak değerlendirildi; ve akabinde tüm olumsuzluklar gözö-nünde bulundurularak Kuzey Irak'a girildi.

PKK, bu operasyondan da haberdardı. Apo, Türkiye içerisindeki güçlere emir vererek, pusulamalar, caydırıcı eylemler ve mayınlamalarla Kuzey Irak'a akın eden ordu birliklerine darbe vurulmasını ve bu darbenin getireceği moral bozukluğu ile Türk güçlerinin Kuzey Irak'ta da çembere alınarak imha edilmesini ve bu amaçla Kuzey Irak'ta üstlenen kuvvetlere de sınır boyunca mevzii tutmalarını emretmişti. Şayet PKK, bu organizasyonu Apo'nun düşündüğü gibi yapmış olsa idi, devlet güçlerinin tarihi bir hezimete uğraması ve korkunç kayıplar vermesi kaçınılmaz olacaktı. Fakat Türkiye içerisindeki birliklerin, her ne kadar eylemler yapılsa da caydırıcı olamamaları Kuzey Irak'ta tetikte bulunan grupları yalnızlığa itmişti. Buna rağmen ordu güçleri sınır ötesinde beklendi. Göğüs göğüse çarpışmalara girildi.

Operasyonlara cephe savaşıyla karşılık veriliyordu.

PKK, dönem içerisinde yaşadığı zafer sarhoşluğuna kapılmıştı. Taktik savaşı pratize etmek ve deşifre olmuş mevziileri terk etmek yerine ısrarla cephe savaşını uyguluyordu.

Rivayetlere göre, tanklar mevziilerin uhdesine değin sokulmasına rağmen militanlar, ellerindeki kaleşnikof ve biksilerle yerlerini bırakmamakta inatlaşıyorlarmış...

Hal böyle olunca ağır kayıplar verildi. Ve Apo, taktik koordinasyonun eksikliği sonucu alınan ağır yenilginin hazımsızlığı ile, geri çekilme emri vermek zorunda kaldı.

Tarih: Eylül 1992-Çelik Harekatı.

KISIM ÜÇ:

Siyasallaşmayı hedef alan silahlı PKK örgütünün yazılı resmi yayın organı olan Serxwebun Dergisi Almanya'nın Köln şehrinde 01.01.1992 yılında çıkartıldı.

Ancak, PKK her ne kadar siyasallaşma gayreti ile yaşa-sa da, devlet de boş durmuyordu. Bu emelleri boş çıkarmak amacıyla yoğun bir çaba gösteriyordu. Keza DEP'in, PKK'nın paravan siyasal bir mekanizması iken kapatılması devletin bu kararlılığını ortaya koyuyordu.

DEP, kapatıldıktan sonra Remzi Kartal, Zübeyir Aydar, Mahmut Uyanık kaçarak tutuklanmaktan son anda kurtuldular. Bir diğer milletvekili Leyla Zana'nın akıbeti ise onlarınkinden farklı olarak cezaevinde sonuçlandı.

1992 yılının eylemsellik itibarı ile oluşturduğu zafer sarhoşluğu Lübnan Bekaa vadisinde bulunan militanlarına Apo tarafından şunları söyletiyordu:

"... zafere kadardır bu yürüyüş. Taktik geri çekilmeler olabilir. Bir adım geri, üç adım ileri olabilir.

Siyasi görüşme de olsa bu özgürlük yürüyüşü devam edecektir. Ucunda tam bağımsızlık, özgürlük vardır. Ona ulaşmak içindir her şey. Savaşta, barışta,

görüşmede başka türlü PKK adına kimse politika yapamaz..."

PKK'nın kurucusu Öcalan böyle diyordu!

Ya eylemseilik?..

PKK'nın eylem anlayışı bayağı düşündürücü pratik çarpıklıklarla doluydu doğrusu. Hedefte sadece asker veya silahlı devlet milisi yoktu. Devletin yanında yer alan herkes, kundaktaki balasına kadar hedef görünüyordu.

1992'de gerçekleştirilen bir köy baskını bunun en bariz, canlı Örneği idi.

01.10.1992 tarihinde Bitlis iline bağlı Cevizdallı köyüne yapılan baskın ile oluşan katliam, PKK tarihinde yapıla gelmiş en büyük kıyım olarak yerini almıştı.

Bir korucunun dışında bütün köylünün silahlarını bırakmasına rağmen örgüt mensupları, çoluk çocuk, genç yaşlı demeden önlerine her geleni katletmişlerdi. Bu grupta güzel tenli, oldukça seksi fiziği bulunan Suriye uyruklu Aysel'in uyguladığı vahşet, dış görünümünü yanıltıcı kılacak derecede ürkütücü idi. Her öldürdüğünün arkasından gülümsemeyi beceren, insanlara işkence yapmakla mutluluğu tadan bir kişiliğe sahipti. Cevizdallı baskınında onlarca insan öldüren has aktörlerden biri de oydu.

1993 yılında da kendisine çeki düzen vereceğine katliamcı ve imhacı zihniyetini hakim usur olarak kabullenmeyi tercih etmişti, nedense PKK...

18.07.1993 günü Van ili Bahçesaray ilçesine bağlı göçerlerin bulunduğu yaylaya baskın düzenleyen PKK'nın tamamı silahsız 24 cana kıyması da oldukça düşündürücü idi. Grup lideri Xwünrej ile aynı grupta bulunan Serdar'ın anlattıkları ürpertici, tiksindirici idi. Aynı katliamda sözde demokrat geçinen Tatvan'lı Hayri'de bulunmuştu.

"Ben engel olmak istedim, ama..." diyordu, Hayri.

PKK'mn 1993 yılı hedefleri arasında özellikle koruculuk sistemi yatıyordu. Apo'ya göre kurtuluş güçlerinin en önemli hedeflerinden biri olan koruculuğun, tümden tasfiye edilmesi gerekiyordu. Bunun başarılması halinde düşmanda yenilgi psikolojisinin hakim olacağına inanılıyordu.

Taburların imha edilmesi, tugayların içinden, dışından kuşatılarak tasfiye edilmesi taktik plan hedefleri olarak görülüyordu.

1993 yılının PKK açısından en Önemli dönemeci, ilk kez ilan edilen tek taraflı ateşkes girişimiydi. Ancak bu ateşkes fazla uzun ömürlü olmadı. PKK, ilan ettiği ateşkese rağmen güvenlik kuvvetlerinin dur durak bilmeyen operasyonları karşısında bunalınca ateşkesin bozulmasına sebebiyet veren misilleme hakkını kullandı.

Öcalan ateşkesin bozulmasını istemişti. Fakat eylemin niteliği hakkında bilgisi bulunmuyordu. Amed Eyaleti eski sorumlusu Semdin Sakık'ın o dönemlerde enirinde bulunan Celal Barak, kendi inisiyatifiyle eylem gerçekleştirmiş ve bu eylemde silahsız 33 er Öldürülmüştü. Böylelikle ilan edilen tek taraflı ateşkes ile kabaran umutlar yerini bir kez daha kararan bulutlara bırakmıştı.

PKK'ya göre 1993 yılı, topluca yürütülecek bir savaşın dönemeci olacaktı. Botan'dan sonra Garzan'ın da boydan boya sözde gerillanın denetimi altına alınması kaçınılmazdı.

Öcalan, tezlerini şu sözcüklerle kırsal gerillasına kanali-ze ediyor ve motivasyon sağlıyordu:

- "... bir şehre girip, günlerce kalıp işgal edebiliriz, içine gireriz, dışını pusularız, denetim altına alırız, girmedik köy bırakmayız..."

PKK, 1993 yılına umutlu başlamıştı. Fakat hedefler

1994 yılma kaydı, bir kez daha.

1994 yılı da örgüt açısından pek iç açıcı olmadı. Eylemsel kazançlar için yakalanan fırsatlar bir süre tepildi.

Aynı yıl, 27 Mart tarihli seçimleri boykot etmek amacıyla kırsaldaki militanlar hareketlenmişlerdi; fakat bundan da bir sonuç çıkarılamamıştı. Sonuç almak bir yana dursun, militanlar önderlerinden aldıkları talimatları yerine getirmek uğruna geniş çaplı çatışmalar yaşamış, lakin bu çatışmalarda da taktik yetersizlik, kendiliğindencilik ve oportünizm örgütün önemli ölçüde güç yitirmesine sebebiyet vermişti.

Mart 1994'te PKK'nın 3. Konferansı gerçekleştirildi.

3. Konferans Suriye'de yapıldı. 3. Konferans esnasında metropollere, turistlik bölgelere sabotaj, bombalama gibi eylemlerin yapılması karar altına alındı. Bu konferans genelde ERNK'yı bağlayıcı kararlarla donatılmıştı.

1994 yılında Avrupa ve Yunanistan üzerinde metropollere silahlı gruplar gönderildi. Sabotaj, bombalama ve orman yakma gibi eylemler gerçekleştirildi.

Öcalan'ın örgütün genel faaliyetlerinden rahatsızlık duyması sonucu 1994 yılında yapılması planlanan 5. Kongre

1995 yılına sarktı.

1994 yılı talimatlarından biri de güvenlik güçlerinin alan tutma hakimiyetinin kırılması idi. Fakat bu da başarılamadı. Bunun nedeni, yaygınlaşmış koruculuk sistemi ile PKK jenosidi idi. Ve halk, artık PKK'yı istemiyordu!

PKK'nın 5. Kongresi 1995 yılının Ocak ayı içerisinde gerçekleştirildi.

5. Kongre, tam bir yargılamaya sahne oldu. Ocalan, gözden çıkardığı kadronun ipini çekmekte zerre kadar tereddüt yaşamadı.

Kuzey Irak'ta gerçekleştirilen 5. Kongreye Apo'nun göndermiş olduğu yazılı açıklamada, 5. Kongrede ordulaşma temelinde iktidarlaşmaya yüklenileceğini, iç ve dış desteklerin güçlendirileceğim beyan etmişti.

Kongrede, değişen dünyada sosyalist sistemin de çöküşe geçtiği iddia ediliyordu; kamuoyunca da çokça tartışıldığına inanılan klasik sosyalizmin değiştirilerek, PKK'ya özgü başkaca bîr teori planlandığı belirtiliyordu. Keza, Apo'nun 1994-1995 süreçlerinde bu konu ile ilintili çokça fikirleri ortaya atılmıştı.

Kongrede;

Avrupa'da açlık grevleri başlatma, bildiriler dağıtma, yürüyüşler, işgal ve protesto eylemleri yapma koşuluyla temel hedefin dünya kamuoyuna karşı Kürt sorunu ile PKK'yı özdeşleştirme formülleri de masaya yatırılmış ve bu doğrultuda destek arayışları içerisine girilmişti.

5. Kongre kararlan arasında, dönemin stratejik saldın aşamasına gebe olduğu, bu sebeple devletin her türlü oluşumuna yönelik eylem yapılması da vardı.

PKK, 20 Aralık 1995 tarihinde ikinci ateşkes ilanını dünya kamuoyuna duyurdu.

İkinci ateşkesin ilan edilmesindeki amaç, henüz ilk siyasal tecrübesi olan HADEP'e taban kazandırmaktı. PKK, bu süreçte HADEP'in sözcülüğünü yapabileceğini de belirtmişti. Ve HADEP, bu doğrultuda propaganda yapıyordu.

Esasen de HADEP, önceki benzeri oluşumların tersine barışı arzulayan siyasal bir parti idi, her ne kadar PKK'nın uzantısı olsa da.

PKK'nın 4. Konferansı 1996 yılının Mayıs ayında, Şam'da bulunan örgütün eğitim sahasında gerçekleştirildi.

4. Konferans, kaybedilen gücün görmezden gelindiği ve hala umutların canlı tutulmaya çalışıldığı gelişmelere ve hararetli tartışmalara sahne olmuştu. Gerçi bozuk bir tabanca ile büyümeyi beceren bir kişilik karşısında, bünyesinde binlerce gerillayı barındıran bir örgütün hayallerinin gerçekleşmesini de ummak doğal sayılırdı.

Bu konferansta, kurtarılmış alanların oluşturulması, il ve ilçe gibi kalabalık yerleşim birimlerine baskınlar düzenlenmesi ve serhildanların tekrar başlatılması kararlaştırılmıştı.

Aslında bu kararlar emekleyen bir balaya 45 numara ayakkabıyı uydurmak kadar gerçeklerden yoksun, trajik, demogojik ve ütopik düşüncelerden ibaretti. Zaten dönemin alınan kararlan olgunlaştıracak, güncelleştirecek ve pratik hayatta işlevsel kılacak şartlardan uzak olduğunun görülmesi de pek uzun ömürlü olmadı. Yenilen darbeler ve sorumluların içine girdikleri sıcaklıklar neticesinde ölmesi üzerine daha önceden de gündemde bulunan ve 1996'da bir kez daha tekrarlanan bu kararlar yine aynı yıl Apo'nun, **mecbur kalınmadıkça gündüz çatışmalarından uzak durun,** talimatı üzerine yürürlükten rafa kaldırılmıştı.

PKK, sonraki süreçlerde devletin dikkatini dağıtmak, olayları Türkiye çapına yaymak amacıyla Karadeniz'e açılma karan aldı. Bu temelde Türkiyelileşme kavramı da pratiğe sokulmuş oldu. Bu açılım ideolojik bağlamda diğer sol örgütlerin PKK'ya kanalize edilmelerinin temini istemine dayanıyordu.

Mart 1998'de PKK'nın 5. Konferansı düzenlendi.

5. Konferansa Suriye Devleti ev sahipliği yaptı. Haziran 1998 tarihinde Avrupa alanında TKP-ML, TKP-KIVILCIM, MLKP, DHP, TDP örgütleri ile Devrimci Birleşik Güçler Platformu adı altında bir protokol imzalandı. Bu da Apo'nun Türkiyelileşme hedefinin önemli kilometre taşlarından biri olarak değerlendirilebilirdi.

Apo'ya göre, PKK Türkiyelileşiyordu. Bu yeni çaba Türkiye halkının güçleriyle illegal veya legal ittifaklarla genişleyecek, gerilla eylemleri ile destek sağlayacak ve Türkiye cephesinde PKK, siyasî ve askeri boyutuyla ivme kazanacaktı.

Şubat 1999. İran ile Kuzey Irak sınırında bulunan Kandil Dağı'nda PKK'nın 6. Kongresi gerçekleştirildi.

6. Kongre, ERNK'nm hazırladığı Haziran 1998 tarihli genel rapor ışığında gerçekleştirilirken ilk kez Apo'dan direk yazılı emir ve talimat almadan sadece merkezi üyelerin inisiyatifi ile bir kongre sonuçlandırılmıştı. Zira, PKK'lı militanların sözde efsanevi lideri Abdullah Öcalan artık yoktu!

Yıllar boyu Şam'ı barınak olarak kullanan Abdullah Öcalan nihayetinde Türkiye ile Suriye arasında bir kriz konusu olmuştu. Türkiye, Suriye'yi resmen savaş çığırtkanlığıyla tehdit ediyordu. Sınırlara askeri yığınaklar yapan Türkiye'nin ciddiyeti gün geçtikçe ortaya daha net konurken, Suriye yönetimi oldukça paniklemiş vaziyetteydi.

Öcalan, Suriye'de artık bannamayacâğını anlamıştı. Yıllarca gizlendiği Şam'ı terk etmeye karar vermişti.

9 Ekim 1998 günü tarihi kararı veren Öcalan ininden uçmak durumunda kaldı.

Atina'ya geçti..

Atina, Apo'nun can dostu Rumlarla doluydu. Apo'nun ilk tercihini Atina'dan yana kullanması dostlarına duyduğu güvenin sonucuydu. Yolculuğunu hava yoluyla yapıyordu. Fakat güvendiği dağlara kar yağdı. **Dostum** dediği Rumlar, Apo'ya zor günlerinde sırt çevirmişlerdi.

Apo, havaalanında uzun süre bekletildi, sonra geri dönerek sığınacak başka bir ülke araması için Rumlardan sert uyanlar aldı. Bekletildiği yetmiyormuşcasma havaalanından gururu rencide olmuş bir şekilde ayrılan Öcalan, Moskova, İtalya ve tekrar Yunanistan macerası yaşayarak, nihayet 2 Şubat 1999 günü Kenya'nın başkenti Nairobi'ye geçti. Burada Yunan Büyükelçiliği'ne yerleşti. Ancak Apo, Nairobi'ye kadar aslında uluslararası güçlerin komplosuna uğrayarak sürüklenmişti.

Türkiye, Apo'yu almak için komplocu güçlere ne denli tavizler verdi, bilinmez ancak, CIA, MOSSAD ve MİT arasında varılan mutabakat sonucu;

15 Şubat 1999'da paketlenerek Türk güvenlik kuvvetlerine teslim edildi.

Son durak İmralı Adası îdi.

Ve PKK, Aposundan böylelikle koptu.

KISIM DÖRT:

1973'lerde yeşeren PKK tabanı, 1975'li yıllarda olgunlaştı. 1978'in 27 Kasım'ında kurulduktan sonra dış göç yaşayan PKK, 30 Temmuz 1979 tarihli kuruluş bildirgesine kadar Suriye istihbaratı El Muhaberat ile ilişkilerde bulundu. 1980'li yıllar da Kuzey Irak'a yöneldi. Kuzey Irak'ta en fazla B arzani güçlerinden destek buldu. Kısa süre sonra silahlı propaganda grupları oluşturdu. Ancak, Hayri Durmuş, Kemal Pir, Mazlum Doğan vb. daha nice üst mevkilerde bulunan üyelerini devletin hapishanelerine kaptırdı. Açlık grevleri sardı cezaevlerini bundan sonra... Hayri, Kemal ve Mazlum bu açlık grevlerinde can feda olmuş ve bu dünyadan göçmüşlerdi. Onların ölümü sloganlaşmıştı, arkalarında bıraktıkları PKK'nın yuvalandığı dağlarda:

"Berxwedan jiyane!.."

Sonrasında silahlı mücadele vardı. 15 Ağustos 1984 tarihli baskınlardan sonra PKK, siyasal mânâda da merak edilen, Türkiye düşmanlarının iştahını kabartan bir statüde anılır oldu. Suriye'de, Kuzey Irak'ta ve nihayet İran'da dağların ev sahipliğine soyunup, koğuştandı.

Büyümeyi, güçlenmeyi ve gerçek anlamda ordulaşmayı hedef alan PKK, 1986 yılında Mahsun Korkmaz Akademisi'nde gerçekleştirdiği 3. Kongrede askeri kanun çıkarttı.

Bu kanuna göre;

18-25 yaşları arasında bulunan her Kürdistanlı, Kürdîstan'm bağımsızlığı ve özgürlüğü için savaşmak üzere Kürdistan Halk Kurtuluş Ordusu ARGK'ya katılmakla yükümlüdür, ibaresi konulmuştu.

Ekim 1986'da Kürdistan Kurtuluş Cephesi imzalı bir bildiri yayımlanarak,

PKK'nın Kürdistan'daki yargılama usulleri kanun hükmüymüş gibi işlevsel kılındı.

Buna göre;

Türk sömürgeciliğiyle doğrudan birlik, ona işbirlikçilik, uşaklık, ajanlık, milislik, muhbirlik vb. yapmak, açık ihanettir ve ihanetin cezası da ölümdür, demek suretiyle yargı usulleri tespit edilmişti.

Halepçe katliamının mimarlarından Irak hükümeti ile savaş durumuna geçen PKK, yine Irak'ın isteği üzerine saldırılarına son verdi. Irak, PKK'yı Türkiye'ye karşı verdiği savaşta desteklemeye başladı. PKK'ya kamp al ani an açıldı. Militanlara, silah ve mühimmat yardımında bulunuldu. Bağdat'ta PKK temsilciliği kuruldu. Çatışmalarda yaralanan militanların tedavilerinin sağlanması için Süleymaniye'de bulunan bir hastane açılarak, PKK'nın istifadesine sunuldu.

1989 yılında Yunan gizli servisinde Dimitri isimli bir subay Suriye'de Apo'yu ziyaret etti. Botan kırsalında altı ay kalarak incelemelerde bulundu. O sıralar Yunanistan, düşmanı olan Türkiye'nin düşmanı PKK'ya sempati duyuyordu. Ve yürütülen iç savaşta PKK lehine yardımlarda bulunmak istiyordu. Dimitri'yi PKK'mn mücadele sahasına değin göndermesinin altında, PKK ile devlet arasındaki savaşın mahiyetinin öğrenilmesi yatmaktaydı. Ardından Yunanistanlı emekli bir Albay, yanında götürdüğü bir heyetle Bekaa'ya vardı. Apo ile özel görüşmeler yapıldı. ERNK temsilciliklerinin Yunanistan'da açılması kararlaştırıldı.

İlk dönem Yunanistan sorumluluğunu Rojhat kod yaptı.

Sırbistan'dan bol miktarda strella füzesi alındı. Bu ülkede de bürolar açıldı. Alınan füzelerin kullanımını yapacak kadrolar bu ülkenin eğitim sahalarında eğitildiler. TNT, C-4 patlayıcıları, Sarin gazı hep bu ülkelerden satın alındı. Geçiş güzergahları da aynıydı ve aşinaydı. Gemilere yükleniyor, Suriye üzerinden Kuzey Irak'a aktarılıyordu.

Telsiz, dürbün, gece görüşü gibi cihazlar da Romanya ve Japonya'dan temin ediliyordu.

ABD ile İngiltere gibi yeni dünya düzeninin fikir babaları, PKK'mn Marksist bir Örgüt olması nedeni ile bu örgütle direk olarak siyasi görüşmelerde bulunmuyorlardı. Ancak, dolaylı olarak kaynak aktarımında, yiyecek ve silah yardımında bulunuyorlardı. Nitekim Körfez Savaşı esnasında, **Kuzey Irak'ta yaşayan Kürtlere çadır ve yiyecek yardımı yapıyoruz,** bahanesiyle PKK'ya mühimmat, çadır ve kumanyalar üstelik ABD helikopterleriyle atılıyordu. Yani, bir yandan PKK'yı direkt muhatap alarak şımartmak ve Türkiye'yi kırmak istemeyen ABD ve İngiltere, diğer taraftan PKK bitap düşmesin diye gizli ve karanlık uzantılarını kullanmakta tereddüt etmiyordu.

Zaten ABD, Türk Milletini asil diye sevmiyordu. Topraklarında da kocaman çıkarları yatıyordu. Öcalân, her şeye rağmen Marksist imajından ödün vermeden İngiltere'ye giderek destek arayışları içerisine girdi. İngiliz lordlarıyla görüştü. Ancak tatminkâr bir sonuç alamadı.

Avrupa'ya yönelen PKK, Asya kıtasında da boş durmadı. Mahir kod denetiminde Rusya ile de ilişkiler ağını geliştirdi. Moskova yakınlarında Yaroslav köyünde örgüt adına bir eğitim kampı kurdu.

1990 yılında Körfez Savaşı'ndan önce Kuzey Irak'ta alt yapısını kurmuş olan PKK, bu savaştan sonra SAM -6, SAM-7 füzelerini satın aldı. Bu füzeler

Yunanistan'ın yardımıyla Kuzey Irak'a geçirilmişti.

SAM-7 füzeleri ve diğer lojistik ihtiyaçlar Rusya'dan da sağlanıyordu. Rusya ile bağlantıları da İran istihbarat servisi sağlıyordu. Ki, bu da İran'ın PKK ile üst düzeyde görüştüğünün bir kanıtıydı.

PKK'nın Urumiye'de İran hükümetinin bilgisinde bulunan bir hastanesi vardı. İran topraklarında pek çok kamp ve barınak yeri de vardı. Osman Öcalan da uzun süre İran topraklarında bulunan köylerde yaşamını idame ettirmişti. Keza, Osman Öcalan'ın İran hükümeti ile iyi ilişkiler içerisinde bulunduğu aleniydi.

İran, 1994 yılının ardından gerilemeye başlayan PKK'ya alternatif olarak Hizbullah'ı seçti. İran, bir anlamda İKDP'nin yanı sıra PKK'nın da yıpranmasını ister mahiyette pratik ortaya koydu. Fakat başlangıcındaki gibi, Türkiye Hizbullah'ı esasen Lübnan'da bulunup, Filistin'in bağımsızlığı için savaşan Hizbullah ile ideolojik anlamda da birliktelik ve uygunluk sağlayamamıştı.

Yurt dışından yurt içine, yurt içinden yurt dışına eleman ve malzeme aktarımı genelde, legal yollar kullanılarak Yunanistan üzerinden yapılmakta idi.

Yunanistan'da Fethi Demir'în örgüt adına 1994 yılında temsilcilik görevini yürüttüğü vakit, PKK'nın Lavrion isimli bir kamp ile Dimitri Elen isimli bir eğitim alam bulunuyordu.

KISIM BEŞ:

PKK'nın dış bağlantıları, yıllar sonra eğitim kamplarının alenen faaliyete geçirildiği sahaların oluşumuyla devam etti. Nerede ise dünyanın her köşesinde PKK temsilcilikleri kuruldu.

PKK, yurt içinde de aktif pozisyonda bulunuyordu. Gizli kirli ilişkiler ağı küçümsenecek gibi değildi.

PKK, zaman olmuş devletin en üst tabakasıyla dahi direk bağlantılar içerisine girmişti.

Özal ile Eşref Bitlis Paşa'nın, PKK ile aracılık yapması amacıyla Celal Talabani'yi kullanmaları bu yaklaşımların Kürt politikası açısından iyi olduğunu ve;

Eğer ki yaşasalardı sorun çözülmüş olacaktı, dedirtecek derecede Öcalan'ı umutlandırmaya başladığım ve bu da PKK'ya nedenli derin boyut kazandırdığı aşinaydı.

Eşref Bitlis Paşa ile Turgut Özal'ı Öcalan'ın gözünde değerli kılan sebep neydi?

Celal Talabani ile 1998 tarihinde bîr röportaj gerçekleştiren El Vasat gazetesi sorumuza yanıt olabilecek PKK ile Türkiye arasındaki ilişkilerin perde arkasını dışa şöyle yansıtmaktaydı:

Süleyman Demire! ile 1992-1993 yıllarında Türkiye'de bulunduğu sıralarda görüşmeler yapan Celal Talabani, Demirci'm, Kürtlere bazı haklarının verilmesini düşündüğünü ve Abdullah Öcalan üzerindeki etkisinin ne olduğunu sorduğunu belirtmişti. Talabani, Demirel ile ilişkilerini gizlemediğini belirterek;

- "Abdullah Öcalan beni dinler. Savaşı durduracak ve size projenizi gerçekleştirmeniz için mühlet verecektir. Siyasi çözümün herkes için en iyi çözüm ol
duğunu düşünüyorum. Çünkü bu çağ diyalog çağıdır," dediğini ifade

etmekteydi.

Talabani, Demirel'in bu düşünceleri hoş karşıladığını, daha sonra dostluğuyla gurur duyduğu, zamanın Cumhurbaşkanı Turgut Özal ile görüştüğünü belirtmekteydi. Ondan hiç bir şey gizlemediğini ve Suriye'ye giderek, Öcalan'la görüşeğîni ve Öcalan'a iletilmek üzere Özal'ın bir mesajı olup olmadığını sorduğunu, Özal'ın;

- "Bu deliye nasihat etsen de bize siyasi çözüm fırsatı verse..."dediğini anlatmaktaydı.

Akabinde Mesut Barzani ile Eşref Bitlis Paşa'yı ziyaret ettiklerini, Kürt asıllı olduğunu ifade ettiği Bitlis Paşa'nın Suriye'ye yapacağı yolculuğu kritik olarak değerlendirdiği, Öcalan ile karşılaştığında ne yapacağını sorduğunu irdelemekte idi.

Talabani'nin ifadesine göre;

- "Büyük ihtimalle görüşeceğim," dediği, Paşa'm n;

- "Ona ne söyleyeceksin?" diye sorduğunu ve;

- "Ona savaşı durdurmanın zaruri olduğunu bildireceğim," dediği Öne sürülmekte idi.

Talabani'ye göre, Bitlis Paşa, bu konuda kendisini barışın sağlanması amacıyla teşvik etmişti. Ardından Şam'a gittiğim, Öcalan'ı evinde ziyaret ettiğini, savaşı durdurma meselesini görüştüğünü, Öcalan'ın buna şartsız hazır olduğunu söylediğini ve bu durumu Ankara temsilcilerinden Serçil Kazzaz (YNK Sorumlu-su)'a telefonla ilettiğini bildirmekteydi. Onun da Özal'ın danışmanı Kaya Toperi'ye durumu bildirdiğini, Toperi'nin bu durumu hoş karşıladığını ve doğrudan Özal'a haber verdiğini, ardından Özal'ın özel sekreterinin kendilerini arayarak:

- "Başkan bu düşünceyi beğendi,"dediğini ve kendisinden bir basın toplantısı yapılarak kararın açıklanması için Öcalan'ın ikna edilmesini, bu kararın kapalı kapılar ardında kalmasının istenmediğini söylediğini, ardından Öcalan ile telefonla görüşerek basın toplantısı yapılması gerektiğini söylediğini, Öcalan'ın bunu kabul ettiğini belirtmesi üzerine aynı gece Özal'la görüştüğünü, Özal'ın Türk gazetecileri göndereceğini söylediğini ifade ediyordu.

Ateşkesin ardından Türkiye'ye dönen Talabani, samimiyetle karşılandığını ifade ederken, dönemin Dışişleri Bakanı Mesut Yımaz'ın kendisini havaalanında karşıladığını, barış çabalarından dolayı kendisini tebrik ettiğini, Başbakan Süleyman Demirel'in de şahsını kucaklayarak, öperek karşıladığını dile getirerek, Özal'ın da kendisini tebrik ettiğini, bu kez;

- "Bu deliden durmasını ve ateşkes sürecini uzatmasını iste ki, bu konuda askeri ve halkı ikna etmek için bir çıkış yolu bulalım," dediğini dile getiriyordu.

Tekrar Bekaa'ya giderek, Öcalan'ı ziyaret eden Talabani, Özal'ın düşüncelerini A. Öcalan'a bildirdikten sonra ateşkesin uzatıldığını ve bunu bir basın toplantısı ile duyurulmasını kabul ettiğini irdelemekte idi. Ancak, 33 erin öldürülmesiyle anlaşmanın tekrar bozulduğunu ve Öcalan'ın bu eylemi kınamasını sağlayamadığını anlatıyordu.

Anlaşıldığı üzere, 1993 yılında PKK'nın ilan ettiği ateşkesin arabulucusu

Celal Talabani idi.

Peki, ateşkesin bozulmasına sebebiyet veren güç kimdi?

Gazeteci -yazar Dr. Arslan Tekinin İMRALI'DAKİ KONUK isimli kitabında, 1993 yılındaki ateşkes ile alakalı şu tespiti ilginçtir, düşündürücüdür. "Talabani röportajından çıkan sonuç" bölümünde ateşkes açıklaması ile ilgili şöyle bir yorum getirilmiştir:

"Maalesef medyamız bu hususta Öcalan'ı neredeyse ilah mertebesine çıkartmıştı. Öcalan'ın ne söylediğinden çok, giyimi, kuşamı, yaşama şekli ve illa da kravatı ile ilgilenmişlerdi... Şimdi aynı medyamız Öcalan'a bebek katili diyor!"

Dr. Arslan Tekin ekliyor:

"... Sık sık yayınladıkları öldürülen çocukların resimleri o zaman da vardı!"

İslâm'ı siyasallaştırmaya gayret eden, abdest esnasında ayağını yıkatmaktan kaçınmayan kimseler de PKK ile diyalog içerisinde bulunmuşlardı. Tabanlarından PKK'nın Marksist ideolojisinden dolayı çatlak sesler yankılansa da doğudaki Kürtlerin büyük bir oy potansiyeli olarak görülmesi siyasal İslamcıların -ki bunların İsi â mi değerlerle yakından uzaktan ilişkileri bulunmamaktadır- iştahını kabartıyordu.

Bastırılması güç olan bu iştahlarından dolayı idî ki, Apo da bu zaafiyetlerinden faydalanmak istemişti. Bu münasebetle Ağa kod adlı Mervan Zirki aracılığı ile Öcalan, Erbakan'a mektup göndermiş, hatta cevap niteliği taşıyan bir de mektup almış ve karşılıklı yazışmalar bu şekilde devam etmişti.

Öcalan İmralı Adası'nda tutuklu bulunduğu vakit, siyasal İslamcı Örgütlerle bağlantılarını şu ifadelerle doğruluyordu:

- "Erbakan-Çiller Hükümeti'nden Suriye Temsilciliğine iki mektup geldi. Erbakan imzasını taşıyan bu mektuplar Suriye'deki arşivde bulunmaktadır..."

DTP üyelerinden Cindoruk ile Sezgin'in meselelerine yakın isimler olduğu ve HADEP ile yakinen flört ettikleri Öcalan'ın kendi ifadeleriydi.

1993 yılında gazeteci olduğu iddia edilen **Hasan Cemal** Apo'nun yanına gitti. **İsmet Sezgin**'den, **üslubunu düzeltsin, hükümetin söylediklerini de fazla hesaba almasın,** notunu götürdü. **Özal**'ın ölümü dolayısıyla da Öcalan, **Semra Özal**'a başsağlığı mesajı gönderdi.

Turgut Ozal, sağlığında ayrıca;

- "Söyleyin ona yaptığı her şey yanlış değildir" demişti.

Bu rivayet, gerek Öcalan'ı, gerekse PKK üyelerini bayağı etkilemişti.

Yine bir defasında **İsmet Sezgin;**

- "Türkiye sert konuşursa dikkate alma!" şeklinde bir mesaj daha yolladı, Öcalan'a.

Ayrıca Sezgin'in İçişleri Bakanlığı koltuğunda bulunduğu yıllarda Apo için sarf ettiği;

- "Sayın Öcalan!!!" hitabı hafızalarda tazeliğini korumaktadır.

Şahin Baliç, Kör Cemal, Terzi Cemal, Botan, Pilot, Şener gibi asıl üyelerini gerektiği yerde tereddüt etmeksizin öldürten PKK, buna karşın inanılmaz bir kudrete ulaşmıştı, içteki desteğin ise, boyutlarını düşünmek dahi mümkün değildi.

Devletin, ekmeği ile beslediği, gram imkanlardan mahrum etmediği **holdingciler, inşaatçılar, yazarlar, şarkıcılar, siyasetçiler** hep PKK kervanında olmuşlardı ya bir yolcu, ya bir taşıyıcı...

Toprak Holding'in sahibi Halis Toprak parasal yardımlarda bulunmuştu. Kurduğu fabrikalarında PKK'nın ricası üzerine özellikle PKK sempatizanlarını çalıştırıyordu.

Ceylan Holding'den yardım ve parasal destek sağlanıyordu. Bunlar da PKK sempatizanlarını himaye ediyorlardı. Hatta dağlara sağlanan militan akışlarında dahi parmakları olduğu rivayet ediliyordu.

Batman Petrol Sendikaları ile kardeş diyalogu vardı.

Tatlıses Turizm gönüllü yardımlarda bulunuyordu.

Taşocakları işletmecisi Âli Rıza Septioğlu'ndan örgüt adına parasal destek sağlanıyordu.

Bunların tamamı Öcalan'ın resmi ifadelerinde de dile getirildi. Hiç biri çıkıp, tek bir mazeret uydurma gereksinimi dahi duymadı.

Botan'da Babatlar, Osman Demir gibi aşiretler PKK'ya adam verme ve erzak ikmali gibi yardımlarda bulunuyorlardı.

Bucak Aşireti mensubu ve Suruç'la Kılıçlar'dan olan bazı kimseler örgüte aktif destek sağlıyorlardı.

Öcalan'ın ifadelerinde, Tatlıses'in eski dostu inci Baba lakaplı şahsın da adı geçiyordu. Nitekim bu mafya babasından bile örgüt adına ihale başı yüzde 3 vergi payı alınıyordu.

KISIM ALTI:

PKK'nın siyasal aktivitasyonu gereğince bir dönem yurtlarından göçen Kürtler, PKK tarafından alınarak Atruş Kampı'na yerleştirilmiş ve dünya kamuoyuna Kürtlerin sözde özgürlük inancı olarak bu olay lanse edilmişti.

Atruş Kampı, Türkiye'nin sınır Ötesinde, K, Irak'ta bulunuyordu. Bu kamp, PKK'nın ve dünya sivil örgütlerinin temin ettiği bir çadır kent idi. Ve yine PKK tarafından korunuyordu.

Esas gaye, Atruş'ta kendi kendini yöneten bir toplum oluşturmak, Avrupa ve dünya insani kuruluşlarının dikkatlerini bu kampa çekmek idi. Esasen PKK, bu adımla Güney cephesinde gelişme zemini hazırlamaktaydı. Filistin'de uygulanan bu tür kamplar vardı. PKK'nın böylesi bir esintiye de Filistin örneğinde elde edilen başarı sonucu kapıldığı aleniydi.

PKK'nın girişimlerinden biri de Avrupa'da tam örgütlülüktü. Bu amaçla 12 Nisan 1995 yılında Hollanda'nın Lahey şehrinde 65 kişilik örgüt üyesi tarafından Sürgündeki Kürt Parlamentosu ismini simgeleyen SKP kuruldu.

SKP, Batı'da PKK'nın diplomatik sözcülüğü içindi, PKK, 1990, 91, 92, 93 yıllarında bazı alanları kurtarılmış, yan kurtarılmış alanlar olarak değerlendirmiş ve dönemi iktidarlaşma, devletleşme ve bunlara örgütsel yönleriyle cevap verebilme süreci olarak görmüştü. Bunun Avrupa ve dünya devletlerine lanse edilmesi gibi görevleri de SKP'ye yüklenen misyonerliklerden biri olarak değerlendirmek mümkündür.

Öcalan'ın verdiği talimat ile birlikte 20 Kasım 1996 tarihinde Norveç'in Oslo kentinde 6. Genel Kurulu'nu toplayan SKP üyeleri, K. Irak'a taşınmaya karar vermişlerdi. Buradaki amaç, PKK'nın kurumsallaşmasıydı. Bu nedenle bir heyet K. Irak'a gönderildi. Ancak, hissedilir derecede etkinlik gösterilemedi. Nikekim bu sevda sadece teorik bazda kaldı.

SKP üyelerinin 1997 yılında Vatikan'da, Papa, ile görüşmeleri vardı ki, bu görüşmelerde masaya yatırılan konular ve dile getirilen karşılıklı düşünceler yeterince düşündürücüydü.

PKK savaşıyordu. Siyasallaşmaya doğru gidiyordu ve talep ettiği Kürdistan topraklarının sınırlarını çok net bir şekilde belirleyen haritası da vardı.

PKK'nın Kürdistan haritası Mezopotamya'yı boydan boya içine almaktaydı. Ortadoğu'nun can damarında bir coğrafi çizim işte...

PKK, yazılı medyadan sonra dönemin şartlarına tam anlamıyla cevap olabilmek için görsel alanda da yayın hayatına atılmayı zaruri gördü. Bu nedenle MED-TV (sonradan isim değiştirip MEDYA-TV oldu) isimli bir televizyon istasyonu kurdu. Gerçi bu televizyonun kurulacağı henüz 1992'lerde konuşuluyordu.

MED-TV'nin kuruluşu, ilk kez bir İngiliz vatandaşı tarafından 30.03.1995 tarihinde gerçekleşti.

O yıllarda Apo, MED-TVnin heyecanı ile Türkiye aleyhine propaganda geliştirmesi amacıyla dağdakilere talimat göndererek, ellerindeki belge, bilgileri toplayarak Avrupa'ya aktarmalarım istemişti.

Siyasal kazanım elde etmek amacıyla 1997 tarihinde Brüksel-Diyarbakır hattında Barış Treni organizasyonuna kalkışan PKK, Diyarbakır'a varış gününü I Eylül Dünya Barış Günü ile denkleştirmiş, ancak organizasyon istenildiği gibi sonuçlandırılamamıştı.

***

ONÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Kimimiz ve gerçekte çoğumuz PKK'yı aktif halde iken bile küçümsemiş ve yürüttüğü mücadelesinin bir ütopya olduğunu düşünmüşüzdür.

Bu düşünceye müteakip iki ayrı konuyu tek noktada birleştirmenin yanılgısından olsa gerek PKK realitesi Türkiye Devleti'ne pahalıya mal olmuştur.

Nedir iki ayrı konu?

Birincisi, Apoizmin doğurduğu mücadele anlayışıydı. Apoizm; kırsala hiç çıkmamış, gerilla ruhundan uzak, eline silah alıp tek bir kurşun dahi sıkmamış bir şahsiyetin ürettiği kuşbakışı fikirler zinciriydi. Bundan dolayıdır ki, ne silahlı, ne de siyasal anlamda mücadele azminin sonucunu taşıyıcı atılım gerçekleştirilememişti. Bu yüzden Apoizm, kendiliğindenci, rehavete düşkün bir kimsenin ütoplası olmaktan öteye gidemedi. Tabiatıyla Abdullah Öcalan ütopyasının doğurduğu sonuca boyun eğerek, İmralı Adası'nda sonuçlanan basit bir koordinasyona teslim düştü. Bununla da gafil ve hazırlıksız olduğunu açıkça ortaya koydu.

İkincisi, PKK'nın mücadele tarzıydı.

PKK'nın Apoizmin ütopyası ile yaşadığı ve yaşatılmaya şartlandırıldığı doğruydu. Fakat dağlardaki militanlar her ne kadar beyinlerinde bir ütopyayı yaşatsalar, ona göre kişilik olgunlaşması gibi hayati evreyi geçirmeye gayret etseler dahi zorluklan, kanlı olayları, açlığı, doğanın zor koşullarında yaşamayı, en önemlisi yaşamak için öldürmeyi, ölmeden vurdukça ancak ayakta kalınabileceğini, araziyi döneme ve şartlara göre kullandıkça sonuca gidilebilineceğini olayların içinde bulunup o anı yaşayarak gördüklerinden daha gerçekçi bir yaklaşım sergiliyorlardı. 1991-92-93 yıllarında sağlanan aktivite Apo'nun değil, dağlardaki militanların eseriydi. Böyle bir örgütün daha gerçekçi ve tecrübeli bir lideri olmayışı da devletin şansıydı. Kim ne derse desin PKK, çok büyük bir güçtü.

Dile kolay, adı otuzbinden fazla insanın Ölümüyle anılan, kırsaldaki niceliği bir dönem neredeyse bazı ülkelerin ordusu ile eşitlenen ve gerçekleştirdiği binlerce eylemlerle Türkiye'yi ekonomik, siyasi ve manevi anlamda sarsarak tam bir darboğaza sokan PKK'nın geçmiş gücünü tartışmalı bir duruma getirmek veya kabullenmemek büyük bir aptallık olacaktır.

Bazı çevreler PKK'nın kan ve gözyaşı üzerine kurulu bir dönemki amansız dirilişini ve sonra da eylemsellikte içine girdiği durulmayı tartışırlarken, PKK, Avrupa'nın gündemine girmiş ve belki de yıllar sonra telafi edilemeyecek yaralan tekrardan kaşıyarak silahlı mücadele üzerine kurduğu siyasal platformlarda deşecektir. Bunu aslında fırtına öncesi sessizlik olarak görmekte yarar vardır. En azından ihtiyatlı olunulmalıdır. Psikolojik harp bağlamında PKK, Avrupa'ya kendisini Türk Devleti'nden daha etkili ifade etmiştir. Yüz-görümlüğü niyetine "terörist" kelimesini kullanan Avrupalılar, Doğu'da -ki buna Mezopotamya'nın Irak bölümü öncelikli dahildir- ayrı bir devletin, yani Kürdistan'ın kapısını aralamak istemişlerdir.

Peki PKK, bu noktaya nasıl gelmiştir?

Bilindiği üzere, PKK'nın çıkışından önce çok sayıda ayaklanmalar oldu. Diyarbakır'da, Tunceli'de, Ağrı'da ve daha bir çok merkezde şeyhlerin, mollaların, ağaların öncülüğünde başkaldırılar yaşandı. Jirki ile Mala Bayro aşiretlerinin firarilerim vermemek uğruna koca devlete karşı silahlı direnişleri söz konusu oldu. Ayaklanmaların tümü, PKK'nın mücadele anlayışı ile ters düştüğünden kısa vadeli oldu. Der-sim'de, Zilan'da, Koçgiri'de ayaklanan Kürtler ne istediklerini dahi

bilmiyorlardı. Dini sömürülürek ateşlenen halk bir anlık hiddetin sonucunda kan, acı ve gözyaşına boğulmuştu.

PKK hareketini geçmiş aşiret, asi çete yöntemleri ile ayaklanan gruplardan ayırdeden pek çok faktör vardı. PKK, herşeyden önce ne istediğini bilen, örgütlü, çağdaş gerillacılığı benimseyen bir hareketi temsil ediyordu. PKK çatısı altında, koordinasyon, siyasal ve askeri açılımda birbirini tamamlayıcılık, gerilla kılın altında vur-kaç taktiğine dayalı eylemsellik ve dönemin taktiksel savaş anlayışına dayalı dönemsel gerilla tarzı mücadele ve direnç üzerine kurulu dava-sal yaşam adeta her savaşçının inançsal felsefesi olmuştu.

Evet, bunu önceki konularımda da belirtmiştim. Fakat bu konu önem gerektiriyor. Çünkü kilitlenen bütün sorunların anahtarı, bu konularda yatmaktadır. Bunları baz almadan veya öncesi ile sonrasını karşılaştırmadan sebep ve sonuç ilişkisini kurmamız pek zordur. Nitekim bu zorluklan geçmişte bariz örnekleriyle yaşamış bir ülke durmaktadır karşımızda. Bu ülkenin adı; Türkiye'dir. Türk Devleti, PKK'dan ayrılmalar oymayana dek dağdakilerin kim olduklarım ve nasıl hareket ettiklerini dahi bilmiyordu. Gülünçtür; dağdakilerin boynuzlan olduğunu söyleyecek kadar militanları devleştirenler bile çıkmıştı aralarından.

Neden mi?

Çünkü, devlet hiç bir dönem hayal dahi edemediği, hatta anlatsanız size gülüp geçeceği bir olayda çok gafil avlanmıştı. Devlet için, böylesine organize olmuş bir gücün varolup, sonradan binlerce ve hatta milyonlarca taraftar kazanacağı gülünç bir ütopya idi. Ve maalesef devleti yönetenlerin toz pembe hayal dünyalan kısa sürede ülkenin kabusu oluverdi.

PKK, bir mücadele örgütü -haraketi- olmakta kararlıydı. Bunun için önce kandırarak veya zorlayarak dağlara militanlar sürüsü kaydırdı. Bu militanları, sanki bir sene sonra Kürdistan Devleti kurulacakmışcasına eğitti. Devlet, içindeki aydın insanlarına vatan sevgisini aşılayamazken PKK, amiyane bir tabir olacak ama, yolda rastlasanız belki de selâm dahi verecek değeri bulamayacağınız veya muhatap olmaktan kaçınacağınız zır cahilleri bile muhteşem bir çalışma ile dava adamı yapmayı başarmıştı. Bu dava bir ütopya olsa bile!..

Çapulcu olarak nitelendirilen ve ilk damgasını büyük bir gözdağı oluşturan Eruh-Şemdinli baskınları ile vuran PKK, dağlarda barınmayı ve dağlan mekanlaştırmayı iyiden iyiye yaşayarak öğrendi. Sonraları Apoizmin ütoplaşma göre; dağlar özgürlüğün yolu olacaktı. Bireyler ancak dağlarda Öz kişiliklerini bularak özgürleşebileceklerdi. Slogan dahi çarpıcı ve ateşleyiciydi. Direnmek yaşamaktır! Dağlardaki söylenişi ise; Berxwedan Jiyane idi.

Dağlara çıkarılan, ellerine silah verilerek; halkın Öncüsü olacaksınız! denilen militanlar, beyinleri de yıkanınca robot, yani şartlandırılmış birer ARGK savaşçısı olmuşlardı. Ve kendiliğindencilik ve gafillik ülkeyi bir kez daha vurmuştu. Acaba hataları dağlara çıkanlarda mı aramak gerekiyordu? Bunun inandırıcılıkla bağdaşan tek bir yönü bulunmazdı.

Ahmetler, Mehmetler köylerinde hayvanlarla iç içe yaşamaktaydılar. Her biri babalarının yirmi veya otuz evlatlarından sadece biriydi. Belki, kimbilir babalan isimlerim dahi telaffuz etmekte veya anımsamakta o kadar evladın içerisinde zorlanıyordu. Şartlar onlar için ağır gelmekteydi. Evlerinin içerisine kadar giren gübrelerin kokusu artık yaşamlarının bir parfümü olmuştu. Tek hayalleri sedirin üzerinden kalkıp bir kanepeye oturmak, bir gün babalarının belki alabileceği

televizyondan uzun uzadıya çizgi film seyretmekti. Akşama kadar tarlada, ardından geç saatlere kadar ahırlarda çalışmaktaydılar.

Onların en doğal ihtiyaçları dahi, güzel bir hayal olmuştu. Ne vardı sanki onlar da yaşıtları gibi kolejlerde okusaydılar veya bir sevgilinin elinden tutup o heyecanlarını masmavi denizin romantik bir kıytısında bulunan bir çay bahçesinde yenebilseydiler.

Köydeki Kürt Ahmet île Mehmet de insandı. Onların da güzel hayalleri olmalıydı. Vardı ya, onlarınkinin şehirlerdekiler gibi olması mümkün değildi.

Ancak bir fırsat vardı karşılarında. Kendilerini ispat edebilecekleri, değil artık bîr babanın, milyonların dikkatini çekebilecekleri bir koz duruyordu vicdanlarında. Hem bu kozu kullanacak gerekçeleri de vardı.

Bu koz PKK idi.

Artık, köydeki işe yaramaz sıradan çoban Ahmetler ile Mehmetler silah alarak dağlara çıktıklarında o kendilerini takmayan köylülerinin de göz bebeği olacaklardı. Her eylemde onların adı kullanılacak, herkes onların adını anımsarken "kahraman" kelimesini kullanacaktı. Köylere girdiklerinde bütün köylü gözlerini onlara dikecek ve hizmet için yarışacaklardı. Hele başarılı olup da bir de komutan olurlarsa rüyalarında dahi göremedikleri kadar paralan ellerinin altında toplayacaklardı, istediklerine emir verebileceklerdi. Eskiden yapamadıklarını artık yap tutabileceklerdi. Herşey bir yana isimleri "Gerilla" olacaktı, "Heval" olacaktı.

Tıpkı benim de ilk katılışım esnasında bu sözcüklere karşı duyduğum haz gibi! Sağıma soluma dönerken milislere:

- "Ben de artık 'Heval* oldum, değil mi?" dediğimi hatırlarım. Yıllar sonra boynum bükük dönüş yapacağımı bilmeden üstelik!

Kemal Sunal'ın "Davaro" adlı bir filmi vardır; acaba o filmi hiç seyrettiniz mi? O filmde köylünün basit ve sakarlıklarıyla tanındığı köyünde, sonraları eşkıya olarak anılması işlenmekteydi. Sonuçta başladığı noktaya gelinmesiyle biten bölüm çok anlamlıydı.

Davaro filminin içeriğini PKK'ya katılanların trajik boyutuna taşımak önemlidir. Maalesef düşündürücü ve acı bir gerçektir bu!

Böyle bir sistem anlayışı ile çalışan PKK'nın da rolü çok büyüktü kazanmalarda. Sadece bir elamanı kazanmak değil, bir de onu avucunda tutmak vardı işin ucunda. Ki, bu en önemli merhaleydi. Bir yalan üzerine binlerce insanı ölüme şartlandırmak öyle basit bir olay mıydı ki?..

PKK, askari kanadı ARGK'ya dahil ettiği militanlara psikolojik harp uyguladıktan sonra onları askeri disiplin içerisinde gruplara ayırıyordu. Kendi mücadele sahasını da çizdiği harita üzerinden eyaletlere ve eyaletleri de bölgelere ayırarak militanların araziye dağılımını sağlıyordu. PKK'nın sadece dağ kadrosu bir dönem binlerle ifade ediliyordu. Gruplar çoğaldı. Militanlar, eyaletlere göre ayrıldıktan sonra bölgelere, bölüklere ve bölükler içerisindeki takımlara, mangalara ayrıldılar. Sırasıyla manga, takım, bölük, bölge ve eyalet sahaları oluşturuldu. Kırsala teknoloji de götürüldü. Hafızalı telsizlerin kullanılması bunun en bariz kanıtıydı. Eyalet sorumluları merkezi üyelerden oluşuyordu. Bunlar da Ana Karargah'a bağlıydılar. Ve tüm PKK organı parti önderliğine, yani Öcalan'a tabiydi. Örgütün mali kaynaklan ise bir müddet sonra ancak trilyonlarla hesaplanabilmişti.

Her yönden güçlenen PKK'nın ayakta kalabilmesinin tek şartı disiplinin bozulmadan sağlanmasıydı. Bunun için iç tüzük ve ARGK yönetmeliği hazırlandı. PKK'nın parti vasfiyla faaliyet yürütmesi benimsenirken ARGK'ye başka bir bakış açısı getirildi.

Parti kanadı PKK'da iç işleyiş, askeri kanat ARGK île siyasi kanat ERNK arasında bilgi akışının sağlanmasını ve sıkı koordinasyonu zorunlu kılıyordu. Buna göre, ARGK saflarında düzenli, ancak taktik ağırlıklı mücadele eden savaş ordusu görünümlü militanlar her üç günde manga düzeyinde toplantı yapıyorlardı. Buradaki esas gaye örgütün taban kuvveti içerisinde temel günlük yaşam sorunlarına vakıf olmak ve sorunlara ivedi çözüm gücü olmaktı. Manga toplantılarından çıkan hava anında takım komutanlarına iletilmekte, takım komutanları da notlar hazırlamak sureti ile konulan ana başlıklara taşıyarak, olağanüstü şartlar haricinde her onbeş günde bir yapılan bölük toplantılarına sorunları götürmekteydiler. Bu çerçeve içerisinde her üç ayda bir bölge toplantıları yapılmaktaydı. Her yıl bölge komut anlıkla n m n bağlı bulundukları Eyalet Konferansı düzenlenmekteydi. (Böyle bir organizasyona 1993 yılında Şirvan bölgesindeyken bir defalığa mahsus ben de iştirak etmiştim.)

Bölge toplantıları bölge Komutanı'nın denetiminde, Eyalet Konferansı ise, merkezi üye olan Eyalet Komutanı'nın yönetiminde idare edilmekteydi.

Kırsalda bulunan militanlar her altı ayda bir rapor hazırlamakta ve bu raporlar zorunlu olarak Örgütün liderine ulaştırılmaktaydı. Raporlar, bölge komutanının belirleyeceği maddelere göre ele alınmaktaydı. Bu maddeler; siyasi askeri faaliyetlerin değerlendirilmesi, alt üst ilişkilerindeki genel yapı, yoldaşlık ilişkileri, eleştiri-özelleştiri ve öneri kısımlarından ibaret idi.

Tüm bunlar sağlıklı bir şekilde işlevlerini gördükten sonra mevcut durum hakkında bilgi sahibi olan örgütün lideri ve merkezi üyeleri, yapılan icraattan, ortaya çıkan sorunları, eleştirileri, özeleştirileri ve önerileri dikkate alarak bunları her dört yılda bir yapılan parti konferansı ve parti kongresinde görüşmekte ve buna göre örgütü yönlendirmekteydiler. Yani yapılan toplantılar ile hazırlanan raporlar, bir sonraki dönemin faaliyetlerine damgasını vuracak nitelikte değerlendiriliyordu.

Kongrelerde alınan kararların örgüt içerisinde uygulanıp, uygulanmadığım denetleyen gizli bir birim de vardı. Bu birim, direkt Öcalan'a bağlı bulunmakla birlikte her türlü gelişmeleri ona bildirmekle mesuldü.

Not: PKK'nın mali kaynağı ile ilgili Öcalan, Botan'ın 2 milyon, Behdinan'ın 5 milyon, Soran'ın 5 milyon dolar giderlerinin bulunduğunu ve bu rakamların yıllık olduğunu belirtmekteydi. Garzan, Amed, GAP, Serhat ve Mardin Eyaletlerininse finanslarını kendilerinin sağladıklarını belirtmekteydi. Ki en çok giderin bu eyaletlerde olduğu da hesaplanırsa en az yıllık 30 milyon dolar da buraların gideri olarak düşünülebilirdi.

Örgütün siyasi kanadı ERNK'de de ARGK'de olduğu gibi suç ve ceza sistemi aynen işleniyordu. Metropollere ve diğer illere bölünen komite üyeleri faaliyetlerini bağlı bulundukları temsilciliklere bildirmekteydiler. Bu temsilciliklerde belirli tarihlerde veya ivedilikle istenmesi halinde genel şehir faaliyetlerini içeren kapsamlı bir rapor yazmaktaydılar. Bu raporlar güvenilir eski kadrolu militan veya milisler aracılığı ile örgütün en üst düzey yetkililerine ulaştırılmaktaydı. Bu raporlar, örgüt liderini yönlendirecek ve siyasal taktik çerçevesini (anlayışım) etkileyecek olduğundan açık bir ifade tarzı ile yazılırdı.

ERNK'nin ülke içerisindeki nabzı İstanbul'da atıyordu. Doğal olarak aşikardı ki,

son söz daima buradan dile getirilirdi.

Hazırlanan ERNK raporlarında sağ alt kısımda ERNK'yi simgeleyen bir adet mühür kullanılırdı. İçeriği, ARGK yapışınca kullanıldığı gibi gündem maddeleri ile belirleniyordu. Buna göre; raporda, siyasi faaliyet değerlendirmesi, eylemsellik, alınan veya yapılan yardımlar ve mahiyetleri, eleştiri, özeleştiri ve öneri maddelerine göre hareket edilirdi.

Kara bir tarihin belgesi olarak nitelendirdiğim, birçok PKK finansörlerinin isim isim işlendiği, PKK'nın 6. Kongresi'ne hitaben hazırlanan; ERNK'nın Haziran 1998 tarihli raporu da bunlardan birisiydi.

Ve esasen bu belge, geçmişimizi karartarak kör bir kuyuya gömen, geleceğimizi ise; karamsarlık, tereddüt ve Öfkeye sürükleyenlerin deşifre edildiği bir umut ışığıdır.

Lütfen bu umut ışığını bir kez daha söndürmeyelim!

Çünkü bu rapor; bize, yüzümüze gülerken arkamızdan kuyumuzu kazanların kimler olduğunu yorum yapmaya dahi gerek duyulmayacak şekilde göstermektedir.

Geçmiş bölümlerde bir belge daha ortaya koymuştum. Bu belgede PKK ile irtibatı bulunan Doğu Perinçek'ten bahsediliyor ve ona teşekkür ediliyordu. Mevcut teşekkür nitelikli PKK talimatlı ERNK belgesi ele geçmiş ve gerekçeli bir şekilde aksamalı olarak DGM'ye intikal ettirilmişti. Aşağıda açıklaması bulunan ERNK'nın 1998 yılının Haziran ayına ait raporunda DGM'ye sevk edilmiş ve burada adı geçen Doğu Perinçek ile Akın Birdal hakkında dava açılmıştı. Bu davanın açılış tarihi ise, Temmuz 1999 idi.

Ankara DGM Başsavcılığı'nca açılan davanın gerekçesi, Sami DEMÎRKIRAN'ın ve İmralı'da bulunan Abdullah ÖCALAN'ın (tutuklu sanık) çeşitli tarihlerde verdikleri ifadelerin birbirlerini doğrulamasını ve ağırlıklı olarak ERNK'nin Haziran 1998 tarihli raporunun da sanık Abdullah ÖCALAN ile müşteki Sami DEMÎRKIRAN'ın verdikleri ifadelerine denk düşer şekilde anlatımların bulunmasına dayandırılmıştı.

Aslında açılan davaların hiçbiri geçmişin tekrar geriye döndürülerek getirilmesine katkı sağlayamayacaktır. Beki de umutla gözlenen bu tür davalar sonuçsuz dahi kalabilecektir. Hatta gün gelecek mîlleti ve vatanı için çarpışan kişilerin düşmanları kahraman ilan edilecek, o fevkalade vefakâr insanlarsa töhmet altında bırakılarak yanlızlığa itilecektir. Böylesi düşündürücü, bir o kadar da çarpık olan anlayışlar geçmiş dönemlerde de yaşandığından artık bu olaylara pek yabancı kalmayan bir millet olmuşuzdur.

Süreç içerisinde devlet, çarpık zihniyetin tekeline terk edildiğinden bu olaylar maalesef yaşanmaktaydı. Halen hafızalardan silinmeyen bîr çok vak'a da bundan kaynaklanmıştı. Devletim dedikleri, uğruna ölüme seve seve gitmeyi tereddütsüz kabul ettikleri oluşumun umrunda dahi olmadıklarını göremeyen bazı kimseler kendilerini ispat etmek veya devletin oluşturduğu boşluğu doldurmak uğruna istem dışı eylemlere bulaşmışlardı. Bir zamanlar DİSK Genel Başkam olan Kemal Türkler'den tutun, eroin tüccarı Savaş Buldan'a Behçet Cantürk'e, kan emici, ev yıkan kumarhaneler kralı Ömer Lütfi Topal'a, PKK için çırpınan Vedat Aydın ile Mehmet Sincar'a kadar sayısız bir çok insan meçhul bir ölüm zincirinin halkası olmuştu. Yine yaptıklarının cezasını çekmesi bir türlü sağlanamayan Akın Birdal'ın uğradığı silahlı saldırı hâlâ hafızalarda saklıdır sanırım.

Her ne olursa olsun mazeret kabul edilmeksizin kanaat getirilebilir ki, bu tür olayların oluşumuna sebebiyet veren güç elbetteki devletti. Çünkü devlet, gerçekten

de hukuksal anlamda bitmişti. İnsanlarına sahiplenemeyecek, verdiği sözlerini yerine getiremeyecek kadar güvenilmez olmuştu. Kurumları işlememekte, koordinasyon sözcüğünün "k" harfi dahi bilinmemekte, herşey rüşvete, yalana ve talana dayalı bulunmaktaydı. Bunların ortaya çıkmasındaki etkeni ise, devletin tepesinde aramak en mantıklı çözüm olacaktı. Devletin kendisini sorgulayacak bir kontrol mekanizması yoktu. Tabiatıyla bu mekanizmayı oluşturamayan bir devletin yıkımdan kurtulması da düşünülemezdi.

Devlet, PKK ile giriştiği adı konmamış kirli savaşta maalesef otuzbinden fazla insanın hayatını kaybetmesine sebebiyet veren olayların nedenlerini sadece isimse l bazda arayacak kadar zavallılaşmıştı. "Otuzbin kişinin katili, PKK'lı dağ kadrosudur" denerek olayların tamamı henüz çocuk yaşta bulunan, çoğu kandırılmış dağdaki gençliğin üzerine yıkılmaya çalışılmıştı.

Sormak geliyor içimden; dağlardakilere teröristler diyenler onların kimlik tespitini yapmışlar mıydı hiç acaba? Terörist dedirtilen, denilen dağlardaki çocuklar (bazıları bunların dışında bulunmaktadır) ülke topraklarında yaşayan ve evlatları için gözyaşlarını durmaksızın akıtanlar dahi, devlete sadık kalarak vergisini veren Ahmet dayıların, Ayşe teyzelerin evlatlarıydı. Kim gönderdi gençliği dağlara! PKK'ya katılmalarına sebebiyet veren koşullan kimler sağlamışlardı? Hep neden, niçin sorulan çıkıyor karşımıza. Daha sakalı dahi çıkmayan, filiz gibi gençliğin dağlara sürüklenmeleri olayı da ortadadır. Sebep; kendiliğindenciliktir, başıboşluktur, gaflettir. Kendimizi kandırmayalım, kimse sebepsiz yere çıkmaz dağlara! Devlet insanlarını terketmişti, yangına körükle gitmişti. Haklı olduğu bir davayı dahi ifade etmekte güçlük çekmişti. Polisiye gücünü denetleyememiş ve halkın huzurunu korumak amacını gütmesi gerekirken bu teşkilat bir korkuluk gibi dalmıştı milletin sinesine. Kısacası devlet, devlet olmanın gereğini yerine getirememişti.

Bilindiği üzere devlet pişmanlık duyan dağlardaki gençlik için çok yerinde bir karar alarak bir af yasası çıkartmış ve bu yasayı bir müddet uygulamada tutmuştu.

Fakat bu yasayı çıkarmanın olumlu bir süreç başlatacağım düşünen kişiler dağlardan kopanları kazandıktan sonra nasıl ıslah edeceklerini hesap etmemişlerdi.

"Dağdan inin, devletiniz size sahiplenecektir, size yardım edecek, estetik ameliyat olmanızı sağlayacak, sizi topluma kazandıracak, korunmanız için ne gerekiyorsa yapılacaktır."

Dağlardan militanları indirmek için yapmış olduğu bu propagandanın askeri sorgulama ve az bir ceza yemenin dışında tamamen gerçek dışı olduğunu teslim olduktan sonra görenler, işleri bittikten sonra bir naylon parçasının çöpe atılışı kadar kolay şekilde yalnızlığa terkedilince ister istemez bu insanlar bu kez başka mihrakların tezgahlarına düşmekteydiler. Çek-senet tahsilatçıları, bir zamanlar yaşanan faili belli olmayan cinayetler, çıkar uğruna insanları tehdit etmeler veya kaçırmalar hep bunların sonuçlandır. Geriye dönenleri veya başka bir Örgütlemeye girişenleri sayarsak mutlaka çok sıkılacağız, "pes doğrusu" diyecek noktaya geleceğiz.

Ben bu ülkeyi çok seviyorum! Yapılan yanlışlara bir yanlış daha eklenmesin diye yazıyorum bunları! Ne yazık ki, hepsi gerçek!..

ERNK'nın yazmış olduğu rapora değinirken konuyu eleştirisel boyutlara taşımamın nedeni, gerek açılan davaların sonuçsuz kalma ihtimalinin gerçekleşmesine ve yazılan bu kitapla deşifre olan hainlerin belki de devlet tarafından savunulmaları ihtimalinin ağırlıkta kalmasına şaşırmamamız içindi. Şimdi anlıyorum

ki, paranın çok şeyi satın alabileceği bir ülkede doğru düşünmek, zor olduğu kadar, yıpratıcıdır da. Yine de herşey yeşerebilecek küçücük bir umut ışığı dileğinin gerçekleşmesi adına olsun...

***

ONDÖRDÜNCU BÖLÜM

Abdullah ÖCALAN, henüz Suriye'nin başkenti Şam'dan çıkmamıştı. Öcalan'a göre; ARGK'nin askeri anlamda asıl amaçlanan işlevim görmesine karşın, tatminkâr siyasal bir zemine oturulmadığından silahlı mücadelenin ağırlığını hissettirici boyutlarda idame ettirmek gerekiyordu. Ancak, yalnız ARGK'nin çalışmaları yeterli gözükmemekte buna, ERNK adlı cephe kanadının da destek çıkması lazım geliyordu. Üstelik aleyhte bulunan iç gelişmelerden biri de dağ kadrosunun çözülmese bile iyiden iyiye güç yitirmiş olmasıydı. Ve esasen 1993 yılından sonraki süreçlerde eskisi gibi kitle desteği de bulmak ne mümkündü. Bundan dolayı derhal harekete geçilmeliydi. ARGK ve ERNK'den tam detaylı son faaliyet bilgisi alınmalı ve ortaya çıkan sonuçlar altıncı kongreye taşınarak burada çok daha kapsamlı ve bağlayıcı çözümler aranmalıydı. Nihayetinde 6. kongre kararlarıyla birlikte yeni bir değişim süreci yaşanacak ve kırsaldaki mücadele siyasal sahaya paralel olarak gelişerek olağanüstü taktik bir savaş en dayatıcı unsur olarak baş gösterecekti.

Öcalan, tüm tasarladıklarını pratikte yaşatmak için, ARGK'nin mücadele sahasındaki bütün eyaletlerine, ERNK'nin yönetici tabakasına talimatlar göndererek, geçmiş faaliyetlerini de içeren kapsamlı bir rapor istemişti.

ARGK, kesintisiz bir şekilde raporlarını hazırladı; Ana Karargah'a, yani Cuma (K) Cemil Bayık'a gönderdi. Raporlar, burada da fazla bekletilmeyerek doğruca asıl adresine yollandı. ARGK'ye nazaran cephe sorumluları işi biraz daha ağırdan alıyorlardı.

Apo tarafından hazırlanıp gönderilmesi istenen rapor ancak bir ay sonra hazırlandı. Uygun bir zamanda bu rapor da yollanacaktı.

Haziran 1998 tarihinde kaleme alınan ERNK raporunu okuyamadan diktatörlüğünün sona ereceğini, saltanatının yıkılarak devletin kucağına oturacağını düşünememişti Abdullah Öcalan...

Devlet gizliden hazırlıklar başlatmıştı. Hatta estirdiği savaş rüzgarları bu hazırlıkların sadece ilk merhalesinin birer senaryosu olmuştu. Yıllarca PKK'ya karşı mücadele veren güvenlik güçleri, verilen kayıpların ve Suriye sınırının militanlar tarafından rahatça kullanılmasının da zemin tanıdığı kozları kullanarak ilk kez çok yüksek ve kararlı bir ses tonu ile, Orgeneral Atilla Ateş'in ağzından Suriye'yi resmen güç kullanmakla tehdit etti. Ardından bunu siyasilerin ve Cumhurbaşkanı'nın açıklamaları takip etti. Hepsi komşu ülke Suriye'nin kahpece bir oyuna eşlik ettiğim, PKK'nın başı Apo'nun Şam yönetimi tarafından belirgin şekilde korunarak barındırıldığını ifade ediyorlardı. Tek ağız, tek yürek olan devlet yetkilileri;

"PKK'ya kapılarını sonuna dek aralayan Suriye'nin tavırlarına tahammülümüz kalmamıştır. Ya Apo'yu kovar ya da sonucuna katlanırlar," diyerek gerekirse caydırıcı bir güç kullanacaklarının ilk sinyallerini veriyorlardı. Devlet, olası bir savaş için Suriye sınırına askeri yığınak dahi yapmıştı.

Şam yönetimi, Türkiye ile yapılacak bir savaştan galip ayrılmalarının mümkün olmadığım iyi bilmekteydi. Bu sebeple ani bir karar alan Hafız Esad, Apo'dan, ülkeyi terk etmesini kibarca istemek zorunda kaldı. Apo'ya:

"Örgütünü desteklemeye devam edeceğiz. Ancak, senin varlığın beraberinde ülkemizi de felakete sürükleyebilir. Bunu göze alamayız!" diyen Şam yönetimi, Apo'yu sınırlarının dışına çıkardı. Ve Öcalan, 1984 tarihînde Türkiye içerisinde eylemlere girişen örgütünü, 1998 tarihine kadar kumanda ettiği Şam'daki

karargahından çıkmak durumunda kaldı. Bundan sonra korku dolu bir kovalamaca yaşadı. Güçlüyken kendisim destekleyen, sırtını sıvazlayan Avrupalı dostları, sefilleri oynarken aciz kaldığını gördüklerinde onu tek kelime ile sattılar. Ta ki devletin uçağına binerek İmralı'ya yolcu edilene dek herşeyi bir rüya sanan Öcalan, artık anlamıştı ki sonun başlangıcındaydı. Bizim yıllar öncesinden gördüğümüz için koptuğumuz örgütten bu gerçeği fark ederek ayrılmamıştı Öcalan. Bu, aslında yıllar önce görülen bir sondu. Bu günlerin yaşanacağı, ağlatan geçmişte saklıydı belli ki.

Öcalan, son atılımlarını gerçekleştirmek üzere kurduğu planlarını uygulayamadan ininden koptu. Kendi deyimiyle; uluslararası bir komployа uğrayarak paketlenip, Türk Devleti'ne sırf iyi görünmek adına teslim edildi. Doğal olarak ERNK'nin hazırladığı raporu da okuyamadı.

ERNK raporu, bu olağanüstü gelişmelere rağmen aksama olmaksızın gönderilmişti PKK üst organlarına.

ERNK'nin hazırlamış olduğu raporun içeriği oldukça genişletilmiş faaliyet bilgilerini içeriyordu. Fakat bilgilerin çoğu, kısaltıldığı sanılan ifadelerle veriliyordu. Rapor toplam beş sahifeden ibaretti. Her beş sahifenin sağ alt kısımlarında ERNK mührü bulunmaktaydı. Herhalde her sayfaya mühür vurulmasındaki neden sayfaların değiştirilerek, bilgilerden çıkarma yapılmaması içindi. Raporun son sayfasında ERNK İstanbul Temsilciliği'nin adı yazılı bulunduğundan, raporun İstanbul'daki komite unsurları tarafından hazırlandığı açıklık kazanmaktaydı.

Haziran 1998 tarihini taşıyan ERNK raporunda, Türkiye'nin bir çok merkezine ve özellikle de metropollere üstlenmiş bulunan komitelerin çalışmaları da anlatılmaktaydı. Rapordaki anlatımlara bakıldığında ERNK'nin de ARGK tipi bir çalışma ağı oluşturduğu ve şehirleri bölgelere ayırarak belirli sorumluluk sahaları kurduğu, aktif eylemsellikle dikkat çekileceğine, pasif görünerek geniş çaplı Örgütlenme gerçekleştirdiği anlaşılmaktaydı. Tabii bunun doğruluk derecesini tespit etmek ancak olayları zaman aşımına bırakmakla mümkün olabilirdi. Her ne kadar bana göre; ERNK, iddia ettiği kalitede gözükmese de!.. ERNK'nin PKK'nın 6. Kongresi'ne hitaben hazırladığı komite deyimiyle "genel rapor" 1991 yılından başlayan süreci de gözönüne alarak yazılmıştı. Bu da gösteriyordu ki, Abdullah Öcalan, daha Önce yazılan raporlara tam anlamıyla itibar etmemişti. Çünkü, hazırlanan raporun başlangıç tarihinin 1991 olması kafalarda soru işaretleri oluşturmaktaydı. Örgütün 4. kongresi 1990 yılında yapılmıştı. Bu kongreden önce de ARGK'den olduğu gibi ERNK'den de faaliyet raporları istenmişti. Alınan raporları da gözönünde bulunduran örgütün merkezi üyeleri 4. Kongrelerini gerçekleştirerek buradan çıkan kararların hem ARGK, hem de ERNK tarafından eksiksiz olarak uygulanması istenmişti. 4.Kongre'deki can alıcı nokta örgütün halkla bütünleşme sürecine girmesinin istenmesiydi. ERNK'den beklenen ise, yozlaşmadan uzak kalınarak ARGK'nin yaptığı eylemlerin propagandasının yapılması, örgüte yüklü mali ve lojistik kaynak sağlanması ve Apoizm diye nitelendirdiğim fikirlerin kitlelere enjekte edilmesi için daha tatminkâr çalışmaların oluşturulmasıydı.

4. Kongre kararlan geçmiş bölümlerimizde mevcuttur.

Alınan bu kararların üzerinden tam sekiz yıl geçmişti. Üstelik bu arada örgütün 1994 tarihinde yaptığı 5. Kongre de vardı. Bu süreçte belki de onlarca rapor hazırlanmış, yüzlerce de yazışma gerekleşmişti. Acaba, hazırlanan onca raporları okuyan-inceleyen Öcalan, bunları gözle görülür çalışmalarla kıyasladığında çok mu eksiklikler hissetmişti veya raporlan yetersiz, kongre kararlarım da sonuçsuz mu bulmuştu ki, yeni bir rapor daha hazırlatma karan almıştı!? El-betteki bunları bilmek

mümkün değildi. Belki de bunların nedenini kendisi de bilmiyordu. Tüm bunlar görülmeyen perde arkasındaki asıl sorumlular tarafından da istenmiş olabilirdi!

Son tahminim kanaatimce daha mantıklıdır. Zira, biteceği belli olan Apoist zihniyetin dışında örgüte yeni bir kimlik kazandırmak, mücadele tarzını taktik değişimiyle alışılagelmiş görüntüsünden arındırmak asıl gaye olabilirdi. Bunun için stratejinin değiştirilmesi gerekiyordu. Ütopyanın mahkûmiyeti, değişimci, akılcı, bilimselci ve gerçekçi yapılanmaya dayalı bir çalışma sisteminin oturtulması öncelik kazanmalıydı. Yani hedef sapkınlığı görünümünden çıkılarak, PKK'nın gerçek ve akılcı ve çözüme daha yakın bir misyon kazanmasını ve bu örgütle muhatap olunmadan hiçbir sonuca varılamayacağı görüşünün yaygınlaşması amaçlan-malıydı.

İşte, bu beklentilerin Apo ile imkansızlaştığını farkeden arka plandaki güçler büyük olasılıkla Örgüte doğrudan müdahele etmişlerdi. Ve sonradan gözden düşen Öcalan'ı harcamışlardı. Tıpkı Öcalan'ın uçkuru, midesi veya egosu uğruna harcadığı militanlar gibi!..

Batan geminin kurtarılması ve eski görünümünün korunması mümkün müydü bilinmez ama, umutların Apo sonrası da tükenmediği gün gibi ortadaydı. 1991 yılım da kapsayan ERNK raporunun hazırlanmasını isteyen Apo üstü odaklardı ve belli ki, alınan mesafeyi ölçmek veya ne kadar güç kazanıldığının birinci elden gözden geçirilmesini sağlamak istemişlerdi. Bu hedefe varılması için ERNK raporunun içeriğinin yeterli olup olmadığına onlar karar vereceği gibi, bizim de içinde bulunduğumuz durum halkımızın taktirine kalacaktır. Çünkü ERNK raporu, ne kadar örgütü ilgilendiriyorsa o kadar da halkımızı ilgilendirmekteydi.

ERNK'nin PKK'nın Apo'suz gerçekleştirdiği 6. Kongre için kaleme aldığı Haziran 1998 tarihli raporunda öncelik genel değerlendirmeye verilmişti. Cephe kanadının İstanbul, Mersin ve Diyarbakır (Amed) illerindeki faaliyetler anlatılmakta, bölgeler sınıflandırılarak buralardan elde edilen lojistik kaynak titizlikle neredeyse gramına kadar belirtilmekteydi. Ne ilginçtir ki, başından beri üç beş çapulcu denen örgütün cephe kanadı bu raporunda mali kaynaklarını anlatırken milyon dolarlardan, mark ve sterlinlerden söz edilmekte idi. Yine bölgelerden çıkartılan militanların sayılarına değinilmekteydi.

ERNK raporu, faaliyet değerlendirmesi, sağlanan aktivitenin anlatımı, halkla ilişkilerin özetsel örnek boyutlan, eleştiri ve öneri olmak üzere beş ana maddenin üzerinde yoğunlaşmıştı. Bu rapor, ayrıca önlenmesi istenmesine rağmen bir türlü Önü alınamayan veya alınması istenmeyen intihar kurbanlarına da açıklık getirmekteydi. ERNK, bu tür olayları izah ederken intiharcıları bir isimlendirme ile tarif etmiş ve bir insanın ölüme gitmesi için nasıl davetiye çıkartıldığını çarpıcı bir şekilde anlatmıştı. Kandırılarak örgüte dahil edilen, sonradan beyinleri yıkanarak, inanç ve insani duygulan sömürülen gençlerin ölüme gönderilirken şemsiyesi altına alındıkları birimin adı da AMİT olarak isimlendirilmekteydi. AMİT, ARGK'ya Mensup İntihar Timleri'nin bir kısaltılmış ifadesiydi.

Raporun bazı bölümleri bizi, ihanetin içimizde yeşerdiği boyutlara taşımaktaydı. Doğu'nun ıssız dağlarına kurmak zorunda kaldığı evinde yaşarken, yuvasına gelen silahlı militanlara bir lokmacık ekmek veren köylülere kızmadan, nefret köpürmeden bekleyin biraz lütfen! Bakalım siz halkımız, aynı tepkiyi veya nefreti isim isim vereceğim PKK'mn asıl güç odaklarına karşı da gösterebilecek misiniz?

ERNK raporu, acılarımızın kaynağına fener tutarken adeta akıllanmamızı da istercesine duruyordu karşımızda. Siyasetçisinden, sanatçısından, işadamından tutun

daha nice hainlere kadar hepsinin maskesi düşmüştü bu raporla birlikte. Faaliyet anlatımlarında İbrahim Tatlıses'ten, Akın Birdal'dan, Halis Toprak'tan, Kombassan Holding'den, Ceylan Holding[1] den, Ahmet Kaya'dan, Doğu Perinçek'ten epeyce bahsedilmekteydi. Adı geçen bu kişilerin yanısıra Savaş Buldan ile Behçet Cantürk gibi eroin tüccarlarının isimleri de rapordaki "şeref yerlerini almışlardı.

ERNK raporunda maskesi düşen bu kimselerin faaliyetleri rapordan alıntı yapılarak ileriki bölümlerde de değerlendirmeye tabii tutulacaktır.

* * *

ONBEŞİNCİ BÖLÜM

Bir gece vakti idi. Herkes evinde mışıl mışıl uyuyordu, Aile, evini ilçeden uzak, yolu dahi olmayan bir köyde kurmuştu. Bu yüzden geceleri çok sessiz oluyordu. Ailenin en yaşlısı Ayşe nineydi. O, eşini çoktan kaybetmişti. Yıllar boyu kendisini ufacık, ama tatlı mı tatlı yuvasının sıcaklığıyla avutuyordu. Ayşe nine, yaşlı olmasına rağmen her sabah erkenden kalkardı; ineklerini sağar, akşama kadar bir canından çok sevdiği torunlarına bakma telaşı ile koşar bir de çayırlara saldığı davarları bekleyip durmadan evinin önündeki bahçesini sulardı.

O gece de Ayşe nine, gündüz vakti yaşadığı koşuşturmanın yorgunluğuyla yumuşacık yatağına uzanmıştı. İki torun sahibi olan Ayşe nine onları çok seviyor olsa gerek ki, anne ve babaları uyurken onları koynuna almış ikisine de sıkı sıkıya sarılmıştı.

Ailenin küçücük, ama mutlu bir dünyası vardı. Onlar için hayat çok güzeldi. Onlara göre mutluluk, lüks arabalarla, yatlarla gezinti yapmak, villalarda yaşamak değildi. Kuzuların melemesi bile onları neşelendirmeye yetiyordu. Düşmanları yoktu; herkes onları çok seviyordu. O güne, o geceye değin kimseye kötülükleri dokunmamıştı. Kim "Allah misafiriyim" deyip kapılarına dayanmışsa kim olduklarına, nereden gelip, nerelerine gittiklerine bakmaksızın varsa bir lokma ekmeklerini de onlarla paylaşır ve bundan da büyük bir haz duyarlardı.

Ayşe nineler işte böyle bir aile idiler. Ayşe ninenin tek hayali, oğlu ile gelinine evlerini donatacak kadar çocuk yaptartmaktı. Çok çocuklu ev ona mutluluk verecekti belli ki. Eee, bayramlarda sıraya girmiş bir sürü torununa el öptürmek kötü müydü ki?! Bundan daha masumane istek ne olabilirdi?..

Gecenin sessizliğinde küçücük bir evde, tatlı bir uykuda bulunan aile, bir gün öncesinde köylerine gelen askerlere de aynı sıcak ilgiyi göstermişlerdi. Köylülerle bir olup, onlara yiyecek hazırlamış ve hiçbir yerde aynı lezzeti alamayacaklar mis gibi soğuk ayranlarından ikram etmişlerdi Mehmetçiğe. Oysa ki, bunun suç olduğunu bilmiyorlardı!

Tatlı uyku esnasında birden kapı çalındı. Torunlarına sımsıkı sarılan Ayşe nine kapının ısrarla gümbürdemesiyle birden irkildi. Gözlerini oğuşturdu. Üzeri açılan torunlarının yavaşça üzerlerini kapadı:

- Allah Allah. Kim olabilir ki gecenin bu saatinde?!..

Ayşe ninenin aklına ilk gelen komşu evden birinin olabileceğiydi. Orada hamile bir bayan vardı. Belki doğum sancılan tutmuştu. Yardım istiyor olabilirlerdi.

Ayşe nine uyurken kolları arasına aldığı dünyalar güzeli iki torununa göz gezdiriyordu halen kapı çalmışlarının arasında, Onlan Öylesine çok seviyordu ki, onlara her bakışında kanı âdeta fıkır fikir kaynıyordu. Yanaklarına birer öpücük kondurdu gitmeden kapıya. Yalnız başına kapıya doğru ilerledi. Diğer ev sakinleri günün yorgunluğundan olsa gerek kapı gürültüsünü işitmemişlerdi bile. Ayşe nine kapıya vardığında duraksadı. Üzerindeki geceliğiyle sesleniverdi:

-Kim o?

Kapıyı vuranlardan biri kalın bir ses tonuyla cevap verdi:

- Kapıyı açar mıydınız? Komşu köyden bir misafiriz.

Nine, gecenin bu saatinde kapısını çalan bir misafiri geri çeviremezdi. Şaşkın

duruyordu:

- Biraz bekleyin evladım! Kapıyı şimdi açarım,

Ayşe nine hemen gelini ile oğlunun uyuduğu odanın kapısına yanaştı. Kapılarını tıklattı:

- Oğlum uyan! Kapıda bir misafir var. Gel de kapıyı aç!

Ayşe ninenin oğlu hemen fırladı yatağından pijamalı bir şekilde kapısını araladı:

- Ne oldu ana, hayırdır? Kim kapıdaki misafir?

Ayşe nine:

- Bilmiyorum yavrum! Komşu köyden olduğunu söylüyor. Belki yardıma ihtiyacı vardır. Kapıyı aç da bir sor bakalım.

Ne Ayşe ninenin, ne de oğlunun aklından tek bir kötülük geçmiyordu. Neden geçsin ki? Kimsenin helaline göz dikmemişlerdi ki!

Ayşe ninenin oğlu dış kapının Önüne vardı. O da tıpkı annesi gibi seslendi:

- Kim o?

Kapıdaki, Ayşe nineye verdiği cevabın aynısını verdi.

- Komşu köyden bir misafir...

Ayşe ninenin oğlu yavaşça kapıya elini attı. Tereddüt etmeden kapıyı açtı. Kapı sonuna kadar aralandığında karşılarına çıkan kişilerin sıradan bir misafir olmadıkları hemen çarpıverdi Ayşe nine ile oğlunun gözlerine. Kapının ardında kendilerini peşmerge kıyafeti ile süslemiş birden çok insan vardı. Köylü olmadıkları ilk bakışta anlaşılıyordu. Üzerlerinde raxt denen şarjörlerin içine konulduğu bir sırtlık, bir kaleşnikof marka silah ve palaskaya geçirilmiş bir tabanca bulunuyordu. Taş çatlasa yaşlan yirmiyi bulmazdı. Çoğunun teni bembeyaz idi. Masumane bakışları vardı. Ayşe nine oğlunun şaşkın bakışları arasında hemen ortaya atıldı:

- Buyurun evladım. Hayırdır gecenin bu saatlerinde? Hele gelin içeriye... Ne istersiniz buralara kadar gelip de?..

Ayşe nine her zamanki içtenliği ile konuşuyordu. Ancak çok heyecanlı idi. Hayatında hiç böyle giyimli birilerini görmemişti. Üzerlerindeki silahlan niye taşıyorlardı acaba? Neden böyle giyinmişlerdi? Pek hayra alâmet değildi ama...

Ayşe nine davetsiz misafirleri içeriye davet etti etmesine de, kendi kendisine de bu sorulan sormaktan alıkoyamadı.

Kapıda bulunanlardan biri garip bir şive ile şöyle dedi:

- Hayır, girmeyeceğiz!..

Kaşları çatıktı. Etrafına bakındı. Sanki birşeyler tasarlıyordu beyninde. Gür bir sesle "Heval, Heval" diye mırıldanıp birbirlerine bakındılar. Bu söz onlara bir şeyler çağrıştırıyordu. Oğlu annesinin kulaklarına fısıldayarak;

- Anne bunlar dağdakiler olmasınlar! Hani, devlete karşı savaşanlar var ya!..Sağda solda duydum; onlar dağlarda birbirlerine "Heval" derlermiş...

Ayşe nine ürktü. Ama kendisi için değil; oğlu, gelini, torunları içindi bu ürküntü. O da çok duymuştu "Heval" ismini.

Evet, olmuşa ne çare! Karşılarında duranlar acı bir gerçeği, kanı, ölümü, yıkımı

temsil ediyorlardı. Onlar PKK'nın militanlarıydı.

Elinde telsiz bulunan iri yapılı militan:

- Haydi arkadaşlar girelim içeri! dedi. (Haydi Heval bıkevin hundır)

Bir kişi kapıda nöbet için durdu. Diğerleri içeri daldı. Ayşe nine onlan misafirler için kullandıkları odaya götürdü. Her birine birer minder verdi. Elinde telsiz bulunan militan belli ki grubun başıydı. Çünkü onun direktifleri doğrultusunda hareket ediliyor, herkes ona danışarak konuşuyordu. Bu militan Ayşe nineye döndü:

- Oğlunu çağır, gelsin buraya!..

Kalktı, büyük bir telaş ile tekrar oturduğu yerden hemen firladı Ayşe Nine; oğlunu çağırdı. Oğlu militanların yanına vardığında grubun başı çok sert bir üslup ile;

- Hani çayınız yok mu? Hem açız da, bize biraz yemek de getirin, dedi.

Ayşe nine oğlunu yanına aldı, gelinini de kaldırdı. Evde yemek telaşı başlamıştı. Militanlara önce çay demlendi. Çaylarını içip, yemeklerini de yiyen militanlar sonra bir köşeye çekildiler. Ev halkından saklı sohbet etmeye başladılar.

On dakika kadar konuştular. Ardından grup sorumlusu Ayşe nine ile oğlunu çağırdı. İkisini de odanın ortasına oturttu. Onlara aynen şöyle seslendi:

- Bizler iyi niyetimiz ile dağlarda büyük bir özgürlük ateşi yaktık. Mücadele verdik. Sayısız kayıplarımız oldu. Verdiğimiz kayıpların çoğu, diyebilirim ki uğradığımız ihanetlerin sonucuydu. Bu ihanetlerden birini daha bir önceki gün yaşadık...

Militan, bu sırada kolunu kaldırdı. Pencereden göründüğü kadarıyla karşıki sarp kayalıklardan oluşan dağlan işaret etti:

- Oraları görüyor musunuz? İşte orada bir önceki gün büyük bir çatışmaya girdik. Bugüne kadar tek çakıl taşını dahi bilmeyen askerler oraları adeta avuçlarının içi gibi kullanıyorlardı. Bu çatışmada yirmiye yakın arkadaşımızı kaybettik. Ölülerimizin -şehitlerimizin- bir kısmı parçalara ayrıldı. Kulakları kesilenler dahi oldu. Biz de öldürdüğümüz iki asker ve yakaladığımız bir hainle yetinmeye çalıştık. Bu hain, kan emici Türk Ordusu'nun askeri bir personelidir. Kaybettiğimiz arkadaşlarımızın kemikleri sızlamasın diye bu da... Yaptıklarının cezasını elbet feci bir ölümle çekecektir. Fakat aklımıza takılan bir soruyu aydınlatmamız gerekiyordu. Bu soru, askerin bizim bulunduğumuz dağlardaki noktalarımıza değin nasıl geldiğiydi. Yakaladığımız askere sorduk; O da, burayı gösterdi.

Militan yanındaki arkadaşına baktı:

- Heval, gidip arkadaşların bulunduğu yerden bu unsuru alıp getirin!

Belli ki eve giren grubun dışında başka noktalara yayılmış gruplar da vardı. Sorumlusundan aldığı talimatla silahını omzuna geçiren savaşçı dışarı çıktı. Yirmi dakika kadar sonra yanına birkaç kişi daha alarak geri geldi. Beraberinde elleri bağlı, asker giyimli biri daha vardı. Grup sorumlusu eli bağlı, asker giyimli kişiyi odanın en köşesine oturttu:

- İşte, dediğim hain bu! Bu şerefsiz arkadaşları ile bizden yirmi can aldı. Tahmin edin bakalım, bunlara araziyi kim tarif etti? Bunları kim doyurdu ve üzerimize saldı?

Militan bu sorulan Ayşe ninenin oğluna bakarak sordu:

- Bilemiyorum, diye cevap verdi Ayşe ninenin oğlu. Çok korkmaya başlamışlardı. Militanların başı neyi ima etmek istiyordu acaba?

Grup sorumlusu Ayşe ninenin oğlundan aldığı cevaba çok sinirlendi. Hiddetli bir ses tonuyla bağırdı:

- Nasıl bilmiyorsun köpek?!..

Grup sorumlusunun bu tavrı Ayşe nineyi oğlu ile ağlaştırmaya yetti. Garip bir korku sarmıştı içlerini. Sanki evde bir ölüm havası esiyordu.

Kapılarını ilk vuran militanınsa başı önüne eğikti. Kimseyle muhatap olmadan derin bir sessizliğe gömülmüştü. Ayşe ninenin oğlu ile içlenerek ağlaması grup sorumlusunu daha çok tahrik etmişti. Nedense her insanı insafa getiren bu manzara, onu, hiç mi hiç etkilememişti. Ayağa kalktı. Esir aldıklarını söylediği askerin yanına yürüdü. Tam karşısına geçti. Bir ayağını kaldırarak askerin omuzlarından birinin üzerine koydu. Ve ekledi:

- Senden istediğimizi aldık. Nasıl Ölmek istersin!!..

Askerin hali içler açışıydı. Onu konuşturmak uğruna acımasızca işkence yapmışlardı. Gözlerinin etrafı morarmış, vücudunda yarıklar açılmış, her tarafi kanlar içerisinde kalmıştı. Grup sorumlusu çok gaddardı. Durmadan bağırıyor, öfkesini dile getiriyordu. Suratını astı. Ayağını askerin üzerinden indirdi. Arkadaşlarından birine:

- Üzerindeki kasaturayı getir! Arkadaşlarımızın kan hesabım nasıl sorduğumuzu görsün bu hainler de!..

Verilen emrin muhatabı kasaturasını kınından çıkardı, sorumlusuna uzattı. Grup sorumlusu eline aldığı kasaturanın ucunu askerin yanaklarına sürtmeye başladı. Ardından sert bir hamle ile yanağını kanayacak şekilde yardı. Bu esnada askerden insanın içini cızlayan acı bir nara çaktı. Bir yandan feryat, bir yandan gözyaşı!.. Yanağından fışkıran kan etrafa sıçrıyordu. Ne büyük trajediydi. Bağlanmış ellerini yanağına koymuş ölüm öncesi zekareti yaşarcasına çırpınıyordu. Hele yalvarışları... dayanılacak gibi değildi:

- Abi, ben size kurban olayım. Annem, annem... babam!..

Bazen de ev halkının yardımını isteyerek;

- Teyzeciğim ne olursunuz müdahale edin, diyordu.

Bu manzara dehşetti. Fakat militanlar asla duygusal ve hüzünlü değillerdi. Adeta zevkleniyorlardı. Aşikardı ki askerin sonu ölümdü. Ama ne ölüm!.. Ölümün böylesini seçen sanki Sırplardı, Ermenilerdi.

Ayşe nine bu işkenceyi çaresizce döktüğü gözyaşları ile izlemekten öte bir şey yapamıyordu. Bu iğrenç olay Ayşe ninelerde özellikle ev halkına karşı duyulan öfkeden kaynaklanıyordu. Gözyaşları arasında atılan çığlıkların yankılandığı evde grup sorumlusu büyük bir öfke ile bağırdı:

- Susun köpekler!..

Ayşe nineye döndü. Elini sallayarak olduğu yere çöktü:

- Ya siz! Kahpe herifler!.. Hadi bu düşman! Ya siz nesiniz?! Yoo, asıl hainler sizlersiniz aslında...

Ayşe nine korkuyla militanların başını dinliyordu. Birden;

- Babaanneciğim, babaanneciğim, sesleri ile irkildi. Torunları yapılan gürültünün etkisiyle kalkmışlardı.

Kendilerini çok seven babaannelerine sesleniyorlardı. Daha o gün şiddeti en iğrenç boyutları ile yaşamaları, körpecik balaların büyük bir hızla koşuşturarak babaannelerine sarılmaları, insanlık namına utanç verici, bir o kadar da ibret alımcı bir vak'a idi.

Uykunun sersemliği ile kollarının arasına kenetlenen torunlarım bağrına basan Ayşe nine, gördüklerinin kötü bir kâbus olması için Allah'a durmadan dua ediyordu.

Grup sorumlusu yine ayağa kalktı. Ayşe nineye seslendi:

- Bırak onları, sen benimle gel!

Ayşe nine yuvalarının yıkılmaması uğruna her denileni yerine getiriyordu. Ayağa kalktı. Torunlarını oğluna bıraktı. Grup sorumlusunun odadan çıkmasıyla beraber Ayşe nine de peşinden çıktı. Sorumlu Ayşe nineyi kolundan tuttuğu gibi bir köşeye çekti:

- Bana bak! Dediklerimi harfiyen yerine getirirsen sizi affederim. Şimdi oğlunla köye gidecek, bize erzak toplayacaksınız. Kimseye bir şey söylemeyeceksiniz. Eğer ki en ufak terslik olursa hepinizi öldürtürüm.

Ayşe nine hemen kabul etti söylediklerini. Oğlunu çağırdı. Bir köşeye çekilip ağlayan gelininin yanına varıp başım okşayarak:

- Kızım sen de gel, dedi.

Evin gelini pek güzeldi. Ayağa kalktı. Kaynanasının peşine tam takılmıştı ki, sorumlu başını anlamlı bir şekilde sallayarak eliyle durmalarını işaret etti:

- Yoo, o kalsın! Siz ikiniz yetersiniz. O, burada bize hizmet etsin.

Ayşe nine:

- Öyleyse ben kalayım, o gitsin!

Grup sorumlusu:

- Benimle pazarlık yapma! Ne diyorsam onu yap!

Ayşe ninenin oğlu atıldı söze!

- Anne kızdırmayalım. Gidip geliriz....

Ayşe nine kapıdan çıktı çıkmasına da, gözü arkada kalmıştı. Militanlara güvenmiyordu.

Ortada kalan minik çocuklar, bu kez annelerine koştular. Ayşe nine oğlu ile birlikte ev ev gezerek militanlar için erzak toplamaya koyuldu. Soranlara ise;

-"Askerler geldi. Operasyona gidecekler; açlar," diye cevap veriyorlardı. Peynir, ekmek, domates, salatalık ne bulduysalar topluyorlardı.

Evde Ayşe ninenin gelinini yalnız tutan grup sorumlusu belli ki göz dikmişti ona. Gelin oldukça alımlıydı ve gençti de güzelliğinin yanı sıra. Rivayetlere göre; köyün birçok genci onu almak için çok koşuşturmuştu zamanında.

Grup sorumlusu kadıncağızı yalnız yakaladıktan sonra ona zoraki sahip olmuş ve türlü muamelelere tabi tutmuştu. Ayşe nine, oğlu ile beraber ellerindeki erzaklarla evlerine döndüklerinde hemen gelinine göz gezdirmişti. Ancak gelinini yalnız başına

bir odada, sadece iç çamaşırıyla görünce isyan edecek bir noktaya geldi. Artık onun için ölümün korkulacak yanı kalmamıştı. Hemen militanların bulunduğu odaya attı kendisim. Feryat etti! Dizlerinin üzerine kendisini bıraktı:

- Vay Allahım vay; neydi bu başımıza gelenler?

Gözyaşları içerisinde bunu defalarca tekrarladı Ayşe nine. Ardından şuurunu kaybetti. Zaten ne dediğini de bilmiyordu. Daha fazla dayanamadı. Olduğu yere yığılıp kaldı. Ayşe nine bayılmıştı.

Ayşe ninenin en son hatırladığı kendisine bakan bir çift gözdü. Bunlar esir askere aitti. Ayşe ninenin vaziyetine tanıklık eden asker bile kendi acısını unutmuş, onu düşünür olmuştu.

Ayşe nine gözlerini açtığında başucunda köylülerini gördü. Etrafına büyük bir şaşkınlıkla bakındı. Aklına militanlar, torunları, oğlu ve gelini geldi. Hemen fırladı.

Evet, Ayşe nineden dinleyelim bundan sonrasını:

"Çok şaşkındım. Ayağa nasıl kalktığımı hatırlayamıyorum. Kalkmaz olaydım. Keşkem ölmüş olsaydım da görmeseydim onları öyle!"

Diyor ve devam ediyor Ayşe nine:

'Köylüler etrafımdaydı. Aralarından çıkı verdim. Sendeleyerek yürüyordum. Aman Allahım!.. Etrafıma toplanan köylülerim de ağlıyorlardı. Bir yandan onlara 'nerede evlatlarım?.." diye soruyor bir yandan da odalara koşarak canlarımı arıyordum. Kimsenin ağzından çıt çıkmıyordu. Herkes çaresizce bana bakıyordu. En son kapının önüne baktım."

Ayşe nine bunları anlatırken hüngür hüngür ağlıyordu. Hakkım olmadığı için daha fazla konuşturarak yıkamazdım onu. Birkaç saat geçti aradan. Sonrasını sordum. Tabii cevabımı da aldım. Bu cevap beni de yıkmıştı.

"Kapının Önüne dizilmişlerdi yavrularım. Oğlumu ve iki torunumu öldürmüşlerdi. Keleşlerle acımadan taramışlardı. O kırılası eller nasıl kıydı yavrularıma."

Ne acıydı kimbilir?!.. Ayşe nine kapısının Önündeydi. Hayatının umut kaynağıydı onlar. Fakat bu umut bir gece vakti sona ermişti; kefen, tabut olarak kollarının arasında kalmıştı. Ömrünü heba ettiği, canından aziz tuttuğu yavrularının cesetleri duruyordu karşısında. Hem de tarifi imkansız bir ızdırap ile.

Ya gelinine ne oldu, Ayşe ninenin? O, öldürülmemişti. Nedenini bilmek elbet mümkün değildi. Ancak Ayşe nine ile gelini kaybettiklerinin ardından yaşayan bir ölü olmuşlardı artık. Ve her gün bir kez daha ölüyorlardı. Belki öldürülselerdi kendi anlatımlarına göre daha iyi olacaktı.

Ayşe nine ile gelini yıllar sonra da mutluluğa yabancılaşmışlardı. Biri soyu tükenmiş nine, biri genç yaşta ırzına geçilerek dul bırakılmış genç ve güzel bir kadın... Artık yaşamıyorlardı. Yaşamayı anlamsız bir tarif olarak görüyorlardı. Yıllar sonra bile Ayşe nine her gün mesken seçtiği bir kayalığa sürekli uğrar olmuştu. Orada ağıtlar yakıyordu "ya siz gelin yanıma, ya beni de götürün yanınıza" diye. Lakin evindeki çocuk cıvıltısıyla dolu bir yaşam geri gelmesi mümkün olmayan bir hayaldi artık.

Evet, bir güzel hayal böyle bitti. Tatlı başlayan bir gece böyle noktalandı.

Yuva yıkan militanlar bu olayı gerçekleştirdikten sonra kaçmışlardı. Sağ

götürülen askerin akibetinden de haber alınamadı bir daha.

Bunlar tarifi mümkün olmayan büyük trajedilerdi. Daha nice yuvalar böyle yıkılmıştı. Bunların sebebi ise, iliklerimize kadar girmiş olan ihanetlerden kaynaklanmaktaydı hiç şüphesiz.

Abdullah Öcalan, yapılan bu tür vahşetleri ilk kez İmralı Adası'nda tutuklu bulunduğu süreçte kabul etti. Öcalan, bu olayların var oluşuna neden teşkil eden mazereti de şöyle belirtmekteydi:

"Sırf etkili olmak için, en yanı başındaki yoldaşını, halktan yardımcı dostlarını bile ucuz bahanelerle cezalandırmaktan geri kalmamışlardır. Kürt toplumunda iktidar olmanın ilkelliği, acımasızlığı, aşiret ve köy ağalarındaki zorbalık burada daha tehlikeli biçimde karşımıza çıkmıştır."

Abdullah Öcalan bu savunmasında "samimi" olarak değerlendirilebilir. Bence de samimidir.

Katliamlar yapılmıştır. Birçok masum insan ve adı konmamış bebek öldürülmüştür. Öcalan, "bunları önlemek için çırpındım" itiraflarında bulunmuştur. Ancak bu yeterli midir?

Herşeyden önce Öcalan, bu örgütün lideriydi. Bunun hakkını vermek mecburiyetindeydi. Çünkü büyük bir tarihi sorumluluğun altına yatmıştı. Düşünecekti! "Bunu kaldırabilir miyim?" diye defalarca kendince istişarelerde bulunacaktı.

Haklı olabilirdi. Katliamları tasvip etmeyerek önlemek istemiş olabilirdi. Fakat katliamları yapanlarla birlikte yürümeyi de ihmal etmedi. Şu da olabilirdi! Belki dönemi karşılayabilecek alternatif isimler bulamamıştı. Bu da olabilir!.. Ve lakin bu, onun sorumluluğunu azaltmaz; bilakis daha da ağırlaştırırdı.

Öcalan bu örgütün lideri olarak, dağdakilerin her şeyiymişcesine gözükmüştü. Onlara akademik eğitim verebilirdi. Alternatif kadroları bizzat kendisi oluşturabilirdi.

Ama yapmadı!..

Nedense bu sorumluluktan hep kaçtı. Önderini görme heyecanı ile akademinin eğitim sahasında bekleyen gençlerin coşkularından dizkapakları titrerken. O, onlarla tokalaşırken dahi samimi olmaktan uzak kaldı. Hatta bazılarım küfredecesine itekledi. Onların gözleri önünde bir lidere yakışmayacak hal ve hareketlerde bulundu.

Ne mi yaptı?

Daha ne yapacaktı ki!.. Garip giysileriyle kadın ve erkeklerin Önünde göbeğiyle mi oynaşmadı? Tüm yapı önünde sanki kucağına oturtacakmış gibi ayağa kaldırdığı bayanlara güvercinlerim mi demedi?.. Üstelik bu davranışlarını video kasetlere alarak belgelerken bunların karşı tarafın eline geçebileceği ihtimalini dahi hesap edemeyecek kadar büyük hatalar yaptı.

Hal böyle iken militanların önderlerine sonsuz güven ve sadakat göstermesi mümkün müydü?

Öcalan, işte bu noktada yanıldı, dönüşü olmayan yollara saptı.

Ayşe ninenin evinde büyük bir vahşet uygulayan PKK, yıllar sonra silah bırakmaya dek varan inanılması güç entrikaların peşinden koşuşturdu. Gerçekçi olunsaydı bile bunun kamu vicdanınca nasıl karşılanacağını iyi düşünmek gerekiyordu. Kuşkusuz her ne olursa olsun bir damla kanın akmaması adına olumlu bir adımdı bu! Ama bilinmekteydi ki, bunun da arkasında çeşitli hileler bulunmaktaydı.

Aslında mevcut dağ kadrosunun yapmış olduğu eylemlerin gerçekleşmesine zemin tanıyan hususları bir kez daha gözden geçirmek gerekmektedir. Düşününüz; bir örgüt ıssız dağlarda bulundurduğu militanlarını nasıl koruyabilir acaba? Eylemler nasıl gerçekleşir?! Nihayetinde onlar da insandır; onların da yemeye, içmeye ihtiyaçları vardır!

Bir silahlı mücadele örgütü elbette ki militan gücüyle varlığını koruyabilir. Militanlarsa güçlerini kitlelerinden aldıkları destekle muhafaza edebilir. Bu desteğin adı aslında çok detaylıdır. Eylem yapmak için silah ve mühimmata gereksinim duyulur. Bunun için finansörlere ihtiyaç bulunmaktadır.

PKK, 1984 yılından itibaren başlamak üzere onbinleri bulan eylemler gerçekleştirmişti. Demek ki nitelikli silahların temininde zorlanmamış, fazlasıyla finansör elde edebilmişti. Kırsalda hareket tarzının belirginleştirilmesi için istihbarat akışına ihtiyacı vardı. Bunun sağlanması güçlü milis ağının oluşturulmasına bağlıydı. Dağ kadrosu uzun dönem bilinçli bir hareket tarzı yakalamıştı. Demek ki, milis kazanma arzuları Önemli ölçüde hedefine ulaşmıştı. Madem ki onlar da insan, onların da gıda tüketimi olacaktı. Lojistik kaynak sağlamak ve bunu kırsala sevk etmek rahat bir durum değildi. Bunun için çok sistematik çalışan kurye ve komite yetkilileri gerekmekteydi. PKK'nın dağ kadrosu bir dönem onbinleri aşmış ve 2000 yılı itibarı ile 18 yıl kırsalda barınmıştı. Bir dönem günlük gazetesini dahi temin etmekte güçlük çekmeyen ve erzak teminim rahatlıkla sağlayan PKK, doğal olarak temel sorunlarım da çözmüş bir görüntü sergiliyordu. Giyim ve kuşam işleri ise bu faaliyetler içerisinde sorun olmaktan çıkan ayrıntılardı.

Yukarıda belirttiğim ince ayrıntılara çözüm bulmadan PKK'nın bırakınız gücünden, varlığından bile söz etmek mümkün olamazdı. Ne yazık ki uzun yıllara yayılan pratik anlayışın ardından yıkılmış olsa bile -ki tekrardan dirilişi yaşaması mümkündür- ardında bıraktığı acılarla anılan bir PKK gerçeği vardı artık. Bu gerçeğin varoluş kaynağında yatan bir de ihanet cephesi vardı.

Dağlarda bulunan hiçbir militan ferdi çalışmalarla uzun vadede başarılı olamazdı! Ona destek lazımdı; güç lazımdı.

Bu güç elde edilmişti. Kimlerden mi? Çocuğumuzun boğazından kesip verdiğimiz paralarla adam ettiğimiz, servetlerine servet kattığımız hayvanlardan bile daha aşağılık unsurlardan elbette!.. Her biri PKK için yaptıkları yardımı fakir insanlarımıza yapmış olsalardı, şu an yoksulluğu aşmış bir ülke olacaktı Türkiye, belki. Ama onlar PKK'yı tercih ettiler. Onların silah ihtiyaçlarını, parasal destekleri ile çözdüler. Halktan kazandıkları paralan da halka kurşun olarak geri çevirdiler!

PKK'ya yapılan yardımların miktarına baktığımızda daha önceki bölümlerimde de belirttiğim üzere, maalesef milyon dolarlardan bahsedilmekteydi. Doğal olarak, gerçekçi yaklaşılırsa Türkiye Devleti'nin bütçe açığını fazlasıyla kapatacak parasal güce sahip bir Örgüt duruyordu devletin karşısında.

Yüce bir milletin oyunu verdiği, umutlarını bağladığı vekiller de aynı kervanın yolcusuydu. Düne kadar eli mahkûm gariban görünümlü iken, amaçlarına ulaştıklarında ihalelere fesat karıştıran, sağdan soldan para çarpan riyakârlar cepleri ve banka hesap cüzdanları hayli dolunca formalite icabı çağırıyorlardı bir militanı, "Size yardım etmek istiyorum. Ancak ortaya çıksa bile kendimi savunacağım bir kozum olmalı", diyorlardı. Kendilerine ceza kağıdı yazdıracak kadar dahi alçaklaşabiliyorlardı. Maksat, bir gün ortaya çıkarsa "Yahu korktum. Yoksa beni öldüreceklerdi. Aha işte kanıtı", demek içindi.

Yalandı tüm söyledikleri. Ama nedense duygusal bir milletiz. Hemen kananz söylenenlere. Sanatçıların klasik, çürümeyen sözleri vardır: "Halkımız olmadan biz var olamayız. Onlar başımızın tacıdır." Eh, yalan da değildir doğrusu.

Bazıları çok duygusal görünürler. Tek cevherleri sesleridir; bunu kullanırlar. Sömürüye yeltenirler. Kılıktan kılığa girerler. Sırf kaset satışlarının çoğalması için yapılır bunlar.

Paranın gözü kör olsun; duyuramamıştı ki bu güne kadar onları. Bir alırlar yüz isterler; sonra bin yok muydu, diye düşünürler. Bunları çalışarak elde edemeyeceklerini iyi bilirler. Kaset satışlarının çatısı altında eroin, kokain vb. uyuşturucu ticaretini yapmanın daha kârlı olacağı kanaati ile bu işe soyunurlar. Halktan alınan paralarla güçlenen bu ihanet şebekeleri, bir yandan beyaz ticaretine girerek gençliğin zehirlenmesini sağlarlarken, diğer yandan da haklı buldukları PKK hareketini maddi anlamda desteklerler. Hem de öyle ufak tefek de değil, milyon dolarlarla yapılır bu yardımlar. Bunlar aynı zamanda silah olarak dikiliverir halkımızın karşısına.

Sözüm muhataplarınadır!

Oysa ki evlatlarını yıllarca çektikleri çilelerle büyüten anneler koşmuşlardı, Doğu'da alevlenen yangına... Asker yapıp, göndermişlerdi evlatlarım bir "kör kurşun yedi" haberini almak pahasına. Bilselerdi ki o kör kurşun bir pazar vakti dinlemek için satın aldıkları kasetin parasıyla alınmıştır, ne yaparlardı acaba?

Kimi yetim hakkını gasp ederek, kimi çalarak, kimi de boş vaadler savurup gurbette yaşayan insanlarımızı kandırarak şirketler, holdingler kurmuşlardı. Onlardan, onları büyüten derenin kaynağı hiç sorulmamıştı. Üstüne üstlük bir de devlet imkanları serilmişti ayaklarının altına. İşte bunlar, devlet imkanları ile, evlatlarını öldürttüğü dul annelerin üç kuruş parası ile PKK'nm dostu olan nankörlerdi.

Kulaklarımızı iyice açalım ve defalarca şu sözcüğü okuyup ibret alalım: Eski düşmanın dost olamayacağı gibi, ekmeğini yediği yere ihanet edenin de kimseye ne hayrı ne de faydası olacaktır. Bu ihanet tarifi, adı kitabımıza taşınmış olan Doğu Perinçek, Akın Birdal, İbrahim Tatlıses, Ahmet Kaya, Halis Toprak gibi isimlerin yanı sıra mevcut bilgi sahibi olunmasına rağmen belgelendirilemeyen ihanetçiler olarak rivayet edilen Fetullah Erbaş, Mahsun Kırmızıgül, Uluç Gürkan, Cengiz Çandar, M. Ali Birand, Fadıl Akgün-düz vb. daha nice bilinmeyen kişiliklere ithaf edilerek yorumlanmıştır.

Kimi parasıyla, kimi kalemiyle, kimi düşüncesiyle, kimi de aktif faaliyetleriyle bir zamanlar PKK ile kolkola sırt sırta olmuşlardı. Bunların hepsi aslı sorulacak olursa Apo'dan daha tehlikeliydiler. Zaten Apo'nun kendi deyimiyle nasıl büyüdüğünü dahi anlayamadığı PKK'yı bu kimselerin abartarak, günümüze değin taşıdıklarını hepimiz bilmekteyiz aslında. Ancak, içten sinsice hazırlanan bu tezgahı isimlendirerek tarif etmekten maalesef yıllar boyu zorlanmışızdır veya işine gelmediği için bunları saklamaya gayret edenlerin etkisi altında kalarak yanlış yola itilmişizdir. Tüm isimleri kamufle ederek ortaya atılan iddialar şer odakların veya karanlık güçlerin tarifiyle izah edilmeye çalışılmıştır.

Yukarıda isimlendirilenler için konulan ad; "suç odakları, karanlık güçler" idi.

Yukarıdaki isimlendirmeleri sınıflandırırsak ortaya çıkacak tablo aynen şöyle olacaktır:

Doğu Perinçek, Akın Birdal, Fetullah Erbaş PKK'mn manevi ağırlığını artırarak

hissettirmesi amacıyla giriştiği siyasi ve askeri faaliyetlerini desteklemişlerdi. Bu çizgi doğrultusunda örgütü legal zemine kaydırma girişiminde bulunmuş, şehir veya kırsal militanlarını döneme göre yönlendirmekte tereddüt dahi etmemişlerdi.

Aynı zamanda yardım adı altında gizli kampanyalar oluşturmuşlardı. PKK'nın silahlı mücadelesini haklılaştırmak da görevleri arasında olmuştu.

Ahmet Kaya, PKK için pek önemli bir isim olmasa da yıkıcı ve bölücü birtakım faaliyetler içerisine girmişti. Zaman zaman yaptığı çıkışlarla kendi sevenlerini çok açık şekilde örgütü desteklemeye davet edebilmişti. En önemli katkısı kırsala gönderilmesi amacıyla yaptığı parasal yardımlar olmuştu.

İbrahim Tatlıses ile Mahsun Kırmızıgül'ün adı Öcalan'ın yakalandıktan sonraki ilk ifadelerinde de geçmekteydi, her ne hikmetse bu isimler kimi rantçıların girişimleri sonucu kamuoyundan saklı tutulmuştu. Bu olayların perde arkasında bir zamanlar Türkiye Devleti'nin başbakanlığını yapmış siyasal bir parti liderinin olduğu rivayet edilmekteydi. Bu adı geçenlerin faaliyetleri Ahmet Kaya'nınkine oranla daha fazla ve PKK adına daha tatminkâr olmuştu. Dağda güvenlik güçleriyle girilen çatışmalarda da bulunmuşlardır.

Uluç Gürkan, Cengiz Çandar ve M. Ali Birand gibi isimler ise PKK ile mücadelede güvenlik birimlerini kötüleyici ve yıldırıcı çalışmalarda bulunmuşlardı. Açıklamalarıyla, köşe yazılarıyla kamuoyunu yanlış yöne iteleyen bu isimler bir zamanlar, PKK'nın yaptığı katliamları devletin yaptığını iddia dahi etmişlerdi. Buna da kontrgerilla adını vermişlerdi. Çeşitli aşiretleri, koruculuk görevlerini icra ederlerken, pasivize ve demoralize etmek için yalan yanlış beyanatlarda bulunmuşlardı. Kısa süre Öncesinde PKK'nın doğuşundan yıllar sonrasına değin yıkamadığı ve direnişini kıramadığı Siverek'in kahramanı Bucak aşiretine ve bu aşiretin lideri Sedat Bucak'a yönelik çirkin ve asılsız iddialar anımsanılacak olursa, bu isimlerin görevlerini ne denli planlı uyguladıklarını, açıklık kazanacaktır. Ortaya attıkları kontrgerilla adı da tamamen bilinçliydi. Aynı isim, PKK saflarında da yaygın şekilde militanları hırslandırmak amacıyla kullanılıyordu. Onlara göre iyi bilinmekteydi ki, PKK'yla mücadele eden birimlere kontrgerilla adı takılırsa, PKK mücadelesinde haklı bir konuma geçmiş olacaktır. Çünkü; kontrgerilla, karşı gücün gerilla hareketi olduğu savını güçlendiren bir tanımdı. Gerilla hareketi ise; halkın iradesi ve tamamen katılımcı direnişinin bütünleyici ifadesi olduğundan, bu sav süreç içerisinde Türkiye içerisinde oldukça sıkıntıya meydan vermişti. Bu durumun Avrupa ve hatta cihan ülkelerine kabul ettirildiği düşünülürse, bunun ne kadar büyük bir kabus olacağı belirgin, kaçınılmaz bir realitedir. Doğal olarak diğer unsurlara göre, bu dalkavukların yaptıkları daha tehlikeli bir boyut kazanmıştı.

M. Ali Birand'ın bir dönem PKK'nın elebaşısı Abdullah Öcalan'ın ziyaretine gittikten sonra onunla yaptığı söyleşiyi nasıl da ballandırarak topluma yansıttığı unutulmamalıdır. Yine beraberinde getirdiği görüntülü bir kaseti yayınlamak için ne denli sinsice çabaladığına tanık olunulmuştu. Neyse ki, bu kaset son anda ele geçmiş ve Apoist zihniyetin bu görüntüler ile topluma aşılanmasının önüne geçilmişti. (Nitekim yanlışlıkla görüntülenen ve Öcalan'ın ruhsal dengesizliğinin de kaydedildiği kaseti, yanında muhafaza eden M. Ali Birand güvenlik güçlerine yakalatarak toplumun devlet eliyle bu kaseti izleyebilmesi önemli bir ayrıntıydı.)

Bunların hedefleri arasında, PKK'yı devlet detaylarıyla açan ve örgütün en büyük kabusu olan itirafçılar da vardı. Bunlar da yıpratılarak devletten koparılmaya çalışılmıştı. Nihayetinde kendini bilmez birkaç kişinin hatalarını genel kavram olarak kullanan bu tezgahtarlar hedeflerine bir nebze olsun ulaşmışlardı. Devlet ne yazık ki

kendisine sığınan, ölümüne çalışmalarda bulunan itirafçıları, bu iddialar doğrultusunda yalnızlığa itmişti. Sonuçta devleti daha temkinli olmaya zorlayan birtakım illegal çalışmalar başgöstermişti. Bu da; periyodik, taktiksel çalışmalar arasında meyvesi en iyi alınan yaklaşım tarzı olmuştu.

28.07.1999 tarihli FP Bingöl Milletvekili Korkutata'nın Meclis konuşması tezgahın sadece küçük bir ayrıntısına delil olma niteliği taşımaktadır.

FP Bingöl Milletvekili Hüsamettin Korkutata Meclis kürsüsüne çıkarak saat 23:48 sularında yaptığı konuşmasında itirafçıları aslı bulunmayan ithamlarla suçlamıştı.

Abdullah Öcalan ile bir zamanlar flört eden Necmettin Erbakan'ın güdümündeki RP'nin devamı FP'nin Milletvekili Korkutata'nın, Apo'nun içine girdiği çözümsüzlüğün hırçınlığı ile masumane devletçilik tavırları içerisine girmesi ile itirafçıları hedef alıcı sözler kullanması düşündürücüydü. Aslında hedef seçtiği PKK tomurcuğu itirafçılar, her daim, kolay lokma olmadıklarım pratikleri ile ortaya koymuşlardı.

Korkutata, meclis konuşmasında sırf puan toplama hevesi ile; "itirafçılar iftira atıyorlar. Bunlar faili meçhul cinayetler işliyorlar. Korucularla rant elde ediyorlar", iddialarını Türkiye'nin gündemine getirmeye çalışmıştı.

Çok iyi biliniyordu ki, Korkutata'nın bu sözleri çöküş süreci yaşayan Apoizmi kurtarmanın telaşı ile estirdiği fırtınalardan başka bir amaç taşımıyordu.

Korkutata, itirafçıları genel manada eleştirmenin yanlış olduğunu biliyordu aslında. Doğruydu birkaç çapulcu, birer suç mekanizması olmuştu. Fakat istisnai durumları birer kaide imiş gibi göstermek büyük bir yanlış olmakla beraber, esas gaye yeni bir oluşumla devletin güç yitirip bölünmesini çarçabuk kolaylaştırmaktı.

Fadıl Akgundüz, Halis Toprak, Ceylanlar vs. kimseler ve daha nice işadamları sadece ideolojik bağlamda inandırıcı buldukları PKK'ya gönüllü parasal yardımlarda bulunmuşlardı. Onlara göre; PKK'ya akıtılan milyon dolarlar kazançlarının yanında devede kulak kalırdı.

Bu isimlerin deşifre edildikten sonraki tutumları maalesef aşinadır. Şaşırmaya gerek yok! Şüphesiz verecekleri cevap eğer ki lütfederlerse "korkmuştum" olacaktır sadece.

Peki, onlar korkmasın, vurulmasın diye verdikleri paralarla alınan silahların hedefi olan binlerce gencin ölümüne yol açmak pek masumane bir tavır mıydı acaba?! Eğer ki bu cevaplar yargıya kâfi gelmişse demek oluyordu ki, Türkiye'de hiç suçlu yoktu!!! Kimsenin de cezaevlerine girmemesi gerekiyordu. Pardon! tecavüzcüleri ve hırsızlan saymazsak!.. Yoksa onlar da mı suçsuzdu?!.. Çünkü ne de olsa onların da bunları yapmak için mutlak geçerli bir nedenleri vardı. Mesela; bir kadının mini eteğinden çıkan güzel bacaklarına içlenerek herşeyi göze alıp tecavüze yeltenen bir genç, suçu işledikten sonra polis tarafından yakalanınca; "Çoktandır biriyle beraber olmamıştım. Bir anlık zaafiyetime yenildim. Üzgünüm, bir daha böyle birşey olmaz. Aslında suç biraz da ondaydı. Beni tahrik etti", gibisinden bir hikâye uy durabilirdi. Veya çaldığı bir otomobil ile yakalanan bir genç savunması alınırken, "İnanın ben suçsuzum. Yolda yürürken kim olduklarını bilmediğim birkaç kişi kafama silah dayadı. Bana; bu arabayı çalmazsam aileni yok ederiz, dediler. Nerede oturduğumu da biliyorlardı. Herşeyi ailemi kurtarmak adına yaptım. Çok korkmuştum", diye daha değişik bir senaryo uydurabilirdi.

Biraz ciddi olmak gerekmektedir. Çünkü ciddiyet, inandırıcılık ve güven her

devletin devlet olma gereklerindendir. Bu doğrultuda bu tür demogojilere, duygu sömürülerine dayalı her türden savunma şekliyatı ne kadar doğru ise, adını açıklama gereği duyduğum unsurların savunmaları da ancak o kadar doğru olabilirdi.

ERNK İstanbul Temsilciği'nin adım yazdığım şahısları raporunda işlemesi, bunların örgütle olan bağlantılarına tanık olma ve Apo'nun ilk ifadelerinde İmrah Adası'nda iken verdiği ifadeler tesadüfi bir vaziyet değildi. Allah'ın nasıl bir takdiriydi ki; önce Perinçek'in maskesi düşmekte, ardından ERNK'nin Haziran 1998 tarihli raporu ile daha bir çok gizli hain de deşifre olmakta, Apo'nun verdiği ifadelerse tüm bu gerçekleri inkâr edilemeyecek noktalara taşımaktaydı.

Ayrıntısıyla gireceğim ERNK'nm Haziran 1998 tarihli raporunda, uğruna öldürüldükleri yandaşlarını da nasıl bir dille küçük düşürdüklerini irdelemekte fayda vardır. Bu raporda, yıllarca haksız yere olsa da sağladıkları kazançlarını örgüt ile paylaşmaktan kaçınmayan Behçet Cantürk ve Savaş Buldan gibi isimleri eroin tüccarı olarak işleyen ERNK bu yaklaşımı ile PKK'nın genel mânâda bırakınız düşmanlarını kendi elemanlarını dahi ne kadar değersiz bulduğunu çok bariz şekilde gözler önüne sermektedir. Oysa ki yüzlerine veya yakınlarına karşı kahramanlık teorileri üretilmiştir. Zaten böylesi bir oluşum içerisinde hümanizm aramak aptallık olur. Kısa süre öncesine gidilerek Apo'nun verdiği beyanatlara bakmak, belleklerimizde oluşan karanlıkta kalmış soru işaretlerini aydınlatmaya yetecektir herhalde. Mesela; önüne dizdiği bir sürü militana hitaben yaptığı bir konuşmada şöyle demişti:

"Şu ana kadar diyorlar ki otuzbin kişi ölmüş. Ne yani? Bu bir savaştır. Elbette kan dökülecektir. Çünkü bu durum, koşullarımızın gerçekleşmesi için gerekli yegâne seçenektir. Bize başka da seçenek bırakılmamıştır. Gerekirse otuzbin kişi daha ölür."

Abdullah Öcalan yine 1993 yılı talimatlarında insanlığı ayaklar altına alarak şöyle demişti:

"Düşman bizimle savaşmaya korkuyor. Köşeye sıkıştılar artık. Sınır karakollarını korumaktan aciz kalmıştır. Merkezlere ve yoğun işbirlikçi yerleşim bölgelerine çekilmek zorunda kalmıştır. Bizden korkan bir düşman sivil destekçilerimize yönelecek kadar zavallı bir duruma düşmüştür. Lice'de yapılan katliamı, tıpkı diğer bölgelerde yapılan katliamlardan sonra düşmanı uyardığımız gibi tekrar kınadığımızı belirtir, son kez uyarıda bulunarak bu tür olayların bir kez daha vuku bulması durumunda Türk metropollerini kana bulayacağımızı ve bunu misilleme hakkı sayacağımızı belirtmek isterim. Bundan sonra her Kürt'ün canına karşılık bir Türk kanı akıtılacaktır. Bu vesile ile Kürdistan'da izinsiz görev yapan ve kimliğinde 'Türk yazan kimi görürseniz öldürün!!!"

Öcalan'ın esas kişiliği 1996 tarihinde Serxwebun dergisine verdiği beyanatla daha çarpıcı şekilde ortaya çıkmıştır. Öcalan, kısa ve öz olarak şöyle demekteydi:

"Kentlere ineceğiz... Neye mal olursa olsun bir otobüse binmek zor değildir., bir uçağa binmek zor değildir!"

1993 yılında yaptığı açıklamanın biri Apoizmin savaş felsefesini daha berraklaştırıyordu:

"Savaşta acıma yoktur. İnsan insana acır, denilir. Doğru, insan hayvanlara da acır. Ama canavarlara, canavarlaşan insanlara acımak, acıyanın sonunu getirir. Bunun tasfiye olmaya götürmekten başka bir sonucu da yoktur. Daha da

öteye gidiyoruz ve diyoruz ki, düşmana gözü karaca vurulmalı, her vuruşta kinimiz fış-kırmalıdır..."

Abdullah Öcalan'ın iddia ettiği Lice olayı, 1993 yılında çıkan bir çatışma sonucu çok sayıda insanın bu ilçede öldürülmesi durumunun izahatıydı. Apo, buradaki olayı bir çatışma olarak yorumlamamıştı. Doğrudan devletin tek taraflı provokasyonu ve katliamı olarak özetlemişti. Oysa ki bu doğru değildi.! İlçe merkezine örgüt tarafından saldın gerçekleştirilmişti; resmi kurum ve kuruluşlar hedef seçilerek tahrip edilmiş, güvenlik güçleri de buna karşılık verince çok sayıda insan aralanmış veya hayatını kaybetmişti. Ancak, ölü sayısının artmasını bir nebze olsun devletin ihmalkârlığı sonucuna bağlamak mümkündür. Fakat provokasyonu arzulayan tarafın PKK olduğu açıktı. Çünkü PKK, sadece bu olayda değil, daha bir çok yerde bu tür taktikleri uygulamaya sokmuştu. Örnek olarak; Bahçesaray'a bağlı Sündüz yaylasında çoğu çocuk ve kadından oluşan toplu kıyım gösterilebilir. Bu olay hâlâ hafızalardan çıkmamıştır. Eğer ki hatırlanırsa PKK, bu olaydan hemen sonra yaptığı katliamı savunamaz duruma düşmüş doğrudan güvenlik güçlerinin bu olaydan sorumlu olduğunu yaymıştı. Bir de; katliamın kınandığı ve kanın yerde bırakılmayacağı açıklanmıştı örgüt tarafından.

Apo'nun yollamış olduğu talimatın son kısmına bakıldığında ırkçılığın nasıl provoke edildiği görülecektir. Nitekim sözde kendilerinden izinsiz görev yapan Doğu'daki Batılı siviller öğretmenler katledilmişlerdir. İşte bu zihniyet öyle bir sürece damgasını vurmuştu ki, metropollerde resmen sivil avına çıkılacağı söylenerek, Türkiye genelinde bulunan herkes açık bir dille tehdit edilmişti. Turistlerin Türkiye'ye giriş yapması zorlaşmış, kimse evinde rahat uyuyamaz olmuştu.

Sormak lâzım; nasıl oluyor da binlerce insanın ölümüne binlercesini daha eklemeyi göze alabilen Öcalan, bir karıncayı dahi ezmekten sakındım, diyebiliyordu! Yargı önüne çıktığı vakit suratındaki ifade değişmişti. Değişmesine de eskiden doğru bulduklarım savunamayacak duruma düşmesi herkes tarafından oldukça yadırganmıştı. Esasen seveni de, sevmeyeni de yanlış dahi olsa otuz yıl boyunca savunduğu davasına ve örgütünün stratejik hedefine ters düşmeyecek açıklamalar bekliyordu Öcalan'dan. Ancak O, uğruna savaştırdığı binlerce kandırılmış gençle yürüttüğü davasını eli kelepçelendiği andan itibaren bir hayal olarak değerlendirdiğini beyan etmiş, büyük bir "U" dönüşüyle nihai hedefinin yanlış anlaşıldığını, Türkiye'yi ve Türkler'i çok sevdiğim, Bağımsız Özgür Kürdistan Devleti'ni kurmak gibi bir amacının hiçbir dönem olmadığını, tüm çalışmaların kültürel hakların elde edilmesi amacıyla yapıldığını ifade etmişti.

Evet, meğerse ölümüne giden binlerce insanla birlikte devletin ekonomisini çıkmaza sokan koca örgüt, sırf Apo'nun kültürel istemleri yüzünden yıllarca savaşmış... İyiki de devlet kurmak istememiş; yoksa vay Türkiye'nin haline mi diyelim şimdi?!.. Buna kargalar bile güler... Oysa ki Öcalan'ın 1997 tarihli Med TV konuşması hiç de kültürel bir talep içermemektedir. Öcalan şöyle demiştir:

"Bundan birkaç sene evvel kaç Kürt biraraya gelebil iy ordu? Kürtler dünyada ne haldeydiler? Bazıları bu savaşın hoşnutsuzluk yarattığını, zorluklar doğurduğunu söylüyorlar. Peki halkı için ne kadar kan dökmüş? Sen Özgürlüğün için kan dökmezsen kim sana ülke verir, kim sana şeref verir?"

Aynı Apo, devletin elinde iken de yazılı savunmasında şunları dile getirmişti:

"... Demokratik çözüm tarzının zenginliği karşısında ayrı devlet, federasyon, otonomi vb. yaklaşımların bile, geri ve bazen çözümsüzlüğe yol

açtığını pratikte görünce; demokratik sistem üzerinde yoğunlaşma, bana çok önemli geldi."

Öcalan devamen savunmasında, gereksiz eylemlerin yapıldığını, yanlışlıkların olduğunu, acısını iliklerine kadar kendisinin de yaşadığını, barışa halkın da ekmek, su kadar ihtiyaç duyduğunu, bu çerçevede cumhuriyetin özüne bağlı kalınarak demokratik cumhuriyet şemsiyesi altında birleşilmesinin zaruri olduğunu savunmuştu. Hatta daha ileriye giderek geçmişini inkar niteliği taşıyan sözlerin altına imza koymuştu. Ayrılmış bir Kürdistan'ın bitmiş veya bir gücün kuklası, işbirlikçilerin malikânesi olmaktan öteye gidemeyeceğini; ayrılmış bir Kürdistan'ın halkın değil, yabancı ve işbirlikçilerin olabilir ki, bu da, ağırlıklı olarak hayalidir, ancak çıkar güçlerinin oyunu olarak sık sık tekrarlanır, demekten kendini alıkoyamamıştı.

PKK'nın 1991 yılında başlayan ciddi ağırlığı 1994 yılının bahar dönemine kadar devam etmişti. Bu süreç içerisinde çeşitli noktalarda güvenlik güçlerinin savunmaya geçtiği doğruydu. Bu dönemler örgütün paylaşım şovunu gerçekleştirdiği yıllardı. Her eyaletin basında bir merkezi üye bulunduran örgüt, bu eyaletleri bulundukları aşamaya göre takviye güçlerle destekler olmuştu. Örneğin; Botan Eyaleti diye nitelendirilen alan doğru bir teşhis koyacak olursak belirtilen süre içerisinde saldırıya geçmiş ve kızıl veya kırmızı diyebileceğimiz bir alan, olmuştu.

Neydi kızıl veya kırmızı alan?

Bu nitelendirme genelde gerilla mücadelesi yürüten ülkelerde Özgürlük için başkaldıran halk gücünün hakimiyeti altına aldığı ve karşı gücü inine hapsettiği alanlar için yapılır. Bu alanlarda işgalci diyebileceğimiz güçler arazi hakimiyetini yitirmiştir; operasyon yapamaz olmuştur. Her şey halk gücünün yani gerillanın denetimi altındadır.

Tabii PKK'yı "gerilla" tabirinin dışında tutmak gerekiyor. Evet, doğrudur; PKK, bir noktaya kadar Kürt halkının gücüyle büyümüştür. Ancak bu gücü elde etmesinin altında yatan sır perdesi kandırmacaya ve iyi niyetin suistimal edilmesine dayalıydı. Dikkat edilirse bu sır perdesi aralandıktan kısa bir süre sonra bu harekete katılım sağlayanlar geri dönüşe geçmişlerdi. Daldığı derin uykudan uyanan Kürt halkı ise, büyüttüğü örgütü devlete dönüş yaparak yok oluşa ter-ketti.

Fakat PKK'nın gerilla hareket tarzını inkar etmek mümkün değildir. Botan'da kızıl (kurtarılmış) bölgeler oluşturulduğu, bazı eyaletlerde kısıtlı sürede denge aşamaları yaşandığı reddedilemeyecektir.

Öcalan, kısa vadeli de olsa dem demi hakimiyet pratiğini büyük bir sevinçle karşılamıştı. Tüm talimatlarında Botan dışındaki eyaletlere Botan'ı ve orada verilen mücadele tarzını Örnek gösteriyordu. Bu münasebetle 1992-93 çözümlemelerinde şöyle bir ifade kullanıyordu:

“Yıllar sonra özlemini duyduğum vatanıma dönmek istiyorum. Herkes özgürlük için attığımız son adımlarda üstleneceği vazifelere hazır olsun. Asıl savaş bundan sonra başlayacak!

Düşmanı kademe kademe sileceğiz topraklarımızdan. Şimdi Botan... Sonra Garzan... Botan büyük bir hakimiyet alanıdır. Artık buralarda merkezlere sığınan düşmanı, il il işgallere girişerek, çok ağır kayıplar verdirterek oradan da kaçmaya zorlayacağız. Bunu başardıktan sonra ilk işimiz bir silah fabrikası kurmak olacak. Artık kendi silahlarımızı üretecek ve ürettiğimizle ülkemizi özgürlüğe taşıyacağız."

Abdullah Öcalan'ın kurmak istediği nihai devletleşme projesi; Bağımsız Birleşik Demokratik Kürdistan idi.

Anlatılanlardan anlaşılacağı üzere; Abdullah Öcalan riyakâr idi. Nedense aynı beden üzerinde çift kişiliği yaşatmakta diretmişti. Bunun özgüvensizlikten başka bir tanımı olamazdı herhalde PKK da, uzun süre Apoizmin ütopyası ile yaşamış olması dolayısıyla bir yandan güçlenirken, hümanizmden yoksun kalmıştı. İnanç ve namus gibi değer yargıları sadece ideolojik ve yoldaşlık ruhu ile anımsanır ve kabul görürdü. Kişiler, çıkar söz konusu olduğu müddetçe "değerli" tabakasında tutulurlardı. Kendilerine yardım edenlerin arkasından bile alçaltıcı laflar edilmesinden kaçınılmamış ti. Fertlerin yüzlerinde söylenenlerle arkalarında söylenenler tamamen tezat oluşturuyordu. ERNK'nin PKK'nın 6. Konferansı'na hitaben hazırlamış olduğu raporda adı geçen Behçet Cantürk ile Savaş Buldan için dile getirilen düşünceler de bu oluşumun gerçeğini yansıtan her karesi düşündürücü örneklerdendi.

Çelişkiler... tezgahlar., komplolar... kullanımlar... çıkarlar...

Peki, kitabıma konu olan Ayşe ninenin suçu neydi ki?!..

* * *

ONALTINCI BÖLÜM

ERNK raporu içerik bakımından belirttiğim gibi devleti ve sivil kitlemizi de ilgilendiriyordu. Çünkü, raporda ihanet kavramı ön plana çıkmıştı.

Raporun bir bölümünde Doğu Perinçek'ten de söz ediliyordu. Doğu Perinçek'in ismen raporda belirtilmesi Türkiye'de ne denli kirli oyunların oynandığını ve bu oyunların kimlere değin ulaştığını açıkça ortaya koyuyordu. Aslında Perinçek, çok daha öncelerde de illegal faaliyetler içerisinde bulunduğu gerekçesi ile yargılanmış, ancak bilinenler belge-lendirilemediğinden (veya karanlık birtakım güçlerin talebi doğrultusunda) serbest bırakılmıştı. Faaliyetlerini gerçekleştirirken arkasında hiçbir iz bırakmaması ve büyük Özelliğiydi. Tabii bunlar kendi iradesi doğrultusunda icra ettiği Örgütlenmeler veya faaliyetler esnasında yapılabilmişti.

PKK olayı Perinçek açısında bambaşkadır! PKK, Perinçek'in iradesi doğrultusunda yönetilen bir örgüt değildi; rolü, katılımcılığın ötesine geçmemişti. 1991 yılında oynadığı veya sadece arzularda sınırlı kalan gizli ikinci liderliğini ise, üstlendiği pratiksel icraatlar bağlamında izah etmek en mantıklısıdır.

PKK açısından adam harcamak pek önemli bir vak'a değildi. Her kim olursa olsun, eğer ki birtakım engeller aşılacaksa, fertlerin feda edilmesi kaçınılmaz oluyordu. Doğal olarak Perinçek'in durumu da diğerlerinden farklı olmamıştı. Destekçileri olmasına rağmen Perinçek'in deşifre edilerek mağdur duruma düşürüleceği hesap edilmeden, sırf sergilenen pratiğin açılımım ortaya koyarak örgütten taktir toplama uğruna isimlendirilerek, raporda faaliyetlerinin bir kısmına değinilmişti. Gerçi ne Apo için, ne de PKK için isimlerin önemi hiçbir zaman olmamıştı. Tıpkı Perinçek için ölüp de değer taşımayanlar gibi!.. PKK, ideal uğrunda kurucularını dahi tasfiye etmekten çekinmeyen bir örgüttü. Perinçek'in kurduğu örgütler sanki farklı mıydı?

Perinçek, yıllar sonra ilk kez hesabını veremeyecek bir şekilde deşifre olmuştu. Hem de umut bağladığı PKK'nın belki bilinçli, belki de koordinasyonsuzluğu yüzünden.. Bundan dolayıdır ki, Perinçek, gerek ortaya çıkartılan teşekkür mektubunun, gerekse de hazırlanan ve ele geçirilen ERNK raporunun ardında PKK'ya karşı büyük bir cephe almıştı. Komplo teorileri ortaya atıyordu. Eskiden övgüler yağdırarak dağlardakileri "gerilla" diye nitelendiren Perinçek, bu sürecin ardından PKK ile Kürtleri ayrı tabakalara bölmüştü. Ele geçen belgeler sebebiyle yargılandığı mahkemede savcı ve hakimleri etkilemek maksadıyla PKK'yı elinden geldiğince kötülüyordu. Oysa ki bu açılan cephe PKK ile yol ayırımına geldikten sonra pratiksel anlamda somuta indirgenmişti. Perinçek açısından PKK'nın varlığıyla hissedilen umut ışığı artık anlamsızlaştığmdan bu Örgütü daha fazla savunmak önemini yitirmiş ve hatta kendisi için büyük tehlikeler oluşturacağı görülmüştü.

CIA'cı Perinçek'e yapılan komplo, doğruydu, CIA tarafından yapılmıştı. Çünkü PKK da CIA'nın kontrolü altında bulunan sözde Sosyalist, Amerikancı bir örgüttü. Amerika'nın politik yönergesi ile hareket ediyordu. Ve esasen su testisi su yolunda çatlamıştı.

Her iki taraf açısından değerlendirildiğinde ipler kopmuş, yollar ayrılmıştı. Bu olaydan sonra; belki de ebediyen... Fakat onları yol ayrımına da süren dostlukları süresince binlerce insanın hunharca katledildiğini görmezden gelmek, Mehmetçik'e, gencecik delikanlılara, kadınlara, kundaktaki bebelere sıkılan kurşunlar kadar talihsiz bir tavır takınmış olmak demekti!..

Doğu Perinçek ile PKK arasındaki ilişkilerin görülemeyen yüzünü, yani olayların

perde arkasını aralarsak iki tarafın da çıkar hesabıyla ayrı rotada seyir halinde oldukları görülecektir.

PKK'nın bir dönem inkar edilemeyecek yükselişine tanıklık yapan Perinçek, o güne değin arzu edip de gerçekleştiremediği ülküsüne PKK ile güç birliği yaparak ulaşma hevesine kaptırmıştı kendisini. PKK ise, silahlı mücadelede Önemli mesafeler katetse de siyasal açılımı sağlayamadığından Perinçek'in legal siyasetçi konumundan faydalanmayı hedeflemişti. Aslında Apo ile Perinçek yıllar önce kanlı bıçaklı olmuşlardı. İkisinin de amacı bölünmüş devleti hakimiyetleri altında yönetmek ve yürütmekti. Aynı amacı güden iki ayrı lider konumunda bulunuyorlardı. Bu sebeple büyük bir rekabet başlatmışlardı. Fakat Apo, daha akılcı oynamış ve kendisini kullandırtır gibi gözüken fakat asıl kullanan taraf -lider- olmuştu.

Perinçek, devrimci proleter misyonerliğinden basit oportünist zihniyete kadar önemli bir mesafe kaybı yaşadığı süreçte şahsına duyulan kitle rağbetini de zamanla kaybetmişti. Düşündüklerini pratiğe sokamıyor, üretkenliği teorik olmaktan öteye geçmiyordu. Bu yüzden kendisini ispatlaması gerekiyordu. Bunu başarması, ancak teorik üretkenliğini pratikle bütünleştirmesine bağlıydı. Davanın umut ışığı ise; Apocu PKK'da gizliydi. Ona göre; PKK ile bütünleşmesi kendisine büyük puan kazandıracaktı. Siyasi iktidar hırsı onu, Apo'nun ayağına değin sürükledi. PKK ile kader birliği yaptığı süreç atılan bu adımla somuta indirgendi.

PKK, bu fırsatı iyi değerlendirdi. Perinçek'i birçok alanda kullandı. Kendisini kamplarına davet etti. O'nu karşılama törenleri ile onurlandırdı ve lehinde havaya soktu. Yüzüne karşı kahramanlık teorileri üretildi, sırtı sıvazlandı.

Apo'ya göre Perinçek, davasal inancında dejenere olmuştu. Ancak kullanılması olumlu bir sürecin başlamasına katkı sağlayacaktı. Perinçek kullanıldı; PKK, gücünü bu vesile ile siyasal zeminde de hissettirdi. Tabii Perinçek'in de kazançları oldu. Apo, çok kurnazdı. Perinçek île işi bitince onu yalnızlığa itekleyecekti.

Öcalan, 1993 yılında eyalet sorumluları ile yaptığı bir telsiz konuşmasında Perinçek konusuna şöyle bîr açıklık getirmişti:

“Perinçek, bize gelmiş, önümüze birtakım talepler dizmiş... Nedir talebi? Efendim Kür diştan toprakları üzerinde bana siyaset yapma fırsatını tanıyın, diyor! Biz yıllarca savaşacağız, binlerce arkadaşımızı şehit vereceğiz, sen gelip kan üzerine kurulu emeğin üzerine oturacaksın. Böyle mantık olmaz. Ben bu adamı iyi tanırım. O'na hiç güven olmaz! İşi bitince bir dakika beklemez; hemen satar insanı... Fakat dava inancımda engel tanımıyorum. Önümüze geçirilen tabuları aşmak için ne yapılması gerekiyorsa yapacağız, kimi kullanmamız gerekiyorsa kullanacağız."

Anlaşılacağı üzere Perinçek-Apo diyalogunda bir hem fikirlilik, bir de riyakarlık vardı. Hem fikir olunan nokta karşılıklı çıkarlardı. Riyakâr olunan nokta ise, güvensizlik üzerine kurulu ilişkide geride söylenenlerle beride söylenenlerin tersi tersine olmasıydı.

ERNK raporunun Perinçek'i de içine alan ihanet listesi iş dünyasını da kapsamına almıştı. Mesela Ceylan İnşaat'tan bahsediliyordu. Ceylanlar'ın PKK'ya ERNK mensupları aracılığı ile maddi dektek sağladıkları belirtiliyordu. Bu iddiaların muhataplarından biri de Toprak Holding'in sahibi Halis Toprak olmuştu. Bu, birinci elden yani Öcalan tarafından da teyit edilmişti.

Ceylan İnşaat'ın adı ERNK raporunda geçtiğinden bu çok daha rağbet

görmekteydi. Zira yapılan yardım kağıt üzerinde belgelenmekteydi.

PKK'ya parasal destek verdiği iddia olunan Ceylan ailesine bakıldığında, ülkenin birçok merkezine yayılmış dev bir inşaat sektörü oldukları görülecektir. Sanırım bu ismi duymayan kalmamıştır. Ceylan ailesi aynı zamanda devletin zirvesi ile de sıkı bağlar kurmuştur. Bu bağlar öylesine güç kazanmıştır ki, koca Türkiye Cumhuriyeti Devletî'nin bir Cumhurbaşkanı, bir Başbakanı onlardan ufak bir davet talebi aldıklarında belirtilen mekânda amade olmuşlardır. PKK'm n destekçisi, ancak devletin de gözbebeği olmuşlardı!.. Neme lazım; ne kiliseden, ne camiden olurum, mantığıyla hareket eden bu zatlar tabiri caiz ise, PKK'yı devlete, devleti de PKK'ya gambazlayarak her iki tarafı da idare etmişlerdi. Devletin sözde büyükleri de kalkmış "biz teröristleri muhatap kabul etmeyiz" mesajları savuruyorlardı. Maalesef bunlar birer aldatmaca teorileriydi. Neden mi dersiniz?! Çünkü dağlardaki kandırılmış yavruları ararken, içine sinmiş şehirdeki eşkıyayı göremez olmuştu devletimiz; veya tarihi bir yalanı yaşıyordu. Aslında terörist yanıbaşında, hatta karşısında kendisi ile muhatap olandı.

Meşhur İtalyan filmlerini seyretmiş misinizdir bilmiyorum; fakat bu tür filmlerde geçmiş dönemlerde yaşanan devlet-mafya ilişkisinin sıkça işlendiğini görmek mümkündü. Devletin, mafyaya karşı olduğunu halkına ve medyaya hissettirmeye çalışırken haberi olduğu halde asayişin sağlanması amacıyla görevlendirdiği kişilerin mafya çetesinin birer üyesi olduklarını bilmezden gelmesi, filmlerin başlıca ona konusunu teşkil etmekteydi. İşte, bu gerçek üzerine kurulu bir düzen içerisinde yaşamaya zorlanan halk ise, kimi kime şikayet edeceğini bilemez hale gelmiştir.

Başı mafya ile belaya girenler bulabildiği ilk polis kuvvetine koşmakta kurtuluşu bulabileceğini zannederler. Oysa ki kurtulmayı ümit ederek sığındıkları polis karakolunun en yetkili amiri de mafyanın bir uzantısıdır. Meğerse kurtulmak için gittikleri karakolda hayattan daha bir karmaşık ve içinden çıkılmaz olacaktır. Bazen bu karakollar mezar olabilmektedir.

Bu örneğin verilmesindeki maksat Türkiye'nin de içine girdiği çelişkiler zincirine açıklık kazandırmaktır. Ceylan İnşaat'ın Türkiye'deki konumu da İtalyan mafya gruplarının çalışma stiline eşittir. PKK ile muhatap olunamayacağını sürekli dile getiren devletin, bu örgütün en büyük yaşam kaynağının iskeletini oluşturan finansörlerine göz yumması oldukça düşündürücü olmakla birlikte bir gerçeği daha açığa vurmaktadır.

Bu gerçek, bilinçli veya bilinçsiz devletin PKK'yı muhatap almasaydı. Evet, devlet belki Apo ile değil, ama Apo'nun uzatmalı taşeronları ile ilişkiye girmekten çekinmemişti. Telefonda dahi olsa Âpo ile konuşulup konuşulmadığı meçhuldü. Kim bilir... Belki cezaevinde dört duvar arasında, kapalı ve nöbetçili demir kapılar ardında kahpece vurulan Mustafa Duyar (pişman bir genç)'m öldürülüş şekline tanıklık eden Öcalan da korkudan bildiklerini konuşamıyordu. Bir konuşabilse...

5 Temmuz 1997 tarihinde "32. Gün" tv programına katılan istihbaratçı Hanefi Avcı, maalesef devletin PKK ile direkt bağlantı kurduğunu da delillendiriyordu. Açıklamalarında; üst yetkili bir askeri şahsiyetin Abdullah Öcalan ile telefon görüşmesi yaptığını iddia ediyordu. İddiaya göre, askeri yetkili Apo'ya; "... siz bir müddet sesinizi çıkarmayın, sizinle sonra ilgileneceğiz.." demişti.

Bu iddiayı doğrular nitelikte verilen bir ifade de Apo'dan gelmişti. Öcalan, Genelkurmay'dan bir Albayın Avrupa'dan Şahin (K) ile 1997 yılında, ayrıca cezaevinde bulunan Sabri Ok ile görüşme yaptığım, bu Albayın soyadının Aydın

olabileceğini beyan etmişti.

Zaten şakaydı yazdıklarım. Devlet baba sadece PKK'nın uzantılarıyla bağlantıda değildi. Esasen çok iyibiliyordum ki, devlet PKK ile temas halindeydi.

(Mustafa Duyar'ın cezaevinde niçin öldürtüldüğü ortadaydı. Çünkü O, konuşabilir, Özdemir Sabancı cinayetinin belki de devletin ekmeği ile devleşen rekabetçiler tarafından gerçekleştirildiğini anlatabilirdi. İş sağlama bindi! Mustafa Duyar Öldürtüldü. Onu öldüren zibidiler de ölüm korkusu içinde idiler muhakkak!... Bir gün onların bileti de kesilecekti çünkü.) Az da olsa bilgi, ipin ucu gibiydi. Yakalandı mı, gerisi çorap söküğü gibi gelecekti... Apo'nun İmralı'daki konumu da aslında Mustafa Duyar'mkinden pek farklı değildi. Ancak, O da iyi bilmekteydi ki, kendisi açısından çok konuşmak idam sehpasında ip boynunda iken altındaki sehpayı yuvarlamak gibiydi.

Sonuç; mutlak ölüm olacaktı.

ERNK raporunda adı geçen fînansörlerden onlarca değil, daha yüzlercesini saymak mümkündür. Ancak devlet hiçbirini yargılamamıştır, cezalandırmamıştır. Gücünü hep savunmasızlara karşı kullanmıştır. Çünkü onları cezalandırmak kolayına gitmiştir. Oysa biliyorum ki, mazumlar devleti yargılamışlardır, kalplerinin derinliklerinde bulunan yarası kapanmaz demir parmaklıkların arasına mahkûm etmiştir.

Yani devlet, rahmetli Cem Ersever'in üzerinde yoğunlaştığı gibi, çok koordineli bir tezgahın içerisine sokulmuştur.

Öyle ki, bir dönem halk ile neredeyse bağlan kopan devletin bölünmenin veya caddelerde ve sokaklarda cesetlerin yığılabileceği bir iç savaşın eşiğinden dönmesi gerçekten de büyük bir ilahi takdirin neticesi olarak görülmekteydi. Halkın kilit adres olduğu daha belirgin hale gelmişti. PKK hareketine bakıldığında, örgütün halk desteği ile inanılmaz büyük bir güce ulaştığı ve kaybedilen bu desteğin ardından terörün çöküş sürecine girdiği fark edilecektir. Bu da demektir ki, PKK'yı devlet bitirmemişti. PKK, bir döneme kadar iyi dengelediği silahlı mücadelesini büyüdükçe kontrol edemez duruma gelmiş, hümanizmden, inanç ve diğer değer yargılarından yoksun yozlaşmaya meyilli yapılanması ile halkla kurduğu bağlan daha fazla koruyamayarak güven vermeyen bir oluşum içerisine girmiş, kırsalda komuta kademesine yerleşen elemanlarım jenosidizm üzerine kurulu zihniyetten arındıramamış, dönemin gereği olarak gittikçe fazlasıyla önem kazanan taktik anlayış üzerine kurulu savaş stratejisini sağduyulu davranarak tespit edememiş ve neticede ardı arkası kesilmeyen çözülmeler, sallapatik pratiksel anlayışlar, dejenerasyonlar bir kabus gibi yaşanmaya başlamıştı.

Nihai anlamda da ekleyebileceğimiz tek cümle şu olacaktır. PKK, altına girdiği büyük organizasyonu ya daha fazla kaldıramadığından, ya da asıl işlevini yerine getiremediğinden aşama aşama görev devir teslime yönelmişti. Bunun anlamı, dış mihraklar diye buğulandırılarak belirtilen güçlerin bundan sonraki süreci politik çerçevede son yıldırıcı darbeyi indirmeye hazırlandığıydı.

K. Irak'ta oynanan oyunun aynısının Türkiye'nin "Doğusunda da büyük ihtimalle oynanması kaçınılmazdır. Irak'ın kuzeyinde yan bağımsız bir Kürt Devleti'nin projesi tamamlanmış ve ABD güdümlü, devletleşmeye doğru ciddi adımlar somutlaşarak atılmıştır. Güya müttefik güç ABD, Türkiye'nin bu konudaki hassasiyetini de hiçe saymıştır.

Esasen ABD'nin ta kendisi PKK'yı kullanmıştı yıllar boyu. ABD'nin amacı; PKK sorunu ile Türkiye Devleti'ni kendi iç sorunlarına hapsetmek ve böylelikle K. Irak'ta bir Kürt devleti inşa etmek idi. Türkiye bu projeye seyirci kalmak zorundaydı. Zira, ABD'nin en büyük kozu olan PKK, Türkiye'yi dar politika seyretmeye zorluyordu.

Peki neden ABD, Ortadoğu'nun en kritik bölgesinde, Mezopotamya'da devletleşme geleneğinden uzak bir Kürt Devleti'nin var olması gerektiği koşulunu dayatıyordu?

ABD, Siyonizmin kökleştiği, Siyonistlerin tasarladıklarını bu ülke aracılığı ile ifa ettikleri bir "araç" ülke idi. İsrail Devleti için Kürt projesi, esasen ABD hükümeti ile İsrail Devleti'nin ortak çıkar düzen politikasının olmazsa olmaz ürünlerinden en hayatisi idi.

ABD'nin ekonomik çıkarının bulunduğu medeniyetler beşiği Mezopotamya'da İsrail'in hüküm ve maneviyat teminatı yatıyordu.

Ortadoğu yeryüzünün üçte ikilik petrol rezervini hacminde barındıran bir nimettir. Bu sebeple Ortadoğu petrollerinin ABD ve batı pazarlarına akışının sağlanması bir ABD reel politiği oluvermişti. Bölgenin jeo-stratejik konumu da buna eklenecek olursa buranın bir ABD güvenlik şeridi olarak seçilmek istenmesi pekâlâ anlaşılırdır.

İsrail Devleti ise bir din devletidir. Tevrat'a göre; Hz. İbrahim'in Kenan diyarında bulunduğu bir sırada, Asuriler, Hz. İbrahim'in kardeşi Lut'u ve daha birçok kişiyi esir alırlar. Bunun üzerine Hz. İbrahim, Asuriler'e yetişerek onlara karşı kahramanca savaşır. Kardeşini ve esirlerini kurtarır. Sonrasında bir gece vakti Allah, Hz. İbrahim'e görünür. Ona, Nü nehrinden Fırat'a kadar senin nesline veriyorum" der. Yani Hz. İbrahim'in oğlu İshak'tan sonra Yakup kavminin başına geçtiği İsrailoğullarına bahşettiği rivayet edilmiştir.

İsrailoğullan'nın Nil'den Fırat'a kadar olan toprakları ele geçirerek Büyük İsrail hükümranlığı ilan etmesinin kaynağında yatan da budur! Zira Allah, Tevrat'ta yer aldığı kadarıyla "Kenan diyarından Fırat ırmağına kadar olan tüm topraklan senin zürriyetine verdim" demiştir.

Bu da; din devleti olan İsrail'in ülküsünü gerçekleştirmesi için yeterli sayılabilecek bir "neden"dir.

İsrailoğulları'nı, Hz. İbrahim'in Allah'ı rüyasında görmesi ve kendileri için bahşedilen topraklan kutsal sayması bu kabileyi öncelikli olarak Filistin'e göç etmeye zorlamıştır. İsrail'in kuruluşu yahudilerin İngiltere destekli göçü sayesinde Filistin'e yerleşmesi ile mümkün olmuştur. Bu göç 1918 tarihinde nicel bakımdan 85 bin iken 1985 yılında bu rakam 3 milyon 349 bin 997'ye yükselmiştir. İsrail'in resmen kuruluşu ise, manda rejiminin çıkmaza girmesi ile 14 Mayıs 1948 tarihinde gerçekleşmiştir. 9 Mart 1950'de bu devleti ilk tanıyan ilk Müslüman ülke olma unvanını maalesef yine Türkiye kapmıştır.

Peki, İsrailoğulları'nın olası bir Kürt Devleti'nin kurulmasındaki çıkan ne olacaktı?

Herşeyden önce kurulması planlanan Kürt Devleti, Tevrat'a göre Allah'ın İsraioğulları'na vadettiği topraklara giriyordu. İsrail, Kürtler vasıtasıyla amaçlarına ulaşabilirdi. Kürtlerin devlet olma geleneğinden uzak olması bölgede bir garantör devlete ihtiyaç duymasını kaçınılmaz kılacaktı ki, bu devlet de büyük ihtimalle İsrail Devleti olacaktı.

Sadece bu mu?

Hayır! "Kürdistan" olarak iddia edilen bölge yeraltı ve yerüstü zenginliklerine sahipti. (Su, petrol ve olağanüstü güzel doğa vb.), Kürt Devleti, İsrail Devleti'nin güvenliğini tehdit eden Suriye, İran, Irak gibi ülkelerin bölünmesi sonucu meydana geliyordu. Dolayısıyla denilebilirdi ki, din devleti İsrail'in sahibi Yahudi toplumu, Ortadoğu'da bulunan Kürt toplumunun aynı zamanda doğal ittifakçısıydı da..

Ve bunlar, Kürt ve Kürdistan tezlerinin ortaya atılışlarındaki neden ve niçin sorularına çok berrak yanıtlar teşkil ediyordu.

Sıra PKK'nın politik zeminde aktif hale getirilmesine gelmişti. Dikkat edilirse Apo'nun teslim edilmesi, PKK'nın silah bırakma mesajları ile yumuşama göstermesi tamamen ABD'nin kontrolü altındaydı. Bakıldığında, ABD, her atılan adımın ardından ciddi açıklamalar yapmaktaydı. Bu da ABD'nin PKK hareketine duyduğu ilginin açık kanıtıydı.

Apo, yıllar boyu Suriye'de yaşamıştı. Lakin PKK'nın Şam üzerinden İsrail ve ABD politiğine kanalize olduğunu reddetmek gerçeklere göz yummaktan farksızdı.

Apo, bu savı doğrularcasına ABD'ye telkinlerde bulunuyordu:

5 Şubat 1992 tarihli Washington kaynaklı bîr haberde, Öcalan'ın; ABD'nin PKK ile ilişkide bulunan Suriye'yi suçlamasına hakkı bulunmadığını, ABD'den tarafsızlık beklediğini, ABD'nin Kürt politikası yüzünden bir gün bölgeden dışlanabileceğim, İran, Suriye ve Türkiye'de Kürt meselesi ile ilgili samimi politikalar üretmesi gerektiğinin altını çizdiği ve öneri gelmesi halinde ABD ile derhal diplomatik ilişkiye geçebileceklerini belirttiği ifadeleri yer almaktaydı.

Öcalan'ın, kuruluş yıllarında partisinin ideolojik sembolü durumunda bulunan orak ve çekiç gibi amblemleri bayrağından kaldırması da ABD'ye kırpılan göze alâmet idi. Zira bu, K. Irak'ta ABD öncülüklü oluşumlara "Ben de varım" anlamını taşıyordu.

Abdullah Öcalan'ın savunduğu politik strateji ve ideolojik prensipler gereği izlediği anti-emperyalist çizgiyi terk ettiği ve yeni dünya düzeni çerçevesinde başarmanın olmazsa olmaz koşulu olan ABD müttefikliğine girmesi, PKK'mn yeni dönem stratejisi olarak algılansa da Apoizmin PKK'yı marjinalleştirdiği dönem taktik merhalesi olarak değerlendirilebilir.

ABD yönetimi, PKK'yı ulusal ve milli politiği gereği ilk başlarda ortaya koyduğu anti-emperyalist çizgisinden -tavrından- dolayı temkinli karşılanması gereken ve doğrudan destek çıkılmaması lazım gelen bünyesindeki Kürt orijinli, ancak, çok güdümlü bir hareket olması itibarı ile pek sıcak görmese de, örgütün zaman içerisinde katı düşüncelerinden arınarak, politik seyrinde mutedil tutumlar içerisine girmesini kaale almış olsa gerek ki, Dışişleri Bakanlığı düzeyinde Halkın Emek Partisi (HEP)'nden beş kişilik bir heyeti ülkesine davet etmişti. Bu davet aynı zamanda, ABD'nin bölgede gitmek istediği yapılanmaların ipuçlarını ele veriyordu.

ABD'nin Ortadoğu politikası, siyonizmin asırlar öncesi birikiminin uzun vadede kendisini hissettirmesi ile hayat bulan emperyalist çözüm formülü olarak netlik kazanmıştı. Maalesef ABD, müttefiğim dediği Türkiye'nin bölge devletleri üzerinde bırakmış olduğu tarihi tesir itibarı ile hiç de küçümsenemeyecek bir güç olduğunu bilmesi dolayısıyla, bu ülkeyi karşısına alarak aşılması imkansız bir tabu oluştur-maktansa, kendine çekip sindirmeyi, kendi içinde eritmeyi, kendi menfaatlerini Türk milli menfaatleri olarak Türk toplumuna lanse etmeyi ve esasen de Ortadoğu'ya

açılan bir karakol olarak kullanmayı daha mantıklı bulmuş ve Türkiye'yi göğüslemesi zor bir sürece, hem de kendi siyasal atmosferine yenik düşürterek mahkûm etmeyi tasarlamıştı. Bunu da başardığı, bütün çıplaklığı ile ortadaydı.

Türkiye, müttefiği ABD ile öylesi noktalara sürüklenmişti ki Irak'ın 36. paraleline denk düşen Kürt yerleşim bölgelerinde Celal Talabani ile Mesut Barzani'nin özgür devlet-eşme projesine seyirci kalmıştı. ABD'ye gebe kalan, bütün ileriye dönük politik, iktisadi ve sosyal dengesini bu süper güce göre kuran, tenkit eden Türkiye Devleti âdeta eli kelepçeli bir mahkumun çaresizliği içerisine girmişti. Zira ABD'nin de istediği buydu!.. Artık, ABD istemese de Türkiye ondan kopamazdı; kopmak istese bile bunun faturası Türkiye açısından oldukça kabarık ve ürkütücü olacaktı ki buna cesaret etmek doğrusu pek kolay değildi. Keza ABD'nin milli politiğine kendi milli politiğiymiş gibi sarılan ve maceranın sonu olmayan girdabına kapılan Türkiye'de her kim karşıt fikir üretmeye kalkışsa susturulması fazla uzun vadeli olmuyordu.

Bu, Cumhurbaşkanı olsa bile!..

Nitekim, CIA'nın Türkiye Masası Şefi Graham Fuller, ABD'nin Ortadoğu politikası içerisinde K. Irak'taki yapılanmaya da ne kadar önem verdiğini koca Türk Devleti'ni tehdit edercesine şu sözlerle ifade edecek kadar ileriye gitmişti:

"Eğer Ankara bu süreci durdurmaya çalışırsa ortaya çıkacak sonuç tehlikeli ve masraflı olabilir. Böyle bir deneme sadece Türkiye'nin önemli bir parçasını kaybetmesine yol açmayıp, kaçınılmaz olarak Türkiye'nin diğer bölgelerine dağılmış Kürt topluluğunda istikrarsızlığına sebep olacaktır."

ABD'nin Ortadoğu'da oynadığı riyakar oyunu sanki Türkiye ile ilişikte bulunduğu diploması ile mi sınırlıydı?

ABD'nin en saygın gazetesi olan Washington Post'un bir haberine göre Körfez Savaşı patlak vermeden evvel CIA, Saddam Hüseyin (Irak Devlet Başkanı) ile bilgi alış verişinde bulunuyordu. Yani Bush yönetimi, Saddam'ın Kuveyt'i işgalini engellemek bir yana dursun» gönderdiği CIA ajanları ile Irak Ordusu'na teknik ve taktik açılardan eğitici, yönlendirici bilgiler dahi veriyordu. Bu da, petrol kapma savaşının doğurduğu bir ABD reel politiği olup, savaşlarda ve milli davalarda nedenli kural tanımamazlığın dayatıcı birer unsur olduğu açığa çıkıyordu böylelikle.

PKK'nın yumuşama gösterdiği süreçte sözde güvenlik kuşağı oluşturma gayesi ile Türkiye'de konuşlandırılan ve çoğu ABD askeri olan Çekiş Güç, esasen Kürdistan projesini hayata geçiren ABD'nin gelişmeleri yakından gözlemlemesini ve gerektiği anda caydırıcı güç kullanabilmesini amaçlamaktaydı. Bu münasebetle 1992 yılında K. Irak'ta bulunan örgüt kamplarına paraşütlerle malzemede indiriyorlardı. Bu malzemeler yiyecek, giyecek ve kamuflaj Amerikan yapımı yağmurluklardan ibaret idi. Özellikle yağmurluklar kalitesi itibarı ile bulunduğum Garzan Eyaletine de gönderilmiş ve bir hayli rağbet görmüştü. Doğrusu çok dayanıklı, kullanışlı yağmurluklardı bunlar.

Evet, artık inkar edilemezdi ki, Türkiye'nin müttefikleri olan iki ülke ABD ile İsrail Devleti Kürt sorununun önemli bir boyutu ve PKK'nın destekçisiydiler.

Aslında PKK'nın Apoist çizgisini çürütmeyi ve Apo için sonun başlangıcını hazırlamayı da bu güçler tezgahlamıştı. Ancak bu tezgah, Türkiye'yi de içine alan stratejik bir amacı gütmekteydi. Türk Devleti'nin içine girdiği sıkıntılar ve güvensizliğe dayalı kirli senaryolarla bu tezgahı nasıl bozacağı karanlık bir soru işareti olarak beyinlere çivilemişti. Zira bu haliyle devam etmesi halinde tezgahı bozması da pek

mümkün olmayacaktı. Ha keza devletine güvenmeyen bir halkın varlığı olayları daha fazla çıkmaza sokacağa benzemekteydi.

Çözümsüzlük bir karabasan gibi çökmüştü dev Cumhuriyetin üzerine!

***

ONYEDİNCİ BÖLÜM

Devlet, halkı üzerinde oluşturduğu itibar ile ancak varlığını koruyabilecek bir oluşum idi. Lakin, mevcut duruma bakıldığında halkın devletine güvenmesi için tek bir neden dahi gösterilemezdi. Bu gerçekten devlet gibi kutsal bir oluşum açısından çok vahim bir olaydı. Devletin kendisi için varolduğunu düşünen bir toplumun, bunun tersi bir durum ile karşılaşması itibar denen hissiyatı ortadan kaldırmaya kâfi gelmektedir. Toplum bu noktada tamamen haklıdır; Türk toplumu da haklıydı. Gösterdikleri tepkiler de yerinde bir karar idi.

"PKK" isimli kitabın konusu "PKK finansörleri" olduğundan bu noktadan yola çıkarsak ve bunu kısa bir Örnek ile açarsak, devletin halkı ile arasında meydana gelen uçurumların asıl nedenlerini de bulmuş olacağız.

"Devlet Baba" diye adlandırılan günümüzün dahi mevcut denetleyici oluşumu maalesef adaleti tanıyamamıştı. Rantın olduğu mekanda fakir insanların ezilmesine göz yummuş, ahbap-çavuş ilişkisi ile yürütülen bürokrasisini, siyasal atmosferini başıboşluğa terketmişti. Bunlar, devletleşme, istikrarın odağını teşkil eden "adalet" kavramının tarafsız devlet anlayışı dahilinde işletilmemesinden kaynaklanıyordu.

Bilindiği üzere, 2000 yılına son çeyrek asır kala yoğun bir PKK faaliyeti yaşanmıştı Türkiye'de. Devlet otoritesinin sağlanamadığı bölgelerde yaşayan köylünün bir bölümü evlerine gelen PKK'lıları beslemek, onlara gıda temininde bulunmak zorunda kalmıştı. Doğrusu yemeklerinden yedirmek, ekmek temininde bulunmak, evlerinde kalmalarına müsaade etmek ve istenen birtakım bilgileri eğer ki biliyorlarsa anlatmak durumundaydılar. Terörist veya başka kılıflı her kimseler onlara yardım edilmesi çok doğaldı.

Neden mi?

Çünkü kapılarına dayananların ellerinde silah vardı. Güçleri çok büyüktü; her yaptıklarının karşılığında birgün mutlak gereken cevabı alacaklarını biliyorladı. Cevizdallı, Sündüz Yaylası vs. katliamlarından ders çıkarmak mümkündü. Üstelik henüz kundakta dünyalar tatlısı bebeleri vardı. Büyük hedefleri olmasa da, çorbalarını pişirebilecekleri sıcak bir aile ortamları vardı. İşte, bu mutluluğun gözyaşı ile sonuçlanmaması uğruna kapılarına dayananlar için her türlü kolaylık sağlanacaktı.

Verilen bir lokma ekmek, yedirilen birkaç tas çorbanın sayesinde örgüt elemanlarının gaddar kadrosunun gazabından kurtulmak mümkün olmaktaydı.

Peki, ya devletten kurtulmak?!..

Bu kısımda duraksamak ve biraz düşünmek gerekiyor. Çünkü devlet, bu güne kadar neden yardım ettin, diye soruyordu kimseye. Bir lokma ekmeğin PKK'ya verildiğini duyan devlet hemen kelepçeleri geçiriyordu kollara. Gerisi kolaydı. Belge aramaya ne hacet vardı ki? Getirilirdi bir itirafçı, verdirtilirdi birkaç ifade. Artık devletin "Hak'çı hakimine dahi dertlerin anlatılması, mazeretin ileri sürülmesi kâfi gelmezdi. Güya adalete göre işlenen suçun mazereti olamazdı, suç suçtu!

Bu nasıl bir mantıksa...

Devletin bir generali ki yıllarım vatan savunması için harcamışken, acaba evine bir gün silahlı kimseler baskın düzenlese kolejlerde okuttuğu kızının veya erkek evladının yaşaması uğruna kendisi silahlı mensuplarca istenen her şeyi o an için dahi olsa yapmaz mı?

Sakın ha "hayır" denmesin! Çünkü böyle bir cevaba sadece "yalan" demek bile

hafif kalır. Emin olunsun ki, kendisi için dahi olmazsa sırf evladına zarar gelmesin diye istenileni yapacaktır. Bu benim için de, bir başkası için de geçerli bir vaziyettir.

Peki, madem durum bundan ibarettir, neden sadece bir ekmeğin bedelini yıllarca cezaevlerinde ödemek durumunda kalan insanlarımızın içinde bulunduktan yaşam gerçekleri görmezden gelinmiştir? Oysa ki tamamen bilinçli olarak PKK'ya dolar ve mark bazında milyonlar akıtan kimseler de vardı. Ama bunların bırakın, tutuklanmalarını kendilerine dokunulmuyordu bile. Gariptir devletin tüm imkanlarından faydalanıyorlardı. Kimse hesap dahi sormuyordu, soramıyordu onlardan.

Peki neden?

Nedeni ortadaydı. Çünkü rant vardı. Bir yandan çay kaşığı ile sırf çocuğunun yaşaması, yuvasının yıkılmaması uğruna verdiği, vermek zorunda bırakıldığı yardım sonucu fakir, gariban, savunmasız köylüler cezaevine konmakta, bir diğer yandan kepçeyle, üstelik bilerek yardım edenlere karşı da sessiz kalınmaktaydı.

Şimdi böyle bir gerçeğin ardından biri çıksın da "doğrudur böylesi bir yaklaşım" desin, bakalım! Sanırım bunu demeye iblisin vicdanı dahi el vermeyecektir.

Çay kaşığı ile örgüte zorunlu yardım edenlerin cezalandırıldığı, kepçe ile verenlerin ise âdeta ödüllendirildiği bir ülkede huzur ve güven kuşağının sağlanması, halkın devletine sadakat göstermesi mümkün olabilir mi? Kuşkusuz ne böyle bir sisteme, ne de böyle bir devlete bel bağlamak mümkün değildir.

Bir de Türkiye'de temeli en sağlam atıldığı iddia olunan kurumdan, TSK (Türk Silahlı Kuvvetleri)'dan örnek vermek gerekmektedir bence. PKK'yı değil, aynı zamanda uzun süre kader birliği yaptığım TSK'yı da çok iyi tanıma imkanı bul-muşumdur zaman süreci içerisinde. Gerek daha önceden yazdığım iki ayrı kitabımda, gerek çeşitli dönemlerde birtakım gazetelere verdiğim demeçlerimde, gerek sivil toplumu ve yetkili makamları bilgilendirmek maksadıyla düzenlenen seminerlerde, toplantılarda, gerekse de davet edildiğim TV. haber programlarında Türk Silahlı Kuvvetleri'nî tek kelime ile şefkat dergahı olarak yorumlamışımdır. Ancak TSK, çok büyük bir gücü bağrında barındırması dolayısıyla içine sızan birtakım ne idüğü belirsiz kimseleri de tam anlamıyla kontrol etmekte zorlanmıştır. Esasen günümüzde TSK'nın general kadrosu da bunun farkındadır. Bu münasebetle ordunun içten kemirilmesini arzu edenler büyük bir istihbarati koordinasyon neticesinde tespit edilerek ordudan ihraç edilmişlerdir. Bunların başında irticai faaliyetlere bulaşanlar, din, dil, ırk, mezhep ve milliyet ayırımı yaparak halk ile TSK arasına nifak tohumu ekenler, doğrudan veya dolaylı olarak PKK vb. Örgütlerle ilişki halinde bulunanlar gelmekteydiler.

Taibatıyla çok kapsamlı sürdürülen bir temizlik operasyonunun bir anda tam manâsıyla başarıya ulaşması mümkün değildi. Nihayetinde vefa borcumun son halkasında TSK mensubu olarak vatani vazifemin son dönemecinde önceden farkedemediğim önemli eksikliklere tanıklık etmiş bulunmaktaydım da!

Bakınız, taktire şayan TSK'nın sadece birkaç mensubunun ufak olarak nitelendirilen yanlış tavır takınmaları nice kimselerin emeğim heba etmekte ve psikolojik anlamda kimleri, nasıl demoralize etmekteydi:

Yıllarca PKK saflarında kalmıştım. Değişim ve telafi yolları insanoğlu için kaçınılmaz olduğundan ben de böyle bir süreci yaşamış, zamanla ideolojik ve düşünsel bağlamda değişime açılmış ve geçmişin gelecekte telafi edilmesi için uğraş sarf etmişimdir. Ardıma aldığım yaşam rüzgarı beni, bir anda hayali dahi imkansız

sayılan "düşman" dediğimiz devletin kolları arasına bırakmıştı. Tedirgindim, korkuyordum. Fakat büyük bir insanlık sınavının başarıyla verilmesiyle karşı karşıya kalmıştım. Yıllarını heba eden, sivil masum insanları ile binlerce Mehmetçiğini yitiren ve ekonominin çökmesini dahi göze alarak mücadele veren devletin, öldürmek için uğraştığı bir düşmanı elindeydi artık. O düşman ki, PKK'nın komuta kademesinde yer almış ve sayısız eylemlere katılmıştı.

Yoksa amaç öldürmek değil miydi?! Anlaşılması güç bir durumdu bizimkisi. Çünkü PKK, bize, böyle bir şey olabileceğinden hiç bahsetmemişti ki!.. Oysa eğitimi, morali, az kayıp için düşmanı tanımayı ve gelişmeyi açık bir şekilde ortaya koymayı prensip edinmiş bir örgüt idi. PKK veya en azından biz böyle biliyorduk! PKK'ya göre basan ölçü modeli buydu! PKK başaramadı. Demek ki başarı ölçü modeli PKK'nın Özü ile bütünleştirilememişti.

Ben, devletin elinde bulunurken, eski davamda haksız olduğumu anlarken, devlet, haklı olarak verdiği mücadelesinde gösterdiği insanlık dersi ile beni etkilemişti. Allah'ın bütün mükemmelliği vererek insanlık alemine ne denli büyük şefkate ve değere sahip insanlan yarattığının en bariz örnekleri olan Yüzbaşı Murat Aker, Yarbay Sadi Bilgiç, General Fuat Büyükcivelek, General A. Cengiz Ayçan, General İdris Koralp gibi sayabileceğim daha birçok isimler beni geçmişimden kopartmış, yepyeni bir insan haline getirmişlerdi. Onları gördükçe öz kişiliğimi buluyordum. Geçmişi geri getiremesem de, hatalarımın telafisi için çıkış yolu arıyordum.

Doğru davalarından taviz vermek bir yana dursun davaları uğruna başlarını feda etmekten çekinmeyen General Veli Küçük, Milletvekili Sedat Edip Bucak, Muhsin Yazıcıoğlu'nun yaşamlarını uzaktan uzağa gıpta ile takip ediyordum. Yaptıklarından, tecrübelerinden kendime de pay çıkartmam gerekiyordu. Veli Küçük gibi bir generalin dava anlayışı yanında benim dava anlayışım belki de devede kulak kalırdı. Ama umuda koştuğum yolda kötü talihi yenmek ve karartılan dünyamızı tekrar aydınlatmak adına onların saçtığı azim ışığına ihtiyacım vardı. Arzuladığım herşey bir hata daha olmaması, bir canın daha yanmaması içindi.

Anlamıştım ki umut ışığını, yakalamak için içimizdeki yangını söndürmemiz gerekiyordu. Burada belki de görevin en büyüğü bana düşmüştü. Olayları bireysel düşüncenin dışına taşımam, var gücümle çalışmam temel ön koşul olarak karşımda duruyordu. PKK ateşini yakan elbetteki ben değildim, ancak gürleyenler arasında bulunmam beni tarihi bir sorumluluğun altına sokmuştu. Bu vazifeden kaçarak şerefsizce bir yaşamı veya ucunda belki de kefen sahibi dahi olamadan Ölümü göze alarak, elde edeceğim kahramanlığı tercih etmeliydim. Ve tercihimi yaptım... Sırf ben yaşayayım diye insanların ölmesine göz yumamazdım. Bana düşen görev, nice yürekleri yakan PKK ateşine su serpmekti. Asıl aranılan suyun alınacağı umut kaynağını da bilen bir kişi olmam, şahsımı daha bir uç noktaya sürüklüyordu.

Bu bilinçle bağrı yanık anaların günahlarına girenlerin yanı sıra devletin de eksik kaldığı konulan irdelemeyi de boyun borcum saymaktan geri kalmadım.

PKK ile çalıştığım süreyi eşitleyecek bir zaman diliminde de devletin güvenlik kuvvetleri ile çalıştım. Sayısız pratiksel faaliyetlere katıldım. Devleti, PKK'nın dönemsel taktik savaşında gerek silahlı, gerek siyasal açılımları ile bilgilendirme yoluna gittim. Bu sürede TSK'nın astları ile, üstleri ile sayısız komutanlık kademesiyle ikili özel irtibatlar kurdum.

Bir PKK saflarında, bir devlet saflarında bulunuşum bir çelişki, bir ihanet çizgisi olarak değerlendirilse de, esasen bu vaziyet şahsıma göre; inancın bittiği yerde doğru

bir dava anlayışının başlatılarak ihmalciliğe, art niyete ve boş yere dökülen kana karşı refleks geliştirme olayının bir reel stratejisi olarak geçerliliğini dayatması olarak değerlendirilmelidir.

Doğrusu yaşadığım süreç bana, bir Türk komutanının ne kadar hümanist, ne kadar değerli, ne kadar yapıcı ve ne kadar kazanma azmi ile dolu olduğuna kanaat getirdi. Böylesi güçlü manevi bir değere ve köklü bir geçmişe sahip olan Türk Ordusu'nun içerisine dalmış birtakım şer odaklarını da görmezden gelmek cihetteki mümkün değildir. Bu tür durumların yıpratıcı boyutlara ulaşarak, nizamiyeden vatan sevgisi ile kışlaya giren bir kısım er-erbaşların, kendi deyimleri ile doğan şafak güneşlerinin ardından devletini ve ordusunu yanlış tanıyarak buradan -kışladan- tabiri caiz ise tam bir antî-devletçi olarak çıkması aslında hiç de şaşırtıcı olmaması gereken üzücü gerçekler olduğunu görmek gerekmektedir. Bunu, ordunun genel yapısını suçlayarak izah edip sonuca gitmek, cihetteki büyük bir haksızlık olacaktır. Ancak yaşanılan vak'alar, ordunun genel oluşumu içerisinde bilinçsiz veya kastı şekillerde ortaya konan tasvip edilemeyecek bireysel hata veya ajansı pratiksel gidişatın doğurtkan bir zihniyet ile büyümesi önü alınamaz bir kargaşanın oluşumuna zemin tanımıştır. Tabiidir ki suçlayıcı unsur olarak fert bazında dahi olsa vermeye çabaladığım örnek, genel mânâda hem devleti, hem de orduyu töhmet altında bırakmıyor da değil aslında!

Bunun birinci nedeninin, bilinç bazında değerlendirildiğinde haksızlığa uğrayan genç askerlerin hak arama, metodunu uygulamakta atıl kalması durumu teşkil etmiştir. Bundan dolayıdır ki, yapılanlar icra edilen noktanın dışına taşırılamamış ve doğal olarak üst makamlar suçu işleyen, düzeni bozan pek çok isimden bihaber kalmışlardır. İşlenen suçun mağdurları, her yapılan haksızlığı içine atarak bellekle-rinde ufaktan ufağa devlete kinlenmekte, içinde az da olsa devlet sevgisi bulunduranlar bu şevklerini kaybetmekte idiler.

Bunlar beraberlerinde bir soruyu da güncel kılıyordu: "Devlet mi haklı, devlet karşıtları mı?"

Bu bocalamayı yaşayanlarsa antî-devletçilik propagandasına iyiden iyiye kendilerini kaptırıyorlardı. Hele yanlış yerde, yanlış zamanda, yanlış kişiye şikayette bulunulup da, tatminkar bir sonuç almamama durumu söz konusu olmuşsa, kuşkusuz belirtilen zihniyetlere daha rağbet edilmesi kaçınılmazdı.

Herşeyden önce bilinmelidir ki, toplumumuzun önemli bir kısmı devletini fert bazında tanımaktadır. Kişilerin üniformalarına veya bulunduğu yere ve makama bakarak işlenilen suçları genele mal etmek gibi bir düşünceye sahiptir. Günümüzde bir realite olan PKK hareketinin büyüyerek binlerce insanımızın öldürülmesini ve körpe beyinlerde yaşatılan tozpembe hayallerin bir kabusa dönüştürülmesini irdele-diğim konularla ilişiklendirmek doğru bir teşhis olacaktır. Bu da göstermektedir ki dışarıya tasımlan eleştirilenin yanı sıra içteki öz eleştirisel mekanizma işlevselliğini kaybetmiş durumundadır.

Aşağıda özetlenen tespitler bireysel hataların tapripkârlığının, PKK hareketine, ayrılıkçı düzen gruplarına duyulan rağbeti nasıl arttırdığına ışık tutacaktır.

Ordunun da içinde beliren çatlaklara iyi bir örnek teşkil edecektir.

Anlatımlarım PKK literatüründe objektif ajan diye nitelendirilebilecek, ordunun içine sızmış birkaç kişinin pratiksel boyutları ile inanıyorum ki deşifre edilmelerinde kolaylık sağlayacaktır.

PKK'da geçirdiğim yıllar içerisinde Kürt halkı için yürütüldüğü iddia edilen hareketi ve bu hareketin yöneticilerini, devlet için çalıştığım süre içerisinde de beraber bulunduğum ordunun üst yetkili organlarını çok iyi tanıma fırsatını yakalamıştım. Fakat görülmesi gereken asıl gerçekler vardır ki, bunlara da tamamen irademin dışında sürüklendiğim ortamlarda tanıklık yapacaktım.

Her iki ortamda verdiğim yaşam ve dava mücadelem sekiz yılı aşmıştı. Ancak devletin iç prosedürü gereği herkesimden insanın geçmesi lazım gelen sınavdan geçecektim. Bu sınav, devletin vatani vazife dediği askerlik görevi idi.

Yıllarca sürdürdüğüm dava savaşımı doğru bir ortamda noktalayacağım askerlik vazifesinin icrası ile neticelendirecektim. 27.04.1999'da askerlik şubeme başvurup, bu tarihten itibaren resmen silah altına ve lakin bu defa hayatımda ilk kez tam resmi olarak alındım. Türk ordusunun kendine özgü prensipleri vardı. Bu tarihe kadar yaptığım görevlerde kendi belirlediğim görev sürecinin dışına çıkacaktım.

Vasfı ve konumu ne olursa olsun silah altına alınan her personel mutlak belirlenen süreler dahilinde eğitime tabii tutulurdu. Bu benim için de geçerli olmuştu.

Gülünç olsa bile!

Tabii askerlik görevini icra edenlere bakıldığında, öyle insanlara rastlamak mümkündü ki, bunların arasında eroinmanını, b ali çişini, aşın solcusunu veya aşın sağcısını, PKK veya diğer illegal Örgütlerin zihniyetine sahip olanlarını, hatta sokakların avare gruplarını saymak pek zor olmayacaktı. Şahsımın konumu bu saydıklarımla aynı ortamın havasını telaffuz edemeyecek kadar hassas olduğundan güvenliğim birinci plana çıkıyordu. Zira ben uç noktalarda yer alan bir dava adamıydım.

Doğrusu pek umursamıyordum. Ben; ister korusunlar, ister korumasınlar bunlar, şahsım için hiçbir önem taşımıyordu. Çünkü, askerlik görevini icra edene dek hiç kimseye sırtımı dayamadan yaşamayı bir ilke olarak benimsememin özgüven hissi ile faaliyetlerimi icra etme yoluna gitmiştim. Aksi durumda biliyordum ki yaşantımı, başarımı başka türlü idame ettirmem gerekiyordu.

Acı ama hayatın gerçeklerinden olsa gerek yıllar boyu yönlendirici güç olan ben, en alt kademede, belki 4e vatan sevgisi tarifinden dahi habersiz, sadece evini geçindirmek uğruna üzerine kamuflaj geçiren birtakım kişilerin denetimine verilmiştim askerlik süresince. Gerçi davasının ve üzerindeki kamuflajının değerinden habersiz olanlara katiyen yüz vermiyor, muhatap dahi kabul etmiyordum. Hayra alamet olur İnşallah; Türk Ordusu'nun içyapısının hiç de dışarıdan göründüğü gibi olmadığım ancak üzerime kamuflaj giyindikten sonra fark edebilmiştim.

Benim ve üst rütbelerde bulunan komutanların haberdar olmadıklarımız (komutanlar haberdar olup da gözyummuş olabilirler) noktalarda, yani takım ve bölük içi asker-ko-mutan diyalogunda istisnalar hariç pek olumlu bir havaya maalesef rastlayamadım. Birtakım insanların ellerine geçirdikleri yetki ve fırsat ile başkalarım nasıl da ezme hırsıyla, cahilane duygular ile kendilerini tatmin etmeye çalıştıklarına tanıklık etmek doğrusu beni hayal kırıklığına uğratmıştı. Mükemmel olarak tanımladığım bir ordunun içinde böylesi bir çarpıklığa şahit olmak şahsım için herhalde...

Evet, herhalde demek en doğrusu bence.

Düşünün bir kere; bir ana, evladım yirmi yıl boyunca ne çilelerle büyütüyor. Dokuz ay boyunca duyduğu amansız sancılarla 'dünyaya getirdiği evladını hayatının baharında

vatani vazifesini yerine getirmesi için silah altına veriyor.

Kim bilir, belki Doğu'ya dağıtım olup, bîr gün bir operasyon esnasında belki Cudi, belki Gabar, belki de Herekol Dağı'nda kör bir kurşuna kurban gidecektir. İşte bunu düşünmeden sonsuz güven duyduğu ordusuna emanet edebiliyor, bağrı yanık fedakâr analar. Hem de, "Alay Marşı'nda denildiği gibi... "sütüm sana helal olmaz, saldırmazsan düşmana!" diyecek kadar...

Oysa ki evladını silah altına veren anaların ak sütüne ihanet edenler de çoğu zaman çıkmaktaydı karşımıza. İşte onlardan birkaçım yaşadığım örneklerle şöyle yorumlayabilirim.

Zırhlı Birlikler Okulu ve Eğitim Tümen Komutanlığı'n da bulunduğum sırada herkes gibi giyinmiş, ayırım gözetmeksizin her sıradan asker gibi ortama ayak uydurmak zorunda bırakılmıştım. Oysa ki benim ayrıcalığım vardı. Beni ayrıcalıklı kılan neden, geçmişim ve aklın olamayacağı kadar düşmanlarımın var olmasıydı.

Eğitim Birliği, kadro diye saçma bir nitelendirmeyle anılan belki okul yüzü dahi görmemiş cahil, sözde eğitimci üst devre er-erbaşlara emanet edilmişti. Onlardan gayri, rütbeli subay ve astsubaylara rastlamak pek nadiren görülebilecek bir vaziyetti. Görülenlerinse, ancak yaptıkları ile zihinlerde tutulması mümkün olabilirdi.

Bir arkadaş anlatıyor:

"Ben ordumu ve devletimi çok seviyordum. Askere gitmeden adam olamayacağımı düşünüyordum. Oranın benim için bir hayat sınavı olacağı söyleniyordu. Nizamiyeden içeriye girinceye kadar çok heyecanlı ve sevinçli idim. Ama umduğumu bulamadım. İçine düştüğüm yanılgı diyebilirim ki, beni bir hain yapabilirdi. Sonradan bana yapılanların sadece fertlerin hatasından kaynaklandığını anladım. Yalnız, herkes ben değildir, benim gibi düşünemeyebilir.

Bulunduğum acemi birliğinin gerisinde bir tepe vardı. En ufak bir hatamız görüldüğünde bize bu tepe işaret ediliyordu. Bizi oraya kadar sürüklemekle tehdit ediyorlardı. O tepenin adı da ağza alınamayacak kadar çirkindi. Birinci Alay, İkinci Tabur Tank Bölüğü'nün karşısında bulunan tepenin adı sonradan öğrendim ki "Acemi S....n Tepesi" imiş.

Daha askerliğe adım atışımızın ilk gününde bizden dört dörtlük bir disiplin istiyorlardı. Yapılan hiçbir hatamız karşılıksız bırakılmıyordu. 'Yasak" olmasına rağmen küfür ve dayağa maruz kalıyorduk."

Başka bir arkadaş anlatıyor;

"Acemiliğimin henüz onbeşinci günündeydim. Her zamanki gibi güne eğitim ve sporla başlamıştık. Bitkin düşene dek eğitim gördükten sonra dağılmış, öğlen yemeği için sıraya geçmiştik. O an ben sıranın en önünde bulunan arkadaşıma sokulmuş kendisine birşeyler soruyordum. Benden rahatsız olan karşımdaki kadro erlerden biri yanıma yanaşıp söylenmesini caiz bulmadığım laflar sarf ederek yakamı tuttu, herkesin olduğu yerde çömelmemi istedi. Ne olduğunu anlayamadan olduğum yerde duraksadım... Ç ö m e lirken verdiği saçma talimata dayanamayıp kalkmak isteyince, siyah tenli, ukala görünümlü şahıs hiç sual sormadan, "kendini becertseydin yaptığın şu hareketten daha iyi idi, şerefsiz herif dedi! Bu söz buz gibi geldi bana. Laf yemek beni çileden çıkarmıştı. Gözüm hiçbir şey görmez olmuştu. "Seni şikâyet edeceğim. Adi herif dedim. Bir anda kavgaya tutuştuk.

Anam beni yirmi yaşıma getirmiş, ak sütünü helal etmesi için askerlik vazifemi yapmam gerektiğini vasiyet etmişti. Kavgadan beş on dakika sonra diğer kadro erler de geldi. İçlerinden biri yakamı tutarak; gel bakalım, senin tutanağını tutalım da aklın başına gelsin, dedi. Beni sürükleme pahasına dahi olsa doğrudan Hüseyin astsubaya götürdü. O, uzman erbaşların bulunduğu bir odada bulunuyordu. Mübarek sanki kumarhanedeymiş gibi etrafına oturttukları ile bir masada parasına elliiki oynuyordu. Ben kapının önünde beklerken yakamdan tutan er açık olan kapıyı tıklattı ve selam verdikten sonra Hüseyin astsubaya yanaştı. Astsubay, ne var, dedi. Kadro er; komutanım aceminin biri arkadaşlarımızdan birine saldırdı. Ona küfürler savurdu, dedi. Astsubay, kim o şerefsiz? Gelsin buraya, deyince hemen esas duruşta içeri daldım. Ona, komutanım doğru değil. Onlar bana küfrettiler! Bakınız, isterseniz orada hazır bulunan herkesi şahit olarak gösterebilirim, dedim. Ancak daha lafımı bitirmeden astsubay gözlerimin içine baktı. Aynen şöyle dedi:

- "Git gözümün önünden! O...u ç...u. Anasını bellediğimin pezevengi. Anasını s.....tiğimin dölü."

Bu küfür beni bir ağaç gibi kupkuru kesti. Gözlerim doldu, bacaklarım titredi. Sanki dünyam kararmıştı. Hemen olduğum yerden ayrıldım. Bölük komutanına durumu izah edecektim. Kapısına dek ağlayarak sokuldum. Şikayet edecektim. Fakat tam kapıyı vuracaktım ki, yapamadım ve vazgeçtim.

Neden nıi?

Çünkü aynı lafları bu kez ondan duyabilirim korkusu doğmuştu içimde. Şayet bu sefer de böyle olsaydı belki de firar edecek, sırf küfürlerin altında ezilmemek uğruna PKK'ya dahi katılmayı göze alacaktım. Hiç olmasa onlar öldürüyorlardı ama analarımıza küfürler savurmuyorlardı!"

Evet, çok manâlı, ibret alınması gereken bir cümle idi, arkadaşın kullandığı son söz.

Sadece bunlar mı? Edirne Süloğlu 55. Mekanize Piyade Tuğay'ında bulunan Tank Taburu'nda bir yarbayın -ki bu yarbay üstelik kurmay idi- bir ere küfür edişine rastgelmiştim ki, bu lafı yiyen o er bence ne yapsa haklı olacaktı. Çünkü edilen küfür, ne yarbayın rütbesine yakışırdı, ne de öyle yenilir yutulur cinstendi.

Bu tugayda bulunduğum tarihlerde bir askerin nasıl yetiştirildiğine dair çarpıklıklara daha yakından tanıklık yapmıştım. Buradaki ast-üst ve gerekse de arkadaşlık ilişkileri, hani olur olur da bu kadarı da olmaz, dedirtir ya işte böylesi tutarsızlık ve yıkıcılık temeli üzerine kuruluydu âdeta.

Askerler yine her zamanki gibi bütün fedakarlıklarıyla sabahın ilk ışıklarıyla birlikte ayağa kalkmış, kendilerine verilecek görevleri yerine getirmek için hazırlık telaşına kapılmışlardı. O sıralarda tugay genelinde olağanüstü şekilde yeniden yapılanan Tuğay'ın inşaat ve garaj çalışmaları vardı. Üstelik tüm bu çalışmalar tamamen askerlerin katılımı ile sürdürülüyordu. İşin başındaki usta da, kalfa da askerlerin içinden seçilmişti. Böylesi bir çalışma temposu dahilinde doğrusu eğitim yapmaya fırsat oluşturmak pek imkan dahilinde değildi.

Askerler yoğun uğraş içerisinde garajlarda yapım faaliyetleri devam eden kaynak ve çatı işleri ile uğraşıyorlardı. Fakat bu işler yapılıyordu yapılmasına da doğrusu askerlerin bu işlerden pek anladığı söylenemezdi. Çünkü hemen hepsi ilk kez bu tür bir işe el atmıştı. İşin kötü tarafı askerin yaptığının iyi veya kötü olduğunu

dahi değerlendiremeyişi idi. Rütbeli personele kalsa, yapılan herşey mükemmel olmalıydı. Askerin yapabileceği en iyisi dahi olsa bazen fırçalanmaktan askeri kurtarmaya yetmeyebiliyordu. Bu, demirciden nakışçılık istemek gibi bir şeydi! Herhalde halk içerisinde yoğun olarak kullanılan; askerliğin başladığı noktada mantık biter, tanımının rağbet görmesini bu konu ile ilişikilendirmek yanılgılı bir sentez olmayacaktır.

Böylesi bir çalışma mantığı ile yine işe koyulmuştu askerler. Biten kaynak işinin ardından önemli miktarda çatı da döşenmişti. Fakat bu işin erbabı olmadıklarından döşenilen çatılar bir türlü aynı hizada gitmiyordu. Nedeni ise, kaynak yapılırken direklerin yanlış dikilmiş olmasıydı. Her halükârda çatıların arka ve ön çıkış hizalarında kötü bîr görüntü ile karşılaşılıyordu.

Öğlen saatlerinde yapılan işleri sürekli takip eden Tabur Komutanı bir keresinde yine makam aracıyla garaja girmişti. Aracından inerek her zamanki gibi o gün için dizilen çatılan kontrol etmeye başladı. Çatılar yine yamuktu ve tabur komutanı bunu hemen fark etti. Sinirlendi:

- Çatı grubu, hepiniz yanıma gelin!, diyerek öfkeli bir üslup ile talimat verdi.

Askerler çatı işini bırakarak alelacele aşağıya indiler. Sırasıyla hepsi tabur komutanına selam verdi, künye okudu ve tek sıra oldu.

Tabur komutanı 40 yaşlarındaydı. Bir rivayete göre Amerika'da okumuştu. Kurmay idi. Kısa boylu ve doğrusunu söylemek gerekirse oldukça da ukala bir karaktere sahipti. Anlatılanlara göre, bulunduğu birlikte fazla durmayacak, kısa süre içinde "Viyana Ateşesi" olarak Türkiye'yi temsil edecekti.

Yarbay, gözlerini askerlerin üzerine dikti:

- Bu çatı olmamış. Devletin malım ziyan ediyorsunuz. Hepiniz gönülsüzsünüz. Sizlere verilen değerlere layık değilsiniz, dedi.

Yarbay, kendisini ne zannediyordu ki? Askerler mi, yoksa kendisi mi hatalıydı? Askere yapılan hakarete "değer" mi diyordu bu adam! Tıpkı Amerika'da bulunan tutuklulara yapılan muamelelere tabiydiler. Onlardan tek farkları vardı. O da; onların ayaklarında bulunan zincirlerden onlarda olmayışıydı. Bundan gayri asker mi, hamal mı oldukları belli değildi.

Zira biliyordular ki askerin esas görevi "eğitim" idi.

Ne spor, ne de eğitim görüyorlardı. Hatta içlerinde henüz silahı dahi tanımayan vardı.

Merak ediyordum. Bir savaş çıksaydı, acaba nasıl ve hangi moral ve hangi tecrübeyle düşmanın üzerine yürüyeceklerdi. Tabi hain olma ihtimali de olayın başka bir boyutu idi.

Yarbay giyinmiş olduğu elbisenin omuz kısmındaki rütbesini bir an unutmuştu. Elleri ile çatılan işaret etti. Sıranın en başındaki askere sert bir üslup kullanarak:

- Nasıl düzelecek bu?, diye sordu. Asker telaşlandı. Ne yapacağını bilemez halde aklına gelen ilk hatayı dile getirdi.

- Komutanım, çatı hizasında gidiyor. Ancak demirler yanlış kaynaklandığından konulan çatıların görüntüsü de bozuluyor.

Yarbay:

- Bana teori üretme! Onu ben de görüyorum. Çözüm ne, bunu nasıl düzeltebilirsiniz? Onu bana söyleyin!

İkinci askere döndü yarbay. Aynı soruyu ona da sordu. Bu sefer aldığı yanıt ilkinin tam aksine idi. Asker, demirlerin yamuk dikildiğini irdelese de asıl hatanın kendilerinden kaynaklandığını işaret etti. Bu yamukluğun giderilmesi için de tek çarenin çatıların tekrardan sökülmesi olduğunu söyledi.

Yarbay üçüncü askere döndü. Bu kez ona sordu. İşte buradan çıkan cevap yarbayı sinirlendirmekle beraber, bir rütbelinin ordunun maneviyatını nasıl ayaklar altına aldığına tanık olmamıza neden oldu.

Asker:

- Arkadaşımın dediklerine katılıyorum.

Bu cevap aslında masumane bir davranışın işaretiydi. Lakin kime anlatabilirdi ki bu masumiyeti!.. Yarbay cevabı bir hakaret kabul etmiş olsa gerek ağzına küfür doldurdu.

- S..tirme arkadaşının anasını. Senin fikrin yok mu pezevenk?

Bu küfür, esasen illegaliteye bulaşan bir ferdin suçunu hafifletecek kadar ağırdı.

Bu tutumuyla adeta PKK'nın özel olarak yetiştirdiği ve orduyu tahrip etmesi için Mehmetçiğin başına verdiği objektif bir ajandı. Maalesef küfrü eden kişinin rütbesine bakınca, eminim ki küfrü yiyen kişi şunu düşünmekten kendisini alı-koyamamıştır.

"Acaba, PKK mücadelesinde haklı mı?!"

Doğrusu bu anlatımlar şahsım açısından tüyler ürpertici olarak değerlendirilmiştir. Bilinmelidir ki bu tür hal ve hareketler kişileri toplumsal düzenin dışına itekler; onların zamanla devlet karşıtı olmalarım içlerindeki kin münasebetiyle daha kolaylaştırır.

En büyük tehlike bir insanın içine zamansız düştüğü boşluktur. İllegal birimlerin de bir insanı saflarına katarken o insanda aradığı, olgunlaşmamış kişiliğinin altında yatan böylesi bir boşluktur. Geçmiş süreçlerde bariz örnekleri görülen yoğun illegal faaliyetle bu sayede inanılmaz nicel potansiyele ulaşmıştır. Bunun dışında kardeşten kardeşi öldürmesini istemenin, bellemenin mantığını izah etmek elbetteki mümkün değildir. Genel mânâda düşünüldüğünde rantın da bu insani boşluktan istifade ettiği görülecektir. Yakın geçmişte "Satanizm" denen cehenneme gitmek için şeytana tapmak gibi bir aptallığı kabullenecek ve bu uğurda ayinler düzenleyip kurbanlar verecek kadar sapık bir inanca kendisim adayan bir dejenerasyon gençliği içinde barındıran toplumu ifade etmek de ancak şöyle mümkündür: Boşluk, boşluk, boşluk..

Bir generalle konuşmuştum evvelce. General, benden as-ker-komutan ilişkisini nasıl bulduğumu öğrenmek istemişti. Generale birkaç püf noktayı belirtirken, konu, dönüp dolaşıyor ve bir militanın nasıl örgütlere üye olduklarına değin genişliyordu. General, örgütlere sağlanan katılımları genele yaymak istese de ben, olayın ancak bireyler arası münasebetlerle bütünleştirilebileceğini izah etmeye gayret ediyordum. Çünkü devletin soyut bir kavram olduğunu, anlamak istesek de, istemesek de temsilen de olsa, devletin bireylerle tanındığı gerçeğinin Türk toplumu üzerinde hakim olduğunu belirtiyordum. General, bu düşüncelerime itiraz etmiyordu. Hatta benimser bir tutum sergiliyordu. Ona hemen hali hazırda bir Örnek verdim. Hem de emrinde bulundurduğu birliğinden edindiğim izlenimlerle ilgili bir Örnekti bu:

- Paşam, malum sizler de biliyorsunuz; insanlarımız büyük bir manevi

boşlukta bulunuyorlar. Devletlerini tanımıyorlar. Ona adeta yabancı kalmış.

Bu giriş cümleleri ile açtım içimi, şefkat dolu babacan generale. Gözlerini, gözlerimin içine dikmişti. Beni sükunet içerisinde dinliyordu. Aşikardı ki, ben anlatırken O da beni süzüyordu. Sormadım ama... Belki de ne kadar samimi olabileceğime birinci elden kendisi de tanıklık etmek istiyordu.

Kışlada bazı çarpıklıklara tanık olduğumu, askerlerin bundan rahatsızlık duyduğunu belirttim. General, sözlerime karşı hoşnutsuzluğunu yüz ifadesine taşıdı. Sinirlendi. "Ama" dedi ve ekledi:

- Her türlü önlemi alıyorum. Büyük bir aileyiz. Her ailenin içinde sorunlar yaşanabilir. Bunu da doğal karşılayalım!

- Olmaz Paşam! İnsanlarımızın, bilindiği üzere üzücü de olsa beyinlerinde kurdukları bir dünya görüşü vardır. Bu çok daraltılmış durumda. İnsanlarımız devletini bireylerde tanımakta, onların durumlarına göre devletini tanımlamaktadır. Demek ki bu sorumlulukları da arttırıyor demektir.

General hemen müdahale etti:

- **Devlet, sistemin bütünleşmiş halidir.**

- Doğrudur, ancak bu da gösteriyor ki, eğitilenden ziyade eğitimciden doğan büyük bir zaafiyetle karşı karşıya bulunmaktayız. Siz diyorsunuz ki; aile içinde
sorunlar yaşanabilir! Doğrudur fakat gözden kaçırdığınız bir husus var ki, o da; PKK'nın günümüze değin büyümesinin altında yatan ana meseledir.

- Ne gibi yani?

- Maalesef devlet adına çalışanların -ki buna rütbeli personeller de dahildir-yaptıkları hataları birey lerle sınırlı tutandan ziyade devletin genel görüşü diye devlete mal eden bir toplum anlayışı söz konusudur. Dikkat ederseniz PKK, bu toplum anlayışını bildiği için sözde önderi ile ilgili kuşku uyanmasın diye
saflarında parti ve şahıs gibi ayrı kavramlar ortaya atmış ve bu zihniyeti tüm militanlar üzerinde hakim kılmıştır. Nedense buna, öylesine rağbet edilmiştir ki, örgüt içerisinde boyutu her ne olursa olsun yapılan hatalar şahıslara, elde edilen başarılar ise örgüte ve önderliğe mal edilmiştir. Buna karşın devlete bakıldığında bunun tam tersi bir işleyiş gözlemlenecektir. Burada yapılan hatalar devlete, başarılar ise kişilere mal edilmektedir. Mesela; geçmiş süreçte yaşanılan işkence olaylarında toplumun genel kanısı; "Ahmet işkenceci bir polistir'den ziyade "Devlet işkencecidir!'den yana olmuştur. Bu da, devlet ile vatandaşın arasındaki uçurumun en bariz örneğidir.

Bir fert ailesi içinde uğradığı hışmı belki bireylerle sınırlı tutabilir. Çünkü bu noktada devlet çarkı söz-konusu değildir. Ancak devletin maaşlı yetkililerinden gördüğü kötü mualeyi devlete mal etmesi oldukça doğal karşılanmalıdır. Dedim ya, bizi bu kanıya sürükleyen bir toplum anlayışı söz konusudur. Kimsenin uğradığı zulmü görüp de es geçmesi mümkün olamayacağına göre; bireylerin içinde kin ve nefretin uyanmasını da önlemek imkansızlaşacaktır. Bu, rant peşinde koşmayan toplum içerisindeki her birey için geçerli bir nedendir. Sonuç olarak da bundan en fazla faydalananlar arasında illegal örgütler bulunmaktadır. PKK'nın kısa sürede büyümesinin perde arkasında yatan gerçek de budur! Belirttiğim üzere öyle olmuştur ki "Satanizm" gibi çarpık bir

zihniyet dahi kabul görür hale gelmiştir."

O gün general ile yaptığım sohbet saatler sürmüştü. Bu anlatımlardan yola çıkıldığı vakit, görüleceği üzere karşılaştığımız sorunların temelinde özeleştiri mekanizmasının hiç işletilmediği veya yüzeysel olduğu için sonuç alınamadığı yatmaktaydı. Evet, devlet, kendi yapısını hiç eleştirememiş-ti. Devlet, PKK'nın büyümesini ve Apoizmin bir ara neredeyse milyonları etkisi altına aldığı süreci tamamen örgütün çalışmalarına bağlamıştı. Oysa ki PKK'nın faaliyetlerini çok yönlü idame ettirmesindeki neden, otorite boşluğuydu. Devletine güvenmeyen bir halktan, PKK'ya rağbet edilmemesini istemek, bir dağ başında etrafı aç kurtlarla sarılı kimsesiz bir çobandan, koyunlarım kurtarmasını beklemek kadar büyük bir gaflet sayılırdı. Bu da gösteriyordu ki, bahaneler girdabında en az PKK kadar büyük bir devlet handikabıyla karşı karşıya kalınılmıştı. Sorunların altında yatan çözümsüzlük noktası ise, sadece devletin kendi kontrol mekanizmasıyla devlet olmanın gereğini yerine getirmemesiydi.

Kolaydı PKK'yı kötülemek! PKK'nın eksikliklerini yakalamak... PKK'nın kendi elemanlarını nasıl vurdurttuğunu, kadınların erkeklerle nasıl ilişki yaşadıklarını, yakalanan asker veya rütbelileri bazen kola şişesine oturttuğu şüphesiz pek çok kez işlemişizdir; devlet de bunu işlemiştir.

Peki ya devlet?..

Doğrusu PKK'yı kötüleyen devletle de çok kez kader birliği yaptım. Sadi Bilgiç, İdris Koralp, Murat Aker, Atilla Karakuş. Veli Küçük, Cengiz Ayçan gibi birçok uğruna seve seve ölüme gidilecek subay gördüğüm kadar, adından dahi ir-kilecek kimselerle de karşılaştım.

Bazıları operasyonda yürüyemeyen askerini zorla yürütmek uğruna eline tokuşturduğu sopa ile dövmekten kaçınmıyordu.

İcra edilen bir operasyonda bir üstteğmen tarafından önce hakarete uğrayan, sonra askerlerine dövdürttürülen ve ardından hayvanmış gibi köprüye bağlanarak defalarca hırpalanan Abdullah isimli korucunun hali hiç aklımdan çıkmıyor.

Evet, devlet de yakıyordu, vuruyordu, öldürüyordu!..

Peki, devletin PKK'dan ne farkı kaldı ki?

Esasen biliyorduk ki bizi de dağlara, devletin bekasını düşündüklerini iddia edenler sürüklemişlerdi.

Bir operasyon icra edilmiş, gerekli arama tarama faaliyetleri yapıldıktan sonra benim öncülük (komutan) ettiğim bir tim ile geri dönüşe geçmiştik. Sanınm Ağustos veya Eylül aylarından birindeydik.

Geri çekilmeyi Dönertaş köyünü Hizan ilçe merkezine bağlayan eski kullanım dışı bir araba yolunda gerçekleştiriyorduk. Merkeze çok fazla uzak olmamız münasebetiyle İlçe Jandarma Bölük Komutanı ile telsiz bağlantısı kurarak güvenli bulduğum Pirivari köprüsüne kadar araç yollamalarını ve bu araçların bizimle buluşmasını temin etmelerini istemiştim.

Ben, bir yandan geri çekilen timi koordine ediyordum. Diğer taraftan da dağdaki militanlarla telsiz bağlantısı kurarak teslim olmaya ikna ederek ölümden ve açlıktan kurtarırım düşüncesi ile en geriden yürüyordum. Timimiz, ben hariç tamamı koruculardan oluşuyordu.

Talebim yerine gelmiş, istediğim araçlar Pıra Aze köprüsüne kadar gelmişti.

Timimizin iki öncüsü köprüye ulaştıktan sonra ancak on dakika arayla ben araçların olduğu yere varabildim.

Velhasıl, ne olmuşsa olmuştu ben köprüye varana kadar!

Bizi karşılamaya, askerlerle birlikte, iki üç adet korucu hakimiyetindeki minibüs gelmişti. Karşılama grubunun komutanı bir üstteğmendi.

Ne üstteğmenle, ne de askerle muhatap olmadan doğrudan araçlara yanaştım. Oraya vardığımda dağdakilerle gayet kibar telsiz konuşmasında bulunuyordum. Üstteğmen belli ki henüz çok toydu ve bölgeye yeni gelmişti. Birkaç korucuya beni soruyordu. Onlar da beni gösteriyorlardı ki, askerlerin de üstteğmenin de gözlerinin benden kopmadığını fark ettim. Ancak koruculardа da bir gerginlik seziyordum. Bayağı rahatsız bakışlarla bana bakıyorlardı.

Her zamanki güleç yüzümle "ne olduğunu sordum. Kimseden yanıt alamayınca, belki yorgunluk ifadesidir diye düşündüm.

Yanılmıştım!

Araçlara binip ayrı yollara girdikten sonra korucular bana benden önce kendilerine, timden önce de minibüsün şoförlüğünü yapan Abdullah'a yapılanları anlattılar.

Hiddetlendim.

- O şerefsiz, terörist mi? diye bir anda haykırdım.

Olamazdı böyle birşey! Benim olduğum bir mekanda, benim koordine ettiğim bir görevde bütün korucuların can güvenliği en azından merkeze geri varıncaya dek benden sorulurdu. Onlara gelebilecek en ufak leke namusa atılmış el olurdu ki, bunun karşılığı da savaş yasasında gayet açıktı.

Ama ne şanslıydı ki, o vatan ve millet istismarcısı üst-teğmen bizden, ben olaydan haberdar olana dek ayrılmıştı. Ve gazabımdan kurtulmuştu!..

Merkeze vardığımda durumu yetkililere bildirdim. Bildiğim kadarıyla üstteğmen sonradan sürüldü.

Korucu Abdullah köprüye nasıl bağlandığını nasıl dövüldüğünü anlatınca kulaklarımda hâlâ çınlayan şu sözü kullanmıştı:

"PKK'ya karşı devletin yanında oluşumuzun sonu bu mu olacaktı?"

Üstteğmen olayı yaptıktan sonra, habersiz olduğu operasyon tim komutanının ben olduğumu duyunca korkmuş... Ben yanlarına vardığımda benden uzakta kalmalarının nedeni de olaydan haberdar olup tepki duymam söz konusu olabilir diye güya kendilerince güvenlik oluşturup çatışmaya kendilerim hazırlamakmış... Vay aptal! Oysa bilmez miydi ki benim art bir niyetim olsaydı yanına varıp da kulağından tutuncaya kadar beni fark edemezdi bile!...

Şayet olayı vuk'u bulduğu yerde duymuş olsaydım, üst-teğmeni elbiselerinden eminim ki arındırır, Abdullah'a yaptığının aynısını da bu kez ben ona, hem de koruculаrın eliyle yaptırırdım. Ve anadan doğma Alay Komutanı'na teslim ederdim.

Kendisim denetleyemeyen bir devletin haliydi bu, aslında.

Kendisini denetleyemeyen bir devletin toplumsal düzeninde de çarpıklıkların görülmesi elbetteki kaçınılmazdı. Türkiye'de özellikle PKK'nın aktifleştiği

süreçlerde bir sürü karanlık ilişkiler su yüzüne çıkmıştı. PKK eylemlerinden rant elde edenler, akan kan üzerinden politik emeller güdenler öylesine örgütlenmişlerdi ki, artık birbirinin ardı sıra vuk'u bulan vak'aların Önü alınamaz olmuştu. Eroin tüccarları, çek-senet tahsilatçıları, kadın pazarlayıcıları kendileri île kıyasıya mücadele eden devlet yetkililerini "sihirli" tek bir cümle ile pasifize edebilmişlerdi. Bu sihirli cümle şuydu:

- "Ne yapıyorsam, devletim içindir."

Eroin tüccarları, tonlarca eroinleri PKK'yı besleyen Avrupa'ya geçirdiklerini, onların besleyerek Mehmetçik'in üzerine saldığı militanlar aracılığıyla öldürttüklerini, binlerce gence karşılık misilleme yaptıklarını, bundan dolayı ölenlerin kanına karşılık Avrupa gençliğinin zehirlenmesini sağladıklarını belirterek çıkar sağlıyorlardı. Baybaşinler'in samimi olmasalar da devlet yetkililerini işleri bitinceye kadar bu fikir doğrultusunda uyuttukları inkar edilemeyecek kadar aleniydi.

Türkiye'de "karanlık ilişkiler odağı" olarak nitelendirilen mafya, çete, tarikat ile devlet uyuşması aslında çok köklü bir geçmişe sahiptir. Nedense başta medya olmak üzere geçmişi pek pak olmayan birçok siyasetçi ve devlet adamı, Susurluk'ta yaşanan talihsiz bir kazanın ve genç bir bayanla uygunsuz bir vaziyette basılan sözde tarikat lideri Müslüm Gündüz gerçeğinin ardından bu ilişkiler ağını sorgulamak istemişlerdi. Elbetteki Susurluk'ta yaşanan kaza ile ortaya çıkan kişilikler ve Müslüm Gündüz olayının sır perdesi açığa çıkartılmalı ve sorgulanmalıydı. Bu tezi savunmakda pek tabii idi. Lakin bunların sorgulanmasının altında yatan bazı hesaplar vardı ve bu hesap oldukça ürpertici idi. Yani açılan bir sayfanın başka bir sayfayı örtbas etme girişimi olduğunu belirtmek yerinde bîr karar olacaktı.

Kartel medyası denilen birkaç ne idüğü belirsiz grubun patronu güdümündeki yayın organlarının, sözde Susurluk'ta gizem bulutlarının oluşturulmasını sağladıkları gibi, asıl Türkiye gerçeğine ışık tutacak Özdemir Sabancı'nın katili olduğu iddia edilen Mustafa Duyar'ın cezaevinde sırf konuşmasını önlemek için nasıl infaz ettirildiğine dair en ufak araştırma dahi yapmadıklarına tanıklık edilmişti. Çünkü ipin ucu kendi patronlarına değin ulaşmaktaydı!

Yine ülkenin en büyük holdingi durumunda bulunan Koçlar'ın, İtalyan firmalarla ortaklaşa imal ettikleri mayınların, PKK tarafından satın alınarak Mehmetçiklere karşı bu mayınların döşendiği sabit bir kanıya ulaşırken sözde medya uyumayı tercih etmişti.

Çünkü işine böylesi geliyordu!

Susurluk olayı içerisinde sahte vatanperverler de vardı tabii ki. Ancak bazı ince ayrıntılar vardı ki işte bu konularda kabul edilemeyecek çelişkiler ortaya çıkıyordu.

Susurluk'ta meydana gelen bir trafik kazasıyla hayatını kaybeden Mehmet Özbay kimlikli Abdullah Çatlı'nın yaşam ve mücadele sahası irdelenecek olursa, bu şahsın devletçi bir çizgide faaliyetler sürdürmüş bulunduğuna tanık olunacaktır. Abdullah Çatlı denilebilir ki, dava adamı yakıştırmasına sahipti. Davası, ülkesini tehdit eden güçlere karşı mücadele etmek anlayışı üzerine kurulu idi. Nitekim aranılan isim olması dolayısıyla mücadelesini, açıktan sürdürmeyerek illegal, diğer adıyla gayri nizami sahaya taşımıştı.

***

ONSEKİZİNCİ BÖLÜM

Devlet, özellikle 1990'h yılların başında PKK'ya karşı sırf düzenli bir ordu ile kırsalda yürüttüğü mücadelesini başarıya ulaştıramayacağını anlayınca PKK'nın taktik ve süreci takip eden stratejik faaliyetlerine müteakip aynı tarzda karşı saldırıya geçmişti. Buna devlet literatüründe anti-terörizm hareketi denilmekteydi. Yani teröre karşı aynı şekillerde karşılık vermek anlamına geliyordu bu! Bunu yürütenlere de anti-terörist gruplar deniyordu.

İşte devletin sıkıştığı ve çıkmazdan kurtulmak maksadıyla çırpındığı böylesi bir süreçte devleti için kendisini seve seve feda edebilecek cesur ve aynı zamanda savaşçı ruhlu unsurlara da ihtiyaç duyulmuştu. Tabii ki bu, tetiğe her basabilen kişiye göre bir görev olmadığından dolayı eleman seçiminde de çok hassas olunulmalıydı.

Devlet yetkili organları, arayış içerisine girdikleri süreç içerisinde gerçekten kullanabilecekleri ve sonuç elde edebileceklerini umdukları isimlerle karşılaşmışlardı. Bu isimlerden biri de Abdullah Çatlı idi. Çatlı'nın geçmişi pürüzlerle doluydu. Üzerinde, İnterpol tarafından aranan azılı bir katil damgası vardı. Ancak, Çatlı'nın alıkonulmasından ziyade PKK ile yapılacak mücadele daha ehemmiyet arz ediyordu. Karar verilmişti. Abdullah Çatlı'ya her türlü destek sunulacak, kendisi ile birlikte sürdürülecek faaliyetler devlet sırrı olarak benimsenecekti.

Abdullah Çatlı'nın "Asala" sonrası süreçte de bu vesile ile mücadele ettiği, devletin ama yanlış, ama doğru olarak verdiği yönergeler doğrultusunda eylemlere karıştığı veya yaptırttığı aleniydi. Nihayetinde idealist bir insan olan Çatlı, aradığı ideal yaşam inancım da bu çizgide tutturmuştu. Bu noktada söz konusu kişi olan Abdullah Çatlı'nın "faaliyetlerini tasvip etmek gerekmektedir" demek elbetteki mümkün olamaz. Doğrusu devlet, yanlış bir çizgi doğrultusunda ilerlemişti.

Devlet, PKK'ya karşı sürdürmesi gerektiği anti-terörizm teşhisinde yerinde bir karar vermiş olmasına rağmen, kullandığı yöntemler oldukça yanlış olayların gelişmesine sebebiyet vermişti. Yani teşhis doğru, kullanılan yöntem ise yanlış olmuştu...

Yılların dava savaşçısı olmam dolayısıyla, ismini kitabıma taşımaya gerek duyduğum Abdullah Çatlı ile zıt pozisyonlarda bulunduğuma inanmama rağmen, Çatlı'nın beğendiğim yönleri de vardı tabii ki. Demek istediğim Çatlı, yaşamı boyunca tek bir çizgide mücadele vermişti. Ülkesi olan Türkiye Cumhuriyeti Devleti'nin bölünmez bütünlüğüne karşı PKK hareketine ve diğer tehdit nitelikli güçlere aktif sahada savaş açmayı bir ülkü edinmişti. Ve davasında hiçbir dönem tavizkâr olmamıştı, maddiyat için kendisim pazarlamaktan daima sakınmış ti.

Abdullah Çatlı gibi şahsiyetlerin yanı sıra devletini sevdiğini iddia eden birtakım paralı güçler de vardı ki, onlar da maddiyat için bırakınız kendilerini pazarlamayı, kendilerini zengin kılan Türk toplumunun nadide çiçekleri olan genç askerlerin öldürülmesine dahi tahammül edecek kadar vicdani sızıntıdan uzak kalmışlardı. Koçlar, bunun en bariz örneği idi.

Düşünüldüğünde, Koçlar, Türkiye'nin en zengin ailesi sıralamasında bulunuyorlardı. Nedense bir türlü kökenlerini açığa vurmayan bu ailenin sahibi olduğu Koç Holding, her dönem PKK'nın hamisi olan İtalya'nın bir çok firması ile işbirliği içerisinde bulunmuştu. İtalyan firmalarla yapılan işbirliği doğrultusunda anti-personel dediğimiz topuk koparan cinsten mayınlar da üretiyorlardı Koçlar. Herhalde imal edilen mayınlar bir iyi niyet simgesi olarak kullanılamazdı elbette. Bir doğum

günü partisinde henüz bir yaşına basan tatlı bir kız çocuğuna oyuncak niyeti ile hediye edilmek üzere de hazırlanmış olamazdı herhalde. Veya bir sofrada salata... Demek ki mayın üretiminde hiçbir iyi niyet bulmak mümkün olamayacaktı. Ne de olsa her biri ölümün soğukluğunu taşımaktaydı.

Kuşkusuz bir mayın fabrikası boş yere kurulmuş olamaz. Mutlaka yapılan herşeyin karşılığında bir kazanç vardır. Zira Koçlar'ın da ürettikleri mayınlan pazarlamaları kaçınılmaz sonuçlar arasındaydı. Nihayetinde imal edilen mayınların nerelerde ve hangi amaçlar doğrultusunda kullanıldığı da ortaya çıkmıştı. Evet, yıllarca Mehmetçiğe karşı yollara, patikalara ve stratejik tepelere döşenen mayınlarda da ne acıdır ki Koç ortaklı İtalyan patentine rast gelinmişti. Koç ortaklı İtalyanlar da maalesef ürettikleri mayınlan PKK'ya satmakta en ufak tereddüte dahi kapılmamışlardı.

Medya, güdümünde bulunduğu patronların hışmına uğramaktan bu iki ayrıntıyı göremez olmuştu.

Abdullah Çatlı neydi ki?

Ateş olsa düştüğü yeri yakardı ancak. Fakat Koçlar'ın gücü, sermayesi ve etkinliği düşünüldüğünde bir devletin kaderini tayin edebilecek sonuçlara varmak zorun Ötesinde doğal bir vaziyet olacaktır.

Sabancı Holding'in sahibi durumunda bulunanlar da aynı konumda olmamışlar mıdır? Sakıp Sabancı, devlet organların PKK karşısında dara düştüğü kritik süreçlerde kendisince bir platform oluşturmuş, sözde barış umutlarını sonuçlandıracak raporlar hazırlayarak Diyarbakır'da aracılığa soyunduğunu ima eden konuşmalar yapmıştı. Kardeşim kaybedince ancak anlamıştı olayların vehametini!

PKK'nın 6. Kongresi'ne ışık tutmuş muydu bilinmez ama bir gerçek vardı ki; ERNK'nin hazırladığı rapor daha birçok bilinmeyeni sırlar perdesinin dışına taşımamıştı. Zaten böyle bir durumun olması ihtimali de olasılık dışıydı. Aksi durumda, kimbilirdi daha nice sürprizlerle karşılaşılacaktı. O zaman yüzyüze kalınacak tabloya bağrı yanık anaların yüreği nasıl dayanacaktı? Doğrusu bu da cevabı merak edilen ayrı bir soruydu.

ERNK'nin hazırlamış olduğu söz konusu genel raporda Koçlar veya bunlar gibi demirbaş isimler ele alınmamışlardı. Ancak bu isimlerin yaşantıları ile paralellik arzeden bir hayat idame ettiren Ceylan ailesi ve İbrahim Tathses gibi tanınmış isimler sade bir ifadeyle deşifre edilmişlerdi.

Baştan beri yansıtmak istediğim gerçek şuydu ki, esasen PKK'yı ayakta tutan sebepler çok açıktı. Bunlar ERNK'nin raporunda da net sözcüklerle önümüze konmuştu. Lakin Türk adalet sistemi söz konusu isimleri yargılayacak olgunluğa maalesef erişememişti. Sebebini anlamak için kanaatimce sadece düşünmek kâfi gelecektir.

Büyük oynayan insanlar adaletle yüzleşecekleri suçlan işlediklerinde şikayetçi konumda bulunan her kim olursa olsun, mutlak mahkeme heyeti tarafından belge ve bilgi isteniyordu. Ses ve görüntü kasetleri dahi onları mahkeme huzurunda suçlu duruma sokmuyordu. Çünkü mahkemenin huzurunda bulunan onlar oldu mu akıllara sözüm ona ilk gelen "komplo" teorisi oluyordu. Sanki ölümlerine sebebiyet verdikleri Mehmetçik değildi de şikayetçi olanın babasıydı!

Anlaşılacağı üzere büyük oynayanlarla mücadele etmek çıplak elle ateşe dokunmak gibiydi. Öyleyse şehit düşenleri seyretmekten öte sadece dökülen

gözyaşları ile avunmak bir kader olup alnımıza yazılmalıydı! Zaten istemesek de bu gerçeğin tutsağı olunmuştu.

Devletin çarpık düzeni içerisinde bir de, sadece bir lokma ekmeğini PKK'lılara verdiği için mahkemelerde sürünen gariban, kimsesiz insanlar vardı. Mahkeme heyetine göre onlar için belge gerekmemekteydi. Duyum bile neredeyse son karar için yeterliydi aslında. Kâh zaten rüşvetin belgesi olamayacağı gibi, ıssız bir dağda aç bir militana verilen ekmeği de belgelemek mümkün değildi ve bunu mahkeme heyetleri de gayet iyi biliyordu. Onlar için verilen kararların hiçbirinde ne işçiler boykot eylemlerine girişeceklerdi, ne de siyasi otoritenin baskısı altına girilecekti.

Ve esasen biliniyordu ki, PKK ile yapılan mücadelede halkın beklentisi doğrultusunda birilerinin suçlu bulunması ve yargılanıyormuş gibi yapılması gereğinin bir sonucuydu bunlar. Bu, güçlü olmuyorsa, muhakkak ki güçsüz olmalıdır tezinin kanıtı niteliğindeydi. Türkiye'de başka bir alternatifi düşünmek, zaten büyük bir yanılgı olacaktı, olmuştu da...

Bir önceki konuda verilen bir lokma ekmeğin nice vahşetlerle sonuçlandığına işaret etmiştim. Acılar, her zamanki gibi yine yanlış bir adrese dayanmıştı. Bu adresin kapısında çerçevelenmiş bir tabelayı da görmek kaçınılmazdı. Bu adreste, belki her öğün sofrasında mercimek çorbasına talim eden, yanında kuru soğan ile kuru bir lokma lavaş ekmeği yemeği alışkanlık haline getiren fakir ama, sımsıcacık mutlu bir aile görüntüsü vardı. Çocuğuna papuç alamayan, yırtılan elbiseleri yamalayarak ancak idare edebilir kılan, umutsuz demeyelim de, hani pek büyük hayalleri de olmayan, ama manevi değerini herşeyden üstün tutan onurlu bir aile bulunuyordu. İnanıyorum ki Koçlar'ın kral sofralarında yenilen yemeklerden alınan zevk, böylesi bir ailenin sofrasında ekmek arası yapılan kuru soğandan daha anlamsız kalacaktı.

223

Dikkat çekeceği üzere PKK'nın finansörlüğünü üstlenen birtakım şahısların isimlerine açıklık getirmek zorunluluğunu hissetmiş bulunmaktayım. Bazen olayların daha derinden algılanmasını sağlamak amacıyla çoğu yerde kopuk ve karışık anlatım olarak değerlendirilse de, aslında düşünüldüğünde kitabıma ibret verici anlamlar katan bölümler açılmış olup, konular ince ayrıntılara değin indirgenmiştir. Hepsi gerçek ve hepsi de dayanılması zor acılarla doludur!

Değerli okurlarım, acı ve çile üzerine kurulu bir düzen dünyasının sadece trajik boyutlarına tanık olmasam da, sürekli kan ve şiddet eğilimli teorileri işlemek durumunda kalmam emin olunuz ki, çözüme giden yolun bu gerçeklerin deşifre edilmesinde saklı bulunduğuna inanmamdan kaynaklanmaktadır. Hani içinizden geçmiştir belki şu soru:

"Senin de, vahşet ortamında kalsan bile mutluluk duyduğun anların olmadı mı?"

Bu soruya da traji-komik diyelim gitsin.

Mutluluk bana göre; insanların bakışları arasında ifade olunan veya sevinç nidalarından veya küçücük bir tebessümden ibaret değildir.

Mutluluk, her türlü kinden uzakta, hümanizm üzerine kurulu yüreklerin içinde hissedilen derin tatminkârlıktır. Bunu maddi veya manevi bağlamda nitelendirmek de pek tabiidir.

* * *

ONDOKUZUNCU BÖLÜM

Yılların acı birikimini bizden sonraki kuşaklara aktarmakta, onlara, yaşanılan boyunca karşılarına çıkacak olan tezgahlara bizim gibi büyük bir gaflet içerisinde düşmesinler diye tatlı-sert bir üslup ile ifade etmekte muhakkak ki yarar vardır. Çünkü unutulmamalıdır ki, konumu ve mevkisi ne olursa olsun her insan gafil avlanabilir. İşte bu gaflet, bazen insanları "ben neydim, ne oldum" dedirtecek kadar tehlikeli boyutlara vardırır. Bu sebeple uyanık olunulmalıdır; tedbir her daim elde bulundurulmalıdır.

Kitabımın amacı şüphesiz kimseyi kırmak, olayları abartıp tekrardan alevlendirmek veya birtakım insanların eksikliği üzerine kurulu duygu sömürüsüne gitmek değildir. Bir kez daha aynı hataların tekrarlanma olasılığına karşı set örme amacıyla bunca ayrıntılı ifade yoluna gidilmiştir. Zaten bundan dolayıdır ki her konunun cümle sonunda başkaca konulan bütünleyen derin olaylara da yer verilmektedir.

Maalesef Türk toplumunun genel yapısında hakim olan bir anlayış vardır. Bu, aynı zamanda yaşam felsefesidir de... Bananecilik, "ayrıntısız doğrular yanlıştır," gibi...

İş hayatında maddi riskler ve kaybedilecek geçici değerler (kadın, mal, para, vs.) sözkonusu olduğunda olayların ince ayrıntısına girilmesi kadar doğal bir şey olamaz mutlaka. Bunun aksini düşünmek saflık olur. Bu, maddi değerler açısından böyledir; böyle de olmalıdır. Hayatımızın en Önemli bölümü olarak gördüğüm maneviyat konusunda ise ayrıntı, namahrem sözcüğünün geçerlilik kazandığı noktaya kadar verilebilir. Ancak, Türk toplumunun ruh hali gereği birtakım zorunlu ifadeler tümcesini bir arada toplamama neden olmuştur ki, bu da felsefi kaynakçanın tatminkârsızlığı olarak ele alındığı vakit karşımıza kişilik sorunu çıkacaktır.

Her neyse ataların dediği gibi; bir musibet bin nasihat-tan iyidir, misali genç kuşak açısından her anlatımdan kati suretle ibret almak ve bir daha yanılgıya düşülmesine imkan tanımamak gerekmektedir. Eğer ki her şeyin doğan güneş kadar aydın ve bir annenin dokuz ay karnında taşıdığı evladına duyduğu bağılılık kadar umut verici olmasını istiyorsak!..

* * *

YİRMİNCİ BÖLÜM

Sinegir'in, Tahtikülati'nin, Azapşâr'in, Guraziyaret'in, Guharamango'nun yüksek zirvelerinde PKK mensubuyken bulunduğum zamanlan hatırlıyorum da... Henüz güneş doğmadan buz gibi havalarda, bu dağların yamaçlarında insanı adeta kesen, dondurucu esen rüzgarlı günleri unutmak mümkün mü? Hiç aklımdan çıkmadı ki, patika yollarda intikal ederken ayakta uyuya kaldığım vakitler... Kışın yerde iki metreyi aşkın kar olurdu; iz çıkar korkusuyla derelerin içinden yürürdük, iliklerimize kadar ıslanırdık. Islak elbiselerimiz don tutardı. Geceleri don, gündüzleri ölüm havası eserdi sanki! Aman Allah'ım ne kötüydü o günler.

Dağlardaki hayat; "ölüm ile yaşam arasındaki çizgidir" denecek kadar çetin geçiyordu. Hani, verilen ufacık umut kıvılcımı da olmasa yok oluşumuzu kabullenecek kadar biçare duruma düşmüştük. Yani umudun olmadığı bir hayli, yani bir ütopyayı gerçek sanacak kadar büyük bir zavallılığı, yani karanlık bir kuyu misali içine düşülen kocaman bir çıkmazı andırıyorduk.

PKK saflarında çoğumuz ideallerimiz uğruna ölümü kabullenecek kadar büyük bir dava inancıyla doluyduk oysa ki. Fakat davamızın doğruluğunu dahi teyit edemeyecek kadar da zavallı sayılırdık. Esasen ne kendimizi, ne de uğruna kıyasıya savaştığımız davamızı dahi tanımlayabilmekten uzak kalmıştık. "Öldürün" denilince öldürüyorduk. 'Takın" denilince yakıyorduk. "Allarımızı inkar edin" denilince inkarcılı-ğa sapıyorduk...

Niçin öldürdüğümüz, niçin yaptığımız sorulduğunda kaçamak, geçerli bir neden buluyorduk bulmasına da vicdanımızla başbaşa kaldığımızda çelişkili, hiç de tatmin edici olmayan cevaplarla tezatta kalıyorduk; biz bize engin dağların ortalarında. "İnkarcılık" olarak gördüğüm ateist zihniyeti kabullenişimiz de ayrı bir çelişkinin ürünüydü. Gariptir, yaratıcımız olan yegâne kudret Allah Teâlâ'nın varlığını yok sayacak tek bir teorik birikime dahi sahip değildik. Doğal olarak niçin inkarcılık denilince ona da bir cevap bulamı-yorduk.

Mutki'de, bir bahar operasyonu esnasında, henüz erimeyen metrelerle ifade edilebilecek karın üzerinde, yine metrelerle ifade edilebilecek kadar bana yakınlaşan bir Kobra helikopteri ile karşı karşıya kaldığım, fiziken ölmesem de ölüme ruhen yenik düştüğüm birkaç dakikalık anım sanki dün yaşamışım gibi halen hafızamda tazeliğini korumaktadır. Evet, ölüme, oracıkta ruhen yenik düşmüştüm. O anı yaşarken anlamıştım ki, Ölüm, sadece bedenin tüm fonksiyonlarım yitirmesiyle sınırlı tutulamazdı. Ruhen ve mantıken ölüme şartlanmayı ve hiçbir umudun olmayışım kabullenmeyi birkaç dakika içinde öğrenme firsatım yakalamıştım. Geleceği göremez olmuştum, geçmişim ise, bir film şeridi gibi gözlerimin önünden geçiyordu. Helikopterin pervanesinden çıkan sesin yankılandığı an beynimde annemin, top oynarken üzerimi kirlettiğim için beni azarlayışları, öğrencilik yıllarım, çocukluğum, top koşturuşum canlanmıştı. Ölümün telaffuzu altında... Ölüme, "evet" demiştim. Yalnız nasıl öleceğimi bilmiyordum. Kendimi sıkmış, gözlerimi kapamış helikopter, "acaba beni kafamdan mı, yoksa bedenimin başka bir yerinden mi vuracak diye düşünmüştüm. Kurtuluşum yoktu biliyordum. Fakat yüreğimden hissettiğim bir dileğim vardı: Bari mermi acıtma s a!..

Karşımdaki düşmanımdı. Ve onun çok kanını akıtmıştım. Hayat ne gariptir, o an için yaşantımı idame ettirmem de onun insafına kalmıştı. Varoluşum veya yokoluşum, düşman dediğim kişinin tetik çeken parmağı ile yüreği arasında sıkışmıştı. Zor değildi. Parmağını tetiğe basması bedenimle herşeyimi oracıkta yok

etmeye yetecekti. Bir kâbustu o an! Lakin bu kâbus yalnız beynimde ölümü yaşatmıştı. Vicdani ve imam duygulardan mı bilemiyorum ama vurulmamıştım. Bildiğimi zannederek beklediğim ölümü ruhumdan başka bedenimde görememiştim.

Yolaları'da, Bahçesaray'da öldürülen çocukları, inkar ettiğimiz Allah Teâlâ'ya Kırmızıtaş'ta girdiğimiz bir çatışmada ölmemek için durmadan yalvaran ikilem içerisindeki militanları, bir militanın unutamadığı dini duygulan ile bir toplantıda ayağa kalkıp kelime-i şehadet getirmesi hafızamdan hiç çıkmayan anılar olarak canlılığını korumaktadır. Zaten bunlar da unutulacak türden olaylar değildir.

Saatlerce yalınayak yürümek zorunda kaldığım ve bu yüzden ayaklarımın yarıldığı anlar da var hatıralarım arasında. Yaralı ayaklarımla vardığım Bitlis grubunda Rojin isimli üniversite okumuş kot pantolonlu dünyalar güzeli genç bir bayanın bana önce acıyarak battaniye ve ayakkabı temin etmesini, ardından Rojin ile aramda duygusal bir bağın oluşmasını, örgüte katıldığımdan beri beni yanında muhafaza eden, bana, yaşamak için öldürmeyi, soğuk kanlı olmayı, dağ koşullarını sıradanlaştırıp bu ortama ahenk sağlamayı, inanıldığı müddetçe davaya ucunda ölüm dahi olsa sadık kalmayı öğreten belki de PKK saflarında bulunan komutanlardan, kişiliğinde hümanizmayı yaşatan tek fert olan Behrem'in ölmeden önce dahi son nefesini verirken bizimle telsiz bağlantısı kurup elli kişilik grubun içinden yalnızca beni sormasını, büyük bir evliyanın yaşadığı toprakların üzerine kurulu olan Sırmaçek köyüne yaptığımız baskında attığımız roketlerin patlamamasını, örgüt içi komplolar kervanında iki kardeşin Mutki'de hunharca infaz edilmesini, uçkuru uğruna insanların ölümüne seyirci kalan Bilge isimli sözde bölge komutanının Bitlis bölgesinde bir hemcinsi ile ilişkiye girmesini hafızamda hâlâ sıcak tutuyorum. Bir daha aynı hataya düşmemek adına ibret olması amacıyla da sürekli hafızamda tutmaya âdeta yemin etmiş bulunmaktayım.

Birgün geçmiş ile geleceği, bıçak sırtı gibi olan ölüm ile yaşam arasındaki çizgiyi değerlendirme imkanına kavuşacak, sade bir yaşam olmasa da tedirginliğin uzağında kalmayı başaracak ortamı yakalayabileceğimden dahi emin değilim. Dağların çetin ortamında bile fırsat buldukça kitap okurdum. Belki yaşamaya başarırım da gelecek kuşağa tecrübelerimi aktarırım düşüncesi ile "günlük" tutardım. Bazen arkadaşlarım yanıma yaklaşır, gülümser, şöyle derlerdi:

"Heval, bu kadar yazıp, çizip, okuyorsun. Ölürsen bu kadar çaban boşuna gidecek. Neden kendini yoruyorsun?"

Yine bu konu ile ilgili Behrem'in kullanmış olduğu bir söz hâlâ kulağımda çınlamaktadır. Behrem şöyle demişti:

"Okuyorsun, fakat çok sıcaksın! Her eylemde en aktif görevdesin. Bu gidişle grupta vereceğimiz şehitler kervanında seni de görebiliriz. Okuyorsan, fazla girişme! Girişiyorsan okuma ile kendini fazla oyalama?"

Kader, ne diyelim? O, Ölümsüz diye gördüğüm Behrem öldü. Bense hâlâ hayattayım.

Tepeci olduğum zamanlar çıktığım yüksek zirvelerin birinde uzaktan uzağa gördüğüm ilk yerleşim birimini gözetlerdim. Elimde dürbün, içimde büyük bir merak hissiyle oradaki insanlar "ne yaparlar" diye hep düşünürdüm. Bir seferinde Sinegir'in en yüksek zirvesine tırmanmış orada kilometrelerce ötede bulunan Hizan ilçesini gözetlemiş tim. Hizan benim memleketimdi. Çocukluğuma doyamadan eremeden memleketimi terkederek büyük umutlar bağladığım PKK'ya katılmıştım.

Memleketim karşımda duruyordu ama gidemiyordum. Elimdeki dürbünle memleketimi gözetlerken içimde büyük bir burukluk oluşmuştu. Tek teselli kaynağım vardı. Örgütün anlattığına göre; memleketimde yaşayan insanlar dahil tüm Kürt insanı bizden gururlanarak söz ediyormuş... Oysa ki halkın da gizliden gizliye bize karşı ayaklandığını, yaptığımız talihsiz eylemleri kanadığını görememiştik.

Ulaşamadığım memleketimi elimdeki dürbünle gözlemek kolay mıydı sanki. Gözlerim yaşarıyordu. Babamın yattığı mezarlık bulunduğum noktadan bayağı rahat gözlemleniyordu. Rahmetli babam sağ olsaydı, PKK saflarında bulunuşuma ne derdi acaba? Herhalde imanıyla vefat eden bir babanın Allah sevgisinden mahrum bir evlat ile gurur duyması düşünülemezdi. Olsa olsa acılı, bağrı yanık ve evladı için Allah'tan merhamet dileyen bir baba olabilirdi.

Yola düşsem yürüyerek 4-5 saat gibi kısa bir sürede memleketime varırdım. Eğer ki aranılan sabıkalı, sözüm ona bir katil olmasaydım!

Birgün, çocukken top koşuşturduğum mahallemi bir daha görebilirmiyim diye düşünmüştüm. Sinegir Dağı'nın yüksek zirvelerinde... Okul arkadaşım Agit (K) Hüseyin Erdem de bu tür hayaller kurmuştu çok kez! Ancak hayalleri beyninde saklı kaldı. Onun bir kez daha Hizan'ı görmesi mümkün olmadı. Çünkü kafasından aldığı bir kurşun darbesi ile yaşamını yitirmiş, idealleri, kurduğu hayalleri de bedeniyle birlikte toprağa dahi değil, bir derenin kenarında biriken buzulun dibine gömülmüştü.

Esasen idealler, hayallerle ayaktaydı PKK saflarında. Ve ben, hayallerimde memleketime iki türlü varabilirdim. Birincisi, Apoizmin ütopyasına göre; bağımsız bir devlet oluşturmamız, durumunda idi. İkincisi, ruhsuz bedenime olası sahip çıkılması durumunda, sadece gömülmek üzere götürülmem durumuna bağlı idi. Aklımın ucundan üçüncü bir ihtimali dahi geçirmiyordum.

Yıllar sonra kurduğum hayallerim gerçek oldu. Hem de aklımın ucundan dahi geçirmediğim üçüncü bir ihtimalin sonucunda. Kim derdi ki, uzaktan ancak dürbünlerle gözetleyebildiğim memleketime gidip, düşman gördüklerimle bir-gün dostça yaşayabileceğimi... İnanılması bir hayli zor, ne var ki hepsi gerçek!

Geçmişimizin PKK'daki hatıra tablosu, bunlar ve benzeri nice olaylarla dolu. PKK'nın önderi ve kurucusu olan Abdullah Öcalan zeki ve gerçek mânâda tam bir insan sarrafı olsa gerek ki, yaşanılan çarpıklıklara rağmen kendisine ve kurucusu olduğu örgütüne karşı duyulan ilgiyi sürekli yaşatmayı başarmıştı. İnsan psikolojisini çok iyi biliyordu. İnsanları kendisi ve davası uğruna nasıl savaştırabileceğini doğru saptamıştı. İnsanlar onun için ölüyor, öldürüyorlardı. Onun tek bir talimatı binlerce militanı harekete geçirmeye yetiyordu. İnancı olanın inancını elinden alacak, bir insanoğlu için en büyük değer yargısı olan maneviyâtın timsali olarak kendisini kabullendirecek gücü elinde bulundurmak kolay tarif edilir cinsten olmasa gerekti.

Ancak derler ya; "Alma mazlumun ahım, çıkar aheste aheste." Abdullah Öcalan, mazlumların ahım almıştı. Zavallı yavrucakları yetim yaşamaya mahkum etmişti. Sonuçta zekâsı dahi onu İmralı yolcusu olmaktan kurt aramamıştı. Tüm bu yaşananlar gözlerimin önüne geldikçe, içindeyken iyi gördüğüm PKK kimlikli yaşantımı umutların karartıldığı, dünyevi değerlerin yok edildiği, koca yaşamın demogojik ve ütopik emeller uğruna heba edildiği bir dönem olarak değerlendirme kanaatiyle karşı karşıya kalmıştım. Yani yaşadığım hayatla kıyaslanamayacak kadar mânâsız ve boş bir yaşam...

PKK ile aramdaki bağı bir kenara bırakarak, devlet ile PKK arasındaki bariz farklılıklara, olayları somuta indirgeyerek önemli bir teşhis koymak istiyorum. Tabii

olarak tarafsızlığın ötesinde "terörist örgüt" veya "faşist devlet" tanımlamalarından uzakta sadece güçlerin içlerinde kurduğu işleyişin Özet analizini yapmak gerekliliğine de inanıyorum. Bu noktadan yola çıkıldığında sorunların ince ayrıntısına değin konulacak teşhisinde daha sağlıklı sonuçların ortaya çıkacağını kati suretle belirtmek gerekmektedir.

Acaba PKK, davası uğruna verdiği savaşta nasıl yapılanmıştır? Azim ve inanç hissiyatı ile elemanlarını tatmin edebilmiş midir? İç işlevinde ne denli tatminkâr olmuştur? Kendisine eleştiri yöneltebilecek yetenekli militanlar yetiştirebilmiş midir?

Devlet, devlet olmanın gereğini layıkıyla yerine getirebilmiş midir? Devlet mi halkı için, halk mı devleti için vardır? PKK'ya karşı yıllar boyu mücadele veren devlet, ne kadar özeleştiride bulunmuştur? Halkın, devletine olan güveni hangi seviyededir? Devlet, kişileri kullanır mı?

KISIM BİR

Kitabın önemli bölümlerinde görüleceği üzere tamamen vur-kaç taktiğine dayalı, hatta zamanla daha aktif bir mücadele yöntemi PKK tarafından uygulanmıştır. Zira iç savaşların merhale başlangıcında bunun ötesinde başkaca da bir ihtimal uygulanması düşünülemezdi.

PKK, vur-kaç pratiğini başlattığı 15 Ağustos 1984 tarihinden itibaren gayet akılcı ve pratikte uygulatıcı yöntemler geliştirmişti. Devletin otoriter konumunda meydana gelen zaafiyetlerden örgüt mensupları fevkalâde iyi yararlanmıştı. Mücadele sahası olarak tespit olunan bölgelerde devletin veremediği umudu PKK'nın vereceği iddia edilmişti. Esasen de PKK, halkın umut ışığı olma yolunda çok kısa sürede epeyce mesafe katetmiş ve oldukça da itibar edinmişti. İlk zamanlarda dağ kadrosunun başında bulunanların birikim sahibi tecrübeli militanlar olması, mevcut durumu PKK açısından daha kolaylaştırıyordu. Halk, devletten göremediği şefkati PKK'dan görünce doğal olarak örgüte itibar eder olmuştu.

PKK, verdiği mücadelesinde basan kazanmak için, halkı mutlak kendi tarafına çekmek zorunda olduğunun bilinciyle hareket ediyordu. Bu sebepten dolayı militanlarına, dağ başlarında devamlı olarak siyasi ve kültürel eğitimler veriyordu.

PKK'nın ideolojik saplantısının nihai hedefi, Bağımsız Birleşik Demokratik Kürdistan devletini kurmak olmuştu. Yani nihai hedef, Kürt halkının milliyetçi duygularım törpüleyici nitelik taşımaktaydı. "Birleşik" devlet denmesindeki gaye, sadece Türkiye sınırlan içerisinde gösterilen toprakları değil, dört, hatta Azerbaycan'daki mevcut durum da ele alındığında Suriye, İran ve Irak dahil beş parçaya ayrılmış tüm Kürt insanlarının yaşadığı topraklan bağımsızlaştırma istemine işaret etmekteydi. Bu nedenle hazırlanmış bir de "Kürdistan Haritası" vardı.

Abdullah Öcalan öncülüğünde, PKK yönetici kadrolarının da katkı sağladıkları kollektif bir çalışma ile "Kürt Manifestosu" hazırlanmıştı. Militanlara verilen siyasal eğitimlerde bu kaynakça önemli rol oynuyordu. Apo'nun bu noktadaki eğiliminde hassas bir mesaj da vardı aynı zamanda. O da; savaşın, sadece tetik ile parmak arasındaki temas ile değil, tamamen beyinsel olduğuydu. Buna paralel olarak militanlara ayrı milliyetçi şuur aşılanıyor ve kaynağı meçhul "Kürt Tarihi" siyasal ders mahiyetinde işleniyordu. Bu eğitimin bir dönem PKK saflarına katılan her yeni militana verilmesi Apo tarafından zorunlu kılınmıştı.

PKK, silahlı mücadelesini propaganda faaliyetlerinden Ödün vermeden yürütüyordu. Silahlı veya silahsız köy mi üsleri oluşturulmuştu. Devletiyle bir türlü

uyuşamayan aşiretleri yanma çekiyordu.

Kırsalda yürütülen mücadele üç ayrı aşamaya endekslenmişti. Hareket tarzı da bölgelere göre, bu aşamalar baz alınarak yapılmıştı. Dünyanın çeşitli ülkelerinde (Küba, Angola, Sirilanka, Çin vb.) görülmüş olacağı üzere gerilla harbinin yapılışına denk düşer şekilde, PKK da Türkiye'nin Doğusu'nda bu pratik anlayışı tüm mücadele sahası içerisinde uygulama yoluna gitmişti. İlk dönemlerde başarılı da olundu. Kırsalda uygulamaya sokulan savaş çarkı da, bu ülkelerde verilen mücadele anlayışına denk düşer mahiyette üç stratejik aşamaya bölünmüştü.

Bunlar:

Stratejik Savunma,

Stratejik Denge,

Stratejik Saldın aşamalarından ibaret idi. Bunun gerisini, komiteler kurma ve istihbarat görevini icra etme tekniği takip etmişti. Yani bir gerilla gibi ortaya çıkılmış ve bir gerilla gibi mücadele edilmişti.

PKK'nın Kürt sorununu gündemde tutması, legal parti, sendika, dernek ve yayın organlarıyla söz konusu olmuştu ki, bunda en çok kepenk, kontak kapatma ve serhildan türü eylemler büyük rol oynamıştı.

PKK'ya düşen asıl görev; varoluşun yokoluşa sürüklenmemesi adına dirayet gösterilmemesi ve gayet sistematik çalışması önkoşulunun hayata geçiri im e siy di. Bu nedenle her sabah ve akşam (firsat buldukça) militanlara Apo'ya ve örgüte bağlılık yeminleri ettiriliyordu. Demoralize olmuşluğa çare olarak da iki kelimeden ibaret bir şiar beyinlere işlenmişti.

Bu şiar şuydu:

"Berxwedan Jiyane!" (Direnmek yaşamaktır)

Motivasyonu sağlayıcı, PKK gibi bir ortamdan ateşleyici "mücadele" simgesi olmuştu bu!

Dağlardaki gruplar, "eyalet" ve "bölge" düzenine göre ayarlanmışlardı. Normal askeri birliklerde olduğu gibi, emir-komuta zinciri oluşturulmuştu. Silahlı mücadelenin seyrine göre militanların taktik üretmeleri sağlanıyordu. Yani dönemsel diyalektik örgütte hakimleştirilmişti.

PKK'nın inisiyatifi doğrultusunda başlatıp genişlettiği mücadele sahasının sonuç safhasını belirleyecek en büyük faktör, kuşkusuz dış devletler, dış devletlerin en yoğun karar mekanizması Avrupa, Avrupa'nın güdümüne girdiği Emperyalist düzen koyucuları ve tüm bu düzenin yegâne koordinatörleri ABD ve İngiltere idi. Dolayısıyla PKK'nın Avrupa'ya ve kısa sürede dünyaya açılımını sağlaması Örgütün bu gerçeği kavradığını ortaya koyuyordu. Komiteler kuruldu, adeta legal siyasal bir oluşum işlevini görüyormuşçasına birçok devletin nabzının attığı merkezlerde temsilcilikler açıldı.

K. Irak'ta, Lolan ve Şehit Biritan kampları, İran'da, Ke-lareş, Zağros ve Kandil Dağları'nın eteklerine kurulan kamplar, Yunanistan'da kullanıma açılan Lavrion Kampı ve Rusya'nın, İsveç'in, Ermenistan'ın birçok yerlerinde bulunan kamplar PKK'nın ARGK kanadına hizmet veren Önemli eğitim merkezleri olarak PKK militanlarının istifadesine sunulmuştu.

PKK açısından yapılan faaliyetlerin toplumun gözleri Önüne serilmesi de

ehemmiyet arz ediyordu. Bu gereksinimlerden yola çıkılarak basm-yaym organları oluşturulmuştu. Kürtçe-Türkçe haberler içeren radyo istasyonları kurulmuş, gazete ve sergiler çıkartılmış ve en nihayetinde medya (Med TV) adlı bir görsel iletişim ağı oluşturulmuştu. Bu vasıtalar sayesinde eylemlerin propagandası daha iyi yapılabiliyordu.

Bunlar, aynı zamanda Avrupa ve dünya halklarına da PKK'nın mücadelesini, Kürt halkının istemlerinin bütünleyicisi olarak gösterilmesini sağlayan göz boyama oyununu da fazlasıyla başarılı yürütüyorlardı.

PKK, iç yapısında huzuru, devamlılığı, bağımlılığı sağlamak amacıyla kadın-erkek ilişkilerinde de bir dizi yasaklamalar getirmişti. Kadın-erkek ilişkilerinin her türlü yozlaşmış yönü veya duygusal bağlılıklar militanların ihanete varana dek olumsuz bir pratiğe, düşünceye kapılmasını kaçınılmaz kılacaktı ki, PKK'nın doğru koyduğu teşhislerinden biri de bu olmuştu. Yine inançsızlaştırılan militanların, yeni katılımlara bilmedikleri dini konulan deşerek, istemeden düşüncelerini bir defa da empoze etmek isteyebilecekleri ve doğal olarak sonuçta yeni militanlaşmaya aday militanların buna tahammül gösteremeyerek bunalıma girebilecekleri gözönünde bulundurulduğundan, merkezi üyelerin bulunmadığı tartışma platformunda veya birebir ilişkilerde "din" konusuyla alakalı olarak yapılacak tartışmalara da "yasak" konmuştu. Fakat bu tür konularda çıkan zaafiyetler de az denemeyecek kadar fazla olup, başlıbaşına sorunlar yaşandığı da aşina idi. Bunun yöntemsizliğin sonucu olduğu süreç içerisinde açığa çıkmıştır.

Askeri kanat ARGK'nın düzenini sağlamak ve tam bir disiplin anlayışını gerilla ruhu çerçevesinde militanlara kabul ettirmek için yönetmelik hazırlanmıştı. Buna, ARGK yönetmeliği deniyordu. Bu yönetmeliğe göre "suç" ve "ceza" durumları alenen ortaya konmuştu. ARGK'de asıl olan merkeziyetçi yönetimin yanısıra, demokrasi anlayışının hakimiyetini de kabullendirmek için militanlara eleştiri imkanları tanınmıştı. Bunun için manga, takım, bölük toplantıları, bölgeleri kapsayan konferanslar öngörülmüştü. Olağanüstü durumların dışında bu sistemin periyodik olarak işlendiği gözlemleniyordu.

KISIM İKİ

Gerek inanç, gerekse de bağlılık hissiyatım bir dönem militanlarının üzerinde (kişiliğinde) gayet rahat oturmuştu PKK. Bakınız, bunu nasıl başarıyordu:

Genç beyinler olgunlaşma evresini tamamlayamadan kırsalda, PKK hayatına adapte olmaya çalışıyorlardı. PKK'ya katılanların yaş ortalaması 17 ile 19 yaşlan arasında değişiyordu. "Dağlara çıkanların mutlaka bir hedefi vardır" savını boşa çıkartmak gibi olacak ama, gerçekte hepsinin yaşadığı derin bir boşluk vardı. Boşlukta bulunan insanlardan istifade etmek de gayet rahattı. Çocukluk çağım henüz yeni aşmış, ergenlik çağına yeni adım atmış gençliğin ortak merakının silah olması doğaldı. Çocukluklarında kovboyculuk oynamak, bir gün ünlü sinema silahşörleri gibi etrafa nam salmak hayaliyle yaşamak hayatlarının vazgeçilemez parçalarından olmuştu. Bunu PKK'da yakalamanın avantajlarını gençlik hevesi ile düşünenler; acaba birgün bana da heval denip, her tarafta benden söz edilir mi!! mantığını iliklerine değin işlemişlerdi. Kahraman olabileceklerini düşünerek, bu duyguların rüyalarına taşıyanlar dahi vardı.

Kiminin evinde tek lokma ekmek bulunmuyordu. İşsizdi. Ne yapacağını bilemez haldeydi. Üstüne üstlük devletin şefkatinden uzak kalmıştı. Bu türden bir yaşama katlanmak zorunda bulunan gençler de kendilerini bulundukları hayata bağlayan

hiçbir neden bulamadıklarından PKK'yı bir kurtuluş yolu olarak görmüşlerdi. Sade bir yaşantıda aç ve sefil k almak tansa, olağanüstü bir ortamda destansı olaylar yapmak daha rağbet edici geliyordu.

PKK'yı "kurtuluş yolu" gören, sadece böyle bir yaşam sürdüren kimseler değildi.

Bir hiç uğruna cezaevine konanlar, hücrelerde işkencelere maruz bırakılanlar, ütopyanın tesirinde yaşayanlar ve hatta zorla kocaya gitmeyi hazmedemeyen genç kızlar zincirin birer halkasıydılar.

Köylerde yaşayan gençlerin katılımına da şöyle bir mantık yürütmek kanaatimce en doğrusu olacaktır:

Sabahın ilk ışığı ile bir insanın uykusunun en tatlı olduğu saatlerde kalkarak, akşama kadar yığınca davarları otlatması kolay iş değildir. Dağlarda geçen günlere katlanmak... Yırtık elbiselere tahammül etmek.. Hergün bir domates, avuç içi ile kırılmış kurusoğan ve tandır ekmeği ile idare etmek...

Onlar sarelle veya krem peynir tatmamışlardı ki!.. Sofralarında sucuk veya kocaman yeşil zeytinlerden bulunmamıştı hiçbir zaman. Nasırlaşmış eller, zıbıl dedikleri gübre kokusu sıradan yaşantıları olmuştu. Düşünsenize; en büyük hayalleri çocuk yapmaktı onların; hem de bolca!

Böyle bir yısamdan gençliğin kaza n a bileği pek şey olmasa gerekti.

Zira kazanımı olmayanın kaybolması da insanları pek etkilemese gerekti.

Hal böyle olunca dağlarda yaşarken -ki zaten bu onların kaderiydi- bunu anlamlaştırmak daha parlak bir fikir gibi geliyordu insanlara.

Evet, PKK kimliği bu noktadan sonra dayatıcı ve cezbedici yönleri ile önplana çıkıyordu. Köy gençliği, bir hiçken PKK kimliğiyle eline çok fırsatlar geçirebileceğini düşlüyordu muhakkak; ve bu da oldukça tabiiydi. Halkın öncüsü olmak.. Bir kitle tarafından itibar görmek... İlgi çekmek... Girebildiği her ortamda kendisinden merhamet dilendiğine tanık olmak... Bir çobanken, koca devletin karşısına dikilen gerilla ordusunda bir komutan olmak.. Köyünde kız yüzü göremezken yüce dağlarda yüzlercesiyle tanışma fırsatı bulmak..

Yukarıdaki her bir anektod değerlendirmeye tabii tutulduğunda insanların doğasında var olan boşluk psikolojisi çok daha iyi anlaşılacaktır. Gençler, sivil yaşantılarındaki tatminkârsızlıkları bir davayı sırtlama hissiyatıyla giderebileceklerini sanırlarken, esasen ruhlarının derinliklerinde yatan boşluk psikolojisini fark edememişlerdir çoğu kez. Sağlıklı düşünen yetkin kişilikli kimseler icraatsal mânâda ilk adımı atmadan evvel olayları enine boyuna araştırma arzusu duyarlar. Lakin PKK'ya katılım sağlayanların genelinde araştırmacı zihniyet bulmak pek mümkün olamaz. Ha keza bunu tek bir sınıfa endekslemek de yukarıda çıkarılan tablo ışığında geçerliliğini yitirmiştir. Burjuva sınıfından (küçük) veya feodalitenin güdümündeki tabakadan herkesin ortak katılım sağladığı PKK'cı kimlik netliğe bu vesile ile daha yakındır. PKK da bu mevcut yapıyı gayet güzel kullanmıştır. Mücadele sahasındaki aktif pozisyonunu sivil kimselerin isteğine göre netleştirmektense meteryalist zihniyetinden taviz vermeksizin bireyleri kendi isteği doğrultusunda davasal inancına motive etmiştir.

PKK'nın militanlarını yetiştirme tekniği kim ne derse desin sonuç alıcıydı. Genç beyinlere örgüt tarafından konulan teşhisin pratikte uygulamaya geçirilmesi ve tutturulan yöntemin sınırlı bir zaman dilimine kadar doğru tespit edilmesi, örgütü

önemli ölçüde büyütmüştü.

Kırsala çıkan çeşitli sınıf ve Doğu gençliği ilk dönemlerde yaşam koşullarında zorluklar çekseler de örgütün müthiş bir şekilde uyguladığı psikolojik savaş neticesinde militanlara ayak uydurmakta gecikmiyorlardı. PKK'ya olan güvenin devamlılığını gözönünde bulundurarak, stratejisini sürekli değerlendiren örgüt üst düzey yetkilileri, her militanın kafasında oluşması muhtemel; "Kürdistan'ı nasıl ve ne zaman kuracağız?" sorulara kendilerinden emin cevaplar veriyorlardı. Militanlar, sanki bir yıl sonrasında "özgürlük" kazanılacakmışcasına yetiştiriliyorlardı.

PKK'nın zorlu dağ yaşamında "özgüveni" olmayan kişilerin yaşama şansları oldukça düşük oluyordu. Sivil yaşamda özgüven olmasa da hayata ılımlı bakmayı veya bir şeyler elde edebilmeyi başarmak mümkün olabilirdi. Ancak PKK yaşamı, sivil hayat ile eşdeğer tutulamayacak kadar çetin bir sınava tabiiydi. Dağlarda esas mantık, daha fazla yaşamak için öldürmek ve sağduyulu, soğukkanlı, profesyonel bir savaşçı olmak üzerine kurulu idi. Zira savaş da bir sanattı. Bu sanatın icrasında başarılı olmak, insanların en kıymetli varlığı olan yaşamsal kaynağını doğrudan etkilediğinden, sonuç her zaman için iç açıcı olmayabiliyordu.

PKK, özgüven meselesini de bir bakıma çözmüştü. Sözde dahi olsa militanlarına bir kişilik kazandırmış ve her birine ayrıca misyon yüklemişti. Bunu, ama pohpohlama, ama demogoji, ama ütopya ile beyinlere enjekte etmişti. Militanların örgüt ortamında söz sahibi olmalarını sağlamak, hakaret görmelerini önlemek, görev Öncülüğü tanımak ve ezilmelerine müsaade etmemek gibi olumlu yaklaşımlar süreç içerisinde onlara özgüven aşılanmasında yardımcı fraksiyonlar olmuştu. Hele yıllar boyu gıpta ile baktıkları silahlan ellerine geçirivermeye görsünler, ayrı bir havası olan o, peşmerge kıyafetini bir giymeye dursunlar artık onlar için engel tanımlaması yapmak önemini yitirecekti. Abdullah Öcalan da bu konuda şöyle bir tespitte bulunuyordu:

"Köylere indiğinizde teiniz giyimli olun! Çünkü köylere indiğinizde tüm gözler üzerinizde olacak. Çünkü, onların yapmaya cesaret gösteremediklerini, siz yapmışsınız; sizler, onların sakınıp, korktuğu dava inancını cesaretinizle göğüsle missiniz. Herbiriniz halkın önderi durumundasınız! Özgürlüğümüze kavuştuğumuzda vatanımızı sizler yöneteceksiniz. Sizler PKK'ya katılmakla üzerinizdeki kölelik zincirini kırdınız artık. Bundan sonra hepiniz düşmana karşı birer 'şahin' kesileceksiniz!"

PKK'da böylesi bir motivasyon ve daha nice entrikalar militanları ateşlemeye yetiyordu. Öyle ki eski kadrolardan daha cüretkâr davrananlar ve her teorik eğitimde, "böyle yakacağız, şöyle vuracağız" diyenler dahi vardı. Bu, özgüvenin sağlanmasında atılan ilk adımdı. Özgüvenini kazanan bir militanın, hayatını kısa sürede yitirmemesi durumunda "başarılı" olması kaçınılmazdı. Elde edilen başarının her aşaması militanları davalarına daha fazla bağlıyordu. Dava anlayışını bağımlılığa dönüştürüp beynine işleyen her militan, aynı zamanda ölümüne yöneticisine sadakat gösteriyordu. Apoist ütopyanın, üstelik Marksist bir düşünce doğrultusunda iken rağbet görmesi de bunun sonuçlarından di. Nihayetinde bundan hem nicelik ve hem de nitelik bakımından kârlı çıkan PKK'nın ta kendisi oluyordu.

KISIM ÜÇ

PKK'nın genel pratiğine bakıldığında süreç içerisinde ortaya konan seyirin, iç işleyişin paralelinde ilerleme kaydettiği görülecektir. Pratiksel mânâda PKK'nın tüm dönemlerdeki icraatları baz alındığı vakit ise, ne dışa, ne de içe karşı tatmin edici bir

çizgi tutturamadığı berraklaşacaktır. Ve lakin PKK'nın üs ve geçiş güzergahı olarak kullandığı alanlarda yüzbînin üzerinde kadrolu-kadrosuz karmasından oluşan korucu ve teknoloji ile donatılmış ikiyüzellibin civarında asker karşısında bulunmasına rağmen varlığını sürdürebilmesi olağanüstü bir basandır.

PKK, güçlü bir örgüt olmasına karşın, silahlı mücadeleyi kaybetme noktasına değin neden gerilemiştir?

Bunca olağanüstü şartlara karşın varlığını idame ettirmesi büyük başarı sayılmasına rağmen PKK, neden tatminkâr bir çizgi yakalayamamıştır?

Aslında dağlarda yaşamak çok zor bir olaydı. Hele savaşan bir fert olarak dağlar mekan seçilmişse hayatın geri kalan bölümü çetin koşullara gebe kalacaktı. Gün olurdu, tek lokma ekmek dahi bulmak mümkün olmazdı. Uyku ihtiyacı hiçbir zaman düzenli şekilde karşılanmazdı. Her Allah'ın günü intikal etmek zorunlu olurdu. İntikaller bazen 12-13 saate kadar aralıksız devam ediyordu. Kışın karın altında yaşanmaya mahkûm olunurdu. İz çıkmasın diye ayaz gecelerin soğuğunda derelerin içinden yürünülürdü. Bazen öyle güç duruma girilirdi ki, ölmek için dua edenler dahi olurdu. Tabii bu kadar badireler atlatılabilse idi.

Hani derler ya; geminin geçirdiği fırtınalara değil, limana girip veya girmediğine bakılır!.. Militanların da PKK'nın zorlu sınavında üstlenmiş olduğu ama doğru ama yanlış dava misyonluğunda, gözden geçirilen nihai merhaleydi. PKK'nın iç işleyişindeki çarpıklıklar ve olağanüstü şartlar toplumun baz aldığı gerekçeler değildi. Zaten bunlarda bir gerekçe olarak ileri sürülemezdi. Ancak eleştirsel anlamda, PKK realitesinde ortaya çıkan sonuçlara bakıldığında PKK'nın, devletin gücüne değil, kendi içindeki tatminkârsızlıkların yenilgisine uğradığı net bir ifade ile dile getirilebilir.

PKK'nın mensuplarından biri iken, henüz 1994 yılında silahlı mücadelenin şahsım için manen, artık hiçbir anlam ifade etmediğini ve siyasi propagandanın da inandırıcılıktan uzak kaldığını kabullenmek zorunda kalmıştım. Oyalanarak ayakta tutulduğumu, tatminsizliğimin ağır basması sonucu idrak etme imkanını yakalamıştım.

Evet, doğruydu. PKK, militanlarına bir dönem önemli Ölçüde özgüven kazandırma oyununu başarıyla enjekte etmişti. Veya despotça da yapılmıştı diyebiliriz buna. Fakat belirtildiği gibi geminin karşılaştığı fırtınalardan ziyade limana girip, girmediği önemliydi. PKK, mücadele tarzındaki teşhisini doğru saptayıp, pratikte uygulamaya soktuğu yöntemde başarılı olmuştu. Türkiye aleyhtarı odaklar tarafından da olmak üzere bütün sempatizanlarından taktir toplamıştı. Taktiksel savaş stratejisi öylesine umut verici sinyaller içeriyordu ki, bir anda tüm dünyanın ilgi odağı haline gelen PKK, dış ülkeler tarafından resmen bir "Kürt Hareketi" olarak nitelendirilmiş ve dağlarda bulunan militanlar da "gerilla" olarak tanımlanır olmuştu.

Özellikle Türkiye'nin jeo-stratejik ve jeo-politik konumunu hazmedemeyen Yunanistan, Suriye, İran, Irak, Rusya, Ermenistan aktif anlamda, Küba, Vietnam, Çin, Angola, Peru, Şili, Kamboçya ve daha nice devrim yaşamış ülkelerde siyasal anlamda kapılarını PKK için ardına kadar aralamışlardı. Siyasal anlamda PKK'yı destekleyen ülkelerin, Türkiye'nin bölünmesiyle pek kâr sahibi olacakları söylenemezdi aslında. Bu ülkeler genelde sosyalizmin öncülüğünde devrimler yaşamalardı. Sosyalizmin temel esaslarından olan enternasyonalizmi yaşatma hevesinde olmaları da PKK ile doğal ittifak sağlamalarına neden olmuştu. Enternasyonalizm, PKK saflarında da militanların beynine işlenen önemli mevzulardan biriydi. Enternasyonalizmi baz alan zihniyete göre; dünyanın neresinde

ulusal değerleri için mücadele eden halk, milis veya gerilla kuvveti bulunuyorsa desteklenmeliydi. Bu amaçla, esas olan halkların özgürlüğüydü. Fakat özgürlüğü yürüten grup veya örgütlerin kimlik anlayışlarının şart koşulmaması doğrusu ayrı bir çelişki oluşturuyordu.

Aktif planda bulunan güçlere bakıldığında, tamamının komşu ülkelerden oluştuğu görülecekti. Bu da Türkiye'nin ne denli hassas dengeler düzleminde kurulu bulunduğunun ispatıydı. Adeta jeo-stratejik konumu ile ateşten gömlek giydirilmişti. Komşu ülkelerle tarihi bir düşmanlığın olması ve çıkarların aynı noktalarda çatışması nedeniyle bu ülkeler en büyük koz olarak gördükleri PKK'yı bir tehdit aracı olarak kullanmışlardı. Ülkelerinin topraklarında eğitim kampları oluşturulmasına izin vermişlerdi. Lojistik bakımdan örgütün yıllarca ihtiyaçlarını karşılayacak yardımlar yapmışlardı.

1989 tarihinde Rusya tarafından örgüte Ermenistan sınırında 2 bin adet Rus yapımı el değmemiş Kaleşnikof, 250 adet RPG-7, bin adet el bombası ve bolca C-3 ve C-4 plastik patlayıcıları hibe edilmişti. 1992 ve 1993 yıllarında Yunanistan'ın aracılık yapması sonucu Suriye üzerinden K. Irak'a önemli miktarda Sarin gazı ve Katyuşa roketleri gönderilmişti. İtalya'dan Koç Holding'in de ortağı bulunduğu bir özel sektörün katkılarıyla anti-personel mayınlar alınmıştı. İran'dan ve Talabani yanlısı peşmergelerden havan, doçka türü ağır silahlar temin edilmişti. Öyle ki bu, adını saydığım ve sayabileceğim ülkeler Örtülü ödeneklerinden, PKK'ya dudak ısırtacak parasal yardımlarda sağlamışlardı.

PKK açısından düşünüldüğünde bu, büyük bir başarının meyvesi ve tam anlamı ile tatminkârlıktı. Oysa ki bu, bir tatminkârlık vesilesi olmazdı. Çünkü bu imkanları örgüte sağlayan güçleri tatmin etmek için, nihai hedef konusunda belirleyici kuvvet olmak gerekmekteydi. PKK, belirli tarihlerin arasına sıkışan sürecin haricinde bu tanımın dışında kalıyordu. Bu sebeptendi ki, PKK, güçlü olduğu zamanlarda kendisine dost gibi gülümseyenleri tatmin etmekten ziyade, onlara sade umut ışığı yakmıştı.

Esasen ip ucu ABD'nin ve Kürdistan'ın doğal ittifakçısı olan İsrail'in elinde bulunuyordu. PKK'nın yıprandığı ve umut ışığı olmaktan uzaklaştığı bir süreçte Abdullah Öcalan gibi gayet rahat kullanabildikleri bir Kürt lideri gözden çıkarırcasına komploya getirmeleri ve Türkiye'ye âdeta paketleyerek teslim etmeleri bunun en somut örneklerindendi.

Şer odaklarının umut kaynağı olan Apoist PKK'nın 1994 yılından itibaren çöküşe geçmesinin nedenlerini de şöyle izah etmek mümkündü.

Zira, PKK'nın çöküşünün sırrı yükselişinde saklıydı!

a) PKK, 12 Eylül askeri darbesinin getirdiği sıkıyönetim koşullarını önceden sezinleyerek, çok akılcı bir tutum sergileyip Hamas ve Hizbullah gibi İslami cihat örgütlerinin üs olarak kullandığı bölgelere mevzilenmişti. Burada militanlarına gerilla savaşı hakkında bilgi ve silahlı eğitim veriyordu. 1982-83 tarihlerinde Botan ve Behdinan olarak adlandırılan bölgelere silahlı propaganda grupları yollanmıştı. Bu grupların asıl görevi dikkat çekmeden, halkı gizlice örgütlemek ve olası bir silahlı mücadelede destek bulmak idi.

Ancak, PKK, yanlış bir ideoloji benimsemişti. Bağımsızlığı için mücadele ettiğim iddia ettiği Kürtler'in inanç ve manevi değer yargılarının tersine inançsızlığı hakim kılmaya çalışması, yürüttüğü mücadeleye gölge düşmesine neden olmuştu. Halk ile PKK arasında bundan böyle bir tezat vardı. Kürtler, tamamen İslami bir yaşantı

idame ettirirlerken, PKK, ideolojik anlamda Marksizmi benimsemiş ve "Darwin'in Evrim Teorisi"ni destekler konumda kalmıştı.

Devrim yaşamış ülkelere bakıldığında gayri nizami olarak Özgürlük mücadelesi yürüten örgütlerin, çizgileri uğruna mücadele ettikleri halklarına göre saptadıklarını ve halkları hangi inanç ve hüviyet doğrultusunda tavır koymuşsa onların da aynı duygulan pratiklerine yansıttıkları görülecektir. Buna, ister sade Sosyalizm, ister şeriatçılık, ister Darwinci sapık zihniyet deyin neticede değişen birşey olmayacaktır. Çünkü, hangi tip düşünce olursa olsun halk arzuladığı müddetçe, başarının anahtarı ancak bu inanç tünelinden kapılabilir. Rusya'da kanlı "Ekim Devrimi" ile halkın rejimi lehine çevirmesi, İran'da güçlü bir ordu destekli rejimi halkın yıkması, Vietnam'da bir avuç yerli halkın Amerika'yı tarihi hüsrana uğratması yeterince ibret değil midir ki?

Belli ki PKK, bunları bir ibret örneği olarak algılayamamıştı.

Evet, PKK, yıkıma doğru sürüklenişinde ilk gafi saptanan ideolojik savaşında yapmıştı. Marksist felsefeyi halka aşılama gayretinde sonuçsuz kalmıştı. Hatta bu felsefi çöküntü düşman diye nitelendirilen güvenlik kuvvetleri tarafında kullanılınca PKK, kendi ideolojisinin yenilgisine kurban gitmişti. Halkın PKK'nın iç yüzünü ve ideolojik saplantısını öğreninceye dek PKK'ya verdiği olağanüstü desteği düşünüldüğünde, ister istemez şu soru da akıllara gelmiyor değildi:

"Acaba PKK da halkın yaşadığı inanç duygulan ile yaşasaydı ve savaşsaydı ne olurdu?"

Şayet böyle olsaydı; basit yenilgi sözcüklerini kullanamamakla beraber, kimbilir... belki de... Asıl kâbus işte o zaman yaşanacaktı.

PKK, bunu da yapabilirdi. Beyin takımının asıl niyeti gizli tutulup korunsa da... Ama yapmadı!

Peki neden?!

b) 1978 tarihinde ilan edilen örgüt, siyasi propaganda ve alt yapı çalışmalarını önemli ölçüde tamamladıktan sonra 1984 yılının 15 Ağustosun da silahlı mücadeleye atılmıştı. İlk etapta savaş için konulan strateji seyrinde tutarlı bir çizgi yakalanmıştı. Bu çizgi, örgütün ağırlığını hissettirecek kadar büyümesini de teşkil etmişti.

Fakat savaşta esneklik daimi olması gerekirken buna pek yanaşılmadı. Hesaplar uzun vadeli yapılsa da taktiksel strateji pratikte teori ile tümlenemeyerek kısa vadeli basanlarla karşılanılmıştı. Hareket anlayışı, döneme göre militanlar üzerinde uygulatıcı olmaktan uzak kamıştı. Doğal olarak basan elde edilmiş olsa da, yenilgi kaçınılmaz bir sonuç olmuştu.

Yani PKK, savaş stratejisinde ürettiği teoriyi pratik zeminde hayata geçirememiş ve dava anlayışında kısa vadeli bir rota seyretmişti.

c) Kırsaldaki militanların en büyük desteği şüphesiz köy ve şehirlerde oluşturulan milis kadrosuydu. Her ne kadar kalabalık bir milis kadrosu meydana getirilse de düzenli komitecilik anlayışı uygulanmadığından bu milisler koordinasyon eksikliği ile atıl kalmışlardı.

- Milis, istihbaratı faaliyetlerin icrasında kullanılırdı.

- Köy ve şehirlerden kırsala lojistik gıda ve cephanelik çıkartılmasında en aktif rol milislerindi.

- Devlet adına çalışan örgüt deyimi ispiyoncu, ajan vb. kimseler milisler aracılığı

ile tespit edilirdi.

- Hassas eylemlerde milislere danışılırdı. Birçok eylemin oluşumunda hedef bölgelerini iyi tanıyan milislerin keşifçi özellikleri yatmaktaydı.

- Milisler silahlı olarak girilen eylemlerde de bazen rol olabiliyorlardı. Bu tür kimselerin girdikleri eylemler genelde sabotaj, taciz, suikast, yol kesme gibi riski fazla bulunmayan olaylardan oluşuyordu.

- Milislerin en önemli görevlerinden biri de kırsala militan kazandırmak ve kuryelik yapmaktı.

Görüldüğü üzere milisler çok yönlüydüler. Düzenli, disiplinli ve koordineli bir çalışma ile çok rahatlıkla faaliyetlerden verim alınarak sonuca gidilmesi mümkündü. Fakat PKK, eylem kapasitesi yüksek milis kadrosunun koordinasyonunu ve düzenini sağlayamadığından yanlışa düşmüş ve bu gücü süreç içerisinde avucundan çıkarmıştı; kaybetmişti.

Bu ne demekti?

Bu, istihbaratın sonu demekti.

Bu, militan akımının kesilmesi demekti.

Bu, lojistik desteğin yitirilmesi demekti.

Bu, plansız eylemlerin oluşumu demekti.

Bu, arazinin daralması demekti.

Şüphesiz ki tüm bunların kesiştiği noktada başarısızlık vardı. Zamanla bu durum, sadece eylemsel faaliyetlerin sekteye uğramasına değil, militanların da demoralize olmasına neden olan etkenlerin oluşumuna sebep vermişti. PKK, işte bu vahim gazaba uğramıştı. Ufak bir yanılgı ve gaflet uykusu PKK'yı sonun başlangıcına götüren yolda bir adım daha geriletmişti.

PKK'nın kaybı olarak idrak edilen mevcut durum esasen milis kadrosunun da sonu olmuştu. Başıboş kalan milisler PKK'nın eksikliği sonucu deşifre olmuşlardı. Ve sonuç tahmin edileceği gibiydi! Hemen hepsi ya yakalanmış, ya yurdunu terk etmiş, ya da bir iç hesaplaşma sonucu öldürülmüştü.

d) PKK saflarında bulunan militanlardan özellikle aşiret kökenliler çoğunlukta bulunuyorlardı. Hepsi de çok iyi savaşçılardı. PKK'ya katılmadan önceki yaşantıları da sürekli dağlarda ama koyun besleyerek, ama kaçak yaşantı idame ettirerek geçmişti. Bunlar genelde Goyi, Jirki, Giçi, Dıdıri, Mala Bayro gibi savaşçı aşiretlerden çıkmışlardı. Savaşçı aşiretler diyorum; zira, PKK öncesinde de bölgede bu aşiretler sürekli olarak kan davası, arazi davası ve hayvan davası ve namus davası olmak üzere dört ana meseleden ötürü sürekli olarak karşılıklı çatışma halindeydiler. Bir çoğu devlete karşı da mücadele etmişti. Bu sebeple devlet, aşiret mensubu kişilere dokunamamıştı. Halen bu aşiretlerin çatışma halinde iken yaptıkları mevzileri "dağların olabildiğince yüksek, uçsuz bucaksız zirvelerinde görmek mümkündür.

Aşiret ortamından gelenler örgütün kırsal yaşamına çok kısa sürede ayak uydurabiliyorlardı. Öyle ki, küçük bir manga ile bir karakolu veya korucu köyünü basıp, sonuç alacak kadar kendilerini yetiştirmişlerdi. "Tam bir savaş kurdu idiler" demek sanırım onlara hak ettikleri kaliteyi lütfetmek olacaktır.

PKK, bunları iyi değerlendirebilse idi, şüphesiz Önemli bir kadro meydana getirecekti. Ancak bu da, kısa vadede değerlendirilebildi. Uzun vadeye yayılacak başarılı kadrolar meydana getirilemedi. Geçici eylem başarıları ile yetinilmek durumunda kalınıldı.

Başarılı aşiret mensubu militanların "hedef gösterilmesi halinde, olağanüstü bir talihsizlik dışında zafer elde etmeleri kaçınılmaz oluyordu.

Bu, silahlı eylemsellikte böyle idi!

Bu türden militanlara silahlı eylemselliğin dışında daha başka görevler yüklemekse sakıncalı bir pratiğe yol açardı ki, bunun açacağı yaralan sarmak hiç de zannedildiği gibi kolay olmazdı. Nitekim PKK, bunu yapmış, bunlara, savaşmak dışında savaştırmak gibi görevlerin en ağırını ve kritik sorumlulukları yüklemişti. Bu, taktiksel yanılgıları da beraberinde getirdi. Hem de bir daha telafisi olamayacak kadar büyük yanılgılardı bunlar.

Aşiret mensubu militanlar genelde okuma-yazma bilmeyen, teorik birikimden yoksun kimselerdiler. Savaşmasına savaşırlardı, ama yaptıkları eylemlerin niteliğini ve doğacak sonuçlan doğrusu pek düşünmüyorlardı. Onlar için hedeflerin siyasal incelikleri önemli değildi. Herhalûkarda neden ve nasıl sorularının cevabını aramadan kendi yöntemleri ile hedefi ortadan kaldırmak gibi basit bir sistem içerisinde bulunuyorlardı. Bunun sebebi ise; örgütün, teorik ve pratik gibi özdeşleştirilmesi gereken mücadele anlayışından uzak kalmalarıydı.

PKK yönetim kadrosu belirli tarihlerde acil eylemler gerçekleştirmek olacaktı ki, bu durumu bilmelerine rağmen de kadrosundaki yönetici kesimi bu aşiret mensubu militanlar arasından seçmişti. Doğrusu bunun, kurda kuzu emanet etmekten farkı yoktu. Ancak, aşiret mensubu militanlar örgütün istediği şekilde inisiyatif elde etmişlerse de, bu, örgütü tatmin edici eylem faaliyetlerim başarıyla icra etmelerinden kaynaklanıyordu. Fakat hedef seçilen noktalara yönelik oluşturulan imha etme kanısı, hedef kapsamında zorunlu ikamet yapan masum sivil insanların ayırd edilmemesi (aşiret mensupları nezdinde) anlamına gelmiş olsa gerek ki sonuç itibarıyla PKK, dava anlayışından saparak dejenere olmuştu. Çünkü eylemler sivillerin yaşamlarını doğrudan tehdit eder olmuştu. Öldürülen sivillerin Kürt kökenli olması da düşündürücü ayrı bir vak'aydı.

Onlara karakol basmaları söyleniyordu; onlar bastıkları karakollarda öldürdükleri askerlerin "kulaklarım" veya kafa derilerini yüzerek anlamsız bir vahşet uyguluyorlardı. Tıpkı bir zamanlar vahşi doğada, vahşice yaşam idame ettiren yamyamların kurban ettikleri ve etini yedikleri insanlara yaptıkları tiksindirici işkenceler gibi... Sadece bu da değildi. Korucu köyü olarak gerekçe gösterilen yerleşim birimlerine baskınlar düzenleyerek genç-yaşlı demeden hunharca sivil kanı akıtmışlardı. Korucu veya asker yakını denilerek öldürülen yüzlerce masum sivilin akıbeti ise işin çabasıydı.

Evet, bu da demek oluyordu ki, PKK, yönetici kadrosunu da dava ruhuyla yetiştirmekten uzak kalmıştı. Eylem başarıları öldürülen kişi sayısına endekslenmişti. Sonuç olarak yakım ölen her kesimden insan, örgüte tepki besler olmuştu. Köylerin koruculuğa rağbet göstermesi de bundan kaynaklanmıştı ki, bu, PKK'nın kullandığı arazinin daralmasına sebebiyet vermişti.

e) PKK, varlığını korumak maksadıyla hazırladığı tüzük gereği kendi iç yapısında birtakım yasaklamalar getirmişti. Bu yasaklı kavramlar suç ve ceza adı altına ARGK yönetmeliğine konulmuştu.

Bu yasaklar çerçevesine giren en ilgi çekici madde kuşkusuz kadın-erkek ilişkilerinde konulan sınırlamalardı. Biliniyordu ki, konan tabular her daim bu tür ilişkilerde oluşu-veren zaafiyetler vesilesi ile yıkılmıştı. Birçok ülkede gerilla harbi verenler bu ilişkiler nedeniyle zaafiyete düşmüşlerdi. Örneğin, İspanya'da özgürlük davası güden ETA, bir zamanlar başgösteren kadın-erkek ilişkilerine engel koyamayacağını anlayınca "devrim nikahı" uygulamasını hayata geçirmiş, ancak bu uygulamaya geçilse de militanların cinsi arzularının önüne geçmek mümkün olmamış ve nihayetinde topyekün örgütsel bir yozlaşma süreci yaşamıştı.

Öcalan, bu konuda tavizkâr olmama gayretinde idi. Yalnız başkası için uygun bulmadığı cinsi arzuları kendisi için doğal karşılıyordu ki, bu da önemli bir tezatı da beraberinde getirmekteydi ve şüphesiz insana "balık baştan kokar" sözünü anımsatmaktaydı.

PKK, bölge insanının namus kavramına verdiği önemi bildiğinden halka, içinde barındırdığı kadın ile erkeklerin aralarındaki diyalogu bacı-kardeş ilişkisi olarak lanse ediyordu. Bir dönem halk da onlar için "xwuçka me" (bacılarımız) olarak hitap eder olmuştu. Bu da, halkın, PKK'nın propagandalarına kandığının kanıtıydı.

Doğrusu bu propagandayı lafta bırakmamakta ısrar eden PKK, çok katı önlemler alma pahasına kadın-erkek münasebetlerin deki her türlü duygusal bağa da yasaklı kavramlar getirmişti.

Düşünüldüğünde, gencecik, fidan gibi genç erkeklerle, güzelliği ile göz kamaştıran 18'indeki genç kızlar hep bir arada yaşadığından hangi tip önlem alınmış olsa dahi cinsi çekiciliğin önünü almak imkan dahilinde olmayacaktı. Nitekim cinsel vak'alar birbirinin ardısıra patlak vermişti. Apo, "yasak" dese de; bunu umursayan pek olmuyordu. Birbirlerine aşık olup, bu aşk uğruna infaz edilenler, arzularına yenik düşerek gizliden gizliye çalıların veya kayaların dibinde amansızca sevişenler çıkmıştı ortaya. Öyle ki, bir Bitlis grubu pratiği vardı ki, bu bölgede yaşananlar sapık ilişkiler çerçevesinde değerlendirilecek kadar iğrenç boyutlara taşınmıştı. İki erkekle aynı anda cinsel münasebetler yaşayan bayanlarla beraber nice sapık anlayışlar başını almış gitmişti. Bunun nedeni, girilen tek erkekli ilişkilerden doyuma ulaşılması ve başka arayışlara girilmesi, sapılmasıydı.

Bazı babalar, Ulusal Kurtuluş Hareketi yürüttüğünü sandıklan PKK'ya öyle inanmışlardı ki, kız evlatlarını kendi elleriyle kırsalda barınan militanlara teslim etmekten dahi kaçınmamışlardı. Ve ne yazık ki, hepsi olmasa da önemli bir kısmı cinsi arzularının yengisine uğrayarak tek kelime ile sapıklaşmışlardı. İnanılması zor, ama ilişkilerin doyumunda iken çırıl çıplak vaziyette operasyonlara yakalananların ve öldürülenlerin sayısı kolay tarif edilir cinsten değildi.

Esasen de PKK'nın ETA'dan farkı kalmamıştı.

PKK'daki ilişkilerde zamanla oluşan yozlaşmalar oportünizmin örgüt saflarında hakim bir noktaya ulaşmasına da neden olmuştu.

Suçlu adresi belliydi. O da, Abdullah Öcalan'dı. Öcalan'ın bu konuda militanlarına Örnek olması gerekirken, tercihini, açıktan ilişkiye girmekten yana kullanması yozlaşmanın gelişmesindeki en büyük teşviksel etken mahiyetine varmıştı.

Kürtler'in bu gerçeği görmesi bardağı taşıran son damla olmuştu ki, PKK, kendi propagandasını da boşa çıkartmıştı.

Ve nokta:

Esasen PKK, yozlaşmıştı, söylenenlerin aksine gizli de olsa her türlü cinsel birliktelik alabildiğince yaşanıyordu.

f)PKK içerisindeki alt-üst ilişkiler tutarsız bir zemin üzerine kuruluydu. Militanlarda üstlerine yönelik en ufak güven hissi bulunmuyordu. Diyaloglarda korku hakim olduğundan göstermelik bir alt-üst çarkı günü kurtarma çabasıyla idame ettiriliyordu. Bir militan, doğru bildiğini örgüt yanlış tanımlıyorsa kalkıp eleştirisel mahiyetde bir üstüne örgütün yanlışlığını değerlendiremezdi. Aslında bunu samîmi olduğu arkadaşına dahi açması ender bir olasılık sayılırdı.

Eylemsel icraatların yapımında da mevcut kadronun tutumu oldukça düşündürücü ve savaşçı konumundaki militanları yıpratıcı davranışları suyüzüne çıkmıştı. Eylemlerde üst düzey yöneticiler geri safta bulunurlarken, savaşçılar sürekli en ön safta yer alıyorlardı. Savaşçılar, bazen aç, bazen de öğün başına çeyrek ekmek ile en fazla bir tabak çorbaya talim ederlerken, komutanlar diledikleri kadar, üstelik özel yemeklerden yiyebiliyorlardı. Komutanların yiyecekleri gibi, giyimleri de özeldi. Hal böyle olunca savaşçı konumundaki militanların üstlerine karşı içten içe tepki duyması önü alınamaz bir durum oluyordu.

g) Geri kalan bölümlerde irdelendiği üzere; PKK saflarında demokratik bir görüntü çizilse de asıl olan merkeziyetçilikti. Yani bu demektir ki, bölük veya bölge kuvvetlerinde en yetkili şahıs kararlı bir tutum içerisine girmek istese ona mani olamazdı; bir üstü haricinde. Ki, bir üstün her durumdan haberdar edilmesi kolay değildi.

PKK saflarında ister bölük, ister bölge güçlerinde olsun tüm faaliyetler merkezi bir noktada toplatılır di. Merkezi noktaya rapor edilmeyen hiçbir bilginin, faaliyetin daha bir üste sızdırılması düşünülemezdi. Merkezi konumda bulunan karar mekanizması isterse, ancak bir üst uygulanan faaliyetlerden haberdar olabilirdi. Zira merkezi konumda bulunan kimsenin, içine girdiği kararlı tutumlarda, bir üstün bu tutumdan en azından sonuç kısmı uygulanıncaya kadar haberdar edilmesinin hoş karşılaması ne mümkündü. Ayrıca bu bir riskti de! Dolayısıyla alınan bir karan tek ağızdan sonuçlandırmak daha kolaydı. Nasıl olsa yetkisi dahilinde bulunan konuların icrasından dolayı hesap sorabilecek ikinci bir güçle karşılaşılma olasılığı söz konusu değildi.

PKK'nın demokratik bir çizgi anlayışını bağrında yaşatması tamamen militanlara Özgüven kazandırmak isteminden kaynaklanmaktaydı. Yani bu da; militanlar üzerinde oynanan psikolojik harp amaçlı bir oyun stili idi.

Ancak, bakınız, PKK'nın ARGK kanadına mensup bir bölge sorumlusunun istemesi halinde "merkeziyetçi" yetki gücü nasıl kullanabilirdi:

- Aklına gelip de uygulamak istediği -ki buna, açıktan ahlaki olması şartı lazım gelirken, Öte yandan kapalı ve gizlilik gereksinimi duymak koşuluyla gayri ahlaki konular da dahildir- her türlü fikirlerini yanlış da olsa pratiğe geçirebilirdi. Kimsenin itiraz hakkı yoktu.

- Militanların ölüm ile yaşam çizgisini belirleyecek en büyük iradeye sahipti. Sevmediğini veya kendisine muhalefet gördüğünü herhangi bir eylemde gerekçe göstermek gereksinimi dahi duymadan geri dönemeyeceğini bildiği bir ye re gönderebilirdi. Yani ölüme...

- Küçük çapta yapılan eylemi abartılı şekilde göstermek veya hatalı yapılan faaliyetleri üzerinden atarak başkası yapmış gibi lanse etmek iradesi dahilindeydi.

- Denetiminde bulundurduğu militanları aydınlatabilir veya kör bir zihniyetin

kurbanı edebilirdi.

- Bulunduğu imkanlar çerçevesinde herşeyin en iyisini seçebilirdi.

- Aleni olmaması koşuluyla grubunda bulundurduğu bayan militanlardan en güzeli ile cinsel veya duygusal münasebetlerde bulunabilirdi. Bunun da önüne geçilemezdi!

- Eylem yapmak ve arazide hareket etmek tamamen inisiyatifi dahilindeydi. Gruptan verdiği kayıpları ileride mazeret gösterebilmesi koşuluyla saklamak ve karşı gücün verdiği kayıpları fazla göstermek de yapabilecekleri arasındaydı.

Görüldüğü gibi merkeziyetçi yönetim tarzında yukarıda belirtilen sakıncalı durumlar meydana gelebilirdi. Bunlar zamanla PKK'nın çöküşünü sağlayacak kadar yıkıcı vak'alardı. PKK'nın üst düzey yöneticileri de bunun bilincindeydiler aslında. Özellikle merkez komite üyeleri birçok kez bu olayları tartışmış olup, bu vak'aların örgütün genel imajı açısından ileride yolaçacağı sorunları masaya yatırmışlardı.

Peki, madem ki örgüt bu oluşumların dezavantajlarını görüyordu da neden bu yönetim anlayışından uzak kalınmadı?

Çünkü PKK, savaşan bir örgüttü. Bu nedenle zamana karşı oynamaktaydı. Konumu gereği çevik, hareketli, otoriter olmalı ve aynı zamanda taktiksel oynamalıydı. Verdiği mücadele türünde kural yoktu. Çok çaba, azim, kararlılık mutlak suretle başarıyı getirecekti. İşte bu noktadan bakıldığında PKK'nın, bunca riski olmasına rağmen neden merkeziyetçilikten vazgeçmediği, daha doğrusu neden vazgeçmeyeceği açığa çıkacaktır. Herşeyden önce dezavantajı bolca fark edilen merkeziyetçilik, aslında avantajları da olan bir taktik anlayıştı.

PKK gibi döneme göre oynayan savaş örgütünde, inisiyatif kullanma yeteneği olmazsa olmaz koşullardan ilki idi. Bir operasyona yakalanan grubun bölgeden bölgeye tekmil vermek sureti ile, "çatışmaya girelim mi?", diye sorması elbette-ki düşünülemezdi. Zaten böyle bir mantığın da imha mantığı olduğunu kabullenmek gerekmektedir.

Çalışma içerisinde bulunan bir grubun durumunu düşünelim! Militanların mevzii yapması veya bulması, gerektiği yerde saldırması veya gizli pusu atması, karşı gücün cılız veya sağlam kanatlarını tespit etmesi, geri çekilme şartlarının hazırlanması ve geri çekilmenin sağlanması, geri çekilirken bir sonraki noktaya kadar izlenecek yol ile ilgili durum tespitinin yapılması, asıl ve alternatif üs alanlarının tespit edilmesi, güvenlik için keşif ve tepeci mangalarının arazideki dağılım alanlarının belirlenmesi, düzenin, disiplinin ve koordinasyonun sağlanması öyle dakika başı tekmil verip, emir almakla halledilecek türden olaylar değildi. Bu durumlarda "inisiyatif denen savaş mantığı önplana çıkardı; çıkmalıydı da. Bunların tümünü inisiyatifini kullanarak yapacak bir güç mekanizmasına ihtiyaç vardı. Burada merkeziyetçilik, tartışmasız tek seçenek olarak dikiliverecektir karşımıza. Bu da dezavantajına karşın, avantaj demek oluyordu ki, merkeziyetçilik, aynı zamanda ani kararı, çözümleyici gücü ve olaylara anında ve yerinde müdahaleyi sağlamakla yükümlü olan en mantıklı işleyiş tarzıydı.

Evet, PKK açısından merkeziyetçiliğin ne dezavantajı, ne de avantajları gözardı edilebilirdi. Çok iyi bilinmekteydi ki, büyük oynanan her oyunda riskler de gözardı edilemeyecek kadar büyüktü! İşte bu noktada ya oyundan çekinilmesi gerekecek, ya da basan için riskleri aşama aşama en aza indirgeyerek muvaffakiyete erişilecekti. PKK'nın da, konumu itibarı ile değerlendirildiğinde başlattığı davasından vazgeçmesi

düşünülemeyeceğinden, aslında ta baştan beri kararlaştırmış olduğu merkeziyetçiliği hayat geçirmişti. Yani Örgütün yerinde bir tespiti söz konusuydu. Fakat gelin görün ki, teori, pratikte yine hayat bulamamıştı. Çünkü elindeki mevcut kadronun % 80'inin okuma yazması dahi yoktu. Bu, PKK açısından acı bir tablo idi. Ve bu tabloya karşın merkeziyetçilikte ısrar edilmişti.

Ve sonuç yine acıydı. Kadronun cahil olması, her ne kadar başarılı savaşçılar olsalar da avantajları dezavantaja dönüştüren gerçeklerle yüzleşmekten PKK'yı kurtaramadığı gibi, sonun başlangıcındaki noktanın ilk sinyalini de yakıvermişti,

PKK, 1992 tarihinde mücadelesinin doruğuna ulaşmışken bir yandan da yoğun bir militan akımına uğramıştı. Bu yıl içerisinde ortalama 25 ile 30 arasında günlük katılım oluyordu. Böylesine yoğun bir katılıma hazırlıksız yakalanan PKK, kadro sıkıntısı çekmişti. Büyük yönetici boşluğu vardı. Elde mevcut bulunan eski tüm kadrolara bu münasebetle görev teslimi yapılmıştı. Yöneticilik vasfından uzak, fakat tecrübeli bir savaşçı ve lakin adım dahi yazmakta zorlanan kadrolar, manga, takım, bölük, bölge ve hatta eyalet komutanlıklarına değin önemli sorumluluklara getirilmişlerdi. Doğal olarak bu tablo koordinasyon aksaklıklarına yol açmıştı. Başarıyı adam öldürmekte gören yok edici zihniyetler türemişti. Katliamlar, yersiz eylemler, araştırma yapılmaksızın sergilenen infazlar zamanla halk ile örgüt arasındaki bağlan çözmüş bu vesile ile, koruculuk sistemine duyulan rağbet fazlasıyla artmıştı.

Sadece halkın PKK[1] dan soğumasıyla kalınmamıştı; aynı zamanda örgüt içerisinde de çok başlılığın bir anlayış haline gelmesi, militanlar arası ikilemci pratiğinin oluşumuna da sebebiyet verilmişti. Abdullah Öcalan'ın talimatlarına direkt karşı gelinmese de dolaylı olarak pratiksel dengesizliğin artışına da mani olunmaması, Öcalan'ın hakimiyetinin kabul edilmediğinin dışa vurulması olarak algılaması mümkündür. Bu oluşum, PKK'nın dönemsel ve taktiksel savaş stratejisine de ters etki yapmak kaydıyla yansımıştı. Eylemlerin, belirtildiği üzere "jenosid" bir zihniyet anlayışı ile çerçevelenmesi, iç infazların ve örgüt içi komploların baş göstermesi, kadın-erkek ilişkilerindeki sıradanlığın yerini yozlaşmış sapık ilişkilere bırakması, bu sürecin zehirli meyvelerinden olup, PKK realitesiydi. Zaten PKK'nın çöküşe sürüklendiği ve sonun başlangıcını belirleyen etkenlerden biri durumunda bulunan ayrılmaların başladığı dönemler de bu noktadan itibaren start almıştı.

h) PKK'nın hakimiyetini yitirdiği pratiksel sapkınlıklardan biri de yoz ilişkilerdi. Ve bu yozlaşma en çok kadın-erkek ilişkilerindeki cinsel çarpıklıklardan kaynaklanıyordu.

PKK'nın uzun vadede girdiği Ölüler girdabındaki mücadelesinde isteyip de engelleyemediği yoz ilişkiler bakınız nasıl geliyordu. "Kendinizi bir an için olsun PKK'lı bir gencin yerine koyun! Yıllarca örgütte bulunmuşsunuz. İnsan olmanın gereği olarak hep bir bayanla birlikte olmanın özlemi içindesiniz. Ve bir erkek olmanın gereği olarak, erkek gibi cinsel ihtiyacınızı gidermek istiyorsunuz. Fakat bir türlü fırsatınızı yakalayamadığınızdan veya pasif kalmanızdan böylesi bir ilişkinin doyumuna ulaşmaktan mahrum kalmışsınız. Trajikomik kaçacaktır ama, eğer ki derin bir uykuya dalacak kadar şanslı olmuşsanız bunları belki bir ihtimal rüyalarınızda yaşama imkanı yakalayabilirdiniz.

Birgün, uçsuz bucaksız bir vadinin derinliklerinde karşınıza rüyalarınızı gerçeğe dönüştürecek kadar genç ve taze bir bayanın çıktığını düşünün. Üstelik sutyensiz!.. Elbisesinin altından göğüsleri ortaya çıkmış... Kaprisli... Hani, albeni cinsinden var ya, işte o misali...

Peki, bu durumda ne yaparsınız? Kuşkusuz yine pasif kalıp, gözlerinizi kapatarak onu çıplak düşleyip kendinizi rahatlatmayı, ya da hemen tavlayarak koynunuza sokmayı tasarlarsınız.

Bence ikinci yolu denerdiniz! Yani...

PKK'nın Garzan Eyaleti olarak nitelendirdiği genişçe bir alanın bölgesi dahilinde bulunan Bitlis kırsalında temelleri atılan ve kısa sürede tüm dağlan saran aşk ateşi militanları ruhen ve bedenen yakacak, PKK'yı da kökünden sarsacak kadar büyük ve tehlikeli olmuştu. Nitekim Bitlis bölgesinde bulunan militanlar işi sapıklığa sürükleyerek toplu seks veya homoseksüellik gibi iğrenç ilişkileri mum söndü oyunu düzeninde yaşıyorlardı. Ki bu, ahlaki değerlerden uzaklaşan üniversiteli militan züppelerin PKK ile birlikte çöküşe geçmesine neden olmuştu. İnanç ve ahlaki değerlerden uzaklaşan toplumlarda gözlenen yayılmacı çöküş PKK'da da hızlanarak gerçekleşmişti.

PKK'daki kadın-erkek ilişkilerindeki yozlaşma sadece savaşçı düzeyindeki militanlarla sınırlı tutulacak türden olaylar olarak değerlendirilemezdi. Dağ kadrosunun komuta kademesini ve cephe kanadının yetkililerini de saran aşk ateşi merkezi üyelere dahi sıçramıştı. Bazı üst düzey sorumlular kendilerini bu gönül oyununa öylesine kaptırmışlardı ki, tamamen savaş azminden uzaklaşır olmuşlardı. Bazılarının idealleri, belden aşağıya olan düşkünlüklerinden dolayı yok olurken, bazılarının beyinlerindeki dava inançları ise Rewşan, Zinarin ve Ruken vs. gibi isimlerin tutsağı olmuştu. Bir bölge sorumlusunun girdiği ilişkilerden dolayı öldürülmesi, Apo'nun; "isterse, bir ülkeyi tek başına idare edecek kadar yetenekli bir savaşçıdır" dediği, PKK için yıllarını cezaevlerinde ve dağlarda geçirmiş bir merkezi üyenin homoseksüel ilişki esnasında yakayı elevermesi, bir bölge sorumlusunun Mutki bölgesinde değişik bayanlar ile yedi defa ilişkiye girdiği tespit olunup yakalanmasına karşın Ölüme yolcu edilirken bile dağlarda bir kadın tutsağı olmanın verdiği zorluklan, "Heval, ben kadınsız yapamıyorum. Beni ister öldürün, ister affedin; bu sizin taktirinizdir. Ancak affetseniz bile bu ilişkileri tekrar yaşayacağımı belirtmek istiyorum," şeklinde cesurca laflar tüketerek dile getirmesi ve sırf iyi bir savaşçı olması nedeniyle son anda affedilerek mahkeme kararıyla sadece bu kişiyle sınırlı tutulması şart koşulup, sevdiği bayan militanla devrim nikâhının kıyılması unutulacak olaylar değildi.

Bir süre öncesinde -sanırım bu, 1992-93 yıllarını kapsayan süreçlerinde vuku bulmuştu- Abdullah Öcalan'ın kardeşi merkezi üye Osman Öcalan aynı tutsağın esiri durumunda bulunmuştu. Parti önderliğinin kardeşi olmasının verdiği rehavetle böylesi bir duyguya esir düşmesi ve bunu çekinmeden dışa vurması bir dönem Abdullah Öcalan ile zıtlaşmalarına neden olmuştu. Ferhat (K) Osman Öcalan, devrim nikahının kıyıldığı bölge sorumlusuna tanınan toleransın aynından kendisine de tanınmasını ağabeyinden istemiş fakat bunun kabul görmemesi örgütte büyük yankı bulmuştu. Apo'ya göre; zaten militanların yeterince içine düştükleri cinsel zaafiyetlerinde, soyadını taşıyan kardeşinin de bu türlü bir ilişkide serbestlik kazanması örgütü ahlaki anlamda tamamen çökertecekti. Gerçi; tabiri caiz ise, Bitlis bölgesinde bulunan militanların bulunduğu noktalara giden patika yolların üzerinde "açık geneleve gider!" yazılı tabelalar eksikti, diyecek kadar rahat örnekler verebileceğimiz bir örgütten kurtarılacak pek bir ahlaki değer aramak zaten imkansızdı.

Abdullah Öcalan gayet net bir tavır ortaya koymuştu kardeşi Osman karşısında. Belki ciddi, belki de gayri ciddi olarak kardeşini silahsızlandırıp soruşturmaya almıştı. Ardından yazılı veya sözlü talimatlarında ve hatta çözümlerinde kardeşinin içine

düştüğü durumu Örneklendirerek kınamış ve teşhir olunmasına sebebiyet vermişti.

PKK açısından olmuşu yok saymak, gerçeğe sırt çevirmek mümkün müydü ki?

Bir zamanlar "Heval" olanlar sevgili olmayı tercih etmişlerse, bir başka deyişle aşk şarabını içmişlerse unutulan bir dava vardı demekti ortada. PKK, onları saflarında barındırsa bile onların yüreklerinde, PKK bitmişti artık. Biten bir davanın kıytısında hala kurtulabilecekleri dünyevi bir mutluluğa eğer ki görebilmeyi başarabilmişselerdi o vakit çabalamak nafile olacaktı; olmuştu da!

ı) Hep hatalar mı vardı bu örgütte? Bir an; "Ne olurdu Allah'ım biraz da umutlar olsaydı" diye geçiriyorum içimden. Oysa, ölümün ağır kokusunun altında umutlu olunulur muydu [n].ıic? Olunmazdı elbette! İnsan ölüsüne leş, öldürülene kelle denecek kadar zalimkâr olunmasında yatan sebepler ne olabilirdi acaba?!

Sadece bunlar mı?

Ya düşman diye nitelendirilenlerin öldürülmesine karşı duyulan sevinç ve atılan zafer naraları? PKK'nın öldürüp de naaşım ele geçirdiği asker ve korucuların durumu daha da vahimdi. Kulağı kesik, saç derisi yüzülmüş veya vücudunu herhangi bir yeri kasatura darbeleriyle yarılmış halde bırakılıyorlardı. Bunlar bana, asırlar Önce ormanlarda vahşice bir yaşam süren yamyamların çıktığı insan avım anımsatıyor. Onların PKK'nın birtakım militanlarından tek bîr farkı bulunmaktaydı. Yamyamlar, insanları yemek için avlıyorlardı; PKK ise, çelişkisini yaşadığı garip bir dava için.. Tabi bu tanıma uyan bir amaç eğer ki varsa!.. Yalnız yamyamlardan beklenemeyecek kadar aşağılık bir uygulama vardı PKK'da. Siz, hiç bir yamyamın kendi arkadaşını avladığını düşünebilir misiniz? Olabilir mi, bilinmez ama PKK için herşeyini ortaya koyan militanların nasıl infaz edildiği anımsanacak olursa, insanlık namına nasıl bir utanç tablosu ile karşılaşıldığı anlaşılır olacaktır.

PKK gibi, mücadelesini çağdaşlık adına yürüttüğünü iddia eden bir dava örgütünde bunlara tanık olmak PKK kimliğinin ne denli dejenere olduğunun kanıtı niteliğindeydi.

PKK'nın 2000 yılına kadarki mücadele tarihinde yüzlerce iç infaz komploları yaşanmıştı. 1968 kuşağının esintisi ile yola çıkan Öcalan'ın henüz yolun başındayken arkadaşlarını ferdi çıkarları uğruna Öldürttüğü zamanlar unutulmamalıdır.

PKK'nın kuruluşuna doğru giden yolda Apocu kimliğiyle önplana çıkanlardan Pilot isimli örgütün Önemli organizatörlerinden birinin ölümüyle start alan şaibelerle dolu bir hareketin, geleceğine de "şaibeli geçecek" damgası vurulmuştu.

Pilot, Apo'nun önemli istihbaratçılarındandı. Hatta onun sağ koluydu demek bile mümkündü. Apo'nun ahkam keserek devletin elinden kurtuluşunu anlattığı ilk hareket yıllarında esasen Pilot'un rolü inanılmayacak derecede büyüktü. Zira, Apo ile aynı yola baş koyan Pilot, aynı zamanda devlet adına da çalışmakta idi. Dolayısıyla devletin Apo ile ilgili tüm tasarladıkları faaliyetlere vakıf idi. Düzenlenmesi muhtemel her türlü operasyon girişimini Öcalan, Pilot vasıtasıyla haber alıyor, yer değiştirmek suretiyle tedbirini alıyordu.

Devletin istihbarat birimleri Pilot'un Apo ile yakın bir ilişki içerisinde bulunduğunu bilmesine karşın, Apo'ya kendi planlarını sızdırabileceğine ihtimal vermiyorlardı. İçine düşülen bu yanılgı istihbarat birimlerine olan güveni iyiden iyiye zedelenmesine yol açmıştı. Keza Apo kovalamacası uzadıkça ipin ucu elden kaçırılmakta ve yetkili mercilerde bulunanların tamamında büyük moral çöküşü yaşanmaktaydı.

Pilot, Apo tarafından kendisine yüklenen görevinde basan kazanmıştı. Lakin her yolun bir sonu olduğu gibi, Pilot da yüklendiği vazifesini, deşifre olmasına yakın zaman zarfında noktalamıştı. Pilot, faaliyetlerindeki sağladığı aktivite-den anlaşılacağı üzere oldukça zeki ve örgütleyiciydi.

Pilot, tüm faaliyet sürecinin ardından artık Apo'nun yanına çekilmek istiyordu. Apo'ya göre; dıştaki kuvvetle olan bağlantısını kesen Pilot'un zekiliğiyle örgütteki konumunu güçlendirebileceği ihtimali vardı. Gün olur "senden daha çok çabaladım" diyebilecek noktaya gelerek liderliğe talip olabilirdi. Apo için bunun hayali dahi korkunçtu. Hem zaten Pilot'tan fazlasıyla yararlanılmıştı. Devletin istihbarat birimleri ile olan irtibatını kesmesiyle birlikte kendisine duyulan ihtiyaç da vasata indirgenmişti. Ve bir gece vakti uydurduğu bir komplo teorisiyle Pilot'u hain ilan eden Apo, onu ölümle cezalandırarak ortadan kaldırmıştı.

PKK'nın asıl üyelerinden birkaçı da Kemal Pir, Haki Karer -ki bunlar Türk kökenli idiler- M. Hayri Durmuş gibi önemli isimlerden oluşuyordu. Bunlar, Abdullah Öcalan ile aynı davaya baş koyduklarında dava, Marksist-Leninist ilkeler ışığında bir rejim güden bir görünüm içerisindeydi. Kürtlük imajı sonradan gereksinim duyulması üzerine kabul görmüştü.

Gerek Haki Karer, gerekse de Kemal Pir dava anlayışlarında rakipsiz denecek kadar yürekliydiler. Örgütün olgunlaşmasını ve organize olmasını sağlayan en büyük oyuncu bu iki militandı. Aslında kurulacak bir silahlı mücadele örgütünün en önemli lider adayı Haki Karer idi. Haki Karer'in Apo'ya nazaran etkinliği daha fazlaydı. Militanların, lider olarak karar kıldıkları isim de Haki Karer olmuştu.

Haki Karer'e göre; Apocu kimliğinin ötesinde sadece Kürt, Türk ve tüm azınlıkları içeren halkların özgürlüğü amacıyla silahlı bir devrim örgütü kurulacaktı. Bu oluşumun isimlendirilmesinin ve stratejisinin belirlenmesinin ardından demokratik bir kongre gerçekleştirilerek liderliğe geçilecekti. Apo'nun sadece konumundan ve kimliğinden faydalanılacaktı. Böylelikle Kürt halkının da sempatisi ve desteği kazanılacaktı.

Abdullah Öcalan her zamanki sinsiliğiyle bunu da farketmişti. Apo'nun ikinci adam konumuna düşmeyi hazmedemeyecek kadar egoist ve bu uğurda kan akıtacak kadar gaddar bir kişiliğe sahip olması sadece Haki Karer'in değil, onunla birlikte hareket eden Kemal Pir, M. Hayri Durmuş ve daha nicelerinin birer birer komploya getirilmelerine sebebiyet vermişti.

Zira, Apo yıllarca içinde beslediği kocaman bir kinle bu davaya el atmıştı. Büyük bir lider olma ve bütün dünyayı kini uğruna dökeceği kanla elde edeceği başarıya tanık etme hayaliyle yaşamıştı. Bu yüzden kendisini davasından alıkoyacak gücün niteliği ve niceliği her ne olursa olsun aşmak inancındaydı.

PKK'da baş gösteren olayların zamanlaması ve oluş şekli tesadüfi demlemeyecek kadar düşündürücüydü. Nitekim örgütün kara sayfalı tarihine damgasını vuran Haki Karer, kimsenin anlayamadığı, detaylarına inemediği bir saldırıda G. Antep'te 1977'de vurularak öldürülmüştü. Ve ancak o, öldükten sonra örgüte isim ve şekil kazandırılabildi.

Günün bir vaktinde Gaziantep'in ücra bir köşesinde sıkılan kurşunlara kurban giden veya PKK'nın deyimiyle devrim şehidi olan sözde ölümsüzlüğün sembolü Haki Karer'in sonunu hazırlayan da Abdullah Öcalan'ın ta kendisiydi. Öcalan, örgüt içi temizlik operasyonunu ispoyunculukta da sergilediği basanlarla idame ettirmişti. Kendi düşmanına haber uçurarak Haki Karer'in bulunduğu adresi

deşifre etmişti. Haki Karer'in arkadan kaldırılmasıyla örgütün Apo lehine şekillendirilmesi kaçınılmaz olacaktı. Haki Karer öldürüldü. Öcalan, onun düşlediği ideolojik savaşı apayrı noktalara taşıdı; Kürtçülük temasını işledi. Sosyalist kişilikli gözükse de Kürt milliyetçiliğini kendi tekeli altında ülkü edindi.

Haki Karer'in ölümüyle halkların özgürlüğü şuuru yerini Kürt milliyetçiliğine bırakmıştı. 1977'de uğradığı silahlı saldırının ardından çok kısa zaman sonra yani 1978'de örgüte kimlik kazandırıldı. Bundan böyle mücadele yürütenlerin nihai gayesi Bağımsız Kürt Devleti'ni kurmak olacaktı.

27 Kasım 1978'de Diyarbakır'ın Fiş köyünde kurulan PKK'nın lideri Öcalan, "örgütüm" diyecek kadar kudretli bir yönetici konumuna gelmişti. Militanlarının kendisini bir ilah gibi görüp tapmasını isteyecek kadar despotça bir düşünceye kapılmıştı. Ne acıydı ki, bunu uygulamaktaki kararlılığı ile başarıya ulaşmıştı. Kısa sürede katedilen mesafenin boyutu kendisini dahi şaşırtmıştı. PKK'lı olmak için Apoist felsefeyi belleğine adeta çivileyen bir Kürt gençliğini ve PKK'yı sınırlı süre ile dahi olsa Kürt halkı ile bütünleştiren bir realiteyi oluşturup yaşatan Apo'nun, örgütünde tek sesli bir sistemi kurması da kaçınılmaz olmuştu. Tarihin bu kıskacında Türkiye'nin kâbusu olan Sosyalist bir diktatörya da böyle doğmuştu!

Abdullah Öcalan geçmiş muhaliflerinin takındıktan tavırları da karşılıksız bırakmıyordu. Kemal Pir, güvenlik kuvvetlerine yakalattırılmıştı. O da, deneyimli ve zeki olmasına rağmen yakalanışındaki sır perdesinin aralanmasını sağlayamamıştı. Büyük bir gaflet sonucu ispiyoncusu olduğunu bilemediği Abdullah Öcalan'ın kişiselleştirdiği davası uğrunda bulunduğu Diyarbakır Cezaevi'nde iki aya aşkın sürdürdüğü açlık grevinin ardından yaşamım yitirmişti. Hayri Durmuş'un kaderi de Kemal Pir'inkinden farksızdı.

Bu komplo girişimleri PKK'nın kuruluş aşamasındaki vak'alar zinciriydi. Asıl trajedi PKK'nın aktif anlamda dağlarda silahlı mücadele başlatmasının ardından yaşanmıştı. PKK'nın dağ kadrosunu organize eden en önemli isimlerden Agit (K) Mahsun Korkmaz da görevinin doruğunda şaibeli bir şekilde vurularak öldürülmüştü. Mahsun Korkmaz, sözde Botan Eyaleti'nde girişilen bir çatışmada sırtı arkadaşlarına dönükken bel kısmından aldığı birkurşun darbesiyle ölmüştü.

Bu olayı HPP'nin yaptığı da rivayetler arasındaydı.

HPP, örgüt içerisinde gizlice yapılanmış istihbarat ve infaz teşkilatıydı. Direkt Apo'ya bağlıydı. Görevi, örgütün iç mekanizmalarını gizlice teftiş etmek ve çıkan zaafiyetleri anında Önlem alınması amacıyla PKK önderliğine rapor etmekti. Kör Cemal, Botan gibi isimlerin de HPP'nin kurşunlarıyla öldürüldüğü aşinaydı.

HPP'nin görev icra koordinasyonu "jurnalciler" olarak bilinen Sultan Abdulhamit zamanında kurulu düzene kavuşturulan gizli istihbarat örgütlenmesi ile aynı işlevselliğe sahip idi. Devletin, Abdulhamit yönetimindeyken kurduğu istihbarat teşkilatı ile ülkenin her yerindeki her şeyden zamanında haberdar olması "jurnalciler" sayesinde gerçekleşiyordu. Jurnalciler'in görevi kimin ne yaptığını nereye gittiğini, ne düşündüklerini öğrenmek idi. Yaptıkları vazifeye göre Abdulhamit tarafından bizzat ödüllendiriliyorlardı.

HPP'nin PKK'nın nezdindeki konumu da jurnalcilerin-kinden farksızdı. Onlar da gizliydi ve yaptıkları vazifenin niteliğine göre ödüllendiriliyorlardı.

PKK'daki iç infaz sendromunu birinci elden değerlendiren Öcalan, 1992 yılında, "Çelik Harekâtı" esnasında yaralı düşen 18 elemanı ele geçmemeleri amacıyla,

Cuma (K) Cemil Bayık'm Adnan isimli bir militana öldürttüğünü belirtmişti. Cemil Bayık'ın ayrıca 13 örgüt elemanını disiplini sağlamadıkları gerekçesiyle öldürttüğü de bilinen başka bir ayrıntı idi.

PKK'nın merkezi üyeleri olarak bilinen isimlerin de temizlenmesi Apo'ya ayak bağı olmalarını engellemek amacıyla alınmış kalıcı tedbirlerdendi. Bu şekilde PKK'yı Apoist kılmak mümkündü. Sırada savaşçı konumundaki militanları PKK'lı yapmaya gelmişti. Bunun için sömürücülük, inançsızlık ve despotizm gibi psikolojik savaş malzemelerine ihtiyaç vardı. Ahbap -çavuşluk, kendiliğindencilik, feodal gurur ve burjuvaziye dayalı anlayış gibi Örgütün iç işleyişini kötü etkileyecek hususların çeşitli aşamalarla ortadan kaldırılmasına çalışıldı. Ancak bazı militalar buna ayak uy dur ama dil ar. Kişilik sorunu yaşadılar. Zamanla iyi ile kötü karakter arasında bocaladılar. Dönem oldu, örgütün dava anlayışına ters düştüler.

PKK, saflarına kattığı militanları birer robot haline dönüş türebildikçe tatmin olabilmişti. Bunun dışındaki her türden zihniyeti büyük bir iç tehdit unsuru olarak görmüştü. Bundan dolayı dışlayıcı bir rota seyri Örgütte hakim olmakla birlikte başvurulan kesin çözüm yolu da her zamanki bildiklerden farklı olmamıştı. Her defasında infaz trajedisi yaşanmıştı.

Herhalde kan üzerine korku, kan üzerine başarı, kan üzerine liderlik anlayışı olan tek Örgüt PKK idi. Dolayısıyla PKK içerisindeki istikrar da her dönem başvurulan infazlarla sağlanmaya çalışılmıştı.

Keşke de böyle olmasaydı!

PKK'da ajan, ispiyoncu, provokatör, oportünist gibi çokça kullanılan ithamların altında yatan sebeplerden akla ilk geleni, militanların arkadaşlarına dahi tavır olacak düzeye gelmelerini sağlamaktı. Zaten ahbap-çavuşluk gibi toprakçı-lık veya eskiden gelen arkadaşlık ilişkilerinden uzaklaştıkça ikili diyaloglarda güvensizlik duygusuna kapılmak içten değildi. PKK'daki böyle bir yapının liberalleşmesi daha kolaydı. Bu, tavır takınma mekanizmalarının yok olması demekti.

PKK'da, 1984 tarihinden itibaren start alan silahlı mücadele esnasında ancak yüzlerle ifade edilebilecek iç infazlar yaşanmıştı. Komutan statüsünde bulunanların eksikliğini bilen veya açığını yakalayan, eylemlerde verilen emir kapsamındaki hedeflere yönelmeyen veya duygusal hareket eden, fiziksel ve psikolojik rahatsızlığı nedeniyle intikallerde, eylemlerde ve günlük yaşamda dağ kadrosuna ayak uyduramayan, niyet gözetilmeksizin bilinçli veya bilinçsizce örgütün emir ve talimatlarını uygulamayan veya tereddütle karşılayan, ikircilik oluşturan, bireysel düşünüp örgüt çıkarlarını hiçe sayan, oportünizmin veya yozlaşmanın tesiri altında bulunan militanlar oluşturulan sözde mahkemeler veya merkeziyetçi kararlar sonucu düğüne gidilircesine ölüme yolcu edilerek cezalandırılıyorlardı.

PKK'da iyi savaşçı olarak nitelenmek isteyen bir kimse her şeyden önce itaatkâr olmalıydı. PKK'ya ve kurucusu olan Apo'ya, sonsuz sadakat inancıyla bağlı kalmalıydı. Bulunduğu grubun sorumlusuna, yani doğrudan emir aldığı kişiye bağlılık göstermeliydi. Onun, iyi yapıldığında da, kötü yapıldığında da destekçisi olmalıydı. Daha doğrusu yalakalık göstermeliydi. Keza hayat boyunca elde edilen geçici tüm başarıların perde arkasında az veya çok yalakalık yattığı inkar edilemeyecektir. Yani muhalif konumda bulunarak dışlayıcı bir tutumun yerine, daimi kayırıcılık uygulanmalıydı. Bu, ideallerin ölmesine, biraz da kişilik sorununa yol açacaktı ki, maalesef yaşamak için bunları da göze almak zaruriydi.

Elbetteki her katılımın bunları uygulayıp da başarılı olması veya göze girmesi de

mümkün değildi. Fiziksel anlamda zayıf kalan, savaş sanatını öğrenemeyen, umut veren kabiliyetten yoksun kalan kimseler isteseler de göze giremezlerdi. Binaenaleyh bunlar, herhangi bir eylem veya çatışmada verilecek banko kayıplardı. Yani PKK'da iken yalakalığın getireceği nemalar, sadece tam bir savaş kurdu olabilenler için geçerliydi. Bu demek oluyordu ki, PKK'daki her iyi savaşçı yalakalığı kabullenmişti. PKK saflarından öyle dava insanları çıkmıştı ki, yanlış bir ortamda doğru bir çizginin savunuculuğunun yapıldığına dahi şahitlik etmek mümkün olabilmişti.

PKK gibi adeta ölüm kokan bir örgütün saflarında sistemin dışına taşanları görmemezlikten gelmek safça bir düşünce olacaktır kanaatimce. Lakin herşeyin olduğu gibi bunun da bedeli vardı.

Tüm ayrıntılar çok sinsice hazırlanıyordu. Sistem karşıtı olanların faaliyetleri bir köşeye not ediliyordu. Militanlarda huylanma olmasın diye bu tür faaliyetler zaman aşımına uğrattırılarak unutturulmaya çalışılırdı. Zamanı geldiğinde bu, ya bir komplaya getirilip infaz etmek, ya da bir eylemde dönüşü olmayan bir noktaya göndermek suretiyle tehdit unsuru olmaktan çıkartılırdı.

PKK, yıllarca bu taktiği uygulamış ve militanlarının düşünme kabiliyetini ellerinden almıştı. Uzun vadeli bir tehdit kuvveti olabilmeyi de bu şekliyle gerçekleştirmiştir. Diğer türlü durumlarda PKK'nın daha kısa vadeli olması kaçınılmazdı. Çünkü doğru dava ruhuyla hareket edildikçe verilen mücadelenin militanlarca anlamsız bulunmasına mani olunamayacaktı, PKK açısından bunun idrak edilmesi zor değildi. Bundan dolayı fertlerin kişisel dava anlayışını eritmek suretiyle reddetmişti. İdeolojisi doğrultusunda savunduğu ilkelerin militanlarca, dayatılarak veya beyin yıkayarak kabulünü olmazsa olmaz koşullarının başında tutmuştu. PKK'nın önderliğine göre, esneklik sadece politikada olabilirdi. O da, zaten karşı güç olarak görülen Türk devletine istinaden kabul görülmüştü. Militanlar yine en son planda tutuluyordu.

Ancak PKK, her ne önlem alınırsa alınsın misyonluğunu üstlendiği davasının son dönemecinde, sonun başlangıcını yaşamaktan kurtulamamıştı. PKK realitesinde sebep ve sonuç ilişkisi irdelendiğinde yaşanan çöküşün muhasebesi daha net yapılacaktır.

Merkezisinden tutun, savaşçısına değin yüzlerce militanını öldüren PKK, adeta sefilleri andıran bir gerileme yaşıyordu. Yapılan iç infazlar bazılarını tedirgin etmişse de, bazılarını da açıktan tavır takınmaya sürüklemişti. Neticede militanların PKK'dan irkinti duyarak kopmaları bir örgüt için duyulabilecek en büyük kâbus olmuştu. Ve nihayetinde PKK'dan ayrılanlar, eskiden "düşman" diye nitelendirdikleri devlete sığınırlarken, devlet de boş durmayarak yapabileceğinin en mantıklısını yapmış ve "Pişmanlık Yasası" gibi teslim olanlara "af taahhüdünde bulunmuştu. PKK için öyle bir kâbus anı gelmişti ki, eline silah verdiği militanları bu kez namluyu kendisine çevirmişti.

PKK'dan koparak devlete dönüş yapan militanların büyük yüzdesini komuta kademesi oluşturuyordu. Bunun sebebi üst kademelerde bulundukça, gerçeklere birinci elden tanık olabilme şansının daha rahat yakalanabiliyor olmasıydı. Edinilen tecrübe de karar verme gücü ve cesaretini arttıran başka olumlu bir etkendi. Maalesef ölüme terk edilen savaşçıların, böyle bir şansı yakalama yüzdesi de çok düşüktü. Bir çoğunun gerçekleri öğreninceye dek hayatlarını yitirmeleri içten bile değildi. Hem de zehir edilen bir hayatın akabinde ahiretin mükafatlarından biri olan "cennet'ten de kesilen ümitlerle!.. Sorulmaz mıydı ki!..

"Kimin için nasıl öldün?"

Esasen de dünyada kan, ahirette cehennem kokan bir nesiliz biz Allah'ım; üç kuruşluk dünyevi menfaatler uğruna!..

Ana maddeler halinde ele alınan ve daha da genişletilebilecek olan PKK'nın genel iç düzeni, yukarıdaki özet bilgilerdeki gibiydi. Lehte ve aleyhte olan pratiksel PKK yaşantısı, görüldüğü üzere kıyaslama yapılacak kadar aleniydi. Bu düzen tatminkâr değildi; Allah'ım inkâr eden bakar körlerin tatminkâr olması da düşünülemezdi!

Ve keşke de PKK'yı böyle tanımasaydım!

KISIM DÖRT

Gerçek bir dava savaşçısı olmak...

Bir savaşçı, uğruna canını ortaya koyduğu mücadelesinde tereddütsüz ve sonsuz inançlı olmalıdır. Aklının en ücra köşesinde dahi yenilgiyi yaşamamalıdır. Açık yürekli, ilkeli olmalı, ferdi çıkarlar uğruna girişilmesi muhtemel en ufak tavizkâr bir tutumdan daima uzak durmalıdır. Kendisini tam bir lider gibi yetiştirmeli, ihtiyacı konuda herkesle eşit koşulları paylaşmalı, inkarcı olmamalı, insanları Öldürmeyi değil, zor da olsa kazanmayı amaçlamalıdır. Her türlü zorluklara göğüs gerecek kadar dirayetli olmalı, üslûbu ve kişiliğiyle her savaşçıya örnek teşkil etmelidir. Siyasal ve askeri anlamda kendisini yetkin kılmalı, "yaşamak için öldürmek" şiarını sadece sıcak savaş ortamında uygulamalı, diğer hallerde tamamen hümanist olmalıdır. Korkuyu yüreğinde değil, beyninde yaşamalıdır. Düşmanını kendisinden üstün kabul etmemeli, küçük görecek kadar da gaflet içerisine düşmemelidir. Ani karar verebilen, inisiyatifini her ortamda kullanabilen, yere ve zamana bakılmaksızın her eylemde aşırı tedbirli, ama başarı için mutlak kararlı bir tavır ortaya koymalı, elde edilen basanlarla zafer sarhoşluğuna katiyen kapılmamalıdır. Aynı kaderi paylaştığı arkadaşlarına karşı kinci olmamalı, tutulan, taktir edilen bir şahsiyet olmalı, eleştirilerinde sürekli yapıcılığı öncelikli tutmalıdır. Serin kanlı olmaya gayret etmelidir. Aceleci ve telaşlı bir grafik çizmemelidir. Aklının yüreğine, yüreğinin bileğine uyum sağlamasına dikkat etmeli, bunun sistematik bir şekilde pratikte hayat bulmasını sağlamalıdır. Her ne pahasına olursa olsun zalimkâr ve sömürgeci olmamalı, asimilasyondan ırak kalmalı, ciddi bir dava ruhuyla ezilenlerin, kimsesizlerin umut bağlayabileceği bir Önder konumunda bulunmalıdır.

Bunlar esasen tetik ile beyin arasındaki olmazsa olmaz koşullardandı. PKK'daki militan zihniyeti ile tarif bulan savaşçı zihniyeti arasında önemli uçurumlar vardı. PKK militanı olanlar Apo'ya göre; bırakınız davalarının tanımını, PKK'm n kimliğini dahi idrak edecek düzeye asla ulaşamamışlardı.

Günün birinde Mahsun Korkmaz Ak a de mi si'n de Cuma (K) Cemil Bayık ile sohbete dalan Abdullah Öcalan, Cemil Bayık'ı sınamak için ona şöyle bir soru yöneltmişti:

- Cuma partiden bir şey anlayabildin mi?

Cemil Bayık merkezi üye idi. Aynı zamanda Ana Karar-gah'ın başında ARGK komutanı olarak bulunuyordu. PKK'nın mücadeleye atıldığı tarihten itibaren Apo'ya yoldaşlık yapmıştı. Buna rağmen cevabı oldukça ilginç ve yapmacık kaçmıştı:

- "Hayır, henüz o şerefe ben bile nail olamadım."

PKK'nın merkezi üyesinin dahi düşünsel serbestiden mahrum edildiği bu

cümlelerle açığa çıkmışken, savaşçıların durumunu anlamamak inandırıcı olmayacaktır. Böyle bir durumda kalkıp militanların bağımsız duygu ve düşüceler doğrultusunda, PKK'nın veya davanın analizini yapmalarını beklemek fazlasıyla iyimser bir yaklaşım olacaktır.

PKK'da düşünmek, varılan kanılar doğrultusunda yön belirlemek gibi bir imkandan söz etmek bile mümkün değildir. Örgütün idare ediliş gereği, verilen emirleri tartışmasız uygulamak ve Örgütün doğru kabul ettiği yaklaşımların tamamını doğru saymak zaruri bir durumdur. Dolayısıyla varılan sonuç şudur:

PKK'da hür iradeye malik militan yoktu. Hal böyle olunca da ancak uzaktan kumanda edilen robotlardan bahsetmek gerektiği inancı ağır basıyordu.

Düşününüz hele bir; PKK, AMİT adını verdiği bir intihar timini kuracak kadar kendinden emin bir görüntü çiziyordu. "Sen bizim için Öleceksin!", dediğinde bunu uygulayacak elemanı bulmakta zorlanmıyordu; hem de itiraz edilmeden, zorluk çıkarılmadan.. Yahu, insan sormaz mıydı ki hiç, ben neden intihar ediyorum, bu eylemden sonra kazancım ne olacak!, diye. Maalesef sormuyor, soramıyorlardı; körü körüne ölüme gidiyorlardı!

Böyle bir yapının hür iradesinden söz etmek elbet mümkün olamazdı. Beyni çalınmış, fiziksel ve psikolojik anlamda çıkar gruplarının gösterdiği yöne şartlandırılmış, inanç duygulan sömürülmüş, kültürel asimilasyona uğramış, etimoloji yanılgısına düşmüş olmak, kişilerin objektif bakış açılarının ve beyinsel fonksiyonlarının yitirilmiş olması anlamına gelirdi ki, bunun anlamı, kişinin artık kendinin olmaması demek oluyordu. Kişinin, beynine ve fiziğine dışarıdan hükmedilmesiyle işlevsellik kazanmasıydı bu. Ütopyanın köleliğine başka nasıl boyun eğilebilirdi ki!..

İradesinden mahrum bırakılan bir ferdin, trajik yaşamının esiri olması tabiatıyla algılama ve yansıtma sorunlarını da beraberinde getirmesi doğaldır. Yani, yaptığı işlerin bilincinde olmamaktır bu! Dolayısıyla böyle bir ortamın çocuğunun otoriter olmasını sağlayacak eleştiri ve özeleştiri gibi zaruri örgüt fraksiyonlarından yararlanması ihtimali de yapay olmanın Ötesine geçmeyecektir. Zira militanların düşünme kabiliyeti yitirtirilmiş olup, fertlerin amaçlan doğrultusunda köleleştirilmiş olma evresine tabi tutulmaları mutlakiyetçi bir mekanizma içerisinde gerçekleştirilmiştir.

Eleştiri ve özeleştiri sistemi, her türlü faaliyetlerde fertlerin başarılı olmak adına ellerinde bulundurdukları en büyük silahlarındandır. Fertler, eleştiriyi, içinde bulundukları mevcut durumu ve muhataplarını yargılamak, özeleştiriyi ise, kendilerini veya kendilerine ait olduğuna inandıkları değerleri sorgulamada kullanırlar şüphesiz. Bu mekanizma, gerek fertlerin, gerek yapılan faaliyetlerin, gerekse de karşı güç veya muhatapların iyi veya kötü yönlerini açığa çıkartmak için kullanılmaktadır. Eksiklikler, dengesizlikler, yanlışlıklar vs. vb... Böylelikle hastalık saptanıyordu. Teşhis konuyor ve tedavisi için yol ve yöntemler aranıyordu.

Özgür düşünce ve hür iradenin vermiş olduğu rahatlıkla tamamen objektif olan bir ferdin eleştirisi veya özeleştirisi herhalükârda yapıcı olacaktır. Çünkü açığa çıkan eksikliklerin bireylerin yaşantısından sökülüp atılması ve telafi edilmesi suretiyle geleceğe daha umutla bakılması sağlanacaktır.

PKK'nın yetiştirdiği militanların objektif düşünecek kadar serbest olmadıkları göz önünde bulundurulduğu vakit eleştiri ve özeleştirilerini de tam manâsıyla yapmakta zorlandıkları veya hiç yapamadıkları görülecektir. Yani bir PKK militanı Apoist olma

uğruna fiziksel ve ruhsal savunma mekanizmalarından yoksunlaştınlmıştı. Bu da, PKK'yı sağlam düşünebilen kadrolardan mahrum bırakmıştı.

Bunlar PKK'nın düşünemediği, göremediği yanılgılardı!

Devletin düşünemeyip veya düşünüp de uygulayamadığı, göremeyip veya görüp de tedbirini alamadığı yanılgılar da vardı. Tarafımca bunlar da incelendi.

Sonuç şöyleydi:

KISIM BEŞ:

Doğrusu devlet, hiçbir dönem devlet olmanın gereğini layıkıyla yerine getirememişti. Kendisini kontrol edecek mekanizmadan hep yoksun kalmıştı.

Oto kontrol sistemi işlemiyordu!

Çıkar odaklan devletin içine sinerek önemli noktalara, hem de çok kısa sürelerde yerleşmişlerdi. Ve bu noktalar kaile alınmayacak mevkiler değildi. Valisinden müsteşarına, danışmanından bakanına değin devletin en üst zirveleriydi bunlar. Bu seviyelerde görev alanlar aynı zamanda vatanperver görünseler dahi, maddi hesaplar uğruna ülke sırlarını başka ülkelerle paylaşacak ve pazarlayacak kadar riyakâr bir tutum sergilemekten geri kalmamışlardı. Kimi CIA, kimi MOSSAD, kimi KGB adına çalışıyordu. Dolayısıyla devletin bağımsız bir yönetim ve milli çıkarlar doğrultusunda idare edilmesi icap ederken, dış kuvvet istihbarat birimlerinin aracı olarak kullanılması, neticeden yan bağımsız bir devlet sisteminin oluşmasına yol açılmıştı. Bunun diğer anlamı, dışa yan bağımlılıktı. Özellikle CIA ile MOSSAD, Türkiye üzerinde Öylesine geniş bir faaliyet ağı oluşturmuşlardı ki, ülkedeki her kurum ancak dıştan alınacak tepkiler hesap edilerek işlevselliğini idame ettirir olmuştu.

Dışa yan bağımlı, kendi içinde yan bağımsız kalan Türkiye sisteminin geçmişte olduğu gibi gelecekte de sallantılı süreçler yaşayacağı reel emperyalizm politiğidir. Bu üzücü olsa da önü alınması zor bir akımdır.

Şeyh Sait, Seyit Rıza, Ağrı, Zilan... vb. kırka yakın şuursuz ve en son PKK gibi, dönemi geçmişe oranla daha iyi kavrayan ayaklanmaların inkâr edilemeyecek kirli hesapların sonucu olduğu ve bu hesaplar ve içteki riyakarlıklar bitmedikçe akan kanın durmayacağı, durdurulmayacağı aleniyet kazanmıştır. Türkiye ve aynı toprağı paylaşan halklar bu gerçeği görmek ve vakit kaybetmeksizin Önlemini almak durumundadırlar. Aksi durumda geleceğin, bölünmüş, hastalıklı bir ülke olmaya gebe kalacağı zihinlerden çıkartılmamalıdır.

PKK'nın filizlendiği yıllan mercek altına aldığımız vakit, PKK'nm çıkış sebeplerini ve mevcut o dönemlerdeki devlet zihniyetini anlamamız, dolayısıyla çözüme bir adım daha yaklaşmamız sözkonusu olacaktır.

Acaba 20001i yıllara kan ve gözyaşı seli ile girilmesine sadece PKK mı sebebiyet verdi?

Apoist PKK'lılar halkı ezdiklerinde devlet, sütten çıkmış ak kaşık gibi miydi sanki?

Hadi diyelim ki, PKK'nın kuruluşundan 2000 yılına değin olan sürecin günahı PKK'nın sorumluluğu altındaydı? Peki, PKK kuruluncaya kadar Cumhuriyet tarihinde başgösteren olaylar zincirine ne demeli?

Zihniyet her ne olursa olsun gerçekler Örtbas edilemeyecektir. Devlet de en az PKK'nın çıkışındaki kara talihin ortakçısı konumunda kalmıştır. Politik teşebbüslerde

yaşanan atıl kalmışlığı kan ve şiddet formülleri ile gidermeye çalışan bir devlet olma zorunluluğunun faturası da her zamankinden fazla olmak kaydıyla halka kesilmiştir.

Şiddet, şiddetin kendiliğinden oluşumunu ve devamlılığım sağlamakla birlikte, sınıf çatışmalarını, toplumsal gerginliklerden ve çelişkilerin kendini devam ettirme eğiliminden kaynaklandığı aşinadır. Etkinin tepkiyle karşılık bulmasıdır bu! Olağan karşılanmalıdır. Şiddet kullanımı olayların son safhalarında, eğer ki çıkmaza girilirse uygulanması muhtemeldir.

(...) Sonrasında denize düşen yılana sarılacaktır mutlaka...

Türkiye'nin, PKK'ya terörist örgüt demesini arzuladığı ve sırf bunun uğruna varını yoğunu ortaya koyduğu Yunanistan, Suriye, İtalya, İran gibi vb. daha birçok yan gizli veya açık düşmansı tavırları olan komşu-müttefîk ülkelerden dostane bir davranış beklentisine girmesi önemli örneklerdendir.

Değerli okurlarım bu, kışın ortasında donmaya yüz tutan ahırdan yoksun bir eşeğe, "ölme eşeğim bahar geldi" denecek kadar aldatıcıdır. Belki bahann sıcak adı biraz daha dirayet getirecektir ama eşek yine karın altındadır ve hiçbir teori onu bu gerçekten sihirli bir değnekle alma kudretine zemin tanımayacaktır. Kandırmacanın içerisinde ve bölünmenin eşiğinde bulunan Türkiye'nin mantıkçı yaklaşımı da bundan farksızdır.

Trajedilerle dolu Osmanlı tarihi belli ki Türkiye Devleti'ne de ders olma niteliğinden uzak kalmıştır. Veya Türkiye kalitesiz iktidar kuvvetlerinin kurbanı olmuştur. Üçüncü bin yılın başlangıcında sahnede yine dış tezgahtarlar ve içteki ihanetçiler bulunmaktadırlar. Ve kendisini denetleyemeyen devlet, karanlık emelleri olanların kontrolüne boyun eğecek kadar aciz duruma düşmüştür. Politikalar, stratejiler dışarıda, yani ülke sınırlarının ötesinde tespit olunmuştur.

Sözün özü, görünüşte halkın kendisi tarafından belirlenen yönetim, aslında manda devletin oynatılan piyonları özelliğini taşımışlardır. Doğal olarak organizasyonu dış güçler tarafından sağlanan PKK'ya karşı girişilen, geliştirilen devlet politikaları da dış güçler tarafından planlanmıştır. Buna "kırdırtma hareketi" demek en doğrusu olacaktır. Uygulanma esasları ise, böl, parçalan ve yönet kaideleri üzerine kurulmuştur.

KISIM ALTI

Türkiye 1980 öncesi, büyük bir iç çalkantı yaşıyordu. Sağ-sol çatışması, Alevi-Sünni kargaşası artık önü alınamayacak safhalara ulaşmıştı. Türk Ordusu da her defasında gerek duydukça olayların vehametini dile getirmekte ve sonuç alınamadıkça cunta fikri içten içe kabul edilmekteydi.

Bir gün, kara bir sayfayı daha silmek uğruna darbe yapıldı. Yüzlerce insan tutuklandı. Birçok hayat bir hiç uğruna sönüverdi.

Tarih o günü 12 Eylül olarak gösteriyordu. Ve hiç unutulmayacaktı; unutulmamalıydı da. Bir daha o acılara neden olan kabusları ebediyen yaşamamak adına...

12 Eylül günü yaşanan darbe Türkiye'yi bayağı gerilere sürükledi. Buna rağmen terör eylemleri dur durak bilmedi. Yine canlara kıyıldı. Her defasında akan gözyaşları adeta ülkenin çaresizce beklediği kötü sona işaret ediyordu.

Oysa zannediliyordu ki, 12 Eylül, gözyaşlarına boğulan anaların umudu olmuştu. Fakat olmadı; olamadı işte. Cuntanın çare olmadığı da o vahşet günlerinin akabinde

fark edilir olmuştu.

12 Eylül askeri darbesinin baş aktörü konumunda bulunan Kenan Evren'in ülkeyi yönetememesi, ekonomik sıkıntılara derman bulamaması ve sadece günü kurtarma telaşıyla politik üretkenlikten uzak durması anarşinin daha organize olmasına zemin tanımıştı. Bu darbe aynı zamanda PKK'nın da kendi hareketini tanıması açısından önemli bir deneyim vesilesi olmuştu.

Cuntayı gerçekleştiren zamanın Genelkurmay Başkanı Kenan Evren, ne hikmetse devletin en yüksek makamına yani Cumhurbaşkanlığı koltuğuna oturduktan sonra anarşiye karşı hiçbir Önlem alamadı, devlet ile birlikte büyük bir gaflet uykusuna daldı.

Oluşturulan sıkıyönetim çok başlı illegal faaliyetler yürüten irili ufaklı örgütleri dağıtmakla sınırlı kaldı. İmha politikasında elde edilen başarısızlık;

"Acaba cunta, örgütleri imha etmeyi amaçlamamış mıydı?", şüphelerini de beraberinde taşıyordu.

Gerçekler reddedilemeyecek kadar aleniydi. Sivil otorite yoktu. Demokrasi yoktu. Ülke tatminkârsızlığın pençesine düşmüş bir egoistin tatmin edilmesi uğruna derince bir uçurumun kıytısında sürükleniyordu.

Ne garipti; her türlü olanağa sahip bir ülkede anarşi yüzünden darbe yaptığım iddia eden bir Genelkurmay Başkanı'nın dava arkadaşlarından birinin kızıyla bir anarşist kolkola, koyun koyuna yaşıyordu.

Evet, Abdullah Öcalan, PKK'yı kurduğu günden itibaren birlikte yaşadığı hayat arkadaşını da seçkin yerden ayartmıştı. Apo'nun yavuklusu bu bayanın adı Kesire idi. Rivayetlere göre Kesire, istihbaratçı bir subayın kızıydı. Babası ordunun üniformasını, O'ysa ayrılıkçılığın misyonerliğini sırtlamıştı.

Bitmedi...

Abdullah Öcalan'ın büyük bir organizasyona girişeceği ağırlıklı ihtimaller arasındayken, elini kolunu sallayarak rahatça örgütlenebilmesinin ardındaki gizem henüz çözülememiştir! MİT (Milli İstihbarat Teşkilatı) ile çalışan veya bir fiilî MİT mensubu olan unsurlarla birebir ilişkiye girebiliyordu. Darbenin yapılacağını dahi haber alacak kadar garip bir çizgide ilerliyordu. İlginçtir; ilk kez Kürt ve Kürdistan adıyla hiç olmadığı kadar koordinasyonu düzenlenmiş şuurlu bağımsızlık teorileri 12 Eylül dönemecinin ardından gündeme gelmiş ve gelişime açık tutulmuştu. 12 Eylül öncesinde sosyal ve kültürel haklar için var olan Apocular'ın, 12 Eylül sonrasında ayrı bir devlet için mücadele veren PKK'lılara dönüşüvermesinin altında yatan etkenlerin derin boyutu doğrusu oldukça ürpertici gerçeklere gebe idi.

İster istemez tüm olaylar mercek altına alındığı zaman, şöyle bir soru oluşuyor kafalarda:

"Acaba Kenan Evren bilerek mi PKK'ya göz yumdu?[1]

Veya, dünyanın jandarmalığını yapmaya soyunan ABD'nin, Ortadoğu ve Balkanlar'da oluşturmak istediği yeni dünya düzenine müteakip kendisine muhtaç bir ülke, bir karakol oluşturmayı arzuladığından mı, Türkiye gerek jeo-stratejik, gerek jeo-politik konumu itibarı ile kullanılmaya müsait bulunup, dönemin en güçlü isimlerini piyon olarak kullandı!

Eğer ki böyleyse, bu eşittir ajanlık, eşittir vatana ihanet demek olurdu. Ha keza bu kanıyı boşa çıkartacak alternatif hiçbir faaliyet grafiğin de ortaya konmamış

olması düşündürücü ince, başka ayrıntılardı.

PKK'nın Ordu ile bağlantı kurabildiği Apo'nun ifadelerinde de yer almaktaydı.

1992 yılında Tatvan-Van karayolu üzerinde kurulu bulunan bir karakolda en yetkili bir rütbeli ile Garzan Eyaleti Birinci Bölge Sorumluluğu arasında akit düzenlenmesi ve eylem yapmama karşılığında örgüte gidecek turlarla dolu erzak ve mühimmata da dokunulmaması öngörülmüştü ki, bunun ortaya çıkardığı sonuçlan düşünmek dahi korkunç olacaktı.

Yani demek oluyordu ki, "PKK'yı muhatap almıyorum" söylevi gerçekleri yansıtmıyordu.

12 Eylülün acı bilançosu sadece PKK'yı mı yaratmıştı?

Esasen 12 Eylül, diğer illegal örgütlerin de organize olma şuuruna bu vesile ile ulaşmalarına neden oldu. PİK- PSK ve benzeri Avrupa'daki yaygın çalışmalarından ötürü örnek gösterilebilecek örgütlerdi.

PİK (Partiyâ İslamiyâ Kürdistan), sonraki yıllarda PKK'nın tabanına kanalize olurken, PSK (Partiyâ Sosyalista Kürdistan) lideri Kemal Burkay, illegal örgütlerin Avrupa koşullarında vazgeçemeyeceği kadar otoriter bir siyasal arena oluşturmuştu.

12 Eylül'ün aynı zamanda PKK'nın kendi hareketini tanıması açısından da önemli faktör olduğunu belirtmiştim. Öcalan, buna paralel olarak 1993'te Serxwebun'a yaptığı açıklamada bu gerçeği ithaf edercesine şunları dile getiriyordu:

"(...) savaşta düşmanı tanımak çok önemlidir. Politikaları ve bütün yönleri ile düşmanı tanımak çok önemlidir. Kendimizi tanımak en önemlisidir!"

Gerçekten de PKK, 12 Eylül sürecinin ardından açılım sağlama ve sınır ötesi faaliyeti benimseme gereğini duymuştu. 12 Eylül Harekâtı, sanki devletin isterse onları bir çırpıda yok edebileceği, bu sebeple kalıcı olmaları amacıyla bir daha 12 Eylüllere maruz kalmayacak şekilde tertiplenmeleri sinyalini vermişti. Dikkat kesilirse görülecektir ki, bütün illegal çevrelerce bu sinyal algılanmış olup, daha organize bir çalışmayı ve imha oranını en asgariye indirici tablo ortaya konmuştu.

KISIM YEDİ

12 Eylül sonrası ülke yıkıntılar içerinde bulunuyordu. Sıkıyönetimin sona ermesiyle yapılan ilk genel seçimlerde halkın tutunacak bir dal ümidiyle oyunu verdiği Turgut Özal'lı Anavatan Partisi tek başına iktidar olmuştu. Özal, Kürt kökenliydi. Bunu hiç çekinmeden ifade eden ilk lider olma özelliğini de taşıyordu.

Sürecin girdabında Özal, tanıyabildiğim kadarıyla Apo'nun zekâsıyla kıyasıya mücadele edebilecek yegâne siyaset adamıydı. O, PKK'nın tehlikeli boyutunu henüz Eruh-Şemdinli baskınları esnasında görecek kadar akıllıydı. PKK hareketini tam bir devlet adamı gibi ülkenin bekâsını sağlamak amacıyla önce tanımayı ve Önlemini almak için politik savaş teşhisini koymayı tasarlamıştı. Uzun vadeli olacaktı ama, kesin sonuç alıcı yöntemleri de vardı. Ve bir dönem pratik zekâsıyla kendisini PKK'ya göre değil, Apoistçe düşünenleri kendisine endekslemeyi başarmıştı.

Esasen Özal, koyu bir Kürtçü, ancak Kürt'ün Türk'ün bekasını Türk'ün yanında ve bu nedenle etimolojinin doğal pekiştiriciliği gereği az biraz da sempati beslediği PKK'yı Türkiye konjonktürüne kansız belasız dahil etmeyi arzuluyordu. Bu, onu çok sinsice oynadığı bir savaş taktiğine koşturuyordu.

Özal, savaşların hilelerin en iyisini yapanların lehine sonuçlandığım çok iyi teşhis

etmişti. Sebep ve sonuç ilişkisini harikulade kuruyordu. PKK'yı hiçbir zaman küçümsemiyordu.

Belirttiğim gibi O, PKK'ya siyasal bir imtiyaz kazımaktan ziyade, silahlı mücadeleye son noktayı koydurtup, Örgütü marjinal bir sahaya çekerek, devletin hizmetine sokmayı planlıyordu. Aksi halde böyle bir anlayışın dışına kaçmış ve birtakım otoriterler tarafından iddia edildiği gibi PKK'ya hak vermek gibi bir emeli gütmüş olsa idi, bugün Doğu ve Güneydoğuda Kürdistan bayrağının Amerikan ve İsrail bayraklarının yanıbaşında dalgalandığına şahitlik etmek içten bile olmayacaktı.

12 Eylül darbecilerinin aksine temkinli olmayı yeğlemişti Özal. Evren'in;

"Bir avuç çapulcular sürüşüdür bunlar! Devlet her şeye hakimdir..." sözleri PKK'nın önemsenmediğini ima eder nitelikteydi.

Bir zamanlar kırsaldaki silahlı militan sayısı 35 bine yükselen, kitle desteği milyonlarla ifade edilen, devlet içinde devlet olabilme yansına giren ve dünyanın her köşesine ulaşan bir Örgüte çapulcular sürüsü demek, ancak bir insanın ne kadar gafil olabileceğine kesin delil teşkil edebilirdi. Gayri resmi 35 ile 40 bin civarında cenazenin kalktığı, bir dönem sınır karakollarının dahi kaldırılarak merkezlere çektirildiği, eylemlerde karakolların 500'er gruplarla basılarak imha edildiği, askerin bırakınız kırsala, güvenlik sağlanmadan halk içerisinde dahi güvenden uzak kaldığı bir ülkede, "devlet herşeye hakimdir" demek ne denli gerçekleri yansıtacaktır? Bu tartışılır doğrusu...

Özal, PKK'nın halktan güç aldığını biliyordu. Bu sebeple önce halka, sonra militanlara ve ardından lider kadrosuna psikolojik harp mekanizmaları ile silsile yoluyla yönelmeyi tercih sıralamasında tutuyordu. Halka karşı mutedil bir yaklaşım sergiliyordu.

İlk safhada, halkın PKK ile özdeşleştirdiği kültürel hakların tanınması için uğraştı. Kürtçe radyo-televizyon yayını yapılmasında sakınca görmediğini belirtti. Okullarda dahi Kürtçe eğitim serbestisini arzular gözüktü. Otonomi, federasyon vb. spekülasyona açık fikirleri ortaya attı. Kürtçe doldurulan kaset satışlarının üzerindeki yasaklan çağdışı olarak nitelendirdi.

Peki neden?

1949 İl İdaresi Kanunu'nun İçişleri Bakanlığı'na verdiği yetki sonucu Doğu'da kültürel ahengi sembolize eden tüm köy, tepe ve mezraların isimleri değiştirilerek Türkçeleştirilmiş ve yetmedi ecnebilerin dahi dillerini dilediklerince kullandıkları Türkiye'de ülkenin en büyük ortağı olan Kürtler'in anadilleri olan Kürtçe 2932 sayılı yasa sonucu 1983 yılında resmen yasaklanmış ve Kürt realitesinde inkarcı bir tavır takınılmıştı.

İşte bunlar, Kürdü, kendisini tarif etme kabiliyetinden yoksun bırakan baskıcı ve kardeşlik söylemiyle bağdaşmayıcı tahripkar kanunlardı. Ve inkarcılık, Kürdü yasaklara rağbet eden ve illegalitenin doğal ittifakçısı konumuna sürükleyen etkenlerdi.

Doğruydu, böyle bir kardeşlik olamazdı. Kürtler, Çanakkale'de, Ege'de, Kars'ta, Kıbrıs'ta, Doğu'nun ve güneyin her karışında savaşacak, ülkeyi dış sömürgecilerin elinden kurtaracak, adı konmamış bebesini dahi vatan topraklarının bölünmez bütünlüğü için feda edecek ancak, gelin görün ki, refaha kavuşturduğu ülkesinde kıçı kırık üç beş ecnebi dönmesi kadar özgür yaşayamayacak.. Apo, esasen şu tespitinde çok doğru bir laf üretiyordu:

"Kürtler'in, isyanla bizi özgür tanımazsan, isyan hep gündemde olur. Ya seninle özgür birleşirim, ya ölürüm, kaçarım demeye getirmişlerdir."

Evet, sen, beni vatanımda ecnebilerden daha üstün tutmazsan dün Şeyh Sait'e, bugün PKK'ya duyulan rağbetin kanlı gömleklerin tazeliğini kaybetmeden yarınlarda kimbilir hangi organizasyonlara rağbeti sağlayacaktır.

Bunlar küçük düşünen beyinleri doğal olarak kötüledi. Zira, Özal gibi beyin kapasitesi yüksek bir liderin ufkunu göremeyecek, değerlendiremeyecek kadar olayların gerisinde bulunuyorlardı. Öyle kalıpçı, öyle ilkel düşünenler vardı ki, ülkenin selameti için çırpınarak ölümüne beyin savaşı tüketen bu lidere savunduğu tezlerden dolayı PKK'lı, Kürtçü, bölücü gibi ithamlarda bulunulmuştu. Oysa ki onun yapmak istediği halkın, PKK'daki arayışlarını devlette de bulunabileceğine kanı getirmesini sağlamak ve böylelikle PKK'nın büründüğü kimliği boşa çıkartmaktı.

Yasakların dünyanın her yerinde sıradışı ve cezbedici bulunduğu aşinaydı. Bunu sıradışı ve cezbedici olmaktan çıkartacak en iyi yöntem ise, şüphesiz tersi uygulamalardı. Yani "yasak" kavramının kaldırılmasıydı.

PKK'nın savunculuğuna soyunduğu "halklar" Kürtler tarafından cezbedici bulunuyordu. Çünkü PKK'nın savunduğunu devlet yasaklamıştı. Halka, yasakları deşmek tatlı geliyordu.

Esasen yasaklar hep tatlıydı!

Özal, irdelendiği üzere bunları çok âla tahlil etmişti. Sonuca, bu gerçeklik ışığında ulaşmayı hedeflemişti. Bir "Başbakan" olarak alenen "ben de Kürdüm" demesi, barışçıl bir şema çizmesi ilk aşamada olumlu sinyaller alınmasına neden olmuştu. Vakit kaybetmedi. Avucuna aldığı kitleyi PKK'ya karşı kullandı. Devlet ile anlaşmazlığa düşenlerin barındığı aşiretlere sıcak mesajlar yolladı. Aşiret reislerini muhatap alarak aşiretlerinde bulunan suçluların tamamını affedeceğini ilan etti.

Ancak bir şartı vardı!

PKK'ya karşı cephe almaları yetmeyecekti. Bir fiil savaşmalarını da istiyordu. Yani devlet içinde güvenlik kuvvetleri ile dirsek temasında bulunan ayrı bir silahlı güç oluşturulacaktı. Bunun için isim dahi hazırdı. Bu silahlı kuvvet, GKK (Geçici Köy Korucusu) olarak adlandırılacaktı. Görevleri; güvenlik kuvvetlerine bölgelerinde icra edilen operasyonlarda yardımcı olmak, PKK'nın köylerine giriş yapmasına müsaade etmemek, bulundukları arazide PKK'nın barınmasına silahlı çatışma pahasına karşı çıkmaktı. Karşılığında devletten maaş ve bunun yanında istedikleri kadar silah ve mühimmat alacaklardı.

Olayın çatışma kısmının Özal'ın ağzından duyulması onun değil, derin devletin ısrarcı dayatması sonucuna bağlıydı. Ve o, tek bir Kürd'ün burnu dahi kanasın istemiyordu.

Kolay değildi korucu da olmak. Zira, PKK'yı destekleyen koca bir halk kitlesi vardı. Öyle ateşli bir kitle idi ki, örgüt, ayaklanın diye talimat verse ayaklanıyor, protesto edin diye komut verse esnafın tümü kepenkleri indiriyordu.

Hatırlıyorum da memleketim Hizan da bir zamanlar sadece Sağınlı ile Sırmaçek köyleri koruculuğu benimsemişti. Sağınlı, henüz PKK'nın yeni alevlenmeye başladığı 1985 tarihinde silaha sarılırken, Sırmaçek köyü PKK'nın en şiddetli olduğu 1991 yılında koruculuğa soyunmuştu.

Düşünebiliyor musunuz; ikiyüzden fazla köyü bulunan bir ilçede sadece iki

korucu köyü bulunmaktaydı. Nasıl da ızdıraplı hayatları vardı. Evinde korku, mevziide panik içinde geçirilen yıllardı o zamanlar. Hepsinin anlatımı emin olunuz ki mümkün değildi. Halleri ağlanacak gibiydi.

Nefesinizi tutun! Dikkatlerinizi anlatacağım aşağıdaki tümcelerde toplayın! Vicdanınızın sesini dinleyin! Ve lütfen, karar vermeden Önce bir kez daha okuyun!!!

PKK'nın Hizan'a girişi 1985 yıllarına denk düşmektedir. Bu tarihte henüz yeni filizlenen bir hareketin açılımı esasen uygunluk arz etmiyordu. Zira arazi bilinmiyordu. Kitlelerin görüşü hakkında en ufak bilgi dahi yoktu. Güvenlik kuvvetlerinin bölgedeki mevcut durumu da karanlıkta kalan soru işaretlerinden birisiydi. Sersem mayın misali bir grup nihayetinde Sağınlı (Geliya Nemiran)'da kancaya takıldı. Hepsi kapana düşmüş fareler gibi can verdi.

PKK açısından ilk adım talihsizlikle sonuçlanmıştı. Örgüt üst düzey yetkilileri, militanları taban bulmakta zorlanmadıktan Botan Eyaletin de tutmayı yaşanan tereddütlerden dolayı düşünmüş, ikinci bir atılım anına kadar eyalet dışına birim kuvvetlerin çıkması yasaklanmıştı. Yeni katılımlar Botan'da toplatılıyor, eğitiliyor ve sürecin takibi buradan sağlanıyordu.

1989 tarihine kadar hazırlık yapan ve eylemlerle adını iyiden iyiye duyuran PKK'yı bu tarihte büyük sıkıntılar beklese de, yaşanan sıkıntılar aynı zamanda büyük bir açılımın da vesilesi olacaktı.

Tarih: 1989.

Yer: Botan. Bölge: Tahteraş.

Düşman olarak gösterilen, görülen güvenlik kuvvetleri olayların vehametini ve PKK'nın hiç de hafife alınır bir yanı bulunmadığını geç de olsa fark etmişti. Tanımadığı, bilmediği ve bu yüzden de üzerine gitmeye çekindiği PKK'dan ne zaman ki kopmalar meydana geldi, işte o zaman, PKK kimliği ve taktiği deşifre edildi. Kullandığı arazi ve noktalar teker teker tespit olundu.

Artık nasıl bir güçle savaştığını bilmeyen devlet yoktu! Zihinlerde PKK, yavaş da olsa aydınlanıyordu.

Militanlar Botan'da sıkışmışlardı. Bundan faydalanılmalıydı. Zira itirafçılara göre; bu fırsat değerlendirilmezse, PKK, önü alınamayacak derecede yükselişe geçecekti.

Devletin umudu itirafçılardı. Şüphesiz onlar, PKK'yı en iyi tanıyan şahsiyetlerdi. Kimi komuta kademesinden gelmeydi. Bazıları vardı ki, çok iyi savaşıyorlardı. Araziyi nasıl kullanacaklarını tanımlamakta zorlanmıyorlardı. Ve PKK, kendi silahının ateşi altındaydı artık. Öyle ki, çatışma çıksa, militanları kovalamaya dahi ihtiyaç duymuyorlardı. Gidecekleri noktayı, eski arkadaşları zaten biliyorlardı! Hatta çatışma bitiminde gün ışıyıncaya kadar kaç saat yol katedebileceklerini ve nerelerden geçmek zorunda olduklarım bile saptamaları mümkündü.

Bir arkadaşın, bir arkadaşını öldürmek için kovalaması... Büyük bir trajedi!..

Ve devlet harekete geçti. Botan ile diğer bölgeler arasında boydan boya askeri yığınaklar yapıldı. Neredeyse tüm arazi genişçe bîr çember çizilerek hakimiyet altına alındı. Militanlar hazırlıksız yakalanmış, çemberde kalmışlardı. PKK'nın mevcut tüm kadrosu çember içerisinde bulunuyordu. Askerin attığı çember hergün daha bir daraltılıyor ve sıcak temas kaçınılmaz oluyordu. Nihayetinde daraltılan çemberle birlikte dağınık halde bulunan militanlar tek bir noktada kıstırıldı. Son durak, Tahtâraş idi.

Tahtâraş olayı, örgütün imha ile karşı karşıya kaldığı ilk büyük çatışmaydı. Ve bu çatışma PKK tarihinde hep işlendi. Amaç; ders çıkartmaktı.

Devlet, Tahtâraş dağlık alanında kıstırdığı militanları, tek seferde imha etmeyi planlıyordu. Günlerce sıcak temasta kalınıldı. Ama planlanan uygulanamadı. Devlet, PKK'yı imha edemedi.

PKK içerisindeki bir rivayete göre, çatışmalar 17 gün sürmüştü. 17 gün süren çatışmada artık PKK açısından cephe savaşı vermek imkansızlaşmış, yiyecek tek lokma ekmek bulunamaz olmuştu. Üst düzey yetkililer bu münasebetle saldırıya geçmekten başka çare bulamamışlar, bir akşam üzeri hakim tepelerden atılan askeri çember son kez kontrol edilmiş, askerin en zayıf noktalarını tespit etmeye çalışmışlardı.

Havanın kararmasıyla gözetleme faaliyetleri bitmişti. Savaşçılar çatışırlarken, güvenlikli bulunan bir noktada takım ve manga komutanları dahil tüm yönetici sınıfı buluşturuldu, kısa bir toplantı gerçekleştirildi- Toplantıda konuşma yapan sorumlulardan birinin şu sözleri oldukça çarpıcıydı:

'Ya, bu gece çıkarız, ya da mücadelemiz Tahteraş'a gömülür!"x

Bu sözün sahibi örgütün en savaşçı ruhuna sahip "terminatör" lakaplı Şırnak'h Sami idi.

Gözetleme yapan gruplardan biri zaafiyet içerisinde bulunan bir askeri timin yerini tespit etmişti. Plan ortaya yatırıldı. Sorumlu haklıydı. Mutlak bu cehennemden çıkılmalıydı. Zaten başka da çare kalmamıştı. Plana göre; çember, zaafiyetin tespit olunduğu noktadan yarılacaktı. Bu plan herkesçe kabul gördü. Gece geç saatlere kadar saldın ve ihtiyat grupları belirlendi. Bir grup çemberin kuvvetli olduğu bir noktada temasa girerek dikkatleri dağıtacak, buna müteakip asıl hedef kapsamında bulunan noktaya saldırılar düzenlenerek askeri kuvvet kırılıp dağıtılacaktı. Şayet çember yarılırsa tüm gruplar, savunmalı bir şekilde aynı istikametten geri çekileceklerdi.

Sabaha dört veya beş saat kalmıştı. Bu saatler, genellikle hareketli bir grup için yorgunluğun ve rehavetin en çok hissedildiği anlardı. Militanlar tecrübelerine dayanarak, saldırıyı bu saatlere bırakmışlardı.

Hareket için start verildi. Gruplar peşpeşe belirlenen noktalara doğru intikale giriştiler. Hareketten 15-20 dakika kadar sonra ilk temas yanıltmaca yapılan noktada gerçekleşti. Ve ardından belirlenen noktalara doğru saldırılar başladı. Gözetlemeyi gündüz vakti yapanlar haklı çıkmışlardı.

Gruplardan birinin başında bulunan tecrübeli savaşçılardan birinin anlatışına göre; "zayıf olarak tespit edilen noktada saldırıya maruz kalan askerlerden bazıları uyuklar vaziyette yakalanmışlardı. Yalnızca parmakla sayılacak kadar askerin cılız kalan direnişiyle karşılaşılmıştı ki, bu da sonuç için kâfi değildi. Tabiatıyla çemberin yarılması, hele o tecrübeli militanlar için pek zor olmamıştı.

Evet, 17 gün süren askeri ihata sonuçsuz kalmıştı. PKK, sadece yok oluşun pençesinden kurtulmakla kalmamış, tıpkı 12 Eylül'den çıkardığı dersler gibi buradan da yoğun bir tecrübe birikimi ile ayrılmıştı.

Belirtildiği gibi, bu çatışma PKK tarihine bir kabus olarak geçti. A. Öcalan ve merkezi üyeler bu çatışmayı da baz alarak 1990 tarihindeki dördüncü kongreden acılımın zorunluluğu sentezini çıkarttılar.

Karar verilmişti. PKK, her ne pahasına olursa olsun Bo-tan'ın dışına çıkmak zorundaydı. Ve bu tarih itibari ile resmen Serhat'a, Dersim'e, Amed'e, Garzan'a ve daha birçok stratejik öneme sahip eyaletlere, bölgelere açılım sağlandı. PKK, bu dağılımla güvenlik kuvvetlerinin dikkatlerini de birden fazla yere dağıttı.

İtirafçı konumuna geçen eski PKK'lıların dediği olmuştu. Ve PKK, bu kararıyla tarihi bir fırsata imza atmıştı. İlk denemenin aksine bölgelere açılım sağlanırken, bulunulan yörenin çocuklarını da saflarına katan PKK, hem arazi hakimiyetini sağlamış, hem de kitlenin dini ve eğitimsel zaafiyetlerden yararlanılmasını bilerek koca bir halk desteğini kazanmıştı.

Artık PKK, üç beş kişiyle değil, binlerce militanı ve milyonlarca sempatizanı ile tanımlanır olmuştu.

Belki yüze geçirilen maskeler nihayetinde indirildi, ama o maskelerin altındaki sima deşifre edilene dek sayısız yerleşim birimi, hile dolu oyunlar uğruna, haritadan silinmeye mahkum oldu. Harabeye dönen ilçeler, iller, yakılıp, talan edilen köyler ve göçe zorlanan insanlar, insanlarımız.. Hepsi gözümüzün ışığı önünde vuku bulan olaylardı.

Peki suç kimindi?! Kimin eseriydi bunlar?!..

İşte, böyleydi benim memleketim de! Halkımın gözü boyanmıştı. Ağalık ve aşiret boyunduruğu altında, feodalitenin güdümünde amansız bir yaşam mücadelesi veriyorlardı ki, bu kez beyinlerine düzmece "Özgürlük" temaları işlenivermişti. Hepsinin gözü kararmıştı âdeta. "PKK, bin yıldır uyuyan Kürt halkının ve bütün ezilenlerin büyük tarihi bir uyanışıdır" deniliyor, rivayetler doğru kabul ediliyordu. İnanılması güçtü ama, Darwinci Apo'nun ve Marksist PKK'nın propagandaları camilere taşınmıştı. Yörenin en önde gelen sözde din adamları hutbelerde, PKK'ya İslami kılıf geçiliyorlardı. Ve aynen şöyle deniyordu:

"Her kim bu davaya destek verirse büyük sevap kazanacaktır. Her kim bu uğurda ölürse, Allah tarafından şehit sayılacak, geçmişte işlediği tüm günahları af görecek ve cennetin kapısından, sonsuz nimetlerle ödüllendirilmek üzere içeri girecektir. Dağdakiler bizim çocuklarımızdır. Onlara Allah rızası için yardım edelim. Bundan böyle en büyük ibadetiniz bu sayılacaktır.

(...) Onlara karşı olan kimselerin biliniz ki, ne duaları, ne namazları, ne tuttukları oruçları dinimizce kabul görmeyecektir. Onlar açken, sizin yiyeceğiniz her lokma haram sayılacaktır."

Bunlar genel konuşmalardan yapılan kısa alıntılardı. Emin olunuz ki derine inildikçe halkın, PKK'ya neden bir dönem olağanüstü enerji harcayarak destek çıktığını pek âlâ anlayacaksınızdır. Ancak anlatımın fazlasının "acaba duygu sömürüsü mü yapılıyor?", kanısına yol açmaması düşüncesi ile kitabıma eklenmesini uygun bulmuşumdur. Zaten yukarıdaki anlatımlar, vermek istediğim mesajı yansıtmaya kâfidir.

Hizan, Bitlis iline bağlı şirin bir ilçe.. Fakat bu ilçede yaşananlarsa tam bir kâbustu.

Merkezinden, köylüsüne kadar nasıl olduysa PKK'ya karşı amansız bir sempati doğdu. Esasen nasıl ki, ilk bakışta gerçekleşen aşk hikâyelerine pek akıl erdirilemiyorsa, PKK ile halk arasındaki birden alevlenen yakınlık da öyle akla mantığa kolayca yatar cinsten değildi. Özellikle gençlik içerisinde dağlardaki militanlara karşı duyulan sevgi "Heval" ile "Bray Aziz" sözcüklerinde beliriveriyordu.

Bu sevgi öylesine sıkı bağlılığa dönüşmüştü ki, dağlarda silahlı mücadeleye aktif anlamda destek veremeyecek kişilerin dahi şu sözcükleri kör dahi olsa inancın kudretini anlatmaya yetiyordu:

"Hiçbir eyleme katılamazsam dahi onların yemeğini yaparım. Yorgunluk çaylarını demlerim. Silahlarını temizlerim."

Evet, haliyle bu niyet PKK'ya güç kazandırmıştı. Olayın perde arkasında halkın gücü yatıyordu. Halkın PKK'ya inandırılması örgütün başarılı eylemler çıkarmasına neden oluyordu.

1991, 1992, 1993 yıllarında Doğu ve Güneydoğu'da kullanılmadık tek dağlık alan bırakmayan PKK, bu tarihlerde tüm ağırlığını hissettirmişti. PKK'nın ağırlığını hissettirdiği alanlardan birisi de Hizan-Tatvan kırsalıydı. Keza bu bölge PKK açısından hayati bir önem taşıyordu.

Neden mi?

Çünkü bu bölge PKK'nın iki geçiş güzergahından birisiydi. Botan'ı Garzan'a açan ve Amed'e bağlayan çok önemli bir kapıydı.

Hizan'a ikinci kez 1990 yılında giriş yapıldı. 1991 yılına kadar yankı uyandırıcı eylem yapılmadı. Sadece halkın kazanılmasına ve arazinin tanınmasına çalışıldı. İlk etapta, 30'ar kişilik üç gruba bölünüldü. Bir grup Hizan'ın Lolan Yaylası'na, bir grup Hizan-Kolludere bölgesine, bir grup da. Tatvan'ın Dönertaş mevkisine üstlendi. 1991 yılında eylemlere girişildi.

Halk kazanılmıştı. Sorun bulunmuyordu. İstihbarat düzenli bir şekilde sağlanıyordu. Keşif görevini dahi, oluşturulan milis kadrosu yürütüyordu.

200'den fazla köyü bulunan Hizan'ın sadece iki yerleşim noktası koruculuğa soyunmuştu. Onlar, PKK'nın ne teorik, ne de pratik anlayışına inanmıyorlardı. Bu sebeple köylerine dahi girmelerini arzu etmiyorlardı. Köylerine sokulmamaları uğruna direnişe geçecek ve hatta Ölmeyi göze alacak kadar kararlı bir tutum içerisinde bulunuyorlardı. Sırf bu yüzden devletin silahına sarılmışlardı.

Kürt olmak... Kürtlüğüne inanılmıyor olmak.. Kürt'ten başka bir yaşayanın olmadığı bir diyarda dışlanmışlığa uğramak nasıl bir duyguydu acaba? Tabii bunu anlamak, serseri züppe takımlarının harcı değildi elbette. Onları anlamak... Ancak onlarla aynı ortamı solumak, onlar gibi yaşamakla mümkündü.

Onlar, PKK girdabında amansızca mücadeleye atılanların içindeydiler. Devlet, onlara koy korucusu derken, PKK yandaşı kitle ise "cahş" diyordu... Hain olarak görülüyorlardı PKK'lılarca! Bir hain gibi muamelelere tabi tutuluyorlardı. Belki Firavun'un ihanetinden bile daha tiksindirici bulunuyorlardı.

Korucuların yaşantısı öyle acıydı ki...

1991 yılında silaha sarılan Sırnıaçek köyüne bağlı korucuların yaşanılan acıların en çilelisiydi. Zira kiminiz çileyi maddiyatta, kiminiz de sevgiliniz sizi terk ettiği vakit tatmışsınızdır belki. Benim izah ettiğim, böyle bir "çile" değildi. Zaten bunlara "çile" demek de gerçekçi olmasa gerekti. Bunlar olsa olsa, güneyden esen meltem rüzgarının yerini, bir gün kuzeyden esen sert bir rüzgara bırakması kadar önem-senmemesi gereken şeylerdi.

Sırmaçek köyü henüz yeni korucu olmuştu. Dostluklarını bozmak uğruna tüm ümitlerini devlete bağlamışlardı. Hani devlet elini çekecek olsa, kasabın bıçağı altına yatmış bir koyun kadar biçare kalacaklardı. İlk başlarda kolay gibi görünen

koruculuğun, olunduktan sonraki süreci gerçekten çetin geçiyordu.

Sırmaçek, pek büyükçe bir köy değildi. Korucu sayısı gönüllülerle birlikte otuz kadar ancak vardı. Arabaları dahi yoktu. Hem olsa bile, bir gün mutlaka yollarına döşenecek bir mayın veya atılacak bir pusu sonucu, hem maddi kayba, hem de can kaybına uğrayacaklardı. Onlar için, bırakınız araba ile seyahat etmeyi, köylerinden tarlalarına serbestçe gitmek bile bir özlem haline dönüşmüştü. Yanıbaşlarında bulunan komşu köyler dahi -ki içlerinde akrabaları da vardı-onlardan rahatsızlık duyuyordu. Bir sürü PKK sempatizanı köyler arasında yalnız başına bir köydü onlarınki- ölümcül hastalan olsa kimseden yardım dilenemezlerdi. Hem isteseler de kim yardımlarına koşacaktı? Köylerinden 100 metre uzağa gitmeye kalkışsalar, yanlarında silah bulundurma ihtiyacı duyuyorlardı. Köylüleri haricinde yakınlarından kim geçse hemen tereddüte, kapılıyorlardı. "Belki vuruluruz" diye kendilerini sağlama almaya çalışırlardı. Gece, ne köylerinin yakınından kimseyi geçirir, ne de başkalarının köyüne yaklaşırlardı. Zaten geceleri bölgede intikal halinde görülenler ya PKK'lı ya da asker olabilirlerdi. Sivillerin hava kardıktan sonra evlerinden çıkması ise kesin kez yasaklanmıştı.

Neden mi?

Çünkü gayri nizami bir savaş vardı. Her an için ne olacağım kestirmek mümkün değildi. Ve kör bir kurşunun nereden, kimi, nasıl hedef alacağı belli olmazdı.

Her şey o tarihlerde hocaların hutbelerde verdikleri vaazlar doğrultusunda yapılıyordu.

Korucular, şehir merkezine inerek, gönülleri şenlensin diye çocuklarına belki bisküvi, belki çikolata alacaklardı ama hemen köylerinin yanıbaşından geçen yoldan onlarca araba geçiyor olsa da hiçbirine binemeyeceklerdi, binememişlerdi de. Korucu olmadan evvel ölesiye sevdikleri Kasanların, Mahmutların da arabası geçiyordu hemen yanlarından, ama otostop yaparak hastalan olduğuna işaret ediyor olmalarına rağmen durduramıyorlardı onları da. Sadece durmamakla kalsalar ne âla! Otostop yapan korucuların ayaklarının dibinde bulunan çukurluklardaki sulara bilinçli bir şe-kilde arabanın tekerini denk getiriyor, o kirli suyu küfre de r-cesine üzerlerine sıçratıyorlardı.

Varsın olsun, bunlar da geçerdi elbet. Belki bir gün Hasanlar'la, Mahmutlarla barışırlardı. O gün çatana dek, teker üzerinde değil de, ayaklan üzerinde ihtiyaçlarını karşılayacaklardı amma...

Sırmaçek ile ilçe merkezi arasında yayan yürüyüşü ile dört saatlik mesafe bulunuyordu. Ve her Allah'ın günü gidiş ve geliş olmak üzere bu yolu, bir çoğu iki kez katetmek durumundaydı. Bu, onların, günde sekiz ile on saat yürümeleri mânâsına geliyordu. İstedikleri gereçleri alabilecekler miydi? O da, bilinmezdi! Zira, PKK'nın talimatıyla kepenk kapatan bir esnafın, onlara gıda ve giyim türü alışveriş yapmalarına olanak tanıması düşünülemezdi. Güpegündüz milletin kinli bakışlarının altında silahlarıyla başbaş aydılar.

Seyyar satıcıdan alabildikleri patlıcanı ve biberi teraziye koyunca dahi omuzlarında asılı bulunan emniyeti açık silahlarını indirmiyorlardı. Geceye kalmaya görsünler mümküniyatı yok, otellere dahi sokulmazlardı. Karakola gider müsait bir köşede uyuyakalırlardı.

Halk, PKK'ya öylesine aldanmıştı ki, kapısını askere dahi açmıyordu. Esnaf yiyecek verme taraftan değildi. Gündüz bile ufacık çarşıda güven içinde gezmek pek

zordu. Dolayısıyla askerlerin kendi başlarına çarşı izinlerine çıkması da yasaklanmıştı.

Bir gün Sırmaçek köyü basıldı. Baskında korucuların kaybı olmazken, iki militan hayatını yitirdi. Çatışmada ölen militanlardan biri yine Hizan nüfusuna kayıtlı Gökay köyün-dendi. Baskın düzenlenen gecenin sabahı Hizan halkının tamamı Sırmaçek'te silahlı çatışma çıktığım duymuştu. Herkes sonucu çok merak ediyordu. Kısa süre sonra iki militanın öldürüldüğü duyumu tüm ilçeyi sardı. Sonuç Hizanb olan çoğu kesimin hoşuna gitmedi. Tabii sempatizanların da elleri bağlı oturmaları düşünülemezdi. Hepsi arabalarına bindi. Çevre ilçelerden de konvoylar eşliğinde sempatizan yağıyordu. Konvoylar oluşturuldu. Hep beraber korucu köyüne doğru hareket edildi. Son durak Sırmaçek köyü oldu.

Korucular, kendilerince iki haini öldürmüşlerdi. Lakin öldürdükleri cenazenin üzerine gidecek kadar köyün dışına dahi çıkamıyorlardı. Arkadaşları köyden epeyce sürüklemişlerdi cenazeyi.

Gökay köyünden olan Bışar (Gerçek adı Sevdin idi) adlı militan kendisini defnetmeye gelenlerin omuzlarında taşınmıştı. Karşıda bir korucu köyü ve omuzlarda sloganlarla taşınan bir PKK militanı...

Diğeri ne mi oldu?

O da komşu köylerden biri tarafından kaldırılarak saklandı. Nedeni ise açıktı. Düşman, örgütün kayıp sayısını öğrenmesin, moral depolamasın... Bu ceset de medeni adlı militana aitti. Ancak birkaç ay sonra yapılan bir ihbar sonucu tespit olunmuştu.

Bunlar birer insanlık trajedisiydi. Düşününüz; bir zamanlar can ciğer olduğunuz insanlar sizin canınıza kıymak için gelenlerin yoldaşı olmuş, karşınıza dikilmiş..

Ve esasen biliniz ki, "tezgah" dış güçlerin işi olsa da, idame ettiren unsurlar içimizdeki gizli şer güçleriydi.

Koruculuk +PKK+ Türkiye'nin en temiz yürek ağı olan Türk ordusu... Hepsinin ortak bir yanı vardı: Kan bağı!..

Olayların bu yönü araştırıldığı vakit karşımıza spekülasyona açık yığınca kapı çıkacaktır. Bu sebeple pratik sürecin somut delilleri ile yola çıkmakta yarar vardır. Onun için Özal konusuyla alakalı değişik, kanıtlanmamış yorumlardan kaçınmak kanaatimce en doğrusu olacaktır.

Turgut Özal'ın, Türkiye'nin içinde bulunduğu kötü koşullara rağmen girişimci kişiliği ve tutarlı politik çizgisiyle realize ettiği sayısız faaliyetleri vardı. PKK'ya karşı koruculuk statüsünü düşünce sınırının dışına taşıyan ilk lider olma özelliğini de taşımaktaydı.

KISIM SEKİZ

Doğrusu Turgut Özal, bilerek veya bilmeyerek PKK'ya karşı öylesine psikolojik harp taktiği geliştirmişti ki, bütün anti-terör otoritelerini bile büyük hayretler içerisinde bırakmıştı.

1986 tarihinin ardından bir dizi terör yasaları düşünüldü. Alınan en isabetli kararlardan biri de dağdaki gençlere şefkat eli uzatılmasını öngören yasa taslağıydı. Ki bu, PKK'dan kopmaları ve örgüt içi ihtilafları arttırıcı boyutları da beraberinde taşıdı.

Özal'ın düşündüğü ve sonraki yıllarda meyvesinin fazlasıyla alındığı bu yasa neydi?

Söz konusu yasa, Pişmanlık Yasası'ydı. Pişmanlık Yasası, dağlardaki gençlere af getiren önemli bir girişimdi. Bu kanun, örgütün önemli noktalarında bulunan isimlerden, savaşçılara kadar bir çok militanı devlet saflarına çekmişti. Yasanın Meclisçe onaylanması şart olduğundan antipati oluşması amacıyla ilk önceleri afifin sadece dağlarda ellerini kana bulamamış olanlarla sınırlı tutulacağı belirtilmişti. Ancak, bu bir göz boyama taktiği olarak benimsenmişti. Ve bu, gayet olağan sayılırdı. Çünkü mantıki yönden gözetildiğinde devlet, kinci olmamalı, ancak bireylere mahsus olan kin ve intikam duygusundan uzak durmalıydı.

Esasen çıkartılan Pişmanlık Yasası'nın örgüt içerisinde en çok kimlere yaradığı geçmişte olduğu gibi günümüzde de belirginliğini korumuştur.

PKK ortamında normal ordu düzeninde olduğu gibi, altüst olmak üzere düzenli bir şekilde işleyen kademe anlayışı vardı. Yalnız PKK'yı düzenli ordulardan ayırdeden özelliklerin başında ülkü, yöntem ve ortam yattığından, bunlar örgütsel ihtiyatlığı da öncelikli kılmaktaydı. Ve eğer ki kişilik sorununun varlığı da söz konusuysa çelişkiye mahal bırakmadan tek beyinsel düşünce istikametinde yaşamı idame ettirmek kati koşuldu. Bunu yapabilmek için de gözü ve kulağı dış rivayetlerden ve dünyadaki gelişmelerden arındırılmış savaşçı yapıyla hareket etmek gerekiyordu.

PKK, silahlı mücadelesini dağlarda yürütmekteydi. Çünkü dağlar, gayri nizami harpler için en ideal seçenekti. Dağlarda saklanmak, taktik üretmek manevra kabiliyetini arttırmak mümkündü. Öyle ki, yapılacak bir eylemin akabinde manevraya kalkışırken karşınızda bulunan ilk sırt hattını aşmak, kurtulmayı sağlayacaktı. Lakin, öyle bir sorun vardı ki, o da, doğaya karşı verilmesi gereken çetin mücadeleydi.

Bir yandan bir fiil yürütülen sıcak çatışma ve diğer yandan doğaya karşı verilen savaş gözardı edilemeyecek pratik engellerdi. PKK, bunu adaptasyon yolu ile aşmıştı. Ancak, bu tür müzakerelerde belirttiğim üzere çelişkili beyinlerin oluşumuna da meydan vermemek gerekmekteydi.

Keza, bir silahlı mücadele örgütünde çelişkilerin varlığı daima namlunun, düşmandan yoldaşa dönmesi tehlikesini taşımaktaydı.

Çelişkiler, genelde ya çok pratik zekaya sahip olan savaşçılarda -ki bu tur kimselerin tehlikeli oldukları hissedildiklerinde öldürülmeleri kaçınılmazdı- ya da iki ayrı görüşe tanıklık eden veya iki ayrı pratiği aynı anda yaşayarak gören savaşçılar da gözetlenebilirdi.

Buna PKK literatüründe, asimile olmuşluğun güdümünde psikolojik savaşın uygulanması denmekteydi.

PKK'nın saflarında barındırmış olduğu militanların önemli bölümü Türk dili ve kültürü ile kendilerini yetiştirmişlerdi. Ücra bölgelerde kendi kültürü ve ana dilleri ile yaşayanlar da vardı tabiki; azınlıkta olsalar bile. Bunlar, PKK'nın deyimiyle asimilasyonun en etkin olduğu "beyaz katliam" girişimlerinin uzağında kalmışlardı. Yani kendi içine kapanık ve dış dünyadan kopuk bir yaşam içerisinde olmuşlardı. Hal böyle iken şehir kültüründen ve uygar teknolojiden yaşamlarına değişim sağlayacak psikolojik katkı payından nasiplerini almaları imkan dahilinde değildi.

Zira, bireylerin kişilik olgunlaşması evresinde en çok etkilendikleri bu iki ana silahtı. Ana silah diyorum, çünkü gerçekten bir ülkenin varlığını ve gücünü koruması açısından her türden etnik yapıya sahip azınlık veya toplulukları ama dejenarasyona

uğratarak, ama asimilasyona tabi tutarak topraklarına bağımlı kılması zaruri bir durumdur.

PKK'nın nicel gerçekliği olarak tespit ettiğim yüzde 15'lik kültür ve uygar teknoloji asimilasyonundan ırak olan militanların mücadele sahasında motivasyonu daha kolaydı.

İnsanların anatomisi incelemeye alındığı vakit görülecektir ki, insanlar görmediklerine karşı içlerinde arzu duymazlar; ancak ilk öğrendiklerim de doğru kabul ederler. Bunun sebebi tezat oluşturacak ikinci alternatifin bulunmayışıdır. Oysa ki aydın şahsiyetler karşılarına meze yapılan bir görüşü kabul etmeden evvel başka düşünürlerle fikir teatisinde bulunurlar; olumlu veya olumsuz yönleri bilgi dağarcıkları ölçüsünde ele alırlar; olmadı, kaynakçaya inerler...

Bu açılardan değerlendirildiğinde PKK'nın lehinde durumlarla yüzleşilecektir. Fakat olayın bir de aleyhte kalan kısmı vardır. Üstelik yüzde 85'lik büyük bir yüzde payı ile..

Bu vaziyetin yani aleyhte olan büyük yüzde payının, önlemi alınamaması halinde örgütün genel yapısı bozulacak ve hatta oportünizmi, kendiliğindenciliği, moral çöküşünü ve dejenerasyonu beraberinde sürükleyerek imhaya taşınması kaçınılmaz olacaktı.

İşte bu çok önemliydi.

Yüzde 85'lik bölümün kapsamında yer alanlardan ister okumuş, ister okumamış olsunlar neticede yaşamlarının geçmişteki sürecinde asimile olan çok yönleri vardı. PKK ortamındayken sivil hayatlarındaki çok şeye özlem duymaları kaçınılmazdı. Devletin psikolojik harp uzmanlarının bu noktayı tespit etmesi ve devlet politikasının buradan yola çıkılarak şekillendirilmesi de PKK'nın işini daha da zorlaştırmıştı. Devlet, PKK'ya karşı belki de hiç olmadığı kadar ilk kez etkili bir savaş vermişti. Dikkat edilirse bu gelişmelerin ve taktiksel adımların atıldığı yıllar Turgut Özal'ın liderlik koltuğuna oturduğu zamanlara rastlamaktaydı. Özal, bu pratiğiyle diyebilirim ki, gerçek bir liderin olması gerektiği gibi tatlı-sert politika takip etmişti.

Devlet tarafından açıklarının yakalandığını hisseden PKK, iyiden iyiye rahatsızlık duymaya başlamıştı. Zira, dağlara metropollerden bir anlık hevesle öyle yoğun katılımlar gerçekleşiyordu ki... Kürtçe bilenler bile azınlıkta kalmışlardı. PKK'nın Kürtçe okunuşunu dahi telaffuz edemeyen kimi mini etekli, kimi kot pantolonla gencecik kızlarla, aklı bir karış havada olan lümpenlerin silahlı amaçsal bir davada ne kadar mesafe katedebilecekleri aleniydi. PKK, kısa süre içerisinde hesabını yapmış ve bence de en doğru yöntemi benimsemişti. Uygulanan yöntemin adı; psikolojik savaş çerçevesinde beyin yıkama harekâtıydı.

Düşününüz bir kere; değil bir davaya, size davayı anlatan bir militana kanıyorsunuz... Bir anlık hevesle ayağa kalkıyorsunuz. Aslında bilmediğiniz ve bu yüzden bir macera olarak nitelendirilebilecek bir cehennem ateşine dalıyorsunuz... Son durakta o bir anlık hevesin eğer ki macerasını atlatmışsanız sizi medeniyetin göbeğinden ilkelliğin kol gezdiği dağlara ve beyaz iri bitlerin yaşama kaynağı olan militanların ortamına sürüklediğini farkediyorsunuz... Dilini dahi telaffuz edemediğiniz büyük bir davayı sırtlıyorsunuz. Belki de hiç silah görmemiştiniz!.. O güne dek hiç şiddet yanlısı olmamıştınız!.. Evinizde bal, tereyağı, beyaz peynir, haşlanmış yumurta olmadan kahvaltı yapmayan siz, artık içi fare pisliğiyle dolu ekmeğe, yıkamak için zaman veya su bulamadığınız zeytine talim ediyorsunuz.. Eğer ki bunu da bulabilir-seniz!..

Artık sevgiliniz için her Allah'ın günü ellerinizde tuttuğunuz güller olmayacaktı. Her bakışınızda size ölümü hatırlatan silahınız ve siz olacaktınız!

Acı da olsa PKK'yı tanımayan, ancak dağlarda bir PKK militanı gibi yaşayan biri olmak!.. Yanındakilere yoldaşım demek.. Fakat aynı lisanı dahi paylaşamamak... Kısacası güzel ve sade bir yaşamdan koparak koca bir girdaba kapılmak.. Hangi davanın, kiminle yürütüldüğünün dahi bilincinde olmamak...

PKK'ya katılım sağlayanların yüzde 85'lik bölümü işte bu çelişkileri yaşıyordu.

Esasen bunların, üç ayrı yola çıkan fırsatları bulunmaktaydı. Ya kurtuluş için geri dönüş yapacaklardı, ya ölümün pençesine düşerek kimseciklerin bilmediği ve belki de daha yıllar boyu ayak basmayacağı bir kayanın dibinde veya koca bir vadinin derinliklerinde, akan derenin ücra bir kıytısında amaçsızca çürüyeceklerdi. Üçüncü fırsatları ise, haksızlıklarda haklılık payı arayarak yollarına bulundukları mekanda devam etmekti.

Bu gibi durumlarda tercihler, insanların içlerinde duydukları güven hissiyatına ve şüphesiz psikolojik durumlarına göre yapılırdı.

KISIM DOKUZ

Mevcut yukarıdaki genelleme baz alındığında devletin PKK'ya oranla daha şanslı olduğu söylenebilirdi. Artık, elinde psikolojik harp amaçlı kullanabileceği çok sayıda aracı güç bulunmaktaydı. Bunların başında televizyon gibi görsel, radyo gibi iletişimsel, gazete, dergi, kitap vb. yazılı medya gücü gelmekteydi.

Turgut Özal döneminde bu güç en iyi şekilde kullanıldı.

Özal'ın Kürtçe radyo televizyon kurulmasına mutedil yaklaşması, kurulu gücün aktivitasyon sahasında daha işlevsel kılınması amacına yönelikti; taktiksel bir strateji niteliği taşımaktaydı. Dikkat edilirse Özal, "referandum yapılmalıdır" şeklinde beyanatlar da vermişti. Fakat referandum yapılması ihtiyacını da sürece yayarak sindirme yoluna gitti. Bu da; dönemin taktiksel stratejilerden biriydi.

Şayet Özal, art niyetli bir görünüm veya sistem içerisine girmiş olsa idi, emin olunuz ki kullandığı yöntemlerin hiçbirine ihtiyaç dahi duymadan büyük bir cesaret Örneği göstererek Apo ile doğrudan görüşme yoluna gider ve güç elindeyken bir gece vakti alacağı karar sonucu tereddüt dahi etmeden karşısında yer alan güçleri p asi fi z e ederdi. Bütün anti-terör birimlerini yok ederdi. Tıpkı zamanın Genelkurmay Başkanı Necip Torumtay'ı pasifize edip, istifaya zorladığı gibi!..

İstem duyulan, ancak basan oranında fazlaca mesafe katedilemeyen psikolojik harp atılımında zamanla boşluklar ortaya çıkmıştı. Devlet, kolayı başaramazken PKK, zor olanı hayata geçirmişti. PKK'nın merkezi üyelerinin hemfikir kalması sonucu, dağlardaki tüm savaşçıların ellerinde bulundurdukları radyolar toplatılmıştı. Köylü veya milis kadrosu aracılığıyla Türk güdümlü gazete alımları yasaklanmıştı. Bir dönem bazı eyaletlerde kış sığmaklarında bulundurularak topluca militanlara izlettirilen televizyonların kaldırılması ve depolara konması istenmişti. Buna göre; kırsalda komuta kademesinde bulunanlar radyo dinleme yetkisiyle donatılmışlardı. İmkan dahilinde sadece örgüt lehine haberleri içeren gazetelerin kırsala çıkarılması ve girişebileceği psikolojik bir savaşa karşı içinde barındırdığı çelişkili beyinleri hima-yesi altına almıştı. Onları, her türlü aksi fikri duyabilecekleri ortamlardan uzak tutmuştu. Teorik eğitim, görev, nöbet, çatışma, eylem, intikal derken sürekli yorgun düşürülen militanlar uykuya dahi hasret bırakılıyorlardı. Düşünce güçlerini yitirmişlerdi.

Buna ilişkin bir örneği somuta indirgeyecek olursam, konu, sanırım daha pratik anlaşılacaktır:

Esasen hayatımın PKK'da iken her safhası çok yorucuydu. Dile kolay, gece de en az altı, bilemedin yedi saat intikal gerçekleştiriyorduk. Üstelik katettiğimiz yollar Öyle kolayca aşılacak türden değildi. Dizleri kıran yokuşları, dibi gözükmeyen uçurumları, sarp kayalıkları birer birer aşmak zorundaydık. Kimi zaman yağmurla, kimi zaman gecenin zifiri karanlığıyla boğuşmak durumundaydık. Yine yorucu bir günün akşamında intikale geçmiştik. O gün ne hikmetse bütün görevleri üstü üstüne ifa etmiştim. Birgün öncesinde de çetin geçen bir çatışmada bulunmuştum. Bir arkadaşımı yitirmiştim. Cesedim yakalatmamak uğruna omuzlamış dikkat çek-meyecek bir yerde kamufle etmiştim. Ve hâlâ, onu taşırken kana bulanan elbiselerim üzerimde bulunuyordu.

Bu mu sadece?

Zorun ötesinde geçirdiğim PKK yaşantısında, bulunduğumuz noktadan en az sekiz saatlik mesafede kurulan bir depoya gitmiştim. On günlük malzeme almış, katırlar vasıtasıyla noktamıza taşınmasını sağlamıştım. Üç saat kadar uzağımızda bulunan Avatağ köyüne üstelik hiç ara vermeden uğramış, milislerimizden istihbarat toplamıştım.

Anlaşılacağı üzere günlerce özlemini duyduğum tatlı bir uykuya dalamadan geçmiştim intikale, yine o akşamın arefesinde.

Göz kapaklarım sanki taş kesilmişti. Taşıması o kadar güç geliyordu ki!.. İntikal ediyorduk ve karşımıza her an neyin çıkacağım kestirmemiz mümkün değildi; ihtiyatlı olmalıydık. Gözlerimi açık tutmak zorundaydım. Ama olmuyordu. Birkaç adımda bir kapanıyordu kendiliğinden. Ezberlemiştik ya yollan kim bilir kaç kez geçmiştik buralardan! Gözlerim kapalı bile olsa ayaklanın buluyordu yolunu kendiliğinden.

Saatler sonra "Veriş" denen bir köye vardık. Oradan "Kelha Reş" denen tepeye tırmanacaktık. Noktamızda orada bulunuyordu. Varacağımız nokta da doyumu olmayan öylesine bir kaynak suyu vardı ki, o suya bir erişebilsem bütün yorgunluğumu unutacaktım. Doyasıya içecek, birkaç saatliğine de olsa güzel bir uyku çekecektim. Düşüncesi güzeldi de, karşımızda halen sanki yıllar boyu yürüsek yine de ulaşamayacağımız kocaman bir dağ vardı. Hem de alabildiğince dik duruyordu. Oraya varmaya ne hacet; dizlerimde iki adım atacak kadar bile takatim kalmamıştı.

Veriş, eski bir Ermeni köyü idi. Çevre köylerin tamamında da birinci dünya harbinden evvel Ermeniler yaşamışlardı. Ve neredeyse bütün Ermeni köylerinin ismi "s" harfiyle bitmekteydi. Kütis, Âxkis, Canges, Derdis, Nernis bunlardan başlıcalanydı. Bu köylerin eski sahipleri olarak bilinen Ermeniler, her köyde ayrı bir kilise yapmışlardı. Ve kiliselerin hepsi mutlak suretle bir başka köyde yapılan kiliseyi görebilecek şekilde inşa edilmişlerdi. Neredeyse bir asır geçse de bakımları yapılmamasına rağmen bu kiliseler de hâlâ hayret uyandırıcı ikonaların bulunması gerçekten de ilginçti.

Ermenilerin buralardaki yurtlarını terk etmesi birinci dünya harbi esnasına denk düşmektedir. Bir rivayete göre; Anadolu'ya işgale geçen Rus ve İngiliz sömürgecilerine destek çıkmış oldukları için kovulmuşlardı, öldürülmüşlerdi.

Celal Bayar'ın, M. Kemal Atatürk'ün de fikri üyeliğini yaptıkları ve devrimci karaktere sahip olan, Emperyalist güçlere karşı bir hareket oluşturulan İttihat ve Terakki Cemiyeti'nin lideri, hukuk mektebi mezunu Talat Paşa'nın bir Ermeni'nin

arkasından sıktığı kurşunla can vermesi bir Ermeni toplumu ile yaşamanın rizikosuna aleniyet kazandırmaktaydı.

1915'te onbinlerce Ermeni'nin öldürülmesi Kürtlerin üzerine atılı bir suç olarak tespit olunmuştur. Oysa ki İttihat ve Terakki Cemiyeti'nin askeri şefi Enver Paşa'nın amcası Halil Paşa'nın bu olayda en büyük pay sahibi olduğu bilinmektedir. Ermenistan'ın Erivan kentinde Eylül 1918'de yaptığı bir konuşma bunun kanıtı niteliğindedir. Halil Paşa şunları söylemiştir:

"(...) Son ferdine kadar yok etmeye çalıştığım Ermeni Milleti... Eğer yine birtakım şuursuz komitacılara katılarak Türk'e ve Türk vatanına ihanete kalkarsanız bütün memleketinizi saran ordularıma emir vererek dünya üstünde nefes alacak tek Ermeni bırakmayacağım, aklınızı başınıza alın."

Ve Halil Paşa'ya göre; devlet, ihmal ve ihaneti kabul etmezdi!

"Veriş" köyünde artık göçerler oturuyordu. Çoğu zaten kaçak bir yaşam sürdüren köylülerden ibaretti. Hepsinin de bize sempatisi vardı. Hele köyün genç kızlarının bize duyduğu sevgi kanımca apayrıydı. Ne zaman köylerine girsek, en derin uykuda dahi olsalar yataklarından urlar bize hizmete koyulurlardı.

Veriş köyünde bir rivayet dolaşırdı hep. Rivayete göre, gençler, kime karşı sevgi besleseler bunu sözle açığa vurmazlarmış. Bahar aylarını bekler köylerinin hemen berisinde bulunan heliz otlarının içine dalar, mantar toplarlarmış. Topladıkları mantarların en irisini, en güzelini kimlere verirlerse sevdiklerinin onlar olduğu anlaşılırmış. Bu sadece aşkın girdabına kapılanların seçtikleri bir âdet olmaktan ziyade kardeşçe duyulan sevgiler için de geçerli bir durum olarak rivayet edilmekteydi.

Kim bilebilir, belki de!?..

Bizim de intikalimiz böyle, bir baharın alaca karanlığında sürüyordu. Belki az duraksayarak Veriş köyüne uğrasak bize duyulan sevgiye bir kez daha tanıklık edecek ve moral depolayacaktık. Kim bilebilir, belki de içi sevgiyle dolu bir hatun gündüz vakti topladığı kar gibi mantarları bize uzatacak ve kalbimizin derinliklerinde yer edinecekti.

Her neyse, nasıl olsa köye girmemiştik. Hayaller dünyasından dönelim acı gerçeklere...

Yorgun savaşçılarla süzülüyorduk; Veriş köyünün özlemini duyduğumuz ışıklarının kenarından. Köyü, çıt olmayan bir intikalle bitirdik; koyulduk noktamıza değin uzun bir patika yola.

Veris'in yaklaşık 20-25 dakikalık uzağında dağların yamacına yapılmış bir kilise vardı. Siyasi faaliyetler sürdürdüğüm zamanlarda çok defa gitmiştim bu kiliseye. Gündüz kilisenin içerisinde saklanırdık. Gece, yine çıkar etrafı kolaçan ederdik.

Kiliseye vardığımızda soluklanalım dedik. Grupça durduk. Kimse sırasını ve mesafesini bozmadan olduğu yere çö-meldi.

Kilisenin birkaç metre uzağında kocaman bir ateş yanıyordu. Ve etrafta büyükçe koyun sürüsü vardı. Acıkmıştım. Çok da yorgundum. Sürünün çobanına varayım, birkaç lokma ekmek alayım, diye geçirdim içimden. Belki yeni sağılmış sütü de vardı yanında. Ah ne güzel olurdu... Doldururdum çobanın tepsisine, çoban ateşinin yanına koyar kaynatırdım hemencecik. Nasıl da kana kana içerdim ama...

Düşündüklerim bu kez hayalde kalmamalıydı. Hemen kalktım ayağa Çıkardım

sırtımdaki çantamı. Hep sağ omuzumda taşıdığım silahımı sol omuzuma aldım. Grup sorumlusuna;

- Heval, arkadaşlarla bir saat kadar soluklanalım burada. Nasıl olsa güvenlidir buralar. Hem arkadaşlarımız da çok yoruldular, dedim.

Grup sorumlusu da yorgundu. Diretmedi. Başını, "evet" anlamında sallayıverdi. Bu kararı, sessizliğe riayet ederek tüm militanlara duyurdum. Ardından hızlı adımlarla vardım bütün heybetiyle yanan kocaman ateşin yanına. Koyunlar dahi dinlenmeye çekilmişlerdi gecenin o saatinde. Acıkmış birkaç yavrunun meleyişi dışında, bir çoğu çömelmiş uyukluyordu. Kuzuların annelerine bir yaslanışı vardı ki... Sanki bizden daha şanslıydılar. Ne de olsa anneleri vardı yanlarında.

Ateşin etrafı tıpkı bizim yaptığımız gibi taşlarla çevrili idi. İki çoban vardı orada. İkisi de uyukluyordu. Koymuşlardı altlarına kepeneği, korkusuzca uzanmışlardı sırt üstü.

Çoban denilince hep babamın şu sözleri gelirdi aklıma:

"Oğlum, okumazsan çoban olursun sonra..."

Beni, kardeşlerimi bu sözlerle okumaya teşvik ederdi. Belli ki çobanlıktan daha alt tabaka bulamamıştı babam. Bizde tabiidir ki zamanla utanç duyardık çoban olmaktan. Arkadaşlarımızı bile küçükken çoban olmayanlar arasından seçerdik. Yoksa kız arkadaşlarımıza çoban için;

"Bu bizim arkadaşımız!" nasıl derdik. Onlara "acıyabilir-dik" ancak.

Zira, iki koyunla hayatlarını aynı kefede tüketiyorlardı onlar!..

Ateşin başında bir müddet durdum. Çobanlar beni henüz farketmemişlerdi. Doğrusu içimden onları rahatsız etmek mi gelmedi, yoksa başka bîr nedenden mi bilemiyorum ama sesimi çıkarmadan bir süre dona kaldım başuçlarında. Şöyle bir önce kendimi, sonra onları süzer oldum o an için. Ben "gerilla" idim. Bir gerçek vardı ki, o da; belli bir kesimin kahramanı oluşumdu. Beni kahraman olarak görenler için Öncülüğün ve bağımsızlığın sembolüydüm. Ancak gerçeklerden kaçmanın da anlamı yoktu. Ne var ki o, öncü ruhunu taşıyan kahraman konumundaki ben, babamın "en alt tabaka" diye gösterdiği çoban mesleğine o an gıpta etmiştim. Evet, kıs-k artmıştı m. İçimden;

"Ne olurdu Allah'ım; şu an bunlardan birinin yerinde olsaydım da sadece birkaç saatliğine uyayabilseydim," diye geçiriyordum.

Sadece o ân için tabii ki...

Sımsıkı sarılırdım kepeneğime... Düşünmezdim ki bana düşmanlık yapanlan. O an için varsa yoksa kapanan gözlerimin ardından göreceğim rüyalar alemi önem kazanacaktı.

Esasen çoban olunulsaydı eğer, ölüm korkusu da olmayacaktı ki! Kanlı elbiselere tahammül edilmeyecekti ki! Kaçış dolu bir yaşam sürülmeyecekti! Canlara kıyılmayacak, yitirilen arkadaş çevresine tanıklık edilmeyecekti! Belki de en güzeli tertemiz bir dünyada kavgasız bir yaşam idame ettirilmesi olacaktı; hem de bütün sadeliğiyle!...

Çobanı kıskanan, onun yerinde bir an için dahi olsa olmak isteyen bir kahraman olmak!..

Belki yıllardır Örgütteydim. Edindiğim onca deneyime ve zora ideal diye

kabullenen kişiliğime rağmen bir çobana hem de hayatımda ilk kez gıpta etmiştim. Oysa ki yaşantımda gıpta etmem ve düşünmem gereken çok ayrıntı vardı. Fakat onları, ne görebilecek, ne de düşünebilecek zamanım yoktu. Süreç bana, sadece savaştıkça değer kazanabileceğimi öğretiyordu.

Kısacası PKK'nın verdiği emirlerle kişiler, yüklendikleri görevlerin meşguliyetine dalmaya görsünler hayatlarının geri kalanında düşünmeye ayırd edebilecekleri bir saatlik boş vakitleri dahi kalmayacaktı. (Bu, komuta kademesi harici için geçerli idi). Doğal olarak benim gibi komutan seviyesinde çeşitli görevler icra etmiş bulunan bir kimse olarak izah ettiğim üzere uykuya hasret düşecek durumlara getirilmiş olmam, sanırım henüz taptaze beyinlerin düşebileceği durumlara yorumsuz olarak açıklık kazandırmaya yetmektedir.

Açıkladığım üzere, devletin psikolojik uzmanlarının dürtüsü ile basın-yayın organlarını çoğaltarak ama iyi, ama kötü bir şekilde kullanması dağlardaki taze beyinler üzerinde çelişkiler zinciri oluşturmuyor değildi. Ancak PKK, kısa sürede buna da çare buldu. Ve başarılı olmak uğruna oldukça radikal kararlar aldı.

Dağlarda bir dönem hemen her militanın elinde küçük bir radyo bulunurken, alınan kararlar sonucu tüm radyolar çeşitli bahaneler ileri sürülerek toplatılmış ve manga komutanından başlamak üzere üst yetkili komutanlar da sadece birer adet bulundurulmasına müsaade edilmişti. Tabii bu karar militanlar üzerinde uygulatıcı noktalara taşınıldığında kırgınlık oluşturulmamasına özellikle riayet ediliyordu. Radyoların toplatılmasında ileri sürülen en mantıklı mazeret de kıt imkanlarla temin edilen pil yoksunluğu olmuştu:

"Heval, pilimiz yok! Boşuna radyonu kendine yük edinme," deniyordu.

PKK'nın aldığı böylesi bir tedbir, devletin taze beyinler üzerinde kurmak istediği ruhsal hakimiyeti bir anlamda boşa çıkartmıştı. Üstelik bununla yetinmeyen PKK, bir de karşı atakta bulunmuştu. Merkezi K. Irak'ta bulunan bir radyo istasyonu kurdu. "Serxwebun" adlı bir dergi çıkarttı. Kendi lehine faaliyet sürdürecek ve eylemlerinin propagandasını yapacak gazete ve benzeri yayın organlarının faaliyetlerini sürdürebilmesi amacıyla maddi desteklerde bulundu. Özgür Politika, Ülkede ve Gündem, Yeni Ülke ve Özgür Bakış PKK'nın finanse ettiği başlıca yayın organlarıydı. PKK, taktiksel adımlarını sağlamlaştırmak için militanlarının kendi kurduğu radyosunu dinlemeleri tavsiyesinden de bulunuyordu. Zaten sonraki süreçlerde devletin yayın organlarından ziyade PKK'nın kendi yayın organları militanlara cazip gelmişti.

Devletin, psikolojik savaş amaçlı propagandasını amiyane üslûbu olan, verdiği haber doğru olsa da inandırıcılıktan uzak kalan birileri yapıyordu. Militanlar adına kullanılan üslup tarzında düşülen hatalar da ayrıca ele alındığında doğrusu pek cezbedici bir tablo oluşmayacaktı.

PKK ise; mücadelesini gerçekten profesyonelliğe dayandırmıştı. Kurduğu radyo istasyonundan silahlı mücadelesini duygusallaştırıp beyinlere çivileyen kibar, tatlı dilli ve cezbedici üsluplu bayan spikerlerle pohpohlayıcı şarkıların işlenmesini sağlıyordu. Haber bültenlerini bir dönem sadece dağlardaki militanların eylemlerine ayıran PKK, ağzı iyi laf yapan ve yaptığı haberi ballandırarak aktaran, devlet spikerlerinin aksine haberi yalan dahi olsa militanlar açısından inandırıcı ve tatminkar kılan ince ses tonlu, lakin ateşleyici bayanları hep ön planda tutmuştu.

Savaşlarda herşey mubah olduğuna göre!... en doğrusu da buydu!..

Devletin radyosunda bir gün;

"Sizler bizim evlatlarımızsınız! Gelin, teslim olun!" deniliyor ve şefkat sözcükleri sarf ediliyordu. Bir gün de;

"Ne idüğü belirsiz azılı katil teröristler, Ermeni köpekleri... Ya teslim olursunuz, ya da geberirsiniz", biçiminde zehir zemberek laflar savruluyordu!

Peki, bu ne perhizdi, ne turşuydu? Bu tutarsız çizgiden kimler etkilenerek kazançlı çıkabilirdi ki?

Veya bundan böyle size kim inanabilir, sizden kim kor-kabilirdi?

Dostlarım, benden koca devlete bir nasihat olsun bu! Yenmeyen hıyarın acı olduğu veya olmadığı bilinemez. İnanın, dağlara çıkıp da girdiği kanlı eylemlerin ardından dağlarda yaşamaya devam edenlerin devletten korkusu olamazdı. Onları sindirebilmenin tek yolu, onları dağlardan kopartıp kazanmakdı. Aksi halde illaki de ölüm gerekiyordu.

Ölüm de çare olmadığına göre...

Dilin kemiği olmadığı için laf türetmek kolaydı. Esas olan teorinin pratikte hayat bulmağıydı. Oysa "terörist" diyen devlet radyosuna, bakınız, PKK'nın radyosu nasıl da dolaylı karşı mesaj veriyordu:

PKK'nın yayın organlarının tümünde olduğu gibi radyo bültenlerinde de bir bayan spiker, yapılan bir eylemi haber yaparken aynen şu sözcükleri kullanmaktaydı.

Örnektir:

"Kahraman ARGK gerillalarımız bir destan daha yazdı. Yaptıkları eylemlerle düşmanı çil yavrusu gibi dağıtıyorlar. Gerillalarımız her yerde darbe üstüne darbe vuruyor. Vurulan bu darbelerle âdeta bin yıldır özlemini duyduğumuz özgürlüğümüze kavuşur gibiyiz. Artık gerillamız Kürtlerin ve Kürdistan'ın savaşan yegâne ayak sesi durumunda."

Veya;

"Kahraman ARGK gerillalarımız artık özgürlüğün yaklaştığının iyiden iyiye hissedildiği Botan'dan sonra Garzan'da da darbe üstüne darbe indirmeye başladı. Kahraman gerillanınız bu kez Mutki kırsalında vurdu. Çıkan çatışmada bir yoldaşımız şehit düştü, biri işbirlikçi, sekizi cahş (koruculara takılan isimdir), 25'i düşman askeri olmak üzere toplam 34 kişi imha edilerek, Kürdistan'da yürüttükleri kirli savaşın hesabını kanlarıyla Ödediler."

Bu gibi örnekler çoğaltılabilirdi. Bunlar, PKK'nın "Kürdistan'ın Sesi" adlı radyosundan yapılan alıntılardı.

Gelişen olaylara objektif olarak bakıldığı zaman, "Militanlar kendi radyolarında yapılan bütün haberlere rağbet ediyorlardı," kanaati şahsımda daha ağır basan bir ihtimaldi. Zira, kişilerde aşağılık kompleksi oluşturularak girişilen bir savaştan, üstelik karşıt alternatifler söz konusuyken alın akı ile çıkılmasını düşünmek büyük bir hayalcilikti.

Esasen PKK'nın kendi militanına uyguladığı yöntemlere karşın devletin aynı yöntemleri PKK ortamında bulunan militana uygulaması, basan adına tasvip olunamazdı.

KISIM ON

Turgut Özal'ın tepeden planladığı mantıklı strateji, asıl görevi icra edecek birimlere idrak ettirilene dek bir sürü ukalanın onayından geçmek durumundaydı. Nitekim arzu edilenle karşı karşıya kalınan pratiksel süreç tatminkârlıktan uzak noktalarda bulunuyordu. Ve PKK, bir döneme damgasını vurarak devlete karşı hissettirdiği ezici gücüyle iktidarlaşma atılımlarını gerçekleştirmişti. 1991-92-93 yıllarına bakıldığı vakit PKK'nın ortaya koyduğu pratiğin şu soruyu aktüel kıldığı aleniyet kazanacaktır:

"Acaba devlet elden gitti mi?"

PKK ile devletin güvenlik kuvvetleri arasında süren silahlı ve psikolojik savaşta diyebilirim ki, 1993 yılı sonbahar ayına kadar tüm taktiksel atılımlarda PKK, daha başarılı olmuştu. Ve aslında 1993 yılının ardından da devletin PKK'yı alt ettiğini gönül rahatlığıyla söyleyemeyiz. Çünkü asıl olan, PKK'nın kendi gücünü kendisinin imha sürecine taşıdığıydı.

1986 yılında liderlik kavgası nedeniyle ortadan kaldırılan Agit (K) Mahsun Korkmaz'ın ve daha birçok liderliğe aday ismin ardından iyiden iyiye su yüzüne çıkan iç çekişmeler sonucunda birçok militan üstelik komutan konumundayken dağlardan koparak güvenlik kuvvetlerine teslim olmayı tercih etmişlerdi. Keza devletin PKK'ya karşı mücadele eden birimleri de bu kopmaların ardından terörizmle mücadele etme tekniğini öğrenmişlerdi. Öyle ki, teslim olan bazı üst kademedeki militanlar subay ve astsubaylara, PKK'nın kırsaldaki savaş tekniği ve hareket tarzları hakkında brifing dahi veriyorlardı. Hatta PKK ile mücadelenin her safhasında teslim olan çoğu militan bir fiil güvenlik kuvvetleri ile bütün operasyonel türü faaliyetlere katılım sağlıyorlardı. Bazen kendi kurdukları birimlerle görev icra ettikleri dahi oluyordu. Bu da, onların konumunu güvenlik kuvvetleri nezdinde vazgeçilemez değerlere ulaştırmıştı. Tabii bu değeri kullanılmış veya manevi anlamda vefakârlık olmak üzere iki ayrı tabakada değerlendirmekte mümkündür.

Özal döneminde ortaya atılan ancak basan yüzdesi vasatın üzerine çıkamayan radyo veya yazılı medya yolu ile yapılan psikolojik savaş tekniğinde de basan kazanmanın yollan itirafçılara danışılarak aranmıştı. İtirafçıların bu konuda iki hayati önerisi vardı ki, ikisi de devlet tarafından kısa sürede hayata geçirilmişti. Önerilerden ilki şöyle ifade edilmekteydi:

"Asker, silahlı gerilla savaşına karşı kırsalda mücadele yürütecek kadar yetkin değildir. Üstelik halk ile PKK'yı birbirinden ayıracak bilgi birikimine de sahip olamamıştır. PKK'nın finans kaynaklarını, kırsaldaki depolarını, ağırlıklı olarak kullanılan savaş tekniğini, gücünü ve hareket tarzını bilmediğinden Örgütü çok gerilerden takip etmiştir. Yani PKK, tanınmamış, tanımlanamamıştır. Buna karşın PKK, askeri, devletten daha iyi tahlil etmiştir. Tüm güç konumlanışından haberdar olmuştur. Zaafiyetlerin farkına varmıştır. Bu sebeplerden dolayıdır ki devlete karşı uzunca süre üstünlük sağlamıştır.

Öneri olarak devlete sunabileceğimiz en mantıklı seçenek PKK'ya karşı verilen savaşta fiiliyatta bizim öncülük yapmamızdır. Devlet görülür, devlet bilinir! Böyle bir karar alınırsa basan kaçınılmaz olacaktır. Çünkü biz, PKK'yı, bırakınız devletten, PKK'nın kendisinden dahi daha iyi tanımaktayız. Araziyi çok iyi tanıyoruz. Hareket tarzını çok iyi biliyoruz. Zaafîyetleri anında saptayabiliyoruz. Finans kaynaklan, depolar, kullanılan noktalar tamamen bilgilerimiz dahilindedir. PKK'nın silahlı kadrosunu, milis kadrosunu (silahlı veya silahsız) sempatizan kesimini oluşturan temel etkenlerin ne olduğunu ve nelerin hedef seçilmesi gerektiğini herkesten daha iyi biliyoruz. Bize görev verilirse PKK'yı, az kişiyle icra edilecek taktiksel silahlı

organizasyonlarla kısa sürede pasivize etmeyi başarabiliriz."

İtirafçıların bu istemleri esasen çok tehlikeli sayılırdı. Zira, kulağa hoş gelen bu fikrin aksine devletten alınacak gücün PKK'ya karşı değil de başka hedefler doğrultusunda kullanılmak istenmesi halinde, zaten batağa girmiş olan devletin artık iflah olması mümkün olmayacaktı. Bu münasebetle ihtiyatlı olunması gerekmekteydi. Fakat ne acıydı ki devlet, paçasını PKK illetinden kurtarmak için elini itirafçılara mahkûm etmişti.

İtirafçılar aslında doğru söylüyorlardı; kanaatimizce vahşi bir kurdun ne yapacağını ancak evcilleşmiş de olsa eski vahşi bir kurt kestirebilirdi!

Ve itirafçılara öncelik tanındı. Devlet tarafından kendilerine birtakım haklar vaat edildi. Onlar için af yasası hazırlandı.

Herşey PKK'nın imhası içindi!

Özellikle jandarma, MİT, emniyet görevlileri tarafından yönlendirilmeye tabi tutulan itirafçılar, silahlı her alanda PKK'ya karşı kullanıldılar. Gerçekten de süreç içerisinde görülmüştü ki, PKK, itirafçılar tarafından çökertilecek noktaya getirildi.

Tabii girilen hiçbir olayda televizyonda ölen PKK'lı sayısı açıklanınca itirafçıların adı geçmiyordu. Aksi halde, kamuoyu nezdinde, görevini birkaç militanın vicdanına terk eden devlet itibarının zedelenmemesi kaçınılmazdı. Dolayısıyla "kimin nasıl yaptığı" sorulan devlet sırrı olarak kaldı.

Merak edenler olabilir diye hemen bu bölümü de kapatmadan, itirafçılar mı, yoksa devlet mi kullanıldı?", sorusuna da birkaç cümle ile açıklık getirmek istiyorum:

Doğrusu PKK'dan ayrılan militanlar öyle sıradan insanlar olarak nitelendirilemezlerdi. Bu tür insanlar karşılığını alamayacakları bir olaya kolayca girmezlerdi. Devletin güvenlik kuvvetleri ile beraber icra ettikleri görevlerin nedeni de bu zihniyete paralel olarak "çıkar" sağlama noktasında, askerlerle aynı noktalarda kesişmeleri olmuştu. Nitekim bu vaziyetten hem devlet, hera de itirafçılar kârlı çıkmışlardı. Yani devlet itirafçıları, itirafçılar da devleti kullanmışlardı.

Yoksa daha Önceki konularımızdan da anlaşılacağı üzere ortaya atılan vatan, millet teorileri tamamen palavraydı.

İtirafçıların devlete ikinci önerisi özetle alıntı yapılan şu sözcüklerle açıklanabilirdi:

"Devlet, PKK ile halkı bir tutuyor. Bu yanılgıdır! Şayet gerçek olsa idi bizi de yanında göremezdi. Evvela Kürt=terörist imajını silmek gerekiyor. Halka yanaşmaya, onları kazanmaya gayret göstermek gerekiyor. "Devletin çıkaracağı yasalardan kan dökmeyenler faydalanacaktır" zihniyetini dışlamak lazımdır. Halk ile dil ve kültür birliği sağlanmalıdır. Radyo dinlemesi muhtemel militanlara, onların diliyle hitap etmek gerekmektedir."

Gerçekten bu Öneriler devlete yapılan önemli ikazlardı. Bu önerilerin yapılmasıyla el altından devlet destekli Kürtçe-Türkçe ortak yayın yapan bir radyo istasyonu kuruldu. Dicle'nin sesi (Denge" Dicle) isimli radyo özellikle Kürt kültürüne paralel yayınlar yapıyordu. Ancak bu da yeterli olmamıştı. Nedeni ise; her çalınan Türkçe ve Kürtçe müziğin ardından ne idüğü belirsiz sapık söylem tarzlı bir şahsiyetin dağdakilerle ilgili yaptığı anonsların tutarsızlığıydı. Birgün kardeş, birgün Ermeni olarak başlayan hitap tarzı sonuçsuz kalıyordu, kalmaya da mahkûmdu. Sadece bir kesimin vicdanen rahatlatılması sorunların çözümüne yetmeyeceğinden,

herkesin tatmin edileceği bir çizgi saptanmalı ve uygulanmalıydı. Bunun içinde itirafçıların verdikleri bilgiler ışığında yon tespiti yapan devlet, aynı zamanda anlamıştı ki, PKK'yı pasivize etmek için kan döken veya dökmeyen ayırımı yapmamak durumundaydı. Şehit yakınlarım da incitmeden, dağlarda olup da kanlı eylemlere katılmış dahi olsa militanlara ılımlı mesajlar yollanmıştı. Teslim olmaları halinde affedilecekleri devlet güvencesi ile garanti altına alınıyordu. Nihayetinde PKK'dan kopan üst yetkili militanlar dahil birçok savaşçı, verilen devlet vaatleri sonucunda affedilmişlerdi. Ve denilebilirdi ki, bu aftan iyisi de, kötüsü de yararlanma imkanı bulmuştu.

Nasıl ki Marks'ın düşündükleri ayrı bir şahsiyet olan Lenin'le hayat bulduysa, Özal'ın fikirleri de ancak o öldükten sonra değer kazanmış ve uygulanmıştı.

Ama ne çare!..

Geçmişe bakıldığı zaman teröre verilen kurban sayısı sonradan telafi edilen hataların doğru çark üzerine yerleştirilmesine karşın, gelişmeleri anlamsız kılmıştı.

KISIM ONBİR

Düşmanım, düşmanının oyunu ile dize getirmeyi planlayan Özal'ı, Apo ile özdeş düşünceye taşıyan realite bu taktiksel stratejiydi. Ki, Özal'ı diğer liderlerden ayırdeden Özelliklerin başında da bu gelmekteydi. Diyebilirim ki Özal ile Öcalan, aynı görüş üzerinde yoğunlaşan iki ayrı şahsiyeti canlandırmışlardı.

Turgut Özal'ın Türkiye Cumhuriyeti Devleti'nin lideri iken Apo ile dolaylı yollarla temas kurduğu reddedilemeyecek boyutları ile açığa çıkmıştı. Bu da, Özal'ın oyun stilinde basan adına kural tanımadığının kanıtıydı.

Önemli olansa, bu yaklaşımın doğruluğu veya yanlışlığı üzerinde yoğunlaşmaktı.

Acaba götürüşü kadar getirişi de ne olabilirdi?

Bana kalırsa, Özal'ın yaptığı doğruydu; fakat tehlikeli bir oyundu. O, yanlış anlaşılma pahasına büyük bir cesaret örneği göstererek, liderlik vasfını ülkesinin birliğini korumak adına taktik amaçlı kullanmıştı.

Devlete karşı izlediği savaş stratejisiyle, Bizans'ın meşhur entrikalarını bile geride bırakan Öcalan'ın bir açıklaması vardı ki, aslında bu, olayların her dönemki boyutunu izah etmeye yetecek derecedeydi. Ve hatta İmralı Adası'nda sonuçlanan paketleme operasyonunun boyutunu da.. Öcalan şöyle diyordu:

"Bir gün düşmanın içine sineceğiz. Olmazsa politik esnekliğimizi stratejik amaçlı kullanacağız. Masaya giden yolda en büyük kozumuz olan silahlı gücümüzü kullanacağız. Bütün enerjimizi masaya oturmak için harcayacağız. Ve o gün geldiğinde, onlar için "geçiştirin elik" özelliği taşıyan sade bir tokalaşmanın ardından kollarından tuttuğumuz gibi onları, gövdeleri ile birlikte çamura saplayacağız."

Apo, bu sözlerle devletin politik kıskaca alınacağını, istenildiği gibi kullanılabilen bir tutsak haline dönüştürüleceğini ifade etmek işlemişti. Anahtar formül ise, politik esneklikti.

Özal'ın da Apo'ya karşı kullandığı stratejik amaçlı politik silah, Apo'nun kullandığının aynısıydı. Yani O da; politik esnekliği tercih etmişti. Apo ile dolaylı yollardan bağlantı kurması da, politik esnekliğin taktiksel bir uzantısıydı. Fakat yapmak istediklerini başarıya ulaştırmadan şaibeli bir şekilde öldü veya kalp krizi sonucu doğuran bir iğne ile ABD'li hekimlerin bıçağı altına yatmışken öldürüldü.

Özal'ın zamansız ölümü tesadüfi olabilir miydi?

Ortadoğu'da büyük emelleri olan ABD'nin kapitalci stratejisi doğrultusunda patlak veren Körfez Savaşı sonucunda, Irak'ın 36. paralelden kuzeyine doğru Türkiye ile birleşen sınırına değin büyük bir otorite boşluğunun oluşması ve burada yaşayan Kürtler'in Irak Hükümeti karşısında can güvenliklerini sağlayamamaları, ABD'nin K. Irak için yeni bir oluşumu tezgahlamasına neden olmuş ve bu münasebetle "Çekiç Güç" senaryoları vuku bulmuştu. Çekiç Güç, buna göre K. Irak'ta yaşayan Kürtler'in garantörü rolünde varlığım idame ettirecekti. Türkiye de buna gönülsüz rıza göstermek durumunda bırakıldı.

Esas amaç; Kürdistan Devleti'nin ilk ayağım K. Irak'ta inşa etmekti.

Şüphesiz Çekiç Güç'ün Türkiye'ye konuşlandırılmasında en önemli rolü Özal üstlenmişti. Bunun sebebi kamuoyunun peşmerge göçünden duyduğu rahatsızlıktı. Nitekim 1988 tarihinde Irak'ın, Kürtler'i kimyasal silahlarla öldürmesi sonucu göç edip sınırlarından Türkiye'ye sığınan peşmergelerin PKK'ya yardım ettikleri ve bu dönemlerde eylemlerin tırmanışa geçtiği ortaya çıkmıştı. Fakat olası bir göç yaşanması ve Türkiye'nin sınır geçişlerini kullanıma kapatması halinde, Batı dünyası Türkiye'yi ağır ithamlarla suçlayacaktı. En iyisi olası her türden göçü Önceden önlemekti. Bu yüzden Özal, Türkiye'den ABD'ye yardım talebinde mesajlar yolladı. Kürtler'in K. Irak'taki topraklarında huzur içinde yaşamaları için Güvenlik Kuşağı oluşturulmasını istedi. Böylelikle "Çekiç Güç" Türkiye'ye gelmiş oldu. Aslında Çekiş Güç'ün bölgeye konuşlandırılması en çok ABD'nin işine geliyordu. Çünkü bu güç ABD'ye bölgede açık zemin oluşturmuştu. Ve nihayetinde Çekiç Güç, sözde güvenlik için gittiği bölgede önce Şiiler'i, sonra Kürtler'i ayaklandırmıştı. Ne gariptir ayaklananları tasvip eden ABD güdümlü Çekiç Güç, ardından Iraklı generallerin helikopter kaldırma taleplerine de yeşil ışık yakmıştı. Ve zamanla Özal, bu güç üzerindeki tek irade olan yaptırımını da kaybetmişti. Zira, sonraki yıllarda Çekiç Güç karşıtı politikalar benimseyen Süleyman Demirel ile Erdal İnönü 20 Ekim 1992'de yapılan genel seçimlerde iktidan devraldıklarında "Çekiç Güç'ü kolaylıkla gönderebilecekleri iddialarının tersine hareket etmişlerdi.

Belli ki inisiyatif Türkiye'nin avuçlarından çıkmıştı.

Özal'ın yaşadığı yıllarda en büyük ideali olan Musul ve Kerkük'ü Türkiye'ye katmak arzusu ölümüyle birlikte hayal olarak kaldı. Kesinlikle Türkiye'nin bölünmesinden yana değildi Özal. Çünkü bunun olmazlığını görüyordu.

ABD'nin bölünmüşlüğe dayalı politikası zaman geçtikçe daha rahat gözlenebildi. Ancak ABD'ye karşı gelinemezdi. Aksi halde neyle karşılaşılacağı belli olmazdı. Karşı gelinmese bu kez Türkiye'nin bölünmesi kaçınılmaz olacaktı. Özal, bir taraftan konfederasyon dahil her şeyi tartışalım diyerek ABD'ye "sizinleyiz" mesajını veriyor, diğer yandan Çekiç Güç ile amaçlanan Bağımsız Birleşik Demokratik Kürdistan projesini engellemenin yollarım arıyordu. İşte Türkiye böyle bir dönemeci yaşıyordu kî, misyonu sona erdiğine inanılan Özal, ABD hekimlerinin elinde can verdi. Sonuç; kalp krizi! Oysa çok iyi biliniyordu ki Cumhurbaşkanı Özal, ABD yetkililerinin kalp krizi süsü veren zehirli bir iğnesi ile öldürülmüştü; katledilmişti.

Zira Özal, ABD'ye göre; Kürdistan projesinin önünde tarihi bir engeldi.

Bu olaya paralel olarak, Türk milli menfaatlerim herşeyin üzerinde tutan MHP Genel Başkam Alparslan Türkeş'in ölümü de ani olması sebebiyle oldukça şaibeliydi. Zira, Tür-keş iktidara gelmese de her konuda daimi ekip başı olmuştu.

Ha keza MOSSAD ajanlarının da o yıllarda kalp krizi sonucu veren şırıngaları suikast maksatlı kullanması...

Özal'ın Ölümü PKK'nın en hızlı olduğu dönemlere denk düşmüştü. Ki, bu yıllar, devlet içerisinde çıkmaza girenlerin faili meçhul cinayetleri gerçekleştirdikleri ve temizlik operasyonlarının sürdürüldüğü yıllardı. General Eşref Bitlis'in şaibeli ölümü, A. Cem Ersever'in ufak bir hata sonucu "canım" dediği arkadaşları tarafından komployа getirilmesi, zihinlerden kaybolmayacak olaylar zinciri teşkil ediyordu.

17 Şubat 1993 tarihinde seyahat etmekte olduğu uçağı düşen Org. Eşref Bitlis hayatını kaybetmişti. Bu olaydan bir yıl Önce 17 Aralık 1992 tarihinde de Eşref Bitlis'in helikopteri, K. Irak'a giderken ABD uçakları tarafından tacize uğramıştı.

Bitlis Paşa, Çekiç Güç'ün gitmesini ve K. Irak'taki kontrolün ABD'nin elinden çıkmasını isteyen biriydi.

Esasen Bitlis Paşa da, Turgut Özal gibi ABD tarafından katledilmişti!

1991-92-93 yıllarında eylemlerinin doruğuna ulaşan PKK'nın en sıcak zamanlarında tek umut olarak nitelendirilen Turgut Özal'ın ölümü, PKK'ya karşı verilen mücadelede yılgınlığa sebebiyet vermişti. Bu yılgınlık, anlaşılacağı üzere, sadece onun yapmak istediklerini idrak edebilecek gerçek vatanseverler tarafından hissedilmişti.

Ancak zafer sorhoşluğuna kapılan PKK'nın;

"Artık önümüzdeki engeller de kalktı. Adım adım siyasal amaçlarımıza ulaşıyoruz. Bağımsızlığa giden yolda silahlı mücadelemizin son dönemlerini yaşıyoruz," diyerek yandaşlarına verdiği mesajları ters tepti. Apoist PKK'nın yanlış hesabı Ankara'dan döndü. Hem de hiç hesapta olmayan ve belki de ilk başlarda varlığı dahi kayda değer bulunmayan çiçeği burnunda ilk kadın başbakan tarafından...

PKK'ya göre her şey bitmişti. Mücadelenin son aşaması yaşanıyordu. Ki, bana sorulacak olursa gerçekten de öyleydi. Çünkü PKK arazi hakimiyetini sağlamıştı ve koca bir kitleyi ardından sürüklüyordu. Güvenlik kuvvetleri yetersiz kalınan donanımdan dolayı operasyonlara çıkamıyordu. Gabar, Cudi, Herekol, Besta, Çırav ve kısacası Botan örgüt tarafından kurtarılmış, Serhat Eyaleti ile Garzan Eyaleti de yan kurtarılmış alan olarak ilan edilmişlerdi. Doğrusu bu, sadece PKK'nın iddiası olmaktan ziyade tamamen gerçekleri yansı-tryordu. Çünkü güvenlik kuvvetleri 1993 yılının sonuna kadar saymış bulunduğum bu alanlara hiç giriş yapamamıştı ve adeta buraları gözden çıkarmıştı.

Devlet inine çekilerek savunmaya geçip, sinmiş bir duruma düşerken, üst üste saldırılar gerçekleştiren ve stratejik saldın aşamasını yaşayan PKK'nın, Özal gibi olağanüstü beyin kapasitesine sahip olan bir liderin ölümünün ardından durdurulması zorun Ötesinde neredeyse imkansız gibi görünüyordu militanlar nezdinde. PKK'da artık bağımsızlık sesleri yükseliyordu. Hatta bağımsızlık sonrası izlenecek askeri ve politik çizgi işlenmeye başlanmıştı.

Ne gibi mi?

İşte bu sorunun yanıtını da o havayı telaffuz eden eski bir militan olarak yanıtlamak gerektiğine inanıyorum.

1992-1993 yıllan PKK'nın en hızlı olduğu süreçlerdi. Halk üzerinde neredeyse tam hakimiyet sağlamıştık. Öylesine güç kazanmıştık ki, bazen gece intikallerini

gerçekleştirdiğimizde yüzer ve hatta iki yüzer kişilik gruplarla hareket ediyorduk. Bu denli güç tek sıra olarak intikal gerçekleşti-rince başı ile sonunu aynı anda görebilmek mümkün olamıyordu. Sanki tüm dağlarda biz varmışız gibi geliyordu bana.

Profesyonel bir savaşçıydım. Buna rağmen gücümüzün hissettirdiği ağırlık karşısında kendimi bazen duygusal olmaktan alıkoyamıyordum. Yanlış anlaşılmasın! Bu, savaşın oluşturduğu bir duygusallık değildi. Artık bağımsızlık yaklaşmıştı ya, "acaba Türklerle bunca bağı kurduktan sonra bir Kürt olarak bundan sonra nasıl ayrı yaşayacağız?", diye düşünüyor olmamdan kaynaklanıyordu.

Gerçekten de hissettiklerimi anlattığım gibi, PKK saflarında iken kulağa hoş gelen özgürlük psikolojisine kaptırmıştım kendimi. Hangi arkadaşımla konuşsam, hangi köylüye propaganda yapsam hep özgürlüğün artık kaçınılmaz bir realite olduğunu vurguluyordum. "Özgürlük" sözcüğüne öyle inanmıştım ki, bana:

"Ne zaman?.." diye sorduklarında;

"Bir yıl, en geç iki yıl sonra..!" diyecek kadar kesin konuşuyordum.

O, atmosferi telaffuz eden sadece ben değildim ki... Apo da aynı duygular içerisinde olacaktı ki, yazılı ve sözlü talimatlarının tümünde hep özgürlüğün yakınlığından bahsediyordu. Hatta 1992 yılının son dönemlerinde Öcalan'ın yazılı bir talimatını okuyan Eyalet Sorumlusu Ebubekir (K) Halil Ataç;

"Arkadaşlar sanırım mücadelemizin son aşamalarını yaşıyoruz. Devletle gizli görüşmelerimiz var. Eğer ki çok büyük bir aksilik çıkmazsa bundan sonraki süreci siyasi temaslarla halledeceğiz," yorumunu yapmıştı.

Halil Ataç gibi örgütün önemli bir isminin bu açıklamayı yapması dayanaksız olamazdı. Mutlak bilinen bir gerçek vardı. "Devlet ile gizli görüşmelerimiz var" denirken kiminle temasa geçildiğinden bahsetmemişti. Fakat sarf edilen sözlere bakıldığında önemli gelişmeler yaşandığı kesindi.

Halil Ataç, Apo'nun talimatım sisli bir havada, yoğun bir ormanlığın içinde okumuş ve burada özgürlüğün yakınlığım müjdelemişti. "Özgürlük", soğuk havada bedenimizin titreyen halini ısıtacak kadar sıcak bir kelimeydi. Ataç, bu kelimeyi her telaffuz edişinde nasıl da neşeleniyorduk. Yüzümüzde sıcaklık, gözlerimizde ışıltı, dudaklarımızda gülücükler oluşuyordu. Arkadaşlarımızla birbirimize bakışıyor; bu iş buraya kadar dercesine el, kol hareketleri yapıyorduk. Kendimce;

"Keşke Ebubekir hiç susmasa, hep özgürlüğü anlatsa," diyordum mırıldana mınldana.. Ebubekir'in de bizden pek farkı yoktu ki!... Anlattıkça O da şenleniyordu kendince.

Apo'nun umutlan ateşleyen talimatı okunmuş ve Ebubekir açıklamalarını bitirmişti. Hiç unutmam, arkasına döndü. Yorulmuştu herhalde. Oturacaktı. Militanlardan birine "battaniyeniz yok mu?" diye seslendi. Daha yanıtını alamadan grubun en gerisinde kendisini dinleyen "Ruken" isimli bir bayan ayağa kalktı. Gür bir sesle "Heval!" dedi. Ebubekir ardına döndü. Bizler de döndük! Şaşırdık: "Acaba ne diyecek" diye bayağı merak ettik. Ebubekir, yüzündeki tebessümü bozmadan;

- Buyur Heval, dedi.

Ruken, öylesine heyecanlı duruyordu ki, herkes onu dinlemeye koyulunca O, birkaç kelimesinin arasına "şey" lafını yerleştiriyor, anlatmak istediklerini büyük bir kararlılıkla ifade etmeye çalışsa da dizlerinin titreyişine bir türlü engel olamıyordu.

"Heval" derken çıkardığı gür sesin yerini titrek bir ses tonu almıştı.

Eee, kolay mıydı bir merkezinin önünde...

Önce sormadı. Duyduğu heyecana dair bîr sürü "şeylerle dolu kısa bir izahatta bulundu:

- Yanlış anlamayın. Titreyen dizlerim içimden gelen yoğun heyecandan, bu heyecanım ise parti önderligimizin talimatını okuduktan sonra Ebubekir yoldaşın sözünü ettiği Özgürlük inancımın şimdi daha da artmasından kaynaklanmaktadır.

Ruken'in heyecanına herkes gülmüştü o an için ama doğrusu, bizim durumumuz da onunkinden pek farklı değildi. Ebubekir:

- Seni anlıyorum, dedi.

Ruken, çok can alıcı konuşuyordu, titrek sesiyle dahi olsa:

- Siz, dedi Ebubekir'e ve şöyle devam etti:

- Bundan sonraki süreçten bahsettiniz. Siyasi çözümden ve devlet ile olan gizli görüşmelerden birkaç ayrıntıyı isimler vermeden dile getirdiniz. Ancak merak ettiğim bir sorum var. Siyasi kulvara mücadelemizi taşıdık diyelim. Peki bizler ne olacağız?

Ebubekir'in yanıtı gayet netti:

- Sizler mi? Arkadaşlar siz sanıyor musunuz ki, devlet bize bugün, "Buyrun gelin, ne istiyorsanız size vereyim" dese bile bizim mücadelemizi hemen bitireceğimizi... Bizim müzakere yapanlara güvenimiz yok ki! Güvenenleyiz. Çünkü neti cede kazanını ne olsa da, onlar bizim düşmanımız olmuşlardır. Bu sebeple nihai hedefimiz gerçekleşene dek devlet yetkilileri ile belirli konularda anlarsak bile, kırsaldaki bütün arkadaşlarımızı indirmeyiz. Ve kesinlikle silah bırakmayız. Devlet, bize her istediğimizi vereceğini söyledi ve biz de silah bıraktık farzedelim. Ya bu, bir komplonun çok yönlü senaryosu ise! O zaman imha oluruz. Bunun için elimizdeki güç daima korunacaktır. Amacımız ise caydırıcılıktır.

Ruken:

- Peki, bizi samimi olduklarına dair ikna ettiler diyelim, o zaman ne olacak?

Ebubekir:

- Sanırım başlangıçta polisiye bir güç olarak kabul edileceğiz. Ardından ne olur bilemiyorum. Belki bağımsızlık için halk referanduma götürülebilir.

Evet, bu ikili sohbetin aslında çok derin boyutları bulunmaktaydı. Fakat konuların çokluğu münasebetiyle olayların bu kısmını sınırlı tutmakta fayda olacaktır.

PKK, böyle bir süreci yaşıyordu işte! Bağımsızlık kesinleşmişti PKK için. Ve sıra militanlar nezdinde yapılan strateji tespitine gelmişti. Oysa ki bir gün sonrasını dahi göremiyor! ardı. Militanlar, geçtikleri zor günleri ve yıllan kurtarmanın hesabını yaparlarken yaşayacakları îleriki süreçten uzak kalmışlardı.

Bu gaflete sadece militanlar değil, üst düzey yöneticiler de düşmüşlerdi. Nitekim bunun ağır faturası hem PKK açısından, hem de sivil toplum açısından telafisi mümkün olunamayacak derecede derin yaralar açılmasına sebebiyet vermiştir.

KISIM ONİKİ

Yıl: 1993...

PKK, zafer sarhoşluğuna kapılmıştı. Dağlardan bağımsızlık sesleri yükseliyordu. Herkese göre; devletin çöküşü kaçınılmaz olmuştu. Geceleri dağların hakimi olan örgüt, artık gündüz vakti dahi intikaller ger çekle sürebiliyordu. Devlet, arazi hakimiyetini yitirmişti. Vurkaç eylemleri gerilerde bırakılmıştı; taktik, vur, geri çekil, çembere al, imha et olarak uygulanmaktaydı. Karakollar eskisi gibi taciz edilmiyor, kocaman gruplarla imha amaçlı baskınlar düzenleniyordu. Ve karakolundan iki adım uzaklaşan her askerin kellesi koltuğunda demekti. Zaten karakolların bile güvenliğinden endişe duyulur olmuştu.

Böyle bir zamanda, böyle bir güce karşı devletin izleyebileceği ne politik, ne de askeri bir stratejisi yoktu. Herkes elini bağlamış, ölen asker naaşına yas tutmaktan başka birşey yapamaz olmuştu.

Ta ki Türkiye'nin ilk kadın Başbakan'ı Tansu Çiller'in Türkiye'nin başına geçmesine değin...

Tansu Çiller, liderlik koltuğuna oturduğunda, Türkiye'deki siyasal yelpaze adeta sefilleri oynuyordu. Çiller, çiçeği burnunda bir lider olarak Türkiye'yi büyük bir yıkıntı içinde teslim aldığında oldukça çaresizdi. "Ne yapsam da alnımın akıyla bu milli davadan galip ayrılsam" diye düşünürcesine bir o yana, bir bu yana dönüyordu. Terörle uzun müddet mücadele etmek durumunda kalan ülkelerin liderleriyle fikir teatisinde bulunuyordu. Ve o, bana göre; Marks'ın teorisini hayata geçiren Lenin kadar pratiksel aktiviteyi sağlayacak bir liderdi. Özal, düşünmüş, hastalığın teşhisini koymuş, ancak uygulatıcı olacak kadar uzun süre yaşamamıştı. Veya Marks'ın, teorisini hayata geçirebileceği yer ve zaman uygunluğunu sapt ayam aması gibi, O da bu tür bir imkandan yoksun kalmıştı. Ancak tarihin akışı içerisinde türeyen kahramanların destansı olaylara imza koyduğu düşünüldüğünde, Türkiye'nin de böyle bir kahramanın beklentisine girmesi gayet doğaldı.

Özal'ın düşünüp teşhisini koyduğu hastalığın tedavisini, nitekim sıradan bir bayanmış gibi ortaya çıkan Tansu Çiller üstlenmişti.

Tansu Çiller, gün gelecek imkansız denileni başaracak, Türkiye'nin beklentisine girdiği büyük bir kahramanlığa soyunacaktı. Tarihe damgasını vuracaktı.

Çiller, Türkiye'deki olaylara ilişkin önce Özal'ın tavır takmışına benzer türden çözüm arayışları içerisine girdi. İlk başlarda aceleci bir tutum sergileyerek, İspanya'da ETA örgütüne karşı konulan teşhisi "Bask Modeli" olarak Türkiye'ye taşımak istedi. Tabii Türkiye'nin koşullan ile İspanya'nınki eşdeğer tutulamayacağından bu formül büyük bir tepkiyle karşılandı. Bu nedenle Çiller, ülkenin daha fazla teorik modellere tahammülünün kalmadığına birinci elden tanıklık ederek mücadelede değişimi ve kararlılığı ön plana aldı.

Bize göre ve esasen de herkese göre Tansu Çiller, san saçlı, duygusal, söyledikleri ancak lafta kalacak maceraperest, fakat güzel bir bayandı. Lakin O, ne bizim, ne de herkesin bildiği gibi çıkmadı. Henüz liderliğinin ısınma sürecinde PKK'ya karşı sert önlemler aldı. Özal'ın başlattığı koruculuk sistemini yaygınlaştırdı. Pişmanlık Yasası'na daha inandırıcı ve rağbet kazandırıcı hale soktu. Mitinglerde, PKK'ya karşı açık bir lisan kullanarak, o dönemlerde rastlanması pek mümkün olmayan büyük bir cesaret örneği gösterdi.

Tansu Çiller'in beklenmedik hamleleri PKK açısından kısa sürede ciddi rahatsızlıklara neden olmuştu. Öcalan, hemen harekete geçti. Çiller'in ortaya koyduğu kararlılık, militanları toz pembe hayal dünyasında çok gafil avlayabilirdi. Aradan fazla zaman geçmedi. 1994 yılı bahar ayında terörle mücadele yöntemi

başarıyla uygulamaya sokuldu. Nitekim ilk kez Çiller'in kişisel gayretiyle devlet, girilmedik yer bırakmadı. PKK'nın kullandığı bölgelerin tamamında operasyonlar başlatıldı. Halkın kazanılmasına çalışıldı.

Terörle mücadele kararlılığının başlangıç safhasında Çiller:

"Ya bitecek, ya bitecek!", diyordu. PKK, bu sözlere oldukça öfkelenmişti. Apo'nun yönergeleri ile kırsaldaki tüm militanlar yeni bir strateji tespiti yapmak amacıyla ivedilikle belirli noktalarda toplatıldılar. Çiller dönemine kadar olan süre zarfı içerisinde kullanılan günlük içtima sloganlarına yenilikler getirdiler. O güne dek:

"An serkeftın, an mırın", (Ya başaracağız, ya öleceğiz anlamında kullanılmıştır) olarak kullanılan slogan;

- "An serkeftın, an serkeftın" şeklinde değiştirildi.

Bu sloganların değiştirilmesindeki amaç, Çiller'in ortaya attığı sloganı -ki biz buna psikolojik savaş cambazlığı deri z-boşa çıkartmak ve militanlarda örgütün Ölümsüz bir güç olduğu izlenimini oluşturmak içindi.

Çiller'in meydan okumaları ve PKK'nın karşı atağa geçmesi bir anda neredeyse Doğu'nun tüm bölgelerinde sıcak çatışmaların meydana gelmesine sebep olmuştu. Her yerden çatışma haberleri geliyordu. Üzücü de olsa gayri nizami savaşın ağır faturası olarak cenazeler peşpeşe kaldırılıyordu. Diyebilirim ki bombanın atılmadığı, kurşun vızıltısının duyulmadığı, topların çakılmadığı tek bir dağ dahi kalmamıştı.

Doğal olarak sürdürülen askeri operasyonlar sonucu çıkan sıcak çatışmalar acı bilançolara gebe kalsa da, ordunun savaş kabiliyetini de beraberinde arttırmıştı. Ayrıca arazi yapısı tanınmış ve dağılım-taktik anlayışı PKK'nın benimsediği ölçülerde, dozajı tespit edilmesi şartıyla, inisiyatif kullanımı pratiğe geçirilmişti.

Devletin, ekonomisini hiçe sayarak bütün gücüyle giriştiği mücadele esnasında, PKK da topyekün savaş ilan etmişti. Yıllar önce nasıl ki PKK, devletin boşluğunu yakaladığı andan itibaren taban bularak hükmeder duruma geldiyse, bu kez de devlet, PKK'ya ve uzanımlarına yüklenerek örgütün açık vermesini sağlamış ve bunu Çiller'in o doyumsuz azmi sayesinde değerlendirmesini bilerek, önemli ölçüde kazanımlar elde etmişti. Çıkan operasyonlar, gün be gün stratejik noktalara inşa edilen karakollar, hakim zirvelere üsler açmalar silahlandırılan köyler örgütün o engin dağlar diye tanımladığı araziyi daracık hale sokmuştu. Eskisi gibi girilen çatışmaların veya yapılan eylemlerin nihayetiyle gerçekleştirilen güçlü manevra kabiliyeti artık yapılamıyordu. Gündüz gözüyle intikal gerçekleştirmek bir yanadursun geceleri dahi intikal edilirken bütün stratejik noktalardan uzak kalınmış veya defalarca pusu olabilir endişesiyle kontrol edilir olmuştu, incecik patika yollar... Geceleri soğuktan donulsa dahi ateş yakılmıyordu; yasaklanmıştı. Gündüzleri bile yakılan ateş duman etmesin diye yakınında mutlak bir nöbetçi bulunduruluyordu.

Evet, nerelerden nerelere varılmıştı!

PKK'nın içine düştüğü bu vaziyetlerle ilgili, bakınız Öcalan, bir talimatında nasıl bir tespitte bulunuyordu:

"Yaşanan süreç dengeleri öylesine bozdu ki, artık bizzat yönettiğim mücadelemizi ve gerillayı tanıyamaz oldum. Sanki o pısırık Türk askerinin yerini aldınız! Onlar gerilla oldu, siz ise birer avare çete gruplarını andırır oldunuz."

Öcalan'ın bu tespiti, PKK'nın sonun başlangıcına girdiğini teyit ediyordu.

Devlet, bölünmenin eşiğinden dönmüştü. Hem de tarihin akışını aleyhte iken lehe

çeviren bir bayan sayesinde..

Çiller, ülkenin kurtarıcısı olmuştu. Çıkardığı yasalar ve uyguladığı yöntemler sonucu, sadece Mehmetçik'in akan kanına değil, dağlarda ütopyanın esareti durumuna düşmüş tüm gençliğin ızdıraplı yaşantısına da kendisini adamıştı.

Fakat tarih yine tekerrür etti...

Geçmişte yaşanılanlar gibi Çiller de kıskançlığın pençesine düştü. İhanetçi olarak dahi anıldığı zamanlar oldu. Ama onu unutmak da, yok saymak da PKK ile mücadelede oluşan tarihsel realiteyi değiştiremezdi ve eminim ki değiştiremeyecekti de.

KISIM ONÜÇ

PKK'nın, çıkışı ve akabinde izlediği stratejisi esasen devletinkiyle eşdeğer nitelik taşımaktaydı. İşkenceci devlet, sömürgeci devlet, şovenist devlet, istirmarcı devlet gibi tehlikeli anlayışlardı PKK'yı doğuran nedenler. Yani PKK, kendiliğinden çıkan Apo'nun destansı bir eseri değildi. PKK'nın kurulması sürecinde de, dağlara militan akışının sağlanmasında da en büyük hatalı devlet idi. Çünkü devlet, hiçbir zaman devlet olmanın gereğini yerine getiremedi. Vatandaşına şüpheli gözüyle baktı. "Devlet, vatandaşı için vardır", prensibini özü itibarı ile kabul etmedi. "Halk, devleti için var olmalıdır", sentezine kapılarak dayanaksız saplantılar içerisine girdi. Doğal olarak halkı için bir varlık gösteremeyen bir devletin güvenirliliğinden de söz etmek olanaksızdı. Nitekim sivil toplumun Önemli sesi, kendilerini düşünmeyen devlete içtenlikle devletim demedi; diyemedi. Arayışlar içerisine girdi. Kendisini düşünen ve kollayacak olan yeni bir oluşum arzu edilir oldu.

Bu noktada PKK'nın zamanlaması oldukça isabetli oldu. PKK, çelişkili beyinlere pürüzsüz bir gelecek vaatlerinde bulundu. Gerçekten de ilk başlarda sergilediği olumlu pratiğiyle de oldukça büyük bir sempati topladı.

Bu demek oluyordu ki, tüm olayları genel çerçevede değerlendirmemiz durumunda yaşanan her türlü acının sorumlusu PKK, PKK'nın varlığının sorumlusu ise, devletti. PKK, Apoizmin başarısının bir sonucu olarak değil, devletin içine düştüğü gaflet neticesinde dirilişe geçti. İsimler, sadece birer vesile olmuşlardı. PKK'yı sonun başlangıcına iteleyen kuvvet de devlet değildi.

Tansu Çiller'in gayreti şüphesiz fevkalade büyüktü.

Esasen PKK, kendi kendisini imha sürecine mahkum etmişti.

Sebep ve sonuç ilişkisi mücadele eden güçler tarafından irdelense de, irdelenmese de büyük ehemmiyet arz etmekteydi. Zaten günümüze değin idame ettirilen olayların çıkış noktası da buydu! Dikkat kesilirse PKK'nın varlık göstermesindeki başlıca sebeplerden biri olarak istismarcılığı, şovenizmi, işkenceciliği, sömürücülüğü vs. örnek olarak işlemiştim. Bunlar, devletin içine düştüğü hatalar zinciriydi.

Ya PKK...?

PKK da yürüttüğü mücadelesinde aynı hatalara gücünün en zirvesinde bulunduğu yıllarda düştü. Halktan güç kazandığını unuttu! Kürt halkını aşağılayıcı davranışlar içerisine girdi. Halkın inancı ve değer yargılan ölçüsünde değil, kendi belirlediği kendiliğindene! pratiksel faaliyetleri benimsedi. Apo, gerilim filmlerine konu olan 'Kurt Adam" tiplemesine büründü.

Oysa ki ben gençliğimi, onun inandığım hissettirdiği davaya kurban vermeye,

gönüllü rıza göstermiştim.

Zaman zaman hümanist bir çizgiye giriyordu. Bazen de tam bir paranoyak katili andırıyordu.

PKK saflarında sergilenen pratiksel faaliyetlerin çarpıklığı ise, sempatizan çevresinde dahi, hayret uyandırmaktaydı. Ve kimse Örgütün durumundan olumlu yönde etkilenmiyordu.

Esasen PKK, bu şekli ile halkçı olmadığını ortaya seriyordu. Bu, PKK'nın tarihindeki en büyük yanılgısıydı.

Sebep de, sonuç da aynı realite üzerinde birleşmişti. Bu realite, "halk gücü"nden başka birşey değildi.

Halk, herşeydi!

KISIM ONDÖRT

Yeni bin yıla adım atmış günümüz Türkiyesi'nde henüz kendisini tanımlayabilecek objektif ve üretken liderlerden yoksun kalınılması, Türk reel politiği açısından trajik bir vak'a olarak nitelendirilebilir. AB (Avrupa Birliği)'ne aday olunması da -ki hilalin yerine "haç" benimsenmedikçe ve bölünmüşlük kabul edilmedikçe bu mümkün olmayacaktır- bu gerçeği örtbas etmeye yetmeyecektir. Zaten kendisini tanımlayabilen bir devlet yapısı oluşturulabilseydi, AB'nin uzun vadedeki hesaplarını da anlamak mümkün olacaktı. Maalesef acıdır ki, AB'ye üyelik kazanamayan "aday" ülke Türkiye, jeo-politik ve jeo-stratejik konumu itibari ile dıştaki hesapların ve hazırlanan tezgahların farkında dahi olmamıştır. AB'ye adaylıktan üyeliğe doğru gidilen yolda -ki bunu reel politiği açısından ancak ütopya olarak değerlendirebilirim- olayların getirişi ancak hayallerde ümit verici olurken, götü-rüleri ise baştan itibaren somuta indirgenmiştir. Ütopya olarak nitelendirdiğim üyelik ise, manda yöntemi ile idare edilecek bir Türkiye için ancak mümkün olabilecektir. Kâh zaten yaşanan gelişmelerde, Türkiye'nin dış işlerinde izlediği politik stratejiye bakıldığında, oldukça acemice davranışlara rastgelinecektir. Bunun nedenlerini teşkil eden kendiliğindencilik ve gaflettir. PKK ile girilen silahlı ve psikolojik mücadelelerde de aynı hatalara düşülmüştür. Sürekli teröristler, caniler, Ermeni uşakları, ne idüğü belirsiz çapulcular gibi aynı temaları başlangıcından beri işlemekten kaçınmamıştır. Tabii bu tür mücadelelerde, yani iç çatışmalar esnasında psikolojik harp en önemli malzeme olduğundan, bu tür kötüleyici propagandalara başvurmak ve kitlelere kanalize yolu ile bunları enjekte ederek rağbet görür hale getirmek doğal karşılanmalıdır. Fakat hep karşı gücü işlemek, hatalaTI ona maletmek de sorunların çözümü için yeterli olamayacaktır. Aksine böylesi yaklaşım tarzının olayları daha bir çıkmaz hale sürükleyeceği kaçınılmaz bir durum olacaktır.

Devleti PKK'dan ayırdeden başlıca özelliklerden biri de tarifini yapmış olduğum özeleştiri mekanizmalarının işlevselliğidir. Karşılıklı olarak adı konmamış bir savaşın yürütücüsü olan iki kuvvetin içişleyişlerine bakıldığında teoride olduğu üzere, uygulamada da farklılıklar bariz şekillerde gözlemlenecektir. Yapıcılığı itibarı ile PKK'nın, 1993 yılı sonuna kadar izlediği savaş yaklaşım tarzı konusunda devlete nazaran daha mantıklı hareket ettiği aleniyet kazanmıştır.

Devlet, kendi sistemini hiç sorgulayamamıştır. Veya işine böylesi gelmiştir. Hataları ve işlenen suçlan hep başkalarına yüklemek gibi anlamsız bir tutum içerisine girmiştir. Buna ister ihmal deyin, ister ihanet...

1984 yılının 15 Ağustos'unda PKK'nın başladığı silahlı eylemler ile başgösteren

devlet deyimiyle "terör", örgüt deyimiyle "Özgürlük davası'na medya mensubundan siyasetçisine, askerinden milliyetçi akım bireylerine kadar Türk toplumu, 1993 yılına değin hep yanlı açıdan bakmıştır. Dolayısıyla bu da, resmi çalışanları daha çok hataya sevk eder olmuştur. Devlet, milliyetçilik ruhunun duygusallığına kapılmıştır.

Binaenaleyh duygusallık, bir devlet için içine düşülebilecek en büyük gaflettir. Bu gaflet şüphesiz çözümsüzlüklere yol açacaktır. Çözümsüz kalan bir devletin yaptırım gücünden mahrum kalması da kaçınılmaz olacaktır.

Rusya, ekonomik kriz yaşasa da elinde bulundurduğu silahlarla daima süper ülkeler sıralamasında yerini korumuştur. Ancak genel görünüme bakıldığında Afgan ve Çeçen güçlerine karşı çeşitli tarihlerde başlatmış olduğu savaşlarda gözle görülür ezici üstünlük sağlayamamakla birlikte, elle tutulur tarihi taktire şayan zaferlerden de uzak kalmıştır.

Bunun nedeni Rus devletinin otokontrol düzenini oluşturamamış olmasıdır. Hatalar hep görmezden gelinmiştir. Milletçe de büyük bir vurdumduymazlık söz konusu olmuştur. Bunlar atılan her adımda Rusya açısından çözümsüzlüğe sebebiyet vermiştir.

Esasen de Rusya, süper kuvvetler statüsünde halen gösterilse de yaptırım gücünden yoksun kalmıştır. Zira, yaptırım gücü, bir ülkenin yeryüzünde kullanabileceği en büyük milli kozdur.

Avrupa Birliği için aday gösterilen Türkiye'nin Avrupa'daki ülkeler nezdindeki konumu da Rusya'nınkinden pek farklı değildir. Türkiye'nin konumundan faydalanmak arzusu ile, "aramıza alalım" sinyalini ve hatta tam üyelik için ilk adım olarak kabul edilen adaylığı dahi veren AB'nin, yaptırım gücünden yoksun bir ülke olarak Türkiye'yi kabul etmek istemesi de kap ah kapılar ardında tezgahlanan planların habercisidir.

Türkiye'nin içerisinde bulunduğu konuma bakıldığında zaten AB'ye bırakınız üye olmayı "aday" bile kabul edilmesi, eğer ki Avrupa'nın iyi niyeti sözkonusu olmuş olsa idi sürpriz olacaktı. Çünkü Türkiye, bırakınız Avrupa nezdindeki aktiviteyi, kendi içişleyişindeki yaptırım gücünü dahi tam manâsıyla işlevselleştirememiş bir ülke konumunda idi.

Eee, Avrupa'daki PKK'lılar boşuna "Türkiye AB'ye alın-sın!'sloganlarını atmıyordu sokaklarda.

Türkiye'nin başlangıcından bu yana bir numaralı sorunu olan PKK hareketine karşı takip edilen savaş taktiği esnasında devlet yetkilileri, uzunca süre üretken politik ve stratejik çizigiyi yakalayamamışlardı. Bunun da sebebi belirtildiği üzere özeleştirisel yaklaşımlardan uzak kalınması, olaylar karşısında dogmatik olunmasıydı.

PKK hareketinin başlangıç yıllarını anımsayacak olursak, o yıllarda patlak veren silahlı eylemler esnasında Kürt ve Türk gibi iki ayrı kimliği realize eden yine devletin panik-çi yönetim organları ve yanlış anlaşılan sistemiydi. Devletçe soğukkanlılık muhafaza edilememişti.

PKK'nın gün geçtikçe şiddetlendirdiği eylemler esnasında hayatını yitiren Mehmetçiklerin cenazelerinde halka attırılan sloganlar bile, ne kadar aptalca bir maceranın içine girilmeye çalışıldığının kanıtıydı. Elbette ki Ölen Mehmetçiklere üzüntü duymamak ve yakınlarının çektiği ızdıraba ortak olmamak mümkün değildir. Fakat dağlara çıkartılan gençlerin mazeretlerini görmeksizin ait oldukları toplumu

aşağılayarak;

"Kürt=Terörist" naralarıyla etraflarına kin kusanların tutumu da tasvip edilir nitelikte değildir. Olayların çelişkili boyutları da buradan kaynaklamış tır. Çünkü bir evladını PKK'nın pençesine kaptıran anaların, bir diğer evladını da devlete adadığı bariz çok sayıda örneklerle mevcuttur.

Esasen Kürd'e "terörist" diyen nankörler en büyük hainler sürüşüdür. Unutulmasın ki, Çanakkale'yi de, Anadolu'yu da Türkiye ile bütün tutan Kürtlerdir. Zira Kürtler gibi savaşçı bir millet olmasaydı, siz düşünebilir miydiniz ki, Batı'da el bebek gül bebek büyüyen ve hayatında fuhuş ve içicilik dışında başka uğraş bulamayan eli kınalı gençler eline silah alıp, savaşacaklar da, zafer kazanacaklar diye!

PKK'nın çıkışıyla birlikte başlayan sıcak çatışmalardan en fazla Kürtler etkilenmişlerdir. Batı toplumunun yitirdiği sadece evlatları olmuştur. Ancak, Doğu toplumunun fiziksel, psikolojik, sosyal ve ekonomik anlamda tam bir çöküş yaşadığı ortadadır.

PKK'nın varlığını sürdürdüğü yıllarda ve hatta günümüzde dahi Doğu halkı eğlence yüzü görememiştir. Ufacık çocuklar sadece silaha merak salmışlardır. Gençler boş geçirdikleri derslerle sınıf atlamışlardır. Aileler, ekonomik sıkıntılar içerisinde dağıtılan bir lokma ekmeği yavrularım doyurmak uğruna çamurlar içerisinde amansız bekleyişlere girerek kapma mücadelesine girmişlerdir. Doğu toplumunun idame ettirdiği yaşantıya da kurşun vızıltıları, dökülen kanlar, kin ve nefret duygulan ve ayrılıkçılık havası doldurmuştur...

Ya Batı toplumu?..

Gerçi amiyane bir tabir olacaktır ama, Batı toplumu içerisinde sadece evlatlarını yitirenler ve belki de yakınları ağlamışlardır. Maalesef gerisi baba parasıyla, günlük sevdalısının servetiyle geçinen vurdumduymaz lümpen takımıdır. Kimi fuhuşun, kimi uyuşturucunun pençesinde, kimi evinde beslediği köpeği ile başka arayışlar içerisinde kendilerini tatmin etmenin yollarını aramışlardır. Öyle ki, kıçını sözde zevk kürsüsünde kaldıramayan azılı, serseri sapık ruhlu kimseler, henüz PKK'nın varlığından dahi haberdar olamamışlardır.

Yani sorunların çıkmaza girdiği noktada patlak veren silahlı çatışmaların derinliklerinde Türk-Kürt uyuşmazlığı yoktur; esas olan Doğu toplumu ile Batı toplumunun zıddi duygulandır.

Evet, bizler Doğu'nun çetin şartlan içerisinde göğsümüzü atılan her kurşuna siper ederken, Batı toplumu diskolarda, barlarda sevgili değiştirmenin sarhoşluğuyla yaşamıştır. Anadolu'nun etik değerlerinden uzak düşmüştür. Bizler, çocuklarımızı okullara papuçsuz yollamanın ezikliğim yaşarken, Batı toplumu henüz "anne" dahi demesini beceremeyen kız evlatlarını yan açık, podyumlara çıkartmışlardır; televiz-yonlarda "pudra" reklamlarında dahi oynamalarında teşvikçi olmuşlardır. Yani sözün Özü, bizler ağlarken onlar gülmüşlerdir.

Esasen de Batı toplumculuğu demek, maneviyattan maddiyatın yakalanması arzusuna da kanaat getirmek demektir.

Batı ve Doğu toplumcu anlayışı etimoloji dışında tutulmalı, Türk-Kürt ayrımcılığı gibi yanlış saplantılara girilmemelidir. Bu, iki ayrı yaşamı soluyanların aralarındaki farklılıkların çatışması olarak algılanmalıdır.

Devlet de "Batı" toplumu zihniyeti ile hedef seçtiği PKK'ya yönelmiş ve çıkarlar, mücadele ortamında kişilere endeksli daimi gözetim altında tutulmuştur. Din, namus ve köken farklılığı gibi temalar işlenmiştir. Apo'ya, Ermeni, militanlara, sünnetsiz din düşmanı, destekleyici kitleye olaylardan nema sağlayan eroin pazarlayıcıları denmiştir.

Hep aynı tas, aynı hamam!..

PKK devletin aksine büyümesinin sırını, şu tutarlı çizgide gerçekleştirmiştir.

a) Militanlarda inanç, PKK'nın varlığıyla özdeşleştirilmiştir.

b) İdeallerin, PKK var olduğu sürece anlamlı olabileceği kabul ettirilmiştir.

c) Emre itaat edilmesinde mutlakiyetçi davranılmıştır.

d) Dava inancı ve savaşçı kişilik olmazsa olmaz koşullardan biri olarak dayatılmıştır

e) Sembolik kahramanlar oluşturulmuştur.

f) Beyinlere Kürt milliyetçiliği aşılanmıştır.

g) Ezilen sınıf olmaktan çıkılması sağlanmış, öncü sınıf olunması için aralanmış kapılar hedef gösterilmiştir.

h) Merkeziyetçilik esası üzerinde yoğunlaşılıyor olsa da demokratik platformların oluşturulmasında daimi tutum içerisine girilmiştir.

ı) Kürt dili ve kültürü uygulamalı olarak günlük yaşamda pratiğe sokulmuş ve böylelikle militanlara savaştıkları davada kimlik kazandırılmıştır.

i) Eleştiri-özeleştiri mekanizmaları işlevselleştirilmiş ve militanların kırsaldaki mücadeleye ilişkin önerileri dikkate alınmıştır.

j) Taktik savaş, gerilla sıfatıyla yürütülmüştür.

k) Silahlı milis kadrosu ve geniş bir istihbarat ağı kurulmuştur.

l) PKK içerisinde dağ kadrosunu denetleyen, bağımsız devletlerin gizli servisleri gibi gizli bir teşkilatlanmaya gidilmiştir. (HPP)

m) Dönemsel taktik üretme yetkisi verilmiştir.

n) Militanlara inisiyatif kullanma yetkisi verilmiştir.

o) Elemanların örgüte ve önderine tereddütsüz, tektiptenci sadakat göstermeleri sağlanmıştır.

ö) Düşmanı küçük gören ve daima onu işleyen değil, aynı zamanda kendisini de geçici başarılarla büyük görmeyen ve yalnızca istisnalar haricinde kendisini ve denetimi altındaki grup veya grupları tanımlayabilen, eksiklikleri saptayabilen ve sorunlar karşısında çözümleyici güç olabilen öncü kişilikler yetiştirilmeye çalışılmıştır.

KISIM ONBEŞ

Devletler, gayri nizami olarak yürütülen silahlı mücadelelerde genellikle taktik ağırlıklı düşünür, hareket kabiliyetlerini faal kılarak karşı güçle aralarındaki dengeleri sağlamak amacıyla kontrgerilla veya anti-terörist grupları ile misillemeler yaparlar. Bulundurdukları düzenli orduların bu hususlardaki vazifesi de savunma ağırlıklıdır. Silahlı mücadele uzadıkça ordu personelleri de deneyim kazanarak olaylara aşama aşama katılım sağlar.

Çeşitli etnik farklılıkları bünyesinde barındıran dünyanın çok sayıda ülkesinde mutlak suretle -kî bu genelde üçüncü dünya ülkelerinde gözetilmektedir- şehirlerde veya kırsalda silaha sanlı bulunan veyahut da legal zeminde etimoloji mücadelesi yürüten özgürlükçü örgütler bulunmaktadır.

Özgürlükçü hareketlerin en büyük dayanağı halktır. Uğruna savaştıkları halkın deştiğini almaları, stratejik hedeflerine ulaşabilmelerinde vazgeçilemez hayati bir gereksinimdir. Zaten halk gücü, savaşan taraflar arasındaki dengeyi belirleyen birinci faktördür. Küba'da, Vietnam'da, Çin'de ve sayabileceğim devrimler yaşamış birçok ülkede gerçekleştirilen ulusal devrimci başarıların altında yatan nedenleri teşkil eden de hak gücüdür.

Halkın desteğim kapan ve devleşerek kocaman bir hareket olan örgütlerle mücadele edebilmek, bazı kalemşörlerin yazıp çizdikleri kadar kolay bir iş değildir. Devletler arası yapılan savaşlardan daha tahripkâr boyutları vardır.

Devletler arası yapılan savaşlarda güçler dengesi kıyaslanabilir. Başarıya giden yol, düzenli olarak yapılanan bilgili, tecrübeli, kuvvetli manevra kabiliyetli ve her türlü savaş teknolojisine sahip ordular tarafından şekillenir. Olayların siyasal boyutları son rötuşlarda yapılır. Ayrıca bu tür savaşlar, etnik farklılıklar hangi boyutlarda bulunursa bulunsun aynı sınırlar içerisinde yaşayanların ulusal şemsiye altında büyük tarihi birliktelikler oluşturmalarına neden olmaktadır; olmuştur da. Oysa içte beliriveren ayrılıkçı hareketlerin gücü etnik farklılıklara dayalıdır. Hedef; devletlerin üniter yapısıdır. Kısaca iç savaş olarak nitelendirilen ayrılıkçı hareketlerin devletler açısından en büyük dezavantajı da, halkın huzur ve sükunetten uzak durması ve halklar arası kin ve nefretin oluşumuyla hedef tespitinin yapılamamasıdır.

Türkiye'deki ayrılıkçı hareketlerin icra ediliş safhalarına baktığımızda izah ettiğimiz gerçekle yüzleşmemiz içten bile olmayacaktır. Gerek sol ideolojinin, gerekse de sağ ideolojinin çeşitli dönemlerde sürdürdükleri terör eylemleri sadece etnik farklılıkları değil, beraberinde sınıfsal sorunları da meydana getirmiştir. Sağcı-solcu, ezen-ezilen, gerici-aydınlıkçı gibi temalar üzerinden bölünmeler yaşanmıştır.

Türkiye'deki sınıfsal ve etnik bölünmeler özgürlük adına silaha sarılan örgütlerle daha bir derin boyutlara ulaşmıştır. Tahripkârlığın en fazla hissedildiği süreç ise, PKK'nın filizlendiği yıllara denk düşmektedir.

İnkâr edilsin veya edilmesin hiçbir sav PKK'nın savaş organizasyonunda gösterdiği başarıyı örtbas edemeyecektir. Gerçekten de PKK, diriliş ve şekilleniş itibarı ile geçmiş hareketlere nazaran parmak ısırtacak faaliyetlere imza koymuştur. Devletin, illa ki de inkarcılık teorisinde direten bir politik çizgiyi savunması da gözlerden kaçmamıştır. Fakat gerçeği inkar etmek, kendini inkar etmekdir sözünü yaşam içerisinde çok acı deneyimler kazanarak anımsar olmuşuzdur, hem de tekrar tekrar!...

Kimi çevreler üç-beş çapulcu savıyla yola koyulmuşlardır... İlginçtir, bunu devlet, politik savunma mekanizması olarak kabul görecek kadar büyük bir gaflet uykusuna dalmıştır Kimi çevrelerde PKK'yı Kürt halkı açısından "erken doğum" olarak tanımlamaktan kaçınmamışlardır. Bu tezi savunanların neredeyse tamamı şiddet çizgisinden uzak Apo muhalifi kimselerdi demek mümkündür.

Ancak;

PKK, ne üç-beş çapulcu sürüsü, ne de Kürt halkının "erken doğum çocuğu" konumunda bulunmuyordu. Bu hareket Kürt halkının desteği ile büyümüştü. Yanlış

veya doğru, yine bu desteğin yitirilmesiyle büyük bir çöküş içerisine girmişti.

Binlerce insanın akan kam neticesinde neredeyse dünyanın her bucağında örgütlenebilen ve rahatlıkla destek bulabilen bir hareket olduğunu inkar etmek de hiçbir gerçeğin zerresini dahi değiştirmeye yetmeyecekti.

Zira, derin devlet demlen merkezi güçte, PKK'yı masaya yatırırken bu örgütü, halk destekli bir hareket olarak ele almıştır. Bunun anlamı, dışarıya renk vermeden PKK'yı gerilla kimliğiyle tanımlamaktır; devletin politikacıları PKK'ya karşı, terörizm ve inkarcılık teorileri üretirlerken olayın derin boyutunda kabul gören halk destekli güce antî girişim formülleri üretilmiştir.

PKK, aldığı destek ve bulduğu zemin itibarı ile halk ile bütünleştiğini alenen ortaya koymuştu. Derin devlet üzerinde "gerilla" fikrinin hakim olması da, devlet tarafından gerilla kimliğine karşı anti-tez formüllerinin üretilmesine neden teşkil etmişti.

Konuların geniş bölümlerinde görüleceği üzere, PKK hareketi üç ayrı merhaleye endeksli olarak gelişim göstermiştir. Bunlar, stratejik savunma, stratejik denge ve stratejik saldın aşamalarından ibaretti. Bu aşamalarda eyalet sistemi, güç dağılımı, bölgesel faaliyetlerin icra ediliş metodu ve dönemsel taktik üretimi karşımıza çıkacaktır.

Gerilla savaşım yürüten tüm örgütlerin hedefi işgalci diye nitelendirilen askeri güçlerin yanı sıra yerli işbirlikçiler ve sömürgeci güçlerdir. Gerillanın en büyük desteği ise halktır. Silahlı mücadelelerde etkinlik gösterilen hayati taktik de vur-kaç hareketidir. Arzu edilmesi halinde vur-kaç taktiğine dayalı olarak savaş stratejisinde güç ve konuma göre aktivite fazlasıyla esnekleştirilebilir. ,

Değinildiği gibi, vur-kaç taktiğini yürüten ve gayri nizami bir harp çıkaran gerilla kuvvetlerine karşı düzenli ordularla muharebe yürütmek ve bundan basan medet etmek demogojik, demogojik olduğu kadar da ütopik kaçacaktır. Bu nedenlerden dolayıdır ki, derin devlet, ülkenin bekası uğruna kısasa kısas çekerek, dışta anti terörizm denilen, ancak içte inkarcı teorilerden uzak kalınarak kontrgerilla olarak masaya yatırılan PKK karşıtı faaliyet çözümüne gitmiştir.

Kontrgerilla, ifade ediliş bakımından içinde bulunduğum mücadele sahamla şahsıma gayri ihtiyari ters düşen bir düşünce olmasına karşın, pratiksel birtakım oluşumlara açıklık getirmek açısından bu yaklaşımı tercih etmek şahsım açısından zaruri bir ihtiyaç olmuştur. Bunun ötesinde kalan hiçbir yaklaşımın olaylara tam mânâsı ile ışık tutması imkân dahilinde olmayacaktır.

PKK, gayri nizami bir harbe soyunmuş, vur-kaç türü eylemlerle güvenlik kuvvetlerini zora sokmuştu. Devlet tarafından anti-tez oluşturmak hayati bir önem kazanmıştı. Aksi halde devlete duyulan güvenin zedelenmesi bir yana dursun ülke topraklarının da bölünmesi an meselesi olacaktı.

PKK'nın 1984 yılının 15 Ağustos'unda yaptığı Eruh-Şemdin'li baskınları karşısında büyük şaşkınlık yaşayan derin devlet yetkilileri aylar boyu PKK'ya karşı yığınca önlem paketi hazırladılar. Hatta bu tür vak'alara gebe kalan başka ülkelerden esinlenilerek çeşitli formüller üretilmeye çalışıldı. Fakat Türkiye'nin içinde bulunduğu konum öylesine farklıydı ki, kendine Özgü çözüm yollarını aramak ve mutlak suretle bulmak gerekiyordu.

Devlet şaşkındı. Tarihinde ilk kez organize olmuş bir Kürt hareketiyle karşı karşıya kalmıştı. PKK'ya karşı düzenli ordusu ile basan kazanamayacağını biliyordu.

Halk ile PKK'yı ayırt etmek neredeyse olanaksız bir durumdu. Ve bu akıntının girdabına kapılan devletin, Kürt=terörist zihniyeti doğrultusunda her kesimden insan düşman etmek pahasına topyekün savaş durumuna geçmesine neden olmuş ve hatta pratiksel mânâda savaşan güçlerin bu doğrultuda entegre edildiklerine tanıklık edilmişti. Yalnız bunun sonradan tehlikeli bîr anlayış olduğu ve sonuçlarının olabildiğince tahripkâr boyutlara ulaşabileceği görüldü.

Zira, Kürt insanlarına savaş açmak PKK hareketim göğüslemekten çok daha zor olacaktı.

Benim kanaatim sorulacak olursa böylesi bir zihniyet üzerinde şartlananların sonu Vietnam'da zavallı kuvvet durumuna düşen ABD askerlerinden pek farkı olmayacaktı. Ruslar'm Çeçenistan'da, Sırpların Bosna'da düştükleri durum gösterilebilecek örneklerden sadece birkaçı olarak karşımızda durmaktadır.

Devlet, PKK'ya karşı sorumlulukla mücadele eden güvenlik birimlerinden kabiliyetli elemanları seçerek Doğu ve Güneydoğu'da gizli faaliyetler sürdürmelerini ve elde ettikleri izlenimlerini, önerilerini rapor etmelerini istemişti. Bu paralelde özellikle JİTEM içerisinden seçilen istihbarat yetkilileri bu görevlendirmede yer alıyorlardı. Binbaşı Cem Ersever bunlardan popüler isim olarak önde gelenlerden biri idi. Ersever, Doğu ve Güneydoğu ile faaliyetlerini sınırlı tutmamıştı. PKK'm n karargah olarak kullandığı ve alenen faaliyet gösterdiği K. Irak -ki PKK, buraya Güney Kürdistan diyordu- da bile çalışmalarda bulunmuştu.

Binbaşı Ersever, kamuoyunca da tanınan sonradan itiraflarda bulunmuş ve kendisini deşifre etmiş bir isim olması dolayısıyla verdiğim örnekte adı alenen ortaya konan bir şahsiyetti. Adı halen zihnimde saklı bulunan bazı aktif istihbaratçıların da can güvenlikleri tehlikeye girebileceği düşüncesiyle saklı bulunması gerektiğine inandığımdan, sadece faaliyetlerin Özünü anlatmakta yarar görüyorum:

Devlet yetkili organları istihbarat toplamak maksadıyla görevlendirdiği kimselerin raporlarını incelemeye tabi kıldığında, PKK ile mücadelenin sanıldığı gibi tecrübesiz düzenli bir ordu ile başarıya götürülemeyeceğini anlama imkanına kavuşmuşlardı. PKK, halk içerisine sinmişti. Cumhuriyet tarihinde en tehlikeli bölücü hareket olarak adı raporlarda geçiyordu. Durdurulmasının, aynı taktikle savaşan birimleri oluşturmakla mümkün olabileceği rapor sayfalarına sığdırılmıştı.

Bunun anlamı anlayanlar için nettir aslında! Devletten, ülegaliteyi illegalite ile aşması isteniyordu. Yani bu, devletin basan adına Örgütlü illegal senaryolara başvurması anlamına geliyordu. Bu bağlamda kullanılacak tecrübeli, PKK'yı tanıyan çok sayıda isim vardı. Bunların başını da itirafçılar çekiyordu. Keza üst yetkili makamlara sunulan raporlarda bu olayları çözecek kilit isim olarak itirafçılar gösteriliyorlardı. Bunlardan istifade edilmesi için ısrarla önerilerde bulunuluyordu. Gerçi operasyonel faaliyetlerde itirafçılardan faydalanılıyordu zaten. Fakat arzu edilen daha fazlasıydı. PKK'yı, teslim olan itirafçılardan beyin niteliğindeki isimler büyütmüşlerdi. Onlara büyük bir imkan tanınmalı ve önlerine fırsatlar serilerek büyüttükleri örgütü çökertmeleri için düşmanlıklarından istifade ederek tam yetki verilmesi koşuluyla teşvik edilmeleri yolu açılmalıydı.

Devlet yetkili organlarının elleri âdeta kelepçelenmişti. Bütünlüğün parçalanmaması uğruna yapılan önerileri de kabul etmekten başka çareleri bulunmuyordu. Zira PKK, başını almış gün be gün devleti daha bir zayıflatır olmuştu.

Aceleci ve panikçi tutum devleti, bireylerin beynindeki dünyaya mahkum kılmıştı ki, yargı diyalektiğinde devletin tüm mekanizmalarını tatmin edecek tez ve anti-tez

doğru saptanamaz olmuştu. Bu da PKK'nın suç işleyen mekanizma olarak görülmesi realizmine karşın Öcalan'ın, avukatlarının şu savını doğrular mahiyette gelişmişti:

Doğu ve Güneydoğu'da mücadele eden ordu mensubu komutanlara ve istihbarat görevlilerine tam yetki verildi. Koruculuk sistemi özellikle stratejik önemi bulunan bölgelerden başlamak üzere Kürt yerleşim birimlerinin hemen her tarafına doğru genişletilmeye çalışıldı. İtirafçılara inisiyatifleri dahilinde istihbarat toplama, operasyonlar başlatma gibi aktif görevleri icra etme yetkileri verildi.

PKK'nın faaliyet gösterdiği alanlarda gruplaşmalara gidildi. PKK gibi hareket eden birimler kuruldu. Bu birimler itirafçılardan, güvenilir koruculardan ve askerlerden oluşuyordu. Görevleri; küçük timler halinde PKK'ya karşı savaşmak, araziye sızmalar yaparak örgütün hareket alanını yerinde tespit etmekti. Ayrıca korucu olmayıp da PKK'ya yardım ve yataklık eden köylerde de devlet yanlısı istihbaratçılar oluşturulmuştu. Genelde bunlar da köylüler içerisinden seçiliyordu. Gariptir; hem devlete istihbarat toplayan ve hem de istihbaratın sağlam olması amacıyla PKK ile direkt görüşen veya örgütün milisliğine soyunan unsurlar dahi vardı. PKK'ya göre bunlar, ajan, ispiyoncu, ikili kimselerdi.

Bölgede PKK'nın yanında alenen yer alan ve kazanılması mümkün olmayan kemikleşmiş zengin patronlar, politikacılar, camilerde PKK lehine propaganda yapan imamlar, dağlarda yakınları bulunanlar ve sivrilmiş isimler de hedef seçilmiş unsurlar arasında bulunuyorlardı. Devletin yetkilendirdiği isimler kısa sürede bunlara da yöneldiler. Çoğu kaçırılıp tehdit edilerek veya Öldürülerek susturuldu. Ortamı daha bir gergin ve bilinmezliğe sürüklemek amacıyla eylemler de geliştiriliyordu. Zaman oluyor PKK kimliğiyle köylere giriliyor, köylülerin nabzı tutuluyordu. Çoğu zamanlar da PKK'ya yardım yapanları adli merciilerle durduramayacaklarını düşünenler "öldürmeyi" tek çıkış yolu olarak görüyorlardı. Buna müteakip PKK'lılar gibi giyiniliyor, onlar gibi hareket edilerek hedef seçilen yerleşim birimlerine saldırılar düzenleniyor ve tespit edilen isimler sırasıyla öldürülüyorlardı. Kamuoyu tarafından faili meçhul olarak nitelendirilen bu eylemler, esasen taraf olan kuvvetlere göre gün ışığı kadar aydın sayılırdı.

Önemli olan "zafer" için üstünlük sağlamaktı. Ve herşey bunun adına yapılıyordu!

Devlet için savaşanlar eylemler gerçekleştirirlerken bunlar, sivil toplum için, "PKK'ya destek veriyorlardı, bu sebeple Öldürülmelerini sağladık" diyemeyeceklerinden en kolay yöntemi seçmişlerdi. Eylemlerinde PKK süsü veriyorlardı. Bir yandan hedefler ortadan kaldırılıyor, diğer yandan halk ile PKK karşı karşıya getiriliyordu.

Bu olaylarda esas olan bir taşla iki kuş avlanmasıydı. Tıpkı PKK'nın taktiği gibi!..

PKK da provoke türü eylemlere sıkça başvurmuştu. Onlar da asker kıyafeti ile ard arda jenosit uygulamışlardı. Devlet babanın bekçiliğine soyunanlar peşmerge kıyafetiyle PKK ise, asker kıyafetiyle eylemler gerçekleştiriyorlar ve birbirlerinin üzerine atıyorlardı. Ne acıdır ki, ne PKK, ne de devlet yetkilileri aleyhlerine olacak eylemlerin hiçbirini kabul etmiyorlardı; kabul etmeleri de düşünülemezdi. Aksi durumda devlet, terör örgütü dediği PKK'dan farksız olmadığını ispat etmiş olurdu. PKK ise, hedefine giden yolda sekteye uğrayarak darbe alacaktı kuşkusuz.

PKK, belki öldürttüğü askerlere, koruculara, ispiyonculara dair mazeretler ileri sürebilirdi; ancak, üç beş aylık bir balanın göbeğini deşen kurşunu izah etmek olanaksızdı.

Hal böyle olunca Doğu ve Güneydoğu'da yapılan her olay icra ediliş şekline bakılarak ya devletin veya PKK'nın üzerine atılıyordu. İki tarafın sahiplenmediği olaylara da faili meçhul deniyordu. Belirgin olmayan bu kirli savaş kimlerin işine bu haliyle yaramıyordu ki!.. Yıllar boyu karşılıklı çatışarak kan döken düşman sahibi oymaklar yakaladıkları kirli savaşın boşluğundan istifade ederek karşıtlarım temizliyorlardı.

Bitlis'te Ferhat Tepe isimli bir vatandaşın, Hizan'da seyahat ederlerken kurşunlara hedef olan 13 sivilin, Lice'de, Cizre'de, Şırnak'ta, Batman'da ve daha nice yerleşim birimlerinde hedef seçilen isimlerin hunharca katledilmesi sadece PKK'ya mal edilecek türden kolay izah edilir vak'alar değildi! PKK ile birlikte bölgede yaygınlaşan savaş aynı zamanda birtakım çevrelerce geçim kaynağı olarak kullanılmaya da başlanmıştı. Evet, sürdürülen savaştan ve akan kandan rant elde eden çevreler vardı. Bunlar devletin içine kadar yuvalanmayı başarmışlardı.

PKK'nın lideri Öcalan, rantiyenin trajik boyutunu şöyle ifade etmekteydi:

"Bazıları -özellikle savaşta aktif rol alanlar- büyük acılar ve kayıplar yaşarken, çok az bîr kesim savaşın rantıyla büyük servetler ve politik güç kazanmayı temel yaşam ve siyasal yöntem haline getirmiştir."

Nitekim devletin, PKK'ya karşı aktif anlamda mücadele edebilmek adına yetkin kıldığı kimselerin de içîne düştükleri vaziyet aynı idi.

Devlet, 1990'lı yıllarda PKK'yı önleyebilmek için önüne serilen formülleri hayata geçirerek özellikle itirafçılara genişçe inisiyatif kullanma yetkinliğini sağladı. PKK'da bir müddet bulunan ve ardından İstanbul'a siyasi faaliyetlerde bulunması amacıyla gönderilen, ancak içine düştüğü hatalar nedeni ile örgüt tarafından hakkında infaz karan çıkan Zınnar (K) adlı Alattin Kanat, PKK'dan kaçarak devlete sığındıktan sonra bu işlerde kullanılabilecek deneyimli kişi olarak görülenler arasındaydı. Bu kervanda Adil Timurtaş, Kahraman Bilgiç, Bozo, Aslan vb. sayılabilecek daha yüzlerce itirafçı vardı. Bunların yanında başından itibaren korucular, özel timciler ve üzülerek belirtiyorum ki yeraltı dünyası olarak adlandırılan çeteleşmiş mafya unsurları da bulunuyordu.

Esasen hepsinin niyeti ilk başlarda iyi idi. Nasıl olduysa işin içine güç ve para girdi. Para ve gücün karıştığı devletçilik üzerine kurulu bulunan dava arkadaşlıklarında tabii olarak çözülmeler meydana geldi.

Örnektir:

Bozo, mafya liderliğine soyundu. Trakya bölgesine yerleşti. Eroin tüccarı ve çek-senet tahsilatçısı olarak ün salan Ayvaz Korkmaz'ın tetikçiliğini yaptı. Ayvaz Korkmaz, sırf biraz daha büyümek için kendisini beş parasızken yanlarına alan Tunceli asıllı işadamlarını yok etmekte Bozo'yu kullandı. Bu olay neticesinde bir süre Tekirdağ yakınlarında bulunan bir cezaevinde yatan Canan isimli eroin müptelası, iki kardeşinin feci şekilde kurşunlandığına şahit oldu. Bir rivayete göre, Bozo'nun da, Ayvaz Korkmaz'ın yediği ekmeğe ihanet ederek arkadaşlarını tasfiye ettiği gibi, Ayvaz Korkmaz'ı da aynı kadere mahkum bıraktığı iddia edilmektedir.

Bozo'ya nazaran Alaattin Kanat daha devletçi bir çizgi tutturmuştu. Ancak bir süre sonra onun da ipleri elinden kaçırması sonu gelmek bilmeyen yığınca trajedilerin oluşumuna neden olmuştu.

Kitabımın bu kısmına biraz daha açıklık kazandırmak maksadıyla 2000 yılının Ocak ayında İstanbul'da Hüseyin Velioğlu'nun Öldürülmesiyle birlikte başgösteren

Hizbullah sendromuna bilgilerim ışığında değinmek istiyorum. Çünkü terörizm popülizminin, devlet içerisindeki birimlerin devletin bekası uğruna işlevselleştirildiği gizli illegal çalışmaların sadece birkaç boyutundan biriydi. Bu sebepten dolayı bu tür vak'alardan kendisini soyutlayan asıl katillerin gerçek yüzünü görmek amacıyla Hizbullah örgütünün içyüzünü irdelemek büyük ehemmiyet taşımaktadır. Ve aslında Hizbullah, şüphe götürmeden devlet ile ilişiklendirilebilecek bir vahşet mekanizmasıydı!..

KISIM ONALTI

PKK, 1984 yılında silahlı eylemlere girişmişti. Devlet, PKK'yı tanımıyordu. Silaha sarılan örgütün performansı, niteliği ve niceliği hakkında bilgi sahibi olunulması gayesi ile raporlar istihbarat birimlerine hazırlattırılmıştı. Tespit edildiği kadarı ile PKK'nın araziye tamamen hakim olduğuna, halk ile bütünleşme sürecini lehine hızlalandırdığına ve taktik savaşı güvenlik birimlerinden çok daha profesyonelce sürdürdüğüne kanaat hasıl olduğunda bölge hakimiyetinin devlet elinden çıkması gibi büyük bir kabusu ve tabiatıyla yenilgiyi tadabilecekleri endişesiyle, PKK'nın uygulamak isteyip de sonucunu getiremediği "topyekün savaş" haline geçmişti. Ancak ideolojik boyutu ile halkın tersi istikametinde faaliyet yürüten PKK'nın başarısız olacağı ve halk tabanından destek bulamayacağı gibi görüşler de geri tepiyordu. Çünkü başından beri tespiti olunamayan hayati bir gerçeğe ışık tutulamamıştı. O da; halkın, PKK'dan önceki süreçlerde de silah ve çatışma ile içice yaşadığı ve adlarına yapılan savaşa feodalitenin güdümünde bulunmaları dolayısıyla kayıtsız kalamayacakları gerçeği idi; her ne kadar duygular başka olsa da!..

Önemli olan Ahmet'in oğlu Hüseyin'in baskılan onlara ispat edebilmesi ve zulme karşı haykırmasıydı.

Nitekim PKK'nın yoğun faaliyet içerisine girdiği ve eylemlerini attırdığı dönemlerde halkın büyük oranını Apoist felsefenin ardından koşuşturduğu bilinmekteydi. "Kepenk kapatın, kontak kapatın" denildiğinde şehirler ölü bir kasabayı andıracak derecede büyük bir sessizliğe gömülüyordu. İstenildiğinde, "Serhildanlar kurşuna meydan okurcasına düzenleniyordu. Dönem olmuştu ki, PKK'yı kendileriyle özdeşleştiren Kürtler, kendi başlarına protesto eylemleri yapma yoluna gidiyorlardı. PKK'nın haberi olmaksızın kitle, kendi iradesi doğrultusunda kontak kapatma eylemleri gerçekleştiriyordu. Askere yiyecek verilmiyor, korucular araçlara bindirilmiyordu.

Peki neden? Bu kin tomurcuklarını Kürd'ün yüreğine eken neydi?

Esasen tek neden PKK değildi!

Tarih, en bariz etken niteliği taşıyordu. Tüm bunlar geçmişin birikmiş anlaşmazlığı olarak günümüze taşınmıştı.

Kürtler, geçmişte kader birliği yaptıkları, uğurlarına canlarım feda ettikleri tarafından bakınız nasıl bir muameleye tabi tutulmuşlardı.

İttihat Terakki Cemiyeti'nin askeri şefi Enver Paşa'nın amcası Halil Paşa, Türk'ü arkadan vuran Ermeni'yi ölümle cezalandırmaktan kaçınmayan Kürd'ü her daim eşkiya olarak görmüştür. Ermeniler'!, Kürtler'e karşı kışkırtmak amacıyla Kürtler'in Ermeni köylerini bastıklarını yaymıştır.

Halil Paşa, büyük Kürt düşmanı olarak tanınır.

Bir seferinde Kürt Mirmahi aşiretini kovalayan Halil Paşa, Mirmahi aşireti ile

girdiği bir müsademede aşiretin lideri Mirmahi'yi alnından nasıl vurduğunu anılarında ballandırarak anlatmaktadır. Teslim olan yiğit, olmayansa eşkiya olmuştur Halil Paşa nezdinde! Teslimiyeti kabullenen Gerevi aşiretinden Kurt Bey buna iyi bir örnek teşkil etmektedir.

Anadolu'da Rus kuvvetleri ile çarpışan Halil Paşa, Başkumandanlıktan aldığı bir emir sonucu Irak istikametine doğru ilerlerken Kürt olduğunu iddia ettiği kişilerin saldırısı sonucu bir miktar askerim yitirir. Etrafında yığınca düşman varken Kürtler'den şüphe duyması oldukça ilginçtir. İlginç olan başka bir konu da Halil Paşa'nın yorgun savaşçılarına Kürtler'in rehberlik yapıyor olmasıdır.

İyi Kürt, kötü Kürt!..

Halil Paşa, ordularıyla beraber Kürt köylerinden bir kaçını kuşatarak havanın ışımasıyla Kürtler'den büyük bir esir kafile oluşturur. "Ürperten İtiraflar" isimli kitabımda örneğini vermiş bulunduğum "Hogir Pratiği'nde olduğu gibi, bu kafileyi dağlara çıkartır. İçlerinden ileri gelenleri seçerek darağacına astırır. Ve idama şahit ettiği diğer köylüler şunları söyler:

Bu günde aynısı değil mi?

PKK, silaha sarıldıktan sonra üç Kürd'ün, beş Kürd'ün kellesini aldım, kulağını şöyle kestim, böyle işkenceler yaptım, jop soktum, denilmiyor muydu sanki!

Peki aradan geçen bir asırda değişen ne oldu ki?..

Böyle bir ortamda zaman olmuştu ki devlet, kimin PKK'lı olduğunu bilemez duruma düşmüştü. Her Allah'ın günü baskın haberleriyle etraf sarsılıyordu. Küçük karakollar ve küçük birlikler güvenliklerini sağlayamaz olmuşlardı. Nöbete çıkan asker, derenin hışırtısından, dalından düşen cevizin sesinden dahi ürküyordu. Bu gerginlik kiminin psikolojik dengesini bozmuştu.

Nihayetinde Özellikle sınıra sıfır bölgelerde ve mahkum noktalarda kurulu bulunan karakollar ile seyyar birlikler kaldırılan merkezlere alındılar.

Bu dönem, operasyonların dahi PKK'nın kullandığı bölgelere düzenlettirilemediği bir zamana rastgelmekteydi. Bugün ahkam kesen yetkililerin 1991-92-93 yıllarında örgüt tarafından kurtarılmış bölge olarak resmen ilan edilen Cudi, Gabar, Herekol, Besta gibi kırsal alanlara "büyük devlet'in giremeyecek kadar "aciz" kaldığım unutmaması gerekiyordu.

İzah etmek istediğim, devletin en üst yetkilisine kadar herkesin büyük bir çaresizlik içerisinde bulunduğuydu. Kimileri "bölünmüşlük artık kaçınılmazdır" diyecek kadar, gemilerini karaya oturtmuşlardı. Ta ki devletin, PKK hareketine "kısasa kısas" resti çektiği zaman dilimine değin idame olundu bunlar. Çaresiz devlet, bölünmemek gayesiyle illegaliteyi kullanmak koşuluyla PKK'ya karşı meşru savunma mekanizmalarını en aktif mânâda işlevselleştirmekten geri kalmadı. Olayların ehli herkesin kullanılması ve devlet adına çalıştırılması söz konusu oldu. Susurluk'ta meydana gelen kaza ile oluşan mafya-siyaset-tarikat-devlet bilmecesi de bunların birer uzantısı olarak Türkiye gündemine taşındı.

Devlet, içine girdiği çıkmazı aşmak için 1990'h yıllarda varlığım içten kemiren PKK'yı aynı taktikle tasfiye etmeyi amaçladı. Kırdırtma harekatı bu planın birinci safhasıydı. Koruculuk, itirafçılık, özel olarak yetiştirilmiş birlikler en önemli koz olarak Özümsendi.

Devlet, işe PKK'nın en yoğun olduğu Batman'dan başlamak üzere gizlice

destekleyeceği bir örgütle, bütün bölgelerde PKK karşıtı bir harekât oluşturmanın hesabım yaptı. Özellikle Batman'dan başlanması, bu ilin diğer yerleşim bölgelerine nazaran daha uygun zeminlere sahip olmasından kaynaklanıyordu. Batman İslâmiyet'in en fazla üzerine düşüldüğü il olma imtiyazını da taşıyordu. Aynı zamanda PKK'nın da en geniş faaliyet alanlarından birisiydi burası. Ancak, Marksist ideolojiyi savunan PKK'yı Batmanlılar desteklemelerine karşın en yüce inanç duygulan tam manâsıyla çatışmaktaydı.

Mahmut Yıldırım (Yeşil), Alaattin Kanat (Zınnar), Aslan, Adil Timurtaş, Hüseyin Velioğlu... ve adı karanlıkta kalan birçok şahsiyet Batman üzerinde tüm kozlarını oynamaya koyulmuşlardı. Devlet, bunların başarılı olabimesi için tüm imkanlarını seferber ediyordu. Zamanın OHAL Valisi, Batman Valisi, Emniyet ve ordu mensubu yetkili kişileri ile bayağı rahat görüşüyorlardı. Onlardan silah ve parasal anlamda devamlı destek aldıkları aşinaydı.

Adı yazılı bulunanlar sadece Batman'da değil, Silvan, Diyarbakır, Mardin, Van, Bitlis ve daha birçok adı PKK ile birlikte anılan yerlerde etkin çalışmalar içerisine girmişlerdi. Polis, herhangi bir noktada şüphelendiği veya ihbarını aldığı kimseleri gözaltına alıp, sorguladıktan sonra bırakmıyor, bir daha sorgulanmaları üzere bu kez itirafçılara teslim ediyordu.

Sonrası ise malum herkesçe biliniyordu. İstenmesi halinde ellerinde bulundurduktan kimseyi Öldürmelerine kimse manî olamazdı. İşlenen binlerce faili sözde meçhul cinayetler bunun en basit göstergesiydi.

Öldürülenler arasında isimleri kamuoyunca da bilinen şahsiyetler de vardı. Uğur Mumcu, Vedat Aydın, Mehmet Sincar, Behçet Cantürk, Savaş Buldan., bunlardan sadece bir kaçıydı. Hiçbirinin asıl failleri tespit edilemedi. Yıllar boyu gündemde tutulmasına rağmen olayların yapılmasındaki nedenler bir türlü aydınlatılamadı. Kirli vicdanların haricinde...

Ey halkım!

Siz, işledikleri veya alet edildikleri hiçbir faili meçhul cinayetin sorumlusu olarak Allah rızası için tek bir itirafçının yakalandığını duydunuz mu? Kanaatimce duymamışsınızdır.

Ama benden duymuş olun!

Biliniz ki öldürüldüklerine mutlaka tanık olmuşsunuzdur. Geride halen elini kolunu sallayarak Ankara'nın göbeğinde turlayanlar olsa da!.. Onların da can güvenliklerinin olmadığını belirtmekte yarar vardır.

Zira, birgün onların da ipleri çekilecektir. Tıpkı Binbaşı Ersever ve Velioğlu gibi!..

Batman il merkezinde PKK'ya karşı silahlı anlamda savaşacak sözde illegal bir örgütün kurulması için start verildi. Bu örgüt, PKK saflarından sonradan ayrılarak devlet saflarına geçenlerin yoğunlukta bulunduğu bir yapıya sahipti. San Baran himayesindeki K. Irak merkezli "PKK Vejin" isimli kontr-hareket örnek 'alınarak şekillendirildi. K. Irak'taki ortam ile Batman il merkezi eşdeğer ölçülerde tutulamazdı elbet. Taktiksel mânâda değişik formüller takibatı gerekiyordu. San Baran himayesinde bulunan PKK Vejin gibi bir hareketin düşünsel ve pratiksel mânâda, aynı paralelinde bir örgütü Batman gibi PKK'nın cirit attığı yerde hayata geçirmek intihar sayılırdı. Zira, böyle bir örgütün Batman'da taban bulması bir yana dursun PKK'ya bile gerek kalmadan halk milisleri tarafından imha edilmesi kaçınılmaz olacaktı.

Batman'da toplanıldı. Bölge insanının PKK'ya karşı organize edilecek anti-terörist birimlere veya diğer tanımamaya göre Kontrgerilla grubuna sıcak bakmayacağı ve bünyesinde barındırmayacağı kanaatine varıldı. Öyle bir organizasyon yapılmalıydı ki, kitle ile PKK'nın arasına tabular döşenmeliydi.

Batman halkanın en zayıf ve hassas olduğu konu dini inanç duygularıydı. Ve karşıt güçler bunu fark etmekte zorlanmamışlardı. Olay bu noktadan itibaren patlak verdi. Dini zaafiyet beyinlere gayet profesyonelce işlendi. En nihayetinde PKK'ya karşı dini temaların kullanılmasına, bu doğrultuda bir örgüt kurulmasına karar verildi. Öncelik, halkın PKK'nın kucağından devletin kucağına ama isteyerek ama zorlanarak koyulmasını sağlamaktaydı. Eski OHAL Valilerinden Ünal Erkan'ın bu organizasyonlara müteakip PKK'ya hitaben;

"Ermeni dölü... Bunların hepsi sünnetsiz.. Ateist bunlar.. Eşkiya çetesi..." söylemleri de tesadüfi değildi.

Çok merak ediyorum.. Acaba, PKK'nın Ermeniler'den oluşan bir örgüt olduğuna inanılıyordu da neden binlerce insanın öldürüldüğüne şahit edilmesine rağmen komşu Ermenistan "dölü" ne tek bir nota dahi verilmiyordu. Yoksa... korkuluyor muydu?

Ermenilik konusu Türkiye gençliğinin de beynine öylesine işlenmişti ki, Abdullah Öcalan'ın nereli olduğunu, soyu, yaşamı ve hatta düşünceleri bilinmesine rağmen sözde avukat olacak kimseler yine içlerindeki derin motiflenmiş psikolojik tahribatın tesirinde tatminkârlığa ulamamış olması dolayısıyla Ermeni'lik meselesini Abdullah Öcalan'a Türkiye gençliği adına da soru olarak yöneltmişlerdi:

"Ermeni misiniz?"

Bu konu ile ilgili bakınız, Baskın Oran Aydınlık dergisinde şu tespiti yapmaktaydı:

'Türkiye'nin özellikle doğusundaki birçok kimsenin annesi Ermeni'dir. Çünkü tehcir sırasında yaşı müsait olan kızlar kurtarıldı ve nikahlandı."

Baskın Oral bunun için; "herkesin bildiği 'sır'" demekteydi.

Oran, Ermeni'lik olayını, devletin dayanak olarak kullandığı PKK'lıların "pipisi" sonucundan ortaya attığım belirtmekte ve şöyle demekteydi:

"Sanki dünyadaki tek sünnetsizler Ermeniler!"

Halkın desteğim kazanmak adına İran güdümlü Hizbullah örgütünden ve bu örgütün mücadele anlayışından esinlenilerek aynı isim altında kapsamlı bir çalışmaya gidildi. Faaliyetin ilk temeli camiilerde atılmaya başlandı. Camiiler, toplantı dergahı olarak kullanıldı. Hutbelerde, Hizbullah örgütüne övgüler yağdırıldı. İşin kötüsü Örgütün propagandalarını yapan imamlar dahi uğruna çalıştıkları ve nefeslerim tükettikleri Hizbullah'ı tanımıyorlardı. Oysa ki bu örgüt, Türkiye Hizbullah'ı idi. Adını taşıdığı İran güdümlü Hizbullah ile hiçbir bağlantısı yoktu.

Aslında Hizbullah Örgütü, PKK'nın tarif ettiği Hizbul-Kontra Örgütünden başka bir oluşum özelliği taşımıyordu.

Hizbul-kontra, anti-terörist birim olarak görevini icra edecek, ancak halk, Hizbullah adıyla bu birimi tanıyacak ve bu birim giyindiği maske icabı şeriat yanlısı bir hava estirecekti.

1990 yılında şekillenen, 1991 yılında pasif konumda bulunan Hizbullah, 1992-93 yıllarında aktif çalışmalar içerisine girdi. Elemanlarını, camilerde gerçekleştirilen

toplantılar neticesinde gençlik içerisinden seçiyorlardı. Velioğlu ve arkadaşlan dışında -ki bunu üç beş kişiyle sınırlı tutmak mümkündü- Hizbullah'ın iç yüzünü ve kuruluşundaki asıl gayeyi bilen yoktu. Gençler, tıpkı PKK'ya katılım sağlarken sergiledikleri temiz-duygu ve inançlarıyla Hizbullah örgütüne üye oluyorlardı. Beyinlerindeki Hizbullah, şeriatı temsilen hak arama savaşı veren Allah'ın askerlerinden oluşuyordu. Ancak, olaylar sanıldığı gibi değildi. Onlar kullanılacak ve PKK'ya yapıldığı gibi, öldürüldüklerinde ücra bir köşede terk edileceklerdi.

Hizbullah örgütüne katılanlar için geri dönüş yoktu. Hergün gerçekleştirilen toplantılarda gerçek hedef önlerine konuyordu.

Hedef PKK idi!

PKK kötüleniyor, İslamcı hiçbir özelliği bulunmadığı, yöneticilerinin de gayrimüslim olduğu savunuluyordu. Nihayetinde baklayı ağzından çıkaran örgüt yöneticileri, PKK'ya karşı savaşmanın "Allah rızasını kazanmak" için şart olduğunu beyinlere işliyorlardı.

Hizbullah örgütü muvaffak olabilmek gayesi ile karşısına uzun vadede ulaşacağı hedefler zinciri koymuştu. Stratejik hedef; mevcut Türkiye anayasal düzeninin yıkılarak yerine, İslâm Devrimi ile şeriat düzenine sahip bir devlet kurmaktı. Bunun inşası için siyasal mücadele benimsendi.

Ancak;

Sonradan inandırılıp örgüte ölesiye bağımlılaştırılan militanların, PKK'ya karşı kullanılabilmelerinin temini maksadıyla nihai hedef söylemi değiştirildi; Bağımsız Kürt İslâm Devleti propagandası yaygın bir şekilde kullanılmaya başlandı. Karşılarında aynı hedefi paylaşan, lakin gayrimüslim oldukları iddia edilen PKK gibi tehlikeli bir örgüt vardı. Hedefin temini Hizbullah'ın mücadele sahasını genişletmesine bağlıydı. Bunun için PKK'nın ortadan kaldırılması gerekiyordu.

Hizbullah, militanlarına büyük bir yalanı yaşatıyordu.

Hizbullah'a göre, PKK'nın yok edilmesi gerekiyordu. Zira, asıl hedef de buydu! Bunu, Hizbullah militanları göremeyecek kadar köreltilmişlerdi.

Silahlı olarak güçlenen Hizbullah, PKK karşıtı ilk faaliyetini Batman il merkezinde, hem de alenen yaptı. PKK'ya karşı doğrudan silahlı saldırıda bulunmaktan da çekimliyordu.

Hizbullah, silahlara değin sarılacağı bir organizasyona atılmıştı, fakat olayların ilk safhasında henüz barut kokusu, kan ve gözyaşı seli oluşmamıştı.

PKK, boş mu duruyordu sanki?!

PKK, elde ettiği istihbaratlar doğrultusunda kontrgerilla biriminin "Hizbullah" adı ile Batman[1] da güçlendirilmesinin sağlandığını biliyordu ve olayların gelişimini suskunluk içerisinde takip ediyordu. Hizbul-kontra olarak tanımlanan Hizbullah örgütüne, eylemlere girişmemeleri halinde müdahale edilmemesi kararlaştırılmıştı. Fakat Hizbullah'ın gerginliği arttırması, PKK'yı halkın gözünden düşürmek maksadıyla geniş çaplı propaganda başlatması Apo'nun ve PKK'nın sabrını kısa sürede taşırdı. Öcalan, özellikle Garzan Eyaleti'ne bağlı bulunan bölgelerde olayların başgöstermesinden dolayı bu eyaletin yetkili isimlerine talimatlar gönderecek, Hizbullah'ın faaliyetlerini Önce "ikaz", akabinde "gerekirse şiddet'e başvurularak engellenmesini istedi.

PKK'nın doğrudan şiddetten kaçınmak istemesinden "Hizbullah'tan korktuğu"

sonucu çıkartılamazdı. Aksine PKK, düzenini kurmuş, güçlü ve dilediği vakit korkusuzca her türlü faaliyete girişebilecek bir hareketti. PKK'nın en büyük kaygısı, kendi sempatizanlarının dahil Hizbul-kontra denen kontrgerilla biriminde kullanılan militanlarının kandırılmış bölge çocuklarından oluşmasıydı. Bu sebeple silahlı yönelimin gerçekleşmesi ile kazanabileceği birçok masum insanın kendi taraftarlarıyla birlikte ölmesi söz konusu olacağından, halkın tepkisiyle karşı karşıya kalınılacaktı. Bu, istenilmiyordu. Hem dönem itibarı ile vuku bulan olaylar, PKK'nın sivillere yönelik hiçbir eyleme girişmediği yıllara denk düşüyordu.

1991 yılında Öcalan tarafından tespit olunan yönergeler ışığında Batman'daki silahlı milis kadroları harekete geçirildi. Garzan Eyaleti'ne bağlı kırsal militanlarının bir kısmı şehir merkezine kaydırıldı. Batman'da PKK'yı temsilen Şervan (K) adlı militan bulunuyordu. Şervan, genç, tecrübeli ve dinamik yönleriyle tanınıyordu. PKK'da uzun yıllar kalmıştı. Kırsal gerillacılığını da, şehir gerillacılığım da pratikte uygulamış bir şahsiyetti.

Şervan, Batman'da Hizbullah'ın takipçisi olarak bir süre gözlemci konumunda bulundu. Fakat şiddetten ısrarla kaçınan PKK'nın tüm uyarılarını Hizbullah'ın gözardı etmesi, silah kullanımım zaruri kılmıştı.

Ve karar verildi. Hizbullah'a anlayacağı dille cevap verilecekti.

İl merkezinde caydırıcı gözdağı vermek gayesiyle cılız eylemler gerçekleştirildi. Dolayısıyla PKK, 1984 tarihinden itibaren ilk kez devletin resmi güçleri haricinde örgütlü bir kuvvetle karşı karşıya kaldı. Hizbul-kontra-PKK çatışmasının bir önemli özelliği de PKK'ya karşı güçlendirilen Hizbullah militanlarının silahlı saldırıya geçmeden ilk saldırıların PKK tarafından gerçekleştirilesiydi.

PKK, Türkiye sınırlan dışında IKDP gibi büyük peşmerge kuvvetini çok kez mağlup etmiş, Körfez Savaşı öncesinde Saddam Hüseyin'e bağlı karakollara karşı saldırılarda bulunularak imha etmiş, birçok askerini rehin almış, saflarından kopanların kurduğu PKK VEJİN örgütünü kısa sürede yok etmiş bir örgüttü.

Ancak;

Hizbullah, diğer güçlere oranla biraz daha şanslıydı. Sebebi ise, ardında Türk devletinin bulunmasıydı...

Apoizme göre; bu sinsi savaş planı, her yılı yenilgi ile kapatan devletin, milliyetçi akımlarla gerçekleştiremediğini Kürtler'in manevi duygularıyla oynayarak, dini araç olarak kullanıp hedefine ulaşmak istemesinden ibaretti. Devletin tetikçiliğine soyunan gayri resmi şahsiyetlerin kurduğu Hizbullah örgütünün beklenmedik düzeyde rağbet kazanması, faaliyetlerine silahlı anlamda sempati ile bakmayanların da "Allah" ve "İslâm" teması işlendiğinden en azından karşı da çıkmaması ileriki yıllarda PKK'yı zor durumlarda bırakabilirdi. Bu sebeple Hizbullah'ı büyümeden daha caydırıcı eylemlerle ezmek gerekiyordu.

1992 yılında Ebubekir (K) Halil Ataç, Öcalân'ın talimatı ile Garzan Eyaleti'nin başına geçmek üzere Türkiye sınırlan içerisine girdi. Daha önceden Botan'da ve diğer alanlarda pratiksel faaliyetlere aktif anlamda katılan Ebubekir, örgütün kuruluşunun akabinde Lübnan'da bulunmuş, eğitim amaçlı, İsrail devletine karşı vurkaç türü eylemlere katılmıştı. Türkiye ve yurt dışında iki kez hapse düştüğünü iddia eden Ebubekir, her ikisinden de kaçarak kurtulmayı başardığını bizzat kendi ağzından dile getirmiştir. 1984 tarihinde PKK'nın silahlı mücadeleyi başlatmasından itibaren de kırsalda bulunuyordu.

Öcalan, Halil Ataç'ı şöyle değerlendiriyordu:

"Ebubekir yoldaş, bilinçli ve askeri yönden kabiliyetli bir arkadaşımızdır. Ancak, feodaliteye kişiliğini hapsetmesi dolayısıyla köylülük anlayışım üzerinden atamamıştır. Bunu aşabilirse askeri anlamda tutulamayacak inanılmaz bir komutan olacağına inanıyorum."

Apo, devletin eline geçtikten sonraki süreçte de buna paralel ifadeler kullanmıştır.

Ebubekir, çok kurnaz, zeki ve dönemin şartlarına göre her türlü müsademeyi dağıtacak, yönetecek ve yönlendirecek örgütün ve Öcalan'ın en gözde merkezi üyelerindendi. Bana göre ise, iki ülkeyi birden yönetecek kapasitede bir komutandı.

Bir de uçkuruna düşkün olmasaydı!..

Ebubekir, Garzan Eyaleti Karargah Komutanlığının başına geçmek üzere Garzan Eyaleti'ne vardığında ikinci büyük sorumluluğu da sırtlanmıştı. Bu, ülke sorumluluğu idi. Vasfi dolayısıyla Hizbullah'a karşı silahlı yönelimlerin tamamından da O, sorumlu olacaktı.

Savaşan ve savaştıran kişiliğiyle PKK militanları içerisinde en çok tutulan isim olan Ebubekir, Garzan'a geçtiğinde Hizbullah'a karşı şiddet formülleri geliştirildi. Ebubekir, Mutki'deki eyalet karargahından Batman sorumlusu Şer-van'a verdiği bir talimatında şöyle diyordu:

"Bu kontrayı ikazlarla dize getirmek pek mümkün gözükmüyor. Bize de başka yol kalmadı gibi! Sizden onları en kısa zamanda imha etmenizi istiyorum."

Ayrıca, Hizbullah'ın örgütlendiği mekanlar, PKK militanı olarak dağlarda mücadele verenlerin yakınlarının bulunduğu yerler olması dolayısıyla militanların belleklerinde soru işaretleri kalmaması amacıyla Ebubekir, elemanlarına açıklama yapmak gereksinimi duymuş olsa gerek ki, fırsat buldukça platformlar oluşturuyordu. Açıklamalarında Hizbullah örgütünün iç yüzünü, kurulmasındaki asıl amacı dile getiriyordu. Hizbullah Hizbulkontra, yöneticileri devletin elemanları, diğerleri ise piyon olarak militanların beyinlerine enjekte ediliyordu.

Şervan, Ebubekir'den aldığı talimatla Batman'a döndü. Tüm silahlı kadroları, kırsaldan getirtilen militanlarla güçlendirdi. Ve Hizbullah'a karşı topyekün silahlı müsademeye girişti. Gündüz veya gece vakti, fark etmiyordu! Nerede bir Hizbullah'çı tespit olunsa eyleme girişiliyordu. Kırsaldan getirttirilen ağır silahlarla adeta Batman sokakları savaş alanlarına dönüştürüldü. Halk, hava karardıktan sonra korkudan sokağa dahi çıkamıyordu. Gündüz vakti dahi PKK, bir güvenlik kuvvetlerine, bir Hizbullah hedeflerine yöneliyordu. Gecenin karanlığında yankılanan Bikisi ve RPG seslerinin Batman halkınca unutulması ne mümkündü.

Hizbullah, her ne kadar silahlı ilk adım PKK'dan gelse de PKK'ya karşı alenen savaş ilan etti. Ancak gözden kaçan iki önemli nokta vardı. Birincisi, her ne koşulda olursa olsun her daim PKK'nın sözsahibi olabileceği güvensiz bir ortamda bulunuyordu. İkincisi, PKK militanlarının Hizbullah elemanlarından daha tecrübeli olduğuydu. Esasen ibreyi PKK lehine çeviren önemli ayrıntılardan biri de Ebubekir gibi tecrübeli ve inisiyatif sahibi birinin komutan olarak bölgede bulunmasıydı.

PKK'nın Hizbullah ile giriştiği şehir savaşında Batman sokakları kana bulandı. Âdeta sıradan bir yaşamın parçası olan kurşunların vızıldayışı altında gün yoktu ki şehir sakinleri ardı arkası kesilmeyen olaylarla sarsılmasın!

PKK, yoğun saldırılar gerçekleştirerek 1992-93 yıllarında Hizbullah'ın, yalanı yaşayan militanlarını dağıttı. Lideri olan Hüseyin Velioğlu'nun öldürülmesi için seferber oldu.

Velioğlu, PKK'ya karşı ağır bir yenilgi aldı. Ateşle oynamış ve lakin elini fena yakmıştı. Yok olmaya yüz tutan paravan örgütünün çöküşüyle PKK'nın kendisi için çıkardığı "ölüm" korkusuyla birlikte Batman'dan kaçmak zorunda kaldı. Dağılan örgütün sahipsiz bıraktı. Olaylar Velioğlu'nun kaçıcıyla son bulmadı. Yenilgiyi hazmedemeyen Hizbullah, PKK'ya sadece sempati duyan insanlara karşı da büyük bir kıyım başlattı. Onlarca masum vatandaş hayatını kaybetti. Faili meçhul olarak nitelendirilen eylemler sonucu akılla, insanlıkla bağdaşmayan türlü işkencelerle yörenin önde gelen simaları ortadan kaybettirildi.

1993 yılının sonlarını doğru devletin adamı niteliğindeki Hizbullah'ın başındaki kadrolu militanların öldürülmesiyle başsız kalan örgüt elemanları sudan çıkmış balık gibi olmuşlardı. Çoğunluğu PKK'ya karşı fazla direnç gösterilemeyeceğim düşünüyordu. Lakin teslimiyeti kabul etmeyen az bir kesim vardı. Onların görüşüne kalsa silahlar bırakılacak sivil hayata dönüş yapılacak, PKK ile hiç savaşılmamış gibi davranılacaktı. Böylelikle kendilerini kamufle etmiş olabileceklerini sanıyorlardı. Oysa kî PKK, neredeyse tüm Hizbullah mevzilerini ve militanlarını o dönemki güçlü istihbarat kaynakları sonucunda saptamıştı. Hizbullah bu kaçışı denedi ama tutturamadı. PKK, saldırılarına hiç ara vermedi.

PKK'nın, Ocak 2000 tarihinde başlayan Hizbullah operasyonları sonucu ortaya atılan iddialardaki gibi 500 militanın öldürüldüğü tamamen asılsızdı. Hizbullah'a karsı mücadele edilen Batman sahası Garzan Eyaleti'ne bağlıydı. Garzan'da o süreçte toplam 1500 militan vardı. Eyalet, Bingöl sınırından tutun Van'ın Gevaş ile Bahçesaray ilçelerine kadar dayanan geniş bir araziye sahipti. Hal böyle iken 1500 kadar militan tabii olarak bölgelere ayırdedilerek bu geniş araziye dağıtılmıştı. Garzan'ın Karargah Komutanlığı 1992 yılında Mutki kırsalında, Varan ve Parezan denen köylerinin yakınında bulunuyordu. Mutki kırsalının tamamından ve Muş'un bir bölümünden sorumlu olan yaklaşık 400 militan vardı. Bunlardan 150'si Ebubekir'in güvenliğini sağlamak amacıyla sürekli karargahta tutuluyordu. Aynı zamanda burası yeni katılımlara siyasi ve askeri eğitim vermek gayesiyle de kullanılıyordu. Geriye 250 militan kalmıştı ki, bunlar da siyasi etkinliklerden uzak sadece kırsalda mücadele eden gruplar olarak varlıklarını idame ettiriyorlardı. Yani siyasal veya şehir gerillacılığı gibi faaliyetlerden bu gruplarda bulunan elemanlar ilişikte bulunmamakla beraber, eleman aktarımı yapılması da söz konusu değildi. Zira böylesi katılımcı yetkileri de bulunmuyordu.

Anlaşılacağı üzere, Batman'da yürütülen her türlü faaliyetin yönlendiricisi ve destekçisi "Eyalet Karargahı" idi. Karargah'ın toplam sayısı ise sadece 150 kişi idi. Batman'a gönderilen nitelikli eleman ise Şervan'dı. Şervan, aynı zamanda Batman'daki Hizbullah çatışmalarını çıkartan ve olayların içinde bulunan birinci derecede PKK yöneticisi idi. Ebube-kir'den emir almak için sık sık kırsala çıkıyordu. Aldığı emirleri icra etmek gayesiyle de Batman'a iniyordu. PKK'dan kırsal gerillası niteliğindeki ancak parmakla sayılacak kadar az bir grup Batman'a inmişti. Çıkan çatışmalarda Ölen silahlı PKK militanı sayısı çok azdı. Fakat PKK'ya sempati besleyen çok sayıda sivilin Öldürüldüğü üzücü bir gerçekti. Hizbullah, bunun bedelini çok ağır kayıplar vererek ödedi.

Batman'da yenilginin şokuyla kaçan Velioğlu, Anka-ra'daki yönlendiricilerine durumun vehametini bildirince, işler devlet açısından daha bir çıkmaza girmişti. Yeşil

ve Ala-attin gibi kimseler Velioğlu'nun başarısızlığını propaganda malzemesi yaparak pastadan pay koparma yansına girdiler. Velioğlu çok şey biliyordu. Dışlanamazdı. Sokaklarda avare grupların içine s ah verilemezdi. Örgütlediği Hizbullah'tan uzaklaştırılmak istendi. Sonu, mutlak ölüm olmalıydı.

Velioğlu, öldürüleceğini idrak edince iki ateş arasında kaldığını ve kullanıldığını yıllar sonra anlama imkanını yakalamıştı. Devletten umut yoktu. Bu sebeple en azından açtığı cepheleri daraltması en doğrusu olacaktı. Bu sıralarda olaylar itirafçıların katkısıyla Batman dışına taşınılmış, birçok il ve ilçede insanlar kaçırılır ve öldürülür olmuştu. Bir süre sonra gücü ve inisiyatif ele geçiren korucu, itirafçı ve diğer çıkar grupları PKK sorununu, ranta dönüştürmüşlerdi. Kaçırılan Kürt işadamlarının yakınlarından fidye isteniyordu. Korucular, PKK'ya sempati duyan veya korucu olmak istemeyen köyleri basarak kadınların ırzlarına geçiyor ve ganimet adı altında masum köylülerin para ve değerli eşyalarına el koyuyorlardı.

Velioğlu kendisine yapılanları hazmedememişti. İstanbul'dan örgütü ile haberleşerek PKK'ya karşı ateşkes ilan edilmesini istedi. Kendisi de bir süre sonra gizlice Batman'a girerek PKK militanları ile birebir görüşmek istedi. PKK, ilk başlarda Hizbullah'ın ateşkesine uymadı. Sonradan Hizbullah'ı koordine edenlerle, Hizbullah üyesi olanlar arasında ciddi sorunların yoğunlaştığına tanık olan PKK, örgütün randevu taleplerim kabul etti. Görüşmeler sağlandı. PKK, Hizbullah'ın halkı ve kendilerini bir daha rahatsız etmemesi koşuluyla ateşkes önerilerini kabul etti. Antlaşmaya göre, Hizbullah'ın kontra faaliyetlerinde bulunmaması şartı ile Doğu ve Güneydoğu'da rahatlıkla çalışmasına imkan tanındı.

Kullanılan Velioğlu'nun, ihanete uğradığı ve devletten intikamım mutlaka alacağını söylediği duyumlarımız arasındaydı. Gizlice terk ettiği örgütünü tekrardan diriltmeye çalıştı. Devleti huylandırmadan örgütünü büyüterek eleman kazanmaya gayret etti. Ağır silahlarla örgütüne nitelik kazandırdı. PKK'nın kırsala hakim olması nedeniyle dağlara vuramayan Hizbullah'ın en büyük handikapı diyebilirim ki şehirlerde tutsak kalmasıydı.

Hizbullah, başlangıçta üzerine kurulu olduğu amacının tam aksine örgütlenir olmuştu. Bütün Türkiye'de zemin bulması fazla zor olmadı. Bunun nedeni adından kaynaklanıyordu. (HİZBULLAH...)

Türkiye Hizbullah'ı misyonluğu terk edildi. Gerçek Hizbullah ile bağlantılar kuruldu. 1994 yılının akabinde İran ile de yakın temasa geçildi. Velioğlu birçok kez güvendiği arkadaşları île İran topraklarına geçti. Devlet, kendi eliyle kurduğu bu canavarın büyüdüğü istihbaratını alıncaya dek köprünün altından çok sular geçmişti.

Elbetteki amacım Hizbullah'ın faaliyetlerini anlatmak değildir. Ancak; "devlet insanları kullanır mı?" sorusuna ayrıntılı cevap vermek amacıyla bu tür konulan derin boyutlara indirgemek aranılan cevaplara sanırım ivme kazandıracaktır.

Devam edelim...

Hizbullah ile ilgili gelişmeler devlet tarafından duyulunca Örgüt güvenlik birimlerince yakın takibata alındı. Neredeyse tüm faaliyetlerle işlenen cinayetler devletin rantçı yöneticilerinin bilgisi dahilîndeydi. Fakat müdahale edilmesi istenmiyordu. Bunun da bir hesabı vardı. Hüseyin Velioğlu hâlâ dışarıdaydı ve yeri tespit olunamıyordu. Tespit edilen yerlere baskın düzenlenmesi (Hizbullah hedeflerine karşı) hesap sahibi bir çok şahsiyetin zararına olacağından olayları sadece takip altına almak en mantıklısı olacaktı.

Hüseyin Velioğlu'nun en az Mahmut Yıldırım kadar önemi vardı. Bilgisi çok fazlaydı. Devletin kilit noktasında bulunan birçok isimle birebir görüşmüştü. Onu bulmadan operasyonlara kalkışmak, Velioğlu'nu teslim olmaya veya açıklamalar yapmaya zorlayabilirdi. Hem konuşmasını önlemek, hem de teslim olmasını engellemek gerekiyordu. Bu amaçla; kokmuş balığın, kafası ezilmeden harekete geçilmemesi emri verilmişti. Gizliden gizliye devletin tüm istihbarat birimleri Velioğlu'nun izini sürmeye başladı. Bu kovalamaca yıllar boyu devam etti. Nihayetinde Hizbullah'ın içerisine ajan sokuldu veya bulunanlar satın alındı. Bunlar Velioğlu'nun ya çok yakın arkadaşlarıydı, ya da sonradan yanına alınan kişilerdi.

Sürülen iz, Siyon liderlerinin komplo teorilerindeki kadar sonuç verici oldu. Velioğlu, İstanbul'daki evine ajan olduğunu bilmediği "candan" arkadaşlarıyla Ocak 2000 tarihinde gitmiş ve İstanbul polisine, hedef Velioğlu gösterilmişti. Ne pahasına olursa olsun ölü olarak ele geçirilmesi arzulanıyordu. Ve planlandığı gibi operasyon düzenlendi. Ev kuşatıldı. Velioğlu'nun teslim olması isteniliyormuş gibi görülse de yanında bulundurulan ajan sayesinde çatışma çıkartıldı. Hüseyin Velioğlu, bu sözde çatışmada Öldürüldü! Hiç de tesadüfi karşılanmayan iki şahıs teslim alındı. Üstelik burunları dahi kanamıyordu.

Yanında bulunanların burunları dahi kanamadan nasıl olmuştu da tek başına Hüseyin Velioğlu öldürülmüştü?! Bir rivayete göre, Velioğlu'nun polis kurşunuyla değil, arkadaşlarının kurşunlan ile öldüğü iddia edilmiştir.

Kim bilebilir ki?.. Belki de doğrudur!

Pek garipsenecek, anlaşılır olmadık bir vaziyet değildi. Geçmişe döndüğümüzde A. Cem Ersever'in de kendi arkadaşları tarafından komploya getirilerek öldürüldüğü görülecektir. Yine Özdemir Sabancı cinayetini işlediği gerekçesi ile cezaevine konan Mustafa Duyar'm itirafçı olmak istemesinin ardından da, bildiklerini söyleyemeden üstelik cezaevinde öldürülmesi düşündürücü vak'alar arasındaydı.

Tüm bu anlatımlarımdan yola çıkıldığında görülecektir ki devletler; bu sadece Türkiye'ye mahsus bir olay değildir, varlıklarını idame ettirmek veya başkaca ulusal ve uluslararası amaçlar doğrultusunda nihai hedefe varmak maksadıyla uygunluğuna göre açıktan ya da gizlice kişi veyahut da birimleri kullanabilirler. Burada esas olan ilişkilerin yansı-mamasıdır. Bu tür münasebetler genelde karşılıklı menfaatler gözetilerek ilerletilebilir. Özellikle Türkiye gibi jeo-stratejik bir ülkede kullanılan kişi veya birimler verilen direktifleri harfiyen yerine getirdikleri müddetçe korunur ve gözetile-bilirler. Her ilişkinin devamlılığı faaliyetlere konan sınırlamalarla belirlenir. Bu sınırlamaların ihmali durumunda kişi veya birimler önce ikaz edilirler; olmadı yalnızlığa itilirler. İlişkilerin bitiminde kişi veya birimlerin faaliyetleri devletçe kontrol altına alınmaya çalışılır. Eğer ki zaafiyet, ihmal ve ihanet gözlemlenirse veya verilen görevlerde pasif ve başarısız bir grafik hissedilirse imha politikası zaruri güdü haline dönüşür. İmha politikası da aşina yöntemlerle yapılır. Böylelikle devlet erkanına iş kalmadan olayların gizemliliği korunmuş olur.

Bu nedenle;

En doğrusu, kullanılmamak ve hiçbir vakit güçlünün avuçlarında bulunulduğu sürece rehavete kapılmamaktır. Şayet devlet veya örgütlü koordinasyon oluşumlar gibi kudretli mekanizmalardan bir parça olmayı hedefe giden yolda kaçınılmaz olarak görenler varsa da onlara şunları nasihat etmekte yarar vardır:

"Devletler ve tam anlamıyla koordinasyona dayalı oluşumlar yani, PKK ve benzeri silahlı güç kulanımcıları güçlü mekanizmalardırlar. Topluluğu baz alan

ve varlıklarını korumak maksadıyla bireyleri harcamaktan kaçınmayan hiyerarşiye sahiptirler. Ne devletler için, ne de silahlı güç kullanımına başvuran örgütler için; iki kişinin eli bana mahkûm. İkisi de en üst düzeyde. Bana birşey yapamazlar, demekten daima kaçınılmalıdır. Unutulmasın ki, her zaman için karşılaşılabilecek üçüncü bir erk söz konusu olabilir. En kudretli olarak görülenlerin dahi bir piyondan öte rollerinin bulunmadığına tanık olunabilir.

Dolayısıyla bir olayın ihalesini kapmadan önce başarılı olma durumunun yüzdesini iyi kestirmek gerekmektedir. İyi niyetli, devleti veya bulunulan başkaca oluşumları sevmek gibi bir durum olsa dahi yapılamayacak bir faaliyetin ağırlığını sırtlamaya kalkışılmamalıdır. Aksi durumda bu, şahıslar veya birimler açısından oldukça tehlikeli vaziyetlere sebebiyet verebilir. Böylesi faaliyetlere el atmak ateşten gömleğe talip olmak kadar hayatidir.

Kuralcılık, emirlere riayeti, davaya sadakati, ağıza fermuar çekilmesini ve gizliliği gerekli kılmaktadır! En önemlisi devamlılıkçılıktır! Bunların ihmali halinde niyet ve kimlik her ne olursa olsun sonucu değiştirmeye kuvvet yetirilemeyecektir.

Zira bu, geleneğin bir dayatmasıdır!"

*** * ***

YİRMİBİRİNCİ BÖLÜM

"PARTİ ÖNDERLİĞİMİZE HİTABEN YAZILMIŞ 6. KONGREMİZE IŞIK TUTACAK ERNK'NIN GENEL RAPORUDUR."

Diye, Haziran 1998 tarihli raporda bu kocaman başlık atılmıştı.

KISIM BİR

Haziran 98 tarihlî ERNK raporu Öcalan'a hitaben yazılmıştı. Bu münasebetten dolayı giriş cümlesinde lidere hitap ediyordu:

"Sayın Başkanım, bu rapor partimizin önderi olan şahsınızın isteği ile ERNK'nin 4. Kongre'den bu yana yapmış olduğu icraatların genel değerlendirmesini kapsamakta olup, gerek siyasi gerekse de ERNK'ya bağlı silahlı milislerimizin askeri icraatlarına açıklık kazandırmaktadır."

ERNK raporunda belirtildiği üzere, faaliyetlerin genel değerlendirmesini PKK'nın öncüsü olan "Parti Önderliği'nin yani Abdullah Öcalan'IN neden her dönem yapıldığı gibi, en son faaliyet değerlendirmesi baz alınmayarak "6. Kongre" heyecanını yaşarken faaliyet değerlendirmesini "4. Kongre'den itibaren istediği bilinmemektedir tabii ki. Yoksa ERNK, bunu kendi inisiyatifi doğrultusunda mı yapmıştır acaba? Cevap her ne olsa da ERNK'nin genel faaliyet aktarımına bakıldığında olayların gayet şuurlu ve itinalı olarak 4. Kongre'nin yapıldığı yıllara kadar indirgendiği gözlemlenecektir.

ERNK mensupları raporun girişim ikinci cümle ile devam ettirirlerken duygularını ve inançlarım dile getirmişlerdi:

"... Temenni ediyoruz ki bu raporumuz ile birlikte gelecekteki savaş stratejimiz daha belirgin bir duruma gelecektir."

Doğrusu PKK'nın ufkunu açan ve yönlenişini sağlayan en Önemli etken bu tür raporlardı. Kaleme alınan raporların içeriği revizyonist görüşü ve dogmatik fikirsel birimi dışlayıcı özellik taşıyorsa, hedefe giden yolda emin adımlarla ilerlenmesi pek mümkündü. Raporlar, faaliyetlerin vuku bulduğu yerlerden uzakta bulunanlar için daha hayati önem taşımaktaydı. Apo'nun konumu ve bulunduğu yer gözönünde bulundurulduğunda ERNK'nin yazdığı raporun ehemmiyeti sanırım fazlasıyla anlaşılacaktır.

Abdullah Öcalan'ın yıllar boyu PKK üzerinde etkin olmasının altında yatan gerçeklerden biri de "rapor planlaması" idi. Daha önceki bölümlerde belirtildiği gibi, belli dönemlerde sadece ERNK'ye değil, dağlardaki hemen her militanın istifadesine sunulan raporlar ile bir değerlendirme ve bakış açısı elde edilmekteydi.

Raporlar, Öcalan'ın bulunmadığı bölge veya eyaletlerdeki faaliyetleri idrak etmesine sebebiyet veriyordu. Yani bu sistemin tanıdığı kolaylıkla grupların ne yaptığından haberdar olan Öcalan, gelişmeleri takip etmekle kalmamış durum değerlendirmesi, taktiksel çatışmaların esnek strateji anlayışı ile döneme göre şekillendirilmesi, kırsalda veya şehirlerde bulunan militanların konumunun ve durumunun bilinciyle talimatlar göndermesi, nihai anlamda çözümlemeler ve düşüncelerini yansıtan broşürler oluşturması, yerinde ve zamanında müdahalelere girişmesi açısından da faydalı olmuştu.

KISIM İKİ

ERNK raporunun devamı şu tümcelerle doldurulmuştu:

"Özellikle 1991 yılından başlayarak şehir faaliyetlerine tüm ağırlığı ile yüklenen partimizin siyasi kanadı ERNK, bu dönemden itibaren oportünizme hizmet eden zihniyeti dışlayarak büyük bir özveri ile çalışmalarına başlamıştır."

ERNK tarafından kullanılan bu cümle şahsımca oldukça ilginç olarak yorumlanmıştır. Ancak anlatılanların altında yatan büyük mânâlar vardır. Tabii az biraz da yalakalık!..

Yalakalık PKK'nın her kademesinde yaşanan alışılagelmiş davranış biçimlerindendi. Bir mevkiide söz sahibi olabilmek ve-üst düzeyde sorumluluk alabilmek için mutlak suretle göze girmek gerekmekteydi. "Göze girmek kimilerince sadece pratiği iyi olanlara has bir olaydı", şeklinde yorumlanabilir de. Ancak öyle. bir anlayış düzeyi örgütte hakim değildi. Genel görünüm, pratiği iyi olanların lehine değerlendirilse de çark gerçekten de ciddi faaliyetlerin sahibi olanların lehine dönebilmekteydi.

Bu durumda PKK içerisinde en şanslı, hevesçi bayanlardı. Hele güzel bir fiziği ve sıcak bir teni varsa, pratiği önemini yitirmekteydi.

PKK içerisinde bulunan bir komutana göre; iyi savaşçı sadece pratiği iyi olan değildi. Aynı zamanda en az partiye olduğu kadar komutanına da itaatkâr davranmalıydı. Komutana göre en cazip savaşçı, yapılanları kendisine anında ve eksiksiz bir şekilde ileten -ki buna grup içerisindeki muhalif hareketler de dahildir-, yaptıklarına gözyuman, istenileni harfiyen yerine getiren militandı.

Esasen bunlar, bir insanın karısı üzerinde uygulatmayı arzulayıp da başaramayacağı kadar zor bir görevin üstlenilmesi demekti!

Kaleme alınan ERNK raporunun hazırlayıcıları da yapılan tarife denk düşer nitelikte cümleler kurmuşlardı. Zira, kullanılan sözcüklerin tamamen gerçekleri yansıtmadığı Öcalan tarafından da bilinmekteydi. Fakat Apo'nun hemen her talimatında şikâyetçi olduğu oportünist zihniyetin ve atıl kalmışlığın kendilerince de dile getirilmesi liderin hoşuna gideceği intibasını doğurduğundan uygun bulunmuştu büyük ihtimalle. Bu takmış en azından Apo'da;

"Bunlar benim çizgimde ilerliyorlar", izlenimi doğurmuş olacaktı.

Unutulmamalıydı ki, PKK'da Apo gibi birinin gözüne girmek çabuk erişilebilecek bir nimet değildi. Onun gözüne girmek demek PKK'nın her biriminde otorite sahibi olmak mânâsına geliyordu. Bu, güce, paraya, kadına ve insan beynine hükmetmek demekti.

KISIM ÜÇ

ERNK mensupları hazırladıkları rapora devam etmekteydiler. İlerleyen cümlelerde sadede geliniyordu:

"Özellikle görevlerimiz arasında bulunan komite kurma, yardım toplama ve psikolojik harbin gereği olan propaganda tipi faaliyetler içine girme bir yana dursun süreç içerisinde fırsat bulundukça yankı uyandırıcı eylemlere de girişilmiştir."

ERNK'nin kendine özgü çalışma prensipleri dahilinde eylemsellik önemli bir mevzuat taşımaktaydı. Kırsaldan takviye amaçlı gönderilen savaşmasını bilen militanların yanısıra kendisine özgü örgütlenme ağı içerisinde oluşturulan şehir gerillası vardı. Bunlar gerektiğinde kravatlı, gerektiğinde silahlı olarak faaliyet yürüten

milis kadrolarıydı. Devletin içine yuvalanmış olanlar da vardı. Kimi devlet memuru, kimi işçi ve bazen de bir hademe olarak kendilerini kamufle ediyorlardı. Hatta bazıları Meclis ve Bakanlık çatısı altından çıkmayan önemli şahsiyet unvanını bulundurmaktaydılar.

ERNK da ARGK gibi eylemselliği geliştirmekte inisiyatif kullanılabildiğinden milis kadrolarını silahlandırmıştı. Okullarda özellikle gençliğin kullanılmaya müsait olması nedeniyle örgütleme çalışmaları içerisine girilmişti. Yer yer gençliğin örgüt amacı doğrultusunda kullanıldığı ve zamanla somut örneklerine rastlanıldığı üzere yürüyüş ve protesto eylemlerinin yapıldığı aşikardı.

Ancak;

ERNK'nin tüm çalışmaları baz alındığında raporda ifade edildiği gibi nitelikli eylemler geliştirilemediği izlenmiştir. Yankı uyandırıcı eylem diye nitelendirilen "Çetinkaya İş Merkezi'nin molotoflu saldırıya uğraması sonucu çok sayıda sivilin Öldürülmesi ise, büyük bir yanılgıydı. Bu tür eylemlerin yapıcı hiçbir yönüne rastlamak mümkün olamazdı; temelinde de yıkıcılık olduğu reddedilemez bir gerçekti.

Kurulan komitelerin sağlıklı olduğunu iddia etmekse, gereğinden fazla iyi niyetli olmak mânâsına geliyordu. Özellikle büyük şehirlerde kurulan komitelerin koordinasyon ve gizlilik kurallarına riayet etmedikleri, süreç içerisinde gelişen operasyonların akabinde daha net görülmüştü. Yakalanan sıradan bir komite sorumlusunun sorgusu emniyet güçlerince yapıldıktan sonra, komite yetkililerinden tutun, en üst sorumluya kadar herkesin adı çorap söküğü gibi kolayca deşifre edilmekteydi. Böylelikle gizliliğin ve örgüt kurallarının illegal niteliğini gözardı edenler, şahinken deliklere sığınma telaşına düşen farelerin durumuna bürünmüşlerdi.

Raporda belirtildiği gibi, komite kurma ve eylemsellik alanında ERNK mensuplarının gayretli çalışmaları var olsa da olayların incelikleri hesaba katılmadığından, PKK adına olumlu sonuçlar ve dönemin nitelikli eylemselliği elde edilememişti. ERNK'nin çalışma l an içerisinde övgüye değer en başarılı çalışması raporda irdelenen psikolojik savaştı. Özellikle gençliğin ve henüz kendini taraf olarak değerlendiremeyenlerin beyinlerine PKK ideolojisi ve savaş stratejisi beklenenin üzerinde elde edilen sonuçlan doğuracak şekilde enjekte ediliyordu. Sorumlu propaganda komitelerinin ve legal zeminde faaliyet yürüten (MKM) Mezopotamya Kültür Merkezi'nin çalışmalarıyla da PKK'ya kanalize edilen yoğun bir kitle bulunmaktaydı. Kürt orijinli vatandaşların genel anlamda zamanla isimlerini taşıması dolayısıyla feodal gururu ön plana çıkmakta doğal olarak PKK'ya sempatilerinin de bu temelde geliştiği görülmekteydi. Kürt orijinli vatandaşların kendilerini Türk gibi hissetmemeleri dolayısıyla, PKK hareketi gündemde olduğu müddetçe başka kökenden olanlarla -özellikle Türk milliyetçi kesimi ile- birleşemediklerinden ve bu ortamlarda önplana çıkamadıklarından kendilerini önplana verebilecekleri ortamı tercih etmeleri ayrıca önem arz eden hassas bir konuydu. ERNK da bu boşluğu yaşamsal kaynak olarak görüp, bu bağlamda propaganda faaliyetlerine ağırlık vermişti. Önemli ölçüde başarılı olduğu da aleniyet kazanmıştı.

KISIM DÖRT

ERNK'nin devamen ifade ettikleri şuydu:

"... Bundan dolayı silahlı milislerimizin yaptıkları dönemin gerekli kıldığı silahlı eylemleri ele almanın da gerekli olduğu kanaatindeyiz."

Dönemsel itibarı ile masaya giden yolun silahlı mücadele olduğunu militanlarına kavratma mücadelesine atılan PKK, doğal olarak yoğun eylemselliğe ihtiyaç duymuştu. Kırsalda eylemlerin suikast, baskın, taciz ve kontrollü çatışmalarla yerleşim birimlerinin işgal edilerek denetim altına alınması istenirken, verilen savaşı tüm Türk Milleti'nin hissedeceği alanlara da yaymak zaruri olduğundan bunu başarmanın en mümkün gözünür yolu olarak şehir eylemleri arzu edilmekteydi. Bu kırsaldaki alevin şehirlere ve metropollere yayılması mânâsına gelmekteydi ki; bunun bir kez oturtulması halinde koordinasyon ağının devletçe de yıkılması veya imha edilmesi olasılığı ortadan kalkmış olacaktı.

PKK'nın bu konudaki ehemmiyet projesi ortadaydı. Savaşçıların da en iyi şekilde bunları idrak edebilmeleri ve sırf savaşçı olma eğiliminden öte Örgüt kural ve yaşamı ile de-özdeşleşmiş kişilik olarak önplana çıkmaları ve "partili" olabilmek uğraşı ve gayesini gütmeleri için 1982 yılında kaleme alınan "Kürdistan'da Zorun Rolü" kitabı ve daha birçok politik analizler militanların istifadesine sunulmuştu.

Ve lakin;

Eylemselliğin dozajı hakkında herhangi bir tanımlamaya gidilmemişti. Yıkıcı veya yapıcı eylem, sansasyonel politik gayeli veya sindirmeye, korkutmaya yönelik eylem, ya da prestij sağlayacağı veya imha amaçlı eylem diye ayırdedici formalitelere açıklık kaz an di r il amamı ş ti. Adı eylem konulmuş ve bunu yapın denilmişti. PKK tarihinde bu önemli bir zaafiyetti. Neticesi de düşündürücü "vahşet" teorilerinin doğmasına, gündemde tutulmasına ve nihayetinde de günümüze değin sürdürülmesine yol açmıştı. Olayları siyasal olgunluğundan başka bir tabana taşırsak acının en büyüğünü halkın en alt tabakasının yaşadığına üzülerek tanık olunulacaktır.

Eylem tarifim militanlarına anlatamayan, sadece hedef gösterilerek "devletin okulu, askeri birliği, ekonomisi, kamu kurum ve kuruluşları ve bunlara hizmet eden kişilerle, korucu köyleri, işbirlikçiler, ispiyoncular ve ikili oynayan ajan takımı hedeftir", deniliyordu. Bunların niçin hedef olduğu, mesela bir okulun neden imha edilmesi gerektiği izah edilmemiş veya izah edilmek istense de tatmin edici kriterlerden uzak kalınmıştı. Bu yüzden "eylem yapın!" talimatını alan kırsaldaki militanlar sebep ve sonuç ilişkisini kurmaktan aciz kalmakla birlikte, namlunun ucunu nereye çevirseler tetiğe basmakta tereddüt etmez olmuşlardı. Süreç içerisinde bu hedefler karakollar olduğu gibi, sivil yerleşim birimleri de olabilmişti.

ERNK'daki şehir eylemciliği de anlayış bakımından kırsaldaki pratikten farklı değildi. Fakat şehirlerdeki eylemcik formülasyonu, adaptasyonu kırsaldaki kadar katılımcı, etkin ve yayılmacı özellik taşımıyordu. Kırsaldan inen militanların şehirlerdeki rahat yaşamın rehavetine kendilerini kap tırmalan bunda önemli rol oynamaktaydı. Kırsaldaki çıkarlar, ancak mevkii kapmak için yürütülen amansız mücadele sonucu elde edilmekteydi. Paranın pek önemi yoktu. Maddi edinimlerin kişilere herhangi bir getirişi olamazdı. Ceplerin boş veya desteler dolusu paralarla dolu olması yaşamı değiştirmeye yetmediği gibi, herhangi bir imtiyaz da oluşturmuyordu. Yani değişen birşey yoktu. Yaşam ve mücadele aynı çetinli-ğiyle devam ediyordu.

Dağlarda yaşamı kolaylaştıran, tek iradeyi üstün tutan idareci konumdu. Statükoculuk vardı. Gerçek mânâda lider olunmasa da idareci vasfıyla o yolda hükmeden, istediğini yapabilen, bulunduğu ortamın imkanları dahilinde en iyisini kendisine alabilen -buna ortamdaki herşey dahildi- bir güce sahip olunmaktaydı. Buna ulaşmak önemli merhalelerden geçmekle mümkündü. Eylemsellik bu hususta belirleyici en önemli pratiksel faaliyetti. Doğal olarak dağlarda idareci olabilmek

amacıyla militanlar arasında büyük bir eylem serüveni yaşanıyordu. Bu, rekabeti ve ardından bol sayıda eylemi de beraberinde geliştiriyordu.

Bu, ERNK'da böyle değildi!

ERNK'da tam zıddı pratik ve yöntem anlayışı hakimdi. Dağlardan şehirlere kayıldığında saltanat, maddiyatı dayatmaktaydı. Yaşantı, zevkler, istekler, imkanlar dağlardakinden kopuktu. Dağlarda iken görülemediği için istenilmiyordu çok şey. Fakat şehirlerde durum çok farklıydı. Çok şey görülüyordu, merak ve ihtiyaçlar doğuyordu. Tabii olarak görülüp de arzu edilenlere ulaşmak ve elde etmek hedefleniyordu. Yaşama, ister istemez kapitalci zihniyet hakim oluyordu. Her insanın en doğal hakkı olan bir araba edinmeyi, ayaklarının yerden kesilmesini istemeyi, herkes gibi bîr sevgili edinmeyi, el ele tutuşup gezmeyi, cinsel ihtiyaçların giderilmesini sağlamayı, özlemi duyulan yumuşacık bir yatağa doyasıya uzanarak uyuklayabilmeyi, kaloriferli lüks bir evde huzurlu yaşamayı ve daha neleri arzulamaz... Eğer ki, hazırlıklı olunulmazsa bu noktada yozlaşma baş gösterecekti kuşkusuz. Rehavete kapılarak oportünist yatkınlığın esiri durumuna düşülecekti. Arzular, duygular tekrardan dağlarda gerilla olabilme Özgüvenini zamanla ortadan kaldıracaktı. Niyet her ne olursa olsun bunun anlamı dağlardan kopuştu; gerilla kimliğinin dejenere olmasıydı. Lakin, örgüt yaşantısı içerisinde süreklilik imajı doğrultusunda kişi ya da birimlerin eylem yapması da mümkündü. Ancak eylemler dönemi karşılayacak nitelikte olmaktan ziyade günü kurtarma ve eylem arşivlerini kabartma anlayışının dışına çıkmayacaktı.

ERNK'nın eylem faaliyetlerinin kısaca özeti de buydu! Raporda belirtilen dönemin gerekli kıldığı eylem ifadeleri aslında, gereksiz eylemlerin abartılmış teorileri olmaktan başka mânâ taşımamaktaydı.

Psikolojik harp noktasında elde edilen başarıyı da, yaşama ayak uyduran Kürt orijinli sivil vatandaşların daha bilinçli çalışmalarına bağlamak en doğrusu olacaktır. Onlar da ortamını yaşayamadıkları, isimlerini taşıdıkları militanları ve PKK'yı merak ettiklerinden ve beyinlerinde tasarladıkları kadarıyla tanıdıklarını sandıklarından bunları yapmaktaydılar.

KISIM BEŞ

ERNK raporunda ayrıntılara inilerek bilgilendirme şöyle yapılmaktaydı:

"Özellikle İstanbul, İzmir, Adana ve Diyarbakır bölge komiteleri üzerinde durmak ve bu dört stratejik öneme sahip bölgedeki icraatların değerlendirmesine girmek partimiz açısından önem arz etmektedir."

Bilineceği üzere, PKK, mevcut savaş sahasını belirlerken nasıl ki kırsaldaki faaliyetleri yedi önemli eyalete bölmüşse, diğer tüm çalışmaları da saha komutanlıkları oluşturarak parçalara bölmüştü. ERNK'nin faaliyet alanları da bu temelde belirlenerek görünüşte tek merkeze tabii görülseler de farklı alanlarda bulunanlar, gerçekte birbirlerinden bağımsız hareket etmek gibi önemli inisiyatif kullanabilme yetkinliğine sahip edilmişlerdi.

ERNK'nin faaliyetleri Türkiye'nin en önemli dört merkezinde yoğunlaştırılmış ve bu merkezlerdeki sorumlu komiteler aracılığı ile bölge faaliyetleri tüm Türkiye çapına yaygınlaştırılmıştı. Her ne kadar İzmir şehri ile Ege Bölgesi faaliyetleri de önemli icraatlar olarak değerlendirilse de, örgütün bu bölgelerdeki kayda değer hareketliliği pek gözlenememiş-ti. Genelde faaliyetlerin toplandığı ana merkezler Adana, Mersin, Diyarbakır ve İstanbul olarak belirlenmişti. Aslında ERNK'nin tek merkez olarak

Diyarbakır'ı üs seçmesi PKK'nın kitle tabanı dikkate alındığında faaliyetlerin verimliliğinin artmasına yol açmıştı. Fakat böyle bir anlayışın dışında hareket edilerek yayılmacılık önplana alınmış ve bu doğrultuda metropollerin her birine ayrı ayrı sorumlular atanarak, faaliyetlerin dağıtılması sürecine girilmişti. Diyarbakır, faaliyet alanı olarak bu bağlamda kitle tabanına bakıldığı vakit ideal olarak görülecekti. Lakin PKK'nın tercih yolu uzun vadede daha mantıklıydı. Çünkü Diyarbakır, PKK'nın her anlamda taban bulmasına müsait olduğu kadar, devletin de dikkatlerinin üzerinde olduğu stratejik konuma sahipti. Devletin istihbaratı, askeri ve polisiye kuvvetleri burayı merkez olarak seçmiş olup, merkezin her noktasına sinmiş bulunmaktaydı. Bu durum bölge komitelerinin Diyarbakır merkezli olmasına engel teşkil ediyordu. Dolayısıyla asıl üst ERNK yönetimi kozmopolit yapıya sahip olan ve hereket alam müsait olan Türkiye'nin en büyük metropol kenti İstanbul'a konuşlanmıştı. İstanbul Temsilciliği veya asıl üst organ vasfım taşıyan Marmara Bölge Temsilciliği adı ile faaliyetler bu merkezden idame ediliyordu.

İstanbul Gazi Mahallesi, Bağcılar, Çiftlik, İkitelli gibi merkezlerde örgüt militanları barınmış olup, bu merkezlere bağlı ücra meskenlerde silah ve cephanelik üsleri kurulmuştu. Zaman içerisinde buralarda eylemlerin geliştirilmesine çaba gösterilmişti. Kırsal taktiğinin uygulamasına müteakip bu merkezlerin kurtarılmış bölge olarak ilan edildikleri ve belirli saatlerden sonra güvenlik kuvvetlerinin dahi belirtilen yerlerde devriye gezemez olduğu unutulmuş değildir. Diyarbakır'ın konumu ve kitle tabanı da bu merkezlerden farklı değildi. Kırsal gerillasının il merkezine yakın bulunması ve her an takviye imkanının bulunması dolayısıyla ihtiyatlı ama güvenli çalışılarak ilin hemen tamamında hakim olunulmuştu. Kitle arzu edildiği vakit ayaklandırılabiliyordu. Kepenk ve kontak kapatma eylemleri daha gözü kara yapılıyordu. Haliyle Diyarbakır kurtarılmış bir alan olarak nitelendiriliyordu; kitle yığını buna dahildi.

Neden ve nasıl?

Adana'da da kitle tabam olan ERNK'nin harıl harıl çalışması vardı. Gülbahçe başta olmak üzere birçok Kürt yerleşim yoğunluğu olan yerlerde ayrılıkçılık havası inandırıcı boyutları ile estiriliyordu. Mersin'deki durum da farklı değildi.

ERNK'ya bağlı olarak ayrı bölgelerde bağımsız faaliyetler içerisine girenlerin dağınık yönetim kadrosunun iradesi doğrultusunda yönetilmelerinin dışında tek bir iradenin şemsiyesi altında birleşmeleri de dönemin gerekli kılması halinde sözkonusu olabileceği süreç içerisinde aydınlık kazanmıştı. Eylemsellikte tek merkezin koordinasyonu ile yapılan kollektif çalışmaların bilançosu da hayli kabarıktı. Buna merkeziyetçi anlayışın ve kollektivizmin işlevsel başarısı da demek mümkündür.

ERNK'nin belirtilen yerlerde uygulamaya soktuğu çalışmaları şu ifadelerle belirtilmekteydi:

"Zaten bölgelerimizi yönlendiren ve partimizin ideolojik yapılanma'sını sivil kitleye enjekte eden yoldaşlarımızın bu hassas bölgelerdeki aktivitelerini görmek çıplak gözlerle de mümkündür."

ERNK, bu ifadeleri maksatlı kullanmıştı. Gaye; delil göstermekti. Şüphesiz çıplak gözlerle görüldüğü iddia edilen faaliyet sahası, gizliliğin dışındaki hareketlerdi. ERNK'nin alt ve üst birimlerinin koordinasyonundan, plan ve taktik hazırlıklarından uzak bir düşünceyle yazılmıştı bunlar. İşaret edilen, somuta indirgenmiş açıktan eylemlilikti. Parti amaçlan doğrultusunda devleti hedef alan kitlesel yürüyüş, protesto, boykot, açlık grevi, kepenk kapatma, kontak kapatma, oturma sureti ile tepki dışa yansıtma gibi vb. eylemler bunların başlıcalarındandı. ERNK'nin ifade ettiği aktivite

de bunlardan ibaretti.

ERNK'nin bu değerlendirmesini yalanlamak kanaatimce mümkün olamayacaktır. Aşikârdır ki, dönem içerisinde bu türden eylemlere çok kez tanık olunulmuştu. Hatta eylemlerin zamanla şiddete sahne olduğunu belirtmek mümkündür. 21 Mart Nevroz Bayramı, 15 Ağustos Silahlı Atılım Yıldönümü, 27 Kasım PKK Kuruluş Yıldönümü, l Mayıs İşçi Bayramı nedenleriyle sürekli kitlesel eylemler tertiplenmiş ve sivil kitle ile devlet güçleri alenen çatıştırılmıştı. Devletin kamu kurum ve kuruluşlarının tahrip edilmesi, yağmalanması da hedefler arasında bulunuyordu. Yakın geçmişte çocuğuyla, çocuğuyla bir eliyle zafer işareti yapan, diğer elinde taş, sopa, kesici alet ve ateşli silah bulunduran sivil kitlenin PKK'nın öncülüğünde askere, polise, kamu kurum ve kuruluşlarına saldırdığı çarpıcı, bir o kadar da düşündürücü olaylar halen hafızalardan silinmiş değildir. Yaralananların isyan dolu feryatları, hırçınların amansızca attığı sloganlar, patlamalar ve kurşun vızıltıları beynimizde halen çınlamaktadır.

ERNK'nın provokatif faaliyetlerinin bir bölümü de siyasal mücadelesine kanalize olmuştu. Kitlenin davaya motivasyonunu sağlamlaştırmak ve PKK davasını halk davası yapmak amacıyla PKK'yı, "Kürt Realitesi" içerisinde tanımlatmak ve PKK'yı muhatap almadan barışa uzanılamayacağına işaret etmek, bu yollarla hedeflenen stratejik sonuç kategorisiydi. Yani halkın öncüsü olma yolunda diğer Kürt örgütleri ile yanşan PKK'nın, devlete karşı dayatıcı olması ve çözümde kilit vazife rolünü oynadığını göstermesi bakımından askeri olduğu kadar, siyasi bir akım ve bu siyasal akım ile cephe açarak mevzii kazanmak, kamuoyu oluşturmak hayati önem arz ediyordu. Bu, gerek Kürt halkının, gerek karşıt tarafın, gerekse de desteğine muhtaç olunan söz sahibi dünya ülkelerinin sentezi açısından da zaruri olarak nitelendiriliyordu. Kullanılan yöntem illegal veya gizli savaş içeren legal aktivitasyon sonucu empoze edilmesi koşuluyla hayata geçirilse de PKK açısından mubah sayılırdı. Zaten PKK'yı zafere taşıyacak çizgi de, takip edilen politik esneklik ve psikolojik savaş sanatındaki diyalektik de buna işaret etmekte ve uygulananları anlamamız açısından şahsımıza önemli derecede yol gösterici olmaktaydı.

PKK'nın Kürt realitesi içerisinde değerlendirilmesini arzulayan Öcalan bir ifadesinde şöyle demekteydi:

"PKK son Kürt isyanıdır... PKK, şeklen Kürt olsa da, Özde bölgesel bir özgürlük hareketidir... Kürt sorununda özgür birey ve topluma dayanan hem oldukça modern, hem de gerçekçi bir toplumsal çözüm gücü olarak tarih sahnesinde yerini bulmuştur."

Başka bir ifadesinde kendi üslubuyla örgütün, 25 bine yakın şehidinin, 10 bini aşkın tutuklusunun, mahkûmunun, milyonları aşan göç kitlesinin bulunduğunu, 3000'i aşkın köyün boşaltıldığını ve bunun sorunun kaynağını gösterdiğini, buna devletin kayıplarının eklenmesi durumunda sorunun çözülmesinin zorunluluğunun ortaya çıktığım beyan etmişti.

Yine başka bir ifadesinde;

"PKK, Kürt Devleti'nin kurulması gücü olmasından ziyade Demokratik Cumhuriyet'in çağrı gücüdür. Tarih bunu belki bugün açık yazmaz ama, er geç yazacaktır," demişti. Ve garip bîr iddia ortaya atarak, PKK ile tarihin hem açığa çıkartıldığım, hem düzeltildiğini, hem de çözüme kavuşturulduğunu belirtmişti.

Devamen;

"Kürtler, 1920'lerde ulusal kurtuluşun bir Kuva-yi Milliye gücü rolünü nasıl oynadılarsa, 2000'li yıllarda temelde Kuva-yi demokrasiye rolünü de PKK ile doğrusuyla yanlışıyla, acısıyla tatlısıyla oynamışlardır" demişti. Ve bunun bölücülük olamayacağını savunarak özgür birlik dışında başka yolun olmadığını vurgulamıştı.

ERNK'nin siyasal açılımını en önemli aktivitasyonu gazete ve dergiler açılımının sağlamıştı. Zamanla radyo ve televizyon faaliyetlerine de el atılarak önemli derecede etkin psikolojik mücadele verilmişti. Özgür Gündem, Yeni Ülke, Özgür Bakış gibi dolaylı kullanılan, Özgür Politika, Serxwe-bun gibi direkt bağlantılı çıkartılan basın-yayın organları istenilenin de üzerinde performans sergilemişlerdi. PKK'yı, ARGK'yi ve ERNK'yi her sayfalarında meşru göstermek maksadıyla gerçek veya gerçek dışı yığınca haberi konu etmişlerdi. 1992 yılında merkezi K. Irak'ta olan bir de radyo istasyonu açılmıştı. Bu radyo istasyonundan yapılan yayın tüm dağlardaki militanların dinleyebilecekleri olanaklara göre ayarlanmıştı. Amaç; zaten öncelikli olarak dağlardaki militanlara seslenmekti. Dağlarda bulunan militanların da en az sivil kitle kadar morale ihtiyaç duyması, böyle bir yola gidilmesini sağlamıştı. Bu radyo, her bölgede yapılan eylemlerin tamamını duyurmakla yükümlü olup, bazen de ölen militanların anısına, yürütülen kirli savaşın haklılığına ve zindanlarda işkencenin açtığı yaralara hitaben derlenmiş türkü veya ağıtlar çalıyor, işleniyordu.

Kuşkusuz, PKK güdümlü en önemli özel harp malzemesi, 1995 yılında bir İngiliz'e kurdurtulan "Med" televizyonuydu. Med televizyonu tüm Türkiye'nin izleyebileceği bir frekans üzerinden yayın yapıyordu. Bir süre sonra devletin bu televizyonun yaptığı yayınlardan rahatsızlık duyması ve diplomatik girişimlerde bulunması sonucu kapatılması sağlanmış ancak, bu kez Med'i "Medya" olarak değiştiren bu televizyon, "Medya" televizyonu olarak tekrar yayın hayatına dönmüştü. "Medya" televizyonu Türkiye'de bulunan her evden bir çanak anten almak suretiyle kolaylıkla seyredilebilecek bir frekanstan yayın yapmaktaydı. Bu da PKK'nın propagandasının her vatandaşın evine çok rahatlıkla girmesi mânâsını taşıyordu ki, devletin işi bu noktada çok daha fazla zora girmiş bulunuyordu. "Medya tv" görsel olarak yaptığı PKK lehinde propagandalar ile muhakkak ki çok daha tatminkâr görülmekte ve kamuoyu oluşturmakta pek zorlanmamaktaydı. Tv programlan sadece devlete karşı sürdürülen düşük yoğunluklu gerilla harbine odaklamıştı. Sık sık gerillanın o ihtişamlı görüntülerinin söylenen duygusal türküler eşliğinde gösterilmesi, düzenlenen panellerde her daim Kürt, Kürdistan ve dünya çapında kazanılan mevziilerin hiçbir dönem olmadığı kadar somut örnekleriyle abartılı, ama can alıcı sözlerle işlenmesi, birtakım programların baştan sona Kürtçe yapılarak zaman zaman Kürt'ün Kürtçe bilmeyenini önplana çıkartarak Kürtçe konuşması için komik telkinlerde bulunulması, ancak farkında olmadan Kürtçe konuşanın tıkandıktan sonra Türkçe konuşması veya Türkçe ile karıştırması bilinçli bir şekilde işlenen temalardı. Dikkat kesilmişse çok özel oturumlar Türkçe yapılmaktaydı. Bunun sebebi, Kürtçe'yi tam anlamıyla telaffuz edemeyen Kürtler'in ve Türk halkının da ilgi odağını bu programlara çekmekti. Genelde bu tür oturumlara kırsaldaki merkez komitesi yetkilisi militanlarda telefon ile konuk olmakta ve PKK'nın dönemsel arzularına ve bizzat savaşan güçlerin duygularına, isteklerine ve içinde bulundukları koşullara tercümanlık yapmaktaydılar.

PKK'nın cephe kanadı ERNK'nin ilgilendiği bir diğer saha ise mevcut siyasal oluşumdu. Bu nedenle yurt içinde illegal, yurt dışında ise tamamen legal şartlar altında büro, dernek, vakıf, kültür merkezi isimleri kullanarak devlete karşı politik mücadeleye de atılmışlardı. Ermenistan'da, Rusya'da, Hollanda'da, İsveç'te, Yunanistan'da, ERNK'nin çabalarıyla askeri teorik eğitim kampları kurulmuş ve faal

duruma getirilmişti. Kurulan PİK (Partiya İslamiya Kur dıştan-Kürdistan İslam Partisi), Yezidiler Birliği, Aleviler Birliği, HEP, DEP, HADEP gibi siyasal oluşumlarla tüm Türkiye toplumu içerisinde mevziiler kazanılması istenirken, yurt dışında kurulan SKP (Sürgündeki Kürt Parlamentosu) ile olmayan bir devletin dünya devletlerince tanınması sağlanmaya çalışılmıştı.

Bazen Türkiye içerisinde mazlum görünümü altında sivil kitle Örgütlerinin de desteği alınarak eylemlere girişilmişti. Güvenlik kuvvetleri ile sivil kitlenin alenen çatıştırılması için kamuoyuna yansımayan kışkırtmalar yapılmıştı. Güvenlik güçleri ile girişilen çatışmalarda da başından sonuna değin kamuoyunun tepkisinin alınması istendiğinde kadın ve çocuklar kullanılmıştı. Tabii olarak akşam evinde haber bültenini seyreden bir vatandaş ekranda kadın ve çocukların polis ve jandarma güçlerince dövüldüğünü görmekte ve olayların perde arkası gerçeklerim bilemediği için haklı olarak tepki göstermekte, insani duygulan onu devlete karşı tepki beslemeye sürüklemekteydi. Özellikle polisiye gücün olayları devlet memuru olgunluğu ile değil de, ideolojik bîr saplantının içine düşerek bertaraf etmek gibi bir düşünceyle yola çıkması maksatlı grupların ekmeğine yağ sürmekteydi. Bu haklının haksız olması, haksızın kazandıkları ile kalmayıp ikilem içerisinde bulunanları da yanma çekmesi ile haklının haklı iken yöntem yanlışlığı içerisine girip yenilmesi demekti.

KISIM ALTI

Raporun devamı şöyleydi:

"Dönem itibarı ile Türkiye'nin üç büyük metropolünden ve Kürdistan'ın Amed eyaletinden tüm bölgelere yayılma durumları söz konusu olmuş ve savaş stratejilerimiz bu çerçeve içerisinde belirlenmiştir."

ERNK'nin bu kısımda belirttiği "savaş stratejisi" esasen sadece dönemi karşılayabilmekten ibaretti.

Belirttiğim üzere asıl iradenin İstanbul'da bulunduğu üç ana merkezden bölgelere yayılması sağlanıyordu. Bölge derken kastettiğim, olayların kırsal boyutu değildi; tamamen il ve ilçe komitelerden ibaretti. Savaş stratejisini döneme uyarlayan asıl iradenin bulunduğu İstanbul veya diğer adıyla Marmara Temsilciliği idi. Yine belirtildiği üzere bölgelerde bulunan birimler olumlu gördükleri faaliyetleri bağlı bulundukları merkezlere haber vermeden inisiyatif kullanarak ifa edebilirlerdi.

ERNK'nin şehir faaliyetlerinin yürütülüşüne bakılarak bazı bölgelerde kısıtlamalara, bazı bölgelerde de yoğunlaşmalara gittiği bir gerçekti. Bunun sebebi, bölgelerin ayrı işlevselliği bulunması ve hedeflerin bölgelere göre değişken olmasıydı. Örneğin Akdeniz ve Ege bölgeleriyle, İç Anadolu ve Doğu Anadolu bölgeleri farklılıkları itibarı ile ERNK'yi tatbiki zor olması münasebetiyle ayırımcı eylemselliğe yöneltmekteydi. Tabii ERNK, üstlendiği misyon gereği de faaliyetlerinde daha ihtiyatlı olmalıydı. Yandaşlarını kırmadan, çelişkili beyinler üzerinde hakim olmayı, ama karşıt durumda bulunanlara da gözdağı veren bir imaj ortaya koymalıydı. Hal böyle olunca İzmir'de, Ankara'da veya Antalya'da yaptığının aynısını Diyarbakır'da, Mardin'de, Şırnak'ta tatbik etmesi sakıncalı mevzuatlar doğuracaktı.

Olayları daha somuta indirgeyecek olursak; en basitinden vergilendirme usulünün bölgelerde uygulanışını örneklendirmek daha anlaşılır olacaktır.

PKK'nın maneviyat derecesinde doruğu zorlayamadığı bölgelerin başında "Batı Toplumu" gelmekteydi. Batı Toplumu içerisine sinen, aynı yaşam koşullarım

paylaşan Kürtler'i de bu kategoride değerlendirmek sağlıklı bir sentez olacaktır. Zira, Batı Toplumu'nun kültür, ahlak ve yaşam farklılıktan içerisinde yurdundan kopmuş kimselerin özbenliklerini uzunca süre koruyabilmeleri hayli zor bir durumdur. Nitekim bazıları hayatlarım idame ettirdikleri Batı Toplumu içerisinde sadece kimlikleri sorulduğunda ve "Şark" sözcüğünde doğdukları yerleri anımsamışlardır. Eğer ki tam sinmişlik yaşanmamışsa tabii ki!.. Aksi halde inkarcılık teorileri ile de karşılaşmak pekâla mümkündür.

Doğu toplumcu anlayışından ayrılıp Batı Toplumu'na dahil olmak kültür farklılıklarının çatışmasını sağladığı gibi, aynı zamanda sınıfsal farklılıkları da dayatacağı bir ortam meydana getirecektir. Zamanla erime sağlanacaktır. Ahlaksal inanış yozlaşacaktır. Aile içi birliktelik ve dayanışma gün geçtikçe zayıflayacaktır. Ana babaya, baba da çocuğuna sahiplenemeyecektir. Bekâret kavramı Önemini 3dtiriverecek-tir. Maneviyat birinci öncelikli konumunu maddi sermayeye bırakacaktır ki, bu da toplumsal dejenerasyonun reddedilemez gerçeğini ortaya koyacaktır. Bu tür karakterlerden milli duyguların fışkırmasını beklemek mümkün değildir. Onlar için mühim olan paradır. İnek gibidirler; ahırınızda tuttuğunuz müddetçe sağmanız mümkündür. Gün ışığında yalnızlığa terk edilmeleri halinde dahi her an için nereye gidecekleri tahmin edilemeyecektir. Sözün özü; Batı toplumu'nun değer yargısı maddi ölçüler baz alınarak analitik bakışa tabii tutulabilir.

Maneviyatçı topluluk tenzih olunur.

Batı toplumu içerisinde bulunan tüm sınıfların yolları maalesef kapitalist yaşam kırımının göz kamaştırıcı aleminde eşitlenir. Doğal olarak kapitalist ruhun egemen olduğu bu toplumcu anlayışa süreç içerisinde tempo tutan Kürtler'i de dahil etmek pek gerçekçi olacaktır.

Kapitalci Batı toplumu sadece bir üst tabakaya tırmanmayı daimi ideal olarak görmektedir. Bu yaşama hırsının vazgeçilmez hobisi ise, zevkin ve eğlencenin dünyadaki tüm sorunları unuttururcasına alemci şartlanmışlığın doyurganlığına meyillenişi dayatmasıdır. Anlaşılacağı gibi, istisnaları hariç kılar isek Batı Toplumu'nun genel ahlaki ve manevi yapısını ideolojik saplantıların dışında, sadece bireysel tatminkârlığı yaşayan bir toplumsal kategoriye kaydırmamız doğru olacaktır. Bu da, PKK dahil hiçbir ideolojik-ayrılıkçı örgütün, toplumsal direnişin örneği bakımından haklı veya haksız olması önem kazanmaksızın bu tür lümpen, kapitalist zihniyeti! toplum bireylerinden açıktan destek görmesinin mümkün olamayacağı mânâsına gelmektedir ki, bunların da esasen anlayabildiği tek iletişimin şiddet, şantaj, korku vs. gibi yıldırıcı tedbirler olduğu aşinadır. PKK, bu sebeplerden dolayı Batı toplumu içerisinde (istisna bölgeler hariç) ideolojik dayanaklar kriterlerinde bağış almaktan ziyade vergi, haraç ceza vb. zorbalığa dayalı maddi edinim kazanma yoluna başvurmuştu. Zira, Batı Toplumu'ndan veya bu toplum yaşantısının esaretine kapılan çeşitli sınıf ve kökenlerden (azınlık olabilir) parasal desteğin dışında belirleyici ve yönlendirici lehte bir siyasal yelpaze beklenemeyeceğini de yine en iyi PKK'nın kendisi bilmekteydi.

Batı Toplumu üzerinde baskı kurarak parasal destek sağlayan PKK, Doğu ve Güneydoğu'da daha değişken strateji takip etme durumunda kalmıştı. Bunun nedeni, Doğu Toplumu'nun PKK'ya bakış açısının daha berrak oluşuydu. Batı'da uygulanan vergi, ceza ve haraç türü yöntemlere karşın Kürt orijinli vatandaşların yoğunlukta olduğu Doğu ve Güneydoğu bölgelerinde bu, bağış veya yardım türü yöntemlerle yürütülüyordu. Doğu Toplumu üzerinde yardım amaçlı Örgütsel bir baskı uygulanmasına gerek bulunmuyordu. Çünkü buradaki toplum olaylara, Batı

Toplumu'nun aksine ideolojik mânâda bakıyordu; destek vermekten veya vermemekten sakınmamaktaydı.

Esasen PKK açısından iyi olan taraf berraklıktı. Destek verenler de, vermeyenler de açıktan tavır koyuyorlardı. Her ne kadar kişisel deşifre olmuşluğun adli merciilerce tespit edilememesi ve mahkûm olunmaması amacıyla gizli faaliyetler benimsense de, bu zatlar, bilinmesi gerekenlerce, yani gerek PKK, gerekse de devlet tarafından tanınmaktaydılar. Doğal olarak hedef de belliydi. Batı Toplumu'nun barındırdığı kozmopolit yaşam anlayışından uzakta bir çizgi takip ediyordu Doğu Toplumu.

Bu bölümde istisnaların Doğu Toplumu içinde geçerlilik arz ettiğini belirtmekte yarar vardır. Batı Toplumu'nda PKK lehine diyebileceğimiz istisnai durumlara karşın, Doğu Toplumu içerisinde de PKK aleyhtarı istisnai durumların var olduğunu doğrulamak mümkündür. Ajan, ispiyoncu, işbirlikçi gibi doğrudan veya bireyci, ikirci, orta yolcu, esasen de çıkara dayalı kendiliğindene! gibi dolaylı mânâda devletin faydasına hayat süren kimselerdi bunlar. PKK, bunlara da aynen Batı Toplumu'nun yozlaşmış, çirkef yaşantısına kendisini kaptıran aşağılıklar güruhuna yapıldığı şekillerde, despotizme dayalı tedbirlele yaklaşıyordu. Ancak, Doğu Toplumu'ndaki yatırımın manevi ve ideolojik ağırlıklı boyutu ve stratejik anlamlılığı bulunması dolayısıyla PKK'yı ihtiyatlı olmaya zorladığım da ayrıca belirtmek gerekmektedir.

PKK'nın Batı'da yardım sağlarken kullandığı üslup ile Doğu'da düşman olarak nitelendirilen yerlerden yardım talep edilirken kullanılan üslup aynı değildi. Batı'daki bir işadamına aşağılayıcı ve tehditvari yaklaşmak PKK'yı pek olumsuz etkilemeyecekti belki. Keza maddiyatın dışında kazanım elde edilemeyeceği gün ışığı kadar aleniydi. Oysa ki, Doğu'daki bir işadamına aynı üslup ile yaklaşılması aptallık olurdu. Zira, PKK'nın gücünü koruması ve devamlılığını sağlaması gerçeği onu, Doğu Toplumu'nun koşullarına amansızca muhtaç kılıyordu. Her an kazanma arzusu içinde olup, düşmandan bir adam daha çalma bekleyişi içerisinde olması gerçeği bunun en basit göstergesiydi. Nitekim "kazanabilir miyim?" yaklaşanımın Doğu Toplumu'nda bir anlayış olarak hayat bulması, PKK açısından ümitvari bir bekleyişi doğurmuştu.

Konuyu fazla dağıtmadan tekrar ERNK raporuna çekmek istiyorum. Raporun ilerleyen cümleleri aralandıkça olayların boyutu daha somuta indirgenmiş olacaktır. Böylelikle deştiğimiz PKK gerçeğinin daha da aydınlanmış olarak tarihe geçeceğini düşünüyorum.

KISIM YEDİ

ERNK Raporu:

"Gerek ERNK olarak bizim, gerekse partimizin önem arz eden hayati nabzını tutan İç Anadolu Bölgesi'nde icraat yapmak zeminin ve şartların uygun olmamasından mümkün olamamıştır."

Mevcut Türkiye şartlan gözününde bulundurulduğunda özellikle devrim amaçlı örgütlerin metropollerde zemin bulması sanıldığı gibi Öyle pek kolay değildir. Kozmopolit yapıları itibarı ile "elverişli" kanısını doğursa da, modernlik maskesi altında esasen feodal fikirler ışığında, ayrıca kapitalist yaşam şartlanmışlığının getirdiği sonuçların esaretinde bireylerin kalıpsallaştıklan gerçeği örgütlerin faaliyet alanlarını daraltmıştır. PKK ve doğal olarak da ERNK, bunu süreç içerisinde fazlasıyla hissetmişlerdir.

İç Anadolu'yu baz alan ERNK'nin bahsini ettiği yerler tahmin edileceği üzere

Ankara gibi Türkiye'nin nabzını tutan Başkentin yanısıra Konya, Yozgat gibi yerleşim merkezleridir.

Türkiye'de mevcut bulunan aynı kökene ait hali hazır vatandaşların ülke çapındaki genel dağılımına baktığımızda, Kürtler'in, Doğu ve Güneydoğu Anadolu'da asıl yerleşim halinde olduklarını, zorlanarak veya ekonomik şartların gerekliliği neticesinde daha Güney'e, Ege'ye ve birinci öncelikli olarak da tercihen Marmara Bölgesi'ne göç ederek buralarda yoğun olarak yaşadıklarını belirtmek mümkündür. Acem ve Azeri vatandaşlar istisnai olarak Güneyi ve Marmara'yı tercih etmelerinin dışında Doğu'da yaşamaktadırlar. Lazlar, diğer bölgelerde nadiren bulunmakta, asıl ikametgahları olan Karadeniz'de yaşamaktadırlar. İç Anadolu'da ise yalnızca Orta Asya'dan geldiklerine inanan asıl Türkler bulunmakta, göçler ve yıllar önce asimile amaçlı olarak sürülen kavimler bu gerçeği önleyecek derecede yoğunluk kazanamamıştır. Ankara'da muhacirlik döneminde Haymana'ya yerleştirilen Kürtler, tamamen kendi iradeleri dışında yıllar önce göç ettirilecek buralara zorunlu olarak yerleştirilmişlerdir. Ancak, varlıklarım hâlâ sürdüren ve anadillerini hâlâ konuşan bu göçmenler varlıklarını korumakla beraber, buralardaki kültürel ve ahlâki yozlaşmayı da sonraki nesilleri ile yaşamaktan kurtulamamışlardır. Dolayısıyla "eriyen" bir görünüm içerisinde Türkmen boylarının dağlardan inmiş Türk'ü canlandırmaktan öteye geçememişlerdir. Demek istediğim bu bölgede istisnai olarak ikamet eden başka kavimler Türkmen ağırlığım hafifletecek nedenleri teşkil edecek aktiviteleri sağlayamamışlardır; bilakis zaman içerisinde erimekten ve kültürel asimilasyona uğramaktan kurtulamamışlardır. PKK'nın siyasal organizasyonu ERNK'nin, bu bölgede taban bulamamasının altında yatan sır da budur!

İç Anadolu Bölgesi PKK'yı ideolojik bağlamda da barındırmaya müsait olmamıştır. Buralarda Kürt varlığından bahsetmek de inandırıcı olmayacaktır. Tamamının olmasa da büyük bir kısmının "Has Türk" olduğu, olmayanların da yozlaştırılarak göçertildiği bir toplum içerisinde ayrılıkçı bir Kürt hareketinin destek görmesini ummak zaten gülünç olacaktı. Keza olayların ekonomik boyutu da PKK'nın aleyhine olmuştu. PKK, genelde Kürt olunmasa dahi ekonomik darlığı soluyan varoş gençliğinde, özellikle bazı kurtçuların el uzatamadığı yerlerse rağbet ve hatta destek görmesi olanak dahilindeydi. Nitekim PKK'ya katılım sağlayan veya siyasal anlamda destek çıkan, fakat Kürt olmayan çok sayıda kimseler vardı; ki bunlar, devletin en üst makamlarına değin uzanmaktaydılar.

İç Anadolu'nun en mühim üç merkezine göz gezdirdiğimizde buralarda pek fazla ekonomik darlık çekildiğini ifade edemeyiz kuşkusuz. Ankara, memur ve bürokrat kesiminin yoğun olduğu refah düzeyi yüksek bir yerleşim bölgesidir. İnsanların büyükçe bölümü bilek sallama gereği duymadan gelir temin etmekte, bir bölümü de yer altına indirdikleri iş merkezleri ile para, eğlence ve cinsellik kokan yoz bîr hayat yaşamaktadır. Konya, sanayii dalında gelişmiş belki de Türkiye'nin en önde gelen birkaç ilinden biridir. Burada işsizlik vak'ası yok denecek kadar asgari düzeydedir. Yozgat ise, Türkçülüğü sineye çekmiş bir il olma özelliğini taşımaktadır. Buralarda yaşayanlardan her şeylerini alsanız bile Türklük ideallerinin sönmesini sağlayamazsınız. Bu merkezlerin varoşlarına da baktığınız zaman Ankara ve Yozgat'ta Türk milliyetçilerinin, Konya'da ise Türk milliyetçi muhafazakârlığının söz sahibi olduğunu göreceksiniz. Örneklendirecek olursak, Ankara'da şehir dibine indirilmiş gece hayatında siyasal amaçlı bırakılmış bıyıklı serseri züppe takımının kan pazarlarken anlaşmaya varmanın şerefine kafa tokuşturduğunu görmek mümkündü.

Yukarıdaki sebeplerden ve daha sayabileceğimiz birçok olumsuz etkenlerden

dolayı PKK'nın cephe kanadı ERNK buralarda üzerine düşen görevleri ifa edememenin zorluğunu çekmişti. Silahlı olarak vur-kaç, suikast bombalama, kundaklama eylemleri de vuku bulmamıştı. Çünkü manevra alanı sağlayacak geniş bir alan hiç kazanılamamıştı. Sağlanan tek aktivite vardı: Suratlarına maske giydirilmiş siyasal amaçlı sendika ve sivil kitle örgütleri aracılığıyla düşünce eylemlerim icra etmek bunlardan biriydi.

KISIM SEKİZ

ERNK Raporu:

"Karadeniz Bölgesi'ne ise ancak TİKKO ve DEV-SOL mensubu yoldaşlarımız aracılığı ile girebilmemiz söz konusu olmuştur."

PKK ve benzeri hareket tarzını benimseyen örgütler için Karadeniz ideal bir bölge olmuştur. Karadeniz Bölgesi dağları, geniş ve binlerce militanı barındıracak kadar sık ormanlıklarla kaplıdır. Vur-kaç eylemlerine girişmek veya taktik amaçlı savaşı her dönemde inisiyatif kullanarak uygulamaya sokmak bu alanda mümkündür. Her türlü eylem ve benzeri faaliyetlerden sonra sağlam manevra imkanı tanıyan arazi yapısı vardır. Eylem noktalarından çekilen bir grubu, iz sürerek takip etmek neredeyse imkansızdır.

Ormanlık alanların PKK için ne kadar elverişli olduğunu Tunceli'de bulunan "Ali Boğazı'nı örnek vererek izah etmemiz mümkündür. Öyle ki Ali Boğazı, devletin yıllar boyu üzerinde durduğu, ancak teknik imkanların arazinin ormanlık ve sarp olması nedeniyle işlevini yitirdiği geniş bir vadidir. Bu vadinin birçok militanı barındırdığı bilinmesine rağmen buralarda grupların takibatını yapmak uzun yıllar fiyaskoyla sonuçlanmıştır. Bu durum Tunceli bölgesinde bulunan grupların başarılı eylemler çıkartmasına ve imha olma endişesinin uzağında büyük bir rahatlık ve özgüven ile hareket etmesine sebebiyet vermiştir. Zaten pek çok kez güvenlik kuvvetlerinin bu boğaza girmek gibi bir teşebbüsü olduğu, fakat her defasında kurulan pusulara düşülerek ağır kayıplar verildiği aleniyet kazanmıştır. Mevcut durum sadece PKK'nın değil, bölgede daha başka örgütlerin de faaliyet sahası olarak bu bölgeyi seçmesine neden olmuştu ki, bu da PKK ile başka örgütler arasında doğal ittifaklann ve ortak anlayışların doğmasına müteakiben müttefik icraatlar üretilmesine sebebiyet vermiştir.

Tunceli'deki ormanlık kesimin pek aktif ve nitelikli olmayan gruplara dahi geniş imkan, hareket ve eylem kabiliyeti tanımasına karşın, çok daha nitelikli ve hareket kabiliyeti güçlü grupların bulunduğu, ayrıca teknik fonksiyonların da işlerlik kazandığı bir Botan'da veya Garzan'da her ne kadar sığınılacak engin dağlar bulunsa da, arazinin genelde çıplak olması devletin teknik imkanlarını en iyi şekilde kullanmasına olanak tanıyordu. Nitekim bu, grupların takibatının, teknik olanaklar ile havadan ve karadan yürütülmesini kolaylaştırmaktaydı.

Vietnam'da koca ABD ordusunun uğradığı bozgunun temelinde de arazi yapısı yatmaktaydı. Bölgenin neredeyse tamamım oluşturan ormanlıklarda araziye hem yabancı kalan hem de teknik imkanları kullanamayarak mühimmat gereçlerinde Vietnam askerleri ile eşit duruma düşen ABD askerlerinin, bir de halk ile kenetlenmiş Vietnamlı savaşçıların ormanlıklarda yürüttüğü olağanüstü taktik savaş ile karşılanması, Amerikan ordusunun onbinlerce kayıp ve binlerce de tutsak vermesine neden olmuştu. Bir rivayete göre, sık ve vahşi ormanlıklarda iki metre dahi ilerisini göremeyen ABD askerlerinin bir çoğu da tanımadıkları bölgelerde doğanın çetin şartlarına yenik düşmüş ve kimi tuzak ve ölüm kokan ormanlarda akli dengesini

yitirmiş veya açlığa, uykusuzluğa, çaresizliğe, vahşi hayvanların hışmına uğrayarak isyankâr konuma düşüp intihar etmişti.

Belirttiğim koşullar, ormanların bir gerilla örgütü için ne kadar faydalı ve o derecede de yabancı bir güç için de ne kadar ölümcül nedenler oluşturduğuna işaret etmektedir.

PKK'nın Karadeniz bölgesine açılmak istemesinin nedenlerinden biri de özellikle üzerinde durulan ormanlık alan olması ve hareket kabiliyetinin burada daha rahat sağlan-masıydı. Ancak, Karadeniz Bölgesi PKK'yı yıllarca barındıracak hatta emeline kavuşturacak kadar korkunç bir orman-

395

hk alana sahip olsa da, buranın yerli halkı ne Tunceli'de yaşayan Alevi Kürtler'e, ne de Doğu ve Güneydoğu Anadolu'da ikamet eden Kurmançlar'a benzetilemezlerdi. Her ne kadar kültürel anlamda aynı değerler paylaşılsa da idaalleri, felsefeleri ve yaşayışları bakımından ayn bîr ırkı sembolize etmeleri nedeniyle ayrıcalıklı konumlan olduğu reddedilemez gerçeklerdendi.

PKK, her ne kadar kendisini himaye etmesi bakımından dağlan mekan seçme yoluna sapsa ve bu inançla yaşamım acımasız doğa şartlarına tabi kalsa da, ideolojinin değiştiremeyeceği bir gerçeği kabul etmek zorundaydı. O da, halk desteğinin mutlak kazanılmağıydı. PKK, bunu ilk başlarda önemsemese de süreç bunu zaruri kılacak ve gerillayı halkın ayağına gitmek durumunda bırakacaktı. Zaten hayatında hiç görmediği ve bilgi sahibi olmadığı bir bölgede deli danalar gibi dolaşmak, yön tayin etmek, üs alanları seçmek ve başarılı bir gerilla grafiği çıkartmak hayali olurdu. Gerillanın araziyi tanıması için bir rehbere, bölgede bulunan köylerden zarar gelmesini Önlemek maksadıyla muhbirlere veya diğer adıyla milislere, erzak temininde bulunması, lojistik ve mühimmat sorununun giderilerek gönül rahatlığı ile depolar yapılması için sağlam yerleşim bölgelerine, eylemselliği ve hareket tarzını belirlemek için de düzenli istihbarat akımlarına ihtiyaç vardı.

Bunlar bir gerilla örgütü için olmazsa olmaz koşullardandır esasen. Öncelikli mevzuatlardır. Hayatidir. Gerilla bunlarla anlam ve başarıya daha yakın olacaktır.

PKK'nın Karadeniz bölgesine açılmak istemesinin birinci nedeni engin ormanlar ve engebeli arazi yapısıydı. İkinci sebep, düşman olarak görülen Türk Ordusu'nun dikkatini dağıtmak ve silahlı mücadele sahasını genişleterek olayları tüm Türkiye'ye sıçratmaktı. Dikkat edilirse, Karadeniz Bölgesi'ne açılım sağlandığı yıllarda Akdeniz Bölgesi'ne kadar da inilmiş, buralarda kısıtlı ve pasif de olsa bazı eylemler gerçekleştirilmişti.

Örgütsel kazanımlar değerlendirildiğinde PKK'nın Karadeniz'e açılmak istemesini anlamak pekâla mümkündür. Yalnız Laz memleketi olan Karadeniz'de Kürt mücadelesi yürüten bir örgütün ne denli basan sağlayacağı, PKK'yı ve lideri olan Öcalan'ı bayağı düşündürmüş, orta yol bulmak amacıyla düzenlenen kongre, konferans türü örgütü bağlayıcı karar verme yetkisine ve nüfuz etme iradesine sahip üst düzey yönetici kategorisinde bulunanlarla Öcalan arasında yapılan sözlü istişarelerde bu konu hep gündemde tartışıla-durmuştu.

Henüz 1990'lı yıllarda düşünülen, ancak elverişli bir ortam yakalanamadığından devamlı sürüncemede kalan bu atılım organizasyonu nihayet orta yol bulunduğu iddiasıyla tekrardan örgüt gündemine taşınmıştı. PKK, Osmanlı İmparatorluğu'nun "Pencik Kanunu" ile savaşlarda düşman savaşçılarım esir aldığı vakit, onları eğitip

devşirme politikaları ile nasıl kendi ülkelerinin üzerine salıp çıkarlarını koru-duysa, aynı taktiği uygulayarak zaten kendi ırkının yönettiği ve egemenliği altında bulundurduğu Türkiye'yi tekrardan değiştirmek umuduyla kendi ülkelerine savaş açmış olan örgütlerle bağlantı kurarak ve gerekse siyasi kurnazlıklarla içten fetih gücü sağlamayı arzulamıştı. Bunlar karşılığında para, silah ve eğitim vaatlerinde bulunulmuştu. Sistem karşıtı Örgütler ayrı ırktan olsalar dahi ideolojik bağlamda aynı felsefeyi benimsemeleri dolayısıyla PKK ile ittifak etmekte sakınca görmüyorlardı. PKK'nın yanında bulunmalarının getireceği avantajları da düşünen sistem karşıtı örgütlerin iştahlarının artmaması da ne mümkündü. Bu örgütler genelde küçük bir alana sıkışmış ve ekonomik, lojistik ve mühimmat olarak fakir ve aciz bir durumda bulunuyorlardı. Durumları hiç de iç açıcı değildi. PKK ile birlik demek, daha geniş arazide hareket etmek demekti; para demekti... istenildiği kadar silah ve mühimmat demekti.

Sistem karşıtı örgütlerin başında TİKKO ve DEV-SOL örgütleri geliyordu. Ki, bunlar da Aleviler'in desteği ile ayakta durmaya çalışıyorlardı. Aleviler, Türkiye'nin neresinde bulunursalar bulunsunlar bu örgütleri desteklemişlerdi. Ve bunların bir kısmı Doğu'da yaşadığı gibi, Karadeniz Bölgesi'nde de hayatlarını idame ettirenler vardı. Hatta buralarda yerleşik bir düzen içerisinde bulunuyorlardı. Bilinmekteydi ki TİKKO, yıllardan beri Karadeniz'de faaliyet yüretmekte, buralardaki Aleviler'den de destek almaktaydı. Bu münasebetle sistem karşıtı örgütler PKK açısından ehemmiyet kazanıyordu.

İttifak sağlandıktan sonra PKK, bu örgütleri himayesine aldı. Birçok militanı Suriye'ye çekti. Eğitim kamplarında eğitti. Kendilerine ve örgütlerine muazzam silah ve mühimmat temin olundu. Çok büyük meblağda paralar aktarıldı.

PKK'nın Karadeniz Bölgesi'ne açılımı sistem karşıtı Örgütlerin taşeron olarak kullanılmasının akabinde 1995 yıllarından sonraki sürece denk düşmekteydi. Kırsaldan intikal etmek suretiyle Karadeniz Bölgesi'ne ve oradan da istenilen noktalara varmak, aşılması gereken çok çetin yollan kaçınılmaz kıldığından riskli de olsa taşıt kullanma yoluna gidilmişti. Taşeron örgüt militanları PKK'nın kırsal gerillasına oranla bu tür geçişlerde daha tecrübeli olduklarından bu konuda da rehberliği elden bırakmıyorlardı. Nihayet aramaların yoğun olduğu Doğu karayolları boyunca kırsal üzerinden yaya geçişi yapan militanlar silah, mühimmat vb. malzeme-lerini ayrıca gidecekleri alanlara taşırlarken, kendileri de sivil elbiseler kuşanarak arama bölgelerinin dışında kiraladıkları veya şüphe uyandırmadan rastgele durdurdukları araçlar ile normal bir vatandaş görünümünde Karadeniz Bölgesi'ne geçiş yapıyorlardı.

İttifak kurulması neticesinde Karadeniz'in muazzam ormanlarına sızan PKK,, böylelikle yıllar boyu düşlediği açılım hedefine de ulaşmıştı. Tabii PKK'nın Karadeniz Bölgesi'ne açıldığı ve buralara gerilla sevkıyatında bulunduğu duyumunu alan güvenlik kuvvetleri de, olayın hassasiyetini ve gelişebilecek olası bir PKK gücünün özellikle buralarda tehlikeli ve tahripkâr olabileceğini önceden sezinleyerek, 1984 yılı ve öncesinde düşülen yanılgıya tekrardan düşmemek adına, duruma anında el koymuş ve gecikmeden askeri önlemler almıştı. Hafızalarda tazeliğini koruduğu üzere Doğu ve Güneydoğu Anadolu bölgelerinde de uzun süre görevlerde bulunmuş seyyar birlikler (hareketli) olarak da nitelendirilebilecek Bolu Komando Birlikleri'nin Karadeniz Bölgesi'ne alınması ve buralarda istihbarat alındığı günden itibaren operasyonlar yapılması, devletin olaylar karşısında ne kadar ciddi ve sağduyulu durduğunu rahatlıkla gösterebilecektir. Tabiri caiz ise, sütten ağzı yananlar bu kez

yoğurdu üfleyerek yemeyi tercih etmişlerdi.

Bolu Komando Birlikleri'nin anti-terörizm etütü neticesinde özellikle seçilmelesinin elbetteki çok sayıda nedenleri olmakla birlikte, bu nedenlerinin başlıcasını PKK'ya karşı daha önce de verilmiş olunan mücadele esnasında elde edilen deneyimler teşkil etmekteydi. Gerilla savaşına adapte olmak üzere dağlarda bizzat pratiğini yaşayarak tabi tutuldukları çetin eğitim koşullarından geçmeleri de, ayrıca tercih edilmelerinin nedenlerini oluşturmaktaydı. Her ne kadar gerilla ile savaşmadan, gerillanın soluğunu insanın ensesinde hissettiği arazilerde gecelemeden, ölümün pençesini takipçisi olarak kabul edip, iradesinin açlığa, umutsuzluğa, dağlan çetin yaşamına karşı galip gelmesini tatbiki değil, savaş gerçeği olarak telaffuz etmeden gerilla savaşına tam manâsıyla adapte olmaları beklenmese de, gene de en azından hazırlanmak statik olmaktan iyidir, felsefesinin ışığında gördüklerinin devlet için önemli bir kazanım olduğu söylenebilirdi.

PKK, taşeron olarak kullandığı sistem karıştı Marksist örgütlerin çıkar karşılığı ittifakı sonucu, Doğu, Güneydoğu ve Akdeniz'den sonra Karadeniz'e de açılım sağlamış, yapılan tavsiyeler doğrultusunda alevi yerleşim bölgelerine yakın arazilerde konaklamış, gerilla savaşını Karadeniz ile birlikte çok daha kapsamlı bir şekilde yapma temayülüne girerek, bu doğrultuda eğitim ve taktik öğretilere ağırlık vermişti. Aslında PKK, savaşın bu ilk raunduna iyi amade olmuş ve Karadeniz kırsalında sağlanacak olan hareketliliğe değin sağlanan armoni ile birlikte fevkalade başarılı bir grafik çıkarmıştı; bu, kısa vadeli dahi olsa.

Önceki konularda irdelendiği gibi; Karadeniz'de yaşayan insanları Doğu'da yaşayan insanlardan ayırdeden en hayati mesele, ırki ve yaşam farklılıklarıydı. PKK, eylem sürecine adım atıldığı zamanlarda bunun dezavantajını çok belirgin şekilde hissetmişti. En büyük gaflet, Doğu'da Kürt insanın hakkını savunduğunu alenen ortaya koysa da, aynı kökene ait insanların, "koruculuk" gibi devlet lehine tavır sergiledikleri görülmesine rağmen Karadeniz gibi tamamen ayrı ırktan olan insanların bakış açılarını ve oynayacakları rolleri hiç hesaba katmadan pratiksel işlev mekanizmalarım doğrudan yaşama geçirmesi olmuştu. Zaten Kürt milliyetçiliği üzerine tezler üretip, yalnız bu halkın bağımsızlığı için çaba göstererek ayrılıkçı bir hareket teşekkül eden ve bu doğrultuda en az Türk kadar Laz'ın da içinde bulunduğu TSK'ya karşı silahlı eylemler başlatarak binlerce askeri öldüren, binlerce-sini de feci şekilde yaralayan bir örgütün, Laz'ların hakim olduğu Karadeniz gibi bir bölgede taban bulması sanırım mantığa aykırı olurdu. Nitekim beklenen de oldu. Laz'ın bölgesine geçiş yapan PKK'lıların varlığını hisseden yerli halk çok açık tavır ortaya koyarak devletiyle büyük bir dayanışma içerisine girdi. Neredeyse herbiri devletin bir ajanıymış gibi çalıştı. Kimi köyler silahlandı. OHAL'de silahlandırılan korucular gibi, PKK'ya karşı icra edilecek operasyonlara iştirak etmek isteyenler dahi vardı. Hal böyle olunca istenmediği bir bölgede bulunmanın yarardan ziyade zarar getireceğini hisseden PKK, girişilen parmakla sayılabilecek kadar eylemler sonucunda, destek bulunmadıkça da nitelikli eylemler yapılamayacağının tarakçısı olmuştu. Ve savaşın ısrarı bu bölgede kuşkusuz ters tepecekti. Bunun sonucuna katlanmak gibi zor bir yükü sırtlanmak Kürt hareketini sıkıntılara sokmak bir yana dursun mevcut savaşın aynı zamanda güçlü bir milliyetçilik dalgasının oluşumuna sebebiyet vermesi dahi içten bile olmayacaktı. Bu sebeple, imkansız koşulların zorlanması yenilgiyi ve beraberinde çok daha olumsuz kitlesel tepkileri taşıyacağı aleniyet kazandığından, dağ kuvvetlerinin sadece caydırıcı olması münasebetiyle buralarda tutulması kararlaştırılmıştı, örgüt tarafından.

Birkaç eylem gerçekleştirildi Karadeniz'de. Devlete sadece "Kürdistan'da değil, senin topraklarında da varım", demeye getirircesine kullanıldı bu eylemler. Türk kamuoyu da mitomoniye yakalanmış medyası ile bu gelişmeleri takip eder olmuştu. PKK, Karadeniz civarında da yıllar sonra varlığını hissettiren çelişkiler örgütü olmayı sürdüren garip ve düşündürücü bir konumda bulunuyordu, bu topraklarda. Gerçi beklenenin ötesinde pek aktivite sağlaması ihtimal dahilinde değildi, fakat evlat ve kardeş acısını yaşayanlara tanık olan bu trajedileri yaşamaya aday insanlar büyük korku ve panik içerisine girmişlerdi. Ki bu da, haksız görülemeyecek natürel bir vak'aydı.

PKK, belirtildiği üzere askeri anlamda Karadeniz'deki üslenme faaliyetlerim başarıyla tamamlamıştı. Ancak, faaliyetlerin pratikte somuta indirgenmesi için güçlü bir kitle desteğine ihtiyaç vardı. Hangi bölgelerin üs noktası olarak kullanılmasında sakınca bulunmadığını, nerelerden lojistik temininde bulunulmasında yarar olduğunu bu gerilla örgütünün bilmesi gerekiyordu. Keza, bu görevler PKK'nın askeri kanadı ARGK'nin inisiyatif dışına sarkıyordu. Çünkü görevlerin bu kısmının icrası cephe kanadına, yani ERNK'ye ait bulunuyordu. Askeri grupların ellerdeki silahlar ile siyasal aktivitasyonu da oynaması mümkün olamayacağından çözümü cephe faaliyetleri sürdüren ERNK'de aramak en doğrusuydu. Oysa ki ERNK raporunda da açığa vurduğu üzere, "Karadeniz'e açılım politikası" çerçevesinde kendi payına düşeni yapmamıştı. PKK açısından kabul edilebilir olmayan statik bir pozisyonda kalmıştı. Değil kitlesel Örgütlenmeyi, komiteler kurup haber alacak, kuryelik yapacak tek bir milisin dahi ayartılamaması ARGK'nin son rötuşlarda çaresizliğinin boyutlarına ışık tutmaya yetmekteydi. İlk başlarda Alevi yerleşim bölgelerinde sağlanan cılız destekler ise, tamamen sistem karşıtı örgütlerin tabanından elde edilmişti. Bu demek oluyordu ki, ERNK'nin Karadeniz Bölgesi'nde ektiği tek bir tohumu dahi yoktu. 1990'lı yılların başından itibaren PKK'nın Karadeniz Bölgesi'ne açılmayı planladığı düşünüldüğünde aradan geçen uzun süreye rağmen ERNK'nin cephe faaliyetlerini Karadeniz tarafına da kaydırmayı düşünmemiş olması doğrusu çok düşündürücüydü.

Haziran 1998 tarihli ERNK raporunda bulunulan itiraflar da analitik düşüncelerimi doğrular mahiyette idi. Raporda Karadeniz Bölgesi'ndeki tabansızlık şöyle ifade ediliyordu:

"Çünkü bu iki bölgede bulunan insanların yaşam faktörü taban bulmamızı daimi sekteye uğratmıştır. Buralarda da zemin bulup partimizi güçlendirmemiz için yine mutlak Türk solu ile manevi güçlü bağlar kurmamız gerekmektedir."

Görüldüğü gibi, pasivize kalmışlığım itiraf eden ERNK, sanki biraz da olayların mazeretine sığınır bir görünüm çizmiştir. Şahsımı bu kanaate taşıyan söylev ise, kendisine çaresizlik görünümü vererek topu Türk solu ile PKK'nın üst yöneticilerinin üzerine attığı cümledir. Gariptir ki, yıllar boyu oportünist anlayışın dışına taşmayan ERNK'ye PKK hep tahammül etmişti. Bu da ERNK ile ARGK arasında süreç içerisinde uçurumlar oluşmasına neden olmuştu. Neden olarak; militanların bulundukları ortamlara göre kalıpsallaşmış idefik sahibi birer insan olmalarını ve kendilerini şartların gerektirdiği gibi olaylara adapte etmelerini nasıl pratize ettikleri sebep ve sonuç bağlamında ileri sürülebilir.

ARGK, zor doğa şartlan altında dökülen kanın hesabını yapmak durumundaydı. Dağlarda "yaşamak için öldürmek" esasının bir savaş felsefesi olarak geçerlilik ve zaruret kazandığını hesap edersek, kırsal gerillasını, yaşamından ve ideallerinden dolayı yadırgamak mantıklı olmayacaktır. Üstelik kendinden olanın haricinde başka varlıklar ile samimi temaslar kurması söz konusu değilken... Aksini düşünenler ile

oturup durumu istişare edecek kadar da yaşam şansından ırak olmaları anti-tez formülü olarak algılanabilir. Hal böyle olunca yaşama direnci şiddet yöntemleri ile anlamlaş-maya başlamaktaydı. Ki olayların rantabilitesi bu pek alicenap görülen stratejiye endekslenmeyi de doğurmuş oluyordu. Ve savaşın galibi olmak için, acımasız bir karakter militanların iç dünyasında zamanla dürtücü kuvvet olarak belirliveriyordu. Bir süre sonra savaşla yaşayanlar bunu bir meslek olarak görüyor olmuşlardı ki, olaylar, zamanla hümanizmi değersiz kılmış ve kan akımı günlük natürel yaşama tekabül eder olmuştu. Profesyonel ölüm makineleri bu sürecin mey-veleri konumunda bulunuyordu. Keza, savaşmayı meslek edinen, hatta kurşun sesinden uzakta kalındığında kendilerini boşlukta hisseden dağ adamlarına göre; aşkların en güzeli savaşlarda yaşanırdı, hayat, savaşlar oldu mu güzelleşirdi. Bu sebeple, ERNK'lileri kırsaldaki militanlar kadar coşkulu ve gözü kara değerlendirmek ve onlar kadar başarılı saymak gerçekçi olmazdı.

ERNK, sivil toplum içerisinde, kendinden olan veya olmayanlar ile oturma imkanına sahip, siyasal amaçlı militanlar topluluğunu simgeliyordu. Kimbilir, günde kaç kişi ile tanışıyorlardı; ve yine kimbilir bunlardan kaçı ile zıt veya aynı düşünceleri paylaşıyorlardı. Otel odalarında aşk yapmak gibi, lüks otellerde konaklamak gibi, göz kamaştırıcı restaurantlarda harika bir gecede yemek yemek gibi, Bikisi, Kaleşnikof, RPG-7 taşımak zorunda bulunmamak gibi veya yarım torba unu, asker ile polislerle karşılaşıldığı vakit icabında belde bulunan tabancaya sarılmaya dahi gerek duyul-madan, istenildiğinde hiç aldırış etmeden yanıbaşlarından çekip gitmek gibi sayılabilecek birçok imkanları vardı. Bu yaşamın kalıpsallaşmayı önlemesi de, rehavete yol açması da kaçınılmazdı zaten. Ve bu imkanlar ister istemez cephe militanlarını daha mutedil ve esnek kılmaktaydı. Tabii bunun sonucu kuşkusuz dejenerasyondu, davasal inançtan uzaklaşmaktı. Zamanla oportünizme temayül gösterilmesi de ERNK yaşamının realizasyonu olarak değerlendirilebilirdi. Karadeniz Bölgesi örneğinde görüldüğü üzere, örgüt adına faaliyet düzenlenmesindense kişisel çıkarlar gözetilerek tavır takınılma sı, dava sentezine gidilmesi tercih edilmişti ki bu da ERNK'nin reel politiğinin PKK'dan Özerk gelişim icra ettiğini kanıtlar nitelikteydi.

KISIM DOKUZ

ERNK Raporu:

"ERNK olarak Kürdistan'm Amed Eyaleti'nden tüm Kürt halkına ulaşma imkanını rahatlıkla bulabilmekteyiz. Yine Amed merkezli komitelerimiz, Amed'de olduğu gibi D ersi m'de ve daha birçok Kürt ilinde eylem yapabilme imkanı bulabilmektedir."

Amed Eyaleti olarak tanımlanan Diyarbakır il, ilçe ve kırsal bölgesi, aslında iklim şartlarının veya daimi olarak ana reflekslerin buradan sağlanması nedeniyle çok daha radikal olan karakterleri ve doğal olarak da genelde uç noktalarda yer almaya müsait bir toplumu bünyesinde devamlı barındırmıştı. Bu nedenlerdendir ki, Kürtler üzerinde projelendirilmek istenen tüm oyunların odak noktası olarak Amed Eyaleti seçilmişti. Âmed'e bir bakıma kurulması ihtimal Kürdistan Devleti'nin başkenti olarak da bakıldığı aleniyet kazanmıştı. Geçmişten günümüze değin bütün sentezler bu savı doğrularken, Şeyh Said isyanından PKK hareketine kadar bu iddianın ne kadar gerçekçi olduğu da süreç içerisinde açığa çıkmıştı.

PKK'nın veya cephe kanadı ERNK'nin, Amed Bölgesi'ni ifade edildiği gibi, rahat kullanmasının temelinde doğrusu gerillanın pek aktivitesinin yattığım doğrulamaya çabalamak gerçeklerle bağdaşmayacaktır. PKK, olsa olsa patlamaya hazır dinamitin sadece fitilini ateşlemek gibi basit bir rolü üstlenmiştir. Yani, buradaki halkın kendisi

zaten patlamaya hazır bir bomba gibidir. Bu, dün de böyleydi, şu an statik olunsa da bu günde böyledir, yarınlar da da böyle olacaktır; eğer ki devlet, bu devlet olmakta ısrarcı konumunu sürdürmeye devam ederse! Tabii bu konuya ivme kazandırırken, "Doğu'da yaşayan tüm Kürtler aynen Amed'deki gibidir", demeye getirmek de doğru olmayacaktır. Mutlaka PKK'nın siyasal ve ideolojik savlarının üstünlüğüne kendisini kaptıran, hatta sıradan bir fert olmaktan çıkarak öz kişiliğini PKK ile bulduğuna inanan belki de milyonlarca Kürt vardır. Ayaklanan Kürtler'in bir çoğunun da PKK'nın öz kuvvetiyle örgütlendirildiği, örgüt adına kazanıldığı katiyen reddedilemeyecektir. Fakat irdelenen hususlardan anlaşılacağı üzere, Amed'in diğer bölgelerden farklı olarak Kürt hareketlerinde devamlı başı çekmesi, PKK öncesinde olduğu gibi, sonrasında da olayların misyonerliğine soyunarak gelişmelerin nabız yoklayıcısı olarak varlığını idame ettirmesi bu bölgeyi ister istemez ayrı bir kategoriye taşımaktadır. Açıkçası Amed insanı, istisnalar haricinde güçlü bir Kürtçü kimliğe sahiptir. Kürd'ün varlığına ve bağımsız yaşaması gerektiğine bütün zamanlarda inanmıştır. Sonu, Dr. Şükrü Mehmet Sekban'ın 1933'te Fransızca olarak yayımladığı kitabında "felaket" dahi olsa Kürdistan'ın kurulması, en azından sınırlarının çizilmiş olarak dünya devletlerince tanınması özlemini duymuşlardır. Bu özlemin gerçekleşmesi umudu en çok PKK hareketinden sonra alevlenmiştir. Geçmişte teşebbüs edilen ayrılıkçı hareketlere de iştirak etmekten çekinmeyen Amed halkı, esasen başarının da elde edileceğinden pek ümitvar olamamıştır. Çünkü başlatılan hareketleri hiçbir zaman genel anlamda bir başkaldırıya dönüşmeyerek sönük kalmıştır. Sebebin birinci basamağını teşkil eden, dar kalıpçı idefik düşünceleridir. Olaylar şeyh veya ağalar gibi tamamen feodal yapılı zatların şahsi taleplerini karşılayacak Ölçülerde geliştirilmek istenmiştir. Dar bölgelerin dışına taşmak gibi bir düşünce içerisine girilmemiştir. Ayaklananlar arasında dahi koordinasyon sağlanabildiğini söylemek inandırıcı olmayacaktır. Doğal olarak tırmandırılmaya çalışılan olaylar, genel bir dava aktivitasyonu olmaktan ziyade, basit bîr oymak veya mezhep ayaklanması olmaktan kurtarılamamıştır. Nitekim bunların devletçe bastırılması da kanlı, ancak kısa vadeli olmuştur. Oysa ki PKK hareketi böyle bir oluşum olmaktan ırak görüntü sergilemiştir.

PKK, bütün zamanların ayaklanmalarına karşın en şuurlu ve kimilerine göre de son Kürt isyanıydı. Sürdürdüğü silahlı ideolojik ve felsefi faaliyetlerim bırakınız Kürtler'in yaşadığı bölgelere, tüm Türkiye'ye ve hatta bütün dünyaya taşırmıştı. Müthiş bir koodinasyon çalışmasını başarıyla yürütüyordu. Geçmişte ayaklanan yığınca Kürt isyancılarına rağmen, "ben Kürt'üm" demekten utanç duyma psikolojisini üzerlerinden atamayan Kürtler, PKK hareketiyle bu baskıdan kendilerini bir nebze olsun sıyırmışlardı. Yani PKK, feodalitenin güdümünde olmayan tüm sınıflan tek yürekte kaplayan bir hareket kıvamı kazanmıştı. Bazılarınca "ah keşke de Marksist olmasaydı" denerek sanki hatalarının sadece bu felsefî bakışta gizli bulunduğuna kendilerini inandırmak istemişlerdi.

Amed Eyaleti olarak nitelendirilen alanın PKK Öncesi isyanların merkezi olarak da kullanıldığı rivayetleri, bölgenin ehemmiyetini su yüzeyine çıkartmakta ayrı bir ayrıntıyı teşkil etmektedir. Mezraa Botan olarak bilinen, ancak günümüzde söyleniş itibarı ile Mezopotamya olarak telaffuz edilen Türkiye'nin doğusunu, İran'ın Kuzey batısını, Irak'ın kuzeyini kapsayan geniş bir alanda yüzyıllar boyu büyük çekişmeler yaşanmış, imparatorluklar kurulmuş, nice boylar tükenmiş, fakat Kürtler hiçbir dönem yurtlarından sökülüp atılamamışlardır. Yüzyıllar boyu da Mezopotamya'nın nabzını tutan gene Amed olmuştur. M. Ö. 21 Mart 612 yılında Kürt asılı Demirci Kawa öncülüğünde tüm Ortadoğu ve Kafkaslar'da yaşayan ezilmiş köle toplumlar ile

Kürtler'in sömürgeci Asur İmparatorluğu[1] nün lideri gaddar Dehak'a karşı başlatılan ve muvaffakiyete ulaşılarak Büyük Med İmparatorluğu'nun kurulmasının ilk planlarının kıvılcımının da Amed yöresinden başlatıldığı rivayet edilmektedir. Yine IX. yüzyılda kurulan Mervani Kürt Devleti'nin temellerinin de Amed'de atıldığı iddialar arasında yer almaktadır. Kısacası Amed, yüzyıllar boyu oynadığı rolünü, son Kürt isyanı olarak Abdullah Öcalan tarafından iddia edilen PKK hareketinde de oynadığı gibi, 1925'te patlak veren Cumhuriyetin ilk Kürt isyanına da ev sahipliği yaparak tarihi duygu, düşünce ve tercihini bir kez daha pratiğiyle hayata geçirerek ortaya koymuştur.

Tabii olarak bu saptamalardan yola çıkıldığında denilebilir ki, Amed, Kürtlük adına yapılan her faaliyeti olumlu karşılamakta ve destek vermekten de kaçınmamaktadır. PKK'nın Amed bölgesinde taban bulmasını da böylelikle anlamak mümkündür. Yani, Amed'deki halkın PKK'ya destek çıkmasının ardında fevkalade bir ERNK çalışması aramak yersizdir. Öyle ki, PKK hareketini başkası tarafından dürtülmeden anlamaya çabalayan ve Kürtlük adına tatmin olmaya gayret eden bireyler PKK'nın haberi olmadan örgüt lehine eylem yapacak kadar dava sevdalısıydılar. Dolayısıyla ERNK'nin bu yörede olmasına gerek kalmadan işlerin yürümesi de mümkün olabiliyordu. Keza, kurulan silahlı milis kadroları aracılığı ile Amed eyaletinde koordinasyon, keşif ve istihbarat gibi çalışmalar daha rahat ve zahmetsizce yapılır olmuştu.

PKK'nın böylesi ey lemse iliği geliştirmesi bile, kanaat hasıl olacağı üzere pekâla mümkündü. Amed gibi Dersim bölgesi de PKK'nın aktif mücadele sahası olarak kullandığı bir güzergahtı. Dersim'in Amed'e nazaran pek derin bir mazisi olmasa da, Cumhuriyet tarihinde Seyit Rıza önderliğinde gerçekleştirilen ayaklanmalar ve PKK ile sürdürülen devlet aleyhtarı hareketler bu bölgeyi de uç noktalara taşımıştı. Buradaki halkın Kürt'çü Alevi olması ve tamamen aydın bir kitleye sahip olması devleti daha da müşgül kılmıştı. Alevi Kürtler'in Dersim'de Seyit Rıza ile start alan devlet aleyhtarı kampanyalarının temelinde esasen büyük bir intikam hırsı yatmaktaydı. Bu intikamın nedeni, 1915 tarihinde Ermenileri gırtlaklayan zihniyetin ayırım yapmaksızın atalarını da gırtlaklaması olarak değerlendirilebilir aslında. Tabii bunun doğruluk payı tetkik edilmeli diye düşünüyorum. Doğrusu Seyit Rıza ile başkaldıran Dersim halkının isyanını bastırmak isteyen devlet güçlerinin büyük bir hareket başlattığı ve neticede aralarında sivil, korumasız masum çocuk ve kadınların da bulunduğu yığınca isyancının katledildiği de inkar edilemeyecek kadar, aşina idi. Ancak, bir isyanın bastırılması sendromu sadece Dersim[1] de yaşanılan acılan ifade etmek için yeterli olmamakla birlikte, isyanların acısını kan ve gözyaşını yaşayan daha birçok Anadolu kenti olduğunu ifade etmekte yanlış olmayacaktır sanırım. Ağrı, Zilan, Varto vs. sayınız sayabileceğiniz kadar. Bu münasebetle Ağrı, Zilan, Varto gibi yerleşim bölgelerinde de tarihin en kapsamlı isyanı olan PKK hareketine aktif destek sağlandığı ve üzerlerine düşen rolü PKK adına en iyi şekilde yerine getirdikleri aşikardı.

ERNK raporuna dayanarak ve kaynakça olarak gözlemlediğimizde, Amed ile Dersim'de yapılabileceği iddia edilen eylemselliği idrak etmemiz tabiidir. Belirtilen koşulların rantabiliteyi üstün kıldığı bölgelerde PKK, ERNK'nin ifade ettiği gibi, eylem koşullarım dönemin gereklerini karşılayacak kriterlerde oluşturmuştu. Nitekim ileriki konularda değineceğim üzere intiharvari saldırıların da ilk buralarda başlatılması tesadüfi olmayıp, bu konulardaki haklılığımı açığa vurmaktadır.

Esasen ERNK'nin aşağıdaki tespiti genel mânâda ifade etmek istediklerimin

tamamını bir cümlede izah eder niteliktedir:

"Amed Eyaleti'nde ve şehir merkezinde yaşayan Kürt halkının yüzde 80'i partimize sempati duymakta ve bu yüzdenin yarısı eylem yapıp partimiz ve davamız uğruna ölecek kadar örgütlü ve de inançlı sayılmaktadır."

ERNK'nin, gerçekçi olarak değerlendirebileceğimiz bu saptamasına ek olarak "... ölecek kadar örgütlü.."nün yerine "... Ölecek kadar doğal örgütlü..."yü koyabilir ve anlaşılması daha kolay bir zihniyeti aydınlatabiliriz.

Bakınız; belirttiğim alanların ve gerçekte tüm Kürt yerleşim birimlerinin çok basit tarif ile nasıl örgütlenebildiği ne ve sempatizan veya militarist toplumun nasıl oluşturulduğuna ERNK, ne gibi açıklamalar getiriyor:

"Buradaki kitleyi etkileyen partimizin güdümündeki sanatçılar (Şehriban, Zazan Welat, Kazo, Xelil Xemgin, Ehmede Xanâ, Şivan ve benzeri gibi) özellikle söyledikleri Kürtçe duygusal parçalarla kitleyi aşın derecede etkileyebilmekte ve her an patlamaya hazır bombalar oluşturulabilmektedir."

(Adı raporun bu kısmında anılan Ehmede Xane büyük bir ihtimalle yanlışlık sonucu sanatçı konumda anılmıştır. Zira, Ehmedâ Xanâ, PKK öncesi yaşamış büyük bir Kürt ermiş olarak bilinmektedir. Evliya olduğu rivayet edilmekle birlikte türbesinin halen Ağrı ilinde bulunduğu aşina olup, müzikle uğraştığı yönünde herhangi bir bilgi de mevcut değildir.)

Tarih boyunca insanların, müziği, moral kazanmak, sıkıntılarını ruhen gidermek veya eğlenmek maksadıyla kullandıkları ve günümüzde de daha modernize edilmiş haliyle aynı düşüncelerle yaygınlaştırıldığı hepimizin malumudur. Yüzyıllar öncesinin Osmanlısı'nda ve hatta daha gerilere gider isek, Selçuklular zamanında kurulan hastanelerde özellikle ruhsal tedavi görenlerin müzik eşliğinde tedavi edildikleri, faydalı olduğu görüldüğü vakit, her gün hastaların huzurunda mini konserler verildiği düşünülecek olursa müziğin geçmişten geleceğe değer, önem ve ehemmiyeti şeffaflaşacaktır. Özellikle toplumsal an'anelere ters düşmeyecek şekilde yapılan müziklerin, duygu yüklü sözcüklerle güzel sesli kimseler tarafından dile dökülmesi, insanoğlu üzerinde etkili olabilmektedir.

Günümüzde arabesk, fantazi, özgün ve halk müziği olarak sınıflandırılan müzik yorumlan genelde varoşlarda hayatlarını idame ettiren veya orta halli veya feodal veya zengin aile fertlerince rağbet görebilmektedir. Bu tür müzik yorumlanılın hemen tümü kültürel içerikli ve ilan-ı aşklarla doludur. Duyguların, düşüncelerin ve istençlerin en iyi şekilde ifade edilmesi olarak da yorumlanabilir tüm bunlar. Çok insan vardır ki, yüzünü göremeyip de sadece duyduğu sese hayranlık duyarak aşka gelmiştir. Denilebilir ki müzik gerçek anlamda ruhen ve bedenen insanların dirilişi ve etki altında kendinden başka varlıklara bağımlılığı güçlendiren bir adaptasyon mekanizmasıdır.

Müzik, yukarıdaki anlamı itibarı ile insanoğlunu olgunlaştırma aracıdır da; duygusallaştırır ve merhametli kılar sentezinin yanı sıra tabii olarak henüz kişilik kazanımım sağlayamamış olanlar üzerinde de irade dahilinde olmadan olumsuz yaralar da açabilmektedir. Yani bu, müziği gerçek anlam ve ehemmiyetinin dışına taşırmak mânâsına gelmektedir ki, bunun toplumsal dejenerasyona yol açması da kaçınılmazdır. Arap kültürünün bir uzantısı olarak Türkiye toplumunun ruhuna hükmeden arabesk müziğin veya batı kültürünün bir uzantısı olarak yine Türkiye toplumunun ruhuna hükmeden pop müziğin gençlik ve aile ahlakı üzerinde oluşturduğu tahripkârlığın boyutu insanı düşünmekten alı-koyamayan büyük bir

talihsizlik olarak yorumlanabilir.

Elbetteki müzik ruhun gıdasıdır! Müziğin sevdalara yol açması, bedenen ve ruhen dinçleştirmesi güzeldir. Fakat kendinden başka hiçbir vasfi bulunmayan, zayıf karakterli, paranın esiri berduş takımlarının sırf maddi kazanımlar pahasına uydurdukları, üstelik çalıntı birkaç mısranın tesirine girerek insanların bedenlerine zarar vermesi, psikolojik buhranlara kapılması maalesef günümüzde kaçınılmaz olmuştur. Örnek verecek olursak, bir Türk sanatçısı olan, ancak Arap kültüründen çalındığı aleni olan mısraları kendi söylevine uyarlayarak konserler veren, kasetler dolduran Müslüm Gürses için kendilerini jiletleyenler çıkmıştır. Bir rivayete göre; Adana'da verdiği bir konseri esnasında Türk sanatkârı Müslüm Gürses'i dinlemek için gelenlere en çok jilet satıldığı ve bu kişiliği dinleyenlerin kısa sürede jiletçi oldukları iddia edilmektedir. Adana'daki bu konserde Müslüm Gürses'in söylediği her mısrada dinleyiciler bir ellerinde jilet, gözleri kapalı, kendinden geçmiş çıplak vaziyette kollarına, göğüslerine jilet atmışlardır. Ve olayın asıl düşündürücü kısmı dinleyicilerin onlarla değil, binlerle rivayet edilmesidir.

Peki niye?

Müzik, insanlar üzerindeki etkisi itibarı ile aynı zamanda bir asimile ve sömürü aracı olarak da görüldüğünden, bir toplum ile silahlı cephe savaşını göze alamayan milletler, amaçlarına ulaşmak maksadıyla müziği araç olarak kullanmaktan geri kalmamışlardır. Buna kültür asimilasyonu demek daha doğru olacaktır. "Bir milleti kenetleyen ve dolayısıyla güçlendiren o milletin kültür ve ahlakıdır" sözünden yola çıkıldığında müziğin araç olarak kullanılmasının ne denli doğru bir saptama olduğuna şahit olunacaktır. Şöyle ki; milletler, toplumsal çöküşü ahlaki ve kültürel yozlaşmayla yaşarlar; dengesizleşen bîr milletin de başka milliyetlerin an'anelerinin boyundurukları altına girmemeleri düşünülemeyecektir. Böylesi hızlı yozlaşmayı yaşayan milletlerle de doğal olarak harb etmek gereksiz olduğu kadar anlamsızdır da.

Bir toplumun, kendi kültür ve ahlak anlayışını başka milletlere empoze edebilmesinin ve bu milletleri de kendisi gibi yaşatıp, kendisine benzetmesinin tek yolu müziktir. Görüldüğü üzere müzik, insanların ruhen ve fiziken sağlık bulmasına yardımcı olmak maksadıyla kullanılması uygun görülen bir yöntem olduğu kadar, anlatımlarımda da ifade etmeye çabaladığım gibi, aynı zamanda mîlletlerin ahlaki ve kültürel dejenerasyona maruz bırakılarak iflas etmesini sağlayacak kadar da güçlü, psikolojik harp malzemesi olarak da kullanılabilmektedir.

Tarih boyunca Avrupa devletlerinin Osmanlı ve devamı diye nitelendirebileceğimiz Türkiye Cumhuriyeti üzerinde uygulamak istedikleri çetrefilli çok sayıda komplo senaryoları bulunmaktadır. Komplo senaryolarına başvurulmasının altında yatan başlıca sebeplerden biri, açıktan savaşımı göze alamama durumundan kaynaklanmaktadır. Bu sebeple, Türk'ün arkasından her ne kadar kirli senaryolar üretiliyor olsa dahi menfaat icabı yüzüne karşı gülmekten de geri kalınmamıştır. Jeo-stratejik konumu gözönünde tutulduğu vakit, Avrupa için olabildiğince kutsal topraklara sahip olan Türk sınırlarına elbetteki iştah duymaları anlaşılırdır. Bilmektedirler ki, Türkler'in bu topraklardan kovulmaları mümkün olmadıkça bu topraklara konmaları hiç de kolay olmayacaktır. Türkler'in -ki buradaki en büyük kuvvetin Kürtler olduğunu belirtmekte yarar vardır- savaşılarak veya zor ve baskı kullanılarak kovulmalarının mümkün olmadığını da esasen idrak eden Avrupa, savaşların en kirli yüzü olarak nitelendirilebilecek yönüne, yani kültürel ve ahlaki çöküşe başvurmuştur. Bunun için Türkiye'yi yanına çekmek istemiş, hatta ekonomik ve askeri işbirlikleri sağlayarak ümitvar davranmışlardır. Bu yaklaşımın bir oyun

olduğu ve buna en geri kalmış ülkelerin dahi gülüp es geçeceği anımsanacak olursa, Türk Milleti'nin bunu kanıksamayışı, doğrusu Aziz Nesin'in Türk Milleti hakkındaki vardığı sonucun ne kadar haklılık payına malik olduğuna kanıt niteliği olmaktadır. Ve maalesef yüzyıllar boyu içteki ve dıştaki düşmanlarıyla sürekli müsademe halinde bulunan Türk Milleti hâlâ tam anlamıyla;

"Kim düşmammdır? Kim benimle hangi amaçla nasıl savaşıyor?" analitiğine erişememiştir, demektir bu! Bu millet yüzyıllar boyu komplolara; vahşice saldırılara kendinden görünen sözde vezir-i azamlarının ihanetlerine sıkça uğramasına rağmen her daim yine de aldatmacaların ve ütopyanın kollan arasına kendisim bırakmaktan geri kalmamıştır. Oysa bilinmez miydi ki; hilalin yerini haç doldurmayana dek, bu milletin Avrupa için dost olarak görülmesi ihtimalin dahi ötesinde imkansız bir ütopya idi.

Esasen "Osmanlı Devri" toplumsal yıkımın en seçkin timsali olarak değerlendirilebilir. Bakınız, koca Osmanlı'yı içten nasıl çökertmişlerdi, bizim içimizde olup da bizden olmayanlar.

KISIM ON

Bilindiği üzere Osmanlı Devleti, savaşlarda esir aldığı çocuk yaşlardaki kimseleri çıkardığı "Pencik Kanunu" ile eğiterek imparatorluğa yurttaş olarak kazandırmaya çabalamaktaydı. Bu şekilde devşirilenlerden ilki 1453 yılında Mahmut Paşa olmuştu. Ancak Mahmut Paşa, Vezir-i Azam olana dek yükselmesine rağmen ilk dinini, ırkını hiç unutmayan, devletin milli çıkarlarım yozlaştırmaya sürekleyen, Türk düşmanlarına daima müsamaha gösteren bir zat idi.

Bir diğer devşirme de Şah İsmail adına casusluk yapan Yunus Paşa idi ki, bu da Osmanlı Sadrazamlığına kadar terfi etmişti.

Devşirmecilik, Fatih'in kozmopolit Osmanlı devrinde yaşanmıştı. Enderun Mektebi'nde okutulan devşirmelerin yükselebilmelerinin tek şartı Müslüman ve Türk olmalarıydı. Oysa;

"Ben müslümanım ve Türk oldum, tamamdır artık", demekle ne müslüman, ne de Türk olunmayacağı bilinmez miydi ki?!.. Keza çoğu imtiyazlarını korumak maksadıyla müslüman olmuşlardı. Ve bu çok kısa zaman sonra gün yüzü gibi aleniyet kazandı.

Devşirme ihanetinin en bariz örneği II. Murat Devri'nde yaşandı. Arnavut Kralı'nın oğlu Kasteryoti; Arnavutluk'ta Osmanlı'nın meşguliyet çişi olurken, Ulan Prensi'nin oğlu 1687 tarihinde esir alınıp yetiştirildikten sonra 1710 tarihinde Buğdan Prensliği'ne atandığında, o devirde çıkan Rus-Türk savaşında Ruslar'ın saflarında yer aldı.

Devşirme İshak Paşa'nın Fatih'in ölümünden sonra çıkan kargaşayı fırsat bilip, Karamani Mehmet Paşa'yı yeniçerilere parçalatması ve kendisim Vezir-i Azam ilan etmesi devşirme tarihinden ufak bir ayrıntıydı.

Devşirmelerin en azılısı Sokullu Mehmet Paşa idi. O da, 14 sene Vezir-i Azam olarak hüküm sürmüştü.

Ve ihanetler öyle boyutlara ulaşmıştı kî!..

II. Selim zamanında Yemen'e sefer yapma hazırlığı içerisine giren orduyu Lala Mustafa Paşa kumanda ediyordu. Sokullu, Lala'nın Yemen'de basan kazanacağım bildiğinden bunu, geleceği açısından tehlikeli olarak görmüştü. Onun için korkunç bir tezgaha girişti.

Sokullu'nun bakanlık ettiği Divan-ı Hümayun, Mustafa Paşa'nın Mısır askerlerinden 4000 kişiyi yanına katabileceğine işaret ederken, diğer taraftan Sokullu, Mısır'a, Sinan Paşa'ya yolladığı fermanda Lala'ya sadece 400 asker verilmesini emretmişti.

Nitekim Lala, 4000 askerle gideceğine 400 askerle gitmek durumunda bırakılınca Lala'nın, sonu hüsran olacak bir seferle karşılaşmasına neden olunmuştu. Bu komplo, Lala'yı mağlubiyete sürüklemekle kalmayıp, Sokullu'nun istediği gibi görevden alınmasını da temin edecekti.

Sokullu'nun entrikaları bununla da bitmiyordu. İspanya, Venedik, Ceneviz ve daha birçok prensliğin katılımıyla Roma Kilisesi'nin 1571 yılında ilan ettiği Haçlı İttifakı ile Osmanlı'ya savaş açılacağını Sokullu'nun önceden haber almasına karşın, hiçbir hazırlığı temin etmemesi İnebahtı Savaşı'na neden olmuştu. Bu olaylar karşısında ömürlerinde belki de iki koyunu dahi idare etmemiş Ali Paşa ile Pertev Paşa'nın Türk donanmasını kumanda etmesini sağlayan Sokulu, böylelikle içteki ihanetini gözler önüne sermişti.

Nihayet burada da önemli bir mağlubiyet alınmış, ancak S okullu, bu başarısızlığı savaşı kumanda edenlere mal ederek paçasını yırtmayı gene başarmıştı. Savaştan mağlup ayrılan Pertev Paşa, böylelikle devlet görevlerinden ebediyen azledilmişti. Ve Sokullu bir rakibinden daha kurtulmuştu.

Sokullu, zaman içerisinde "öylesine güçlü bir konuma yerleşmişti ki, ihanetlerini fark eden padişahlar bile onu yerinden edememişlerdi. Nitekim III. Murat, Vezir-i Azam'lık-tan almak üzere Sokullu'yu istifaya çağırmış ve fakat Sokullu bu çağrıya riayet etmeyince, III. Murat onun en yakın adamlarım Öldürterek gözdağı vermek istemişti. Buna rağmen Sokullu, istifa etmemekte diretmişti. Nihayet bir rivayete göre, III. Murat'ın sabrım taşıran Sokullu, kendisine düzenlettirilen bir suikast tertibi sonucu öldürttürülerek tasfiye edilmişti.

Osmanlı'nın 600 yılı aşkın süre ayakta kalabilmesinin en önemli nedeni sistemin sağlamlığıydı şüphesiz. Ve bu sistemin yıkılışında devşirmelerin çok büyük rolleri bulunuyordu. Sistemin çöküşü uzun vadede koca imparatorluğun parçalanmasına da sebebiyet vermişti.

Şöyle ki;

Osmanlı'daki sistem ekonomik anlamda tüketiciyi daima koruyordu. Öyle ki, 1460 yılında 2240 gram ekmek bir akçeye alınırken, bu satın alma gücü 1490 yılında da değişmemişti. Yine 1520'de bir akçe ile 640 gram koyun eti alınabiliyorken, bu satın alma gücü 40 yıl sonra 1560'ta bir akçe ile 560 gram koyun eti olarak tüketicinin istifadesine sunulmuştu.

İşte, böyle bir istikrar oluşturan Osmanlı'yı istikrarsızlığa iten iç kargalaşalardı ki, bu olayların baş mimarları Avrupa'lılar, oyun taşlan ise devşirme güruhlarıydılar.

Toprak vergilendirme takibatım yapan, Osmanlı'da Taharri Memurları'ydı. Bunların çoğu, Pencik Kanunu ile devşirilen düşman tohumlarının uzantılarıydı. Devletin mali buhranı yaşadığı dönemlerde çekirge, fare istilalarının ve kıtlıkların yoğunlaşmasına maruz kalınması yetmiyormuş gibi, devletin Timarlı Sipahi'ye tasarruf ettiği topraklan satışa sunması, satılamayan toprakların defterde yazıldığın-dan daha fazla vergi mükellefiyeti ile Tımarlı Sipahiler'e yüklenmesi ve bunun takibi için devlet tarafından görevlendirilen Taharri Memurları'nın zulüm ve baskı uygulayarak Anadolu'da bulunan tımarlardan haksız fazladan vergi çıkartmalarına bir

de Yeniçerilerin köylüyü soyup soğana çevirmeleri eklenince köylünün yoksullaşıp, devletin iktisadi düzeninin yıkılması kaçınılmaz olmuştu.

1559 yılında Anadolu garnizonlarına yerleştirilen "Kapı-kulları'nın durumları da farklı sayılmazdı. Devşirme yakım olan bu asi çeteler de inisiyatifi ele geçirdiklerinde devletin halk nezdindeki imajını kötüleyici aracılar olmuşlardı.

Eğer ki, bazılarının zulümlerim iğrenç boyutlara taşıdığı, köylünün mallarım narh fiyatının altında aldığı ve hatta köylülerin kadınlarını zorla boşatıp, bir başkasıyla yine zor kullanarak evlendirdikleri düşünülecek olursa...

Devşirme ihanetlerine rağmen aklı başına gelmeyen Osmanlı Sarayı'nın başlıca iç ihanetçilerinden biri de Cağaloğlu Sinan Paşa idi. Sinan Paşa'nın babası eski bir korsandı. Esir düştükten sonra Enderun'a sokulmuş "Kaptan-ı Derya" ve "Vezir-i Azam'lığa kadar yükselmişti.

Devşirme Sinan Paşa, devrinde yaşanan Haçova Savaşı'ndan kaçmıştı. Buna rağmen Haçova'da yine zafer kazanılmıştı; ancak Sinan Paşa, zaferin ardından büyük bir yüzsüzlük ile padişaha tekrardan sokulup, fetihe kendisinin sebep olduğunu ileri sürmüştü. Harpten kaçtığına tanık olanları da komployа getiren Sinan Paşa tanık bırakmamak maksadıyla da "Savaşa gitmedikleri" bahanesini uydurup hepsim Öldürtmüştü. Türk Sancakbeyleri'ne de kendisinin giymesi gerektiği bayan entarilerini giydirmesi ve onları ordu içerisinde madara etmesi düşündürücü başka bir ayrıntıydı.

Sinan Paşa, savaştan kaçan korkak bir kişilik olarak tanınmaktaydı. Köylülere zulmetmekten büyük bir hoşnutluk duyuyordu. Zulmün ve işkencenin âlâsı hep bu dönemde yaygınlaştı. Tımarlı Sipahilerin belkemiğini kırdı. Eyalet askerlerinin sayısını azaltarak kendi güvenliğini birinci öncelikli kılarken, eyaletler güçsüz ve savunmasız bırakıldı.

Öyle zaman oldu ki, malını ve canım kurtarmak için binlerce insan silahlanarak dağlara vurdu.

Yine, devşirmelerden Rüstem Paşa isimli Vezir-i Azam idi rüşveti, fitneyi, yozlaşmayı Osmanlı'nın kalbine gömen. (1544)

Ekmeğini yediği yere ihanet edenlerden biri de Hafız Hamdi Çelebi adındaki Divan-ı Hümayun katibiydi. XV. yüzyılda bu devşirmeye göre; Tanrı Türkler'e hiç idrak vermemiş... Türkler katledilmeliymiş... Türk'ün kanı helalmiş... Türk'ün başı kesilmeli, kanı dökülmeli, fakat gam çekilmemeliymiş...

Başka bir devşirme olan Ferhat Paşa da, Yavuz Sultan Selim ile İran, Suriye ve Mısır seferlerine katılmış olan birçok isyanı bastıran Şehsuvaroğlu Ahi Bey'i komployа getirtmiş olması ile ünlüydü.

Ali Bey'in düşmanı olması münasebetiyle, Ferhat Paşa, Ali Bey'in, Kânuni'nin aleyhine konuştuğunu iddia etmiş ve padişahı, Ali Bey'in isyana hazırlandığı yolunda şartlandırmış ve her ne kadar Kanuni olayı araştırmak istese de Ali Bey idam sehpasına gitmekten kurtulamamış, aynı aileden 600 kişi daha koyun kırpılırcasına katledilmişti.

Osmanlı tarihinin kara lekeli tecrübelerinden biri de devşirme zulmüne başkaldıran Celali isyancılarına karşı takınılan yanlış tedbirlerdi. Karayazıcı Abdulhalim Bey tarafından yürütülen, kısa sürede haklı olarak tüm Anadolu'ya yayılan hareket Gelibolu'ya kadar dayanmıştı. Devşirmeler, Anadolu ihtilalcilerini hırsızlık ve çapulculuk yapan Celali asileri olarak görüyorlardı. Devlet yönetimi de

devşirmelerden pek farklı düşünüyor değildi esasen.

Osmanlı hükümeti, niyetlerim anlamaksızın Türk isyancılarını bastırmak için Anadolu'da yine devşirmeleri görevlendirmişti. Belli ki yaşananlardan hâlâ ders çıkartılmamıştı.

Devşirmeler, maalesef ellerine geçen bu fırsat ile birkez daha Türkler üzerinde jenosit uygulamışlardı.

Celali isyanım bastırmak gayesi ile görevlendirilen devşirmelerden biri de Kuyucu Murat Paşa idi. Kuyucu, 1606-1611 yıllarında Vezir-i Azamlık yapmıştı Osmanlı'ya.

Bir rivayete göre Kuyucu Murat Paşa, her konakladığı yere derin bir kuyu kazdırır ve yakaladığı Celali isyancılarını öldürdükten sonra bu kuyuya atarmış... Kuyucu Murat Paşa döneminde bu şekilde 100 bin olarak değerlendirilen sayıda insanın öldürüldüğü belirtilmektedir.

Kuyucu Murat Paşa'nın bir çocuğu öldürme şekli ise düşündürücü bir Özellik taşıyordu. Olay şöyle gerçekleşiyordu:

419

Kuyucu Celalileri öldürmek ile meşgul iken, yakalanan çocuklardan biri huzuruna çıkartılır. Kuyucu, çocuğa sorar:

- Sen ne yerdensin? Celâli arasına neden düştün?

Çocuk; "falan diyardanım", diyerek ekler:

- Kıtlık sebebinden babam beni alıp buralara kattı, der.

Vezir-i Azam Kuyucu Murat Paşa, başını sallayarak acı acı gülümser ve çocuğun katline işaret eder.

Fakat cellatlar bile insaf ederler masum çocuğa:

- Bu sabi (çocuk) masumu nice öldürelim, derler.

Bu kez Yeniçeriler'den biri öldürsün ister Kuyucu. Ancak onlar bile sabiye baktıktan sonra;

- Biz cellat mıyız? Cellatlar bile merhamet etti, deyince Kuyucu hiddetlenir. Bu kez iç oğlanlarına emreder ki sabiyi öldüreler. Ancak onlarda buna yaklaşmazlar. Nitekim Vezir-i Azam Kuyucu Murat Paşa, kürkünü bırakıp, sabiyi kuyunun kenanna götürür. Boğduktan sonra kuyuya bırakır.

Değerli okuyucularım böylesi trajik olayın tıpkısı PKK içerisindeki "Hogir Pratiği”nde yaşanmış olup, ilk kitabıma da taşınmıştır. Bknz. Hogir Pratiği-Ürperten İtiraflar.

Sultan II. Osman olayı da Osmanlı'nın iç güvensizliğinin ve hükümet z a afiye tini n baş gösterdiği düşündürücü başka ayrıntıdır.

14 yaşında Türk Cihan İmparatorluğu'nun tahtına oturmuş, çelik gibi bir iradeye sahip olan, ülküsü uğruna her türlü imkânları kullanmaktan kaçınmayan Sultan II. Osman, üstün vasıflarının yanısıra ciddi bir eğitimden geçen, yaşının küçüklüğüne rağmen Farsça 'yi, Türkçe'yi ve Arapça'yı anadili gibi kullanan biriydi. Türkçülük tarihinin önemli ideologlarından olan Hoca Ömer Efendi'nin kendisine fikirler telkin etmesi de Genç Osman'ın lehinde olan ayrı bir kazançtı tabii ki.

II. Osman'ın Kapıkulları'na itimadı yoktu. 1625 tarihinde 25 gün devam eden

Hotin Savaşları sırasında açık devşirme ihanetlerine tanık olmuştu. Bizzat iştirak ettiği çarpışmalardan birinde Budin Valisi Karakaş Mehmet Paşa'nın düşman ordugahına Türk bayrağını dikmesine rağmen Ve-zir-i Azam Arnavut devşirmesi Hüseyin Paşa'nın, ihanetine uğrayarak hayatını yitirmesi bu olaylardan sadece biriydi. Hüseyin Paşa, Karataş'ı tertipsiz olarak ileri sürmüş, ancak verdiği sözün gereğini ifa etmeyerek geriden hücuma kalkışmamış, bir ağacın gölgesinde oturur vaziyette Karakaş'ın ölümüne seyirci kalmıştı.

II. Osman, Yeniçeri kepazeliğini ve devşirme ihanetlerini durdurmak maksadıyla sarayı, Türk olmayanlardan temizlemeyi düşünmüştü. Türk boylarının gücüyle devşirmeleri ve yeniçerileri lağvetmeyi tasarlıyordu. Müşavirleri olan Hoca Ömer Efendi ve Süleyman Ağa ile istişare de bulunmuş ve "Hacı" farzım yerine getirmek bahanesiyle Anadolu'ya geçmeye karar vermişti. Mısır, Anadolu ve Suriye Türkleri'nden bir ordu kurarak, İstanbul üzerine yürüyüp Yeniçeriler'i imha edecekti. Fakat bu sır, etrafını saran ihanetçiler aracılığı ile evvelden Yeniçeriler'în kulağına gitmişti. Nitekim Osman Han'ın Hicaz'a gideceği duyulur duyulmaz Yeniçeriler ayaklanmışlardı. 18 yaşındaki hükümdar taviz vermeyince Yeniçeri dönme-devşirme güruhlarınca katledilmişti.

Gerçi II. Osman'ın öldürülmesi biraz daha şuurların açılmasına sebebiyet vermişti Osmanlı'da. Hatta ayaklanmalar gerçekleşmiş, Sultan Osman'ın intikamının alınması maksadıyla Celalilikten yetişme Erzurum Beylerbeyi Abaza Mehmet Paşa, Erzurum'dan Bursa'ya kadar gördüğü her Yeniçeriyi öldürtmüştü.

Fakat çabalananlarla, geride kalanların telafi edilmesi bir daha mümkün olmadı. Koca İmparatorluk bataklığın ortasında bulunuyordu, çırpındıkça batıyordu.

XVII. yüzyıldan itibaren Osmanlı'nın asayişi bozulmuştu. Can ve mal güvenliği kalmamıştı artık. Hayat hakkı, vezirlerin, valilerin keyfiyetçi tutumuna terk edilmişti.

Osmanlı'da Türk Milleti'nin hakim unsur olarak kalması büyük devlet adamı Çandarlı Halil Paşa'nın 1453'te azli ve idamıyla sona ermiş, İstanbul'un fethi ile hakimmillet yerine, hakim ümmet esası benimsenmişti. Ve Türk ırkı, hu ümmetçi politikanın egemen olduğu çağlarda hüviyetini reddetmeye zorlanmıştı.

Genç Türkiye Cumhuriyeti'nin ütopyasını yaşadığı Avrupa Birliği'ne aday olup, Avrupa ülkelerinin ekonomik yayılmacılığı ile kollektif bütünleşmeyi sağlamanın hesaplarım yaparak içeriğinin nelere mal olacağım bilmediği, göremediği protokollere imza koymak istemesi gibi, Osmanlı'nın da aynı ütopyalar ile yaşatıldığı ve Tanzimat'ın da bunun esaslarından birini teşkil ettiğini belirtmekte yarar vardır.

Tanzimat Fermam ile hakim ümmet yapısını da kaybeden Osmanlı, tamamen kozmopolit Osmanlılığı esasları üzerinden idare ve sevk edilir hale bürünmüştü.

Tanzimat Fermanı ve ardından 1856 Islahat Fermam derken gayri-müslimlerin cirit atmaya başladığı Osmanlı, artık bir azılıklar cenneti olmuştu.

Esasen Tanzimat Fermanı, askeri ve teknik anlamda batılılaşmanın siyasi ve hukuk alanında şekillenmesi demek idi. Sonradan medeni kanununun hazırlanmasının bir Fransız'a verilmesi de buna paraleldi.

Ama organın dozu yine fazla kaçmıştı. Tanzimatlı Osmanlı'da gerçek Osmanlılı, sahte, soyguncu, ahlaksız, gayri müslim Osmanlı'dan daha az hak, hukuk ve söz sahibi idi. Buna göre; bir gayri müslime kâfir demek yasaklanırken, hatta hapis cezası gerektiren bir suç sayılırken onların yüce İslâm dinine dil uzatmaları yanlarına kâr bırakılıyordu.

İşte, koca Osmanlı İmparatorluğu yatırımlarım böylesi yanlışlıklara yaptı. Ve yıkılmaz denilen koca İmparatorluk böyle yıkıldı!

İstiyoruz ki, genç Cumhuriyet de aynı yanlışlıklara düşmesin. Zira, gerisi tarihin tekerrürünü ve dolayısıyla dipsiz bir kuyuya çöküşü hızlandırmaktan başka anlam ifade etmeyecektir.

Sakın ha ola, denmesin ki; büyüğüz, yıkılmayız. Unutulmamalıdır ki; büyüklük yalnızca Allah'a, yıkılmamazlık da ölüm tabusuna haizdir. Bunun ötesinde kalan her türden oluşum bilinmelidir ki fanidir!

KISIM ONBİR

Evet, aşikardır ki Avrupa, Türk toplumunu Hilalin yerine Haç'ı kabul etmedikçe kendine dahil etmeyecektir. Bu, Osmanlı ve Cumhuriyet tarihindeki tezgahlarla her daim ispat olunmuştur. Dolayısıyla çıkarlarının olmadığı zamanlarda Avrupalı'nın Türk'e karşı destanı yaklaşımlarla tavır koymasını beklemek, kocaman bir yalanı yaşamaktan öte bir durum değildir. Ve bunlar, sinsice hazırlanan planların tarife hacet olmayan pratiği olarak da algılanabilir. Nitekim başta ABD'nin olmak üzere Avrupalı emperyalist ve şer odaklarının da katılımıyla hasta Osmanlı'ya kurulan tezgahlarının aynısına ama satılarak, ama bulandırılarak çelinen beyinlerin hegemonyasında bu kez Cumhuriyet tarihinde hem de hasta ve bitap bir halde tekrardan düşmek, kuşkusuz iç huzurun bozuntuya, toplumsal istikrarın yıkılışa ve tarihin mirası olan kutsal toprakların yok oluşa gebe kalmasını sağlayacaktır.

Osmanlı'nın çöküşüne değin dönme devşirme Enderun iktidarlarını kullanan Avrupa Emperyalizmi, gayelerinin önemli bölümlerini başarsalar da asıl göz koyduktan ve Asya kıtası île Avrupa'yı biribirine bağlayan topraklardaki Türk egemenliğini ortadan kaldıramamışlardı. Nihayet 1905 yılında biraraya gelen dünyadaki tüm siyonist liderlerin karara bağladıkları protokoller rehber seçilerek yeni bir savaş stratejisi saptanmıştı. Bunun adını düşük yoğunluklu, zaman zaman soğuk, bazen de sıcak iç savaş olarak değerlendirmek mümkündür. Ve bu, Türkiye Cumhuriyeti Devleti'nin kuruluş evresindeki "maalesefli" kaderi olmuştu. Geçmişte Enderun'dan yetişenleri kullananlar, bu kez azınlık haklarını, bahane ederek Türkiye halklarım birbirlerine düşürmeye ve karşılıklı çatıştırmaya çabalayarak ülke içerisindeki toplulukların arasına nifak tohumlan ekmeyi amaçlamışlardı.

1925'te başgösteren Şeyh Said isyanı ile başlayan Kürt-Türk çatışmaları, her geçen zaman diliminde yayılmacı bölücülüğü de beraberinde doğurmuş ve buna sağ-sol çatışmaları da eklenince dökülen kardeş kanının hesabı verilemez olmakla birlikte, Türkiye tam bir kâbuslar ülkesi haline dönüşmüştü. Devlet erkanının olaylar karşısında statik ve çözümsüz kalmasının doğal sonucu olarak idefiks ve inkarcı politikalara sapılması da bütün çevrelerce ve sonun başlangıcı olarak değerlendirilir olmuştu. Hatta ki bu bir rivayet değildir; kimi çevreler -ki buna ben de dahilim- "Bu devlet, iki veya bilemedin üç yıla kalmaz bölünecektir" şeklinde kati beyanatlar verecek kadar kendilerini bölücülüğün adaptasyonuna şartlandırmışlardı. Ancak, tarihin tekerrürden ibaret olduğu ibaresinden yola çıkarak devletin, tam olmasa da önemli derecede kışkırtmaların üstesinden gelmeye muktedir olduğuna tanıklık edilecektir. Ve lâkin, süper devlet ütopyalarının yerini, tökezleyen hasta devlet realitesinin doldurmasını sağlayacak maliyet ve insani sarfiyat pahasına olmuştur bunlar. Ve gelecek halen belirginsiz gelişmelere gebe kalmaktan kurtarılamamıştır.

Türk Milleti'nin neredeyse bütünü sanmışlardır ki, tezgahlan her türlü imkanını seferber ederek bir bir aşan Türkiye, Avrupa'yı alt etmiştir; her türlü mücadeleden

üstün çıkmıştır. Oysa ki kaybedilen toprakların, sadece bir imza île bırakılan göz ışığının alabildiği kadar yakın adacıkların ve telef olan binlerce canın hesabını yapmakdan ırak kalacak kadar aciz kalındığı fark edilememiştir. Keza, Avrupalı Emperyalist Şer Odakları'nın yenildiği zannedilen taktik merhalelerinde sadece sınamaların yattığı maalesef gözden kaçan tarihi yanılgılar olmuştur.

Türk'ü, kurduğu tezgahlarla bölme gayretine giren Avrupa, zamanla daha modern ve basit çareler bulmuştur. Bunlar için çok fazla efor sarfetmesi de gereklilik arz etmemektedir. Üstelik Hilalin yerine Haç konulması için de artık kılıç sallamak, ateşli silah kullanmak, güneşin kavurucu sıcağında veya kışın dondurucu puslu havasında müsademeye girişmek durumunda kalınmayacaktır.

Olayların sırrı, gelişen Batı Emperyalizmi açısından çözülüp formülize edilmişti esasen. Süreç, dünyanın düzenini nasıl değişime uğrattıysa, toplumların yaşayışlarını ve hatta mücadele anlayışlarını dahi o derecede dönüşüme uğratmıştı. Artık, sıcak savaşlar anlamsız ve çözümü zor bulunurken, insan beyninin üzerinde durduğu formül, soğuk savaş teorilerinde olgunlaşmaya başlamıştı.

Şüphesiz soğuk savaşların en kritik basamağı psikolojik ve dengeler kurgusunda saklıydı. Buna dayatıcı sosyo-ekonomik baskılar kurgusu demek daha anlaşılır olacaktır.

Dikkat kesilirse Batı Toplumu'nda Özellikle büyük bir çaba sarf edilerek çağdaşlık rüzgârları estirilmektedir. Aslında Avrupa'nın ülküsel tertibi olarak ortaya atılan çağı yakalama popülizmi, insanlığı hayvani duyguların esiri durumuna çeken normlar olarak nitelendirmek büyük bir haklılık payı kazanacaktır.

İnsanların karnavallar düzenlemek uğruna uygunsuz vaziyetlerde soyunması, yatak odalarında dahi eşler arasında yapılması "dince" men olunan cinsel münasebetlerin sokak ortalarında en iğrenç boyutları ile alenen yaşanması ve bunlara tanık olan insan kılıklı şerefsiz, hayvan, ar perdesi yırtık kişilikli varlıkların sanki karşılarında çiftleşen kedi veya köpekmiş kadar durumu olağan karşılamaları ve hatta duraksayarak temaşa etmesi, seksi gözükmek uğruna podyumlara çıkartılan genç kızların namahrem yerlerini ortaya serecek derecede transparan kıyafetlerin üretilerek defilelerle tanıtılması, reklam yapılması, sanki hayvan pazarında hayvan alımı için kapalı bir salona doldurulan kimselere beğendirilmek üzere karşılarına hayvan çıkartırcasına kadın ve erkek güzellik yarışmaları düzenlenmesi ve cinsellik kokan sanatların ifa edilmesi bunların başlıcalarından olup, örneklerini daha da uzatabiliriz aslında.

Esasen biliyoruz ki, ar perdesi yırtık insan kılıklı bayanlarda veya erkeklerde bulunan fiziki en ince ayrıntı dahi dişi veya erkek köpeklerde de bulunmaktaydı.

Bundan öte var mıydı ki daha ayrıntılı fiziği olan?

Emin olunuz, Ebru isimli mankende bulunan fiziki tüm özellikler dişi bir köpekde de mevcuttu.

Ve bence de dişi köpek ondan daha da kaliteliydi. En azından sahibini tanıyordu!..

Avrupalı Emperyalist şer odaklan biliyorlardı ki, uygulamada öncü olmadan, uygulatıcı olmak mümkün değildi. Bu nedenle buna "Kültür Devrimi" veya "Birey Özgürlüğü" yakıştırması yapıldı. Geçmişte birden fazla kişiyle cinsel münasebetlerde bulunan bayanlara fahişe dendiğinden ve bu pek rağbet görmeyen bir tanımlama olduğundan, çağdaşlık adına, günümüzde birden fazla ilişkiyi yaşayanlara sevgili,

dam, manita gibi, sözde düşünebilen mahlukatın pek soğuk bakmayacağı isimlendirmeler yapılmıştı.

Nedense değişim, toplumların avam tabakasını, tecrit etmişti. Dönüşüme uğradığı iddia olunan yeni dünya düzeninde çok eşli cinsel doyumu yaşayan zengin aile kızları "manita" olabiliyorken, fakir cephesinde değişen pek bir şey yoktu. Birden fazla... gören bayan dün de orospuydu ve bugün de orospu...

Ve bence de en doğrusu olayın fakir boyutu!

Avrupa Emperyalizmi'nin değişim rüzgârını olmazsa olmaz koşulu olarak seçmesi, kendinden olmayan, fakat yanına çekme uğraşı içerisine girdiği değişik toplumlar olduğu gibi, Türk toplumunda da özenti havası oluşturmuştu.

Zira; gayet aleniydi ki, toplumu dejenere eden, sapıklığa ve hileye sevk eden yaşam biçimi, yüce dinimiz İslâm'da olduğu gibi, onların da çok bağlı oldukları Hıristiyanlık'da da kesin men edilmiştir. İncil'de, Tevrat'da, Zebur'da bu münasebetleri haram ve günah olarak nitelendirmiş ve Allah'ın kullan üzerindeki sevgisini azaltacağı beyan edilmiştir.

Demek ki bunlar gelişen dünyanın en mantıklı, çıkarların himaye edilmesi savaşıydı.

Batı Emperyalizmi'nin amaca hizmet projesi olarak algılanabilecek olan bu uygulamalar, toplumları direnişe açıktan teşvik eden ahlâk, inanç ve an'anelerinin yıkılmasını sağladığı gibi, böylesi bir harebe toplumun istikbalinin de Emperyalist güçlerin elinde bulunması kaçınılamaz sondu. Bu, bir kültür ajitasyonuydu. Kültür agitasyonunu toplumlar üzerinde diri tutan en mühim silah sanattı. Sanatın en tesirli ve yayılmacı kulvarı da kuşkusuz müzikti.

Ve konumuzun bölüm başında belirttiğim üzere, müziğin yapıcı yönüne karşın, tahripkâr boyutlan da işte bu noktadan kaynaklanmaktaydı.

ERNK raporunda irdelendiği şekliyle, müziğin neden etkili olduğuna ışık tutmak maksadıyla örneklerimizi az daha geniş tutmakta yarar vardır.

İlk örneğimizde bir Türk sanatçısı olan Müslüm Gürses'in yorumlarıyla insanları, nasıl psiko-manyak hale dönüştüğüne işaret etmiştim.

Bir de müziğin müstehcen tarafı keşfedilmiştir ki, Türk toplumu bu tür müziklere fazlasıyla rağbet etmiştir. Hatta bu tür müziği dinleyen kitleler arasında eli yüzü düzgün muhafazakâr ailelerin başı örtülü kızlarının da bulunduklarına tanıklık etmek dikkat çekicidir. Bu da, Türk toplumunun, Batı toplumunun yaşayışım ne denli hızlı kaptığının ve bu yaşama nasıl da Özendiğinin esas kanıtıdır. Öyle ki, vücut yapısını azıcık güzel bulan bayanlar, şöhretin cezbedici kapısı demek olan müzik ile uğraş gösterirlerken çektikleri kliplerde ilgiyi seslerinden ziyade göğüslerinde veya bacaklarında yoğunlaştırmayı sanatın icrası olarak görmüşlerdir; söyledikleri birkaç mısracık parça da sadece amaçlarına vesile olmuştur.

Kendisini "Afrodit" olarak toplum içerisinde reklamlaştıran Banu Alkan'ın "Nere mi?!", Seren Serengil'in "Bu gecenin hatırına giriver koynuma, sana yapacaklarım var", Nadide Sultan'ın "Konyalı'dan başkasına bastırmam" parçalarının bir dönemin Türkiyesi'nde en popüler şarkılar olması, bütün televizyonlarda bunların sürekli işlenmesi ve tüm Türkiye halkının da bunları imrenerek seyredurması sanırım anlatmak istediklerimi daha net ifade etmeye yetecektir.

Müziğin tamamen Batı kökenli olan türlerinden biri de "pop'tur. Pop müzik ağırlıklı

olarak gençliğe hitap etmekte olup, onların yaşamını, sadece kendinden geçme, eğlenme, sarhoş olma, cinsellik kokma olarak yönlendirip idame ettirme gayretlerinin bir türevidir.

Pop müziği, serseri, ayyaş, avare ve hafif karakterli grupları da Ön plana çıkartan faktörlerin ana merkezi rolünü de icra etmiştir.

Ancak, toplumlar içerisinde mazide mütevazı aile fertlerine duyulan saygı ve hayranlık, değişen dengelerin sonucu olarak zamanla kendini bilmez bu türden kimselerin yaşantısına doğru kanalize olmuştur. Önceleri burjuva tabanından yetme lümpen gençliğin katılımıyla kariyer yapan pop, süreç içerisinde Türk toplumunun vazgeçilmez bir sanat felsefesi olagelmiştir. Sahnelerde, aslında ne dediği dahi belli olmayan kimselerin hızlı çalgılar eşliğinde çıplak danslar yapması, avazı çıktığı kadar yırtınması adeta moda olmuştur. Bu müzik türü, gençliği ve özentiye açık diğer bütün bireyleri barlara, diskolara ve eğlence merkezlerine çekmiştir ki, bu da, bireylerin toplumsal maneviyatını kaybetmesi anlamına gelmektedir. Zamanla türeyen homoseksüeller, erkek demeye bin şahit isteyen kadın kılıklı serseriler, kulağına ve hatta cinsel organına dahi küpe takan erkekler, nicel yoğunlukları itibarı ile savıma birer toplumsal facia olarak kanıt niteliği taşımaktadırlar.

Nitekim belirttiğim tüm bu konulan tek bir çatı altında topladığımızda; müzik sanatının, Özü itibarı ile bîr harp malzemesi olarak kullanılabileceği de aleniyet kazanmıştır. Türk toplumu üzerinde verilen örneklerde bu harp yönteminin, meyvesini vermesi bakımından ne kadar etkileyici ve güçlü bir mekanizma olduğuna ışık tutmaktadır. Neticeden denilebilir ki; Avrupa Emperyalizmi sıcak savaş organizasyonları ile başaramadığım dejenerasyona açık müzik sanatıyla (örneklerini gördüğümüz üzere) başarmıştır.

Eskiden gayri-müslimler Türkiye'de ancak parmaklarla gösterilebilirken, şimdilerde koca ülkede gerçek mânâda İslâmiyeti yaşayan tek bir ferdi dahi göstermekte doğrusu hiç olmadığımız kadar zorlanmaktayız. İslâm ülkesinde, Müslüman bir kitleden bahsediliyor ama, bu müzik sanatının getirdiği kültürel ve ahlâki çöküş formülasyonun yaşantısı içerisinde iddiaları doğrulayacak bir tek delil dahi bulundurulmaması düşündürücüdür.

Maalesef camilerde namaz kılan bir kısım cemaatin bile, cami çıkışında baldın çıplak bayanları kovalaması, Avrupa Emperyalistlerinin uyguladıktan psikolojik savata ne denli başarılı olduklarının göstergesidir. İslâmiyet, milli maneviyat ise, tabiri caiz olursa büyük çoğunluğun ağzında sadece "hobi" olmuştur.

Türkiye'de müstehcen müzik yapan şahsiyetlere de sorulduğunda eminim ki onlar da, bir ellerim göğüslerine koyarak;

"Elhamdülillah müslümanım" diyeceklerdir.

Bu nasıl müslümanlıksa!..

Evet, müzik, bir toplumu Avrupalı Emperyalistlerin çıkarlarına hizmet kriterlerinde soğuk savaş yönteminin bir harcı olacak şekillerde yozlaştırılmış ve rayından çıkartılması başarılmıştır.

Peki, müziği etkileyici kılan kudret nedir?

Aslına bunun cevabı oldukça alenidir. Müzik, doğrudan insan ruhuna hükmeden, insanların içlerine hapsettikleri duygulan açığa vuran, hem beyine ve hem de kalbe hitap eden, fiziksel çözümü sağlayan, sözle veya çalgı aletleri ile icra olunan

yalnızlığın en kudretli paylaşımıdır; yüreklerde biriken duygulan n dökümüdür. İfade edilmek istenen, ancak dile dökülemeyen duyguların da rehberi niteliğindedir.

Bunca anlatımları, tarif ve örnekleri vererek sanki konu ve amaç dışına çıkmış intihası oluşturmuş olabilirim. Ancak, gerçekçi olunduğu vakit, tüm bunların asıl sorunlarımızın reddedilemez bir parçası haline dönüştüğünü görmek mümkün olacaktır.

Ve aslında, PKK ve Kürt realitesinin çok geniş bir yayı-hm içerisine girmesinin, itibar ve erk kazanmasının da altında yatan temel aracı faktör budur! ERNK'nın raporunda belirttiği gibi, müziğin, insanları ne denli tesiri altına alabildiğini örneklendirerek gördüğümüz üzere bu aracın, aynı zamanda milli ve ferdi gayelerin gerçekleşmesi amacıyla da törpülendirilmesi şartıyla kullanıldığı muhakkaktır.

Osmanlı'nın gerçekleştirdiği fetih hareketlerinden sonra çalınan "Mehter" marşının ününü bilmeyen Avrupalı muhalif kuvvet stratejistleri yoktur. Öyle ki, bu marş eşliğinde sefere kalkışan Osmanlı kuvvetlerinin, bazen vuruşmak gereğinde dahi kalmadan fetih başarısı gösterdikleri, Osmanlı marşının duyulduğu düşman bölgelerde gayri-müslimlerin büyük bir korku ve psikolojik yılgınlık yaşadıkları ve marşın heybetinin etkisinde kalarak ellerini dahi kaldıramadan kaçtıkları veya teslim oldukları, esasen de birçok milletleri barındıran Osmanlı'ya duyulan bağlılığın ilham kuvveti olarak da bu müzikten etkilendikleri rivayetler arasındadır.

Yine Ekim Devrimi'ni yaşayan Rus halkını galeyana getiren, şartlandıran müzik değil miydi ki? Rusya'da, Lenin'in öncülüğü üstlenerek Marks'ın düşüncelerini ilk kez hayata sokan ve sosyalist iktidar projeleri tasarlayan bir lider olarak başlattığı halk direnişini doruğa ulaştırmada en büyük koz olarak müziği kullandığı ve devrim şarkılarının beyinlerde her çınlanışında halkın coştuğu ve daha azimli vurduğu aşinadır. Bu sebeplerden dolayıdır ki, evrim geçiren müziğin devrimsel boyutu da, temeli Rusya'da yaşanan Ekim Devrimi'ne dayanan kaynakça ile beraber tüm dünya sosyalistlerinin de aracı malzemesi haline dönüşmüştür.

PKK'nın kuruluşunda, gelişiminde ve aktif sahada silahlı mücadele tabanı yakalamasında da müziğin çok büyük rolü vardı. Öyle ki, bir şiar haline dönüşen "çavbella" isimli devrimci fışkırışın emaresi olan şarkının zamanla Kürt devrim projesine de uyarlanması müziğin devrimlerdeki rolünü de gözler önüne sermekteydi.

PKK'nın silahlı eylemlere geçmeden evvel Türkiye'deki Kürt yerleşim birimlerini ve kırsal alam kullanan peşmergelerin etkinliğini kırmak ve destek bulmak amacıyla yepyeni bir felsefeyle silahlı propaganda faaliyetleri yürüttüğü bilinmekteydi. Silahlı herhangi bir müsademeye özen gösteren, fakat beklenmedik saldırılara karşı da yanlarında silah bulunduran propaganda gruplan, özellikle 1982-83 yıllarında yolları üzerinde bulunan bütün civar köylere girmişlerdi. Vardıkları her köyde toplantılar düzenleyen militanlar, köylüleri etkileyecek, hayran bırakacak her türlü yöntemi kullanmayı da ihmal etmemişlerdi.

Silahlı propaganda sürecinde de müziğin etkileyici propaganda malzemelerinden biri olduğunu vurgulamak gerekmektedir. Belki de müzik, en hayati propaganda silahı olarak kullanılmıştır.

Aşikardır ki, Kürtlük içgüdüsünün güçlü ve ciddi bir dayatma noktasına gelmesini sağlayanlardan biri, sesi ve yorumlarıyla Kürtler arasından fazlasıyla itibar gören Şivan Perver'di. Şivan Perver, birçok toplumcuya göre; sadece güçlü bir sese sahip, Kürtçü bir sanatçı olarak nitelendirilse de, gerçekte bunun sadece böyle olmadığı, araştırıldığında rahatlıkla gözlemlenecektir.

Şivan Perver, aslında uğraş gösterdiği müzik dalıyla ideolojik tercihini de lanse etmişti. İdeolojik tercihinin dışa yansımasından dolayı idi ki, yıllar boyu vatanından uzak durmayı dahi göze almıştı. Ancak bu, O'nun, ulaşmak istediği beyinlere işleyemeyeceği mânâsına gelmemekteydi. Velhasıl binlerce kilometre uzaklardan dahi her Kürd'e nüfuz edebilecek durumda bulunmuştu. Nedeni; Kürtler'in beyinleri ile kalpleri arasına sıkışan duyguların sözcülüğünü layıkıyla yaptığı inancının yaygın olmasıydı. Dolayısıyla denebilirdi ki Şivan Perver, Kürtçülük içerisinde sembolize olmuş bir şahsiyet îdi.

PKK'nın silahlı propaganda yılları 1982-83 yıllarıydı. Bu yıllar içerisinde köylerde propaganda çalışmaları yapılıyordu. Komiteler kurulmuştu. Silahlı milis kadroları oluşturulmuştu. Bu süreci bizzat yaşayan militanlardan biri de PKK'nın MKYK üyesi olan Ebubekir (K) Halil Ataç idi.

Halil Ataç, beraber bulunduğumuz yıllarda (1992-93), silahlı propaganda dönemini anlatırken, bu sürece en fazla katkının Şivan Perver tarafından sağlandığını belirtmişti. Halil Ataç, Şivan Perver için şunları ifade ediyordu.

"Çok güzel sesi ve güçlü bir yorumu vardı. Beni bile kendisine hayran bırakmıştı."

Yılların kemikleşmiş savaşçılarını dahi duygulandıran bu şahsiyetin düşünceleri ne olursa olsun, yöntemi ne olursa olsun taktir edilmemesi mümkün müydü ki acaba? Bilinemez elbette ki!..

Halil Ataç, Şivan Perver'i güzel sesinden ve güçlü yorumundan dolayı beraberinde sürekli bulundurmuştu, propaganda sürecinde. Girdikleri her köyde, propaganda bitiminde Şivan Perver'e mini konser verdirtiyorlardı. Şivan'ın seçtiği şarkılar, genelde manevî duygulan kabartıcı nitelik taşıyordu.

Şarkılarını, çok etkileyici ve derinden dile döküyormuş Şivan Perver. Bazen şarkılarını yorumlarken ağladığı bile oluyormuş. Bölge insanlarının ne denli duygusal olduğu göz önünde bulundurulduğu vakit bu tür propagandalardan etkilenmemesi düşünülemezdi elbette ki.

Şivan Perver ile start alan psikolojik müzik sanatı sonraki yıllarda daha bilinçli kullanıldı.

Bir militanın nasıl gözü karalaşır? Bir militan nasıl ölüme gider? Bir militan nasıl dava adamı olur?

Bu soruların cevaplan yıllar boyu;

"Cesaret hapı içiyorlar, uyuşturucu madde kullanıyorlar!", şeklinde olmuştu. Bu hiç bir mantıkla ilişiklendirilemezdi. Çünkü uyuşturucu maddelerin tümü, gayet iyi bilinmekteydi ki, insanları geçici tesir altında bırakırdı. Devamlı kullanılması durumunda zamanla bağımlılık yapardı. Maneviyattan uzaklaştırırdı. Süreç içerisinde beyinsel yorgunluk ve fiziksel çöküş başlardı.

Esasen bunun anlamı, basit bir maddeye tapılmasıydı. Düşünmek, geçmişi ve geleceği mukayese etmek gibi insani kabiliyetlerden bireyleri yoksun bırakırdı.

Sonuç; toplumculuğun yerini kendiliğindencilik alırdı. Vücudun ana merkezi olan beyin hücrelerinin ölmesi kaçınılmaz olurdu.

Düşününüz bir kere, hiç motoru olmayan bir araç çalışır mıydı ki?

İnsan vücudu da bir araç gibi algılanabilir. Motor vazifesini üstlenen beyin,

vücudun her karesini sinir sistemleri aracılığı ile yönettiğinden beyin hücrelerinin ölmesi demek bütün vücudun bundan olumsuz etkilenmesine ve dengesini kaybetmesine neden olurdu. Böyle bir insanın ne ruhsal, ne de fiziksel basanlar elde etmesini bırakın bir kenara, tamamen bulunduğu topluluğa ağır bir sorun olması kaçınılmaz olacaktı. Ha keza uyuşturucu kullananların dramları, acı tecrübeler kazanan tüm Türkiye toplumlarının malûmudur.

Zira, bir PKK militanının psikolojik dengesi ölçüldüğü vakit, uyuşturucu kullananların tam aksine sonuçlar ortaya çıkacaktır. Militanların ideolojik yanılgılara düştüğü süreç baz alınmaz ise, eylemsellikte ortaya koydukları taktik yeterlilik ve savaş prensibi, kendileri hakkındaki;

"Uyuşturucu kullanıyorlar!" savım boşa çıkartmaya yeter niteliktedir. Öyle sanıldığı gibi, hiçbir eylemin gözü karalılıkla başarıya ulaşması da mümkün değildir. Bu, zaten doğanın natüralizmine aykırı bir savdır.

Eylemlerin başarısı, savaş zihniyetine olan doğru yaklaşımlarda, taktik organizasyonlarda ve prensiplerde gizlidir. Ki, bunların da uyuşturucu kullanan kimselerce yapılabilirliği, gerçeklerle bağdaşmayacak kadar basit bir iftiradır. .Keza objektif olunduğu vakit, PKK saflarında uyuşturucu niteliğindeki her maddenin yasak olduğuna tanık olunulacaktır. Zaten PKK, öylesine yasaklarla dolu bir örgüttü ki, devletin ekonomisinin güçleneceği inancıyla Türk piyasasında satılan tüm sigaraların alımı ve kullanımı dahi men edilmişti. Sigara kullananlarınsa, sadece tütün ile yetinebildikleri ve ancak sigara kağıdına tütünü doldurup, sararak içebildikleri düşünülürse PKK'nın uygulamadaki hassasiyeti de anlaşılır olacaktır.

Tabii PKK militanlarının bu tür maddeleri kullanmamaları, bunun ticaretini yapmadıkları veya ticaretini yapanlara göz yumarak haracını kesmedikleri mânâsına da gelmemektedir.

Bazı şeyler vardır ki, bir insan üzerinde uyuşturucu maddeden daha etkili izler bırakır. Silahlı mücadele örgütlerinde buna beyin yıkama veya robotlaştırma metodu denmektedir. Militanların dış dünya ile bağlantıları kesilerek sadece iki gücün dengesi üzerine yoğunlaşmaları sağlanır. Yaşamayı dirençli kılmak, ölmemek için öldürmeyi öğrenmek, zaferi savaş sanatı ile elde etmek silahlı mücadele örgütlerinde birer felsefi slogan olarak yaşatılır. PKK'da yaygın bir söylev olan "Direnmek Yaşamaktır" sloganı buna, bariz bir örnek teşkil etmektedir.

Her ne kadar örgütler güçlü olsalar dahi silahlı müsademe yürütenlerin, yitirdikleri arkadaşlarının, liderlerinin ardından paniğe kapılmaları kaçınılmazdır. Bazen ibre lehte işlemeyebilir. Kanlı çatışmalara girenlerin, bir gün öncesinde şakalaştıkları arkadaşlarını bir kaç dakika içinde kaybetmelerine birinci elden tanıklık etmeleriyle korkuya, karamsarlığa, psikolojik çökünteye kapılması muhtemeldir. Kürt mücadelesinin simgesi olduğu iddiasıyla silaha sarılan PKK içerisinde de bu tür vak[1] alarm yaşanması doğaldır. Aşikardır ki, böylesi trajik olaylar süreç içerisinde peşpeşe yaşanmıştır.

PKK, bunun alt edilmesi için de oldukça etkili psikolojik içerikli bir silaha sarılmıştır. Bunun adı da müziktir.

Evet, PKK, sadece silahlı propaganda dönemecinde değil, silaha sarıldığı günden itibaren de büyük bir koz olarak müziği kullanmaktan da geri kalmamıştır. Diyebilirim ki, PKK, mücadelesinde militanları ile arasında müziği köprü olarak kullanmıştır.

Esasen de müziğin, zaferin dayatıcı araçlarından biri olduğunu vurgulayarak ne denli güçlü bir savaş malzemesi olduğunu belirtmek zaruridir.

Öldürülen elemanlarını müziğe konu eden PKK, onların bir yılgınlık kaynağı olmaması için adlarına şarkılar besteleyip, bu sarkılan kahramanlık şiarlarıyla donattırmış ve tüm kırsal gerillası içerisinde bu şarkıların beyinlere işlenmesini sağlamıştır. Bunun temin ettiği avantajlara ayrıntısıyla girmenin pek gereği yoktur sanıyorum. Etkileyici olduğunu kabul etmek gerekmektedir. Böylelikle Ölenler, PKK'nın deyimiyle şehit düşenler, diri iken olamadıkları kadar tehlikeli, bir o kadar da etkileyici olmuşlardır.

Abdullah Öcalan'ın bu konularla ilgili talimatlarına göz gezdirdiğimizde daha aydınlatıcı fikirler kazanmak zor olmayacaktır. Öcalan, talimatlarından birinde şunları söylemektedir:

"(...) ve aslında düşmana her saldırışımızda döktüğümüz şehit kanları bizi ürkütmemelidir. Onlar, bizim için karanlıktaki bir ay ışığı kadar değer taşımaktadırlar. Öncümüzdürler. Özgürlüğün sembolüdürler. Onları her hatırlayışımızda korkumuzu yeneceğiz, düşmana karşı daha hırslı vuracağız. Onların şehitlerimize acımadığı gibi, biz de onlara acımayacağız."

Görüldüğü üzere A. Öcalan, örgüt amaçlan doğrultusunda savaşanların dirisini kullandığı gibi, ölmüş hallerinden de nema elde etmekteydi. Ve onları militanların rehberi yapan realize kaynağı, bazen birkaç tümce ve esasen de müzik idi; ve adı da konmuştu: **"Bir'anina Şehidan."**

1986 yılında Gabar Dağı'nda vurularak öldürülen efsanevî militan Mahsun Korkmaz için bestelenen "Heval Agit", Mazlum Doğan için uyarlanan "Sera Kurdan", Hayri Durmuş için söylenen "Heval Xeyri" vb. yüzlerce şarkı basit birer örneklerdir.

Bu tür şahıslar üstüne bestelenen ve örgüt ile militanlar arasında köprü olarak kullanılan bu şarkılar, kabul etmek gerekir ki, olabildiğince ateşleyici olmuştur. Nedeni ise; mili-tanlardaki inancın duygu ile bütünleşme si di r.

Peki, nedir inanç ile duygunun bütünleşmesi?

Bu sorunun cevabı aşağıda okuyacaklarınızla sanırım kendiliğinden çözülüp aydınlanacaktır.

Belirttiğim üzere müzik, PKK ile militanlar arasında bir köprü vaziyeti görmüş olmakla beraber, örgüt ile halk arasında da Önemli bir halka olmuştur. Kürt halkına Kürtlük hissini veren, milli şuuru tanıtan faktörlerin de başında geliyordu müzik. Özellikle Kürtçe telaffuz edilen ve kariyer sahibi kimselerce yorumlanan müzikler, yıllar boyu yasaklar kavramı nedeniyle yüreklerin derinliklerinde biriken körel-miş duygulara öncülük yapınca bilinçli veya bilinçsiz bir kitle meydana gelmişti. Buna ister duygu sömürüsü deyin, ister başka birşey; gerçek olan buydu!

PKK, halka, devletten daha iyi nüfuz ediyordu bir dönem. Üstelik bunun önemli bölümlerim de müzik denen psikolojik sanat yöntemi ile başarmıştı.

PKK'nın ideolojik gayesi olan Kürt ve Kürdistan üzerine derlenen duygu içerikli müziğe duyulan talebin asıl nedeni Kürt halkının özünü yansıttığına olan inançtan ileri geldiğini önceki konularda da belirtmiştim. Kürtçe müziğe duyulan hasretin de bu inançta büyük dürtücü payı vardı.

Dikkat edilirse Cumhuriyetin ilanından 8. Cumhurbaşkanı Turgut Özal dönemine kadar geçen süre içerisinde Kürtçe müzik, sınıf ve amaç ayrımı yapılmaksızın yasak

ilan edilmişti. Kürtler, kendi anadillerini kullanamamak gibi temel insani haklarından çağdışı muameleler neticesinden mahrum bırakılmışlardı. Ki, dillerine özlem duymaları ve tepkili olmaları da zamanla doğallaşmıştır.

PKK'nın ideolojik ve felsefi inancını hazmedemeyen bir çok Kürt bile, yasak kavramı ile inatlaşarak gizliden de olsa düğün, eğlence vb. kültürel kaynaşmalarda PKK'nın propagandasını içeren müzikleri dahi işlemişlerdir. Buna, yasaklara karşı duyulan haz demek daha mantıklı olacaktır.

Eğer ki, hiç PKK'ya rağbet etmeyenler bile, bu tür müziği bir tepki sonucu işliyorsa bunun da PKK'lılaşmanın ilk adımı olarak nitelendirmek pek yanılgılı bîr karar olmayacaktır.

Bu konu ile alâkalı daha fazla ayrıntı içerdiğine inandığım Cigerxwüyn isimli Kürt kökenli bir sanatçının dönüşümü pek ilgi çekicidir.

Cigerxwüyn isimli bir Kürt ozan vardı. Aynı zamanda namazında niyazında inançlı bir insan olup, imamlık yaptığı da rivayetler arasındadır. Yıllar nelere gebe kalmamıştı ki! Nice insanlar değiştiği gibi, Cigerxwüyn de çok anormal biçimde değişime uğradı, yıllar içerisinde.

İmamlık yaptığı dönemlerde ibadetini, yaptıktan sonra bir köşeye çekilir, sürekli şiirler yazardı. Yazdığı şiirlerde, nerelerden esinlendiği bilinmemektedir; ancak tamamen milli duygular üzerine idi. Kendisini yazdığı şiirlere öylesine bağlamıştı ki, bunu bir mesleki vazife haline dönüştürmüştü. Şiirleri öylesine samimiyet kokuyordu ki, bitiminde kendisi bile bu akışkanlığına hayret ederdi. Yani kendi yazdıklarının tesiri altında kalıyordu. Gün gelir, bu şiirlerin kendisini ideolojik boyutu olan alanlara taşıdığını fark eder olurdu. Bulunduğu yolun yanlışlığından veya doğrulundan ziyade duygularıyla hareket ediyordu. Siyasal bir oluşum içerisine de kaymıştı. İşte bu realite, O'nu taraf olmaya zorlamıştı. Nihayetinde bir köylü ozandan devrimci bir kişilik doğdu. Çelişkileri ile bir yaşam felsefesi içerisinde bu şahsiyet, kendi ürünlerine duyduğu zaafiyet sonucu hedef edindiği ideallerine sırf ulaşmak adına Marksist olmayı dahi kabul etmişti.

Kürtlerin gözde sanatçılarından olan Şivan Perver'in de Cigerxwüyn'den etkilendiğine ve onun şiirlerini şarkılarına taşıdığına ve bu nedenden dolayı da siyasal misyonerlik kazandığına işaret etmek gerekmektedir. Şivan Perver'in bu eserleri çaldığı iddia edilsin veya edilmesin bulunduğu konuma ulaşmış olması bir nebze Cigerxwüyn'ün yazdığı şiirlerle bağdaşıktır; O'na borçludur.

Verilen örnek, insanların müzik sanatından nasıl da etkilenebileceğine açık kanıttır. PKK, yıllar sonra Kürt ve Kürdistan üzerine bestelettiği müziği daha modern imkanlarla Kürt halkının hizmetine sunarak da önemli bir aşama katetmişti.

Türk tarihinde, nedendir bilinmez Kürt efsanesi hiç yer kaplamaz. Kürtler, milyonlarla ifade edilmesine ve geniş bir alam işgal etmelerine rağmen nasıl olur da Türk tarih sayfalarında yer edinememişlerdir?

Bu, tarihî bir kuşkudur! Kuşkuların giderilmesini sağlayacak inandırıcı tek bir bilimsel teorinin de yapılamamış olması düşündürücüdür. Doğal olarak bu, insanların içindeki araştırma merakım daha bir arttırmıştır, isimsiz cisim olmak bir rahatsızlık oluvermiştir. Nihayetinde olmayan bir vatanın milleti, isimlerim taşıyan bir oluşuma özlem ve ihtiyaç duymuşlardır. Özleme giden yolun perdesini aralayan kaynak, isimsiz millete ismi ile hitap eden müzik sanatı ve bunu kullanan da PKK olunca, halkın PKK'da armonik bir değer araması zor olmamıştır. Nitekim;

"Ben PKK'nın yöntemini beğenmiyorum, ama yine de o, benim bir parçamdır," şeklinde düşünenler de çoğunlukta bulunmuşlardır.

ERNK'nin raporunda ifade ettiği Şehriban, Zazan-Welat, Xelil Xemgin vb. gibi Kürt sanatçılar geçmiş özlemlerin aydınlanması amacıyla türeyen tepki tohumlarıydılar. Fakat halkın PKK'ya sempati duyması gayesi ile kullanılan sanatçılara PKK'nın güven duymadığı veya basit bir kullanım araçları olarak gördüğü süreç içerisinde re alize olmuştu.

1992 yılında Tatvan Doğu Anadolu Fuarı'nın açılışına katılan sanatçılardan Şehriban-i, doğal olarak propagandasını yaptığı örgütün kırsaldaki militanlarını görmek istemiş, kırsal militanlarının başı olan Âli kod adlı bölge sorumlusu;

"Ona güvenmiyorum. Ajan olabilir" gerekçesi ile bu talebi geri çevirmişti. Oysa ki, Şerhiban-i'nin şarkılarında kullandığı tek bir sözün dahi bir çok kırsal gerillasından bile daha etkili olduğu aşina idi. Sayısız militanın PKK'ya katılımıyla da bu bayan sanatçının rolü çok büyüktü. Aşikardı ki, Şehriban-i'nin kasetini dinleyenler uzun süre bunun etkisinden kurtulamamışlardı. Ağlayanlara dahi şahitlik ettiğim bolca örnekler vardı.

Müziğin kitle üzerindeki tesirini bilen ERNK militanları, bakınız bunu nasıl değerlendirmekteydiler:

"Bölge insanının bu zaafiyetini çok iyi değerlendiren komitelerimiz zayıf karakterli kişileri eledikten sonra ARGK saflarına göndermekte, bu kişiler dağların zorlu sınavında her ne kadar beyinleri tek istikamete şartlansa da yıprandıktan sonra dışlanarak aşağılık kompleksine kapılıp ERNK'ye geri alınmaktadırlar."

Bu, oldukça soğukkanlı bir değerlendirme idi. Böylesi bir uygulamayı tasvip etmek ise kuşkusuz olanak dışıydı. Zaten Örgütü terörizm çizgisine sokan anlayışların anakaynağı da bu tür çarpık zihniyetin gerekçe kabul etmeksizin hayata geçirilmesiydi.

Doğrusu yıllarca örgütün dağ kadrosu ile birlikte kalmama rağmen geçirdiğim yığınca kötü vak'alar içerisinde çarpıklıkların bu kadarına pek rastlayamadım. Keza bunların doğruluğuna dahi inanmak istemiyorum. Yanlış olabilir ihtimali üzerinde duruyorum. Fakat aşağıda okuyacağınız değerlendirme tereddüte, endişeye sevk etmektedir insanı.

ERNK, uygulamanın kazanmalarını şöyle ifade etmekteydi:

KISIM ONİKİ

ERNK raporu:

"Bu şahıslar daha sonra hiçbir işe yaramadıklarının bilincinde kendilerini ispata koşmaktadırlar. Doğal olarak bu da AMİT görevini üstlenecek gönüllü elemanları doğurmaktadır. Dersim'de, Adana'da ve benzeri illerdeki intiharvari eylemler bu pratiğimiz sonucu oluşturulmuştur."

AMİT, ARGK'ya mensup İntihar Timleri'ni simgelemekteydi. Kuruluş nedeni; dava sadakatinin kutsallığım karşıt güçlere olduğu kadar gözlemci gruplara da göstermek amacına yönelikti. Zira böyle bir kuruluşa başkaca amaç doğrultusunda ihtiyaç bulunmuyordu. Çünkü eylemsel mânâda, PKK, istediği vakit her türlü güç kullanımım yapabilecek nitelikte bir örgüttü.

İntiharvari eylemlerin yapılması ihtiyacı Filistinli gerillalar ile Hizbullah

gerillalarından esinlenilerek doğmuştu. Filistin'in kurtuluşu için savaşan bu grupların, İsrail gibi Yahudi güdümlü din devletine karşı zafer için ölüme yatmalarıyla gerçek dirilişi sağladıkları ve güçlerini kanıtladıkları, böylelikle düşman ordusunun yılacağı inancı ağırlıktaydı. Ve bu noktada model alınan İslâm-Yahudi rekabetinde inancın kudretiydi!

PKK, Ortadoğu'nun ortasında seyir kazanan bu rekabetin Özelliğinden yoksun bir sahanın ürünüydü esasen. Hem silaha sarılarak uğruna mücadele verdiğini iddia ettiği Kürt halkının da uzağında kalmıştı. Ha keza Türkiye içerisinde dini sorumluluklarını belki de en iyi şekillerde idrak etmiş yegâne millet Kürtler'di. Oysa İslâmi değerlerin savunucusu Kürt halkının aksine PKK, ateizmi içine sindiren ideolojik bağlamda Marksist bir örgüt idi.

Buna rağmen PKK'nın ulaştığı noktalan küçümsemek yanıltıcı olacaktır. Marksist ideoloji ile halkın manevi duygularından ırak kalmasına karşın, ancak inancın sadakati ile gerçekleştirilebilecek eylemlerin oluşumuna zemin hazırlaması ve pratize etmesi sıradan değildi; olağanüstüydü.

Dıştan bakıldığı vakit PKK ile Filistin'in alicenap varlığını toprağına hakim olarak realize ve idame olması gayesi ile mücadele yürüten Hizbullah arasında hedef bağlamında pek fark bulunmuyordu. İki örgütün nihai emeli; uğruna savaştıklarını iddia ettikleri halkların bağımsızlığını temin etmekti. İki ayrı milleti sembolize eden, fakat aynı stratejik amacı güden iki ayrı örgüt...

Filistinliler ve Kürtler...

ikisini de ister katılımcı, ister gayri ihtiyari sembolize eden örgütlerdi bunlar.

Hedef; isimlerini taşıyan bir devlet içerisinde boyunduruk altında bulunmadan özgür yaşantıya haiz olmaktı.

Ancak, PKK'yı Hizbullah'tan farklı kılan etkenler vardı.

PKK'da savaşanlarla Hizbullah'ta savaşanlar arasında dava psikolojisi açısından birliktelik arz eden düşünce ve duyguların varlığında ısrarcı olunamayacaktır. Gariptir, ayrı psikolojiyi soluyan Hizbullah gerillaları, Filistin halkının ve bütün ırkdaş milletinin inancını paylaşırlarken, PKK, Kürt halkının inancından ve manevi değerlerinden maalesef uzak kalmıştı. Ve lakin, nasıl ki Hizbullah'ın büyümesini kitle desteği temin ettiyse PKK'nın da büyümesini, güç kazanmasını Kürt halkı sağlamıştı. Tabii madalyonun bu yüzü neden ve nasıl yorumlarına açıktır.

Hizbullah saflarında bir dönem sıkça rastlanılan intihar eylemlerinin altında yatan realite şuydu: Hizbullah, militanlarını savaşa sürüklemeden evvel İslâm felsefesi üzerine eğitici, bağlayıcı ve uygulatıcı bilgiler vermekteydi. Yani, militanlar, bir halkın kurtuluşu için İslâmi öğretilerle motivasyona tabii tutulmaktaydılar. Filistin halkı için, İsrail zulmünü yenmenin aynı zamanda Allah'ın bir temennisi ve cihad olarak işlendiği düşünülürse, bu uğurda hayatını yitiren her Müslüman gencin cennete gideceği gerçeği gözönünde bulundurularak, aslında insanların intihan, ucunda Allah'ın sevgili kulu olmak, cenneti elde etmek şuurunun yattığı için tüm bunlara temayül ettikleri gözlemlenecektir.

Hizbullah'ta "ölüm", yemden dirilişin cennetle mükâfatlandırılması olarak işlenmekteydi.

İnançlı bir insan için bundan daha büyük mükâfat olabilir miydi ki?

Demek ki, bir Hizbullahçı intihar gerillası dünyevi ideolojik saplantıların kendisini

yönlendiriyor olmasından dolayı değil, dininin mükâfatlandıracağı cennet gerçeğinden yola çıkarak yaşamına son vermekteydi.

Zira, PKK ile Hizbullah arasındaki farklılıklar bu noktadan itibaren belirivermekteydi. Buna yöntem farklılığı da demek mümkündür.

İki örgütün, sonuçta aynı hedefi paylaştıkları bilinse de hayata geçirilen tarzı anlayışların tamamen birbirinden kopuk olduğu maalesef henüz pek çok kimsenin bilgi dağarcığında yer almamıştır. Birinde, öldükten sonra dirilişi yaşayacağına inanan gençler, Allah'ın en büyük mükafatı cennet için ölmeyi veya İslâmi tabir ile şehit düşmeyi severek kabul etmekteydiler.

Bunun mantıki yönü anlaşılırdır.

PKK saflarında bulunan militanlar ise, tamamen aşağılık kompleksine kapılmanın ve dışlanmışlığın etkisiyle şuursuzluğun girdabına kapılarak kendini ispat etme temayülünün bir sonucu olarak bu türden eylemlere girişmekteydiler, inançtan (dini) yoksun idiler. Dünyevi beklentilerinin dışında ikinci bir yaşam olduğu inancı da güdülmediğinden ölümlerin, âhirete bir yatırım olarak düşünülmesi anlamsızdı. Nitekim böylesi bir beklenti de bulunmuyordu.

PKK'da ölüm, örgüt içindi! Ve madem ki yaşamın ötesinde bir beklenti yoktu, peki, neden insanlar kendilerini feda etmek gibi bir çılgınlığa baş koyarlardı ki?

Maalesef bu, anlaşılır değildir.

AMİT'in kuruluşundaki asıl amaç tarife hacet gerektirmeyen aleniyeti teşkil etmekteydi. Bunun ötesinde başkaca fraksiyonların olduğu da ortadaydı. Ne kırsal alanda, ne de metropollerde herhangi bir varlık gösteremeyen militanların basit bir olayda ölmesi veya düşman kuvvetlerin eline düşmesi büyük bir ihtimal olarak düşünüldüğünden, bunların parti menfaatine nitelikli eylemler ile katkı oluşturmaları amacının bir sonucu olarak canlı bomba niyetine kullanıldıklarını da belirtmek olağandır.

Ölüm, her canlı varlığın olduğu gibi, yeryüzünün en mükemmel canlıları olan insanların da nihai sonudur. Ölümün soğuk yüzünü, aslında o düşünemiyor dediğimiz hayvanlar bile tanımaktadırlar ki, ondan sakınır Ve korkarlar. Kurban edilmek üzere bıçağın ağzını gırtlaklarının üzerinde hisseden hayvanların o anki feryatlarına dikkat kesilmiş ise, çırpınışlarının ölümü göreceli dahi olsa tanıdıklarına alâmet olduğuna tanıklık edilmiştir. Üstelik bu feryat, hiçbir yaşam gayesi ve sorumluluğu olmamasına karşın çıkmaktadır.

Dile kolay, insanoğlu düşünebilen, zararı ve güzellikleri tanıyan, âhiretin yatırımı olması gereken dünyevi hayatın sorumluluğunu bilen birer imtihan varlıklarıdırlar. Bu mahlükatların az bir kısmı yaşayınca şüphesiz büyük bir korku duyarlar. Ölümü soğuk bulup, ona teslim olmak istemezler. Can tatlılaşır. Sanki ebediyen yaşanılacakmış gibi, hayata sıkı sıkıya bağlanırlar.

İslâm Tarihinden:

Yeni evlenmiş olan bir genç, henüz mürüvetinin tadına doyamadan Azrail ile tanışmıştı. O ana kadar ölüme meydan okuyan genç, Azrail'in;

"Senin canım almaya geldim!", demesi ile belki ölümden korkmasa da dünyevi hasretlerine duyamadığından mıydı bilinmez canını teslim etmekten Bakınmıştı. Allah'a canının bağışlanması için yalvardı. Bu delikanlının yakarışlarına dayanamayan Azrail de Allah'a yalvarınca rahmeti bol Rabbimiz gence şefaat eyledi.

Bu gencin, yerine başka bir can bulması halinde affolunacağını bildirdi.

Genç, büyük bir sevinç duymuştu. Ne de olsa yaşlı anne ve babasının yegâne evladıydı:

"Onlar muhakkak ki canlarını biricik evlatları için feda etmekten kaçınmazlar," diye geçiriyordu içinden.

Büyük bir heyecan içinde önce babasının kapısını çaldı, Babası, ihtiyar, görünüşte hiçbir dünyevi beklentisinin olamayacağı bir zattı. Durumu izah etti hemen babasına. O ana kadar evladından hiçbir variyetini esirgemeyen babası üzüldü, yıkıldı; ama eli, belki de zekâreti yaşayan canından olmadı:

"Evladım! Bütün servetimi al. Helal olsun. Gayri can tatlıdır," dedi.

Babasının cevabına şaşırdı genç evlat; amma ısrarcı olmadı:

"Hele bir anama da varayım" diye geçirdi içinden.

Bu kez anasının kapısını çaldı. Anasının da babasından pek farkı yoktu. O da, hasta ve yaşlıydı. Babasına anlattıklarının aynısını annesine de anlatan genç "can" talebini yineledi. Fakat o ana kadar;

"Yoluna kurban olayım" diyen annesi de ölümün soğuk yüzünü ensesinde hissedince canını vermeye yanaşmadı.

Büyük bir umutsuzlukla başbaşa kalmıştı genç. Azrail'e canını teslim etmeden evvel evine vardı. Pırıl pınl, nur suratlı ev kadını, eşinin düşünceli halini görünce dayanamadı ve üzüntüsüne ortak olmayı istedi. Genç delikanlı, dünyadaki en değerli iki varlığı olan anne ve babasının ortak olmak istemediği hayati sorununa eşinin ortak olabileceğine ehemmiyet göstermeyerek güldü...

Evet, bu olayı anlatmaktaki maksadım taşıdığımız canın ne denli değerli ve tatlı olduğuna işaret etmek içindi. O, ne akıldı ki, insanlar canlarına üstelik kendi elleri ile kıyıyorlardı. Bir insanı ölüme muhtaç kılan bu gücün tesir boyutu ne olabilirdi ki?

Şüphesiz intihar olaylarının altında yatan en önemli gerçek çaresizliğin manevi boşluklara tekabülü ile ön plana çıkan tatminkârsız gururdu. Bu, geçici, bir anlık duyguydu. Güçlü bir iradeye malik olan bireylerin direnç göstermeleri halinde bu duygulardan arınılması kuvvetli ihtimallerdendi. Aksi durumda ruhsal bozukluğun pençesinden kurtulamayan zayıf karakterlerin bulundukları ortamlardan sıyrılmak amacıyla bir çıkış yolu ararlarken ölüm, en cazip seçenek olarak karşılarına çıkıverecekti. Bunun adı: İntihar idi.

Koyu bir inancın veya çözümsüzlüğün uzandığı yol olan intihar teşebbüsleri herhalde ölümlerin en korkuncu olsa gerekti. Daha Önceki bölümlerimizde de değindiğim gibi, ben, PKK'nın eski ve inanmış bir savaşçısıydım. Bu nedenle her türlü eylem çılgınlığına girişmişimdir. Şimdi bile bana, inandığım dava doğrultusunda geri dönme ihtimalinin çok zayii olduğu bir eylem dayatılacak olursa dahi emin olunsun ki giderim. Geçmişteki pratiklerim de bunun bir ispatı olarak değerlendirilebilir. Fakat iddia ediyorum ki, Yüce Rabbimin emri dışında hiçbir dava inancı şahsımı kendi ellerimle ölüme mahkum edemeyecektir; ölümün çirkin yüzünün dışında!.. Yani, ölümün üzerine neşe ile gitmekle, Ölümü kesin bilmek arasında farklılıklar olduğunu ve doğal olarak bu faktörlerin insanları psikolojik mânâda değişken kılmasının doğal olabileceğini belirtmek istiyorum." Ölümün çirkin yüzü" ile ifade edilmek istenen ise, başkasının inisiyatifine düşerek işkencelere tabii tutulup, realize edilen Ölüm şeklidir. Bu tür maksatlardan kurtulmak için ölümü tercih etmek

kanaatimce en doğal seçenek olacaktır.

PKK'da bir militan nasıl intihan seçmekteydi?

Bu sorunun cevabını aşın bir dava inancı ile ilişiklendirmek inandırıcı olmayacaktır. Zira, ERNK'nin değerlendirmelerine bakıldığında olayın çok daha farklı ve derin boyutları karaya oturacaktır.

Zayıf karakterli, kişiliği henüz olgunlaşmamış ütopist kimseler böylesi trajik olaylarda başrolü oynamışlardır. Kendilerine anlatıldığı gibi, her şeyi toz pembe görmüşlerdir. Atacakları bir adımın ötesinde özgürlüğün yattığını, kahramanlaşarak destansı faaliyetlere imza koyacaklarını sanmışlardır. Oysa zannettiklerinin basit bir kovboy filmi kadar inandırıcılıktan uzak, bir Clint Eastwood kadar da sanal tiplemeden farksız olmadığını görememişlerdir.

Kuşkusuz gerçek bir dava adamı sanal alemden ıraktır. Olayların bazen traji-komik, kanlı, çetin ve ölümlü geçebileceğini hesap ederek yoluna baş koymaktadır. Dağlarda düşmanların birbirlerine gül değil, kurşun sıktığını bilecek durumdadır. Sadece düşmanı ile değil, belki daha fazla zorlanacağı doğa şartlan ile de savaşması gerektiğim idrak edecek kapasitededir. Dirençlidir. Her türlü olumsuzluklara göre kendisini kontrol edecek yetkinliktedir. Gafleti kati suretle kabul ve hoş karşılamaktan uzak durmak yükümlülüğündedir.

Bunların dışındaki tarifi olunan şahsiyetler, özgürleşme adına attıkları bir adım ile esasen kendilerini kafese tıktıklarını bilemezler. Buna keklik avlama tarzı da denebilir. Bu, keklik avlamak üzere bir kafesin içerisinde yem olarak kullanılan tutsak kekliğin ötüşüne al d a m la r ak avlanan kekliklerin dramına benzerlik arz eden bir vaziyettir.

Kafesin içerisine düşen kimseler hazırlıksız yakalandıkları muhakkak olduğundan, hayalini ettikleri ile gördükleri arasında en ufak bağlantı dahi bulamayacaklarından tabiatıyla kendilerini köşeye sıkışmış hissedeceklerdir. Bunalıma gireceklerdir. Aşağılık kompleksine yakalanacaklardır. Bu psikolojik deprasyon özellikle gururlu şahsiyetler üzerinde etkisini fazlasıyla hissettireceğinden kendilerini ispata koşma idefizmine kaptıracaklardır.

Artık kuş kafeste, yaşam hakkı ise başkalarının kumandası altındadır.

Böylesi vak'alara bolca tanık olunan PKK ortamında siyasal ve askeri kanatların gerekli görmesi halinde bu tür kimseler, canlı bomba olmaları maksadıyla ölüm adaptasyonuna tabii tutulurlardı. Nitekim Dersim'de, Adana'da, Batman'da, Bingöl'de ve daha bir çok yerde vuk'u bulan intihar saldırıları bu çalışmaların, meyvesini vermesi bakımından başarılı olduğu sonucuna varmak mümkündür.

Ayrıntı:

Bilemiyorum, hiç kobay seçilen bir kurbağanın nasıl ve nedenleri ile birlikte intiharına tanık oldunuz mu?

Yapılan bir deney sonucu bakınız bir kurbağanın hissi davrandığı nasıl çıkmıştı ortaya:

Doğanın zor şartlan altında üslendiğimiz bir kış kampında bir gün, onlarca arkadaşım ile kar üzerinde yakılan ateşin etrafında üşüşüp ısınmaya çabalarken nereden geldiğini bilemediğim minik bir kurbağa birden önümdeki ateşe fırlayıverdi. Bir an şaşırdım. "Herhalde ateşin kendisine zarar verebileceğini bilmediğinden atlamıştır" diye düşündüm. Elime aldığım yaş bir çırpı ile kurbağayı kurtarmak

istedim. Yanımda bulunan arkadaşlarımdan Sipan, kolumdan tuttu:

"Yapma!" dedi.

"Neden?" diye sordum ona. O da:

"O, doğanın acımasız şartlarına dayanamadı. Mücadelesini kaybetti. Ölümün en kolayını seçti," dedi.

Kor ateşin içerisinde önce şişen kurbağa birkaç saniye içerisinde can verdi. Kurbağanın iyice pişmesini bekleyen Sipan, kıvamına ulaştıktan sonra parmaklarının arasına tutuşturduğu iki adet çubuk ile yavaşça kurbağayı kendine doğru çekti. İki bacağından tutarak parçaladı. Pişmiş etini büyük bir iştahla yedi. Tadının güzel olduğunu ifade etmişti!

Sonradan öğrendim ki, kurbağa kendiliğinden gelmemişti yanımıza değin. Ardımızda duran bir arkadaş bize bir gerçeği ispat etmek uğruna tatbik etmişti bunu.

Kurbağanın hissi harekâtına ölüm iç güdüsü demek de mümkündür.

Merakım daha da artmıştı. Birgün sonra bir dere kenarından yakaladığım kurbağalardan birini üs bölgemize götürdüm. Yerde epeyce kar vardı. Karın üzerinde gerilla tipi ateş yaktım. Kurbağayı da hemen kenarına bıraktım. Kurbağa, ateşin sıcağından kısa süre faydalandı. Hiç de intihar edecek gibi durmuyordu. Kurtuluşu bir dere veya çimenlik bir alandı. Sanki böyle bir yere ulaşmak istercesine ateşten uzaklaştı. Fazla yumuşak olmayan karın üzerinde on metre kadar ilerledi. Bir ara durdu. Etrafına bakındı. Kendisini getirdiğim dereden neredeyse beşyüz metre uzakta bulunuyordu. Ulaşabileceği küçük bîr umut kapısı dahi bulamayınca geri döndü. Büyük bir süratle ateşe yöneldi. Hiç tereddüt yaşamadan kendini ateşe gömdü. Ateşten uzaklaşırken çıkardığı sesleri, dönüşü esnasında çıkarmaması sanki hayata duyulan bir isyan gibiydi!

PKK'nın kurduğu AMİT çalışma tarzı da yaptığım deneyden farksızdı. AMİT için seçilen militanlar da en az Örneğini vermiş olduğum kurbağalar kadar, dönüşlerindeki ölümü telaffuz edici umutsuzluğu ve zavallılığı oynamışlardı.

ERNK'nin hazırlamış olduğu rapor AMİT'in işlevselliğinin boyutunu ortaya koyarken, kitabımda üzerinde en fazla durduğum ikili oynayan grupları da ERNK militanları isimlendirerek deşifre ediyorlardı.

KISIM ONÜÇ

Kiminiz raporda adı geçenlerin, "PKK'ya yardım ettiler" sentezine tereddütlü ve şüpheci bakabilirsiniz. Bu doğaldır.

Zira ismi telaffuz edilen zatların neredeyse tamamı devlet erkanı tarafından korunan, kollanan ve kamuoyunca da tanınmış sözde itibarlı şahsiyetlerdir. Soruyorum halkıma; zaten bizleri acınacak hallere düşüren bu şahsiyetler değil miydi? Cumhurbaşkanı'ndan tutun Başbakan'ına ve Türk Silahlı Kuvvetleri'nin pek çok subayına kadar kimler bu ülkeyi pazarlamak istememişlerdi ki! Sahte devletçi, sahte milliyetçi, sahte dinci, sahte Atatürkçü güruhları ülkenin utanç tablosunu teşkil eden say sayabildiğin kadarların birer ibret vesikası idiler. Amiyane bir tabir olacak ama, poposu sıkışan yalakalığı elden bırakmıyordu. Emin olunuz PKK'nın lideri Abdullah Öcalan bile, kitabımda adı geçen şahsiyetlerden daha mert ve açık yürekli tavır sergiliyordu.

Dönme devşirme Enderun yetmesi Sokullu Mehmet Paşa ne kadar devletçi olmuş ve altında yaşadığı Türk soyuna, bayrağına ne kadar sadakat göstermişse

İbrahim Tathses'de gizli devletçilik entrikalarıyla o denli devletine sadakat göstermiştir. En az Sokullu güruhu kadar... Dönme devşirme Enderun iktidarları, nasıl Önce kendi milletlerini satmış, ekmeğini yedikleri vatanın evlatlarım kana boğmuşlarsa adı geçen ve halen bir giz olmaktan öteye geçmeyen daha birçok sanatçı, politikacı, asker, bürokrat, memur, işçi vs. kimselerde önce altında yaşadıkları bayrağa, ardından çıkarları gereği dağlardaki militanlara ihanet etmişlerdi.

Emin olunsun ki, dağlara çıkan PKK'lı savaşçıların büyük bir yüzdesi suçsuzdu. Onların hiçbir günahı yoktu. Asıl suç, bu adını sıraladığım çevrelere ait idi. Gençliğin dağlara çıkmasını teşvik eden de, devletin helikopterine binip yer gösterenler de bu çevrelerin ikirci uzantılarıydı. PKK'lı savaşçıları dağlara çıkartan, çıkarları gereği destekleyen hainlerin entrikaları sonucu ahsız, günahsız aile fertleri işkencelere maruz bırakılmış, suçlan olmasa da bir kulp takılarak yıllarca cezaevlerinde yatırılmış, dağlarda hayatını yitiren her gencin kellesi başına para vaadinde bulunularak henüz onaltısında, onyedisinde bulunan fidan gibi gençlerin bedenlerine hiç açınılmadan kurşunlar yağdırılmış, Kürt-Türk kışkırtıcılığı arttırılarak milliyetçi çevreler dürtüklenmiş, fakat bu alçaklara dokunulmamıştı bile. Dün sanatçı olan bugün de sanatçı, dün politika yapan bugün de politikacı, dün bürokrat olan bugün de bürokrat, dün asker olan bugün de asker olarak duruvermekte idiler karşımızda.

Peki, bu dengesizlik nasıl tarif edilebilirdi?

Tarife ne gerek vardı ki? Her şey bütün çıplaklığıyla ortada değil miydi?

Onlar, Türkiye'de bulundukları makamları muhafaza ettikleri müddetçe devletin adalet çarkı da kendi ulusuna, kendi toprağına, kendi bayrağına "ihanet ediyor" statüsünden kurtulamayacaktı. Bunların yaptığı ne bir okul, ne bir fabrika, ne de sarf ettikleri iki çift milliyetçi itham oluşan vebalin üzerlerinden kalkmasını sağlayamayacaktı.

Osmanlı döneminde yaşayanlar da bu entrikaların aynısıydı; bu, unutulmamalıydı! Devlete iyi görünmek, servetlerine servetler katmak, daha üst görevlerde yer edinmek maksadıyla yatırımlar yapan ve böylelikle padişahların en emin sırdaşı olan Enderun'dan yetme Vezir-i Azamlar'ın koca Osmanlı padişahlarını nasıl da sırtlarından avladıkları bilinmektedir; unutulmamıştır. Ne de olsa birer devşirme oldukları hafızalarda saklıdır!

Entrikaların yaşandığı PKK'lı dönemlerde yeni bir Osmanlı devşirme sendromunun yinelendiği ortadaydı. Aşikardı ki, zavallı ailelerin evlatlarını bu kahpe herifler alarak kendi oyunlarına alet etmişlerdi. Kundaktaki bebelerin ölmesine neden olan kurşunlar onların döktüğü paralarla satın alınmıştı. Ne acıydı ki bu silahları kullanan, baskınlar düzenleyen militanları da yanlış hedeflere yönlendirenler de bunlardı! Ve dağlardakilere ihanet edenler ve onları yan yolda bırakanlar da bunlardı.

Yarınlarda da bir yenisini tekrarlayıp tekrarlamayacakları ise meçhuldür!

Peki, bunca gerçek ortadayken devlet, neden suskunluğunu bozmamıştır?

Ya PKK?..

Soruyorum; adalet bu mudur?

ERNK, ihanetçilerin isimlerini verirken sanılmasın ki bu, onlara duyulan hasmane duygulardan kaynaklanmaktaydı. PKK, emin olunsun ki, bırakınız düşman görmeyi, bunları adam yerine dahi koymuyordu. Açıklanan isimlere netlik getirilecek olunursa bu, PKK'nın faaliyet sahasındaki yerel desteğini gözler Önüne sermek istemesinin

sonucuydu. Aksi durumda sıralanan isimlerden tahsil eden paraların, elde edilen desteğin harici açıklaması yapılamazdı. Ki, zaten örgüt yönetimi mali kaynaklarının bilançosunu her dönem çıkartırdı. Üst yönetim organlarına verilen bilgiler "doğru mudur" diye ikinci kez tahkikat yapılarak kaynağından teyit girişimleri yapılırdı. HPP'nin ERNK ve ARGK kollan da bu faaliyetlerin icra edilmesine hakimdi. Keza PKK'nın gerek mali kaynaklarım, gerekse siyasal destekçilerini desteklediği ve titizlik arz eden faaliyetlerini bir sır olarak koruduğu de gerçeklerle bağdaşmayacaktır. Örgütte gizlilik esasına ehemmiyet gösterilen tek mevzuat gerillanın organik bağlarıydı. Diğer türlü bağların deşifre olması pek endişe konusu yapılmıyordu.

Bunun dışında telsizlerin, telefonların dinlenmesi, kuryelerin yakalanma ihtimali olması düşünülerek "a"dan "z"ye her konunun şifrelendîrilmesi ve her türlü iletişimin baştan sonra şifre ile ifade edilmesi demek olurdu ki bu da, modernize olmak isteyen, yemlenmeye açık, gücünü aldığı kaynağı alenen ifade etmeyi arzulayan ve desteğini Kürt realitesinde bulduğuna kanı getiren PKK'nın pısırık kabuğundan kurtulmasını imkansız kılacaktı. "Ben Kürd'üm, Kürtler benimledir," düşüncesini gözlemci güçler açısından kamuoyu oluşturmak bağlamında realize edemeyecekti.

Düşününüz!

Öcalan, uğradığı tarihi kazadan evvel telsizler aracılığıyla direktifler verirken her kelimesini rakam veya isim yanıltmacaları ile kullanacaktı. Ne komik olurdu, değil mi? Hem böyle bir zihniyetin örgütüne hakim olması, örgütün de başarılı sayılması demogojik, bir o kadar da gülünç bir ütopya olurdu.

Demek ki, ERNK'nin isim kullanması ve izahatları doğaldı.

Zira ARGK bile, telsizlerinin dinlenmesini önleyemediğinden inorganik bağlarını, hatta faaliyet sahasıyla ilgili özel bilgileri dahi açıkça ifade etmek yoluna gidiyordu.

Devletin güvenlik kuvvetleri de böyle idi!

Hareket startı alınmadan evvel operasyon için her türlü gizlilik önlemi alınırdı. Telsiz konuşmalara için şifreler tespit edilirdi. Ancak, pratikte realize edilmesi zordu. Nasıl ki devletin güvenlik kuvvetleri dağlardaki militanların telsizlerini dinleyebildiyse - ki onların telsiz frekanslarını yakalamak çoğu kez ne mümkündü- dağlardaki unsurlarda güvenlik kuvvetlerinin telsiz mülakatlarım dinleyebiliyordu. Güvenlik kuvvetlerinin dinlenemeyen tek telsiz sistemi ise "kilit" frekans özelliğine sahip olanı idi. Böylesi özelliğe sahip olan telsizler yanlızca birlik komutanlarında mevcut bulunuyordu. Kısıtlıydı. Hal böyle olunca geriye kalan bütün telsizler dinlenebilmekteydi.

Dağlardaki militanların kullandıkları bir Yaesu marka telsizin frekansını yakalamak günler isteyen çalışmalarla mümkün olabilmekteydi. Oysa ki güvenlik birimlerinde bulunan Aselsan 48-11 tipi telsizlerde istenilen hangi frekansa geçilse bu frekansın Yaesu marka telsizlerle yakalanması bazen bir dakikalık zaman dilimini dahi aşmamaktaydı. Operasyonel türü faaliyetlerin organizasyonlarında Aselsan 48-11 tipi telsizler yoğun olarak kullanıldığından mecburen elinde kilit sistemli telsiz bulunan birlik komutanı da bu telsizlere göre frekans ayarı yapmakta ve bu frekanslar üzerinden koordineyi sağlamaktaydı.

Meselâ; araç istenilirken "Ahmet Rasim Ahmet Çelebi" denilmekte ve bunun gibi telsiz konuşma tarzı denilen haberleşme yöntemleri uygulanmaktaydı. Bu üslubun dağlardaki militanlarca idrak edilmesi de gayet basitti. Öyle ki, görevleri icra eden askeri birliklerin telsiz konuşmalarındaki hareketliliği dahi koordinasyonların deşifre

olmasına neden teşkil edebiliyordu. Bazen öyle kaz kafalı kimseler ile bağlantı sağlanırdı ki, verilen şifrelere göre gelişmeler ve yapılmak istenenler belirtilse de bunlar verilmeye çabalanan mesajı anlamayabiliyorlardı. Bu iletişim kopukluğu zaman zaman sıkıcı olabiliyor, mesajı yollayan karşı taraf sinirlenerek her şeyi alenen ifade etmek durumunda kalabiliyordu. Ki bu da, düşman diye nitelendirilen güçlerin işine geliyordu.

Buna benzer bir örneği 1994 yılının bahar ayında Bahçe-saray kırsalında yaşamıştım. Malum Bahçesaray'ın dağlık alanları tamamen ağaçlıklardan yoksundu. Yüksek zirvelerinde pek çok tepecikler olduğundan bu tepeciklerin arasına sıkışmış göletler vardı. Böylesi tepeciklerin arasında sıkışan bir göletin kenarında yaptığımız bir eylem faaliyetinin ardından konaklamıştık. Günler boyu hareketli kalmanın yorgunluğunu atabilmek ve yeni planlamaların oluşumunu sağlayabilmek maksadı ile bu noktada uzunca süre kalmayı uygun bulmuştuk.

Noktanın, en yakın yerleşim biriminden en az 6-7 saat uzaklıkta bulunması da bizim açımızdan önemli bîr avantaj sayılırdı. Çünkü bu, aynı zamanda güvenlik kuvvetlerinin de bize olan uzaklıklarına alâmet idi. Yani, bîr operasyon düzenlense askerin bulunduğumuz mıntıkaya ulaşması 6-7 saatin alınması demek olurdu ki, bu süre içerisinde mutlak suretle telsiz trafiği yaşanacağından bundan haberdar olmamız kaçınılmaz olacaktı. Hatta bitkin halde yanımıza değin sokulacak birliklerden kaçmamıza dahi gerek kalmadan hareketlerini adımlarına kadar takip ederek ağır darbeler de vurabilecektik.

Evet, biz böyle düşünüyorduk. Fakat her düşünülen gerçekleşecek diye bir kaide de bulunmuyordu. Ve bunun en bariz örneğini bu noktada yaşayarak bir kez daha öğrendik. Meğerse bulunduğumuz alanı ziyaret etmeyi düşünen başka kuvvetler bizden evvel davranmışlardı. Konakladığımız noktanın sadece bir sırt ötesinde üslenmiş vaziyette bulunuyorlardı.

Mevziiler kazarak duyum aldıkları grubumuzu pusuya düşürmeyi planlıyorlarmış... Duyumları doğru idi. Araziye çıkarak pusu kurmak istemeleri de yerinde bir karardı. Fakat yanlış yerde bulunuyorlardı.

Bulunduğumuz noktanın, fazlaca hakim olmasa da bizi korumaya yetecek kadar sarp olan hemen üzerindeki zirvesine tepeci grupları çıkarıyorduk. Normal zamanlarda düzenli bir şekilde çıkardığımız devriye gruplarım bu üs bölgesinde çıkarma gereğini duymamıştık. Bulunduğumuz alanın en kritik geçiş güzergahı tepecilerimiz tarafından rahatlıkla gözetlenebiliyor olmasıydı bizi bu gereğin dışına iteleyen.

Ancak, aklımıza hiç gelmeyen bir yer vardı ki... O da, tepecilerin ikiyüz metre kadar dip noktasıydı. Ne hikmetse tepeye çıkardığımız hiçbir tepeci grubu merak edip de bulunulan tepenin dip noktasına bakmamıştı.

Sıcak yaz ayında tam on gündür aynı noktada, düşmanlarımızla burun buruna kalmıştık! Garipti! Sadece tek sırt hattının aralarında bulunduğu iki düşman kuvvet olarak birbirimizden bihaber kalmıştık. Günler boyu bel bağladığımız tepecilerimizin güvenci ile çok rahat hareket ediyor, bazen soyunup yüzmeye dahi teşebbüs ettiğimiz zamanlar oluyordu. Grubumuzda bayanlar da bulunduğundan sadece pijaması olanlar suya girebiliyorlardı. Oysa ki, değil burnumuzun dibinde, düşmanın araziye çıktığı duyumunu dahi aldığımız zamanlarda kati suretle büyük bir gizlilik içerisinde "her an çatışmaya düşebiliriz" kanaati ile hazır kıta olurduk.

Gülünçtü. On gün boyunca yanyana durup da birbirinden haberdar olmayan

karşılıklı iki düşman birliği idik. Herhalde bu, eşine pek rastlanamayacak ender olaylardan biri olsa gerekti. Yanıbaşımızdaki düşman birliği ise bizden kim bilir ne kadar önceleri gelmişti. Onlar da bizim içine düştüğümüz yanılgıya kapılarak "arazîde bir şey yok" düşüncesine varmışlardı ki, grup olarak statik ve tamamen naturel bir görünüm içerisinde kalmışlardı. Şayet böylesi bir kanıya kapılmamış olsa idiler, mutlaka onlar da bir tepeci grubu çıkartırlardı. Hiç şüphe yoktu ki, tepeci grubu çıkartmaları durumunda bizim tepeci çıkardığımız zirveyi kullanacaklardı. Bu durumda tepeyi önceden kapan tarafın karşısındaki gruba ağır kayıplar verdirtmesi kaçınılmaz olacaktı.

Bulunduğumuz noktada onbirinci günümüzdü. Arkadaşlarımızın bir kısmını görevlendirecek, bir hayli uzakta bulunan Gevaş'ın "yurtsever" diye nitelendirebileceğim güvenilir köylerinden birinde bitmek üzere olan erzağımızın yerine yenisini tedarik edecektik. Takım komutam Kahraman ile üç arkadaş daha bu görevde bulunacaklardı. Gidilecek olan köy epeyce uzak olduğundan gündüzün yola düşülmesi gerekiyordu. Bölük sorumlusunun onayı ile öğlen vakti yenen yemekten iki saat kadar sonra görevli grup yola koyuldu.

Erzak temini için ayrılan militanlar havanın kararmasıyla birlikte büyük bir telaş içerisinde, biz onları erzak ile birlikte bekler iken elleri boş olarak ana gruba geri döndüler. Bu ani dönüş bizi de heyecanlandırmıştı. Aklımıza ilk gelen, gidecekleri köyü zirvelerden birinde keşfettikten sonra mutlak köye giren çıkan düşman birliklerini görmüş olabilecekleri idi. Veya bir operasyon haberi!.. Aklımıza ilk gelen değil, maalesef son gelebilecek olanın olduğunu militanları dinledikten sonra anladık.

Gruptaki herkeste büyük bir şaşkınlık oluştu. Hiç kuşku yoktu ki, bu durumdan en fazla o sıralar yanımızda teftiş amaçlı bulunan Bölge sorumlusu Pling rahatsızlık duymuştu. Pling, etrafına bakmıyordu şaşkın şaşkın. Bu vurdumduymazlığa isyan edercesine üfleyip püflüyordu, her önüne çıkana sataşıyordu. O gece belki de ömrünün en korkunç sözlü uyarılarını bölükten sorumlu Karker almıştı. Pling'den firça yiyen Karker de kabahati astlarına yükleyerek onlara bağırıyordu.

Herkes "düşman var" alarmı üzerine çantalarını hazırlayarak sırtlandı. Her akşam kararan hava ile birlikte indirilen tepeci grubu bu kez talimatla sabitlendirildi. En tecrübeli militanlar düşmanın gözetlenebileceği ve geçiş vermeyeceği sırtlara mevzilendirildi. Grubun en ağır silahlan hakim noktalara yerleştirildi. Yoğun güvenlik önlemleri alan grubun geri kalan kısmı ihtiyat amaçlı noktada tutulurken bu grupta her an tetikte bırakıldı. Gerçi çatışma çıkması durumunda görevi icra edecek olanlar tepelerde mevzilenen arkadaşlardı. Noktada bulundurulanlar ise çok olağanüstü durumların dışında çalıştırılmayacaktı.

O sıralar yakınımızda bir grup daha vardı. Bu grup da Selim'in denetiminde bulunuyordu. Onlar da birkaç gün evvel bir karakol basmışlardı. Pling, telsiz bağlantısı kurmak amacıyla bir miktar sırta doğru tırmandı. Çağrı yaptı. Selim'e durumu bildirdi.

Selim'in cevabı şuydu:

"Heval! Halayı çekin! Size destek veririz."

Gerilla, halayı "dilan" olarak kullanırdı ki, bu da silahlı müsademe anlamında dile getirilmişti.

Pling, Selim'in jestine "gerek yok!", yanıtım verdi. Şayet bir çatışma çıksa bile bu dakikadan itibaren bizim kontrolümüz altında gerçekleşecekti. Selim'in grubuna

yalnız geri çekilme esnasında ihtiyaç duyulabilirdi. Zaten Pling'in Selim'i ikaz etmesi de bunun içindi.

O ilk şaşkınlığını, kızgınlığını bir müddet sonra üzerinden atan Pling, noktadan ayrılmasını istemediği Karker'i. Kahraman'ı ve Kahraman ile birlikte göreve ayrılanları yanına topladı. Bu toplantıda tecrübeli bir isim olarak ben de bulunuyordum.

Pling, önce Kahraman'a sordu: "Düşmanı nasıl fark ettiniz?" Kahraman'ın cevabı ilginçti:

"Tepeyi tam aşmış inişe doğru geçiyorduk ki, biraz soluklanmak için zirvede oturduk. Telsizimiz o esnada taramadaydı. Birden düşmanın frekansına takılan telsizden çok net çağrılar duyduk. Merak ettim. Frekansı kaydedip, sabitledim. Birbirilerine bağıran korucular ile askerler telsiz aracılığı ile hakaretvari konuşuyorlardı. Grubun içinden, bu subaydı herhalde, biri erzak istemiş... Korucu yanlış bir yere gitmiş.. Arazide bulunan bu yakınımızdaki düşman unsurlarının başındaki subay herhalde fazla aç kaldıklarından durumlarına isyan ediyordu. Erzak getiren grupla telsiz bağlantısı defalarca kuruyor, şifreli konuşuyor, ancak anlaşamıyorlardı. En nihayetinde kızan subay gizlilik esasım bir kenara bırakarak; yahu büyük göletin oradayız. Oraya gelin! dedi. Biz de şaşırdık. Hatta arkadaşlar; "bu salaklar ne diyorlar?", diye garipsediler. Ciddi bulmadık. Bu da şifre olabilir diye düşündük. Ancak büyük göl, bulunduğumuz tepeden iyi gözüküyordu. Dürbünle kontrol ettiğimizde düşmanı gördük. Anlayamıyorum; nasıl birbirimizi bunca zaman göremedik."

Pling:

"Tabii... tepecilerimiz uyuyor. Bizler de bu salaklara güvenip buraları özgürlük alanı gibi kullandık."

Gerçekten de isyan edilmeyecek gibi değildi! Şansımız yaver gitmiş, biz onları önce fark etmek gibi büyük bir tehlikeye maruz kalmaktan kurtulmuştuk. Ya, onlar bizi, bizden Önce görselerdi?!.. Olayın bu yönünün düşünülmesi dahi tüylerimi diken diken ediyordu.

Yaptıktan ufacık bir hataydı belki de... Ancak bu hata, bakınız bir çatışmada güçler dengesini nasıl etkileyecekti.

Düşman kuvvetleri yaptıkları hata ile de kalmamışlardı; zaafiyetlerini de bir sonraki gün bilgimize "al da kullanın!", dercesine sunmuşlardı.

Pling, yapılan istişarenin ardından sabaha kadar beklemeyi, şayet bir olay çıkmaz ise geri çekilerek bu ateş hattının dışına çıkmayı tasarlıyordu. Ertesi gün sabahın ilk ışıklan ile birlikte bizler de sırtlara vurarak mevzilendirdiğimiz arkadaşlarımızın yanlarına vardık. Gerçekten düşman karşımızda duruyordu. Bunu çıplak gözlerle bir de bizim görmemiz içimizdeki güven duygusunu bir kat daha arttırmıştı. Tepedeki arkadaşlar o ilk duyum ile kapıldıkları kaygıdan tamamen arınmış gözüküyorlardı.

Öğlen saatleri olmuştu. Noktada normal faaliyetlerini bu kez daha gizli yapan ihtiyat grubu yemek hazırlamış, tepelerdeki militanlara düşmanın göremeyeceği sırt hatlarından bu yemekleri ulaştırmaya çabalıyorlardı. Yemekte, hiç unutmam saç ekmeği ile pilav vardı. Birden, nasıl olduysa kendilerini düzlük alana bırakan düşman kuvvetleri, birbirleri ile telsiz bağlantısı kurarken kendilerinden başka bir güç olmadığını dışa yansıtmışlardı kendilerince. Biz en azından görebildiğimiz asker ile korucuların dışında geride bekletilen başka kuvvetler de olabileceğini düşünüyorduk.

Meğer öyle değilmiş!.. Hangi akla hizmet ise, koyun sürüsü gibi genişçe bir düzlüğe abanmışlardı. Yani, nicel kuvvetlerinin de konuşmalarından edindiğimiz intihaya göre sadece görebildiklerimizle sınırlı olduğunu anlamıştık. Ve sayılan da 25 veya 30 kadardı. Bu kuvvet bizim için çok savunmasız sayılırdı. İstesek kısa sürede imha bile edebilirdik.

Görüldüğü üzere, bırakınız telsiz ile başka birinin adını telaffuz etmeyi kendi hayatlarını dahi tehlikeye atacak türünden konuşmalar da olmaktaydı. Kaldı ki, bazen devletin en güvenilir korucusu olarak nitelendirilen kimselerin adı bile telsiz konuşmalarında telaffuz edilebiliyordu. Ve pekâla biliniyordu ki, dağlardakiler de dinleyebiliyordu.

Zaten istenilen de buydu! Bunun yapılmasındaki amaç;

PKK'ya "bunlar bizim tarafımızda" mesajını dolaylı ima etmekti. Böylelikle PKK, bu insanlara yönlendirilecek, doğal olarak irade dışında masum başkaca insanlar ölecek ve aralarına düşecek olan kan neticesinde pasif düşmanlıklar körüklenecekti. Dost olabilme ihtimalleri de ortadan kalkacaktı!

Tatvan'a bağlı Çörekli köyüne PKK sürekli giriyordu. Bunu devlet de, yöre halkı da çok iyi biliyordu. Dolayısıyla devletin bu bölgeyi büyük bir gayret ile koruculaştırmak istemesi söz konusu idi. Fakat bu gaye bölge insanı açısından kabul görmemişti hiç bir dönem.

Bu nedenle süreç içerisinde savaşın en can alıcı uygulamasına geçildi.

Bir gün Tatvan ilçe merkezinde yapılan bir asayiş toplantısı akabinde köylülerin ileri gelenlerini de bir araya getiren güvenlik personelleri, gözlerine kestirdikleri Çörekli köyüne mensup bîr köylüyü gizlice bir kenara çekmiş, biraz para vererek, biraz da vaadlerde bulunulup kendilerini, köylerine giren her PKK'lı grup hakkında bilgilendirmesini tembih etmişlerdi. İspat olunamamıştı, ancak eline kolay ulaşım sağlaması amacıyla ayrı kod, ayrı şifre ve ayrı frekanslar içeren bir adet telsiz de verildiği iddialar arasında idi.

Buna gizli koruculuk da denebilecektir.

1993-94 yılı kış sezonunda Ali'nin emrinde bulunan bir grup örgüt elemanı geçici üs bölgesi olarak Welatparâz diye bildikleri Çörekli mıntıkasına yerleşmişlerdi. Bu grupta belki de en samimi arkadaşlarımdan Robar (K) Tufan Aydın da bulunmaktaydı.

Robar, 1994 yılının ortalarına doğru bir komplo sonucu öldürülmüş pırlanta kalpli, lider vasıflı, yürekli bir militan olarak yüreğimde her daim yaşattığım ve yaşatmaya da devam edeceğim nadir şahsiyetlerdendir.

Konumuz ile bağlantılı olması dolayısıyla Çörekli mıntıkasında geçici üslenen grubun bir belaya nasıl davetiye çıkardığını biraz aralamak istiyorum. Bu sebeple önce olayın gelişimini ve ardından netice kısmım incelemekte yarar vardır. Sanıyorum, sebep ve sonuç ilişkisi böylelikle daha rahat kurulabilecektir.

Olayı yaşayan arkadaşlarımdan Robar'ın bu konuda anlattıkları hayli düşündürücüydü. Robar şöyle anlatıyordu:

"Sımban (Çörekli)'a paralel olan kayalık bir noktada bulunuyorduk. Geçici üs noktası olması dolayısıyla yerimizin köylülerce bilinmesinde pek sakınca görmemiştik. Tepecilerimizin bulunduğu yerde hakim değildi. Tepecilerimizi sabaha karşı çıkarıyorduk...

(...) Bir akşam üzeri arkadaşlar erzak almak için Sımban köyüne uğramışlardı. Bu köyden sürekli erzak alınmasının köylüyü zor durumda bırakacağı da düşünülerek bu gruptan birkaç arkadaş ayırdedilmiş ve komşu mezraalara gönderilerek erzak temin etmeleri telkin edilmiş..

(...) Bu rahat hareket etme anlayışı yerimizin deşifre olmasını sağladı. Nihayet bir sabah vakti öyle bir operasyon düzenlendi ki, sanki yerimizi daha önceden görmüşlercesine tepecilerimizin dahi görüntü almasına fırsat tanımadan içimize dalmışlardı."

Robar'ın anlattığı bu olay tabii ki çatışmayla sonuçlandı. İnsanın bir kaç metre yürümekte dahi zorlandığı karlı doğa şartlan altında bir gerilla grubunun, teknik donanımlı, düzenli bir orduyla üstelik onun inisiyatifi altında çatışması doğrusu tam bir kâbus olsa gerekti. PKK'da iken girdiğim bu türden çatışmaların zorluğunu bilmemem düşünülebilir miydi?

Robar, anlattığım gibi lider vasıflı biri olduğu kadar, bölge unsurları içerisinde efsanevi bir savaşçı idi de. Tıpkı hayat öğretmenim Behrem gibi!.. Robar'ın bu grupta bulunması grup için gerçekten önemli bir avantaj olmuştu. Nitekim operasyonu da ilk fark eden oydu. Sırf grubu kurtarmak adına sadece birkaç arkadaşını yanına alan Robar, doğa şartlarının çetinliğine göğüs gererek operasyonu icra eden askerlerin arkasına kaçmış ve tepecilerin dahi gözlerinden kaçmayı başaran askeri birliğe karşı düşülen dezavantajlı durumu birden avantajlı hale çevirmişti. Mesafeyi daraltan, böylelikle operasyondaki birliklerin teknik araçlarının kullanılması ihtimalini yok eden Robar, bire bir aynı şartlarda ve eşit dengelerde çatışmayı başlatan ve çatışma içerisinden bana göre zaferle ayrılan tarafın lideri pozisyonunda bulunmuştu.

Koca devlet kuvvetlerinin ortasında, intikali zorlaştıran karın ortasında sabahın ilk ışıkları ile başlayan ve hava kararıncaya dek devanı eden çatışmada mevcudu sadece 40 (kırk) kişiden oluşan bu grup, yalnızca bir yaralı vermişti. Ki. bu yaralının yarası da fazla ağır sayılmazdı.

Gelelim sadede!...

Bu çatışma vuk'u bulduğu vakit biz, pek yakında bulunmuyorduk. Ali'nin çatışmada bulunurlarken bizimle telsiz bağlantısı kurup, yardım edip edemeyeceğimizi sorması üzerine tehlikeli olmasına karşın gündüz vakti intikale koyulmuş ve olay mahalline doğru yaklaşma düzeni almıştık. Amacımız, en azından grubun manevrası esnasında güvenliklerini temin etmek, yorgun düşen arkadaşlara yardım etmek ve sahipsiz olmadıklarını kollektif uygulama ile onlara hissettirmekti.

Ancak, tüm çabamıza rağmen istenilen noktaya ulaşamadık. Fakat askeri kuvvetler de (devletin) çatışmadan sonuç alamamışlardı. Üstüne üstlük sayısını sağlıklı olarak öğrenemesek de kayıplar verdikleri de aldığımız istihbaratlar arasındaydı.

Hem sonuç alamamak, hem de kayıp vermek böylesi uygun bir şartta askeri timler arasında büyük bir hezimet duygusunu uyandırmıştı. Askerler demoralize olmuştular. Hele büyük bir umutla kelle hesabı yapan üst yetkililerin itibar tazeleme sevdalarının suya düşmesi vardı ki, bunu telsiz muhabbetleri esnasında fark etmemek imkansızdı.

Ve olayın seyri gitti, geldi, başa döndü. Kimse hesap veremiyordu. Belli ki kimse de sorumluluğu üzerine almak istemiyordu. Çatışmaya katılan operasyon timlerinin komutanları başarısızlıklarını başkalarına mal etmeye çalışırlarken. bizim için

dananın kuyruğu bu ince ayrıntıda koptu. Üstelik telsizle bizim dinlediğimiz bilinmesine rağmen açıkça şu sözler sarfedildi:

Konuşan tim komutanıydı:

"O, şerefsiz komutanım... O şerefsiz!.. Bu nasıl istihbarat böyle? Adam, doğru, bir grup görmüş... Kendi arazisini tanımıyor gibi davrandı. Size söyleyeyim; bize yanaşmak ve bizden kendisine gelecek zararı üzerinden defetmek maksadıyla bu istihbaratı getirdi. Şimdi bu şerefsiz, evine gelip ekmek alan teröristin noktasına değil, bizi, altlarına soktu. Bizden grubun büyüklüğünü de sakladı."

Operasyondaki askeri unsurların komutanı önce adres verdi. Ve ardından isim vererek işbirlikçilerini bozuk para gibi harcadı.

Kimbilir, belki de bu telsiz konuşmaları yapıldığı esnada başka bir komutan da kendilerini köylerine girenler hakkında haberdar eden başka bir köylünün sırtını sıvazlıyor "aferin" diyordu.

Çatışmadan yeni çıkmanın telaşıyla yapılan telsiz konuşmalarım sıcak teması yaşayan bölge grubumuzun dinleyemeceğini düşündük. Geri çekilmelerin ardından bir gün sonra buluştuğumuzda, bulunduğum grubun sorumlusu Behrem Ali'ye, ben de Robar'a müjdemi ulaştırmak istedim.

Çatışmayı yaşayan grupla buluştuğumuzda, 40 kişilik gruptan sadece bir kişinin eksik olduğunu gördük. O da yaralıydı. Tedavi edilmesi amacıyla köylerde bulunan milislerimizden birine emanet edilmişti. Bizim grubumuzun sayısı yetmiş kadardı. İki grubun buluşmasına müteakip nicelik bakımından daha göz kamaştırıcı bir tablo ortaya kondu.

Ben, grubun içerisine daldığımda gözlerim, ilk Robar'ı aradı. Başımı bir sağıma bir soluma gezdiriyordum. Nihayet gözlerime, bir kayalığın dibinde ellerini bana doğru sallarken ilişti Robar. Hemen yanma vardım. Sıcak bir kucaklaşma yaptık. Morali öylesine yerindeydi ki!.. Sürekli gülümsüyordu. Sanki hiç çatışmaya girmemiş ve intikal etmemişçe sine dinç duruyordu. İlk konuşan ben oldum:

-Heval! Ne yaptınız?

Robar, ayağa dikildi. Coşkulu bir gülüşü vardı. Ben de kahkahalarla yanıt verdim ona.

Robar:

-Bir görecektin ki!.. Düşmanı ne hallere getirdik. Maskara ettik, maskara.

O esnada bayan arkadaşlardan Rahime de yanımıza geliverdi. O da gülüyordu. Robar'm sağına oturdu. Dayanamadım, hemen içimdeki sim kusmak istedim:

- Heval! Size bir müjdem var!

İkisi birden:

- Ne?, dediler. Duraksadım. Hafiften kaşlarımı çatıp ciddi bir sima ile:

- Veriniz kimin ispiyonladığım biliyorum dememle beraber onlar da;

- Bizler de biliyoruz!, diye bir ağızdan cevap vermezler mi?

Şaşırmıştım ama, neden bu kadar gülümsediklerini de anlamıştım. Esasen tabiri caiz ise; bir taşla, ayaklarına değin giden iki ahmak kuşu avlamışlardı!

Robar'm o çatışmadaki yaptıklarını Rahime'de n dinledim. Rahime, "Robar"

deyince sanki içine bir coşku düşercesine gözleri parlıyor, dudaklarında gülücükler oluşuyordu. Sonradan Öğrendiğim kadarı ile Rahime, Robar'a aşık olmuştu ve aralarında örgütten gizli nikah dahi kırmışlardı. Bu duygusal bağlılığın farkına varan kişinin kendilerine değer veren bir bölük sorumlusu olması da şanslarım yaver kılmıştır. Affedilmişler di. Akıbetlerini merak edecek olursanız; Robar'ın Öldürüldüğünü belirtmiştim, Rahime'nin de akıbeti farklı olmadı.

Aldığımız gün ışığı kadar açık bilgiyi temasa giren grupta kapmıştı. Fazla zaman geçirmedik. Birkaç kişiden oluşan bir grup oluşturduki, adı geçen köylünün evine yolladık. Köylü yakalandı ve konuşturuldu; herşeyi itiraf etti. Ancak, alınan karardan dönülmeyince ibret olacak bir şekilde ölüm ile cezalandırıldı. Ve bir köprünün yanıbaşında, bir direğe asılı vaziyette bırakıldı.

Tüm bu örnekler savaşların acımasız kurallarının dayattığı formaliteleri içermekteydi. Zira formalitelerin fertleri, savaşın savurganlığına bıraktığı, ancak başarısızlığın örtbas edilmesi için de başkaca çözüm bulunmadığından, davasal yanlış olsa da yaşamsal doğruluğu ağır bastığından bir gereklilik vesilesi olarak hissettirilip pratize edildiği aleniydi.

Görüldüğü üzere bireylerin künyeleri, dava savaşlarının aktif unsurları olmaları halinde ehemmiyet kazanmaktaydı. Bunun dışındakiler prensiplere aykırı olsa da dengelerin lehe çevrilmesinin natürel sonucu olarak bilinçli bir şekilde veya kasıt bulunmaksızın deşifre edilirlerdi. Dikkat kesilirse bazen sürecin dayatmasından yola çıkılarak tek kişinin Özünde toplumsal maneviyat kurgusu pratize edilirdi. Buna örnek olarak da, PKK'nın 1994 yılı bahar aylarında Garzan Eyaleti'nde gelmiş geçmiş en aktif milis olarak nitelendirilen, Hizan Ürünveren köyü nüfusuna kayıtlı olan Mele Fehim'in. Gevaş'a bağlı bir köyün çıkışında yanındaki iki arkadaşı ile birlikte öldürülmesi verilebilecektir. Bu eylemin yapılmasıyla amaçlanan hedef olaya kontrgerilla süsü vermekti. Bu başarıldı veya başarılamadı; önemli değildir. Esas olan acımasız kurallarla dolu savaş realitesi içerisinde bireylerin tek başlarına bir "hiç" olduklarıydı.

Bu PKK'da da böyle idi! Böyle olduğu da verdiğim örneklerle sabitlik kazanmaktadır. Hal böyle iken PKK'nın siyasal uzantısı ERNK'nin yazmış olduğu rapordaki isimlere şüpheci yaklaşmak, gerçekleri saptırmak, zoraki aklamalarda bulunmak demek olacaktır ki, bu da oldukça tehlikeli bir oyun anlayışıdır.

ERNK'nin finansör deryasında raporuna taşıdığı ilk isimler kamuoyunca da tanınmış şahsiyetlerdir.

Ve ERNK raporu şöyle devam etmekteydi.

KISIM ONDÖRT

ERNK Raporu:

"Bölgeden yetişme Ceylanlar, büyük bir destek ile partimize silah ve para yardımı yaparken, eroin tüccarları Cantürk ve Buldan ailelerine devletin yöneliminden bu yana zengin sempatizanlarımızdan doğrudan destek almamız güçleşmiştir. Devletin kendilerine de yönelebileceği korkusu bu dönemde halen yaşanılmaktadır."

Ceylanlar ismi telaffuz edilirken kastedilen Ağa Ceylan'ın miras olarak bıraktığı Ceylan Holding idi, kuşkusuz. Bu holding, Türkiye'de parmakla gösterilebilecek zenginler arasında bulunmaktaydı. Fakir işçinin, köylünün, esnafın sırtından yükselen Ceylanlar'ın ismen ERNK raporunda geçmesi şahsım için pek tesadüfi değildi esasen.

1984 tarihînde silahlı mücadeleye atılan PKK'nın, kısa vadede bütün bölgelerde güç ve itibar kazanması Kürt orijinli, ancak gereğinden fazla çıkarcı Ceylan ailesinin de yükselişe geçmesi için önemli bir fırsat olmuştu. 1990'h yılların ardından büyük ihaleleri kapmayı arzulayan bu aile efradı, doyumsuz gözlerin esaretinde ikili oyun anlayışını benimsemişlerdi. Bir yandan PKK'ya yanaşıyorlardı, diğer taraftan devletin üst mevkiilerinde bulunanlarla flört ediyorlardı. Yani. aynı çatı altında iyi polis, kötü polis cambazlığı yapıyorlardı.

PKK açısından Ceylan ailesinin manevi değeri yoktu. Fakat olaylar geniş açıdan gözlemlendiğinde PKK ile Ceylan ailesi arasında çok önemli menfaat ağlarının kurulduğu ve bunun da bölgesel natüralizmin reel politiği olarak algılanabileceği pek tabiidir. Ancak, Ceylanlar-PKK ilişiği maddeci anlayış üzerine kurulu bulunduğu gibi, bu mantık ile de idame ettirilmiştir.

Ceylanlar'ın devlet nazarında itibar kazanma eğilimi de bu ailenin iyi niyetine kanmak ile tarif edilemeyecektir elbette. Özellikle PKK'nın güç kazandığı yıllarda esasen "devletin", avucuna "sus" payı şeker tokuşturmak istediği bir kuruluştu. Fakat köylü kurnazlığı yapan bu aile efradı koca pastadan uzatılan ufak bir dilimin rüşvet olarak kendisine iade edilmesini kabullenmeyerek gözünü diktiği asıl paydayı kapma arayışı içerisine girmişti ve devletin bu cüretkârlığa ses çıkarmadığı ve hesap sahibi olduğu için refleks geliştiremediği ve göz yumduğu süreç içerisindeki mevcut duruma bakıldığında aleniyet kazanacaktır.

1993-1994 yıllarının ardından Ceylan ailesinin PKK ile de samimi bağlar kurduğu devlet tarafından anlaşılsa da ipler elden bırakıldığı için kimse bu olayın üzerine gidemedi. Bunun en önemli nedeni ipin ucunu başından beri kaçıranların iş işten geçtikten sonra da devletin tepesinde bulunmaları olarak izah edilebilecektir ancak. Ceylan ailesi, Batı'da gelişmek, teşvik kredilerinden pay kapabilmek için devletin ka-natlan altına girerken, Doğu'daki hisseden pay alabilmek için ibrenin PKK'dan yana olduğunu da gözardı etmemişti. Dolayısıyla PKK'nın söz sahibi olduğu bölgelerde PKK'ya yakın duruyorlardı. Doğu'da PKK'yı, Batı'da devleti kullanan bu dönek aile süreç içerisinde devşirme pratiğine dahi taş çıkartırcasına bir yandan devletin kurum ve kuruluşlarına yardımlar yaparlarken, diğer taraftan PKK'ya da belirtildiği gibi silah ve para yardımı yapmaktan kaçınmamışlardı. Bunun, suç unsuru olarak Önce dağlara eleman katıp, sonrasında devletin helikopterine binen ikirci, aşağılık hainlerin yer göstermelerinden farksız olmadığım irdelemek kanaatimce doğru bir teşhis olacaktır.

Behçet Cantürk ve Savaş Buldan'ın PKK ile direkt bağlantıları olduğu ve alenen birliktelik sağladıkları da aşina idi. Bu isimlerin aynı kulvarda buluşup akit yapmalarına sebebiyet veren fraksiyonel nedenler de şüphesiz kaderin basit cilvelerinden biri olarak değerlendirilemezdi. Kimi ideallerinin aynası olarak gördüğü için, kimi şartların zorunluluğu gereğince, kimi maddi menfaatler doğrultusunda PKK ile aynı ortamı paylaşmak durumunda kalmışlardı. Behçet Cantürk ile Savaş Buldan'ın öldürülmeden Önce bulundukları statü son savım ile değerlendirildiğinde konunun ve amaçlanan hedeflerin reel kaynağına ulaşılacaktır". Nitekim bu isimleri PKK'nın tabanına çeken en can alıcı etken de paranın kudretiydi.

PKK tarihine yabancı olmayanlar Behçet Cantürk ile Savaş Buldan'ı da çok iyi bilirler ve ne iş ile meşgul oldukları hakkında da sanırım bilgi sahibidirler.

Behçet Cantürk, Diyarbakır Lice doğumluydu. Geniş bir aile kitlesine sahip idi. Çok kısa sürede zengin olan tanınmış bir şahsiyetti. Onu önce para, sonra da ölüm ile tanıştıran sebep ise işi ve tercihi olmuştu. Keza Savaş Buldan'ı da aynı kadere

mahkum eden de bunlardı.

Her iki şahsiyetin de uğraş gösterdiği dal "beyaz ticareti" idi. Uyuşturucu maddenin her türünü hem üreten, hem de pazarlayan konumda bulunmuşlardı. Lice'de Behçet Cantürk, Yüksekova'da Savaş Buldan uyuşturucu ticaretini neredeyse sıradan bir meslek dalına dönüştürmüşlerdi. Bu iki beyaz tüccarının parladıkları yıllara göz gezdirdiğimizde PKK'nın da aynı süreçlerde Doğu'da sillahlı mücadelede doruğa ulaştığım görmemiz mümkün olacaktır. Gerçi beyaz ticareti, geçmiş mazisi olsa da hiç olmadığı kadar PKK'lı yıllarda yoğunlaşmış ve kâr getirici hale dönüşmüştü.

PKK'nın aktif olduğu yıllarda, hele neredeyse Doğu ve Güneydoğu'ya hakim olmuşken bu ticari maksattan bihaber olması düşünülemezdi. Belki aktif anlamda bizzat ticaretini yapmamakla birlikte tasvip de etmese dahi gelişmelerin tamamıyla örgütün kontrolü altında seyir ettiğini söylemek mümkündür. Binaenaleyh PKK'dan izin almadan, rıza göstermesini sağlayamadan bu mesleki dalın bölgede idame ettirilmesi imkan dahilinde değildi. Aksi durumda PKK'nın tasvibi olmaksızın çalıştırılan Bitlis genelevi nasıl kavatların başına çökertildiyse, bu iki zatın da yuvalarının başlarından aşağı indirilmesi pek uzak ihtimal olmayacaktı.

Behçet Cantürk ile Savaş Buldan'ın ortak meslek icabı birbirlerini tanıma durumları bilinmese de aşikârdı ki, aynı davada da birliktelik kurmuşlardı. PKK ile ideolojik, politik ve mesleki gerek icabı iktisadi bağlar oluşturmuşlardı. Kürt olmalarının esintisi ile aktif birer militan olma yolunda raya oturduklarım da belirtmek önemlidir.

Cantürk ve Buldan aileleri PKK'ya milyonlarca dolar para akıtmışlardı. Şehirlerdeki militanlara barınaklar sağlamışlardı. Dağlarda yaralananların tedavi edilmelerinde önemli roller oynamışlardı. Örgütün Türkiye içerisindeki yayın organlarını legal zemine çeken ve finansörlüğünü yapan aktörler arasında bulunmuşlardı. Ve bunların 1991-1992 ve 1993 yıllarında PKK'ya en aktif destek çıkan Kürt iş adamları olarak nam saldıkları ve yaşanan sürece damgalarını vurduklarında unutulmamalıdır!

1991, 1992-93 yılları hani devletin "buralara gündüz biz. maalesef gece de PKK hakimdir" demek zorunda kaldığı, ancak gerçekte bunun böyle dahi olmadığı, PKK'nın gündüz vaktinde bile bulunduğu bölgelerde cirit attığı, araziyi istediği gibi kullandığı, eylemler yaptığı, intikaller gerçekleştirdiği ve güvenlik kuvvetlerinin "kendisini Kürt hisseden herkes bölücüdür" anlayışına sahip olması dolayısıyla ininden bir adım dahi uzaklaşamadığı şartlara gebe kalmıştı. Gayri nizami, harbin bir zamanki bilançosunu teşkil eden mevcut bu durum, devletin, kişilerin ne yaptığına şahit olsa bile delil yetersizliğinden alıkoyamadığı, dolayısıyla içinden çıkılması zor şartların koca devleti de karşıt gayri nizami savaşa sürüklediği ve bu zihniyetin ürünü olarak Yeşil, Alaaddin Kanat, Aslan, Adil Timurtaş, A. Cem Ersever, Abdullah Çatlı. Kahraman Bilgiç, Mehmet Devecioğlu gibi vb. isimlerin türediği ve ardı arkası kesilmeyen faili meçhul cinayetlerin işlendiği karanlık gelişmelere neden olan zincirleme vak'alara sebebiyet vermişti. Artık devletin devlet olma gereğinin bir göstergesi olarak neden ve nasıl sorulan sorulamaz olmuştu. Örtülü ödeneklerle JİTEM, Kontr-Terör, Anti-Gerilla, TİT, Hizbullah, Karşıt Sivil, Ajan, Korucu, Gizli Korucu, Muhbir vb. sayısı tam olarak tespit olunamayan legal-illegal teşkilatlanmalara başvurulmuştu. Nihayetinde kimi göz altında tutulurken, kimi evinden masumane bir biçimde alındıktan sonra, kimi arkadaşına verdiği randevuya giderken, kimi iş çıkışında, kimi seyahat esnasında, kimi yasak aşkların kanatlan altında, kimi de...

avlanmış, ibret olması gayesi ile ya küçük bir göletin kıyısına veya bir köprünün dibine cesetleri terk edilmiş halde bırakılmışlardı.

Behçet Cantürk ile Savaş Buldan'ın da vuk'u bulan bu zincirleme cinayetlerden yakalarını sıyıramadıklarına tanık olunmuştu. Aynı kaderi paylaşan bu iki şahsiyetin sonu da aynı olması demekti bu! Ve oldukça da düşündürücüydü.

Nitekim PKK ile gönül bağı kuran ve hayatta kalmayı faili meçhul cinayetler girdabına karşın başaranlar, gebe kalınan olayların sebep ve sonuç ilişkisini kurmakta gecikmeyerek, eskiden açıktan ve bolca yaptıklarını süreç içerisinde çok gizli ve daha nadir yaptıkları gözlemlenecektir, kuşkusuz. Bu da, ERNK'nin iddialarını doğrular mahiyettedir.

KISIM ONBEŞ

ERNK, zorlaşan şartların kendilerini ve çalışmalarını sekteye uğratmaması niyeti ile başvurduğu yöntemi de şöyle açıklamaktaydı:

"Gizliden de olsa zengin iş adamlarından aldığımız yardımı ceza ve bağışlarla desteklemekte doğal olarak da önemli miktarda partimize lojistik ve para imkanı sağlamaktayız."

PKK ile silahlı mücadele yürüten Türkiye'nin zamanla insan haklarını ihlal ettiği, işkencelere başvurduğu, kilitlendiği noktalarda PKK taktiğini uygulayarak kendi personellerine dahi ölümcül tuzaklar düzenlediği pek çok kez rivayet edilmiştir.

Bu doğrudur!

Devlet, PKK île mücadeleye giriştiği zamanlarda dönemin gereklerinin dayatması sonucu "şer" taktiğinde revizyona gidilerek kontra hareketlenmeler doğrultusunda savaşan personellerini eğitme gayreti içerisine girmişti. Tabii bu, bazen elde olmayan hataların meydana gelmesine; ancak dava-sal bir inancı da beraberinde doğurduğundan düşük karakterli art niyetli insanların da kendiliğinden beliri verme sine sebebiyet vermişti ki, bu kuvvetlerin küçümsenemeyecek nicelikte olduklarını teşhis etmek mümkündü.

Süreç içerisinde tercihini PKK'nın görüşünden yana kullananlar maddiyatta tapılacak bir cevher bularak, devleti para uğruna pazarlama arayışı içerisine girenler ve art niyetli yığınca tezgahtarlar çokça tanık olunan örnekleri teşkil etmekteydiler, esasen.

Mücadele içerisinde bulunan taraf kuvvetlerin bu tür maksatlı tahripkârlara sessiz kalması büyük bir gafletti. Böylesi gafletlerin dava anlayışlarını zamanla dejenere ederek yok oluşa mahkum edeceği muhakkak idi. Taraf olan güçler buna ilk merhale sıcaklığının vermiş olduğu heyecan ile fark etmezlerse de zamanla tanık olmaları kaçınılmazdı.

Devletlerin bu konuda gayri nizami harp yürüten kitle destekli teşkilatlara nazaran daha vasat ilerleme kaydetmesi anlaşılırdı. Çünkü çok büyük ve adı düzenli olsa da gerçekte kontrolsüz yığınca muhtelif insan gücüyle çalışılmaktaydı. Yani, oluşum itibarı ile kozmopolit bir güç olduğunu iddia edebiliriz.

Gayri nizami harplere karşı aynı taktiklerle misilleme yapmak gibi kontrolü zor bir temayüle giren devletler, bu savaş tarzını yürütecek başkaca güçler oluşturmak durumundadırlar; buna da merkezi derin kuvvetler denilebilir. Devletlerin yönetim şeklinde dikte anlayış söz konusu değilse -ki bir çoğunda böylesi bir sistem kafi suretle vardır- çok başlılık yıpratıcı boyutları ile aktüalitesini daimi kılacaktır; bunun

Önünü almak da tamamen hayalidir. Bu sebeplerdendir ki, devlet içerisindeki ayırımcı odaklar oluşum, olgunlaşıra sürecine gireceklerdir ve ikinci bir çatışmanın yolu aralanmış olacaktır. Buna mutedil kuvvetleri ile radikaller dengesinin çıkmaz sürtüşmesi demek mantıken uygundur. Böyle olunca çözümsüzlük, kaos ve gizli teşkilatlanmalar başını alıp gidecektir, gidebildiği yere kadar. Şayet vuk'u bulan kötü gidişata en uygun zaman diliminde çözüm kökten bulunamaz ise, büyük bir iç kargaşanın yaşanması ve ortak kutsal görüş olan toprakların bölünüp, başka güçlerin denetimine girmesi muhtemel olacaktır.

Güçler çatışması içerisinde çürümüşlüğe iyi bir kanıt olabileceğini düşündüğüm aşağıdaki örneği gözden geçirmekte yarar vardır.

ANEKTOD

Yıllarca PKK saflarında kaldığım için masum sivil kitle içerisine sinen pek çok finansörü birebir tanıma imkânı bulmuştum. Büyük bir yüzdenin adını devlet yetkililerine telaffuz etmedim. Nedenlerim vardı. Çünkü...

Bu finansörlerden biri de 18 Nisan 1998 seçimlerinde Bitlis ili Hizan ilçe Belediye Başkanlığını kazanan C. Aktaş idi.

C. Aktaş birçok PKK finansöründen farklı bir çizgide bulunuyordu. O, sadece lojistik destekleyici veya eleman temincisi değil, aktif bir militan gibiydi. Eylem planlan hazırlıyor ve hatta bilfiil eylemlere dahi iştirak ediyordu. Bir bakıma PKK'nın sivil giyimli militanıydı demek de mümkündür.

1991 yılında Hizan ilçe merkezinin basılması eyleminin planlayıcısı konumunda bulunmuştu.

Hizan-Sağınlı yol güzergahının PKK militanlannca kesildiği nokta olan Pıra Aze köprüsünün üzerinde minibüste yolculuk yaparken örgüt elemanlarının yolu kapaması ve aracın mecburen durması üzerine yakalananlar arasında bulunan Hizan merkez nüfusuna kayıtlı Bişar Özdemir'in olayın vuk'u bulması ile ilgili savcılık ifadesi ilginçtir; aynı derecede de olayların kaynağım teşkil etmektedir. Bişar Özdemir ifadelerinde şöyle demiştir:

"Ben, ceviz almak amacıyla gittiğim Sağınlı'dan döner iken aracımız Pıra Aze üzerinde PKK'lılarca durduruldu... Bu yol kesme eyleminde... korucu olduğumu sanan teröristler beni öldürmek istediler. Fakat arkamızdan gelen başka bir araçtan indirilen Tahir Ağa'nın oğlu Agit, benim, kendilerinden olmadığımı söyleyince beni öldürmekten vazgeçtiler.. İçlerinden birini tamdım. Adının Salih Sinegir (K) olduğunu onlar aralarında konuşurken öğrendiğim bu kişiyi birkaç gün evvel C. Aktaş'ın "Süpermarketimde görmüştüm."

C. Aktaş'ın, bu eylemin ve Hizan baskınının planlayıcısı olduğunu biliyordum. Ancak Bişar Özdemir'in bu ifadeleri. olayları daha aydın kılıp, anlaşılır şekilde ispatlamış olmaktadır.

Hizan-Sağınlı yolu üzerinde gerçekleştirilen eylemde yakalanan yolcular arasında bulunan biri uzman çavuş ve Bişar Özdemir'i kurtaran korucu yakım Agit olmak üzere çok sayıda korucunun da öldürüldüğünü belirtmek gerekmektedir.

C. Aktaş, 1992-93 yıllarında Hizan-Tatvan, Tatvan-Van karayollarının kesilmesine iştirak etmiş ve bu eylemlerde maske giyinmek suretiyle yakalanan sivillerin kendisini tanımasına imkan bırakmayarak asıl görevini, yani, yakalananlar arasında, devlet ile ilişki içerisinde bulunan devlet yanlısı kimseleri teşhis etme

işlevini icra etmişti. Bu eylemlerden birinde firma adını hatırlayamadığım bir otobüs yakılmıştı.

1993 sonbahar ayı ile 1994 baharında Hizan ilçe merkezine yapılan iki ayrı baskının planlayıcılığını yapmış ve bu eylemleri gerçekleştirmek amacıyla ilçe merkezine indirilen dörder kişilik iki ayrı gruba sivil elbise temininde bulunmuş, bunların, eylemin gün ve saatine kadar ilçe merkezinde gizlenmelerine yardımcı olmuştu.

Söz konusu iki eylem de gerçekleştirilmiş olup, kırsal elemanları bu eylemlerde kayıp vermezlerken, yapılan saldırılarda zamanın Hizan ilçe Jandarma Bölük Komutanı Yüzbaşı Murat Aker karın kasığından yaralanmış, bir sivil vatandaş hayatını kaybetmiş ve başkaca da yaralı bulunduğu rivayet edilmiştir.

C. Aktaş, eylemsel faaliyetlerin yanısıra işlettiği süper-marketinden kırsala erzak temin ederek, aynı zamanda bu ilişkiyi ticari bir maksat haline de dönüştürmüştü. Bazen Tatvan-Dönertaş köyüne yakın noktalarda örgüte ziyaretler gerçekleştiriyor, buralarda birkaç günden fazla militanlarla beraber kalabiliyordu.

Yaptığı faaliyetleri bir süre sonra deşifre olan C. Aktaş, Hizan İlçe Jandarma Komutanlığınca birkaç kez gözaltına alınarak sorguya çekilse de bilgi sızdırmaması ve üzerine ifade verecek birilerinin çıkmaması nedeniyle her defasında serbest kalmayı başarmıştı.

Geçirdiği gözaltılara rağmen, C. Aktaş örgüt ile bağlarını koparmak bir yana dursun faaliyetlerini daha ileriye götürerek Şam'a gitmiş ve burada Öcalan ile görüşmeye çabalamıştı. Öcalan ile görüşüp görüşemediği bilinmese de sonrasında yurt dışına kaçtığı ve Almanya'da H.D. isimli birinin evinde (6) ay boyunca kaldığı ve H.D.'nin ifadelerine göre, Almanya'da da örgütün düzenlemiş olduğu şenliklere katıldığı anlaşılmıştır.

C. Aktaş'ın Almanya'ya gittiği sürece kadar PKK'ya sağladığı istihbarati bilgiler ışığında yapılan eylemler sonucu N. Aydın isimli bir marketçi yaralanmış, dört sivil Öldürülmüş, yine çok sayıda korucu ve askerin yaşamı son bulmuştu.

Çok tuhaftı!.. Sonradan, ne hikmetse değişime uğrayan C. Aktaş, Türkiye'ye dönmek gayesi ile ölümüne bağlı bulunduğunu iddia ettiği PKK'ya sırt dönerek güvenlik kuvvetlerinden birkaç subayla pazarlığa oturup, vereceği bilgilere karşılık işlediği suçların af görmesini isteme cüretkârlığını göstermişti. Subaylar, C. Aktaş'ın PKK'ya sadece lojistik kaynak sağladığım zannettiklerinden olsa gerek bu talebe mutedil yaklaşmışlardı.

C. Aktaş, Almanya'dan döner dönmez suçlu suçsuz ayırımı yapmaksızın PKK'ya her kim bir lokma ekmek verdiyse şikayete koyulmuş ve sayısız insanın fişlenmesini sağlamıştı.

Ve gelelim sadede...

C. Aktaş'ın Hizan'a döndüğünü uzun süreden beri il dışında bulunmam dolayısıyla 1999 yılının Nisan ayında yapılan seçimlerden sonra Öğrenme imkanı buldum. Bana verilen bilgilere göre; C. Aktaş, Hizan ilçe merkezine belediye seçimlerine girmek için varmıştı. Kanını beş kuruşa veren birkaç ilçe ileri geleninin arkasına da sığınmayı başaran Aktaş, yerel seçimlerde resmen adaylığım açıklamış ve aleyhine çalışan her kim varsa tehdit ettirmiş veya dövdürtmüştü. Hatta öyle ileriye gitmişti ki, Hizan Hükümet konağında memur olan F.A. isimli güleç yüzlü, iyi kalpli daima mazlumun yanında bulunan mert bir görevliyi, yaptıkları ispiyone pratiğini

tasvip etmediği ve bu sebeple kendisini desteklemediğinden üstelik kaymakamlığın hemen dibinde kendisi de bulunmak üzere üç kişiyle beraber epeyce hırpalatmıştı.

Ahalinin iddiasına göre, bu olayın akabinde Cumhuriyet Başsavcısı A.A. ile Garnizon Komutanı Albay M. D., C. Ak-taş'ı tutmuş ve Kaymakam İ. Ç., adalet çarkını zalimlere çanak tutarak, kapısına dayanan F.A.'ya;

"Boşuna şikayet etme!.. Bu konuyu kapatın!", diye utanmadan bir de talimat vermişti.

Nihayetinde milleti dövdürterek, sövdürterek dize getiren Aktaş amacına ulaşmıştı.

Hizan'da vuk'u bulan olaylar binlerce kilometre uzaklıkta kulağıma fısıltı şeklinde kısa süre sonra ulaşıverdi. Oldukça meraklandım. Bir an evvel Hizan'a gitmeye ve bu kötü gidişata müdahale etmeye karar verdim.

Hizan'a vardığımda bir kesimi korkmuş, çaresizlik içerisinde kalmış bulurken, ikili oynamaya alışmış şahsiyetleri ise, rantın sağladığı kazanımlardan ötürü rahat buldum. Beklemedim; araştırmaya koyuldum. C. Aktaş'ın zulmettiği... insanlarla oturdum; dinlemeye koyuldum, onları. Her konuştuğum, devlet babanın Aktaş'a bel verdiğim, bu haksızlığı ancak benim çözebileceğimi anlatıyordu.

Doğruydu! Bu vahşeti ancak ben analize edebilirdim.

C. Aktaş, bir sürü askerin kanım akıtmıştı... ve bu kanın üzerine tükürmüş bir unsurdu. Her ne kadar bilgi verip. PKK'ya karşı refleks geliştirip sonradan savaş açsa da bunları kendi çıkarları için yaptığı ve aslında pişmanlıktan zerre kadar bir esinti üzerinde bulunmadığı gün gibi ortadaydı.

Peki, öyleyse bir Albay'ın, bir Başsavcı'nın, bir Mülki Amir'in nasıl olurdu da bu adamı desteklediği düşünülebilirdi? Üstelik bu adam yaptıklarından dolayı yargı Önünde hesap da vermemişti.

Hemen kaymakamlıkta soluğu aldım. Kaymakamın huzuruna vardım. Çayını yudumladım önce... Kendisine gayet alicenap tavırlar içerisinde C. Aktaş'ın geçmişim anlattım. Ve son vuk'u bulan vak'alardan duyduğum rahatsızlıkları dile getirdim. Anlaşılan Kaymakam, destek çıktığı C. Aktaş'ı yalnız benden dinlediği kadarıyla tanımıyordu.

Hiddetlendi!..

Bir gün sonra... Albay telefon etti bana.

Albay, memleketime gelişimi Kaymakamdan öğrendiğini sitem edercesine anlattı:

"İsterseniz size de uğrarım," dedim.

Kabul etti.

Vakit geçirmeden evden ayrıldım. Bulabildiğim ilk ticari araca atlayarak garnizona gittim. Nizamiye girişinde bekletilmeden araçla içeri girdim.

Tek başıma doğrudan Albay M. D.'nun odasına doğru merdivenleri çıkıyordum ki, ayağında terlik ile "Kıyafetini düzelt" yazılı aynanın karşısına geçmiş elini yüzünde gezdirir vaziyette durduğunu gördüm. Duraksadım biraz. Bir an için gözlerimin önüne güleç, dünyalar tatlısı Yarbay Sadi. Yüzbaşı Murat, Yüzbaşı Nevzat, Albay İdris, Fuat ve Cengiz Paşalar geldi.

Gözlerim doldu. İçim sızlıyordu. Halkı kazanmak uğruna o kadar çabalamışlardı

ki, bu idealleri yolunda kimi vurulmuş, kimi dağlarda günler boyu aç gezmeye razı olmuş, kimi yıllar boyu siyasetçilerin görevi olmasına rağmen nizamiyelere doluşan gariban köylünün açlığına, (yol)suzluğuna, susuzluğuna, elektriksizliğine, telefonsuzluğuna, eğitimcîsizliğine ve savunmasızlığına derman olmak maksadıyla durdurak bilmeksizin bazen ev yüzü göremeyip makam odalarında sabahla mı şiar di.

Ve şimdi!..

Albay M.D. kimlerin emeğinin üzerinde oturduğunun herhalde farkında bile değildi. Oysaki, lafa gelince ahkam kesmekte üzerine adam bulunamayacaktı. Kimbilir kaç adet kahramanlık destanım mitomani esastan üzerine kurulu hazırlayabilirdi L

M.D. ile önceden de görüşmüşlüğüm vardı. Beni merdivenlerin üzerinde görür görmez sükuneti bozmadan odasına girdi; ben de ardından...

Tokalaştık:

"Hoşgeldin," dedi. Oturmamı istedi. Oturdum. Çay ve şeker ikramında bulundu.

Hal, hatır sormalar esnasında konu, döndü dolaştı C. Ak-taş üzerine getirildi. Biliyordum, zaten bu sebepten orada oturuyordum:

"Komutanım yanlış yoldasınız! Bu adam ikili oynayan eli kana bulaşmış bir kimsedir," dedim.

Sakin duruyordu, Albay. İlk başlarda dinlemede kalmayı tercih etmiş görünüyordu. Devam ettim:

"Duydum ki siz, C. Aktaş'ı destekliyormuşsunuz! Sizin böylesi siyasal düşüncelere yönelmeniz doğrusu endişe vericidir. Bu davranışlar bizi karşı karşıya getirir."

Albay, büyük bir özgüven içerisinde duruyordu:

"Ben kimseyi desteklemiyorum," dedi. Ayağa kalktı, arka odasına geçti; eline tutuşturduğu bir dosya ile dönüp, yerine oturdu. Dosyayı eliyle havaya kaldırdı:

"Ben kimin ne mal olduğunu biliyorum. Bak! Burada ne yazıyor?!"

Elindeki dosyayı araladı, önüme koydu.

Aya kalktım. Gülümseyerek dosyaya göz gezdirdim. Dosya içinde isimler listesi vardı. İlçede neredeyse kim var kim yok, her ileri gelenin adı geçiyordu. Listedeki isimler alt alta yazılmıştı. Kişilerin adı, soyadı, mesleği ve güvenlik güçlerine göre konum belirtiliyordu.

Kuşkusuz listenin hemen ikinci sırasında yer alan Aktaş ismi gözlerime ilk çarpanlarındandı. Zaten Albayın da bunu maksatlı yaptığını bilmemek aptallık olurdu. "C. Aktaş -Belediye Başkanı- PKK örgütüne yardım ve yataklık yaptığı söyleniyor" şeklinde bir şeydi, bu!

Yüzümdeki tebessümde hiç çözülme olmadı. İstiyordum ki, bu tebessümümle gördüklerimi hiç inandırıcı bulmadığımı anlasın, Albay M.D. Bunu anlamış olsa gerekti, biraz kızardı.

Esasen hazırladığı liste, onun basit savunma mekanizmalarından biriydi. Hazırlanmasının nedeni ise, muhtemelen C. Aktaş ile ilgili ilişkisinin bir üst komutan tarafından duyulması halinde;

"Bakın komutanım.. Bu konu ile ilgili dosyam var... Bu adamın terörist olduğunu dosyada belirtmişimdir... Ona yaklaşmanın, ağzından bir laf koparma gayesinden ibaret olduğunu samimiyetle söyleyebilirim," cevap hakkının doğması içindi.

Nitekim Albay'a;

"Madem böyle düşünüyorsunuz; acaba bu davranışlarınız neyin göstergesidir?", diye sordum.

Albay'ın cevabı oldukça ilginçti:

"Ağzından daha başka nasıl laf alabilirim ki?"

Bu cevap soru içerikli idi. Zaten başından beri istediğim de böyle bir cevap vermesiydi. Onu bu şekilde daha iyi sıkıştırabilirdim. Aramızda şöyle bir tartışma yaşandı:

"Yolu var, komutanım. Hem öyle günler boyu da uğraşmanız gerekmeyecek. Zaten ağzından alsanız ne yazar ki? Bunun hiçbir hukuki değeri olmadığını sizin bilmeniz lazım."

"Nedir; dediğin yol?"

"Ben, C. Aktaş'ın PKK ile giriştiği eylemleri ve konumunu belge, bilgi ve tanıklarla yer ve zaman göstererek ispat edebilirim."

Hakikaten elimde belge ve tanıklar da vardı.

Albay kaşlarım çattı. Bedenini ter bastığı yüz ifadesinden besbelli idi. Hemen bir sigara yaktı:

"Sen hiçbir şey yapamazsın! Benim desteğim bu konuda sana olmadan adli merciiler sormaz mı ki; bu güne kadar neredeydin?!"

"Sorarlar komutanım. Cevabım açıktır. Bunu siz de biliyorsunuz. Bu unsuru görmeden, hali hazır yakalanmasını sağlayamadan nasıl adli merciilere başvurayım? Hem beni kırsala sürükleyip, ardından sizinle çalıştığını öğrendiğim adamın bile yakalanması mümkün olmadı. Hani nerede? O da meçhul!"

Aramızdaki sözlü savaşa düştüğümüz dalgınlıkla saatlerin epeyce ilerlediğini fark edememiştim bile. Hava çoktan kararmıştı. Konuyu bir noktada kapattıktan sonra ayağa kalktım:

"Biraz geciktim. Ailem şimdi merak etmiştir. Burada olduğumu bilmiyorlar. Müsaadenizle ayrılmak istiyorum," dedim.

Albayın huzurundan ayrılışım soğuk olmadı. En azından dış görünümümüz öyle idi. Nedense bu adamla her görüşmemizde çok sert tartışmalara girer, ancak ayrılış safhasında o hep yumuşardı. Bazen espriler dahi yaptığı olurdu.

Albayın dediği gibi, o güne kadar elimde belge, bilgi ve tanık mevcut iken neden adli mercilere başvurmadığıma da açıklık getireyim:

Ben, kırsaldan indiğimde Nisan 1999 seçimleri sonlarına doğru bu adamın yurt dışında bulunduğunu ve bu sebeple adli mercilerin bu konuda pek bir şey yapamayacağını düşündüğümden ve bir daha da ülkeye geri dönmeyeceğine yönelik duyumların ağırlık kazanmasından dolayı suç duyurusunda bulunmayı askıya almıştım.

İkincisi, elimde bilgi ve belge vardı, var olmasına da, ikinci bir tanık ile bunların

teyit edilmesi şarttı. Elimde sadece tanık olarak itirafçılar bulunuyordu ki, bunlar da maalesef analarını boyayıp babalarına pazarlayan cinslerdendi. Bazıları bildiklerini ancak para karşılığı satar veya unutmaya çalışırlardı. Nitekim haklılığım bölüm sonunda daha iyi anlaşılacaktır.

Evime döndüğümde oturup düşündüm. Bu gidişata mutlaka "dur" demeliydim.

Gece on gibi kapım çalındı. Gelen çocukluk arkadaşım idi. Kapıdan içeri girdiği gibi;

"Vay bahtsız vay, insan gelir de bir haber uçurmaz mı?", diye önce bir sitem etti; sonra boynuma sıkı sıkıya sarıldı.

Onu gördüğüm için ben de sevinmiştim. Küçükken birbirimize çok sövsek de yine dayanamaz koşuverirdik birbirimize. Epeydir görüşemiyorduk, oturduk. Bir yandan çaylarımızı yudumladık, bir yandan anlattık geçmişimizi kahkahalar içerisinde.

Konu bir an değişti.

Arkadaşım:

"Ortalık hep sen geldiğinde hareketlenir şu tatsız memlekette. Bu günde garip bir hareketlilik sezinledim, içime inan sen düştün. "İnşallah öyledir, gelmişsindir" diye düşünüyordum ki, karşıma gelen tanıdıklardan biri bana senin burada olduğunu söyledi."

"Nasıl bir hareketlilik bu?"

"C... için geldiğini söylüyor herkes. O'nu devlet de. PKK'da halledemedi." Kaşlarımı çattım: "Öyle mi?" "Evet..."

"Peki, sen ne düşünüyorsun? Bu adam bunca insanın kanına girdi; biliyorsun!"

"Valla onun şurasını, burasını bilmem ama, C..'in korkusundan donuna ettiğini söylemek mümkün. Bu adam yüzlerce insanı seçim öncesi tehdit etti. Hatta öyle ileri gitti ki, seçimlere hile katıp "zafer" ilan ettikten sonra bir de kalkıp, "görülecek daha kan hesabımız var" dedi. Komutanı, savcısı, kaymakamı hep narayla satın alınmış... Fakat yine de senin bir adın hepsine yetiyor be Sami!"

"C., ne yapıyor?"

"Az önce eczanelerinin önünden geçtim. İçerisi tıklım tıklım olmuştu."

- "Ne konuşuyor olabilirler?"
- "Seni konuştukları kesin. Başlarına bela olacağım biliyorlar.
- C.., kurmaylarına sürekli çay ikram ediyordu!"
- "Seçime hile kattığını söyledin!"
- "Evet..."
- "Anlayamadım; nasıl bir hile?."
- "Duymadın mı, yahu? Bu olayı sağır sultan bile duydu!"
- "Ben duymadım."
- "Seçimlerde C... çift oy kullandı. Hile yaptı."
- "Peki, devleti temsil ettiğine inanan kişiliksiz yaratıklar nerede idi?"
- "Bu adamın 'çift oy kullandığı açığa çıktı. İlçe Seçim Kurulu suç duyurusunda

bulundu. Ardından şikayet geri alındı."

- "Dava açılmadı mı?"

- "Başsavcı A.A.'ın rüşvet yediği iddia ediliyor. Keza davayı açmadan takipsizlik karan verdi."

- "Veremez ki!.."

- "Savcı, git; yerine başkası suçu üstlensin!" demiş. O da yeğeni Z. Aktaş'ı göstermiş.. Z.., savcının yanına gidiyor; prosedürü öğreniyor ve suçu üstleniyor."

- "Vay be! Devlet, bu kadar çürümüş mü, ya?"

— 'Sen ne diyorsun Sami?! Bu adam Albay'a da finansörlük yapıyormuş..."

- "Bir Albayın finansörü eli kanlı bir kimse, ha!.. PKK'ya ticari maksatlı yaklaşacaksın, bir sürü askerin, korucunun ölümüne neden olacaksın, zorla aldırttığın bir lokma ekmeğin sahibini ispiyon edeceksin, adam vurup, fesat katıp seçim kazanacaksın ve devletin bir Albayı ile bir savcının eteği altına sığınacaksın; yok arkadaş! Kabul etmiyorum!"

Arkadaşımın yanıma gelişi faydalı olmuştu. Biraz daha hırslanmıştım.

Bir gün sonra C. Aktaş'ın kirli çamaşırlarını ortaya döken bir suç duyurusu hazırladım. Dilekçemi Van Devlet Güvenlik Mahkemesi Başsavcılığına hitaben kaleme aldım. Tanık göstereceklerim ifade verirler miydi? Bilmiyordum ama, C... ile birtakım faaliyetlere girişmiş bulunan Akbıyık nüfusuna kayıtlı S. Korkmaz'ı ve sivil vatandaşlardan Bişar Öz-demir'i, Orhan Öcal'ı, Senar Bulduk'u "konu ile ilgili bilgileri bulunmaktadır" diyerek tanık gösterip, Van Devlet Güvenlik Mahkemesi'ne davayı taşıdım.

Suç duyurusu içeren dilekçemi nöbetçi savcılığa iade ettim. Kendisine şifayen de Garnizon Komutam ile Başsavcı A.A.'ın bu adama destek verdiklerini, tanıklarımı tehdit ederek ifadelerinden vazgeçirtebileceklerini, bu sebeple bu durumun üzerinde de ayrıyeten durmalarını arz ettim.

Van'a gidişimin ve DGM'ye başvuruşumun duyulmasıyla C. Aktaş, belki de hiç olmadığı kadar huzursuzluk duymuştu. Tahmin ettiğim gibi Önce Albay'a ve sonra Başsavcı A.A.'a koşmuştu. Onlardan yardım dilenmişti. Tabii olayın bir de bedeli vardı. Niye kelin oğlunu başka amaçlarla korusunlar? Kara kaşına kara gözlerine hayranlıklarından olamazdı herhalde! Bir gece vakti Kaymakamın evinde Başsavcı ile Ai-bay'ı ağırlayan C. Aktaş, onlara güzel bir ziyafet çektirmişti. Bu yoldan çıkıldığında kaymakamı da kendilerine benzettikleri besbelli idi. Ziyafetin ertesi günü Aktaş'ın Başsavcının makamında sabah 8:30'dan öğlen paydosuna kadar beraber kaldıkları ve hatta bu vaziyetten gizliden şikayetçi olan daire personelleri evraklarının dahi bu "çok gizli" görüşmeden dolayı imzaya sunulamadığını irdelemekte idiler.

Belliydi ki telaş artmıştı. Bir Belediye'de, bir Kaymakamlık'ta, bir Savcılık'ta bir de Garnizon'da üst üste zirveler yapılıyor ve C...'i benim (devletin) elinden nasıl kurtaracaklarım hesaplıyorlardı.

Kuşkusuz benim üzerime gelmekten korkuyorlardı. Bu taktiğin geri tepeceğini biliyor, durumdan başkaca devlet yetkilisinin duymasından da endişe ediyorlardı. Ne de olsa devletin maaşlı adamlarıydılar. Ama ne adam?! Bunlar olsa olsa paranın adamı olurlardı. Valla bir savaş çıksa cepheden ilk bunlar kaçarlardı.

Bir aylığına memleketten uzak düştüğümde aldığım bir haber ümit verici, bir

haber de şaşırtıcıydı.

Ümitverici haber, o sıralar Tekirdağ Çerkezköy'de askerlik yapan tanıklarımdan S. Korkmaz'ın talimatla istenilen ifadesinin bulunduğu yere gittiği ve S. Korkmaz'ın vicdanının sesini dinleyerek C. Aktaş'ın üzerine ifade verdiğiydi. C. Aktaş'ın örgüt içerisine girip, çıktığını doğrulamıştı.

DGM Savcılığı Hizan'a da talimat yazarak C. Aktaş'ın ifadesinin alınmasını istemiş... Tabi doğal olarak bu talimat ilk başta A.A.'ın eline ulaşmış.. O da C. Aktaş'ı çağırarak "durumun kritik sana kalan tek şey yalancı şahit bulmamdır" demiş... Başka tanıkların ifadesine göre; itirafçı oldukları zamanlarda gittikleri operasyonlarda köylere girip, köylünün karısına, kızına sarkan B.A., H.A. ve Z.Ç. bu nedenle Yarbay Sadi Bilgiç tarafından cezaevlerinden alındıkları gibi cezaevine geri gönderilen bu, analarını boyar babalarına peydahlar cinsten itirafçı haysiyetsizler, hiç DGM tarafindan talep edilmemesine karşın önce gece vakti C..'in evine gider, burada bir miktar para alır, yemek yer ve ne söyleyeceklerine dair anlaşırlar; ardından büyük bir suç işleyerek talimatla istenen şahsın ifadesine ek ifade alarak sanığın tanığı konumunda ifade tutanakları hazırlanır.

Doğrusu savcı A.A.a ekmeğini yediği vatanına ihanet ettirme enerjisini yükleyen kuvvet hâlâ meraklarım arasında olmakla birlikte, Y. Özdemir isimli bir mobilyacıdan belediye adına Savcı A.A.'a hediye amaçlı mobilya eşyası alındığı bilinmekte, ayrıyeten Albay ile Savcı'ya yüklü meblağ da para-sal akım sağlandığı rivayet edilmekte idi.

Başka türlü düşünmeyi arzuluyorum esasen lakin bunca kirli ilişkiler ağı daha başka nasıl değerlendirilebilir ki?

Bir gece yansı yapılan operasyon sonucu yalancı tanıklık yaptırtılan haysiyetsiz itirafçılar, C. Aktaş'ın namuslu bir adam olduğunu, Örgüt ile ilişkisi bulunmadığını ifade etmişlerdi. Hayret! Müneccimler miydi; neydi bunlar? Hem, biri sadece altı ay dağlarda kalmış, diğerleri de C. Aktaş'ın faali-yet gösterdiği sahada hiç bulunmamışlardı.

H.A. isimli itirafçının yakın arkadaşlarının bulunduğu bir kaç ortamda şöyle bir dil döktüğü rivayet edilmekteydi ki. bu, olayların seyrini biraz daha ayyuka çıkarmaktaydı. H.A.. şöyle bir dedikodu yaymıştı:

- "Sami'nin inadına C. ..'i destekliyorum. Onun elini attığı her alanda başarılı olması zoruma gidiyor."

Evet, beni çekemiyorlardı.

C. Aktaş, aynı yolun yolcusu misali sıkı sıkıya sarıldığı itirafçılardan ümitvar olmuştu. Ne yapsın? Tek umut kapısıydı onlar!

Her ne olursa olsun vermiş bulunduğum şikayet dilekçesini boşa çıkartmak amacıyla beni yalnızlığa iteklemek ve tanıklara geri adım attırmak zorunda bulunuyorlardı. Nitekim sözünü bir yapan bu şebekenin etkin üyelerinden M.D., tanık sıfatıyla bulunduğu birlikten ifadesi alınan S. Korkmaz'ın caydırılması için baskı ve tehdit planlan düzenlemiş çok kısa süre içerisinde de bunu uygulamaya sokmuştu.

Bir sabah vakti S. Korkmaz'ın asıl ikamet ettiği Akbıyık köyüne askeri konvoy oluşturmak koşuluyla gitmiş... Akbıyık, korucu köyü idi, aynı zamanda. Çoğu S. Korkmaz'ın akrabası olan Hacı A. Korkmaz olmak üzere köyün ileri gelenleri biraraya toplanarak evvela derinden hoş bir sohbet yapmışlar, Albay île. Albay, hem çay

yudumlamış ve hem de ikramları kabul etmiş. Sohbetin doyumuna ulaşıldıktan sonra köyün en etkili ismi olan Hacı A. Korkmaz'a dönmüş, Albay:

- "Hacı! Seninle biraz yalnız konuşalım." Hacı:

- "Olur, kumandan bey!"

Albay, Hacı'yı çekmiş bir köşeye, telkinlerde bulunmuş önce! Sonrası malum konu yine bizimkine... dönmüş.

Albay:

- "Hacı! Sen aklı selim adamsın. C... sana karşı bir eşeklik yapmış... Bırakın bu düşmanlığı! Kendisini benim ayağıma attı! Ben de senin ayağına kadar geldim. Getireyim onu; elini öpsün, bansın! Olur mu?.."

Hacı, mert bir üslup takınmış.. Yılların vermiş olduğu aşiret liderliğinin Özgüveniyle Albay'ı, kibarca gönderme yaparak red etmiş..

Hacı:

- "Olmaz, kumandan bey! Benim onunla şahsi bir düşmanlığım yok! O, evinde, ben, evimde oturalım. O bir terörist! Benim bir sürü korucumun şehit düşmesine sebebiyet vermiş... Ben, bir terörist ile kesinlikte muhatap olmam!"

Albay, beklenmedik bu cevap karşısında duraksamış... Ezilmiş.. Büzülmüş.. Kızarmış...

- "Ya, öyle mi?"

Sonra tekrar dönmüş Albay:

- "Sizi ziyaretime bekliyorum."

Barış kapılarının aralıklı kalmasını sağlamış Albay. Geldiği gibi, Garnizon'a eli boş geri dönmüş.

Albay, birinci girişiminden sonuç alamamış.. Herkesi kendisi gibi bildiğinden mi, yoksa omuzlan üzerinde bulunan yıldızlara dayanarak yükseklerden uçmayı hesapladığından mı bilinmez; ancak bir şekilde sözünü dinlettirebileceğini zannetmiş... Fakat Allah'tan başka hiç kimseden korkmayan Akbıyıklılar'ın mertliklerini, yiğitliklerini anlaşılan hesaba katmamış olsa gerekti ki, hiç beklenmedik sonuçlara katlanmak durumunda kalmıştı.

Bir de derlerdi ki;... Kürtler bölücüymüş!..

Aradan birkaç gün geçtikten sonra Hacı A. Korkmaz'ı makamına davet eden Albay'a jest yapılarak yanma ziyarete gidilmiş... Tabii misafirlerini makamına gayet kibar kabul eden Albay, her iki taraf açısından da aktüel olan konuyu konuşmuş bolca.

Sonradan öğrendiğim kadarı ile C. Aktaş ile Albay M.D. her gece buluşuyor, kafayı buluyorlarmış...

Makamında da aynı konulara değinen Albay'ın üslubu pek aşiret reisinin hoşuna gitmemiş gitmesine de yapacak bir şeyleri de bulunmadığından konunun üzerinde onlar da durmak zorunda kalmış...

Sekterist Albay, daha önce de itirafçıları nasıl öldürttüğünü, Yüksekova'da -ki bu kendi söylemi idi- bulunurken sivil PKK sempatizanlarını nasıl ortadan kaldırttığım birçok kez yüzüme karşı anlatmıştı.

Yalan mıydı yoksa doğru mu?

Fakat içinde muhafaza ettiği caniyane tavırları adeta sohbetlerimiz esnasında kanıtlanmıştı.

Albay'ın Hacı ile derinleştirdiği sohbetin arasında konuyu C. Aktaş olayındaki baş aktöre, yani bana getirmiş..

O'na şunları söylemiş:

- "Siz, Sami'ye inanmayın! O, insanları kullanmayı sever! Sizi de, kullanıyor! Kendinizi kullandırtmayın! Aslında onun hakkı bir kurşundur!!!"

Bir Albay'ın bu kadar büyük bir terbiyesizliği kendisine yakıştırması doğrusu kabul edilebilir gibi değildi.

"Sami Demirkıran gibi nice kahramanlıklara imza koymuş efsanevi bir şahsiyetin koruyuculuğuna soyunması gereken faili meçhulcü Albay boş bulduğu meydanda atıp dururken, aşiret reisi mertliğim bir kez daha ortaya koyarak Al-bay'ın üslubunu aynı anda bozmuş...

Hacı:

- "Kumandanım bu Sami ile ilgili bir olay değil! O, görevini yapmış... Bize bir zorlaması olmadı!

Albay, artık anlar ki, güzel bir üslup ile işi halledemeyecek; misafir ettiği Hacı'yı memnuniyetsiz bir sima ile yolcu etmiş.

Ve Albay, olayın çözülüşünü eski hırçınlıklarını tekrardan uygulayarak sağlayabileceğini düşünmüş olsa gerekti.

Albay, herhalde makamında konuşulanların dört duvar arasında kalacağını zannetmişti ki, bu kadar rahat sözcükler sarf edebilmişti. Oysa, Albay'ın sözlerinden haberdar olmam fazla uzun sürmedi. Durumdan haberdar edildiğim sırada aile efradımın da Albay tarafından ve diğer terör odaklan tarafından tehdit edildiği duyumunu aldım. Bunlar; beni çileden çıkardı. Gerçi onların kıllarına dahi dokunamazlardı; ama, benim asıl korkum kahpece komploya getirilmeleri olasılığı idi. Bu olasılığın aklıma gelmesinin sebebi, yine Albay'ın aile efradından biri ile konuşurken sarf etmiş olduğu şu sözlerdi:

"Biliyorsunuz; bakarsınız hiç beklenmedik bir arama gerçekleştirilir ve bu aramada bizi şaşırtacak olan bir şeyler çıkabilir!.. Mesela; örgüt dokümanı, eroin falan!.."

Malum bu sözler pek hayra alâmet değildi. Endişem de bundan kaynaklanıyordu zaten. Durmadım. Derhal memleketime dönmeyi ve gelişmeleri yakından takip etmeyi kararlaştırdım. En azından memleketimde olmam entrikacı, eli kanlı katilleri korkutuyordu. Zira, onların bir yapacağına benim beş yapacağım gayet iyi biliniyordu.

Dönüşüm, her zamanki gibi memleketi bayağı hareketlendirdi, yine. Beni destekleyen yakın çevremin de dönüşümden mutlu olduğunu belirtebilirim. Ne de olsa haksızlığı ve adaletsizliği bir kazanç yolu olarak seçenlerin ve bu uğurda insan kanı dökülmesine sebebiyet verenlerin haklarından ancak benim geleceğim sanılıyordu. Dönüşümün ilk gününü dinlenerek geçirmeyi tercih ettim. Evime kapanarak güzel bir yemek yemeyi, ardından demli bir çay yudumlayıp yatağımda tembellik yapmayı, ertesi güne dinç bir şekilde başlamanın gereği olarak görmüştüm.

Memleketime dönüşümün ikinci günü idi. Tanıdık bir kahvehanenin köşesinde

oturmuş arkadaşlarımla strateji tespiti yapıyordum. Öğlen saatleriydi. Cep telefonuma çağrı bırakıldı, cevapladım. Beni destekleyenlerden biri... Benimle çok acil görüşmek istediğini belirtti... Konuşurken heyecanlıydı. Söyleyecekleri önemli olabilirdi. İhmal etmedim. Derhal görüşebileceğimizi ilettim.

Beni iş yerinde bekliyordu. Yanıma aldığım bir arkadaşımla makamına vardım. Tek başına oturmuş sigarasını tüttürüyordu. Beni görünce yerinden firladı. Önce güzel bir san-lıverdik. Gözlerimi, gözlerimin içine diktim. Kafamı hafiften dikerek, kaşlarımı çattım. Gülümsüyordum da:

- "Ee, ne var, ne yok gardaş?"

- "Vallahi bildiğin gibi! Sürünüyoruz be Sami!.."

- "Herhalde beni süründüğün için çağırtmadın, değil mi?"

Buna gülünürdü. Bir anda hep beraber kahkahalara boğulduk. Zaten istediğim de buydu! Moral kazandırmak istemiştim, önemli konuya girilmeden evvel arkadaşıma.

Kollarımı açtım:

- "Bu kadar gülmek yeter arkadaşlar..." Arkadaşım konuyu sadede getirdi. Ancak önce:

- "Ya, tüh!.. Unuttuk, değil mi? Ne içersiniz, arkadaşlar?", diye sordu.

Bir espri daha yapayım istedim:

- "Hay gözünü sevem. Nihayet hatırladın. Çay isteriz, Çay!"

Hemen telefona sarıldı. Üç çay istedi.

- "Demli olsun bari!", dedim. Kafasını salladı, gülümseyerek;

- "Aman, demli olsun!, dedi, O da çaycıya.

Birkaç dakika nedense hava duruldu, suskun kaldık. Tavşan kanı çaylar getirilip, önümüze konduktan sonra birer yudum aldık ve tekrar konuşmaya başladık.

- "Evet, dinliyorum seni...", dedim. O da;

- "Şey, sana söyleyeceğim önemli bir mesele var," dedi.

- "Nedir?.."

- "Seçim ile ilgili!.."

- "Evet..."

- "Seçimde, duydun mu, bilemiyorum ama büyük bir hile yaşandı."

- "Ne hilesi?"

- "Seçim günü C.. Aktaş çift oy kullandı!"

- "Olur mu öyle şey?! Duydum; bir rivayet esnasında Pek inandırıcı gelmedi doğrusu."

- "Emin ol! C., çift oy kullandı. İlçe Seçim Kurulu bunu tespit ettikten sonra suç duyurusunda bulundu. Fakat sonuç alınamadı."

- "Neden?"

- "Biliyorsun, senin meselene engel olmak isteyen savcı A.A. onun adamı. Biraz akıl verdi O'na. Git, yerine biri suçunu üstlensin" dedi. O da, yerine Z. Aktaş'a

gösterdi. Doğal olarak C... takipsizlik kararı aldı. Z., hakkında da dava açıldı."

- "Nasıl olacak bu şimdi?"

- "İmza incelenecek. İmza Z..'inde olmadığı için. O da paçayı yırtacak."

- "Bu savcı vatan haini mi, yahu?"

- "Maalesef!.."

Araştırdım sonradan. C. Akta ş gerçekten hile yapmış ve Başsavcı A.A. bu hilenin örtbas edilmesinde önemli rol oynamıştı.

Düşünüyorum da; kutsal vatanın bir "Başsavcısı" böyle yapıyorsa, vatandaş ne yapardı acaba?

İyicene doldum. Telefona sarıldım. Kaymakamı aradım. Randevu isteyerek yanına çıktım. O sıralar askerlik vazifesini tamamlayarak memleketine dönen S. Korkmaz da yanımda bulunuyordu. Kaymakam bizi bekletmeden yanına kabul etti. Tokalaşmamız bayağı soğuk oldu. Henüz yeni oturmuştuk ki, söze ilk Kaymakam başladı:

- "Sami! Biraz hata yapmışsın herhalde?"

- "Hangi konuda?"

- "C... ile ilgili canım. Albay konu ile ilgili çok rahatsız. Bir de memleketi huzursuz ediyormuşsunuz. Ağabeylerin kahvehane köşelerinde vururuz, kırarız gibisinden laflar ediyorlarmış... Bakın, ben tarafsız olmaya çalışıyorum. Ama daha fazla ileri giderseniz müdahale ederim."

Kaymakam işte böyle yekten girdi. Anlaşılan beni daha tanıyamamıştı. Tabii bu lafın altında kalacak değildim. Tehditvari sözlerine çok sert bir üslup ile rest çektim. Kaşlarımı çattım. Şu sözlerle haddini aşmamasını telkin ettim:

- "Kaymakam bey ben kimseden korkmuyorum. Kimin elinde ne varsa sakın ha ola ardına bırakmasın! Ben kimse ile ilgili hiçbir hata yapmadım; yapmam da! Aktaş'a hiçbir düşmanlığım yok! Sadece, ben cezamı çektim; o neden çekmiyor?" diye adalete koştum. Hem sizi neden ilgilendiriyor?! Bu, benim meselem. İlgilendiriyor olsa bile ortalığın bulanmasına neden sebebiyet veriyorsunuz? Olay DGM'ye intikal etmiştir. Eğer suçsuz ise kurtulacaktır. Yok, gerçekten suçluysa vallahi artık ne sizin, ne de Albay'ın gücü cezasını çekmeye müdahale etmeye etmeyecektir... Yoksa siz adalete güvenmiyor musunuz?!

- "Güvenmez olur muyuz? Elbetteki güveniyoruz!"

- "Peki, madem böyle, neden daha fazla olayı kokuşturuyorsunuz? Kaymakam bey! Kulağınızı bana iyice verin! Huzursuzluk çıkıyor," diyen zattır huzursuzluğu çıkartan. Bakın, henüz geçen gün bu adam bir köyü boşu boşuna yakmış... Neden? PKK'lılar mı barınıyordu oralarda? Hayır! PKK'nın şu merhalede bu köye giremeyeceğini de hepimiz çok iyi biliyoruz. Sebep; ortalığı karıştırmaktır. Etrafa korku salmaktır. Üzgünüm ama bu adamın niyeti PKK'yı yeniden hortlatmaktır."

C... Aktaş ile ilgili olayla birlikte gerginleşen ortamda Albay, çok tehlikeli bir oyunun daha baş aktörlüğünü yapıyordu. Benim memlekette bulunduğum bir sırada bir gece vakti gizlice askerlerine karşıki dağlara ateş ettirmiş ve "çatışma çıktı, Alay'ı bastılar!" diye haber etmişti. Bir gün sonra da etrafta yaygara çıkaran Albay,

Kaymakam'a, Tugay Komutanı'na, ziyaretine gelen misafirlerine;

- "Ben, Sami'den şüpheleniyorum. Bu kadar yakınımızdan ateş edip kaçmak her babayiğidin harcı değildir. Bu olayda mutlaka Sami'nin parmağı var," demişti.

Benim için rahattı. Bu iftiralar beni, ne korkutabilirdi, ne de yıldırabilirdi. Albay'ın yüzüne karşı da, Albay'ın hüsnü kuruntusunu yaydığı kimselere hitaben de aynen şu sözleri kullandım:

"Bu adam ordunun yüz karasıdır. Yalancıdır! Sizler benim gibi birinin böyle bir şeye teşebbüs edebileceğini düşünebilir misiniz? Bu, C...'i kurtarma girişimlerinin sadece küçük bir taktik yıldırma merhalesinden ibarettir. Haram olsun ki; bir kişi dahi Alay'a ateş etmişse...!"

Gerçekten de çatışma falan yoktu. Alay'ın hemen yüz metre kadar gerisinde daha hakim bir noktada Jandarma Bölük K.'lığı vardı. Jandarma Kuvvetleri'nin beyanları da Al-bay'ı yalanlıyordu.

Bir jandarmanın beyanı:

"Olsa biz görmez miydik Sami. Bu adamın niyeti pek iyi değil. Silah seslerinin geldiği saatlerde nöbette bulunan erlerimizin hepsine sordum. "Ateş nerelerden geliyor?", dedim. Karşıdan tek bir mermi atılmadığını ve hepsinin Alay'dan çıktığım hepsi birden teyit etti. Ben Albay'ın dediği gibi bir çatışmanın var olduğuna yüzde 2 ihtimal dahi vermiyorum."

Kaymakam ile söyleşimize kaldığım yerden devam ediyorum. Muhabbeti şöyle devam ettirdim:

- "Ben burada yokken adam kalkmış benim için, makamına kabul ettiği zatlara, aslında Sami'nin hakkı kurşundur", demiş... Sen kimsin ya?! Kimin kafasına kurşun sıkıyorsun öyle? Unutmasın! Karşısındaki Sami Demirkıran'dır. Beni bir başkası ile karıştıracak kadar budalalık yapmasın! Ha! Ailem ile ilgili rahatsızlık mı duyduğunuzu söylüyorsunuz? Size söylüyorum kaymakam bey; sizler onlara hiçbir şey yapamazsınız! Onlar ne söylerse biliniz ki, hepsi benim onayımdan geçmiştir. Şayet onlardan rahatsızlık duyduğunu iddia Albay, onlar kadar dürüst ve mert olsa idi emin olunuz ki memleketimiz bugün güllük gülistanlık olacaktı. Benim ailem her şeyi söylemekte serbesttir! Sonuna kadar yanların-dayım! Varsa bir sorununuz bana gelirsiniz!..

- 'Kabul etmem! Hem ben taraf değilim."

- "Ne demek efendim? Siz kabul etseniz ne, etmeseniz ne!.. Kendi memurunuz kapınızın önünde dövülmüş; siz, ona bile sessiz kalmışsınız. Kusura bakmayın, ama böyle talihsiz bir olaya göz yuman birinin davama müdahale etmesine kesinlikle müsaade etmem. Ve size bir kez daha şunu söylüyorum; Albay'a da söyleyin! Ben yaptıklarımın arkasındayım:tek bir geri adım dahi atmam! O'nu destekleyeni de O'nun gibi bir hain olarak göreceğimi de bilmenizi isterim."

Kaymakam, benden böylesine sert bir çıkış yapmamı beklemiyordu. Donakaldı. O geveleyedursun, ben ayağa kalktım:

- "Haydi S...t kalkalım! Fazla gerginleşti burası."

Kaymakama baktım. Gözleri, gözlerimin içine dalmıştı:

- "Bize müsaade Kaymakam Bey! Kinci olduysam affola.."

Kaymakamın yapacak bir şeyi yoktu. Ayağa kalktı. Nezaket icabı tokalaşarak bizi

uğurladı. Sonrası malum!.. Gergin başlayan sohbetimiz havası buz kesen odada restleşmelerle son bulmuştu. Ve kızgınlığımız ardımıza bakmadan kapıdan çıkmamıza neden olmuştu. Öyle ki hararetli tartışmamızın son noktasını koyduğum sırada sehpanın üzerinde bir bardak çay olduğuna gözüm ilişmişti, çay ne zaman istenmiş, kimin tarafından önümüze konulmuştu; hiç haberim olmamıştı; çay bana gelmişti ve ben elleşmemiştim bile!

S. Korkmaz tek bir kelime dahi etmeden oturmuştu; bizi dinlemekle yetinmişti. Kaymakamın makamından ayrıldıktan sonra yüzüme bakınıp bakınıp gülümsüyordu.

- 'Neden gülümsüyorsun S...t?"

- -"Hiiç.."

- 'Hadi hadi! Gerçekten neden gülümsediğini söyle!"

- "Çok güzel konuştun... Tam bir lider gibi! Kaymakam ne diyeceğim şaşırdı..."

S. Korkmaz, delikanlı, doğru sözlü, durgun ve utangaç bir yapıya sahip idi. O'nun efendi sessizliğine hayran kalmamak elde değildi...

Aradan sadece bir gün geçti. Kaymakamın yeniden memlekete döndüğümü ve konuştuklarımızı Albay'a uçuracağını tahmin ediyordum. Yanılmadım. Kaymakam, benden hemen sonra Albay ile buluşmuş, O'na ne söylediysem aynısını biraz da ekleme yaparak Albay'a iletmiş..

Akşam üzeri idi. Evde olmadığım saatlerde Albay, birkaç kez evime telefon ederek beni sormuş.. Öğrendiğim gibi telefona sarıldım. Karşıma çıkan Albay hemen konuya girdi:

- "Geldiğini neden en son ben duyuyorum? İnsan bir haber vermez mi? Ziyaretime gelmez mi?"

Albay'ın bu şekil konuşmasının altında bir maksat vardı yine. Bunları söyleme hakkını nereden elde ediyordu, bilmiyordum. Fakat bu kez biraz daha sakindim. O, emri vakit konuşurken, ben sadece güldüm.

- "Merak etmeyin, geleceğim.. Hem konuşacaklarım var sizinle!.."

- "Bekliyorum..."

Annem, güzel bir su böreği yapmış Önüme koymuştu. Yanında tavşan kanı bir çay da vardı ki... Maalesef kendi evimde bunu bile ağız tadıyla yiyecek azıcık bir zamanım yoktu. Anneciğimin ısrarına rağmen durmadım. Elime aldığım böreğin bir dilimini ayak üstü hallediverdim. Ağabeyim de o sıra eve doğru geliyormuş, yolda karşılaştık:

- "Nereye gidiyorsun?"

- "Alay'a gidiyorum abi..."

- "Albay'ın yanına mı?"

- "Maalesef..."

- "Ben de seninle geliyorum."

Beraberce bir köşebaşına park ettiği arabasına bindik. Doğruca Alay'a vardık. Abim nizamiyede beni beklerken, ben de bir erin eşliğinde Albay'ın yanına çıktım. Albay M.D. bu kez yalnız değildi. Yanında yeşil gözlü, orta boylu bir Binbaşı oturuyordu. Ben kapıdan içeri girer girmez ikisi birden ayağa kalktı. Arkamdan

düşmanımsı bir tavır takınıyor olsalar da ben onlara, onlar da bana gülümsüyorlardı. Tokalaştık. Albay'ın hemen karşısına oturdum. Albay, her zamanki gibi atak davranıp ilk söz hakkını kapmak istediyse de buna müsaade etmedim. Güleç bir tavır takınarak;

- "Nasılsınız komutanım? Görmeyeli bir değişiklik var mı?", diye sordum.

Binbaşı'yı da selamladım. Hatır sordum. Binbaşı kibardı; oturumumuz boyunca sakin tavrından taviz vermedi. Albay ise eline tutuşturduğu bozuk paralarla oynuyordu. Sordu:

- "Ne gibi?"

- "Nezaket icabı sordum..."

- "Biz iyiyiz Sami. Senin durumun nasıl?"

- "İyi! Allahım'a şükürler olsun!"

Albay, çay istetti. Çaylarımızı yudumladık. Yumuşak tutulmaya gayret edilen hava Albay'ın komik birkaç esprisi ile daha da yumuşatıldı. Birkaç saat devam etti böylece sohbetimiz. Bir ara hatıra amacıyla dağlardaki militanların fotoğraflarından derlediği albümünü çıkardı. Bana tek tek gösteri-verdi. Fotoğrafların içerisinde tamdık simalar da vardı. Ka-wa, Cigerxwüyn, Zelal, Behrem, Rewşan, Sipan vb... Bunların tümü eski dava arkadaşlarımdı. Resimleri kontrol ettikçe geçmişim bir film şeridi gibi geçiyordu gözlerimin önünden. Bir an gözlerim yaşarır gibi oldu!

Konuşmalarımız; paylaşımlarımız iyi gidiyordu ki, Albay, yine konuyu çevirdi; C. Aktaş olayında yoğunlaştırdı; hem de saatler sonra...

- "Hatalısın!" dedi ve şöyle devam etti: "C...l olayının beni çok yakından ilgilendirdiğini sen de biliyorsun. Neden, diyeceksin: Bak; sen aydın bir insansın! Çok şey yaşamış ve çok şey görmüşsün. Ben Garnizon Komutanıyım. Sen, benini bilgim olmadan bu olaya el attın! Gelip, önceden beni haberdar edebilirdin. Yapmadın! Sen diyorsun ki; bu dava beni ilgilendirir. Ee, Sami, kusura bakma, buranın huzur ve güvenliği de beni ilgilendirir."

Albay çok sakın sakin anlatıyordu bunları. Ben de; sakin ve gayet kibar bir aksan ile şunları söyledim:

— "Komutanını, ben C..'i ne kadar tanıyorsam, siz de o kadar iyi tanıyorsunuz O'nu... PKK'nın bir dönemki terminatörü olduğunu daha önceki konuşmalarımızda siz de ifade etmiştiniz! Hem ben size danışmadım da değil; ben size danıştım. Siz, yeteri kadar ilgi göstermediğiniz veya önyargılı tavırlar içerisine girdiğiniz veya işin içinde menfaatler saklı bulunduğundan O'nu kollama yoluna gittiğiniz için olay bu noktaya dayandı. Anlayamıyorum; size önceden de sormuştum: Nasıl bir katile, bir riyakâra, karaktersiz birine karşı bu kadar lehte olursunuz? Lütfen kendinize gelin!"

- "Beni kimse satın alamaz? Beni satın almak öyle kolay değildir. Ağırlığımın kaldırılması için iki trilyon önüme koyulması gerekli!.. Var mı C...'in o kadar parası?"

Ortam bir anda gerginleşti. Dokunduruşlarıma dayanamayan Albay, çok sert üsluplara gerek duydu. Ancak karşılığını vermekte gecikmedim:

- "Komutanım, korkarım ki, bazı insanların ağırlığı birkaç milyarcık ile satın alınabilir!"

Bu sözüm; Albay'a içimdeki kuşkulan aktarmaya yetmişti sanırım. Fena halde bozuldu! Suratı, hep sinirlendiği vakit aldığı hale büründü; kırmızımsıya.

- "Edindiğin intiba yanlıştır!" dedi.

- "Komutanım, hep "yanlışsın" diyorsunuz.. C..'i korumaya bakın hâlâ çabalıyorsunuz! Fakat bunu hiçbir şekilde izah edemiyorsunuz. Bir gün tehditvari yaklaşıyor, bir gün vay efendim; karakolum basılmış.. Burayı Sami basmış olabilir!" türünden ütopik komplo teorileri ile çevrede yaygara çıkartıyorsunuz. Her akşam bir Garnizon Komutanı'nın ne işi olabilir o kadar bilemiyorum, ama C... ile buluşuyor, kadeh tokuşturuyorsunuz; hem de bu adamın durumunu bile bile!... On dan sonra kalkıp bana; bununla uğraşma deyiveriyorsunuz. Peki, söyleyin bana, bunca şey karşısında daha başka nasıl bir intiba üzerimde oluşabilir?

Albay, konuşmalarım esnasında başını sallıyordu. Belki on kez şu sözleri söylenip durdu:

- "Yanlışsın Sami... Yanlısın Sami... Yanlışsın Sami!..."

Yanlış olmadığımdan o kadar emindi ki... Parmaklarımı avuçlarımın içine doladım. İçimdeki tüm garezi kusmak için firsat kollamaya koyuldum. Albay, rolünü öylesine taktiki oynuyordu ki!... Önce asap bozuyor, asabileştiğimi farkedince de yatıştırıcı sözler sarf ediyordu. Gayri gırtlağıma kadar dayanmıştı içimdekiler. Daha fazla dayanamadım.

- "Komutanım, siz., hangi yanlışlıklardan veya hangi gerçeklerden söz ediyorsunuz? Bir türlü renk vermiyorsunuz! Gerçi renginiz belli de!.. Neden ben buyum" demiyorsunuz? İnsanlar mert olmalıdırlar, komutanım! Ama ben sizde böyle bir sadeliği göremiyorum!"

Albay hiddetlendi:

- "Sen herşey değilsin! Dikkatli ol! Yoksa hakkından gelirler senin de!!!"

Bu bir tehdit olsa bile, benim, ancak ölüm ile dalga geçebileceğimi ortaya serercesine gülümsedim. Yüz ifadem O'na; bir savaşçının zaferden ne denli emin olduğunu göstermeye yeterdi, bile. Hele o tebessümün var ya!.. Gülümseyişim sanki iğneliyordu O'nu; bu, O'nun düşüncelerini dışa vurmaktan kendisini alıkoyamamasına sebebiyet veriyordu. Tabii oyunun sonundaki yenilginin de habercisiydi tüm bunlar.

Bizi büyük bir sakinlik içerisinde dinleyen Binbaşı da başım önüne eğmiş, derince düşündüğünü belli edercesine gözlerini tek bir noktaya dikivermişti. Son sözlerimi Albayi ve altına sığındığı kudreti mat edercesine şöyle tamamladım:

- "Eminim benimle çalışan tüm askeri personel gibi, sizde beni çok iyi tanıyorsunuz. Ben, ölümden korkmam; ideallerime ulaşabileceğime kam getirir isem biliniz ki, başımın üzerine çakılacak taştan endişe duymam!"

Albay sessizleşti. Dikkat kesildi söylediklerime. Devam ettim:

- "Dün Kaymakam Bey ile de görüştüm. Kendilerine ilettiğim birkaç düşüncemi size de iletmek istiyorum. Duyduğum vakit gerçekten de fevkalade üzüldüğüm konu bu!"

- "Nedir?"

- "Ne olduğunu sizler de gayet iyi biliyorsunuz..."

Başımı eğdim. İçimden akan tuhaf bir duygu ile yüzümdeki tebessüm bir an kayboldu. Çok etkilenmiştim., Albay'ın arkamdan kullandığı sözcüklerden. Gözlerim dolu dolu oldu. Herhalde yıllar boyu Albay'ın üzerinde tuttuğu elbiselere çok güvenmemin akabinde uğradığım ihanetin bir esintisi olsa gerekti bu! İki kolumu

avuçlarım açık olarak biraz gerdim.

Devam ettim:

- "Nasıl olur komutanım? Sırf eli kanlı bir katil uğruna arkamdan, şu oturduğum odada demişsiniz ki; "Sami'nin hakkı kurşundur!" Ben bunu nasıl hazmederim?"

Dolgun gözlerin sahibi başımı birkaç kez salladım:

- "Maalesef şunu demek zorundayım: Üzgünüm ama, bugüne kadar kimse kafama kurşun sıkamamıştır! Kurşunu sıkmak da her babayiğidin harcı değildir. Aksini iddia eden varsa, buyursun; ben buradayım!"

Albay, kan kırmızı kesilmişti. Ayağa kalktım. Benimle birlikte Binbaşı da kalktı. Ve sonra Albay da..

Tüm bu kargaşa eli kanlı riyakâr bir katilin sıcak cebi içindi.

Acaba değer miydi?..

KISIM ONALTI

Anlatımlarım devlet içerisindeki çürümenin en bariz örnekleridir de aynı zamanda.

Yine "Yüksekova Çetesi" olarak bilinen itirafçı, asker ve korucu karmasının bölge insanının zaafiyetlerinden faydalanarak adam öldürme, gasp gerçekleştirme, adam kaçırma fidye temin etme, faili meçhul cinayetler işleme ve uyuşturucu ticareti yapma gibi sayısız suçları işlemesi Türkiye'nin "kara" geçmişinin hafızalarda kalan ince ayrıntılardandı.

Kontra hedefler oluşturarak PKK'ya karşı dengeleri eşitlemeye çabalayan doğal mekanizmaları elbetteki tarihin kanlı sayfalarında epeyce yer edinmişti. PKK'ya yardım eden köyler yakılmış, köylüler katledilmiş ve amansız bir finansör avı başlatılmıştı. Bitlis'in, Van'ın, Hakkari'nin, Şırnak'ın, Siirt'in, Mardin'in, Batman'ın yüzlerce köyü boşaltılmıştı; yakılmış, yıkılmış, talan edilmişti; yüzlerce insan öldürülmüş, binlercesi göçe zorlanmıştı. PKK'ya yardım eden, devletin; devlete yardım eden de PKK'nın, ortada kalan ise, her iki tarafın hışmına uğramıştı. Behçet Cantürkler, Savaş Bul-dan'lar, Vedat Aydınlar, devlet yanlısı gazeteciler, siyasetçiler, öğretmenler işbirlikçiler ve daha niceleri, saymaya devam edersem; Mehmet Sincarlar, Musa Anterler, Bahtiyar Aydınlar bu kervanın birer halkaları olmuşlardı. Ve adını anmadığım daha binlerce kayıplar... nafile...

PKK'nın ilk başlarda çok rahat taraftar bulması ve finansör ağı kurmasının sebebi esasen biraz da devletten korku duyulmamasından kaynaklanıyordu. "Nasılsa devlet adam öldürmüyordu. Parası bol olan için "adaletin elinden kurtulmak da pek zor değil'di. Lakin dengeler, devletin güç kullanma tarzının değişmesiyle alt üst oldu. Devlet, direk emir vermese de bünyesinde bulundurduğu "karanlık" kuvvetlere göz yumuyordu. Yani, devlet baba da örgütsel kıvamlaşma sağlamış, stratejik hesaplar üzerinden muhataplarının anlayabileceği bir lisan ile konuşma temayülü göstermişti.

Kısasa kısas denilen de işte budur!

Kim demiş; devlet adam öldürmez?... diye.

Devlet, bekası uğruna neleri yapmadı ki!.. Haklıydı da...

Ben ve benim gibi düşünenler; her ne kadar devletin, devlet olma gereği bu değildir, desek de; "devletin adam Öldürmesi onu da terör örgütlerden farksız

kılacaktır" analitiğim desteklesek de maalesef bazen "trenin raydan çıkması" misali "başarmak" adına verilen mücadelede herşey istenildiği gibi olamayabiliyordu; ve olaylar kontrol dışına çıkabiliyordu. PKK. Devlet müsademesinde yaşananlar da böyle bir "şeydi" zaten.

Kontrolü zor, hesabı ha keza...

Silahlı müsademeler kızıştıkça çıkmazlığın yol açtığı psikolojik depresyon sonucu, savaşan kesimlerin tamamen insani duygularını yitirmesi ve şizofrenik vak'aların görülmesi söz konusu olabiliyordu. Tabii bu, gözü kara üstlenilen misyonun unutulmasını da sağlayabiliyordu, bazen. Tanık olduğum operasyonlardan birinde son kurşununa kadar çarpıştıktan sonra teslim düşen bir bayan militanın iç açısı işkenceler sonucu kafasına kurşun sıkılması, sorgu odalarında hani "bunu yahudi bile yapmaz" dedirten tarzda askıya asılması sureti ile cinsel organına bağlanan ufak bir tel aracılığıyla elektrik yüklenmesi, bayanların cinsel saldırılara uğraması, örgüt militanlarının da Öldürdükleri "Özel Tim" mensuplarının kulaklarım keserek çantalarında süs eşyası niyetine saklaması, esir alınan asker veya korucu ve hatta ajan diye tespit olunan kimseleri kendilerine kazıttırdığı mezarlara diri diri gömdükten sonra ölüm ile cezalandırması trajik Örnek vak'alar olarak değerlendirilebilir.

Ve aslında hepsi birer vahşetti!..

Hal böyle olunca ölümü, hem de en korkunç yöntemleri belliğinde canlandırarak uhdesinde hisseden kimselerin bunca vahşete tanıklık etmelerinin ardından hâlâ alenen aktivitasyon göstermeleri ihtimal dahilinde olamayacaktı. Nitekim en sağlam yol öncelikli kılınmıştı. Apoist'in, devlet eline düştüğünde devletçi, devletçinin, PKK'nın eline düştüğünde Apoist olmayı tercih etme manevrasıydı bu! Yani ikili oyun!.. Veya tamamen illegalitenin gizemli perdesinin arka planında kalınarak seçilmiş "önce benim güvenliğim" taktiğiydi. Bu. yüzeyden dibe dalışın bir emaresi olarak algılanabilecektir ki, devletin de, PKK'nın da böylesi sürecin akabinde dostu veya düşmanı tam mânâsı ile tanıyamamasına neden olmuştu.

KISIM ONYEDİ

ERNK Raporu:

"1991'den bu yana bölge insanları ile oluşturduğumuz bağı güçlendirerek döneme göre güvenlik güçlerine karşı halkı ayaklandırmış ve yine döneme göre Türk halkı için halen bir giz olarak kalan gerek askeri personele ve gerekse de gizli koruculara yani ajan güçlere karşı faili belli olmayan eylemlere girişilmiştir. Bunda da başarılı olunduğu açıkça görülmektedir."

PKK'nın 1986 yılında başlayan güçlü halk örgütlenmesi meyvesini ancak 19901ı yılların başından itibaren vermeye başlamıştı. Bu tarih, aynı zamanda PKK'nın alan genişletme hareketine de rastgelmekteydi. 1990'h yılların başından itibaren, daha önceden de nadiren yaşanmakta olan halk serhildanları, yerini organize olmuş kitlesel gövde gösterilerine bırakmıştı.

1992 yılının Nevruz Bayramı'ndaki sürece kadar çeşitli çaplarda çok kez ayaklanan kitle, PKK'nın yaptığı başarılı eylemlerle daha da şahlanmış olacaktı ki, olayların 1992 yılı Nevruz'unda tamamen bir iç isyan görünümüne bürünmesi-ne neden olmuştu.

1990 yılında ilk ciddi ayaklanmaları gerçekleştiren kitle hareketliliği aynı zamanda devletin sonu sapa bir dönemece girdiğinin kanıtı olmuştu. Cizre, Nusaybin

ve Silopi olayları unutulmayacak örneklerdir. PKK, halka, halkın içinden kopardığı gençlerle "hakim" olmuştu. Devlet, aslında inanmayarak gerçekleştirdiği propagandalarla mevzii kazanmak isterken şu ifadeleri sıkça kullanmayı gerekli görüyordu:

"PKK, ASALA'nın bir devamıdır. Hepsi Ermeni'dir! Sünnetsizir! Ermeni dölü, ne oldukları belli olmayan çapulcular sürüşüdür."

Bunların devlet politikası olarak idame olunmasının ana nedeni belli idi. Devlet, daha doğrusu imparatorluklar kuran, imparatorluklar yıkan Türk Devleti ne acıydı ki hazırlıksızlığın ve yattığı gaflet uykusunun hışmına uğrayarak PKK karşısında strateji yoksunluğu içerisine düşmüştü. "Ermeni" dediği militanları PKK, birer halk komitacıları olarak halk içerisine kaydırmış ve onlara kazanıma propagandalar yapmaları için imkanlar tanımıştı. Mardinli Mardin'e, Siirt'li Siirt'e, Şırnak'lı Şırnak'a, Bitlis'li Bitlis'e gönderiliyordu. Malum devletin "Ermeniler" diye empoze ettiği kimseler bakınız bu aciz politikayı nasıl çürütmekte idiler:

"Devlet, bizim için Ermenistan'dan gelmiş sünnetsiz Ermeni dölü, diyor. Yahu bizi hepiniz tanımaz mısınız? Ben Ahmed'in oğlu Mehmet'im!... Ben nasıl Ermeni olabilirim?!"

Evet, Ahmet'in oğlu Mehmet'ler nasıl Ermeni olabilirlerdi ki?.. Devlet, bu basit sözcüklerin fiyaskosuna çok basit düşmüştü. Sadece bu muydu?.. Elbetteki değil...

“PKK, bitmek üzeredir. Artık can çekişiyor. Zaten üç beş çapulcu idiler!!!" de diyordu devlet...

Oysa ki halk hiç de öyle bir durumla karşı karşıya değildi. O, "bitiyor, can çekişiyor" denilen örgüt, ne hikmetse beş-yüz kişilik gruplarla karakol basıyor, ü ve kazaları işgale girişiyor ve hatta bazı bölgelere devletin güvenlik kuvvetlerim sokmayabiliyordu.. Bunlara tanık olan halk, devleten duyduğu propagandaya mı, yoksa gördüklerine mi inanacaktı?

Devlet, esasen ürettiği her şuursuz propagandayı aleyhte kullanılması amacıyla karşı tarafa malzeme niyetine kaptırmaktaydı. Doğal olarak halk, devletinin bu şuursuzluğunu sıradan bir taktik yetmezliği olarak değerlendiremeyecekti; bir korku, bir acizlik olarak düşünülmesi muhtemeldi. Dolayısıyla Kürtler için PKK, bir güven kaynağı olarak şekillenmisti; ve Kürdistan hayali PKK ile hiç olmadığı kadar gerçekçi duruvermişti karşılarında.

1992 yılının Nevruz Bayramı aslında bu inancın bir göstergesi olarak da nitelendirilebilirdi. Çocuk, genç-yaşlı demeden sokağa dökülen binlerce insan âdeta "değinildiği" gibi bir iç isyan hareketinin meyveleri oluvermiş ve destanlar yazan Türk Devleti, yöre halkı ile kutsal anlayışı arasında bir gözden çıkarma hattı oluşturacak noktalara dayanmıştı.

PKK'nın halk ile devleti karşı karşıya getirten bir diğer stratejisi ise, devletin kötü namı ile girişilen eylemler idi. Maksat aciz düşen hasta devletin katliamcı olduğu, masum Kürtleri ödürmekten haz duyduğu ve her Kürd'ü PKK'lı olarak gördüğü imajım kitle üzerinde hakim kılmaktı. Gerçi bunlar savaşın en iğrenç yönü idi; ancak bu tür savaşları kazanmak için de maalesef hile, dayatıcı fıraksiyonel kilometre taşlarından ehemmiyeti bol etapları teşkil ediyordu. Tabii bir insan, mensubu bulunduğu ırkın sözde veya gerçek savunuculuğunu yapan legal veya illegal oluşumun herşeye rağmen illaki de destekçisi olarak gösterilir ise, muhakkaktır ki dışlanan yerden koparak hedef gösterilen mekâna süratle sürüklenecek, önceleri sempatizan ve sonraları

militan, hatta öncü olma eğilimi içerisine girecektir; girmişti de... PKK'nın onbinleri aşan militan potansiyeli, milyonlara varan sempatizan kitlesi bunun bariz kanıtı niteliğinde idi.

Yunanistan'da hâlâ gizem dolu bir efsane imiş gibi halk içerisinde anlatıla gelen "Kaptan Aetos" örneği, PKK taktiğinin yıllar öncesindeki tekerrürü idi. Kaptan Aetos aslında bir Türk'tü. Adı; Halil Paşa idi. Subaydı. Hem Bulgar, hem de Yunan çeteleri ile Makedonya dağlarında mücadele eden Halil Paşa, İttihat ve Terakki Cemiyeti'nin askeri şefi Enver Paşa'nın amcasıydı.

Halil Paşa, Yunan çeteleri ile savaştığı yıllarda, Bulgar çeteleri de köyler basar, yörenin ileri gelenlerini kaçırtırmış..

Bulgar çeteleri sadece Türklerle değil, Yunanlılarla da müsademe halindelermiş.. Bulgar çeteleri ile Yunan çetelerinin karşılıklı hasmane tutumlar beslemesi doğal olarak Yunan çetelerini yok etmekle meşgul olan Halil Paşa'yı düşmanı ile işbirliği yapmaya zorlamıştır. Buradaki taktik anlayışın "düşmanımın düşmanı benim dostumdur" ibaresinin bir emaresi olduğu aşinadır.

Halil Paşa, Bulgar çetelerini yok etmek için Yunan çeteleri ile işbirliği yaparak Ağustos kasabası dışında bir Yunan yüzbaşısı ile buluşur. Ondan Yunan çetelerinin giyindiği elbiselerden ve kılavuzluk amacıyla birkaç nefer verilmesini ister. Yunan çetesi gibi kuşanır. Kaptan Aetos adını alır.

Aetos, Huma kuşu gibi, ismi var cismi yok türünden bir masal kuşu olarak literatürde geçmektedir.

Halil Paşa'ya Kaptan Aetos adıyla mühür kazdırılır. Amaç; Bulgar çetelerine karşı Yunan çetesiymiş gibi savaş açmak olmuştur. Önce Bulgar komite reisleri öldürülür. Bulgar köyleri basılır. Pusular kurulur; ve her Öldürülen çetecinin yanıbaşına Kaptan Aetos isimli bir de mühür bırakılır.

Bu, bir efsane olarak Yunan Milleti içerisinde anlatılsa dahi çok iyi bilinmekteydi ki Kaptan Aetos, gerçekte bir Yunanlı değildi; öz be öz Türk olan Halil Paşa idi. Halil Paşa'nın bu taktiği, düşmanın düşmanına kırdırtma düşüncesinin bir ürünüydü. Ve oldukça yankı uyandırdığı, nihayetinde de hem Bulgar, hem de Yunan çetelerinden Makedonya'nın temizlendiği bilinmektedir.

PKK'nın "Kaptan Aetos" pratiğinden farklı bir çizgi takip ettiğini iddia etmek doğru olmayacaktır. Sadece yöntem farklılığı vardı. Dikkat edilirse görülecektir ki, Doğu, Güneydoğu ve şiddetin etkisiyle göçlerin yoğunca yaşandığı bölgeler hep bu tür olaylara gebe kalmıştı. Ortamlarda kaos belirmişti. Yalnız PKK veya devletin giriştiği olaylar değil, kişilerin, oymakların veya statükocu grupların gıcık gittiği, hasmane duygular beslediği kimseleri ortadan kaldırması da aydınlatılamayan zincirleme vak'alar olmuştu. Doğmatizmanın sonuç bağlamında tatminkarsızlığa neden olması ve hatta olayları daha bir çıkmaza sokması işte bu noktadan sonra belirivermekteydi. Sentez amade idi; halk ve taraf kuvvetler için.. PKK, devletin üzerine, devlet, örgütlerin üzerine, aydınlar, karanlık kuvvetlerin üzerine ve kamuoyu da hepsinin üzerine atmaktaydı tüm suçlan! Bunun içindir ki, kişiler, eylemler, nedenler ve neticeler başka noktalarda aranmış, ortaya çıktığı zannedilen aslında çıkmaz sonuç, sözde çözümleyici olmaya aday kuvvetleri yanlış hedeflere sürüklemişti. Sebep ve sonuç ilişkisi kurulamayan olayların meçhul kalması da bu nedenlerdendi ve pek yadırganır olunmamalıydı! Ülkenin (Türkiye'nin) bilmezlikler dolu dergaha dönüş-mesine sebebiyet veren kuvvet PKK hareketi idi, kuşkusuz. Demek ki PKK, "Kaptan Aetos" pratiğinde başarılı olmuştu! Devletin gayri ihtiyari, kontra kuvvetleri de...

KISIM ONSEKİZ

ERNK Raporu:

"ERNK olarak partimizin ordu kanadına Amed ve çevre eyaletlerden bugüne kadar 12.000 (onikibin) eleman kazandırılmış ve bu bölgelere nakledilen 8 (sekiz) Yaesu el telsizi, 2 (iki) Yaesu sırt telsizi, 270 (ikiyüzyetmiş) adet Bikisi, 784 (yediyüzseksendört) adet çeşitli markalarda kaleşnikof, 74 (yetmişdört) adet RPG-7 roketatar, 45 (kırkbeş) adet Karnas, 6 (altı) adet Diktiriyof ve bu silahlara ait 870.000 (sekizyüzyetmişbin) adet mermi teslim edilmiştir. Yine bu bölgelerden toplanan 6.000.000 ABD doları, 4.500.000 DM, kuru para olarak partimize yollanırken, kırsala da 170.000.000 dolarlık lojistik kaynak sağlanmıştır.!!!"

Yukarıdaki bilanço bayağı göz kamaştırıcıydı. Şüphe yoktu ki, verilen rakamlar doğrultusunda varılacak kanı "first class" izlenimi uyandıracaktı. Ancak PKK, küçük ve adi bir teşkilatlanmanın ürünü olmadığı gibi, verilen rakamların PKK gibi stratejik düşünen bir Örgüt için pek yeterli de olamayacağı ve hatta bu rakamların bir dönemi dahi kurtarmasının mümkün olmadığı süreç içerisinde karaya oturmuştu.

ERNK raporunda rakamların dışında konu ile alâkalı söylem ve düzen yorumlamasına girilmemesinin mânâsı da herhalde anlatıma gerek duyulmayan başkaca bir yön teşkil etmekteydi. Ki bizce de bu, yorumsuz geçilmesi gereken ince ayrıntılardandı. Zaten işlevsel kılınan düzen anlatımı fazlasıyla aydınlatıcıydı.

KISIM ONDOKUZ

ERNK Raporu:

"Adana, İzmir ve İstanbul gibi metropollerde bulunan yoldaşlarımızın çalışmaları ise, tek bir çatı altında değerlendirilmektedir. Çünkü bu metropollerdeki komitelerimiz İstanbul'daki temsilciliğimiz tarafından kontrol edilmekte ve İstanbul'daki temsilciliğimiz de ARGK eyalet komutanlıkları tarafından denetlenmektedir. Ki bu da çok olumlu bir çalışma şeklidir. Bu şekilde oportünizme yeltenme gafleti ortadan kalkmıştır. Adana'daki komitemiz Akdeniz Bölgesi'ni boydan boya kontrolü altında tutarken, İzmir'deki komitelerimiz de turistik bölgeler dahil olmak üzere tüm Ege'yi kontrolü altında bulundurmaktadırlar."

ERNK raporunda belirtildiği üzere çok koordineli ve eksiksiz bir tablo ile faaliyetler izah ediliyordu. Fakat gerçekte böyle bir koordinasyonun sağlıklı olarak yürütüldüğünü teyid etmek aldatıcı olacaktır.

ERNK, siyasal bir oluşum olarak değerlendirilse de dağ kadrosunda işe yaramayanların yoğunlukta olduğu bir ortamdı. Dolayısıyla kırsal ve şehirlerdeki birimlerin birbirlerine karşı kırgınlık içerisinde bulunduklarını savunmak yerinde olacaktır. Fakat prosedür icabı kırsal gerillası cephe sorumlularından bir kademe daha üstün olması nedeniyle cephe kanadına talimat verebilecek konumda bulunuyordu. Kaldı ki; eyalet sorumluları ordu kanadını da aşmış prosedürün merkezi üyesi konumunda bulunmaktaydılar. Üstlendikleri görev icabı örgütün bütün organlarına direktif verebilmekteydiler. ERNK'de bunların sorumluluk sahasına giriyordu. Bir eyalet komutanı isterse her daim ERNK'nin tüm çalışmalarını mercek altına alabilir, telkinlerde bulunabilir ve kadro değişikliğine, görev paylaşımına müdahale edebilirdi.

PKK, ERNK'yi ve aynyeten tüm eyaletleri kontrol edecek Ana Karargah'ın dışında Türkiye içerisinde bir de "Ülke Sorumluluğu" adı altında kapsamlı bir

görevlendirmeye de gitmişti. 1992 yılında Türkiye topraklarına girerek Garzan Eyaleti'nin başına geçen Ebubekir (K) Halil Ataç'ın konumu Örnek olarak gösterilebilir. Halil Ataç, hem eyalet komutanı ve hem de ülke sorumlusu olarak iki görev birden icra etmişti. Görevde bulunduğu süre içerisinde hem ERNK'yi, hem ülke genel koordinasyonluğunu, hem kendi birinci öncelikli sorumluluk sahasını hegemonyasında tutmuş, yürütme ve yargılama konularında önemli aktivitasyonlar sağlamıştı.

ERNK, anlatımında ifade ettiği gibi, bu sistemden memnuniyet duymuyordu; zira dışlanmışlık, ilişkiler arasında kırgınlık ve tahripkârlık oluşturmuştu. Keza bu kırgınlık öylesine derinleşmişti ki, alınan talimatlara mecbur kalınması dolayısıyla yapay bir tutum ortaya konarak "evet" diyen ERNK mensupları, akabinde yine bildiklerini okumuşlardı. Şehirlerde istenilen seviyede eylemlerin bir türlü geliştirilememesinin altında yatan asıl neden de buydu!

ERNK, raporda belirtildiği gibi ne Akdeniz, ne de Ege bölgelerinde kapsamlı bir kontrol sağlayamamıştı. Kendilerince örgütün lider pozisyonunda bulunan kimseleri yanıltma girişiminin dışında bir şey değildi bunlar. Tamamen günü kurtarma telaşesi idi. Zira, geçmişte de örgüt içerisinde çok kez bu tür aldatmacalara başvurulmuş, fakat savaşların bütünü hile olsa da sonucu şeffaf olduğundan üstü örtülü hiçbir yalan teori uzun vadede gizemliliğini koruyamayacaktı; koruyamamıştı da! Buradaki felsefî yaklaşımdaki maksat; göze girmek, cephe üzerinde kurulan baskı ağını bertaraf etmek idi. Bu, güç olsa dahi!..

KISIM YİRMİ

ERNK Raporu:

"Türk metropollerinde bizimle sırt sırta çalışan ve partimize yardım etmekten kaçınmayan çok sayıda sanayici işadamı, bürokrat, halkın sivil temsilcileri, sanatçılar ve esnaf kesimi bulunmaktadır. Bunların bir kısmı aynı zamanda partimizin dıştan destekçisi olan ERNK'nin manevi militanlarındandırlar."

ERNK'nın irdelediği bu konu isimler bazına değin indirilecekti. Esasen bu iki cümle ile anlatılan realite Türkiye Devleti'nin karanlık geçmişine de ışık tutmakta idi. Yani, (uyarıyorum) devlet, büyük bir ihanetin beşiğinde sallanıyordu; yani, bu koca devlet ikinci bir dönme devşirme ihanetinin pençesine düşmüştü.

Nasıl mı?

Dikkat ederseniz Cumhuriyetin ilanından önce İngilizler'in, Almanlar'ın himayesine giren Sultan Abdülhamit döneminden tutun Cumhuriyetin ilanından sonraki 78 yıllık sürece değin devlet, görülemeyen, anlatılamayan ve ispat edilemeyen bir manda rejiminin buyruğu altında bulunmaktan kurtulamamıştı; ki, ardı arkası kesilmeyen şiddet sarsıntıları daima Türk ve Kürt milletlerinin kaderi olmuştu. Türkiye'de kariyer yapan, Osmanlı dönemlerinde olduğu gibi hep gayri müslimler olmuşlardı; veya sahtekar...lar. Kimi Büyük İsrail ütopyası uğruna, kimi emperyalizmin çıkarları uğruna Mezopotamya'yı bir gün kapabileceği ve Büyük Ermenistan'ı kurabileceği zannıyla, kimi jeo-stratejik konumu itibarı ile ideallerinin başarıya ulaşması amacının olmazsa olmaz senteziyle kılıf değiştirmiş veya milliyet değiştirmiş veya revizyon gerçekleştirmiş olarak Türklük teması altında aktivitelerini sağlayabilecekleri noktalara kadar yükselmişlerdi. Neredeyse devletin bütün damarlarına işlemişlerdi. Kimi bürokrat, kimi işadamı, kimi medya patronu, kimi yazar, kimi siyasetçi... oluvermişti.

Megalomaninin tesiri altından yüzyıllar boyu kurtulamayan siyonizmin hakim öğelerinden masonların oluşturdukları localarda hedefledikleri ülke düzeni de bunlardan ibaret idi. Düşünceleri satın alınmış, ar perdesi yırtılmış, ideallerini maddeye endekslemiş ve dejenere olmuş bir toplum meydana getirmekti bunların esas temelinde yatan. Başarılı da olunmuştu. Ve Türkiye Devleti'nin bunları, göz göre göre başa taşıması, imtiyazlı kılması da ayrı bir tartışma konusuydu.

Zira, aynı gaflet koca imparatorluğun çöküşe sürüklendiği Osmanlı'da da yaşanmamış mıydı?

Türk olmayanları Türkleştirmekle yükümlü olan ve Türk gençliğini kafi suretle bünyesine dahil etmeyen "Enderun Mektepleri" de aynı tuzaklara ev sahipliği yapıyordu.

Enderun'dan yetme gayrimüslimler, Vezir-i Azam, Vezir, Ordu ve Donanma Komutanlığı gibi daha başka kurumlan ve kuruluşları idare edecek, yönetecek veya yönlendirecek noktalara erişme kabiliyetine haiz olmuşlardı. Zaten Osmanlı XV. yüzyılın ardından devşirmelerin güdümüne böylelikle girmişti. Devletin en üst makamları devşirmelerce yönetilir olmuştu. Buna rağmen Osmanlı'nın bütün iyi niyet ve gayreti heba edilmişti. Devşirmelerin çoğu gerçek mânâda ne İslâmiyeti, ne de Türklüğü kabul etmemişlerdi. Daima geçmişlerine duydukları özlem içerisinde yaşamış, hırslanmış ve öç alma hissi ile entrikalar uğruna çabalamışlardı.

Osmanlı'nın mirası genç Cumhuriyetin kaderi de maalesef aynı idi. Tarihin belki de en tehlikeli iç çatışma organizasyonu olan PKK'nın, cephe kanadı ERNK'nin, raporunda dile getirdiği mevkilerde de günümüzün çağdaş devşirmeleri veya uzanımları bulunmaktaydı. Ancak, nasıl ki Sokullu'yu güçlendiren Osmanlı'nın koca hükümdarları bile, sonradan bu kanı bozuk adamı görevinden istifa ettirememişse ve koca imparatorluğu sadece kendi büyüttüğü bir zat uğruna komplo pratiği ifa ederek Öldürme ve dolayısıyla azletme zorunluluğunda kalmış ise, genç Cumhuriyet de ihanetine tanık olduğu ve fakat kendi imkanları ile büyütüp devleştirdiği dolayısıyla karşısına alamadığı dönmelerin huzurunda biçare kalmıştı. Bunun içindir ki, yıllar boyu eleştiri oklarına hedef seçilen devlet, terörle değil, bireyler ile mücadele etmek durumunda kalmıştı. Tabii idi ki bu tür mücadelelerde kalıcı ve uzun vadeli çözüm bulmak zorlaşmıştı. Kaynak kurtulamadığı için bittiği zannedilen örgütlerin her geçen gün bir yenisi çıkıyordu. Keza Cumhuriyet tarihinin en belalı ve tehlikeli organizasyonunu icra eden ve geçmiş asrın son çeyreğinde olayların ana kaynağını teşkil edenler bile, PKK gibi bir örgütü nasıl kurduklarım, nasıl büyütebildiklerini anlayamamışlardı. Esasen Osmanlı nasıl yeniçerilerin kurulmasına göz yumduysa, PKK olayında da tarih tekerrür etmiş ve Cumhuriyet politikacıları bu örgütün kurulmasına sebebiyet veren nedenlerin teşkiline zemin tanımış ve olayların gelişim sürecine gayri ihtiyari göz yummuşlardı! Bunun öte izahı olmadığı gibi herşey gayet basit ve aleniydi esasen. Zira, henüz Cumhuriyetin kuruluşuna müteakiben baş gösteren olaylar PKK hareketinin var olmasını kaçınılmaz kılmıştı. Devlet erkanı bu gerçeğe evvelinden şahit olmuştu olmasına da, çok net ifadelerle belirtilen engelleyici öğelerin varlığı dolayısıyla kadere ram durumunda kalınması şeklinde tepki gösterilmişti.

Demek ki devlet, devlet olmanın gereğini yerine getirememişti. Putperestlerin kurduğu putlara, ateşperestlerin gürledikleri ateşe tabii oldukları gibi, koca imparatorluk mirası da kendi imkânları ile ekmek ve makam sahibi ettiği ihanetçi dönmelerin oluşturdukları odak güçlere karşı esir kalmıştı. Onlarla mücadele edemeyecek kadar aciz düşmüştü.

Bir yandan PKK'ya trilyonlar akıtan, elemanlar kazandıran, siyasallaşması amacıyla dünya çapında kamplar, dernekler ve başka isimler altında teşkilatlanmalar yapan, iletişim imkânları sağlayan, lojistik gereç temin eden, cephane takviyesinde bulunan ve nihai hedef bağlamında taktik strateji tespitinde bulunan kimseleri Çankaya Köşkü'nde ağırlamaktan kaçınmayan devlet, olayların faturasını da birilerine çıkartma gereğim duymuş olsa gerek ki, PKK'ya destek veren gözden çıkartılmış kimsesiz isimleri alıkoymuş ve meşhur sorgu odalarında cinsel organlarına elektrik yüklemek koşuluyla ağırlamaktan da geri kalmamıştı. Suçlandıkları nedenler ise; gülünç ve aptalcaydı.

Evet, komik ve aptalca suçlardı!..

Verilen iki ekmek, iki kilo un, iki yumurta ve iki tepsi lordan başka birşey değildi bu suçlar. Veya bir gece vakti davetiyesiz kabul edilen misafirlik...

Trilyonları akıtanlar Çankaya Köşkü'nün onurlu misafirleri olabilirlerken, iki lokma ekmeğini silah zoru ile vermek durumunda kalanlar sorgu odalarında sabahlayabiliyor ve ne acıydı ki bazen yıllar boyu hapis yatabiliyorlardı.

Peki neden?

Hiç düşündünüz mü?! Biraz durmak, düşünmek ve yargılamak gerekiyor aslında.

KISIM YİRMİDİR

ERNK Raporu:

"(...) saydığımız şehir merkezlerine çok köklü komiteler kurulmuş olup bu merkezlere bağlı bölgelerin hemen her semtinde taban bulmuşuzdur. Çalışmalarımız koordinasyonunda öylesine ilişkiler kurulmuştur ki dönem neyi gerektiriyorsa denetimimiz altında bulunan sivil halk da o dönemin gereğine uyarak tam bir militan zihniyeti ile hareket eder olmuştur. Kısacası Adana ve bu bölgeye ait Mersin, İstanbul'un Gazi, Bağcılar, Çiftlik vb. bölgeleri 1992'nin Şırnak'ını, Cizre'sini, Diyarbakır'ını aratmaz olmuştur. Şu an buralarda yapamayacağımız icraatımız yok gibidir. Bu bilinçle partimizin çalışmalarını yürüttüğümüzden şüphe duyulmamahdır."

Doğrusu PKK'nın dağ kadrosunun 1992-93 yıllarında katliamlara girişmeden evvelki gücüne müteakiben ERNK da aynı kıvamında ahenk sağlayabilmiş olsa idi, şüphesiz bu gün Türkiye Cumhuriyeti Devleti'nin Lozan ile belirlenen sınırlarından kopmuş bulunduğuna tanıklık etmemiz kaçınılmaz olacaktı. Aksine PKK'nın gücünün doruğuna ulaştığı süreçte ERNK'ya yüklenen görev layıkıyla yerine getirilememişti. Siyasal açılımın tek kapısı olarak da ERNK'ye şartlanılması yenilgiyi realize etmişti.

ERNK'nin isimlendirerek işaret ettiği alanlarda ilk başta cephe kanadının çalışması sonucu kazanılmış olarak nitelendirilemeyecektir. Zira, belirtilen yerlerde yaşayanların büyük yüzdesi Doğu'dan göç almış veya sol eğilimli bölgelerdi. Bunlar zaten öncesinde de PKK'nın adını, ideolojisini ve mücadelesini duymuş, tetkik etmiş ve fikirlerini tamamladığı inancı ile sempatik karşılamış çevrelerdi.

1992 yılının Cizre'si ile Şırnak'ını veya Diyarbakır'ını aratmayacak örgütlülüğün varlığından söz etmek tamamen hayali idi. Hiçbir bölge toplu vaziyette tek yürek olup, Diyarbakır halkı kadar PKK ile dava birlikteliği yapamamıştı; yapmamıştır da...

Zira, böylesine ateşli bir kitle bahsi konu eylemler de bulundurulmuş olsaydı belki de kan gövdeyi götürmüş olacaktı. Çünkü belirtilen yerler sınıfsal çatışmaların en yoğunlukta olduğu ve şovenizmin odak noktası durumunda bulunduğu alanları da

içerisine almaktaydı.

KISIM YİRMİİKİ

ERNK Raporu:

"Özellikle halkın sempatisini kazanmış olan kimselerin desteğini almak bizim için hayati bir önem taşıdığından bu tür kariyer sahibi kişiler ile ilişkilerimizi geliştirme yoluna girmişizdir. Bilinen isimlerden Ahmet Kaya ve İbrahim Tatlıses gibi sanatçılara halk içerisinde büyük bir sempati duyulmaktadır. Sosyalizmin bilinçli savunucularından olan Ahmet Kaya ile ilişkilerimiz çok iyi olmasına karşın bu şahsın kapitalizmin güdümünde olması nedeni ile sadece partimize bağış niteliğinde konserler vermiş ve direkt olmasa da beyinsel uyuşmamız neticesinde manevi destekçimiz konumunda bulunmuştur. Süreç içerisinde de yani 1992-1993-1994 yıllarındaki toplam yardım miktarı 500.000 (Beşyüzbin) markı bulmuştur."

Keza, yıllar boyu PKK'nın ayakta kalabilmesinin mantığını dışarıda aramak yanlış olduğu gibi, dünyanın bütün süper güçlerinin dahi destek sunması ile bile, içten destek görmediği vakit sınır dahilinde atıl kalacağı ve şansı yaver gitse de kısıtlı bir sürenin dışında barınamayacağı, dolayısıyla açık ve net bir şekilde destek gördüğü sabitlik kazanmıştı. Gücü yeten milyon dolar, yetmeyen bir lokma ekmek veya barınak ile örgütü karşılamaya çalışmıştı. Bunların içinde işçisi, köylüsü, esnafı, memuru, bürokratı, askeri, politikacısı, sanayicisi, sanatçısı, aydını vs. kimler yoktu ki!.. Ne saymakla biterdi; ve aslında ne de öldürmekle!..

Acaba PKK'yı beslemek kayıtsız şartsız suç muydu?

Düşünün bir kere, bir elinde silah belinde bir kaç adet bomba, gömleğinde pıhtılaşmış kan gözlerinde ruhunun derinliklerinden gelen tarifi imkansız bir Öfke; ve kim bilir nice zorluklara göğüs geren kişiliğinde yatan intikam hırsıyla birden evinizin kapısına dayanıyor adamın biri... Sizin için bunca zahmetlere katlandığını düşündüğünü de biliyorsunuz, o adamın. Yanlış veya doğru; bu, pek önemli değildir bu tür durumlarda. O doğruyu yaptığını biliyor ya!.. Ve katlandığı tüm acılara, zorluklara rağmen sizden sadece birkaç lokma ekmek, biraz lor, biraz şeker, biraz dem... ve biraz da tebessüm istiyor..

Peki; kim, "hayır, vermem", diyebilir bu davetiyesiz misafire? Bırakınız "hayır" demeyi, yolu yanlış dahi olsa kasabadan Ali'nin oğlu İsmail olduğunu bildiğiniz bu kimseye korku ile karışık biraz da acıma duygusu hissetmemeniz mümkün olmayacaktır; ekmek de vermek doğaldır, konaklamasına yardımcı olmak da.

Dağ başında, küçük korumasız bir mezraada bulunan köylü böyle bir durumda ne yapabiliyorsa aynı durumda koyu bir Türk milliyetçisinin de yapacakları eminim farksızdır. Zaten bunun dışında basit kahramanlık teorileri üretmek gerçekleri yansıtmayacaktır. Ve lakin, affedilmesi mümkün olmayan maksatlı destekçiler tamamen ayrı bir sahada tutulmalıdırlar. Bu isimler birkaç örneklendirme ile sebep ve sonuç ilişkisinin kurulmasına önemli katkılar sağlayacaktır.

Raporda, Behçet Cantürk, Savaş Buldan ve Ceylan ailesinden söz edilmiş ve bunu biraz daha ayrıntıya indirgeyerek PKK'nın ilişkiler ağını ve devletin kontra icraatlarım bendeniz deşifre etmiştim. Sanatçılar da bu finansörler kervanında yer edinmiş ve maalesef faaliyetleri hiç de küçümsenecek bir lisan ile nitelendirilmemiş ti.

Ahmet Kaya, PKK'nın finansör listesi içerisinde yer edinmiş "aydın" sanatçılardan biri idi.

Ahmet Kaya, değinildiği üzere sosyalist bir imaj çizerek ön plana çıkmış, fakat sesi ve yorumuyla kitle nezdinde büyük bir beğeniyi kazandığı gibi hak etmişti de. Dile getirdiği düşünceleri ve yaptığı müziği sürekli baskıya, sömürüye ve emperyalist düzene duyduğu nefretin ana merkezi oluvermişti. Geçmişin talihsizliğine karşı duyduğu tepkinin ve kimlik arayışı içerisinde kendisini taraf kılmasının sonucu olarak Apoist bir çizgiye kayan Ahmet Kaya, gerçekte PKK ile doğrudan ilişki yaşamamış, lakin beyinsel ve ideolojik bağlamda değerlendirebileceğimiz nedenler aynı ortamları paylaşmak zorunda bırakmıştı O'nu.

Ahmet Kaya yaptığı sanat dalının tutulması neticesinde maddi olarak da güç kazanmış bir şahsiyetti. Paranın ve şöhretin sahibi olması dolayısıyla da yaşantısı ister istemez düşüncelerinin tersi istikametinde vuku bulmuştu. Kapitalizm karşıtı gözükmesine karşın özel hayatı tamamen kapitalist düzenin egemenliği altına girmişti. Çok lüks arabalar edinmesi, lüks evlerde barınması, para üzerine kurulu bir yaşam benimsemesi O'nun hakkında hüküm ileri sürmemiz için yeterli örnekler değildi esasen.

Ahmet Kaya, 1990'h yılların başından itibaren PKK'ya sempati duymaya başlamış ve örgüt yandaşlarının pohpohlaması sonucu gerek maddi ve gerekse de manevi desteği ile ön plana çekilmişti. Bu desteğin verilmesini biraz zorlama usûlüne bağlamak mümkündür. Esasen Ahmet Kaya, PKK ile sadece düşünsel iletişim arzusu içiresinde olmuştu; fiilen aktif destekçi statüsünde bulunmaya fazlaca sıcak bakmıyordu. Ancak savunuculuğuna soyunduğu fikirlerinin ve gerekse çevresinin etkisiyle gönülsüz dahi kalsa aktif sahaya sürüklenmesi ve üslubuyla sivri uçlara kanalize olması engellenemez olmuştu. Zamanla kitle içerisinde de taraf gözüken Kaya'm n en masumane düşüncelerin altında bile, artık art bir niyet aranır olunmuştu.

1999 yılında bir ödül gecesinde, baldın çıplak, ar perdesi yırtık, şeref ve haysiyetten uzak kimselerin de iştirak ettiği bir mekânda söz alan Kaya, dile getirdiği iki çift masumane tümcenin akabinde vatan haini ilan edilmiş ve orada hazır bulunan ve belki de ömründe vatan sevgisini tatmamış baldın çıplakların çatal ve bıçaklarına hedef düşmüştü. Söyledikleri de gerçekten masumane idi. O gece de kullandığı ifadeler ise, sadece Kürtçe kaset doldurmak istediğim vurgulayan tümcelerden ibaretti.

Peki, bunun neresinde kötülük vardı?

Kürtçe konuşmak, türkü söylemek, Doğu'da yaşayan Kürtlerin örf, an'ane ve anadil kavramlarının anlamlaşması-nı sağlama girişiminden ibaret idi. Doğaldı. Bunu reddeden her görüş otuz milyon nüfusu ile Türkiye Cumhuriyeti'nin en büyük teminatı olan Kürtler için amiyane bir tabir olacak ancak bir küfür olarak anlaşılacaktı ki, zaten bunun nelere yol açabileceği geçmiş olaylardan çıkarabileceğimiz her karesi ibret dolu trajik senaryo-jenosit ile aşinaydı.

Ahmet Kaya için "tam bir PKK'lı" demek kanaatimce insafsızca bir tutum olacaktı. O, dilinin kurbanı olmuştu, bir bakıma. PKK ile aynı ortamı paylaşarak suç işlememiş miydi ki? Bunu da kafi bir dille reddetmek at gözlüğümüzü bırakmadığımızın emaresi olacaktı ki, zaten bu iddia da pek itibar görmeyecektir. Aşikardı ki Ahmet Kaya, ürettiği teorilerin esiri durumuna düşmüştü. ERNK'nin belirttiği gibi, pek öyle bilinçli sosyalist olduğu da doğru değildi. Şayet böyle bir durum olsa idi, ameli kapitalizmin güdümünde bulunmaz ve ağzından çıkan birkaç gereksiz sözcüğün esiri olmazdı.

Ahmet Kaya'nın yurt dışında PKK'nın gecelerine katılması da planlı organizasyonlardan değildi. Medyada da yayınlanan ve sinsi amaçlara malzeme niyeti ile kullanılan bir gecede PKK sempatizanlarına konser verirken görülen Ahmet

Kaya'nın oradaki hal ve hareketleri aslında doğal karşılanmalıydı. Her kim olursa olsun koca kitlenin yek vücut olduğu ortamda, hele bu kitle fanatik ve canfeda ise, kişinin kendinden beklenen tatminkâr tutumu yerine getirmesi olağandır. Ahmet Kaya böyle bir kitle içerisinde, üstelik o dönemlerde koca Türk Devleti'ni sarsan PKK gibi savaşan bir örgütün liderinin posteri, arkasında asılı bulunuyorken kendisinden bekleneni yerine getirmemesi mantıkdışı kaçardı. Nitekim parmaklan ile zafer işaretleri yapan Kaya, bir anda Abdullah Öcalan'ın posteri önünde alkış tufanına tutulan bir gerilla görüntüsü sergilemişti.

Ha keza bunun aksi düşünülemezdi.

Herşeye rağmen Ahmet Kaya'nın PKK'ya akıttığı paralar gözden kaçırılamayacağı gibi maruz da gösterilemeyecektir.

KISIM YİRMİÜÇ

ERNK Raporu:

"(...) İbrahim Tatlıses'in kuru sözcüklerden ibaret olmayıp icraatları, gerek yaptığı bağışlar ile gerekse de fiili birtakım yardımlarıyla oldukça göz doldurduğu bilinen bir durumdur. Ayrıca bu şâhsın deşifre olma korkusunu üzerinden atması için kendisini faşist Türk Ordusu'na göz yumdurucu nitelikte parasal rüşvet vermesine de partimiz tarafından izin verilmiştir. Çünkü bu şahıs süreç içerisinde olduğu gibi bizim için uzun vadede de çok faydalı olacaktır. Hayati endişesi nedeni ile ülkücülerin ve mafyanın çatısı altına girdiğini bize ileten bu şahıs Kürdistan'dan gönderilen yaralı arkadaşlarımızı da himayesi altına alıp tedavi edilmelerini sağlamaktan kaçınmamıştır. Yine bu şahıs partimizin ERNK temsilciliğini davetimiz üzerine ziyaret etmiş ve Kürt kökenli bir vatanperver olduğunu, cılız desteğinden dolayı mahcubiyet içerisinde bulunduğunu belirterek ulusal mücadelemizde her zaman destekçi konumunda bulunacağını ancak bunun şu dönemde gizli kalmasının önem arz ettiğini belirtmiştir. Ayrıyeten bu görüşmelerimizin dışında gerek Avrupa'ya gidişinde, gerekse de Türk topraklarında bulunduğu süreç içerisinde yoldaşlarımızın kendisi ile sürekli irtibat halinde olmaları ve her şartlarda kendisinden destek bulmaları bu şahısa partimizin merkez komite üyeleri tarafından teşekkür edilmesini gerekli kılmaktadır. Parasal destek olarak da kendisinden 1.500.000 dolar bağış alınmıştır. Bu büyük bir meblağ olmakla birlikte bu şahsın 1997 dönemine kadar olan sadece parasal desteğidir. İkili ilişkilerimiz daha kapsamlı ve ileriye dönüktür."

İbrahim Tatlıses sosyalist bir kimse olarak değerlendirilemeyecektir. Zira, sosyalizmin ne olduğuna, özünde nelerin saklı bulunduğuna merak sarıp inceliklerini görecek kadar yetkin ve ileriye dönük derin düşünen bir kişilikten uzaktı. Feodal özelliğini yıllar boyu görünümünde kamufle etse bile atmış, fakat saklayamayacak kadar aşina olan iç dünyasında muhafaza etmesi köylü kurnazlığını elden bırakmamasına neden olmuştu. Malum köylü kurnazlığına bürünen kimseler ellerini, yanabilecek olan her şeyden sakınır ve öncelikli olarak kendilerini sağlama almaya çalışırlardı. Ahmet Kaya ile İbrahim Tatlıses arasındaki farklılıklar da buradan kaynaklanıyordu. Aynı zamanda bunu feodalitenin burjuvaziye olan beyinsel üstünlük kompleksi diye tanımlayabiliriz de. Feodalitenin burjuvaziye karşı üstünlüğü olarak nitelendirdiğim terazi tartımı yadırgansa dahi görülecektir ki, gerçekler düşünüldüğü vakit pek değişim göstermeyecekti.. Bunu feodalitenin artısı olarak görmek doğru olacaktır. Lakin feodalitenin güdümünde bulunan köylü kurnazları geleceğin yön tespitini yapmakta zorlanacakları kendilerince de pek tabii olduğundan gündelikçi ihtiyati

tedbirler ile yetinmek durumunda idiler.

İşte İbo, bu noktada pot kırmıştı!.. Geleceğin yön tespitini yapmaktan aciz kalmıştı.

Gerek ERNK raporundan ve gerekse de şahitlik edinilen başkaca vaziyetlerden Tatlıses'in çok yönlü oynamayı arzuladığı açığa çıkmıştı. Çok büyük bir marifet isteyen bu oyundan başarılı ayrılması da taktir edilmeyecek gibi değildi. Koca Türk Devleti ile, belki de bir zamanlar dünyanın en güçlü örgütü olan PKK'yı uyutmak ve her iki taraftan da fayda görmek kolay iş değildi.

Kamuoyunca yakınen bilinen İbrahim Tatlıses adı, yaptığı bağışlarla çok kez anılmıştı. Mehmetçik Vakfı'na yaptığı bağışlar, hayır kurumlan için verdiği konserler ve yaptırdığı okul vb. hizmetler değinildiği üzere ERNK tarafından da yakınen takip edilmişti. Yani her yaptığı PKK'nın bilgisi ışığın-daydı. Mehmetçik Vakfı'na yaptığı bağışlarını da ERNK'nin teşhisi gibi, gözyumdurucu bir rüşvet olarak değerlendirmek yerinde bir tespit olacaktır.

Tatlıses, maalesef bağış adını taşıyan, fakat rüşvet olarak nitelendirebileceğim paranın kudreti ile âdeta manevi erk'in timsali olan Türk'ün, Kürd'ün kanını satın almak istemişti. Yıllar boyu Türk Devleti tarafından bilinip de hiçbir zaman kendisine dokunulmamış olması, binaenaleyh sözde milliyetçi kasket altında bulunan devlet yöneticileri ile alemci bir görünüm sergilemesi bu zatın gayelerinde başarıya ne kadar yakın olduğunu rahatlıkla gözlemlenecek sadeliğe sahip olduğunun delillerini teşkil etmekte idi.

"Atatürk'üm izindeyiz" diyen sözde Atatürkçü Düşünce Derneği'nin üyelerine ve onu rehber seçtiğim iddia edenlere sormak lâzım gelir, bunca gerçeklerden sonra; peki, Atatürk'ün rengini Türk bayrağına verdiği, şehit kanıyla sulayarak kurtardığı ve kurduğu Cumhuriyetin içinde yetişen ihanetçiler ile flörtünüze ne demeli?

Hani Atatürk'ün manevi değerlerine saygınız?..

Yoksa hepsi yalan mıydı?!..

PKK'nın bilinçli destekçilerinden Tatlıses'in uzun vadede de gayri nizami harbin içerisinde çıkar hesabı yapan roller üstlendiği aleniydi. Kuvvetli bir rivayete göre Tatlıses'in uyuşturucu tacirliği de yaptığı ve servetinin büyük miktarını, huzurunda duygu sömürüsü yapmak amacıyla gözyaşı entrikalarına büründüğü sivil kitlenin genç neslini zehirleyerek kazandığı iddia olunuyordu. (!!!)

Tatlıses'in ayakta kalması gayesinin gereği olarak ülkücü "Bozkurt" camiasının ve mafyanın çatısı altına girmesi -ki bunları inkâr etmek gibi bir teşebbüsü de bulunmamaktaydı- ERNK için bilinmedik bir soru işareti değildi. ERNK, bunu hayati endişenin kaçınılmaz bir sonucu olarak değerlendirmiş ve bizzat kendilerinin buna müsaade ettiklerini irdelemişti.

Abdullah Öcalan'ın, dış gizli servislerden satın alınarak, paketlenip Türkiye'ye getirilmesinin akabinde jandarmada yapılan ilk sorgusu esnasında Öcalan şu ifadeyi kullanmaktaydı:

"Tatlıses Turizm'in gönüllü yardımlarım gördük."

Zaten bu tek cümle, Tatlıses'in PKK ile birinci elden ifadenin sonucu olarak doğrudan bağlantı içerisinde olduğunun ispatı durumundaydı.

Abdullah Öcalan'ın ifadesi Tatlıses Turizm'in hizmetinde çalışan otobüslerin, PKK'mn verdiği kayıpların ardından bir cenaze töreninde komple gösterilere katılması

olayından ibaretti. Ayrıca, Ankara-Konya arasında var olduğu iddia olunan bir dinlenme tesisinde "Kürdistan'ı simgeleyen bir bayrak kullandığı ve yine iddialara göre; Tatlıses, bu tesise uğradığı vakit arkadaşları ile Türk bayrağına benzer bir bez parçasını hedef yaparak bu hedefe bellerinde muhafaza ettikleri tabancalarla nişancılık atışı yapıyormuş (!).. Tabii olarak bunun doğruluk payı ne kadar olabilirdi bilinmez, ancak ateşin olmadığı yerden de duman çıkmayacağı aşina idi.

Tatlıses, PKK'nın manevi destekçiliğini üstlenmiş bir görüntü içerisine de girmişti. Örgütün yaralı militanlarını tedavi ettirmek, masraflarım karşılamak, güvenliklerini sağlayacak çalışmalara imza atmak gibi faal aktivitasyonların oluşumuna sebebiyet vermişti. Kitabımda ayrıntısıyla değindiğim Pelin isimli yaralı bayan militan olayı bariz örneklerden biri idi.

İbrahim Tatlıses'in masumiyet oyunları sadece Kürt ve Türk halklarına karşı sahnelenmiş bir tarz değildi. Ardından iddia olunan ve kendisini zor durumlara düşüreceğini hissettiği tüm olaylardan kurtulmak maksadıyla hep duygusal bir görüntü dizayn etmişti. Özel televizyon kuruluşları arasında barındırdığı yandaşlarının aracılığı ile canlı yayınlara çıkmayı hayranlarına karşı bir tevazu nedeni sayarak, gözyaşı ayaklan ile psikolojik yıldırma hareketlerine girişmişti. Kendi memleketi olan Şanlıurfa'da mafyavari bir infazı realize eden İbrahim Tatlı ses, bu belayı da başından defetmek için aynı yöntemleri kullanmış ve bu olaydan da tereyağından kıl çekercesine sıyrılmayı becermişti. Böyle bir rapordan anlaşılacağı üzere, ERNK militanlarına karşı da aynı tarz sağlanmıştı.

Tatlıses'in Türk televizyonlarında ve ülkücü camia içerisinde vatanın bölünmez bütünlüğünden bahsetmesi, meydanlarda her daim kardeşlik naraları atması es geçilir türden değildi. En az PKK militanları huzuruna kendi hür iradesi ile çıktığı vakit Kürt kökenli bir vatanperver olduğunu, desteğini "cılız" bulmak gibi tevazu gösterme ayaklan yaparak mahcubiyet içerisinde bulunduğunu ve PKK'nın verdiği mücadeleyi "Ulusal Kurtuluş Hareketi" olarak nitelendirip, her zaman hizmetinde olacağını belirtmiş olması kadar düşündürücü ince ayrıntılar vardı ki, bu da Türkiye toplumlarının kuramsal etik dizaynına tersi kişilik arz ediyordu. Velhasıl bu adam, kime sopa, kime dalkavukluk gösterilmesi gerektiğini iyi hesap etmiş ve esasen de zatı alisini "cahil" olarak konuşmalarından ötürü değerlendirenleri de alt etmeyi başarmıştı.

Tatlıses kural dışı oynuyordu; kural dahilinde bulunmakta ısrarcı olanları şahsına mahsus yöntemlerle deviriyordu. PKK ile yaptığı kader bağının gizli kalmasını başarması veya karşı gücü uyutmayı becermesi ise, Tatlıses'in vizyona soktuğu oyunun kural dışılığından kaynaklanıyordu. PKK'yı, sıkıştığı vakit kötülemesi de oyunun ayrı bir kuralını teşkil edip, ipleri elden kaçırmamak uğruna sahnelendiği unutulmamalıdır! Bu, dün denendiği gibi yarınlarda da denenecektir!

Tıpkı Osmanlı'daki devşirme ayaklan (tezgahlan) gibi!!! ERNK Raporu konunun devamını şöyle getiriyordu:

"Önplana çıkan bu iki yurtsever sanatçının yanısıra daha bir çok sanatçıdan parasal ve lojistik destek görmekteyiz."

Bu halkın satın aldığı kasetler için hiç düşünülmeden ödediği paraların biraz da nereye aktığının kanıtı niteliğindeydi. Tek başına söylenen iki mısra anlamlı veya anlamsız türkü veya şarkı ile hak edilmedik yöntemlerle kazanılan paraların cüz'i miktardaki vergisini dahi Ödememek amacıyla türlü entrikalara başvuran soysuzların gerçek kimliklerini aydınlığa kavuşturmaktaydı.

Bu amaçla;

Müziği yapanı bir tutku haline dönüştüren anlayışların bir toplum için engelleyici ve tahripkâr bir faktör olduğu dinleyici kesime anlatılmalıydı. Bireylerin bunu ideolojik gayeleri uğruna araç olarak kullanmalarına da son verilmeliydi.

ERNK raporunun devamı daha ilginçti; düşündürücüydü:

"Son dönemlerde partimizin irtica yanlısı diye dışlanan ve faşist Türk ordusunun saldırılarına maruz bırakılan Kombassan Holding yöneticilerine el uzatması ve kendilerini davamızın haklılığına ilişkin ikna etmesi olumlu olmakla birlikte meyveleri şimdiden alınmaya başlanmıştır. Avrupa'daki arkadaşlarımızla bağlantı kuran Kombassan yöneticileri Zürih kentinde partimize 750.000 frank yardım yapmışlardır. Daha doğrusu partimiz ile olan ilişkilerinde ileriye dönük umutcul sinyaller vermişlerdir. Bundan en iyi şekilde faydalanmak ve irtica olayını çok iyi kullanıp dışlanan İslâmi Örgütleri parti saflarına çekmek verdiğimiz mücadeleye büyük katkı sağlayacaktır."

PKK, temelde Marksist bir örgüt olsa da politik esnekliğin vazgeçilemez gereksinimlerinden biri olan taktiksel değişim nedeniyle dönem ve şartlar ayan yapılarak İslâmi bir taban oluşturma yoluna da gitmişti. Abdullah Öcalan'a yakın isimlerden olan ve uzun müddet Mahsun Korkmaz Akademisi ile Şam'da bulunan Mele Abdurrahman ismi, PKK'nın İslam'ı, alternatif stratejik koz olarak kullanmak istemesinin alâmeti idi.

Türkiye içerisinde Kürt halkı ile birlikte diğer kökenlerden olan kimselere mutedil ve sempatik gözükmek uğruna HEP, DEP, HADEP gibi siyasal legal partiler "Güney Kür-distan" olarak tespit edilen K. Irak'ta, oradaki kitleye hitap edecek PAK isimli bir örgüt ve nihayetinde inanan kesimin üzerinde etkili olabilmek maksadıyla PİK isimli bir örgüt daha kurulması PKK'nın hedeflediği potansiyelin ne kadar yoğun olduğunun delillerini teşkil ediyordu.

Kombassan Holding, genelde İslâmi bir izlenim oluşturmuş olsa da yatırımlarını daha fazla kâr kazanmak uğruna müslüman olup da ihtiyaç duyulan yerlere değil de gayrimüslim ülkelerde yapması bu çıkar grubunun maskesinin altında esasen neyin yattığını anlaşılır kılmaktaydı. İslâm düşmanı ABD'de olmak üzere birçok gayrimüslim Avrupa ülkesinde yatırımlar yapılarak gavura kudret kazandırılması bariz düşündürücü bir örneği teşkil ediyordu. Hele Sudan'da, Mozambik'te, Somali'de, Uganda'da, Etiyopya'da... açlığın pençesine bir deri, bir kemik kalan yüzbinlerce insan düşmüşken!..

Gerçi, PKK ile Kombassan arasında ideolojik veya politik bir bağ olduğunu düşünmek mümkün olmasa da inançların en kutsalı olan İslâm dinini emellerine alet edecek kadar rayından çıkmış bir çıkar odağının PKK'ya da yardım etmiş olmasının yadırganmaması da gerekir. Kim bilir, PKK'ya akıtılan her kuruşun nasıl bir hesabı yapılmıştır?!..

KISIM YİRMİDÖRT

ERNK raporu ihanetler şebekesinin siyasal maskesini giyinen şahsiyetleri de şöyle tanımlamaktaydı:

"Partimize yapılan bunca yardımlara karşın ayakta kalmamızı itiraf edercesine söylersek Doğu Perin-çek ve İHD Genel Başkanı Sayın Akın Birdal'a borçlu olduğumuzu belirtmemiz gerekmektedir. Doğu Perin-çek'in pratiğine ilişkin parti önderliğimizin talimatı üzerine daha önceden rapor hazırlanmış ve parti önderliğimiz ayrıntılarıyla bilgilendirilmiştir.

Gerek Doğu Perinçek, gerekse Akın Birdal ile ideolojik bağlarımız vardır. Belki Akın Birdal, Doğu Perinçek gibi partimiz lehine fiili pratiksel icraatlarını dönemin gerekli kıldığı şiddet eylemlerine dönüştürememiştir. Ancak çok daha önem kazanan beyinsel uyuşma ortamını partimiz adına sivil kitle örgütleri içerisinde oluşturabilen tek kişi Akın Birdal'dır."

ERNK'nın övücü ifadeleri bunlarla da sınırlı kalmamaktaydı:

"Doğu Perinçek ile Akın Birdal âdeta partimizin birer silahlı milisleri olmuşlardır. Ellerinde bulunan tüm kozları devlet aleyhine dönüştürmesini gayet iyi becermişlerdir. Akıl Birdal, partimizin bir neferi olmakla beraber bizimle ve dağ kadromuz ile çok samimi ilişkiler içinde olmak istemiştir. Neticede ARGK ile gözler Önünde mevcut pratiği ile sıkı bağlar kurmuştur. Parti önderliğimizin talimatları ışığında kitle ile güvenlik güçlerini karşı karşıya getirici provokasyonlar yaratabilmek ve serhildanların oluşumuna sebebiyet verebilmek için birçok zaman diliminde Akın Birdal ve arkadaşları bize olağanüstü zemin yaratmışlardır. Yaptıkları açıklamalarla devletin şovenizme dayalı sistemim lekeleyerek partimizi haklı göstermeyi başarmışlardır. ERNK mensubu silahlı milislerimiz zora düştüklerinde bu yoldaşlarımız tarafından muhafaza edilmişlerdir. Ayrıca gizli kampanyalarla partimize 32.000 dolarlık yardımda bulunmuşlardır. Bu paranın önemli miktarda olmasa dahi tamamı lojistik için harcanmıştır."

Sözde İnsan Haklan Derneği çatısı altında kişi hak ve özgürlüklerini savunduğunu iddia eden Akın Birdal ile ilgili bakınız nasıl da düşündürücü cümleler savrulmaktaydı:

"Tüm bunlara ek olarak parti önderliğimizin de bilgisi dahilinde bulunan esir askerlerin propaganda aracı olarak kullanılması olayında Akın Birdal, yine çok özverili davranmış ve kamuoyunun dikkatim üzerimize çekmeyi başarmıştır. Doğal olarak bunun ortaya çıkardığı sonuç ise, milislerimizin partimizin vazgeçilemez parçaları olduğudur. Belleğimizde böylesi icraatları yapabilecek veya yapmakta olan daha birçok kariyer sahibi kişi vardır. Akın Birdal gibi yürekten bizi destekleyen arkadaşlarımız vasıtasıyla birçok eleman kazanıp dağ kadromuza dahil etmişizdir."

Ve aslında bunca açıklamanın ardından yorum yapmaya veya daha başka belge, bilgi ve tanığa hacet kalmamıştır.

Abdullah Öcalan yargılandığı İmralı Adası'ndaki duruşmasında yığınca itiraflarda bulunmasına karşın adı ERNK raporunda geçenlerden sadece yüzeysel bahsetmiti. Mesela Doğu Perinçek için sadece;

"Perinçek, tabanımızla ilişki kurup destek sağlamak istiyordu", demekle yetinmişti,

Öcalan, 1989 tarihinde Perinçek ile görüştüğünü kabul etse dahi iki yıl sonra, 1991 yılında Perinçek'in sosyalist Parti'nin başına geçmeden evvel ikinci kez ziyaretine geldiğini anlatmaması pek garip olup, bu tarihte aralarında geçenler de deşifre edilememişti, birinci elden.

Fakat Öcalan'ın yargılandığı mahkemede konuşan Gülbeyaz Kahraman isimli bir bayanın söyledikleri Perinçek vb. kimselerin faaliyetlerinde benimsedikleri karanlık ilişkiler ağının perdelenmesine engel teşkil eder açıklamalar idi.

Gülbeyaz Kahraman, polis olan eşini silahlı bir saldın sonucu kaybetmiş.. Osman

Kahraman isimli eşinin öldürülmesinden Doğu Perinçek'i sorumlu tutuyordu ve Öcalan'ın duruşmasına değin içindeki kini hiç kusmamıştı.

Garipti!.. Türk Devleti'nin yargıladığı Öcalan'ın duruşmasında bağrı yanan bir hanım Doğu Perinçek'i suçluyordu.

Acaba... deyiveriyor bir an insan!..

Gülbeyaz Kahraman eşinin öldürülmesiyle ilgili şöyle bir iddia ortaya atıyordu:

"2000'e Doğru dergisinin 35.nci sayısında... Atatürk'ün Kürtler'e özerklik verdiği, daha sonraki yöneticilerin bunu kaldırdığı yolunda yazılar yazılmış... Beyim de belgelerin sahte olduğunu Atatürk'ün böyle belgesi olmadığım ispat etti! (!!!) Toplatma karan çıkarttırdı.

Gece saat 03.00'tü Beyim (Başkomiser) eve dönmemişti. Bir telefon geldi:

- Ben Halkalı'da 2000'e Doğru dergisinin basıldığı matbaada Osman Abi'nin muhbiriyim. Derginin iki kolisi kaçırıldı. Havaalanında Agopyan adında bir Ermeniye teslim edildi, dedi. Ben eşimi arayarak bu bilgileri ilettim. Bunun üzerine havaalanına gitti; uçağı durdurttu ve kolileri indirtti. Kolilerin üzerinde başka Ermeninin adı vardı. Agopyan uçaktaydı.

Doğu Perinçek de bu çalışmayı bir türlü hazmedememişti. Kocam bu yüzden mahkemelik oldu. Derginin yazı işleri müdürü Fatma Yazıcı, kocama, mahkeme koridorunda;

- Sen artık ölüsün, dedi! Durum savcılığa bildirildi.

2000'e Doğru dergisinin 36. sayısında çıkan son paragrafı okuyorum:

"Kim, kimi yargılayacak? Türkiye'de özgürlük için mücadele edenler; bir de engelleyenler var. Yakında yargılama başlayacak."

Altında iki fotoğraf vardı. Çerçevede makam otomobilinin plakası vardı. Yanındaki resimde de beyimin şoförünün fotoğrafı vardı ve ikisi de öldürüldü!!!"

Bu ifadeler Perinçek'e yöneltilen bir bayanın suçlamalarıydı. Ya, 12 Eylül öncesi katledilenler...

Kimbilir, Akın Birdal'ın da deşifre olan faaliyetlerinin dışında henüz karanlıkta kalan ne kadar sırrı vardı!..

ERNK, raporun sonuç kısmım da yine yorum yapmama veya eklemelerde bulunmama gerek bırakmayacak açık ifadelerle şöyle getirmekte idi:

"Türk metropollerinden de Amed ve çevre eyaletlerde olduğu gibi ERNK kanadı olarak partimize eleman kazandırmaya devam etmişizdir. Bu güne kadar ARGK'ye Türk metropollerinden 13.740 eleman kazandırılmıştır. Yine dağ kadromuza bu bölgelerden elde edilen gelirle 24 yaesu el telsizi, 4 yaesu sırt telsizi 100.000 mt. şutik, 2.000 adet kıyafet, 2.400 adet parke, 6.300 adet spor ayakkabı, 3.000 adet kara lastik, 430 adet battaniye ve üç eyaletimizin en az 4-5 senelik gıda ihtiyacı gönderilmiştir. Bunların dışında 240.000 dolar yardım toplanılmış ve bu paranın tamamı parti önderliğimizin talimatı üzerine partimize aktarılmıştır.

Türk metropollerindeki icraatlarımız silahlı boyutlarda da sürdürülmektedir. Özellikle suikast, sabotaj vb. eylemlerle partimizin ağırlığı hissettirilmeye çalışılmıştır. Önümüzdeki süreç içerisinde ekonomiye vs. turistik bölgelere

yönelme durumumuz önderliğimizin talimatları sonucu söz konusu olacaktır.

Dönemin gerekli kıldığı taktik savaşın Türk metropollerinde daha baskın uygulanması ve otoritemizin daha güçlendirilmesi için ERNK olarak Önerimiz ARGK'ya mensup tecrübeli yoldaşlarımızın komitelerimize dahil edilmeleridir. Böylelikle kırsaldaki savaş... tecrübeli arkadaşlarımızla Türk metropollerine yansıyacaktır."

*** * ***

YİRMİİKİNCİ BÖLÜM

ÜTOPYADA UMUT ARANIR MI?

1) Tarih 24.04.1994... Genelkurmay Başkanlığı Birleşik Görev Kuvvetleri Türk Komutanlığı'na hitaben yazılmış bir raporda 14 Nisan 1994 tarihinde iki helikopterin Kuzey Irak'ta ABD av uçakları tarafından düşürüldüğü ve üç Türk'ün yaşamını yitirdiği yazılıyordu.

2) Genelkurmay Başkanlığı raporunda, Birleşik Görev Kuvveti (BGK) ABD'li komutanı kendi üst makamları ile yaptığı yazışmalarda, Türk Kürdistan'ı, Irak Kürdistan'ı gibi Türk görüşlerine ve hakikatlere aykırı ifadeler kullandığı belirtilmişti. Aynı raporda ABD helikopterlerinin Türk makamlarından izin almadan İncirlik meydanını kullandıklarıda dile getirilmişti.

3) Askeri Koordinasyon Komitesi (MCC) Başkanı Albay Wilson BM'nin 688 sayılı karar ötesinde ilave girişimlerde bulunmak suretiyle Kürt liderleri Saddam yönetimi ile otonomi görüşmelerinden vazgeçirmişti. Albay Wilson'dan önce MCC Başkanlığını yürüten Albay Naab Kuzey Irak'ta Kürtler'in kendi iradeleri ile kendilerini idare etmelerini teminen bölgede seçim yapılmasını teşvik etmişti. Her iki Albay da Kuzey Irak'ta düzenli ordunun teşkili için gayret sarf etmişlerdi. MCC Başkanları ABD üst makamlarına Türk Hava Kuvvetleri'nin Kürt ihbarcılardan aldıkları bilgi ışığında Kürt yerleşim bölgelerini bombaladığına ilişkin mesajlar çekmişlerdi.

4) Tarih 5 Ekim 1992... İki yüzlü ABD'nin Albaylarından Albay Young'un PKK'ya karşı Peşmergelerin başlattığı harekete soğuk bakarak, kardeşin kardeşi vurması bizi üzüyor, dediği tespit edilmişti.

5) Tarih 2 Ekim 1992... ABD'ye ait "SARATOGA" gemisinden iki adet Sea Sparrow füzesi ile "TCG MUAVENET" gemisi NATO tatbikatı ara safhasında vuruluyordu. Bu olaya her ne kadar kaza süsü verilse de 5 (beş) Türk denizcisi hayatını kaybediyordu. Ve bu, ABD'nin Kürt projesine Türkiye'nin karşı çıkması dolayısıyla verdiği bir gözdağı olarak kabul görmüştü.

Olaydan sonra Oramiral Vural Beyazıt'ın 4 Mayıs 1996 tarihli beyanatına göre;

Amerikalı veya NATO yetkililerin "bu bir kazadır" deseler de Genelkurmay, bunun kasti olabileceğini"... belki kasti olabilir", cevabı ile muhataplarının karşısına çıkmıştı.

Sea Sparrow, hedefine ancak koordinatlar verildikten sonra giden manevra gücü yüksek, kabiliyetli bir füze olması dolayısıyla ateşlenmeden önce de ince ayrıntı isteyen bir çalışma metodu vardı.

Demek ki... düşünülenler yanlış değildi.

Yani ABD, çıkarlarıyla ters düşen Türk Devleti'ne bu yolla gözdağı veriyordu. Hedef doğrudan Türk Devleti idi. ABD''yi bu denli Türkiye'ye karşı sert kılan faktör Türk Silahlı Kuvvetleri'ne bağlı istihbarat birimlerinin hazırladığı raporlarda Çekiç Güç'ün bölgedeki misyonu ile Birleşik Kürt Devleti'nin kurulmasını amaçladığını deşifre ve tenkit etmesiydi.

6) ABD'nin tezgahını ilk fark eden Eşref Bitlis idi. Eşref Paşa, bu tezgahı bozmak için İran, Irak ve Suriye yönetimi ile 20 Şubat 1993'te dışişleri düzeyinde Şam'da "zirve" yapılmasını sağlamış ve 7 (yedi) gün sonra uçağı düşmüştü!

17 Aralık 1992 tarihinde de Eşref Bitlis'in helikopteri Kuzey Irak'a gider iken ABD uçakları tarafından taciz edilmişti. AWACS gözlemci subayının taciz olayı ile ilgili

raporu her şeyi alenen ortaya koymaktaydı.

Evet ütopyada umut aranamazdı!..

İÇİMİZDEKİ GİZLİ DÜŞMAN KİMDİ?

7) Perinçek'e göre Türkiye Cumhuriyeti Devleti'nin ilk kadın Başbakanı Tansu Çiller CIA ajanıydı.

Bütün gizli belgeler bir dönem İşçi Partisi lideri Doğu Perinçek'e gidiyordu. CIA ajanları listesi eline tutuşturulmuştu; O da keyfi istedikçe seçtiği isimleri sırasıyla deşifre ediyordu. MİT raporlarından, Genelkurmay belgelerinden yola çıkılarak akıl almaz iddialarda bulunuyordu.

8) Mehmet Eymür'e göre Perinçek:

"Perinçek 1988'de Sosyalist Parti'yî kurdu. Parti... sosyalist bir devlet biçimini amaçlamaktaydı. Parti, aynı zamanda bir zamanlar en büyük düşmanı olan Abdullah Öcalan'ın da propagandasını yapıyordu.

(....) Perinçek çizgileri sık sık değişen bir adamdı.

(....) Belki de Aydınlık, yurdumuzun iplerini ellerinde tutmak isteyen Batılı devletlerce müşterek yürütülen, Türkiye'ye yönelik bir yabancı servisin mensupları ile ilişkilere dayalı olarak en basit anlamdaki işbirliğinden başlayıp, ortak operasyonlara kadar yönelebilen her türlü faaliyetten oluşan bir operasyon mahsulü çok babalı bir çocuktu!!!"

9) Tarih 25 Temmuz 1997... Yeni Şafak gazetesine konuşan bir Korgeneral'a göre;

Ordu içerisinde solcu bir cunta grubu bulunduğunu ve bu cunta grubunun İsrail ile ilişkilerin başını çektiğini, basına sızdırmak istediklerini Doğu Perinçek vasıtasıyla gerçekleştirdiğim ve tasfiye etmek istediğini Perinçek vasıtasıyla saf dışı bıraktığını gözlemlemek mümkündü. Korgeneral, komutanlık seviyesinde örgütlenmiş bu kadronun sekretaryasını orgeneral seviyesinde bir komutanın yaptığını, bu generalin Doğu Perinçek ile sürekli görüştüğünü ve ona belge sızdırdığını da iddia ediyordu.

10) Sami Demirkıran'ın gayreti sonucu maskesi düşen Doğu Perinçek için bakınız gazeteci yazar Can Ataklı ne yazıyordu:

"Perinçek'in devletin gizli bir kolunun sözcüsü olduğu bile söylenmişti ki bu hiç de tuhaf gelmiyordu kimseye, çünkü gerçekten de Perinçek devlet belgelerini hallaç pamuğu gibi atacak kadar bilgiyle donanmıştı. Ama çimdi ne olduysa oldu, Perinçek hapse atıldı, insan, acaba diyor roller mi değişmeye başladı, yoksa?"

11) Kaliteli yazarlardan Aydoğan Vatandaş, yalanı yaşamayı şöyle özetliyordu:

"(....) Karadayı'nın yardımcısı Çevik Bir, irticanın PKK'dan daha tehlikeli olduğunu ilan etmiştir. Ona göre, müslümanlar PKK'dan daha tehlikelidir. Türkiye'de bazıları Çevik Bir'in "dönme" olduğuna inanmamaktadır. Dolayısıyla onun müslümanlar hakkındaki değerlendirmesi tabii olabilir. Türkiye'deki bazı generaller tıpkı Irak'taki Sadrazam Paşa gibi, bazı güçlerin gözüne girmek için İran ile takışmak istiyorlar. Eğer bunu yapanlarsa, Türkiye'nin bir defa daha parçalanması kaçınılmaz hale gelir ve bölgede bir Kürdistan Devleti'nin kurulması önlenemez. Çünkü tarihi "Şark Meselesi" bütün tehlikeleriyle tekrar Batı'nın gündemine girmiştir."

Devamen tespitlerini isimlendirerek şöyle yazıya döküyordu:

"1998 Ağustos'una kadar Genelkurmay Başkanlı'ğı Basın Halkla İlişkiler Dairesi Başkanlığı görevini yürüten Top. Kurmay Albay Hüsnü Dağ'ın Doğu Perin-çek ile Teğmenliği sırasında aynı davada, TİİKP (Türkiye İhtilalci İşçi Köylü Partisi -ki bu yasa dışı bir örgüt idi-) davasında yargılanmış olduğu bilgisi bir suikast sonucu yaşamını yitiren ilhan Darendelioğlu'nun yazmış olduğu Türkiye'de Komünist Hareketler kitabında yer almaktadır. İlhan Darendelioğlu'nun söz konusu kitabında o yıllarda Doğu Perinçek ile birlikte aynı davada yer alan şu an general rütbesindeki subayların da adı bulunmaktadır."

Ve bir gerçek daha!

PKK'nın içyüzüne ilişkin Kürt realitesine de ışık tutması ümit edilen Mavi Film yapımcılığın hazırladığı kaynakçası Sami Demirkıran'a ait "HEVAL" isimli filmin yapılmasına da karşı çıkan yine Top. Albay Hüsnü Dağ olmuştu.

Yoksa PKK'ya katılım projesinin organizasyonlarında da yalanı yaşayanların mı parmağı vardı?

Merak ediyorum; acaba diyorum, kim hain?!

* * *

YİRMİÜÇÜNCÜ BÖLÜM

ASRIN EN KAPSAMLI KURT AYAKLANMASINDA YARGILANAN İSYANKÂR BİR LİDER

ÖCALAN İMRALI ADASI'NDA...

Kim ne derse desin Abdullah Öcalan tarih sahnesindeki rolünü layıkıyla pratize etmişti. Belki de kendisinde inanmadığı noktalara, kanlı ve uzun bir serüvenin ardından varmıştı.

PKK, istediği her türlü verimi aldı halkından, fakat halkına, kimliğine dönüşün ötesinde pek bir şey verdi denemez. Bu tezat yıllar boyu Kürt halkının bağrı yanık özgürlükçülerinin bağrında sindirile durdu. Lakin çatlaklar gün gelip de kapatılamayınca hizipleşmeler, yozlaşmalar; yıkımlar, taktiksel yanılgılar, psikolojik ve fiziksel teslimiyetler ve jenosidçi anlayışlar patlak vermişti ki, tarihi isyanın tarihi bir hezimet ile sonun başlangıcının yaşayacağı yıllar Öncesinden saptanır olmuştu.

Öcalan, tüm benliği ile üstelik bozuk bir tabanca serüveni ile başladığı davasal savaşında "şaheseri" olduğu PKK'yı misyonu bitene dek yürütmüş ve güçlenmesini sağlamıştı.

O bir liderdi...

Fakat O'nu bitirme noktasına getiren kadın, mide, rehavet ve isim yapma düşkünlüğü idi...

Oysa ne gerek vardı ki bunlara?

O ahlâki kurallar içerisinde bulunduğu müddetçe zaten istediği bayanla beraber olabiliyordu...

Koca örgütün liderinin yemek düşkünlüğünün olması da manasızdı, çünkü mevcut yiyeceklerin en özeli istemese dahi zaten önüne konuveriliyordu.

Reklama ne hacet koca Türk Devleti'ne karşı savaşan PKK'm n liderini tanımayan, ismini duymayan bir dünya siyasetçisi düşünülebilir miydi?

Misyonu biten Öcalan, düşünceleri ile beslediği militanlarına PKK'da Öncülüğünü üstlendiği Kürtler'e kendilerim ifade edemeyince olanlar oldu, Kürtler sindi; PKK tasfiye sürecine gömüldü, Öcalan ise, tarihi düşmanı Türk Devleti'nin avuçlarına hem de dost bildikleri tarafından komploya kurban giderek teslim düştü.

ÖCALAN YARGILANIYOR..

Abdullah Öcalan, İmralı Adası'nda cezaevine konduktan sonra kendisine özel bir mahkeme kuruldu; ve bu mahkemede yargılandı.

Öcalan'ın yazılı ve sözlü tüm savunmaları siyasal içerikli idi. Özel, kurşun geçirmez cam bir bölmede ifadeleri alman Öcalan'ın mahkemedeki tutumları TRT aracılığı île tüm Türk ve dünya kamuoyuna televizyondan izlettiriliyordu.

Mahkeme salonunda misafirleri de vardı..

Şehit yakınları...

Avukatları..

Müdahil avukatları...

Gazeteciler...

Yerli ve yabancı gözlemci heyetler...

Öcalan yargılanırken kafese kapatılmış bir kanarya kadar çaresizdi.

Abdullah Öcalan esas savunmasını yazılı yapmıştı. Savunma metni tahmin edildiği üzere siyasal içerikli kokuyordu. Aynı zamanda bu, Öcalan'ın Türkiye'ye savaş adabını öğretme cüreti olarak da yorumlanmıştı.

Öcalan siyasal terbiyeyi, barış kişiliği içerisinde şöyle yorumluyordu:

"Barış kişiliği, barış toplumu, sanıldığından daha fazla, hem siyasi, sosyal ayrıca ayrıntılı psikolojik çözümleme isteyen bir çabadır."

Yönetici sınıfa hitaben de şu öğütte bulunmaktaydı:

"Otoriter rejimler, belki hızlı gelişmelere yol açarlar ama, toplumsal doğallığa yabancılaşmaları, onları dönemlerinde ne kadar güçlü de olsalar, er geç, çöküşe götürür."

ÖCALAN'IN YAZILI SAVUNMASINDAN BÖLÜMLER...

Öcalan, devrim anlayışını şöyle izah etmekteydi:

"Önemli olan, bir devrimin ne zaman demokratlaşabileceğidir. Demokratikleşmeyi beceremeyen devrimler ya diktatörlüğe yol açacak, ya da, anarşizme kayarak yozlaşır."

Demokrasi terbiyesi de şöyle idi, Öcalan'ın:

"Özgürlüğü, eşitliği tanımamış bireyler ve toplumsal bir birim olarak alta sürülmüş, iradeden yoksun bırakılmış gruplar doldukça, o demokrasi ciddi eksiklik içindedir ve sürtüşme, çatışma, eğer demokratik sistemle yani şiddetsiz asılmazsa, devrimci süreç, isyan, savaş, ayaklanma devreye girer ki bu da kanlı olur, yeni bir demokratik aşamaya yol açar."

Öcalan eski liderlere de dokundurmadan geçmez savunmasında. Öcalan, ordunun hareket kabiliyetine zemin oluşturan politikaların Çiller-Karayalçın Özel-Savaş Hükümeti'nin ürünü olduğunu değerlendirerek şöyle devam ediyordu:

"... ayaklanmaların fiziki tasfiyesini yaşayan Kürtlük, bu dönemde ideolojik ve siyasi felçliği yaşamaktan kendini kurtaramadı. Ortak vatan ve devlet çözümlenmesini ve burada verilmeyen eksik olan haklannı başanlı bir demokratik programla ortaya koyamadı."

PKK'nın, içinde yaşadığı çelişkileri çözmesi halinde tarihi rolünü oynayabileceğini, bir devrimci örgütten, demokratik Örgüte dönüşerek bunu gerçekleştirebileceğini de belirtiyordu ve;

"Demokratik Cumhuriyet; stratejik olmak kadar, bizzat mücadelenin bize gösterdiği, dayattığı en doğru çözüm yolu olarak anlaşılmaktır" diyordu.

Savunmasının ikinci bölümünde Öcalan, PKK'yı en büyük Kürt isyanı olarak değerlendiriyordu. Adı konulmamış savaş için de;

"... çok acılı ve çok acımasız yönlerinden bahsetmek mümkün ve gerçekçidir," tanımlamasında bulunuyordu.

Olayların ekonomik boyutunu;

"Çıkmazın, çatışmanın devamı bu durumu daha da içinden çıkılmaz sorunlarla karşı karşıya getireceği açıktır, savaş ve çatışma ortamındaki nüfus ekonomik açıdan

da en verimsiz ve masraflı, nüfusudur. Hiçbir ekonomi bu kapsamda bu nüfusu besleyemez, hele hiç kalkındıramaz."

Eğitimsizliğin yol açtığı nedenleri;

“Türkçe'nin gelişmemesi kadar, Kürtçe'nin de bilinen durumu halkı son derece eğitimsiz, kültürsüz bir etkiye, özellikle dine, aşiretçiliğe açık bir yığın haline getirmektedir. Bu da cehalete, korkuya yol açmakta, ağır sağlık sorunlarına, sosyal bunalımlara, kişilik, aşiretsel kavgalara ve bilinen isyanlara yol açmada önemli bir rol oynamaktadır."

Çıkmazın ve çözümsüzlüğün devamı halinde olayların politik anlamda da kısırlaşacağım;

“Yaşanan tükenmiş politika, politikacı ve politik partilerin yerine hangisi, hangi adlar gelirse gelsin aynı akıbete düşmekten kurtulamayacaktır. Sonuçta aynı zemin, çözümsüzlük hepsini benzer kılmakta ve tüketmektedir."

Çözümsüzlüğün dış politikadaki yansımasını;

"Sorunun demokratik bir tarzda aşılamaması nasıl içerde büyük olumsuzluklara yol açıyorsa dışa doğru da istenilen atılıma imkan vermemektedir. Hatta başta artan borç neden olmak üzere giderek gelişen bağımlılık bîr çok dış inisiyatifin yitirilmesine yol açmaktadır.

(...) özellikle Ortadoğu, Kafkasya, Balkanlar ve Orta Asya'ya yönelik kapsamlı açılım ve liderlik pozisyonu sorunun ağırlaşmasından ötürü yakalanamamakta ve kullanılamamaktadır."

Çözüm istemesinin nedenini;

"Sorunun özü gereği, askeri olarak çözülecek bir durum da yoktu. Bu artık anlaşılmıştır. Benim bu nedenle silahlı çatışmaya son verme kararlılığım kendini dar anlamda kurtarma anlamına gelmiyor. Tehlikeli ve anlamsız bir çıkmazdan bir an evvel kurtulma gereğini ifade ediyor. Politik ve askeri olarak da soruna doğru bilimsel yaklaşımın bir sonucudur."

Çözümün devlet açısından getireceği faydayı; "Devletle ekonomik bütünleşme yolu açıldıkça devlete karşıt konum aşılacaktır. Yasal sürecin gerekleri işledikçe, demokratik tarz açık tutuldukça PKK'nın tüm iç ve dış merkezleri, kurumları anlamsız hale gelecek, tehlike olmaktan çıkacaktır. Bu da gerçekten devlet açısından kendini aşırı kilitlenmeden kurtaracak, maddi manevi kaybını Önleyecektir."

Çözüm için önerisini de;

"... tarihte Malazgirt'te, Çaldıran'da, Erzurum'da nasıl en kritik anda "bu dostluk" kazanmak için vazgeçilmezse, günümüzde demokratikleşme anlamında benzer süreci arz ediyor ve bunun da ancak demokratik birlik yoluyla, incinmiş duyguların güvenle, barışla kazanılması ve pekiştirilme-siyle olacaktır," şeklinde beyan ediyordu. Öcalan, Kürtler'in kazanılmasını, Türkler açısından Ortadoğu'nun kazanılması anlamını taşıdığını, tarihini Kürt halkı ile kazandığı gibi, bugünkü çıkmazdan ve acılı çatışmadan da bu halkın dostluğunu tümüyle kazanarak kurtulacağını ifade ediyordu.

En can alıcı iddialarım ortaya koyuvererek diyordu ki: Şayet PKK ile uzlaşılırsa; devlet;

"Bölgesel liderlik özgücüne dayalı olarak, en iddialı konuma gelecektir."

Demekte ve Kürtler'in bölgesel dostluğunun bölgesel güce yansıyacağını, geçmişte olduğu gibi, gelecekte de Kürtler'in rolünün Ortadoğu'da güçlü olmanın temeli olacağını belirterek en can alıcı düşüncesini şu cümle ile açıklamaktaydı:

"Stratejik bir tehlike olarak görülmekten çıkıp, dayanılan temel bir güç haline gelinecektir."

Ve ardından iştah kabartıcı bir geleceği şu cümle ile işaret etmekteydi:

"Bu temelde Balkanlar'dan Kafkasya'ya ve Orta Asya'ya kadar güçlenmenin yolu açılacaktır."

Ayrıca önemli bir noktaya da temas ediyordu Ocalan:

"Çözümsüzlük büyük kaybettirdiği gibi çözüm büyük kazandıracaktır."

Gerçekten de böyle bir çözüm olabilir miydi? Doğrusu pek zordu, ama...

1995 tarihinde Türkiye'nin Sekizinci Cumhurbaşkanı Turgut Özal'ın kardeşi Korkut Özal;

"... Seçimden sonra çözüm için Apo ile görüşeceğim" demişti.

Mesut Yılmaz'ın da bunu ciddi bulduğu "Özal" adının Kürtler üzerinde olumlu izler bıraktığı ve Turgut Özal'ın Talabani'nin yanı sıra (eski TİİKP üyesi) gazeteci Cengiz Çandar'ı da Öcalan'a gönderdiği ifade ediliyordu.

Kimbilir daha nice gizli hesaplar yapılmıştı da, bunlar dışarıya yansımıyordu!!!

PEKİ SANIK AVUKATLARI NE DÜŞÜNÜYORDU?

Garipti... Zira onlara göre, Apo SUÇSUZDU!..

Avukatlar, Apo'yu "Siyasal Suçlu" konumunda görüp, ilginç bir tez ile savunuyorlardı:

"... Siyasal suçlu, bir toplum düşmanı değildir. O, görüşlerinde yanılabilir. Ama onu bu eylemlere iten etkenler gözönüne alındığı zaman siyasal suçlunun, toplumsal gelişmede bir ilerleme öğesi olduğu ülkenin siyasal kurumlarının düzeltilmesine, toplumun daha iyi yönetilmesine, insanlığın tarihi ve uygarlık doğrultusunda ilerlemesine hizmet ettiği görülür. Bu nedenledir ki ünlü sosyolog E. Durkheim "siyasal suç, sosyal gelişme için yararlıdır" demiştir."

Esas hakkındaki savunmalarında ceza hukukunun sosyalleşmesinin gerekli olduğunu irdelerken olaylara oldukça düşündürücü ivme kazandırmakta idiler:

"Yani ceza hukuku kutsal devletin değil, toplumdaki tüm grupların çıkarlarını korumanın ve demokratik sosyal hukuk devleti hedefinin gerçekleştirilmesinin aracı olarak görev yapmalıdır."

Tek yanlı devlet mantığının olumsuzluğunu irdelerken;

"Tek yanlı linç mantığıyla beslenmiş abartılı bir şovenizm hırsına tutularak, senteze gidilirse, bu gerçek ve inandırıcı sentez olmaz. Toplumun sadece bir kesimin, mağdurların da sadece bir kesiminin tatminine hizmet eden şekli bir sentez çıkar ortaya, ve bu çok geçmeden; tatmin edildiği sanılan kesimleri gün gelir tatmin etmez ve yeni yaralar daha da derin acılara yol açarak getirir."

Öcalan'ın yakalanışını değerlendirirken;

"Öcalan'ın yakalanması ve tutuklanması AİHS 5. maddesinin 1. fıkrasının ihlali niteliğindedir. 5. maddenin garanti ettiği kişi Özgürlüğü ve güvenliği hakkım ihlal edildiği ve sözleşmenin yer verdiği istisnaların uygulanmadığı anlaşılmaktadır."

Öcalan'ın bulunduğu cezaevi koşullarını iddialarda devam ettirirlerken;

"... Öcalan'ın tutuklu bulunduğu hücre koşulları kendi ifadesiyle de belirtildiği gibi, âdeta bir "tabutluktur". Basın-yayın organlarında Öcalan'ın "çok iyi" koşullarda ağırlandığı, her gün ne yediği, bilmem ne kadar meyve istediği, çamaşırlarının nasıl yıkandığı gibi maksatlı haberler yapılarak, hem içinde bulunduğu koşullar meşru gösterilmeye, hem de asıl amaç gizlenmeye çalışılmaktadır."

Devamen;

"Tutuklunun bir hücreye konarak, tecrit edilmesinin tarihi çok eskidir. Buna rağmen güdülen amaç aynıdır. Amaç; politik tutsağın kimliğini yok etme konseptine dayanmaktadır. "Tabutluk" tutukluların temel insan haklarına yönelik bir saldırıdır. Tutuklunun atacağı her adım, yapacağı her şeyi özel güvenlik görevlileri ve kameralar ile gözetlenmekte, dinlenmekte ve kaydedilmektedir. Tutuklunun sözde "rahatı" için yapılan hücrede, tutuklu kendine ait en küçük bir köşe dahi bulamaz," diyorlardı. Ve, Öcalan'ın bulunduğu yerin on metre kare ile sınırlı bulunduğunu belirtiyorlardı.

Sanık avukatları kin ve nefret tohumlarının sadece müvekkillerine değil, kendilerine de nasıl sıçratıldığını şöyle ifade ediyorlardı:

"... savunma avukatlarının güvenliklerini sağlamakla görevli polisler tarafından dövülmeleri, altısının doktor raporu alması hiçbir hukuk devletinde., kabul edilemez bir davranıştır. Hatta, ne yazık ki mahkemede Başsavcı ve heyet huzurunda yapılan saldırılar bile suç teşkil edilmesine rağmen hiçbir önlem alınmaması, sorumlular hakkında işlem yapılmaması, asla kabul edilebilir bir davranış biçimi olamaz."

Delil olayına;

"Delil, uyuşmazlığına neden olan fiili veya hukuki olgunun, olduğuna veya olmadığına yargıcı inandırmak için, yargılama hukukunun gösterilmesine izin verdiği ispat araçlarıdır," tanımlamasıyla açıklık getirip davanın seyrine ek yön tayininde bulunmuşlardı.

Yargının siyasal etkinin güdümünde kalmaması için de yargıçlara telkinlerde bulunmaktan da geri kalmıyorlardı:

"... adalet sosyal yapıyı ayakta tutar. Bir memlekete adalet kudretini ve haysiyetini kaybederse "sosyal bağ" kopar. "Mülkün temeli adalettir" değil, insanları insanlar cezalandırıyor değil, "insanları adalet cezalandırır" kanısını verebilmek, bütün mesele budur."

Kürd'ü inkarcılığı da şöyle ele alıyorlardı:

"Doğal olarak olmayan bir halkın dili, kültürü ve haklan da yoktur. Anayasal ve yasak düzenlemelere paralel olarak ısmarlama bilimsel görüşler yaratılması, teoriler üretilmesi ve tarih yazılması hiç de zor olmamıştır."

Barış adına şöyle bir örnek de veriyorlardı sanık avukatları:

"ETA Franko rejiminin basbakanı Luis Blanco'yu öldürünce; bu, Bask halkına karşı dozu arttırılmış şiddet, sorgulama, işkence furyasının gerekçesi oldu. Karşılıklı saldırılar yoğunlaştı. Şiddet kör bir döğüşe döndü. Sağırlar diyalogu yıllarca sürdü..."

İspanya'daki ETA kavgasının tahripkâr sonuçlarını da şu "güzel" ifadelerle dile

getiriyorlardı:

"Ulusal bütünlükten kopma veya merkez kaç eğilimi içinde bulunan bir akım, baskı ve şiddetle önlenmeye çalışılınca, kinler bileniyor, fiziksel beraberlik sürdürülse bile, duygusal kopuş netleşiyordu. (!) Bu da siyasi istikrarsızlığı besliyor, rejimi zayıflatıyordu."

Öcalan'ın suçsuzluğunu olayın siyasal boyutu ile tarif ediyorlardı, sanık avukatları:

"Siyasi suçlu, gerçekten bir suçlu değil, siyasi bir mücadelede yenik düşmüş kişidir."

Yani;

"Bu davanın sanığı da, sanık kürsüsüne inançlarından, siyasi ve toplumsal ideallerinden dolayı gelmiştir. Gerçekte bir suçlu değildir (!!) Bu kürsüye kişisel saikle, kişisel çıkar hırsıyla gelmiş değildir. Bir bebek düşmanı değildir (!!) Bir canavar, sadist değildir. Toplumsal nedenler onu buraya getirmiştir."

Avukatlar, Öcalan'ın ancak madde 168/1 olarak kanun önünde yargılanabileceğim beyan ederlerken, gerekçelerini de şöyle ifade ediyorlardı:

"Müvekkil PKK'nın başkanıdır. Amirlik ve komutanlık konumundadır. Ama başlangıçtan beri hiçbir silahlı eyleme şu veya bu şekilde katılmamıştır. Eylemlerle ilgili soyut ve genel emirler, direktifler vermesi zaten onun amirlik ve komutanlık konumunun doğal sonucudur."

168. maddeye göre; olayları kumanda eden, ancak fiilen olaya iştirak etmeyen kimseler için uygulandığı düşünülecek olursa, avukatların hukuken talep ettikleri haklılık payı kazanırdı... ki bu da Öcalan davasının tekrar dönüşüm ve yön kazanmasına neden olurdu.

MÜDAHİL AVUKATLARIN ÜSLUP VE TUTUMLARI

Müdahil avukatlarına göre Öcalan'ın yargılanması dahi anlamsızdı. Zira O, çoktan kaderini çizmişti. Hakkı ÖLÜMDÜ!

Duruşmada Av. Fuat Turgut'un sorusu üzerine, Öcalan, Yalçın Küçük'ün kendisine;

"Tansu seni öldürtecek!", diye haber uçurduğunu ve ona da ANAP'lı bir bürokratın durumu bildirdiğini doğrulamıştı.

Ve bir soru üzerine daha, itirafçı Kahraman Bilgiç için;

"Çok yönlü oynamak isteyen birisi. Birçok kirli ilişkilere bulaştığını öğrendim," demekten kendisini alamamıştı.,

Müdahil avukatların iddialarına göre;

"Türkiye Cumhuriyeti Devleti, ulus devlet temelinde kurulan, aynı zamanda tam bağımsızlıkçı, laik, demokratik, çağdaş, akıl ve bilime dayalı bir yönetsel ve toplumsal dokuya sahip," idi.

Bu ne kadar doğruydu, tartışılırdı. Ve bir iddiaya göre de;

"PKK, bir çete hareketi," idi. Bu nedenle PKK'yı şöyle değerlendiriyorlardı:

"... Sanığın elebaşısı bulunduğu bölücü ve yıkıcı terör örgütünün mücadelesi kesinlikle bir "Ulusal Kurtuluş Savaşı" değil; tam tersine

emperyalizme karşı verilen bir "Ulusal Kurtuluş Savaşı" üzerine kurulu Cumhuriyeti provoke etmeye yönelik bir çete hareketidir."

Ve İngilizler'in kullandığı Şeyh Said ayaklanmasını da bu çerçevede ele alıyorlardı.

Duruşmayı fırsat bilen avukatlar tüm dünyaya mesaj ve bir şeyleri ispat uğruna Öcalan'a Alp Urungu meselesini sorarak Kürd'ün Türk boyu olduğunu dolaylı olarak gündeme sokulmasını temin etme arayışlarına girmişlerdi. Buna göre; Alp Urungu'nun İkinci Göktürk Kağanlığı'ndan Önce M.S. muhtemelen 68 yılında yaşayan "Kürt" adlı göçebe bir Türk uyruğuna ait bulunduğunu M.S. 650 yıllarından önce Çin İmparatorluğu'na tabii bulunduğu sırada Kürt Elkanlığı kurduğunu ve bu Elkanlığın hükümdarlığını yaptığı ve M.S. 640 yılında öldüğünü ve öldükten sonra mezar taşının üzerinde 12 satırdan ibaret Türkçe yazı bulunduğunu iddia ediyorlardı.

Oysa ki, Alp Urungu'nun kaç yılında ve nasıl Öldüğü dahi bilinmezken, Kürt olduğu sentezini nasıl ortaya attıkları veya Kürd'ün Türkçe'yi kullanması onu Türk kılar ilişiğini nasıl kurdukları karmaşık ve asılsızdı.

Müdahil avukatların ilginç sorularından biri de 1918 yılında kurulan ve 1920'li yıllarda lağvolan Kürt Teali Cemiyetinin mensuplarından Dr. Şükrü Mehmet Sekban ile ilgili idi. Eminim ki bu sorudaki amaç da Apo'ya "sen de onun gibi dönme mi olacaksın?", ifadesine ilgiyi çekmekti.

Dr. Şükrü Mehmet Sekban ayrı bir Kürt Devleti'nin kurulmasını isteyen biri idi. Kürdistan'ın kurulması kadar Kürtçe'nin resmi dil olarak tanınmasını ve eğitimin Kürtçe yapılabilmesini de savunuyordu.

Dr. Şükrü Mehmet Sekban 1933 yılında kaleme alıp, yayımladığı bir kitabında Kürtler'in, Medler ile aynı ırktan gelmediklerini, ayrıca Persler'in M.Ö. 556 yılında Medya'yı istila etmesine yardımcı olduklarını ve paralı asker olarak çalıştıklarını, Pers İmparatorluğu'nun kurulmasına yardımcı olduklarım ve bu beraberliğin M.S. 652 yılında Pers İmparatorluğu'nun düşüşüne kadar devam ettiğini beyan etmekte idi.

Oysa bu tarih yanlıştı. Zira Med İmparatorluğu'nu kuran Demirci Kawa idi. Ve bu İmparatorluk sadece 62 yıl ayakta kalabilmişti. Keza imparatorluğun yıkılışı Kawa'nm oğlu Nemrut hükümdarlığı sürecine rast gelmekte idi. Aşina idi ki, Kawa demirciliğin piri olup, aslen Kürt kökenli idi.

Dr. Sekban, Kürtler'in asla Ari olmadıklarını, Samı de olmadıklarını belirtmekte ve Turani oldukları şeklinde asılsız bir iddiada da bulunuyordu.

Lakin Türkler'in mensup oldukları Turanilik Mezopotamya'ya Kürtler yerleştikten 11 bin küsur yıl sonra gelmişti. Bu büyük bir çelişki idi. İzah edilmesi gerekiyordu.

Dr. Sekban, Kürtler'in Turani olduklarım şu garip sentez ile açıklıyordu:

"Beyan edeyim ki birini diğerinden tefrik ettirecek fiziki bir belirtiye rastlamadım. Tabiidir ki, dağlarda yaşayıştan, Kürtler'i daha sert karakterli yapıyor."

Dr. Sekban Kürtçe için de, Farsça ile benzeştiğini, ancak ayrı bir "dil" olduğunu kabul ediyor ve şöyle ifade ediyordu:

"Aşikardır ki, Kürtçe, bir Hint-Avrupa dilidir."

Kürt halkının ve Kürdistan'ın 1524 yılında İdris-i Bitlisi aracılığı ile Osmanlı İmparatorluğu'na resmen katıldığını ifade eden Dr. Şükrü Mehmet Sekban, bunu teşkilatsızlığa, "şefler" diye nitelendirdiği aşiretlerin aralarındaki anlaşmazlıklara ve

fikir ayrılıklarına bağlıyordu.

Fakat bilinmekteydi ki, İdris-i Bitlisi o tarihlerde Osmanlı Sultanı Yavuz Sultan Selim'in en yakın dostu idi. Ve İran'a karşı verilen mücadelede sahipsiz Kürtler'e karşı fazlasıyla tehdit oluşturuyordu.

Dr. Sekban, her daim Kürtün boyunduruk altında yaşamasını arzulamıştı. Buna örnek olarak da Kürt asıllı Sultan Selahaddin isimli bir liderin Turaniler'e şan ve şeref kazandırdığını, kudretli bir imparatorluk kurduğunu ancak bunu asla bir Kürt İmparatorluğu haline döndürmeyi düşünmediğini, yine Kürt Kerim Han Zendi'nin İran'ın kudretli Şahı olmasına rağmen İran'ı Kürdistan yapmayı aklından geçirmediğini belirterek şöyle diyordu:

"Kürtler, başka miletlerle birleşip onlar tarafından idare edilince her zaman harikalar yaratmışlardır."

Ve bunu 48 asırlık Kürt zihniyeti olarak açıklıyordu.

Dr. Sekban, esasen Kürdistan'ın bağımsızlığını istiyordu. Ancak, bu hevesin imkansızlığı ve faydasızlığı talep etmek mânâsına geldiği için çizgisinde değişikliğe gittiğini belirtiyordu.

Ve en önemlisi önerileri idi; ve oldukça da önemli idi bu!

Dr. Şükrü Mehmet Sekban'a göre bütün cihandaki Kürtler'in Ödevi;

"... bağlı oldukları devleti teşkil eden kuruluş unsurlarıyla çok iyi bir anlaşma içinde yaşamak, hükümetlerine hiçbir suretle güçlük çıkartmayıp, bilakis memleketlerinin iktisadi ve kültürel kalkınması için bütün hüsniyet ve yardımlarını.." esirgememek idi.

Bu ne kadar ilmi bir görüştü, tartışılırdı. Doğrusu Dr. Şükrü Mehmet Sekban'ın kullandığı sözcükler ayrı bir çelişki ve ayrı bir şüphe taşıyordu.

Müdahil avukatların Öcalan'a yönelik sorularından biri de ünlü Türk Milliyetçisi Ziya Gökalp üzerine idi.

Öcalan, O'na hepten katıldığım belirtiyordu.

Ziya Gökalp, 1922'de kaleme aldığı "Türklerle Kürtler" isimli kitabında;

Kürtler'in zekî olduğu kadar, doğru imanlı, dost ve vicdanlı olduğuna işaret etmekte idi.

Yalnız bu sözü çok "doğru" olmakla birlikte ünlü düşünür Necip Fazıl'a göre Ziya Gökalp'in "sahtekâr" olduğu iddia olunduğu dikkate alınırsa sonuç biz Kürtler için oldukça enteresan noktalara temas edecektir.

Acaba...

PEKİ LİDERİNİN YAKALANMASINA PKK'NIN TEPKİSİ NASILDI?

Kuşkusuz PKK demoralize olmuştu. Ve bu, çırpınışın son noktası oldu!

Öcalan sonrası PKK'yı, merkezi üyelerin aralarında görev paylaşımına gittikleri karma yönetici sınıf idare etti. "Başkanlık (Konseyi" olarak adlandırılan yönetim, Öcalan'ın kritik mevzuatına yönelik, bütün militanların da içtenlikle aynı duygulan paylaştıklarına inandığım bir bildiri yayımladı. Bu bildiride şöyle bir belirtiye gerek duyulmuştu:

"Siyasi güçsüzlüğü nedeniyle Kürt politikasında küçük bir adım bile

atamayan ve kendilerine verilen büyük imkânları kullanamayan kimi çevrelerin eleştirilerine rağmen, Genel Başkanımızın açıklamaları oldukça seviyeli, kapsamlı ve çözümleyicidir (!) Yaklaşımları son derece olgun, saygılı ve sorumludur (!) Büyük savaşanlar, büyük barış yapmasını da bilirler gerçeğine sıkı sıkıya bağlıdır, (!)"

Bu sözcükler PKK'nın Abdullah Öcalan ile birlikte yürümek istemesinin sonucunu doğurmaktaydı; veya PKK'nın deyimiyle dönemin taktiksel bir stratejisi olarak benimsenmişti.

Başkanlık Konseyi, açıklamalarının bir kısmında bu kez Öcalan'ın sergilediği tavırları ele alarak, aynı duygulan paylaştıklarını şu cümlelerle ifade ediyorlardı:

"Genel Başkanımız büyük savaşçılara yakışan büyük yaklaşımları gösteriyor (!) Özür dilemek büyüklüktür ve büyük bir sorumlulukla özür dileme büyüklüğünü gösteriyor (!!!) Hassasiyetlerini dikkate alarak Türkiye halkına saygılı davranıyor (!!!) Ancak halkımızın da acıları ve hassasiyetleri var. (!!!) En ağır tahribatı biz yaşadık ve en çok acıyı biz çektik. (!!!) Türk gençlerinin çoğunun ziyaret edilebilen birer mezarı var. (...) Bizim belli olan bir mezarımız da yok (!!!) Türkiye kamuoyu tarafından bu gerçekler de görülmeli ve biraz bunlara da saygılı olunmalıdır."

Buna katılmamak ne mümkündü.

Bu sözlerden (eski arkadaşlarınım) şahsımın etkilenmediğini dile getirsem emin olunuz ki yalan olurdu...

Çok etkilendim!

İMRALI'DAKİ TARİHİ DAVADA GENEL SON!

Öcalan, duruşmanın ilk oturumunda tarih yazdı. Kanlı bir örgüt liderinin de duygusallaşabileceğini kanıtladı. Öldürülen asker ailelerinden "özür diledi."

PKK'nın silahlı mücadeleye "ara" vermesine ve akan kanın durmasına neden oldu. PKK, Öcalan'ı dinledi ve K. Irak'a çekilerek, siyasallaşma sürecini başlattı. Dağlarda sadece birimsel kuvvetler muhafaza edildi.

Abdullah Öcalan'ın avukatı Kemal Bilgiç, mahkeme esnasında Öcalan'ın;

"Üç ayda PKK'yı dağdan indiririm," sözünün şüpheyle karşılanmasına tepki gösterdi. PKK'nın Başkanlık Konseyi'nin aldığı kararların Öcalan'ın barış ve kardeşlik çağrısına paralel ifadeler kullandığını belirterek;

"2 Haziran 1999'da yaptığı açıklamada "Büyük savaş yapanlar, büyük banş yapmasını da bilirler," deyip bir nevi PKK Başkanlık Konseyi'ne de tercümanlık yaptı.

Mahkeme esnasında Yıldız NAMDAR isimli bir hemşire gereksiz yere söz aldı. Olaylar duygusallığa çekildi. Bu olay TRT aracılığı île tüm dünyaya seyrettilmek istendi.

Sanki Yıldız Namdar'ın eşi kurşunlara hedef olurken can idi de dağlarda ölen yavruların analarının yüreği taşdı!!!

Yıldız Namdar'ın eşi bir astsubaydı.

Oturumların devamında Av. Şevket Can Özbay akıllara durgunluk verecek sözler sarf ediyordu. Bir defasında Öcalan'ı mesleki kariyeri gereği savunan bayan avukatlara "şehit" yakınlarını kastederek;

"Sizi nasıl çekecekler kucağa... (!!!)" dedi.

Cumhuriyet savcılarının "Esas Hakkında Mütalaa'sında Savcı Cevdet Volkan; Anayasa'nın 10. maddesine göre, herkesin dil, ırk, renk, cinsiyet, siyasi düşünce, felsefî inanç, din, mezhep vb. sebeplerle ayrım gözetmeksizin kanun Önünde eşit olduğunu, imtiyaz hakkının hiç kimseye tanınmayacağını belirtti.

Duruşmanın altıncı gününde 8 Haziran 1999 Sah günü müdahil avukatları, sanık avukatlarına karşı saldırılarda bulundular. Yine Şevket Can Özbay, sanık avukatlarına;

"Şehit ailelerine bakıp, sırıtmayın (!!!) Bu tarafa bakmayın. (!) Gözünüzü oyarım (!!!) Şerefsizler!.. (!!!) demesi olay davayı ilginç boyutlara taşınmıştı.

Yine bir astsubay çocuğunu yitirmiş bir şahsın kalkıp;

"Vicdan azabı çekin! Bizim çocuklar öldürülürken neredeydiniz?!" diye sitem etmesi yersiz ve üzücü idi.

"Sanki ölen bir tek senin oğlun muydu, be adam? Asıl senin çocuğun ölmeyene dek sen neredeydin?"

Dava takipçileri (sanık düşmanları) durmaksızın Öcalan'ın avukatlarına;

"Dön önüne lan pezevenk!" demekten kaçınmıyorlardı.

Biri;

"Kendi kelleleri de gidecek!" diyerek sanık avukatlarını sindirmeye çalışıyorlardı.

VE NOKTA...

Öcalan, Alman Senatör Lumber ile 1995-96 tarihleri arasında görüştüğünü belirtti. Bu görüşme şiddetin Almanya boyutunun durdurulmasını içeriyormuş...

PKK'nın uzun vadeli stratejisini tespit ve tenkid eden kitaplardan "Ulusal Kurtuluş Siyaseti, Ulusal Kurtuluş Yolu, Kürdistan'da Zorun Rolü" isimli kitapları örgütün merkezi üyesi Duran Kalkan ile birlikte hazırladığını, "Örgütlenme Biçimi, Kürdistan Ulusal Kurtuluş ve Çözüm Yolu, Faşizimle Mücadelede Birlikte Direniş" isimli kitapların da kollektif ürün olduğunu ifade etti.

Öcalan, mahkeme huzurunda "SON" söz hakkım şu ifadelerle kullandı:

"(...) Vatanın birliği için, özgür yaşam için mücadele verdiğime inanıyorum..

(...) Ülkenin geleceğinin savaştan değil, barıştan geçtiğine inanıyorum..."

Böylelikle ihanet suçlamalarım da reddetmiş oluyordu Abdullah Öcalan...

Ayrıca "herkesi selamlıyorum" demesi de hafızalarda yer edinen ayrı bir renklilikti.

PKK'nın tarihi lideri yanlışlarıyla doğrularıyla çıktığı duruşmaların son oturumuna her ne sebep görmüşse ailesinin gelmesine mani oluştu.

Türk'ün vicdanında Öcalan'ı idama mahkum etmesine yargıda ahenk sağladı.

Mahkeme Başkanı M. Turgut Okyay, karan okuyarak adaletin PKK'yı ve liderini nasıl ele aldığını gözler Önüne sererek son noktayı şu sözlerle koydu:

"Kurduğu silahlı terör örgütü PKK'yı aldığı kararlar ve verdiği emir ve talimatlarla sevk ve idare ederek, devletin hakimiyeti altında bulunan topraklardan bir kısmını devlet idaresinden ayırmaya matuf eylemleri gerçekleştirdiği

sabit görüldüğünden eylemine uyan TCK'nın 125. maddesine göre ölüm ile cezalandırılmasına,

Sanığın eylemlerinin yoğunluğu ve sürekliliği bebek, çocuk, kadın ihtiyar ayırımı gözetilmeden binlerce masum insanın öldürülmüş olması, amaç, suç için işlenen vasıta, suçlardan yüzlercesinin ölüm cezası gerektirmesi, bu eylemlerin ülke için ciddi, yakın ve büyük tehlike teşkil etmesi, ceza adaletinin sağlanması, hak ve nefaset kuralları göz önünde tutularak sanık hakkında taktiren TCK'nın 59. maddesinin uygulanmasına yer olmadığına..."

İbarelerinden yola çıkılarak Öcalan ölüm cezasına mahkûm edildi.

Evet, kutsal devlet geleneğinden ibaret Türkiye Devleti, Türk'ün vicdanındaki yargıyı resmen yargı nezdinde de onayladı.

Peki Türk'ün kurtarıcısı Kürd'ün vicdani hükmü nerede kaldı?

Karar okunduktan sonra önce Öcalan, sonra avukattan salonu terkettiler. Ne var ki içini intikam hırsı saranlar karardan dolayı âdeta bayram ediyorlardı. Sanki "İslâmi Cihad" ilan edilmiş ve tüm gayrimüslimler hezimete uğratılmışlarcasına sloganlar atılıyordu!

Sloganların en ilginç ve düşündürücü olanı; "Apo'ya ölüm, şehitlere bayram!..", idi.

Oysa ki bilmezler miydi ki, Apo'nun ölümü halinde binlerce ananın daha kendi kervanlarına katılacağını ve acıların ve tükenmeyen gözyaşlarının sel olup, hiç dinmeyeceğini!..

***

YİRMİDÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Aslında "PKK" isimli kitapta konu olan ve henüz kaleme alınmamış tüm yaşanan olaylar bir tezgahtı. Adı geçenler de bu tezgahın birer satranç taşıydılar. Kimi fil kimi at ve kimi de piyon olmuştu.

Ve tezgah bitti sanılmasın; belki de hiç bitmeyecektir!..

* * *

YİRMİBEŞİNCİ BÖLÜM

Ürperten itiraflar, İhanetler Çemberinden Kurtuluş ve PKK isimli kitapların yazarı ve esas konu adamı Sami Demirkıran'ı bakınız bilinmedik ufak ayrıntıları ile arkadaşları nasıl değerlendiriyor:

"Demirkıran", PKK'ya ilk ayak basışını unutmak mümkün değildir. Beyazlar içerisine büründüğü elbiselerle gerillanın doğasına o kadar aykırıydı ki!..

İlk günlerde ürkek davranıyordu. Bunalıma girdiği dahi olmuştu. Bazı arkadaşlar onun içir yapamaz" diyorlardı. Oysa ki onda, görünümünün altında yatan öylesine büyük cevher, öylesine büyük dava ruhu vardı ki, onun kısa sürede inanılmaz büyük bir savaşçı olacağını önceden hissetme imkânına kavuşmak mümkündü.

Sadece biraz dürtülmeye ihtiyacı vardı. Az biraz dürtüye...

Düşünülenlerde yanıltıcı davranmadı. O, koşuyor koşturuyor, üzerinde kanlı gömleğiyle ölümü en korkunç şekliyle solurken dahi okuyordu. Her yaşadığı gün yeni bir tecrübe kazanıyordu. Her yitirdiği arkadaşının ardından hırslandı-yordu; her karşılaştığı zorluk onu daha bi dirençli kılıyordu.

Çok değil, kısa sürede tanı bir dava adamı, tam bir taktik savaş kurdu kesildi; ıssız dağların karanlık bağırlarında.

Hiçbir eylemde geri saflarda yer almadı. İstisnasız hepsinde saldırıdaydı (!!!)

***

Onun kısa sürede kaptığı savaş ruhu, mermilerin yağdığı cehennem ortamındaki soğukkanlılığı, eline tutuşturduğu bikisisi ile dahi amansızca mevzi dövme yetkinliği ve herşeye rağmen kesinlikle çözümsüz kalmaması; herşeyden önemlisi nerede, ne zaman, kime karşı nasıl davranması gerektiğini bilmesi yılların birikim sahibi savaşçılarını bile şaha kaldırıyordu.

O, gerçekten görülmeye değerdi. Her hareketi Öylesine güven veriyordu ki insana...

Örgüte bir yıl milislik yapmıştı. Üçbuçuk yıl örgütte kalmıştı. Örgüt içerisinde bilinen 128 olayı vardı. Üst mevkiilerde değişik konumlarda görevler aldı.

Aşina idi ki, PKK ile ters düşmesinin ve davasal ayrılığa kapılmasının gerçek nedeni ideolojik sapkınlıktı. Jenosit uygulamalarda örgütten kopmasında büyük rol oynadı.

Belki hiçbir zaman açıklamadı, ama PKK'yı düzeltmek için çok çaba sarf etti. Balığın baştan koktuğunu, dolayısıyla durumu düzeltemeyeceğini anlayınca sessiz ve ihanet etmeden koptu.

O, PKK'den fiziken kopsa da aylar boyu manen bu kopuşun etkisinden kurtulamamıştır herhalde. Keza biliniyordu ki, bu bir aile kavgasıydı, belki düzeltilebilirdi herşey.

Ama olmadı!

PKK, onu ihanetle suçladı; imha amaçlı üzerine yürüdü. İki arkadaşım feci şekilde öldürmekten kaçınmadı.

Ve bu, fiilen Demirkıran ile PKK arasında çok boyutlu bir mücadele başlamasına neden oldu.

Eski can yoldaşların düşman olması zordu muhakkak ki; fakat yaşanan kâbusa son verme adına yanlış yerde dahi olsa doğru bulduğu gönülsüz bir savaşa itilmek durumunda bırakıldı.

Şüphesiz olayların en trajedik yanı bundan sonraki süreçlerde yaşandı.

Türk Ordusu da, Demirkıran ile güvenlik güçlerinin gerçekleştirdiği çalışmalar sonucu Demirkıran'ın vazgeçilemeyecek büyük bir savaşçı ve dava adamı olduğunu anlamakta gecikmedi. Demirkıran ile yüzlerce görev icra edildi. Can yoldaşlarına karşı gönülsüzce tam onaltı kez sıcak temas yaşadı.

Tüm zamanlarda bir kez yılın savaşçısı olarak taktir edilen Demirkıran'm en büyük özelliği halkçı, mazlumdan yana olan ve dinsel inancı ağır basan bir karaktere sahip olmasaydı.

Kod adı "Redür" olmasına rağmen mücadele sahasındaki yöre insanı onu hep telsiz kodu ile "Panter" olarak anardı.

Ve aslında onu "Panter" çığlığının yankılandığı vadilerden akan ırmaklar, dağlar herkesten daha iyi tanımlayacaktır.

Eminiz o dağlar, ırmaklar halen onun Özlemi içindedirler.

Zira O, yanlışlıklar içerisinde doğru bir dava adamı olmuş büyük bir savaşçıydı.

Evet, nice insanların hayatları bitti, yaşam arzulan tükendi.

Umarım yeni nesiller hep hayat dolu olurlar, bütün dünya insanlarım kardeş sayar

sever ve sevilirler...

SON

KAYNAKÇA

"PKK" adlı kitapta çoğunluğun hemfikir kaldığı çok dürüst, saygıdeğer ve kaliteli şahsiyetlerin eserlerinden de alıntılar yapılmak üzere faydalanılmıştır.

Bunlar;

1- "ARMAGEDON"

Aydoğan VATANDAŞ'a aittir.

2- "OSMANLI'NIN YÜKSELİŞİ VE ÇÖKÜŞÜ"...

Necdet SEVİNÇ'e aittir.

3- "HALİL PAŞA'NIN ANILARI"

Taylan SORGUN'a aittir.

4- "İMRALI'DAKİ KONUK -1-2"

Arslan TEKİN'e aittir.

5- Öcalan Davası Tutanakları...

6- DEMiRKIRAN'ın Anıları...

7- DEMİRKIRAN'in Değerlendirmeleri...

Kitabımın delillendirilmesi arayışı içerisinde yararlandığım eserlerin sahipleri Sn. Aydoğan VATANDAŞ'a, Sn. Necdet SEVİNÇ'e, Sn. Taylan SORGUN'a, Sn.Arslan TEKİN'e ve bağlı bulundukları yayınevlerine ve ayrıca bu tarihi kitabın oluşum ve düzenleme aşamaları esnasında yardımlarını esirgemeyen gazeteci yazar Sn. Gül DEMİRBAŞ'a da sonsuz teşekkürlerimi sunarım.

Sami DEMİRKIRAN

Bitlis